

DAVE HUNT

A
VATIKÁN
ÁRNYÉKÁBAN

A római katolikus felekezet napjainkban béke-jobbót nyújt az egész világnak. Valóban teljesen megváltozott volna - mint azt sokan állítják - az „Egyház”?

A világszerte ismert szerző és előadó, Dave Hunt a kereszténység kialakulását és az utána következő tizenkilenc évszázad eseményeit vizsgálva igyekszik pontos képet adni a történelem egyik legtitokzatosabb és legvitatottabb szereplőjéről, a Vatikánról.

Könyvünket mindenkinek ajánlott olyan szabadgondolkodású és a tabuktól nem rettegő, keresztény-kutató emberek figyelmébe ajánljuk, akik a Szentírás igazságait nem az egyházi hierarchia szemüvegén keresztül, hanem a szellem szabadságában közelítik meg. Azoknak, akik az új évezred küszöbén végre tömjénfüst nélkül, pusztán a *történelmi* tények alapján kívánnak szembenézni a „hét dombon trónoló asszony” *történelmi* praktikáival.

Dave Hunt

*A Vatikán
árnyékában*

Budapest
1997

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

A WOMAN RIDES THE *BEAST*

HARVEST HOUSE PUBLISHERS

Eugene, Oregon 97402

Copyright © 1994 by *Dave Hum*

Published by Harvest House Publishers

Eugene, Oregon 97402

Printed in the United States of America

All rights reserved

ISBN 1 56507 199 9

Minden jog fenntartva

Hungarian edition copyright © 1997

Schlachter Verlag und Buchhandlung

© 1997 Hungarian edition

Tartalom

A reformáció visszafordítása	5
1. A fene vadon egy asszony ül!	12
2. Miért higgyünk?	16
3. Húsvéti összeesküvés?	24
4. A kijelentés	32
5. A Titok: a Nagy Babilon	44
6. A hét hegyre épült város	59
7. Meghamisított történelem	77
8. Töretlen apostoli vonal?	88
9. Tévedhetetlen eretnekek?	96
10. Tévedhetetlenség és zsarnokság	105
11. Ezen a k sziklán?	127
12. Paráznáknak anyja	141
13. Lelkek megrontó ja	157
14. Hihetetlen metamorfózis	176
15. Elvtelen szövetségek	190
16. Uralkodás a föld királyain	203
17. A szentek vére	216
18. A holocaust háttere	236
19. A Vatikán, a nácik és a zsidók	248
20. A szerbek lemészárlása	264
21. Vatikáni egérutak	275
22. Sola Scriptura?	294
23. Az üdvösség kérdése	311
24. A miseáldozat	334
25. Az elárult reformáció	354
26. Aposztázia és ökumenizmus	377
27. És mi a helyzet Máriával?	398
28. Az eljövendő új világrend	414

Függelék A)	Purgatórium	435
Függelék B)	Búcsúk	445
Függelék C)	Királyok feletti uralom: további dokumentáció	453
Függelék D)	A pápai csalatkozhatatlanság és a pápai vonal	458
Függelék E)	Pápai eretnekek, a Biblia és Galilei	464
Függelék F)	És a hagyományok?	467
	Szójegyzet	474
	Bibliográfia	477

*A könyvben szerepl bibliai idézeteknél
— ha külön nem jelöltük —
a Károli Gáspár-féle fordítás revideált változatát vettük alapul*

A reformáció visszafordítása

1994- március 29-én olyan eseményt hoztak nyilvánosságra, ami méltán tekinthet az elmúlt közel 500 év egyháztörténetének legnagyobb jelentőség eseményének. Ezen a napon amerikai teljes evangéliumi és katolikus vezetők aláírtak egy közös nyilatkozatot **TELJES EVANGÉLIUMIAK ÉS KATOLIKUSOK EGYÜTT: A KERESZTÉNY KÜLDETÉS A HATVADIK ÉVEZREDBEN** címmel. Az azonnal életbe lépő nyilatkozat visszafordította a reformációt, és kétségtelenül óriási hatással lesz majd az egész keresztény világra az elkövetkezendő években.

Ez a meglepetésszerű nyilatkozat az elmúlt két év során folytatott tárgyalások és gondos tervezések eredményeképpen született meg. A Vatikán minden egyes lépést folyamatosan ellenőrzött és jóváhagyott. A *New York Times* és más országos napilapok is lehozták magát a nyilatkozatot március 30-án. Így hangzik egy részlete:

„Fej fej mellett küzdöttek az abortusz és a pornográfia ellen; és most katolikus és teljes evangéliumi vezetők egy jelentős hitbeli lépés megtételére kérik a híveket: fogadják el egymást kereszténynek.”

Ebben a történelmi jelentőségű nyilatkozatban teljes evangéliumiak, Pat Robertson és Charles Colson (ők kerten voltak a fő kezdeményezők) a mai nap folyamán konzervatív római katolikus vezetőkhez csatlakoztak, hogy erősítsék azt a hitet, amely összeköti az ország legnagyobb és politikailag legaktívabb vallásos csoportjait. Arra szólították fel a katolikusokat és a teljes evangéliumi keresztényeket..., hogy hagyjanak fel az egymás felé való erőszakos evangélizálással.

John White, a Geneva College elnöke, a National Association of Evangelicals (Teljes Evangéliumi Keresztények Országos Egyesülete) korábbi elnöke kijelentette, hogy ez a nyilatkozat „egy zenes pillanatot” jelent az amerikai vallási életben a több évszázados kölcsönös bizalmatlanság után...

További támogatók között szerepel a Home Mission Board (Hazai Missziós Tanács) és a Christian Life Commission of the Southern Baptist Convention (A Déli Baptista Gyülekezet Keresztény Élet Bizottsága) vezetők, [akik független minőségben vettek részt az eseményeken], az ország legnagyobb protestáns felekezete, valamint Bill Bright, a Campus Crusade Christ megalapítója, Mark Noll, a Wheaton Uni-

versityről..., [Os Guinness, Jesse Miranda (Assemblies of God - Isten Gyülekezetei), Richard Mouw, a a Fuller Teológiai Szeminárium elnöke és J. I. Packer és Herbert Schlosberg).

Robert Simonds, a National Assotiation of Evangelicals (A Teljes Evangéliumiak Országos Egyesülete) dél-kaliforniai elnöke „üdvözölte a nyilatkozatot”, és kifejezte reményét, hogy „a teljes evangéliumiak és a katolikusok közötti együttm ködés növekedését fogja eredményezni...” Azóta más teljes evangéliumi vezet k is aláírták a nyilatkozatot, míg mások a reformáció árulásának nevezték. A sors iróniája, hogy ez a lépés, vagyis a „katolikusok és a teljes evangéliumi keresztények egyesítése”, sokkal nagyobb megosztást fog hozni a teljes evangéliumiak között, mint bármi más - és erre a nyilatkozat támogatói már bizonyára rájöttek.

A 25 oldalas dokumentum nyíltan beismeri a katolikusok és a teljes evangéliumi keresztények közötti néhány kulcsfontosságú különbséget (mint például a keresztség fontossága és az Igének a tekintélye). Sajnálatos módon azonban a legfontosabb különbséget - *hogy mit l lesz az ember keresztény* - még csak nem is említi. Valójában tagadja, hogy ilyen különbség egyáltalán létezik. Ez az evangéliummal szembeni megalkuvás képezi a nyilatkozat alapját.

Ennek a történelmi jelent ség közös nyilatkozatnak egyik fontos eleme, hogy ha valaki gyakorló hív a katolikus egyházban, akkor már kereszténynek kell tekinteni. Korábban elképzelhetetlen volt, hogy teljes evangéliumi keresztény vezet k elfogadjanak egy ilyen állítást. Eia ez valóban így van, akkor a reformáció egy tragikus tévedés volt. Azok a milliók, akik mártírhalált haltak (a reformáció el tti ezer év során, ill. utána, egészen napjainkig), mert a katolicizmust mint hamis evangéliumot elutasították, mind hiába haltak meg. Ha viszont a reformátoroknak igazuk volt, akkor ez az új nyilatkozat a katolikusok és a teljes evangéliumiak között az egész egyháztörténelemben a legügyesebb és a legvégtetesebb csapást jelenti az evangélium szempontjából. Bárhogy is van, a következmények rendkívül súlyosak. A közös egyezményt méltatva az egyik evangéliumi vezet kijelentette:

[Ez a dokumentum] lehet vé teszi, hogy új alapokra kerüljenek az évek óta zajló ökumenikus tárgyalások... Ez egy új kezdetnek a napja. Mint evangéliumi keresztényeknek a kulturális és az alapvet teológiai feladatok elvégzésében a legközvetlenebb barátaink a római katolikusok.¹

A katolikusok és a protestánsok közötti teológiai különbségek olyan nagyok voltak, hogy milliók inkább mártírhalált haltak, mint hogy szemet hunyjanak fölötte, és katolikus kivégz ik is ugyanúgy meg voltak gy z dve ezeknek a különbségeknek a fontosságáról. Hogyan oldódtak fel ezek az ellentétek? Mi készítetett teljes evangéliumi vezetőket arra, hogy bibliáinak ismerjék el a katolicizmus evangéliumát, azt, amit a reformerek elítéltek mint eretnekséget? Az evangéliumuk nem változott. Vagy talán azért került sor ennek a meggy z désnek a feladására, hogy kialakuljon egy szövetség a konzervatívok között társadalmi és politikai lépések megtételére?

A teljes evangéliumi keresztények eddig soha nem fogadták el azt az önelégült magatartást, mi szerint attól lesz valaki keresztény, hogy aktív tagja a protestáns egyháznak. Akkor most hogyan teheték magukévá azt a nézetet, hogy az összes aktív katolikus automatikusan keresztény, és nincs szükség arra, hogy evangélizáljanak feléjük?

A dokumentum kifejti, hogy mind a katolikusok, mind a teljes evangéliumi keresztények elfogadják az apostoli megváltást: Krisztus „szenvedett Pontius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették”. Ez a hitvallás azonban - hasonlóan a niceai és a többi hitvallásokhoz - *nem* tartalmazza azt az evangéliumot, amit I az ember üdvösséget nyer (Róma 1,16), vagyis, hogy' „Krisztus meghalt *a mi b neinkért*” (IKorintus 15,1-4).

A mormonok is elfogadják az apostoli hitvallást, és mégsem bibliai keresztények. A katolikusokat sem (és a protestánsokat sem) teszi kereszténnyé az, hogy elfogadják a hitvallást. Ezenkívül a katolikusok teljesen mást értenek azon, hogy Krisztus meghalt a b neikért, mint a teljes evangéliumi hív k.

Jóllehet valamikor a római katolicizmus volt a hivatalos államvallás, és bármilyen más vallás gyakorlását megtiltották egész Latin-Amerikában és Európa legnagyobb részén, ez ma már nem így van. Róma más stratégiát választott. Vannak országok, pl. Franciaország, ahol a katolikus egyház nyomást gyakorol a kormányra, hogy „kormányellenesnek” ítéljék a térítést - pontosan úgy ahogy ennek a közös nyilatkozatnak a támogatói is megegyeztek. Más helyeken a katolikus egyház azt követeli, hogy a teljes evangéliumiak írjanak alá egy ahhoz hasonló egyezményt, mint ami most itt az Egyesült Államokban megszületett. Egy nemrégén napvilágot látott beszámoló kijelenti:

A Brazíliában található teljes evangéliumi „szekták” hihetetlen növekedése miatt a Római katolikus egyház vezet i azzal fenyeget z nek, hogy „szent háborút” indítanak a protestánsok ellen, hacsak nem hagyják abba a katolikus nyájhoz tartozó emberek kiszakítását. A brazíliai püspökök XXXI. országos konferenciáján... Sinesio Bohn püspök véleménye az volt, hogy a teljes evangéliumiak komolyan fenyegetik a Vatikánnak országára gyakorolt befolyását.

„Szent háborút fogok indítani, efel l nincs semmi kétség” - jelentette ki. „A katolikus egyháznak olyan er teljes a felépítése, hogy ha egyszer megmozdul, akkor mindenkit összezúz a lába alatt.”... Bohn szerint elkerülhetetlen egy totális szent háború, hacsak a tizenhárom legnagyobb protestáns egyház és felekezet nem ír alá egy megállapodást, [ami] azt követelné a protestánsoktól, hogy' hagyjanak fel mindenféle evangélizációs kísérlettel Brazíliában. Viszonzásképpen a katolikusok beleegyeznének abba, hogy feladnak mindenféle üldözést, amely a protestánsok ellen irányuld

A püspök elismeri, hogy a protestánsok üldözése még mindig a katolikus egyház hivatalos politikájának részét képezi. Az, hogy ez az üldöztetés milyen óriási volt a történelem során (ezt dokumentumokkal is alá fogjuk támasztani), nagyon meglepné mind a katolikusokat, mind a protestánsokat. Fontos megjegyezni, hogy a püspökök konferenciáján nem az evangélium igazsága, vagy a lelkek megmentése volt napirendi ponton, hanem az, hogy *hogyan tartható fenn továbbra is a Vatikán befolyása, illetve, hogyan lehet az embereket a katolikus egyházban tartani.*

Érdemes felfigyelni arra is, hogy a Bohn püspök által Brazíliában követelt egyezmény az Egyesült Államokban Colson, Packer, Bright, Robertson és a többiek jóvoltából már megszületett. Az, hogy Bohn fenyegetései befolyásolták az amerikai teljes evangéliumi vezet ket nyilvánvaló Colsonnak egy interjú során adott nyilatkozatából: t és a dokumentum többi aláíróit „aggodalommal töltötték el azok az összeüt-közések, melyek a tradicionálisan katolikus latin-amerikai országokban következtek be a teljes evangéliumi protestantizmus növekedése miatt...”³

Míg a teljes evangéliumiak aláírják a fegyverszünetet, Róma hozzákezd ahhoz, hogy a protestánsokat beépítse a katolikus egyházba. Róma hat „Evangélizáció 2000” elnevezés evangélizációs kampányt szándékozik indítani csak 1994-ben egész Amerikában, melyben olyan csoportok tervezik részvételüket mint a „Paulist Evangelization Training Institutes” (Washington D. C.-ben június 26-30. között és július 24-26. között), vagy a „The Association of Coordinators of

Catholic Schools of Evangelization” (augusztus 3-6. között, szintén Washingtonban). Ezek komoly felkészítő tanfolyamok vezetők számára, és a „katolikus evangélizálás”-ra készítene fel. Charles Colson kiemelt szónoka volt a „John Paul II and the New Evangelization: Implementing the Vision” (II. János Pál pápa és az újraevangélizáció: egy látás megvalósítása) elnevezésű konferenciának, melyet Ypsilantiban, Michigan államban tartottak május 11-14. között. Olyan katolikus vezetővel együtt lépett fel, mint Tom Forrest szerzetes, aki az „Evangélizáció 2000” vatikáni irányítója.⁴

Azok a teljes evangéliumi vezetők, akik aláírták a közös nyilatkozatot, nyilvánvalóan szellemi közösségre lépnek a katolikusokkal, hogy megnyerjék a világot Krisztus számára. Az evangélizálás a teljes evangéliumiak számára azt jelenti, hogy embereket megnyerünk Jézus Krisztusnak, viszont a katolikusoknak azt, hogy az embereket *bevonjuk a római katolikus egyházba* - de erről a közös nyilatkozatban nem esik szó. Figyeljük meg Tom Forrest szerzetesnek a katolikusok evangélizálásával kapcsolatos magyarázatát:

A mi feladatunk az, hogy az embereket, amennyire csak lehet, kereszténnyé tegyük azáltal, hogy behozzuk őket a *katolikus egyházba*. Az evangélizáció csak akkor teljesen sikeres, ha a megtérteket Krisztus testének részévé tesszük azáltal, hogy evangélizálással bevonjuk őket a [katolikus] egyházba.

Hallgassuk meg újra IV. Pál pápa szavait. Ez a dokumentum mindannyiunk könyvespolcán megtalálható kellene, hogy legyen..., címe: „Evangélizáció egy modern korban”.

A pápa a következőket mondja ebben a művében:

„Az újonnan evangélizáltak elkötelezettsége nem maradhat azon a szinten, hogy „Oh, én keresztény vagyok”, ugyanis ez túlságosan elvont. Konkrét és látható formát kell neki adni azáltal, hogy ... a keresztény belép a [katolikus] egyházba, és ezáltal részesül az üdvösség szentségében.”

Szeretem kimondani ezeket a szavakat, ezért újra elismétlem őket: „Az üdvösség látható szentsége!” Igen, az egyház ez, és hogyha ez tényleg így van, akkor az egyházba kell evangélizálás által beszervezni az embereket!...

Nem, ez nem olyan, hogy csak felszólítunk valakit, hogy keresztény legyen. Arra kell buzdítani, hogy *katolikus legyen*... Miért olyan fontos ez? Elször is azért, mert hét szentség van, és a katolikus egyház birtokolja mind a hetet...

A mi oltárunkon van Krisztus teste; mi isszuk Krisztus vérének. Jézus a mi oltárainkon él áldozat... Mi eggyé válunk Krisztussal az eucharishtiában (oltáriszenség) ...

Nekünk, katolikusoknak ott van Mária, a mi anyánk, aki a Paradicsom királynéja, és szüntelen imádkozik értünk, amíg meg nem lát minket dicsőségben.

Nekünk, katolikusoknak ott van a pápa és a pápaság története Pétert I. II. János Pálig.

Nekünk, katolikusoknak, ott van a szikla, amelyen Krisztus építette fel az egyházat.

Nekünk, katolikusoknak - és ez csodálatos - ott van a purgatórium. Hála Istennek! Én egyike vagyok azoknak, akik soha nem látnák meg dicsőséges arcát e nélkül. Ez az egyedüli út...

Tehát mint katolikusoknak... a mi feladatunk, hogy felhasználjuk ezt a maradék évtizedet arra, hogy az evangélium által mindenkit beszervezzünk a *katolikus egyházba*, Krisztus testébe és a katolikus történelem harmadik évezredébe?

A római katolikus „evangélizálás” ilyen egyértelmű magyarázata ellenére is részt vesznek a teljes evangéliumiak a katolikusok közös evangélizálási kísérletében. A katolikusok számára a megváltás nem azt jelenti, hogy az ember személyesen elfogadja Jézus Krisztust mint Megváltóját, hanem egy hosszú folyamat, amely a keresztséggel kezdődik, és ezután attól függ, hogy az ember milyen kapcsolatot folytat az egyházzal. Az üdvösség szerintük azáltal adatik meg, hogy az ember részesedik a szentségekben, bűnbánatot tart, jó cselekedeteket végez, szenved saját és mások bűneiért itt és a purgatóriumban, vezekel azért, hogy csökkentse a purgatóriumban eltöltött időt, s azáltal, hogy az ember halála után is majdhogynem vég nélkül mondják érte a miséket, és imádkozzék a rózsafüzért. A katolikusok „evangélizálása” azt jelenti, hogy az üdvösség cselekedetek által lesz, és ez nem az, amiről az Apostolok cselekedetei 20. részének 24. versében olvashatunk; ez nem „Isten kegyelmének evangéliuma”.

Sok katolikus, amikor meghallja Isten kegyelmének igazi evangéliumát, elfogadja Jézus Krisztust mint személyes Megváltóját. Az ilyen katolikus keresztények azonban elbábozottabb szembesülnek a római katolicizmus és a Biblia tanításai között fennálló ellentéttel - és ez az ellentét olyan jelentős, hogy legtöbbször számára lehetetlen, hogy a katolikus egyházban maradjon.

Sok protestáns sincs tisztában azzal, hogy milyen legyen a katolikusokhoz való hozzáállása.

Jelenleg zavarodottság tapasztalható azokkal a kérdésekkel kapcsolatban, amelyeket a reformáció is felvetett. Ennek a könyvnek az a célja, hogy fontos, tényyszerű információkat közöljön, amelyek megvi-

lágítják a katolikus-protestáns kapcsolat kérdéskörének egészét. Sem a katolikusok, sem a protestánsok nagy többsége nincs tisztában a tényekkel. Az a legfőbb reménységünk, s azért imádkozunk, hogy a következő sorok segítsenek tisztázni a kérdéseket és eloszlatni a kétségeket.

A fenevaden egy asszony ül!

^Z
És lélekben elvitt engem egy pusztába, és láték
egy asszonyt ülni egy veres fenevaden, amely
teljes vala káromlásnak neveivel, amelynek
hét feje és tíz szarva vala.

Jelenések könyve 17,3

A legmegdöbbentőbb prófécia a Biblia utolsó könyvében található, és ez a könyv a Jelenések vagy az Apokalipszis elnevezést kapta. János apostol jegyezte le i. sz. 95 körül, és azt állítja, hogy az emberiség történelmét lezáró, Isten végső ítéletéről szóló látások sorozatát magától a feltámadott Krisztustól kapta. Ez a Biblia utolsó, panorámaszerű betekintése a jövőbe kulcsfontosságú eseményekről ad kijelentéseket. Ezek közül néhány már beteljesedett, legtöbbjük azonban a jövőben fog csak bekövetkezni.

Azok közül a kijelentések közül, amiket János apostol lejegyzett, „amiknek meg kell lenniük hamar” (Jelenések 1,1), egyik sem olyan érdekes és meglepő, mint a 17. fejezetben leírt látás.

Itt egy félelmetes, vörös színű fenevadat látunk, melynek hét feje van és tíz szarva. Nem elszörjelenik meg prófétáknak. A leírás alapján nyilvánvaló, hogy ez ugyanaz a félelmetes teremtmény, akinek a leírásával már háromszor találkoztunk. János korábban már kétszer látta. Dániel el is jelentet hatszáz évvel korábban. Ebben az utolsó jelenetben azonban az elzékhez képest valami változás történt. Amikor korábban tük fel a fenevad a Bibliában, mindig a középpontban áll, és mindig önmagában jelenik meg. Most azonban már valaki ül rajta. Elképzelhetetlennek tük, hogy bárki is rá merne ülni,

vagy egyáltalán képes lenne egy ilyen rettenetes fenevad hátán lovgolni. Mégis van valaki, aki könnyedén és magabiztosan üli meg a minden képzeletet felülmúló és a világot elnyelő lényt.

Ki is ez a személy?

Egy *asszony*, aki a fenevad hátán ül! A prófécia tanulmányozásának középpontjában 1900 éven keresztül maga a fenevad állt. Évszázadokon át próbálták azonosítani, viták folytak az utolsó napokban betöltött szerepéről, és az is az érdeklődés középpontjában állt, hogy hogyan éri majd utol a végzet. Az utolsó kétszáz évben azonban a legtöbb bibliai keresztény egy meg lehet sen világos magyarázatot fogadott el: a fenevad jelképezi az újjáéledt római birodalmat (Isten királyságának világméretű sötéti utánzatát) és a sötéti erőkkel felruházott Antikrisztust, aki ezt a birodalmat fogja vezetni. Hogy ez az értelmezés helytálló-e vagy sem, az a következő oldalakon fog kiderülni.

Az asszony, akit nem lehet figyelmen kívül hagyni

Az asszony egy rendkívül titokzatos személy. A reformáció vezet i meg voltak gy zve arról, hogy általánosságban a Római katolikus egyházat jelképezi, illetve konkrétan a pápát. Mostanra azonban a legtöbb protestáns ezt a nézetet elutasítja, mert provokatívnak és lealacsonyítóknak tartják egy olyan keresztény egyházzal kapcsolatban, amelyekkel a bibliai keresztények együttműködést terveznek annak érdekében, hogy még 2000 előtt megnyerjék a világ legnagyobb részét Krisztusnak. Az az igazság, hogy mostanában nemigen beszélnek az asszonyról, mert úgy gondolják, hogy mindez a megosztást erősíti.

Az asszonyt azonban, akit János annyira elevenen fest le, nem lehet ilyen könnyen figyelmen kívül hagyni, hiszen mégiscsak ott van. A Jelenések könyvében két fejezet teljesen róla szól. Nem volna tehát becsületes figyelmen kívül hagyni egy ilyen profetikus személyt. Az egész Biblia Istennek az Igéje. Nem tehetjük meg, hogy válogatunk az igék között, és nem mondhatjuk, hogy fontosabb számunkra a János 3,16, mint a Jelenések 17. és 18. fejezete.

Kétségtelenül az asszony központi szerepet játszik ebben a két fejezetben, és az utolsó napok drámájának egyik kulcsszereplője is egyben. János sokkal nagyobb figyelmet szentel *neki*, mint a fenevadnak, amelyen ül.

Az *asszony* a fenevaden ül, és hogy szó szerint központi helyet foglal el a bibliai próféciákban, nem kerülheti el a figyelmünket. Teljesen világos, hogy az asszony személyének a titka és az általa betöltött szerep lesz az alapja annak, hogy az Antikrisztus uralmára és Jézus Krisztus második eljövételéhez vezető eseményekre vonatkozó bibliai próféciákat megértsük.

A Biblia legmeghökkenet bb próféciája

A következőkben látni fogjuk, hogy maga János apostol határozza meg minden kétséget kizáróan, hogy ki is az asszony valójában. Az is ki fog derülni, hogy az asszonyról kapott látás az egyik legnagyobb jelentéssel bíró és legfigyelemreméltóbb prófécia a Bibliában. Az a látás, amit a Szentlélek Jánosnak adott az asszonyra vonatkozóan, nagyon megdöbbsentette, és ez a látás ma is éppen olyan lélegzetelállító, mint akkor volt. A János apostolnak adott látások nagy része már beteljesedett és igaznak bizonyult a történelem során. Az asszony személyazonosságának meghatározását János apostol látásának alapján, gondos elemzés után fogjuk minden kétséget kizáróan meghatározni. Lehet, hogy az olvasók közül többen nem értenek majd egyet végkövetkeztetésünkkel, megcáfolni azonban senki sem fogja tudni.

A fenevaden ül asszonynak a titka az egyik legmeghökkenetbb prófécia az írásokban. Azért használtuk az „írások” szót, mert azok a próféciák, melyek évszázadokkal korábban íródtak és csak később teljese-
dtek be, különös jelentéssel bírnak a Bibliában. Ezek nem egyszerű találgatások, hanem olyan, a világ sorsát érintő eseményeket írnak le, amelyek rendkívül nagy horderejűek, és pontosságukat a történelem már bebizonyította.

A látás a fenevaden ül asszonyról segíteni fog abban, hogy megértsük azokat az eseményeket, melyek a múltban a világtörténelmet alakították, és amelyek a jövőben komolyan meg fogják határozni az egész emberiség sorsát. Ahogy egyre közeledünk a történelem lezárásához, fontos figyelni arra, hogy az asszony nemcsak ül a fenevaden, hanem irányítja is azt.

A hitelesség kérdése

Talán túl nagy szenzációt csinálunk János apostol látásából? Miért is kellene bárkinek ma ezzel a témával foglalkozni? Ezt könnyű szerrel meg lehet indokolni. A Bibliában szereplő legtöbb prófécia már beteljesedett, ezért a legkézenfekvőbb dolog, hogy megvizsgáljuk ezeket. A kételkedés kedvéért, illetve azért, hogy megerősítsük azoknak a hitét, akik már hisznek, egy rövid kitérőt fogunk tenni a bibliai próféciák lélegzetelállító birodalmában. Be fogjuk bizonyítani, hogy a múltra vonatkozó próféciák egytől egyig tökéletesen pontosak voltak, és bekövetkezésüket nem lehet a pusztán véletlennek tulajdonítani. Meg fogunk egyezni arról, hogy nem ide való pazarlás a jövőre vonatkozó próféciák tanulmányozása. A fenevadon ülő asszonynak valóban meghatározó jelentősége lesz a jövőre nézve.

Ezután figyelmünket a Jelenések könyve 17. és 18. fejezetére fogjuk fordítani, és megvizsgáljuk a fenevadon ülő asszony kilétét és jövőbeli szerepét. Meg vagyunk egyezve arról, hogy ez a prófécia is pontosan ugyanúgy fog bekövetkezni, mint ahogyan azt a Biblia leírja.

Azt nem ígérhetem, hogy ez a könyv könnyű olvasmány lesz. Az itt közölt információk nyugtalanítóak, sokszor hihetetlennek tűnnek, és bár sokszor tagadják őket, mégis tényekkel bizonyított és dokumentált igazságok. Ráadásul rendkívül fontos lenne, hogy mindezeket minden olyan ember megértse, aki magát kereszténynek tekinti - de legfőképpen a római katolikusok.

Különösen együtt érzünk azokkal az újszinte katolikusokkal, akik annyira megbíznak egyházukban, hogy teljesen elfogadják mindazt, amit a pápi hierarchia mond nekik anélkül, hogy a teljes igazság kutatása céljából tanulmányozták volna a történelmet. Az a reménységünk és azért imádkozunk, hogy az itt feltárt történelmi tényeket majd alaposan megvizsgálják, és ezáltal Róma számos lelkes követje fogja megismerni a teljes igazságot.

2

Miért higgyünk?

Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról,
hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten
vagyok, és nincs hozzám hasonlatos.
Ki megjelentem kezdettől fogva a véget,
és elre azokat, amik még meg nem történtek,
mondván: tanácsom megáll, és véghez viszem
minden akaratomat;

Ésaiás 46,9—10

*71 bibliai próféciák fényében lehet megérteni mind a múltat,
mind a jövőt. A szkeptikusok számára ez az állítás tarthatat-
lan, azonban mégis könnyen bizonyítható. Mivel a
Bibliában szereplő legtöbb prófécia már beteljesedett, ezért könnyen
megállapítható, hogy a benne szereplő próféciák megbízhatók-e.

A próféciáknak két fő témája van:

1. Izrael;
2. a Messiás, aki eljön Izraelhez, és Izraelen keresztül a világhoz,
mint az emberiség Megváltója.

A Bibliában található többi prófécia is e két téma köré csoportosul,
akár az egyház elragadtatásáról, akár az Antikrisztusról, akár az eljöv-
endő világvallásról, világkormányról, akár az armageddoni csatáról,
akár Jézus Krisztus második eljövételéről, akár bármelyik más prófétai
eseményről van is szó. A Biblia teljesen egyedülálló abból a szempont-
ból, hogy ezeket a próféciákat rendkívüli részletességgel írja le, és hogy
ezeknek a feljegyzése több mint 3000 évvel ezelőtt kezdődött el.

A teljes Bibliának kb. 30 százalékát foglalják el a próféciaák. Ez azt jelenti, hogy ezek rendkívül fontosak, mégsem fordítottak kellő figyelmet rájuk sokáig. A Bibliával ellentétben teljesen hiányoznak a próféciaák a Koránból, a hindu Védákból, a Bhagavad Gítából, a Ramayánából, Buddha, valamint Konfucius bölcselkedéseiből, a mormonok könyvéből vagy a világ többi vallásos művéből. Már maga ez a tény is tagadhatatlan bizonyíték arra, hogy a zsidó-keresztény hitet Isten elismeri, ugyanakkor ez nem mondható el a többi vallással kapcsolatban. A bibliai próféciaák maradéktalan beteljesedése elengedhetetlen bizonyítja, hogy a Biblia, Isten Igéje - ellentétben minden más írással - egyedülálló, hiteles és tévedhetetlen.

Prófécia - a döntő bizonyíték

A bibliai próféciaák fontos szerepet töltenek be. Először is a beteljesedett prófécia cáfolhatatlan bizonyítékot szolgáltat annak az Istennek a létezésére, aki a kijelentéseket adta a prófétáknak. Azáltal, hogy a világtörténelemnek az eseményeiről évszázadokkal, sőt évezredekkel bekövetkezésük előtt tudósít a Biblia Istene, bizonyítékot szolgáltat arra nézve, hogy Ő az egyedüli Isten, a világmindenség és az emberiség teremtetője, a történelem Ura - és hogy a Biblia az Isten tévedhetetlen Igéje, amit azért adott, hogy kijelentse saját céljait és az üdvösség útját azok számára, akik hisznek Benne. Ez a bizonyíték egyrészt magától értetődő, másrészt viszont annyira mély, hogy megcáfolhatatlan.

A próféciaák rendkívül jelentős szerepet játszanak abban, hogy kijelentsék Istennek az emberiségre vonatkozó célját. Ugyanakkor teljesen egyértelműen meghatározzák azt, hogy ki az igazi Messiás, vagyis a Krisztus, és leleplezik a Sátán szolgáját, az Antikrisztust, azért, hogy senkit ne tudjon becsapni, aki hallgat Isten Igéjére.

A próféciaák rendkívül jelentősek a Bibliában, és fontos szerepet töltenek be Krisztus személyének meghatározásában. Egyetlenegy prófécia sem létezik, amely előre megmondta volna Buddha, Mohamed, Zoroaszter, Konfucius, Joseph Smith, Mary Baker Eddy vagy a Nyugatot elárasztó, újabban nagy népszerűségnek örvendő guruk, vagy bármely más vallási vezető eljövételét, akik közül egyik sem rendelkezik azokkal a személyére vonatkozó bizonyítékokkal, amelyek Jézus Krisztust megkülönböztetik tőlük. Viszont több, mint 300 ószövetségi prófécia van, amelyek kijelentik Izrael Megváltóját. Már évszázadokkal

eljövetele el tt a zsidó próféták számos különböz követelményt támasztottak az igazi Messiás személyével kapcsolatban. A Názáreti Jézus életére, halálára és feltámadására vonatkozó, rendkívüli pontosságú próféciák beteljesülése egyértelm en bizonyítja, hogy O a megígért Messiás, az egyedüli és igaz Megváltó.

Mivel a bibliai próféciák két nagy témakörével, melyek Izraelre, illetve a Messiásra vonatkoznak, már korábbi könyveimben foglalkoztam, különösen a *Milyen közel vagyunk? (How Close Are We?)* cím kötetben, ezért most err l csak röviden fogok írni. Az Esaiás 43,10-ben Izrael Istene kijelenti, hogy a zsidó nép tanúbizonyosság a világ számára arról, hogy az Úr az egyedüli Isten. Ez így van annak ellenére, hogy a mai izraeliek 30 százaléka magát ateistának vallja, és a világon él zsidók nem is gondolnak arra, hogy Isten létezésér l beszéljenek az embereknek. Mégis k tanúbizonyosságok a maguk és a világ számára is Isten létezésér l, mert a történelem során csodálatosan beteljesedett az O népér l mondott minden prófécia.

A választott nép - földjük és sorsuk

Bár az Izrael sorsára vonatkozó próféciák legnagyobb része a jöv ben fog bekövetkezni, *kilenc f* prófécia olyan rendkívül sajátos és történelmileg igazolható részleteket tartalmaz, melyek pontosan úgy következtek be, ahogy Isten kijelentette ket évszázadokkal ezel tt, [1] Isten egy pontosan meghatározott földterületet ígért (1 Mózes 15,18-21) Ábrahámnak (1Mózes 12,1; 13,15; 15,7 stb.). Isten megújította ezt a szövetséget Ábrahám fiával, Izsákkal (1Mózes 26,3-5), majd Ábrahám unokájával, Jákobbal (1Mózes 28,13) és az leszármazottaikkal örökre (3Mózes 25,48; Józsué 14,9 stb.). [2] Az történelmi tény, hogy Isten ezt a „választott népet” (2Mózes 7,7-8; 5Mózes 7,6; 14,2 stb.) bevitte az „ígéret földjére”, ami önmagában is csodák lélegzetelállító története. [3] Amikor a zsidó nép belépett erre a földre, Isten figyelmeztette ket, hogy ne kövessék az el ttük ott lakó népek bálványimádását és erkölcstelenségét, mert Isten azokat az istentelenségükért zte ki (5Mózes 9,4), és ha ezeket cselekszik, akkor Isten ezt fogja velük is tenni (5Mózes 28,63; 1Királyok 9,7; 2Kronika 7,20 stb.). Hogy ez valóban megtörtént, ismét cáfolhatatlan történelmi tény.

A történet eddig egyáltalán nem rendkívüli. Más népek is hitték azt, hogy bizonyos földrajzi hely az „ígéret földjük”, s miután elfog-

lalták azt, ellenségeik kés bb ki zték ket onnan. A következ hat prófécia s azok beteljesedése azonban teljes mértékben és egyedülálló módon a zsidókra vonatkozik. Ezek az események pontosan a korábbi próféciaák szerint történtek, és mindez egyáltalán nem tulajdonítható a véletlennek. [4] Isten kijelentette, hogy szét fogja ket szórni „minden nép közé, a földnek egyik végét l a földnek másik végéig” (5Mózes 28,64; 1Királyok 9,7; Nehémiás 1,8; Ámos 9,9; Zakariás 7,14 stb.). A „vándorló zsidók” az egész világon megtalálhatók.

A próféciaák pontosan ráillenek a zsidó népre, és a bekövetkez események egyre nyilvánvalóbbá teszik Isten létezését. [5] Isten figyelmeztette népét, hogy bárhova mennek, „iszonyattá, példabeszéddé és gúnyná lesznek (...) átokká és csodává és szörny séggé” (5Mózes 28,37; 2Krónika 7,20; Jeremiás 29,18; 44,8 stb.). Csodálatos módon mindez végigkísérte a zsidókat az egész történelem során, ahogy ezt a ma él generáció is megtapasztalhatta: a rosszindulat, a gáncsokkodás és a viccek az antiszemitizmusként ismert izzó gy löllet, ami nemcsak a muzulmánok között fordul el , hanem olyan emberek között is, akik magukat keresztényeknek nevezik. Mindez egyedülálló és az egész történelmen végighúzóó jelenség, amely egyedül a zsidó nép sajátja. Még ma is, amikor Hitler holocaustjának nyomasztó emléke már megdöbbsentette és szégyennel töltötte el a világot, minden logikai, lelkiismereti érv dacára az antiszemitizmus jelen van, és egyre inkább kezd mozgásba jönni az egész világon.

Az üldöztetés története

A próféták azt is kinyilatkoztatták, hogy ezt a szétszórt népet nemcsak hogy rágalmazni, befeketíteni és kirekeszteni fogják, hanem [6] úgy fogják ket üldözni és lemészárolni, ahogy semmilyen más népet. A történelem „ékes” bizonyítéku szolgál arra, hogy évszázadokon keresztül pontosan ez történt a zsidókkal, bárhol is éltek. Semmilyen más etnikum vagy nemzetiségi csoport történelme még csak közelébe sem jöhet annak a rémálomnak, megaláztatásnak és pusztításnak, amelyet a zsidóknak el kellett szenvedniük történelmük során a körülöttük él emberekt l.

Elég nagy szégyen az, hogy akik magukat kereszténynek és ezáltal Krisztus követ inek nevezik, (aki egyébként maga is zsidó volt), vezető szerepet töltöttek be a zsidók üldözésében és lemészárlásában. Ami-

kor a zsidók i. sz. 212-ben Caracalla rendelete nyomán elnyerték a római polgárjogot, másodrangú állampolgárok lettek, és növekvő üldöztetésnek voltak kitéve, miután a császár, Konstantin, úgymond kereszténnyé vált. Ezek után a „keresztények” sokkal kegyetlenebbül bántak a zsidókkal, mint a pogányok valaha is.

A római katolikus pápák voltak az elsőek, akik az antiszemitizmust tudománnyá fejlesztették. Hitler, aki katolikus maradt egészen élete végéig, azt állította, hogy csak a katolikusok és a lutheránusok példáját követi és fejezi be, azt, amit az egyház már korábban elkezdett. Az antiszemitizmus a katolicizmus része volt, amelyet Luther Márton sem szabadult meg soha. Luther támogatta a zsidó otthonok felégetését, és választás elé állította az ott élőket: vagy áttérnek, vagy kitépeti a nyelvüket.¹ Amikor 1870-ben a hadsereg felszabadította Rómában a zsidó gettókat, ezzel a zsidók 1500 éves hihetetlen megaláztatásának és lealacsonyításának vetett véget - és ezt olyan emberek követték el, akik önmagukat Krisztus helytartóinak nevezték.

Egyetlenegy pápa sem győlt úgy a zsidókat, mint IV. Pál (1555-59), akinek kegyetlenkedései minden képzeletet felülmúltak. Peter de Rosa, a katolikus történész beismeri, hogy „a pápák hosszú sorra tovább erősítette a zsidók iránti régi elítélletet; úgy kezelték őket, mint a leprásokat, akik nem méltók a törvényes védelemre. VII. Piusz után XII. Leó, majd VIII. Piusz, XVI. Gergely és IX. Piusz következett (1846-78) - valamennyien IV. Pál jó tanítványainak bizonyultak.”² Will Durant, a történész is rámutat arra, hogy a zsidók üldözésére számos példa állt Hitler előtt:

A [római katolikus] bécsi zsinat (1311) a keresztények és a zsidók között minden kapcsolatot megtiltott. A zamorai zsinat (1313) úgy rendelkezett, hogy a zsidókat szigorú elnyomás és szolgaság állapotában kell tartani. A bázeli zsinat (1431-33) felújította azokat a kánonrendeleteket, melyek megtiltották a keresztényeknek, hogy zsidókkal érintkezzenek ... és utasította a világi hatóságokat (ahogy az egyház Rómában és a pápai államokban ezt már korábban tette), hogy elkülönült negyedekbe [gettókba] zárják a zsidókat, és kötelezzék őket arra, hogy megkülönböztetett jelvényeket viseljenek [korábban ez egy sárga kalap volt], illetve hogy olyan miséken vegyenek részt, amelyek célja a zsidók áttérítése volt.'

Megtartatás és újjászületés

Isten kijelentette, hogy az üldöztetések és az id szakonként bekövetkezett tömegmészárlások ellenére [7] nem fogja engedni, hogy választott népe elpusztuljon, hanem megtartja ket mint meghatározható etnikai, nemzeti csoportot (Jeremiás 30,11; 31,35—37 stb.). A zsidóknak minden okuk megvolt rá, hogy asszimilálódjanak, megváltoztassák a nevüket, és minden lehetséges eszközzel eltitkolják a hovatarozásukat annak érdekében, hogy' megmeneküljenek az üldöztetésektől. Miért is kellene meg rizniük zsidó identitásukat, amikor nem volt saját földjük, a legtöbbjük nem vette szó szerint a Bibliát, és zsidó származásuk következtében csak hátrányos helyzetbe kerültek?

Nem volt sok értelme annak, hogy csak egymás között házasodjanak. Az asszimiláció a környező etnikumokkal teljesen természetesnek t nt volna, tehát nem sok esélye volt annak, hogy a zsidók mint különálló etnikum mind a mai napig fennmaradjanak. Végére is ezek a számkivetettek már 2500 éve az egész világon szétszóródva élnek, amióta Nabukodonozor i. e. 586-ban lerombolta Jeruzsálemet. Ennyire er s lehet egy „tradíció” Istenbe vetett igaz hit nélkül?

Mindezek ellenére a zsidók meghatározható etnikumot alkotnak két és fél évezred elteltével is. Ez a megdöbbsent és a történelemben teljesen egyedülálló jelenség kizárólag csak a zsidókra igaz. A legtöbb Európában él zsidó számára az egyházi törvények nem tették lehetővé a házasságkötést anélkül, hogy át ne tértek volna a római katolikus vallásra, és ebben a római katolikus egyház szégyenteljes szerepet játszott. A pápaság alatt évszázadokon keresztül halálos b nnek számított, ha egy zsidó és egy keresztény házasságot kötött, és ezt még azok számára sem tették lehetővé, akik ezt kifejezetten akarták.

A Biblia kijelenti: Isten elhatározta, hogy az választott népét megtartja önmaga számára (2Mózes 33,16; 3Mózes 20,26 stb.), mert [8] az utolsó id ben Isten vissza fogja ket hozni földjükre (Jeremiás 30,10; 31,8-12; Ezékiel 36,24 és 35-38 stb.) még a Messiás második eljövele el tt. Ez a prófécia és ígélet, amire olyan sokáig vártak, Izraelnek az ígélet földjén való állammá alakulásával teljesedett be 1948-ban, közel 1900 évvel az utolsó szétszórás után, amikor Titus római hadserege i. sz. 70-ben lerombolta Jeruzsálemet. Döbbenetes dolog az, ha egy nemzet helyreállítása két és fél évezreddel kés bb bekövetkezik. Ez teljesen egyedülálló a történelemben, nem lehet rá

természetes magyarázatot találni, és még kevésbé lehet a véletlennel magyarázni.

Még bámulatra méltóbb az, hogy [9] Isten kijelentette, hogy az utolsó napokban, a Messiás második eljövetele el tt „részegít pohár' rá teszem Jeruzsálemet minden népnek, (...) nyomtatók vé (...), aki emelni akarja, az mind szakadva szakad meg” (Zakariás 12,2-3). Akkor, amikor Zakariás 2500 évvel ezel tt kimondta ezt a próféciát, Jeruzsálem romokban hevert, körülötte pusztaság volt, és ez évszázadokon keresztül így volt. Zakariás próféciaja rülségnek t nt még 1948 után is, amikor Izrael mint állam újjászületett. Ma viszont - pontosan úgy, ahogy a próféciák el re megjövendölték - az egész világ, közel hat milliárd ember, Jeruzsálemre tekint, mert ha a III. világháború kitör, akkor a harc ezért a kicsiny városért fog folyni. Micsoda hihetetlen beteljesedése ez a prófeciának!

Amire nincs természetes magyarázat

Izrael az arabok által birtokolt földterületek 1%-ának kb. egyhatodát foglalja el. Az araboknál van az olaj, a gazdagság és az a világméret befolyás, ami az ilyen látszólag kimeríthetetlen természeti er forrásokkal együtt jár. Izrael parányi terület, alig észrevehető egy világtérképen, és híján van mindazoknak, amiért a világ figyelme ráirányul egy országra. Ennek ellenére Izrael a világ figyelmének a középpontjában áll, pontosan úgy, ahogy a próféciák ezt el re megjövendölték.

Jeruzsálem kis város, amely sem kereskedelmi, sem stratégiai szempontból nem számottevő, mégis a világ figyelme jobban ráirányul, mint bármely más városra. Valóban „egy nyomtatók ” a világ összes nemzete számára, és korunk legnyugtalanítóbb problémája az Egyesült Nemzetek számára. Minderre nincs természetes magyarázat. Amit a héber próféták több ezer évvel ezel tt kijelentettek, és ami akkor teljesen hihetetlennek t nt, az ma beteljesedik. Ez csak egyetlen bizonyíték a sok közül - ahogy ezt majd a kés bbiekben látni fogjuk - arra, hogy a prófétákon keresztül kijelentett „utolsó napok” már nagyon közel vannak, és minden valószínűség szerint a mi generációnk életében a többi bibliai prófécia is be fog teljesülni.

A fent vázolt prófeciákról (hogy a többit ne is említsük) a Biblia számol be, és évszázadokon át volt lehetőség tanulmányozásukra. Nem a pusztá véletlen m ve az, hogy ezek a prófeciák a legapróbb

részletekig beteljesedtek, hanem kézzelfogható bizonyítékként szolgálnak a Biblia szerzőjének, Istennek a létezésére, és a prófécia beteljesedése egyben bizonyítja ennek a könyvnek a hitelességét és tévedhetetlenségét. Ilyen világos és egyértelmű bizonyítékok fényében az ember joggal feltételezi, hogy egyetlen agnosztikus és ateista sem vette a fáradságot, hogy elolvassa a bibliai próféciaikat, és személyesen ellenrizze azok hitelességét a történelem és a jelenkori események fényében.

Vannak még további Izraellel és Jeruzsálemmel kapcsolatos próféciaik. Ezek az utolsó időkre vonatkoznak, és a jövőben fognak beteljesedni. Tekintettel arra, hogy a próféciaik többsége már beteljesedett, biztosak lehetünk abban, hogy a többi is meg fog valósulni - és már nem sokára. A legviharosabb kor még a zsidó nép és a világ többi népe előtt áll, és ez az, amire a Biblia úgy utal, hogy a „háborúság ideje az Jákobon” (O^remiás 30,7).

Döbbenetes pontossággal a Biblia nem Damaszkuszi, Kairót, Londont vagy Párizst nevezi meg, mint az utolsó napok eseményeinek központját, hanem két más várost: Jeruzsálemet és Rómát. Két város, amelyik a cészárok kora óta egymás ellensége, és meglepő módon még ma is egymás riválisai a szellemi elbárállás kérdésében. A katolikus Róma azt állítja magáról, hogy az „Örök Város”, a „Szent Város”, és azokat a címeket használja, amelyek a Biblia szerint Jeruzsálemet illetik meg. Azt is állítja, hogy az „Új Jeruzsálem”, és így nyíltan szembehelyezkedik Isten ígéreteivel, melyek Dávid igazi városára vonatkoznak.

Kétezer éve feszültség és kibékíthetetlen ellentét van Róma és Jeruzsálem között. Közel 46 évvel Izrael 1948-ban történt államgá alakulása után a Vatikán még most [1993 - a ford.] sem ismeri el Izraelt. Ez az ellenséges magatartás annak ellenére sem szűnt meg, hogy a Vatikán nemrégiben úgy döntött, hogy nyitni fog Izrael felé. Róma befohlyásolni akarja Jeruzsálem jövőjét, mert még mindig ragaszkodik ahhoz, hogy a város nemzetközi státuszú legyen, és ez azt is jelentené, hogy Izraelnek nem lenne több beleszólása Jeruzsálem sorsába.

A Biblia meghökkent pontossággal Jeruzsálemet és Rómát mint a megprófétált utolsó idők gócpontjait határozza meg. Mindkét városon beteljesedik Isten ítélete. Elég, ha az ember figyelemmel kíséri a napi híreket, máris felismeri ennek a próféciaának a pontosságát. Amit a Biblia Rómáról és a Vatikánról mond, további bizonyíték arra, hogy ez a könyv Isten Igéje, és a továbbiakban mi ezt a bizonyítékot fogjuk részleteiben megvizsgálni.

3

Húsvéti összeesküvés?

„Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: a Názáreti Jézust... azt, aki Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadván gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölétek.”

Péter első prédikációja (Apostolok cselekedetei 2,22-23)

„Pál pedig, amint szokása volt, beméne hozzájuk [a zsidók zsinagógájába], és három szombaton át vetekedék velük [az ószövetségi] írásokból megmagyarázva és kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és feltámadni a halálból, és hogy ez a Jézus a Krisztus [a Messiás], akit én hirdetek néktek.”

Pál prédikációja (Apostolok cselekedetei 17,2-3)

Bibliában a Messiás eljövételére vonatkozó próféciaik részleteibek és nagyobb számban fordulnak elő, mint azok, amelyek Izraelre vonatkoznak. Korábbi könyveimben ezeket a próféciaikat is részletesen tárgyaltam, tehát most csak néhányat fogok röviden megemlíteni. Még a legkeresztényellenesebb kritikusok is - akik kategorikusan tagadják, hogy a názáreti Jézus a világ Megváltója - beismerik, hogy a konkrét messianisztikus próféciaik többsé-

ge beteljesedett Jézus életében és keresztre feszítésekor. Felállítottak azonban néhány bizarr elméletet annak érdekében, hogy ennek a ténynek a jelentését elkerüljék.

Az egyik ilyen tipikus kísérlet A *húsvéti összeesküvés* (*The Passover Plot*) című könyv és film (egyik sem volt valami sikeres). Mindkettő azt feltételezi, hogy Jézus, aki ismerte az ószövetségi messianisztikus próféciaik egy részét, összeesküvést szőtt Júdással, hogy mindazokat betöltse, és hogy úgy állítsa be magát, mintha Ő lenne a megígért Messiás.

Kibékíthetetlen ellentmondás?

Minden bizonnyal nevetséges lett volna Jézusnak megfeszíttetnie magát azért, hogy meggyőzze egyszer és mindenkorra követőinek kis csoportját arról, hogy Ő a Krisztus. Valójában egyetlen tanítványa sem tudta elképzelni, ahogyan a többi zsidó sem, beleértve Keresztel Jánost is, hogy a Messiást megfogják feszíteni (bár a próféciaik pontosan ezt mondják, ahogy Jézus is gyakran utalt ezekre). Úgy tűnt, hogy halála inkább azt bizonyítja, hogy *nem* volt a Messiás, tehát ez nem a megfelelő módszer lett volna arra, hogy követőkre tegyen szert. Krisztus halálával azért teljesítette be az írásokat, hogy kifizesse bennük a váltságdíjat.

A Krisztus halálára vonatkozó próféciaikról (22. Zsoltár 16; Esaiás 53,5; 8-10 és 12; Zakariás 12,10 stb.) a zsidók nem beszéltek, mert titoknak és megmagyarázhatatlannak tűnt más próféciaikkal szemben, amelyek világosan kijelentik, hogy a Messiás Dávid magvából fog származni, és egy csodálatos királyság fölött fog uralkodni. Hogyan lehetséges az, hogy a Messiás egy olyan királyságot és békét fog létrehozni, amelynek soha nem lesz vége (Esaiás 9,7), és ugyanakkor a saját népe elutasítja és megfeszíti Őt? Lehetetlennek tűnt, hogy egyszerre mindkettő beteljesedik, tehát a zsidó írásmagyarázók egyszerűen figyelmen kívül hagyták azt, ami számukra érthetetlennek tűnt.

Az, hogy a zsidók meg tudták feszíteni Jézust, végső és győzedelmes bizonyítéknak tűnt a farizeusok számára. Zsidók tömegei és a lelkes tanítványok többsége is kiábrándult, de tagadhatatlan bizonyítéknak látszott arra nézve, hogy a Názáreti Jézus nem lehetett a Messiás. Nem alapította meg a megjövendőlt messiási királyságot, és nem hozott békét Izrael számára azáltal, hogy megszabadította volna ellenségeit.

Legjobb esetben is tehát csak egy jó szándékú bajkever , vagy egy községes csaló volt. A legtöbb zsidó még ma is így gondolkodik Jézusról.

Mégis, van valami, ami a látszólagos ellentmondást feloldja: a Messiásnak kétszer kell eljönnie: egyszer azért, hogy meghaljon az emberek b neiért, és másodszor azért, hogy uralkodjon a dávidi trónon. Amikor Jézus err l beszélt, senki sem értette meg. Feltámadása nyitotta fel a szemeket.

Több, mint ember

Igen, van néhány prófécia, aminek a betöltésére Jézus összeesküdhetett volna Júdással vagy másokkal, de a legtöbb prófécia beteljesítése az emberi akarattól teljesen független, például az, hogy a Messiásnak Betlehemben és a Dávid magvából kellett megszületnie. A Messiás születésének az id pontja is teljesen nyilvánvalóan független volt minden emberi akarattól. Az el tt kellett megszületnie, miel tt elvételik a fejedelmi bot Júdától (IMózes 49,10), amíg a templom még áll (Malakiás 3,1), amíg még használatban voltak a nemzetség-táblázatok, hogy bizonyítsák származását (2Sámuel 7,12; 89. Zsoltár stb.), és nem sokkal a templom és Jeruzsálem pusztulása el tt (Dániel 9,26).

Nagyon rövid id állt rendelkezésre ahhoz, hogy a Messiás eljöjjön - de eljött. Ahogy Pál apostol, aki korábban farizeus volt, mondja: „mikor pedig eljött *az id nek teljessége*, kibocsátotta Isten az O Fiát, aki asszonytól lett (vagyis sz zt l született) ...” (Galata 4,4). Most már túl kés lenne a Messiás *els ’* eljövetele. Most már csak a *második* eljövetele következhet be, ahogy a Biblia ezt ki is jelenti. A zsidók mégis még mindig az Messiásuk *els eljövetelét* várják, de aki helyette eljön majd, az Antikrisztus lesz.

A fejedelmi bot kb. i. sz. 7-ben távozott el Júdától, amikor a farizeusok elvesztették azt a jogukat, hogy valakire halálos ítéletet mondjanak ki. Ez egy alapvet joguk volt, ugyanis bizonyos törvények áthágása halálbüntetést vont maga után. Amikor Pilátus azt mondta a rabiknak, hogy nem akarja Jézust megbüntetni, és hogy k maguk ítéljék meg t saját törvényeik szerint, akkor ezt válaszolták: Nekünk senkit sem szabad megölnünk (*a törvények alapján - az angol fordítás szerint*) Óános 18,31). A Messiásnak akkor kellett megszületnie, amikor ez a hatalmi jog még érvényben volt, és annak megsz nése után kellett meghalnia, mégpedig nem a zsidóknál szokásos megkövezéssel,

hanem, a *római keresztre feszítéssel*. Csodálatos módon a Messiás megfeszítését már évszázadokkal azelőtt megprófétálták, mielőtt ez a fajta kivégzési forma ismertté vált volna: „Átlyukasztották kezeimet és lábaimat” (Zsoltár 22,17).

Az is nyilvánvaló, hogy a Messiásnak akkor kellett megszületnie, amikor még vezették a nemzetség-táblázatokat, mert különben nem lett volna arra bizonyíték, hogy O Dávid magja. A nemzetség-táblázatok i. sz. 70-ben, Jeruzsálem és a templom lerombolásakor elvesztek, amit mind Dániel (Dániel 9,26), mind Jézus Krisztus (Máté 24,2) előre megjövendölt. Azután már túl kés lett volna, bár a zsidók többsége még mindig várja első eljövételét. A keresztények azonban a második eljövételét várják, amiről ugyancsak szólnak a zsidó próféták.

Csodálatos beteljesedések

Ha Jézus összeesküvést szőtt volna azért, hogy beteljesedjenek rajta a próféciaik, akkor le kellett volna fizetnie Pilátust, hogy elítélje és vele együtt feszítse keresztre a két gonosztevet is az Esaiás 53,9 miatt. Azt is tudnia kellett, hogy a katonák közül kik lesznek szolgálatban azon a napon azért, hogy megvesztegessen őket is, hogy megosztózzanak ruháin és sorsot vessenek köntösére (Zsoltár 22,18), hogy epével kevert ecetet adjanak neki inni (Zsoltár 22,69), hogy dárdával átdöfjék az oldalát (Zakariás 12,10), hogy ne törjék meg a lábszárcsontjait, mint ahogy szokás volt akkoriban, de mégsem történhetett meg a Messiással (2Mózes 12,46; Zsoltár 34,21).

Vajon a farizeusok is részt vettek az összeesküvésben? Ezért adtak pontosan harminc ezüstpénzt Júdásnak, hogy elárulja Öt, mint ahogy a Zakariás 11,12-ben előre megmondta a próféta? Ezért használták fel azt a pénzt arra, hogy megvegyék a „fazekas mezejét” idegenek temetkezési helyéül (Zakariás 11,13), miután Júdás a templomban a lábaik elé dobta az ezüstpénzt? Ezért történt, hogy pont akkor feszítették keresztre, amikor egész Izraelben a páskabárányok feláldozásának ideje volt a 2Mózes 12,6 alapján? A „húsvéti összeesküvés” elmélete annál inkább tarthatatlanná válik, minél jobban megismeri az ember a tényeket.

Honnan volt Jézusnak annyi pénze, hogy megfizesse a tömeget, hogy összegyűljenek a Jeruzsálembe vezető úton, és Messiásként üdvözöljék őt, amikor számárháton ment - egy olyan állaton, amiről az em-

bér azt gondolná, hogy legkevésbé illik egy királyhoz - pontosan úgy, ahogy a Zakariás 9,9 el re megmondta? Ez i. sz. 32-ben, Nisszán hónap 10-én (április 6-án) történt, pontosan azon a napon, amit a próféták ennek a csodálatos eseménynek a bekövetkezésére megjelöltek.

A test elt nt, a sír üres

Ezenkívül, ha Jézusnak sikerült volna is „megszerveznie” a keresztre feszítést úgy, hogy pontosan azon a napon és akkor történjék meg, amikor ezt el re megprófétálták - bár a farizeusok mindent megtettek, hogy ez ne az ünnepen történjen meg (Máté 26,5; Márk 14,2) - fel is kellett támadnia a halálból. Nincs olyan „húsvéti összeesküvés”, ami ezt meg tudta volna valósítani. Ha a feltámadást csak színlelték volna, akkor mindez nem lett volna elég ahhoz, hogy a tanítványok folytassák keresztény életüket. Csak az adhatott nekik indíttatást és bátorítást, hogy az üldöztetések és a mártíromság árán is hirdessék a evangéliumot, hogy Jézus valóban meghalt és feltámadott.

A római katonák soha nem aludtak szolgálat közben. Ha ezt tették volna, és a tanítványok ellopták volna a testet, akkor a következő nap ugyanúgy kereszten találták volna magukat, akárcsak a tanítványok. És ha a tanítványok lopták volna el a testet, és ezt valahogy titokban tudták volna tartani, akkor miért haltak volna meg egy hazugságért? Annyira gyávák voltak, hogy egyikük sem volt hajlandó meghalni egyetlen olyan dologért sem, amit valaha igaznak hittek. Mégis majdnem mindegyikük mártírhálált halt, és végig kitartottak amellett, hogy szemtanúi voltak Jézus halálból való feltámadásának. Egyikük sem próbálta menteni az életét azzal, hogy elárulta volna, hova rejtették a testet. Egyszer en nem lehet másként megmagyarázni azt a tagadhatatlan tényt, hogy a sír üres, csak azzal, hogy Jézus valóban feltámadott!

Sem a hinduizmus, sem a buddhizmus, sem az iszlám, sem a világ egyetlen más vallása sem meri azt állítani, hogy az alapítója még mindig él. A kereszténység esetében azonban a feltámadás jelenti az evangélium lényegét. Ha Jézus Krisztus nem támadott fel a halálból, akkor az egész evangélium nem igaz. Jézus nem azt mondta az apostoloknak, hogy Szibériába vagy Dél-Afrikába menjenek, ahol a feltámadást senki nem tudja megcáfolni, hanem azt, hogy *Jeruzsálembe*, és ha tényleg nem támadott fel, akkor a városfalon kívül lévő temető közelében tett rövid séta

során bebizonyosodott volna, hogy még mindig halott. Mennyire szerettek volna a farizeusok és a római vezetők, ha a kereszténység hitelét veszítette volna, és nem tudott volna megerősdödni! Ennek a legbiztosabb módja az lett volna, ha Jézus testét közszemlére teszik, ezt azonban soha nem tehették. A szigorúan zárított sír egyszer csak üres volt!

A társai Saul megjelenik

Számos megcáfолhatatlan bizonyíték áll rendelkezésre a feltámadással kapcsolatban, de mivel ezeket már más helyütt tárgyaltuk, ezért most csak egyet említünk meg, ugyanis ez egy olyan bizonyíték, amit gyakran figyelmen kívül szoktak hagyni. Az, hogy a társai Saulból, a kereszténység legfőbb ellenségéből a legnagyobb apostol lett, jól bizonyítja, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadott. Egy népszerű, fiatal farizeus, Saul, egyre több elismerést szerzett azzal, hogy ezt a veszedelmes szektát üldözte, a keresztényeket letartóztatta, bebörtönözte és kivégeztette. Egyszer csak maga is megvetett és üldözött kereszténnyé vált, és ezért folyamatosan el kellett szenvednie, hogy letartóztatják, bántalmazzák és börtönbe zárják. Egy alkalommal még meg is kövezték, és azt hitték, hogy meghalt. Végül lefejezték. Ennek a hihetetlen fordulatnak semmi értelme nem lett volna, hacsak...

Miért cserélné fel valaki önként a népszerűséget a szenvedésre és a mártírhalálra? Pál elmondja, hogy találkozott a feltámadott Jézus Krisztussal, és hogy O, aki meghalt a világ bűneiért ma is él, és megmutatta magát neki. Ez a bizonyosság azonban önmagában nem elegendő bizonyíték arra nézve, hogy Jézus Krisztus valóban él. Ennél valami több kellett.

Senki nem vonhatta kétségbe Pál színtestiségét. Erről azzal is bizonyosságot tett, hogy hajlandó volt szenvedni, sőt meg is halni Jézus Krisztusért. Ehhez egy színtest hit Krisztus feltámadásában nem volt elegendő bizonyíték. Az is lehet, hogy Pál csak hallucinált, és egyszer csak elképzelte, hogy Jézus Krisztus megjelent előtte, beszélt vele, és hogy él.

Félix és Festus római kormányzó, valamint Agrippa király is hallották Pálnak a beszámolóját erről a természetfeletti találkozásról, és meg voltak győződve arról, hogy Pál színtest, de egy becsapott ember (Apostolok cselekedetei 24-26). Ez a magyarázat viszont nem felel meg a valóságnak. A feltámadást az bizonyítja, hogy Pál egyik pillanatról a másikra megértette Jézus Krisztus tanításait, és ezt semmiképpen nem lehet mással magyarázni.

Dönt bizonyíték

Pál, aki nem ismerte Jézus Krisztust megfeszítése előtt, egyik napról a másikra a legfőbb tekintéllyé vált azokkal a tanításokkal, amiket Jézus személyesen osztott meg tanítványaival. Pálnak mindenképpen találkoznia kellett Jézussal! Az apostoloknak, akiket Jézus személyesen tanított éveken keresztül, el kellett ismerniük, hogy egykori ellensé-gük, Pál, anélkül, hogy beszélt volna velük, mindent tudott Jézus Krisztus tanításairól, s t sokkal mélyebben ismerte azokat, mint k. Amikor Pál megfeddte Pétert, akkor Péter elfogadta ezt (Galata 2,11-14).

„Mert én az Úrtól vettem, amit néktek él tőkbe is adtam” (IKo-rintus 11,23). Így kezdte Pál a korinthusi egyháznak adott magyaráza-tot arról, hogy mi történt az utolsó vacsorán, és hogy Krisztus mit ta-nított err l a tanítványoknak. Pál itt nem volt jelen, és nem is beszélt azokkal sem, akik ott voltak. „Azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, sem nem mentem Jeruzsálembe az el ttem lev apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába” (Galata 1,16-17); mindez Pál hiteles bi-zonyossága. Csak azzal magyarázható, hogy ilyen hirtelen f apostollá vált, és ilyen nagy tekintéllyel rendelkezett Krisztus tanításait illet en, hogy maga a feltámadott Jézus Krisztus jelentette ki neki ezeket, ahogy ezt Pál maga is állítja.

Anélkül, hogy bárkivel is tanácskozott volna Krisztus tanítványai közül, Pál lett a legfőbb tekintély a keresztény tanításokban, és ezt az egész egyháznak el kellett ismernie. Ő írta a legtöbb levelet az Újszö-vetségekben. „Judtotokra adom pedig atyámfiai, hogy ez az evangélium, amelyet én hirdettem, nem ember szerint való. Mert én sem embert l vettem azt, se nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által” (Galata 1,11—12) - ez szintén Pál szinte bizonyossága. Mindezt nem lehet másként megmagyarázni, csak úgy, hogy Krisztus valóban feltámadott, és személyesen jelentette ki magát Pálnak.

Ami mellett nem lehet elmenni

A Jézus Krisztus életére, halálára és feltámadására vonatkozó számta-lan prófécia beteljesedése - amelyek közül néhányat mi is foglalkoz-tunk - minden kétséget kizáróan azt mutatja, hogy Ő Izrael Messiása és a világ Megváltója. Nincs olyan ember, aki a tényekkel való szinte

szembenezés után továbbra is kételkedik ebben. Azok számára, akik ilyen dönt bizonyítékok ellenére is úgy döntenek, hogy nem hisznek ebben, nincs sok mentség.

Mindezeket azért írtuk le, hogy bebizonyítsuk a bibliai próféciaák hitellességét egy konkrét cél érdekében. Miután láttuk, hogy a múltra vonatkozó bibliai próféciaák száz százalékos pontossággal beteljesedtek, minden okunk megvan azt hinni, hogy a jövőre vonatkozó próféciaák ugyancsak be fognak teljesedni.

Ezután bátran megvizsgálhatjuk a Jelenések 17. és 18. fejezetében a jövőre vonatkozó próféciaakat, és megpróbálhatunk választ adni arra a rendkívül fontos kérdésre, hogy kicsoda is valójában a fenevadon ül asszony. Elször azonban figyelmünket a fenevad személyére kell irányítanunk.

A kijelentés

/
És négy nagy állat jött fel a tengerből...
Tíz első olyan, mint az oroszlán...; a második
hasonló a medvéhez...; és íme, egy másik,
olyan, mint a párduc...; és íme, a negyedik
állat rettenetes és iszonyú és rendkívül erős...;
tíz szarva volt neki...; a tíz szarv pedig ez:
ebből az országból tíz király támad...

Dániel 7,3-7 és 24

Az a látás, amit János apostol a Jelenések 17. fejezetében leír a fenevadon ülő asszonyról, nem először fordul elő a Bibliában. Valójában ez azoknak a kijelentéseknek a betéte, amelyek 600 évvel korábban kezdődtek. Az első látomást Nabukodonozor király kapta álmában, amikor egy állóképet (szobrot) látott, aminek a „feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüsből, hasa és oldalai rézből, lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből voltak” (Dániel 2,32-33).

Isten megadta Dánielnek a magyarázatot, és ebből megtudhatjuk, hogy a négy különböző fémből való állókép négy világbirodalmat jelent: a babilonit, a méd-perzsát, a görögöt és a római birodalmat. A babiloni birodalom akkor már létezett, és azt, hogy utána ebben a sorrendben a másik három is, a történelem bizonyítja.

Miért csak ezt a négy birodalmat látta Nabukodonozor? Mi van a többi birodalommal, melyekről a történelemből tudunk, és amelyek legalább akkora kiterjedések voltak, mint e négy közül bármelyik? A

Biblia egyáltalán nem szentel nekik figyelmet. Miért? Az id mind-egyiket eltüntette. Nem fognak újra létrejönni. Csak Róma fog fel-éledni, és „halálos sebe” is meggyógyul majd (Jelenések 13,3).

Évszázadokon keresztül a világhatalom középpontja Egyiptom volt. Nagy dinasztiák váltották egymást Kínában, Dzsingisz kánnak hatalmas birodalma volt, és ott volt a Közép- és Dél-Amerikában lévő maja és azték birodalom is. Egykor az arabok uralma alatt volt Észak-Afrika legnagyobb része, a Közel-Kelet és Európának egy része is. Ezekben a birodalmakban egyetlen vonás a közös: egyik sem fog újjáéledni. Csak egyedül Róma fogja visszanyerni egykori nagyságát. Ahogy uralma alá hajtotta az ókori világot, ugyanúgy lesz az Új Világrendnek, az ENSZ álmának központi irányítója.

Az Egyesült Államok az utóbbi ötven évben jelentős ipari és katonai nagyhatalmi szerepet töltött be. Ez a dominancia azonban csökkenő tendenciát mutat, és végül meg fog szűnni. A próféciák világosak: a Római Birodalom fel fog éledni, az Antikrisztus Nyugat-Európából fog kormányozni, és a világvallás fő hadiszállása Róma lesz, ahogyan ezt majd látni fogjuk. Legalábbis ezt mondja a Biblia, az 1900 évvel ezeltől íródott Újszövetségben, és az évszázadokkal korábbi Ószövetségben. Az Egyesült Államokat még csak meg sem említi.

A megosztott birodalom

Az állóképek két lába elre jelezte, hogy a negyedik birodalom, a római, két részre fog szakadni: a keletre és a nyugatra, és ez meg is történt. I. sz. 330-ban Konstantinus megalapította Konstantinápolyt (a mai Isztanbult), és ezt tette birodalma kormányzati Székhelyévé. Róma püspökére hagyta a nyugati területeket, és ezáltal megalapozta a birodalom későbbi politikai és vallási megosztottságát. A szakadás végső fázisa a vallás területén következett be, amikor 1054-ben a keleti ortodox egyház elszakadt a nyugati római katolikus egyháztól, és IX. Leó pápa kiátkozta Kerularios Mihályt, a konstantinápolyi pátriárkát. A római katolicizmus és a keleti ortodox egyház közötti szakadás mind a mai napig fennáll, és ez a gyökere a Horvátország, Szarajevó, Bosznia-Hercegovina területén zajló vérontásnak is, ahogy ezt később látni fogjuk.

A Római Birodalom politikai értelemben többször újjáéledt a nyugati területeken - pl. i. sz. 800-ban Nagy Károly alatt -, azonban a keleti és nyugati birodalom egyesítése nem történt meg. A Római Biro-

dalom mint politikai egység teljesen megszűnt, viszont vallási tekintetben egyre növekedett egészen odáig, hogy elérte az egész világot. Ma a római katolikus egyháznak 980 millió tagja van világszerte. A keleti ortodox egyháznak pedig valamivel kevesebb, mint ennek a fele. A római katolicizmus és a keleti ortodoxia között tátongó seb az Antikrisztus uralma alatt fog begyógyulni.

A különböző felekezetekhez tartozó protestánsok alkotják a kereszténységként definiált csoport maradék részét, ami velük együtt kb. 1,7 milliárd embert tesz ki, a világ népességének 30%-át. A Jelenések 13,8 szerint „imádják t (a fenevadat vagy Antikrisztust) a földnek minden lakosai...”, vagyis ez azt jelenti, hogy nemcsak a római katolicizmus vagy a keleti ortodox egyház fog egyesülni, hanem a protestánsok is csatlakozni fognak hozzájuk a világ más vallásaival egyetemben — beleértve még a muzulmánokat is - annak érdekében, hogy megalakítsanak egy új világvallást. Ennek a vallásnak része lesz az uralkodónak az imádása is, akárcsak a cézárok korában, és akik erre nem lesznek hajlandók, azokat megölik (Jelenések 13,14-15).

A római vallásnak ez az újjáéledése kétségtelenül a kereszténység és a pogányság keveredése lesz, ugyanúgy, ahogy ez Konstantinus alatt is megtörtént, és utána folytatódott. A kereszténységnek ez a torz és pogány formája római katolicizmusként vált ismertté. A római katolikus egyház, amely azt állítja, hogy tévedhetetlen és változhatatlan (*semper eadem*, „mindig ugyanaz”), most a vallások egyesítésének végső ökumenikus eszközeként jelentkezik.

Egy jelentégteljes prófécia

A tíz lábujj Nabukodonozor király állóképen tíz, a jövőben hatalomra lépő királyt jelent, akikkel kapcsolatban a Dániel 2,44 a leghízelgesebb és legegyszerűbb módon kijelenti: „és azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, amely soha örökké meg nem romol...”.

Mivel soha nem uralkodott tíz király a Római Birodalomban, ez az egyszeri mondat arról árulkodik, hogy olyan *tíz király uralma alatt fog újjáéledni*, akik természetesen az Antikrisztus uralma alatt állnak majd.

A Bibliának ez az egy verse megmutatta Jézus Krisztus tanítványainak (akárcsak Keresztel Jánosnak és a farizeusoknak is), hogy még

nem jött el Jézus Krisztus számára az idő, hogy elfoglalja Dávidnak a trónszékét. Ennek az oka nyilvánvaló volt: a Római Birodalomban akkor nem tíz király uralkodott. Ennek a próféciaának a meg nem értése vezetett ahhoz a csalódáshoz, hogy Jézus nem alapította meg földi királyságát, amikor itt járt. Ismét láthatjuk, hogy mennyire fontos egy próféciaának a pontos értelmezése.

Nabukodonozor a látomásban azt látta, hogy „egy k leszakada kéz érintése nélkül, és letöré az állóképet vas és cserép lábairól, és darabokra zúzá azokat...; és felkapá azokat a szél...; az a k pedig, ami leüté az állóképet, nagy hegygé lön és betölté az egész földet” (Dániel 2,34-35). Ennek a magyarázata világos: az igazi egyház nem fokozatosan fogja legy zni a világot, hanem Isten királysága hirtelen fog megvalósulni, egy mennyből jöv drámai beavatkozás következtében. Jézus Krisztus vissza fog jönni, hogy legy zze az Antikrisztust és annak újjáéledt birodalmát (Római Birodalom), és ekkor fogja felállítani az 1000 éves királyságot, hogy Jeruzsálemből kormányozza a világot Dávid trónszékén, melyet maga Isten fog helyreállítani.

Ezt az értelmezést más igehelyek is alátámasztják, pl. a 2Tesszalonika 2,8, amely világosan leírja, hogy Krisztus az Ő „*eljövetelekor*” fogja megsemmisíteni az Antikrisztust: „és akkor fog megjelenni a törvénytaposó (angolban: *akkor fog leleplez dni - a ford, megjegyzése*), akit megemészt az Úr az Ő szájának leheletével és megsemmisít az Ő megjelenésének feltérésével...” Tehát Krisztus második eljövetele (nem tévesztendő össze a keresztyének elragadtatásával) nem fog addig bekövetkezni, amíg az Antikrisztus le nem leplez dik, és amíg fel nem állítja az világkormányát. Jézus Krisztus az armageddoni csata közben fog visszajönni (azokkal a hív kkel együtt, akik korábban elragadtattak a mennybe) (Zakariás 14,5; Zsidókhoz írt levél 14. fejezet) azért, hogy megmentse Izraelt az Antikrisztus hadseregétől, amely Izrael elpusztítására gy lt egybe. Krisztus ekkor ítéletet tart majd a földön, és meg fogja alapítani a messiási királyságot. Ő maga Jeruzsálemből, Dávid trónszékéből fogja irányítani a világot (lásd: Zakariás 12-14- fejezet).

El re megírt történelem

Nabukodonozor után Dániel is kapott Istentől egy látomást, amely az Antikrisztus eljövendő világuralmának további titkait tárja elénk. Dániel itt ismét a négy világbirodalmat látja, de ezúttal vadállatok képé-

ben. A negyedik állatnak, amely a római birodalmat jelképezi, tíz szarva van, és akárcsak az állókép tíz ujja, ez is tíz királyt vagy területi uralkodót jelent, akik a jövőben fognak hatalomra kerülni (Dániel 7,24).

Dániel látása megdöbbsen részleteket tartalmaz a méd-perzsa és a görög birodalmakkal kapcsolatban, és ezek olyan hihetetlenül pontosak, hogy a kételked k mindent megtettek azért, hogy bebizonyítsák - persze sikertelenül -, hogy' mindent az események bekövetkezése után írtak, különben el kellett volna ismerniük a próféták hitelességét. Az tény, hogy a Biblia tele van olyan hiteles próféciákkal, melyeket évszázadokkal azok bekövetkezése el tt írtak, és az is kétségtelen, hogy az Izraelre és a Messiásra vonatkozó próféciák, amiket már az el z fejezetben röviden tárgyaltunk, több száz évvel megvalósulásuk el tt íródtak.

Ami Dánielt illeti, világosan el re megmondta a Nagy Sándor-i birodalom négy részre szakadását (Dániel 8,20-22; 11,4). A következő 16 vers meghökkent részletességgel tudósít a Ptolemaiosz vezette háborúkról (az a görög hadvezér, aki megszerezte Egyiptomot Nagy Sándor halála után) és az utódainak háborúiról is a szíriai szeleukidák ellen. Ez a prófécia az Antiochus Epiphanes szeleukida uralkodóra vonatkozó részletekben éri el a tet pontját (Dániel 11,21-36), melyek az Antikrisztus uralmát is el revetítik. Ezek miatt a Bibliában el - re kinyilatkoztatott történelmi tények miatt a kritikusok mindent megtettek azért, hogy bebizonyítsák, hogy ezek a próféciák a tényleges események bekövetkezése után íródtak.

Az, hogy Dániel könyve ténylegesen a babiloni fogság idején íródott - vagyis jóval azel tt, hogy ezek az események bekövetkeztek volna -, bizonyított tény. Ezen túl a Dániel 9,25 pontosan meghatározza azt a napot is, amikor a Messiás Jeruzsálembe fog menni számárháton, és a tömeg Messiásként fogja Öt ünnepelni. Még a legkétked bb kritikusoknak is el kell ismerniük, hogy Dániel könyvét jóval azel tt írták, miel tt ez az esemény valóban bekövetkezett.

Az Ószövetség és az Újszövetség között négy évszázad telt el, és akkor Isten ismét szólt az Ö prófétái által. A Dániel látásában szerepl negyedik vadállatot csak a Jelenések 12,3-ban látjuk újra, de ezúttal anélkül, hogy bármilyen más utalás lenne a másik három vadállatra. Ezekkel többé nem találkozunk. Ett l kezdve a negyedik vadállatot csak abban az újjáéledt formájában látjuk viszont, ahogy ez majd a jövőben fog megvalósulni.

A sárkány színre lép

A negyedik állat, amit Dániel látott, Jánosnak úgy jelenik meg, mint „egy nagy veres sárkány, akinek hét feje volt és tíz szarva és az fejében hét korona” (Jelenések 12,3). Ez maga a Sátán, mert néhány verssel később a következőket látjuk: „és lőn az égben viaskodás: Mihály (arkangyal) és az angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal...; és vettették a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vettették a földre” (Jelenések 12,7 és 9).

Ennek értelmezése egyértelmű: az Antikrisztus alatt feléledt negyedik birodalom annyira gonosz lesz, hogy⁷ az Ige úgy mutatja be azt, hogy ez maga a Sátán. Micsoda borzalom vár erre a világra, miután Krisztus felviszi az övéit az Atyának házába!

A 13,1-ben ugyanezt a negyedik vadállatot látjuk, amint „feljön a tengerből”, akárcsak a Dániel látomásában szereplő négy vadállat is (Dániel 7,3). Ennek a fenevadnak is „hét feje és tíz szarva” volt, de „az szarvain tíz korona, és az fejében a káromlásnak neve”. A következő versek úgy írják le a fenevadat, mint ami hasonló „a párduchoz..., a medvéhez... és az oroszlánhoz...”. Bár a Dániel könyvében szereplő másik három vadállat nem jelenik meg, mégis a Jelenések könyve arra a folytonosságra hívja fel a figyelmet, amely az újjáéledt Római Birodalom és a közöttük álló három világbirodalom között áll fenn, amik Róma eldei voltak a babiloni birodalom után. Ne feledjük, hogy a Dániel könyvében szereplő vadállatok, melyek az elzárított három birodalmat szimbolizálják, a leopárd, az oroszlán és a medve (Dániel 7,4-6).

A Jelenések könyvének 13. fejezetében található negyedik vadállat egyértelműen jelenti mind az újjáéledt római birodalmat, mind az Antikrisztust, akit imádnak „a földnek minden lakosai” (8. vers). Ez a hatalmas látás a jövőre vonatkozó: „imádják a sárkányt, aki a hatalmat adta a fenevadnak” (4. vers), vagyis a sárkány ismét úgy szerepel, mint az Antikrisztus és az általa irányított birodalma mögött lévő erők: „és a sárkány (Sátán) adá az erejét annak (az Antikrisztusnak) és az királyi székét és nagy hatalmat” (2. vers).

Jézusnak a pusztában való megkísértése során a Sátán megmutatta „a világ minden országát és azok dicsőségét” (Máté 4,8). Az ördög mindezt felajánlotta Jézusnak, amikor ezt mondta neki: „mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem” (9. vers). A világ szeretete és a hatalomvágy végső soron a Sátánnal való együttműködéshez és az

imádásához vezet. Természetesen Jézus visszautasította Sátánt. Tragikus módon az üldöztetésekbe befáradt egyház ugyanennek az ajánlatnak a csapdájába esett, és ez Konstantinuson keresztül valósult meg.

Jézus nem vitatta el Sátánnak a világ uralma fölött lévő jogát: „néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adott, és annak adom, akinek akarom” (Lukács 4,6). Ahogy János mondja: „az egész világ a gonoszságban [a gonoszság kezeiben] vesztegel” - lásd a 2Tesszalonika 2,8 és Lukács 4,18-ban) - (Ijános 5,19). Itt a Sátánról van szó, akinek imádására Jézus nem volt hajlandó, és aki a világot az Antikrisztusnak fogja átadni.

Az eljövendő új világvallás

A fenevadról egy képet készítenek majd, és mindazok, akik nem hajolnak meg és nem imádják a fenevad képét, illetve a képen keresztül az Antikrisztust mint Istent, meg fognak öletni Qelenések 13,15). Ugyanez volt a gyakorlat a Római Birodalomban is. A római vallás a császár-kultusszal együtt szintén újjá fog éledni. A vallás nemcsak hogy *része lesz* az antikrisztusi új világkormányának, hanem *kiemelked* szerepet fog játszani, mivel Sátán, aki irányítani fogja az Antikrisztust és az újjáéledt Római Birodalmat is, az „e világ istene” (2Korintus 4,4), és legfőbb vágya, hogy istenként imádják. A 17. fejezetben szereplő fenevaden ülő asszony kétségtelenül ezt a világvallást képviseli, ahogyan ezt majd fogjuk is látni.

Az ókori világbirodalmak mindegyikében fontos szerepet játszott a vallás, beleértve azt a négy birodalmat is, melyek Nabukodonozor állóképeinek formájában, illetve Dániel látomásában jelentek meg. A papok, jövendőmondók és varázslók voltak évezredekig keresztül az uralkodóknak a legközvetlenebb tanácsadói, és a legtöbb esetben k gyakoroltak igazi befolyást a színpalak mögött varázslással és csalárd tanácsokkal. Magának a tudománynak a gyökere is az okkultizmushoz nyúlik vissza, mivel az asztrológia és az alkímia jelentette annak kezdetét. A materializmus, a szkepticizmus és az ateizmus nem olyan régi jelenségek, és teljesen el fogják veszíteni jelentőségüket a természetfölötti iránt való egyre növekvő érdeklődés következtében. Ez a fajta spiritualizmus egyre inkább kezd elterjedni, pontosan úgy, ahogy ezt Jézus előre megmondta, amikor az utolsó időkkel beszélt (Máté 24,4-5, 11 és 24).

A Sátán nem az ateizmust használja mint legfontosabb fegyvert hadviselése során, amelynek célja, hogy becsapja az embereket, és azok t kövessék. O maga sem ateista, mivel legnagyobb vágya ez volt: „hasznló leszek a Magasságoshoz [vagyis Istenhez]” (Esaías 14,14), és ez már magában elismeri Isten létezését. Sátánnak az az akarata, hogy istenként imádják, de mivel nincs fizikai teste, ezt a fajta imádást azon az emberen keresztül fogja elérni, aki t képviseli, vagyis az Antikrisztuson keresztül. Sátánnak, „az e világ istenének” legnagyobb fegyvere a *hamis vallások és az általuk nyújtott hamis ígéret*ek, amelyek megakadályozzák azt, hogy az ezekben hív emberek megismerjék Isten igazságát. Az a tény, hogy a vallás jelent s szerepet fog betölteni az újjáéledt Római Birodalomban, akárcsak az ókorban is, világosan kit nik abból, hogy az asszony, aki az új világvallást képviseli, a fenevadon ül, és kezében tartja a gyep

Sátáni feltámadás?

A negyedik fenevaddal kapcsolatban János apostol látása a következő volt: „egy az fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesített; de az halálos sebe meggyógyították; és csodálván az egész föld követé a fenevadat” (Jelenések 13,3). Nagyon sokan ezt a látást úgy' értelmezik, hogy az Antikrisztus meg fog öletetni, de újra feltámad. Mások úgy' gondolják, hogy egy antikrisztusi személy a múltból, mint pl. Hitler vagy Néró, vissza fog jönni ebbe a világba, és igazgatni fogja az új világrendet. Egy azonban biztos: sem egy valamikori gonosz diktátor, sem a jöv beli Antikrisztus nem fog feltámadni, mert Sátán nem képes életet teremteni. (Ez nem zárja ki azt a lehet séget, hogy a világgal el fogja majd hitetni, hogy megtörtént egy' bizonyos feltámadás, azonban a Jelenések 13,3 ezt nem támasztja alá.)

Az, hogy „egy- az fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesített”, nem jelenti azt, hogy a fenevad teljes *egészében* halott lenne, hanem inkább azt, hogy *lényének egy bizonyos része* sebesített meg halálosan. Bár fejei királyokat képviselnek, ez mégsem lehet egy' valószínű király, akit megölnek, és aki ismét megelevenedik, a fent említett okok miatt. A fenevad és annak fejei egyszerre több dolgot is képviselnek: királyokat, királyságokat, a Sátánt, az Antikrisztust és az újjáéledt Római Birodalmat. Az utóbbira jellemz az, hogy halott volt, és utána látszólag megelevenedett. A Római Birodalom valóban elpusztult,

azonban nem teljesen, mivel bizonyos részei fennmaradtak azzal a reményteljes várakozással együtt, hogy végül újra megelevenedik. Mivel ez a „megelevenedés” az Antikrisztus uralma alatt fog bekövetkezni, egy birodalom - és nem egy ember - támad fel ismét.

Az is világos, hogy Isten a földön akarja megalapítani a saját királyságát, továbbá hogy ennek útjában az újjáéledt Római Birodalom áll, és hogy ezt le kell rombolni azért, hogy Isten királysága megjelenhessen. Ez történt meg abban a látomásban, amikor egy k leszakadt kéz érintése nélkül, és betöltötte az egész földet. Az is teljesen világos, hogy az Antikrisztus a Sátán hamis Krisztusa, és az újjáéledt Római Birodalom Isten földi királyságának hamis utánzata.

Az els és az eljövendő Antikrisztus

Az „anti” el tag a görög b l származik, és két jelentése van: [1] valami ellen vagy valamivel szemben, [2] valaminek vagy valakinek a helyettesítése. Az Antikrisztusra ennek a szónak mind a két jelentése vonatkozik. Valójában Krisztus ellen lesz, de a lehet legördögibb ravaszsággal: Krisztusnak fogja beállítani magát, és ezáltal belül b l fogja eltorzítani a „kereszténységet”. Valójában az Antikrisztus „maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát” (2Tesszalonika 2,4).

Ha az Antikrisztus Krisztusnak fogja magát beállítani, és az egész világ imádni fogja (Jelenések 13,8), akkor az követ it természetesen „keresztényeknek” fogják hívni. Nem a kommunizmus, hanem a kereszténység fogja meghódítani a világot, de nem a valódi kereszténység, hanem annak egy antikrisztusi utánzata. A nagy aposztázia meg fogja el zni az Antikrisztus megjelenését (2Tesszalonika 2,3). Az aposztázia részét képezi az ökumenikus mozgalom, amely szó szerint el készíti a világ vallásainak az egyesítését, és még a teljes evangéliumi keresztényekre is hatással van. Egy antikrisztusi „kereszténység”-nek kell létrejönnie, mely magában foglalja az összes vallást, és amit a világ összes vallása elfogad - pontosan ez történik ma is meglep gyorsasággal. Ezt a folyamatot már más könyvekben elemeztük, mint pl. a *Global Peace and the Rise of Antichrist (A világbéke és az Antikrisztus felemelkedése)*, és a kés bbiekben még beszélni fogunk róla.

A görög „anti” szó latin megfelel je a „vicarius”, amelyb l származik a „vicar” (helytartó) szó. Tehát „Krisztus helytartója” szó szerint azt

jelenti, hogy Antikrisztus. Bár a római katolikus pápák évszázadokon keresztül Krisztus földi helytartóinak nevezték magukat, ezt nem k tették el ször, hanem Konstantintól örökölték (lásd kés bb). Hozzá hasonló lesz majd az, aki ezután fog megjelenni, vagyis az újjáéledt Római Birodalom, az eljövendő világ uralkodója, maga az Antikrisztus.

Ahogy már korábban megjegyeztük, az ókori Római Birodalomban a császárt istenként tisztelték. Ő volt a pogány papságnak a vezetője és a birodalom hivatalos, államilag támogatott pogány vallásának a feje. A cézároknak szobrot emeltek, amelyek előtt a római polgároknak meg kellett hajolniuk, és imádniuk kellett őket. Azokat, akik nem ismerték el a césárok isteni mivoltát, megölték. Ugyanez lesz a gyakorlat, amikor a Római Birodalom újjáéled az Antikrisztus uralma alatt. Ez világosan kitűnik abból a látásból, melyet Jézus Krisztus adott Jánosnak:

... és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat...; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevad képét...; és mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölésnek.

Jelenések 13,12-15

A kereszténység elvilágiasodása

Miután Konstantin császár állítólag keresztény lett (ami valójában egy ügyes politikai lépés volt), i. sz. 313-ban engedélyezte a keresztény vallás szabad gyakorlását, és ezzel egy időben szabad utat nyitott ahhoz, hogy a pogányság a kereszténységbe beolvadhasson. Mivel az egyház már a birodalom elismert vallása volt, ezért Konstantint, a császárt, az egyház fejének kellett elismernie. Ő hívta össze az első ökumenikus zsinatot Niceában i. sz. 325-ben, határozta meg a témáját, tartotta a megnyitó beszédet és is elnökölt, ugyanúgy, ahogyan 500 évvel kés bb Nagy Károly is tette a chaloni zsinaton. Konstantint nem az evangélium igazsága, hanem a birodalom egységesítése érdekelte, és volt egyben az első ökumenista is.

Miközben a keresztény egyháznak a feje volt, Konstantin továbbra is a pogány papság vezetője maradt, pogány szertartásokon vett részt és pogány templomokat alapított, még azután is, hogy elkezdett keresztény templomokat építeni. Mint a pogány papságnak a feje, volt

a *Pontifex Maximus* (legnagyobb pap, f pap, a papi testület feje - a ford.) - és a keresztény egyház fejeként is hasonló címre tett szert. A keresztények „a Püspökök Püspöke” címet adományozták neki, míg Konstantin magát *Vicarius Christi*-nek nevezte, vagyis Krisztus helytartójának, és ezen azt értette, hogy egy „másik Krisztus”, aki Krisztus helyett cselekszik. Ha viszont görögre fordítjuk, a *Vicarius Christi* szó szerint azt jelenti, hogy *Antikrisztus*. Konstantin annak a Bibliában szereplő Antikrisztusnak a prototípusa, aki majd ezután fog eljönni.

A középkorban a római püspökök azt kezdték állítani magukról, hogy ők Jézus Krisztus egyedüli képviselői a földön. Azt követelték, hogy az egész egyház vesse alá magát az tekintélyüknek, és megtiltották, hogy bármilyen más püspököt „pápa”-nak hívjanak. Magukra vetették Konstantin három címét - Pontifex Maximus, Krisztus földi helytartója és a Püspökök Püspöke -, amelyet mind a mai napig viselnek.

Miután megvalósult a pápák abszolút hatalma a birodalmak, az emberek és a vagyon fölött, hihetetlen mértékű korrupció ütötte fel a fejét a római katolikus egyházon belül. A reformerek teljesen egyetértettek abban, hogy a pápa az Antikrisztussal azonos. A Biblia azonban nem támasztja alá ezt az állítást. Az Antikrisztus egy *egyedülálló* személy, akinek nincs sem elődje, sem utódja. Ő lesz az új „Konstantin”, az újjáéledt és az egész világra kiterjedő Római Birodalom feje.

Egy meghökkent en új látás

Az utolsó kép, amit Isten János apostolnak a fenevadról ad, a Jelenések 17. fejezetében található. Ezúttal egy meghökkent képet látunk: ezen a szörnyű fenevadon egy *asszony* ül! Teljesen nyilvánvaló, hogy ez a fenevad megegyezik azzal a vadállattal, amelyet Dániel látott, illetve a Jelenések 12. és 13. fejezetében szereplővel, mert ennek is a már ismert „hét feje és tíz szarva” van (3. verssor). Egy másik jellemző tulajdonsága is le van írva: „teljes volt káromlásnak neveivel”, ami egyértelműen megerősítése annak, amit a 13. fejezetben láttunk, vagyis „az fején a káromlásnak neve” volt.

Egy figyelemre méltó változás történt a fenevadnak ebben az utolsó megjelenésében. A figyelem középpontjába most nem is annyira a fenevad, mint maga az asszony került. A fenevadról szóló leírás meglehetősen rövid, épp csak annyira elegendő, hogy megtudjuk: ez azonos azzal a fenevaddal, amelyet már korábban láttunk. Egy új szerep-

l került a figyelem, középpontjába, és a Jelenések 17. és 18. fejezete teljes egészében az asszonyról ad részletes leírást. Terjedelmét tekintve ez sokkal hosszabb, mint a fenevadról szóló korábbi leírások.

János háromszor látta ezt a félelmetes teremtményt, de egyszer sem írta azt, hogy megdöbbsent volna, vagy hogy csodálkozott rajta. Most azonban nagy csodálkozásnak ad hangot - ezúttal azonban nem a fenevaden csodálkozik, hanem az *asszonyon*. Maga az *asszony* döbbsenti meg Jánost.

Hogyan ült fel ez az asszony ennek a félelmetes fenevadnak a hátára? Miért engedi meg a fenevad, hogy a hátán lovagoljon, és hogy irányítsa és uralma alatt tartsa t? Nyilvánvalóan az asszony kulcsszerepet fog játszani a Római Birodalom újjáéledésében, az Antikrisztus uralmában és azokban a jövőben bekövetkező, az egész világot érint eseményekben, melyek Krisztus második eljövételéhez vezetnek.

Milyen lesz ez a szerep? Mikor fog erre fény derülni? Kicsoda ez az asszony? Ennek a könyvnek az a célja, hogy ezekre és az ehhez kapcsolódó kérdésekre adjon választ.

5

A titok: a nagy Babilon

„^z És az homlokára egy név volt írva:
TITOK; A NAQT BABILON...”

Jelenések 17,5

„^z Így tehát, ahogy a hold a naptól kapja az
fényét..., így a királyi hatalom [állam]
méltóságának fényét a pápai hatalomtól nyeri...
71 világi állam... a mi szorgalmunk
és tör désünk következtében fog helyreállni...,
mivel a pápai tekintély és a királyi hatalom...
teljesen elegend ennek a célnak
a megvalósítására...”

III. Ince pápa (1198-1216)

Miért „titok”? Tényleg rejtélyesnek t nik az, hogy az utolsó
id kre vonatkozó próféciaák annyit foglalkoznak Babilonnal,
egy ókori várossal, aminek romjait a sivatag homokja fedi
legalább 2300 éve. Igen elterjedt tanítás, hogy az asszony az újjáéledt
ókori Babilont szimbolizálja. Az a tény, hogy Irak vezet je, Szaddám
Húszéin, néhány évvel ezel tt elkezdte Babilon újjáépítését, sokak szá-
mára ennek a látásnak a beteljesedését jelenti.

Azonban az ókori Babilon, hogyha ismét benépesülne és ismét m -
köd képes város lenne, akkor sem lehetne az a Babilon, amire az asz-
szony fején lévő írás utal. Szaddám újjáépített Babilonja egyszer en

nem felelne meg azoknak a kritériumoknak, amelyeket János állít fel vele szemben. Ezek azok a megkülönböztető jegyek, amik meghatározzák az asszony identitását - és látni fogjuk, nem egyenlő az ókori Babilonnal. A következőkben majd ezekkel a kérdésekkel fogunk részletesen foglalkozni.

Szaddám azt képzei magáról, hogy az újkori Nabukodonozor, és talán azt is elhiszi, hogy maga ennek az ókori babiloni uralkodónak a reinkarnációja. Szaddám leginkább azt csodálja Nabukodonozorban, hogy lerombolta Jeruzsálemet, és hogy Izrael lakosságát megölte és a babiloni fogságba vetette, lakatlanul hagyva ezáltal Izrael földjét. Mint újkori Nabukodonozornak, az az álma, hogy a mai Izraelre is, akit legfőbb ellenségének tart, ugyanezt a pusztítást hozza. De azt is tudjuk, hogy később Babilont is meghódították a médek és a perzsák. Ezért Szaddám úgy tekint Iránra (az ókori Perzsia utódjára), mint egyik fő ellenségére, és ezért vívott ellene nyolc évig tartó háborút.

Szaddám Húszéin beleíratta nevét minden egyes táblába, amit felhasználtak az ókori Babilon újjáépítésében. Amennyire győzői saját népe, annyira fél is tőle. De egyszer véget fognak vetni uralmának, ahogyan ez minden zsarnok életében be szokott következni. Nem volna meglepő, ha az iraki emberek - hogy eltöröljék Szaddám győzői letes emlékének utolsó maradványát - lerombolnák azokat az épületeket, amiket az ókori Babilon területén emelt. Akár ez megtörténik, akár nem, ez a város, ami kétezer évig romokban hevert, és csak nemrég épült újjá semmiképpen sem tévesztendő össze azzal a Babilonnal, ami a Jelenések könyve 17. és 18. fejezetének fő témája.

Bábeli összefonódás

Természetesen az ókori Babilont nem lehet figyelmen kívül hagyni, és ezt támasztja alá az asszony homlokán lévő felirat is. Mit jelenthet ez a név az utolsó napokban, Krisztus második eljövetele előtt? Nyilvánvalóan egy olyan jellemző tulajdonságra utal, amely mind a négy világbirodalomnak a sajátja: az első birodalomnak, Babilonnak egyik fő jellemzője, és domináns a negyedik birodalomban, a rómaiban is.

Mindegyik birodalmat legfőképpen az jellemezte, hogy a trón és az oltár, az uralkodó és a pap között szoros kapcsolat volt. „Az állam és az egyház szétválasztása” akkor még ismeretlen fogalom volt; valójában ennek az ellentété valósult meg. A pogány papok - asztrológusok, má-

gusok, varázslók, jövendőmondók - voltak a császár legfőbb tanácsadói, s gyakran az befolyásuk érvényesült a birodalom kormányzásában. Így a legfőbb jellemzője ennek az asszonynak - aki egyszerre szimbolizál várost és egy szellemi valóságot is - az lesz, hogy házasságtörő kapcsolatban áll majd a világ kormányaival.

Az egyház és az állam egysége Babilon napjaitól egészen Róma fel-emelkedéséig tartott, amely Dániel látomásában a negyedik birodalom. Ahogy már korábban láttuk, a római császárok, akárcsak a többi keleti uralkodó, a pogány papság vezetői voltak, és istenként imádták őket. Ennek következtében a vallás minden egyes birodalomban domináns szerepet játszott. Ezért fontos, hogy közelebbre lássunk megvizsgáljuk a babiloni vallást.

Bábel tornya

Nabukodonozor Babilonja a bábeli torony romjai köré épült, amit nem sokkal az özönvíz után építettek Noé leszármazottjai Nimród vezetésével (1Mózes 8-10, Miqueás 5,6). Ennek eredeti célját pontosan meghatározták az építők: „Gyertek építsünk magunknak várost: és tornyot, amelynek a teteje az eget érje és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén” (1Mózes 11,4).

A város jelentette a föld lakosai számára a társadalmi és politikai egységet. A tornyot egyértelműen vallási célokból építették, azért, hogy feljussanak az égbe. Bábel tehát az egyház és az állam egységének a szimbóluma, amely az egész világot egyesíteni akarja abból a célból, hogy az embert isteni rangra emelje. Mindezt egy torony megépítése által akarták megvalósítani, felhasználva az emberi zsenialitást és erőfeszítést, vagyis Bábel tornya az emberi önmegváltás vallását szimbolizálja. Az egész világot egyesítették e cél érdekében, és itt láthatjuk az első példát arra, hogy egy világkormány és egy világvallás teljesen összefonódik és egyként funkcionál. Ezt a fajta egységet ember kezdeményezte, és neki is kell befejeznie; ez az asszony fején található felirat világos üzenete.

A város lakói számára a legfontosabb dolog a torony volt. Ez volt életük célja, amely az egységet jelentette a számukra, ugyanakkor rabszolgává is tette őket. Az egyház és az állam közötti viszonyban a vallásé az irányító szerep. Ugyanígy lesz ez majd az antikrisztusi világrend alatt is - legalábbis egy darabig. Erre utal az, hogy az asszony lovagol a fenevadon.

A bábéli torony éles ellentétben áll azzal az üdvösséghez vezető úttal, amit Isten egyértelműen kijelentett korábban Ábelnek és az utána jövő nemzedéknek. Ádám és Éva lázadása következtében a bűn elválasztotta az embert Istentől. Az Istennel való megbékélés és a mennybejutás nem volt lehetséges anélkül, hogy ki ne fizessék a bűnük következményének az árát. Az ember, aki egy érőtlen lény, az isteni igazságosság által követelt megváltást képtelen volt megvalósítani. Egy napon kegyelemből és irgalomból maga Isten jött el hozzá, hogy bűntelen, tökéletes emberként meghaljon a világ bűneiért, és kifizesse az isteni igazságosság által követelt teljes árat. Olyan lett az „Isten Báránya” (János 1,29 és 36), az egyetlen elfogadható áldozat. Az eljövendő Messiás elképeként állatokat áldoztak föl, később azonban maga a SZENT áldozta fel önmagát, hogy eltörölje a bűnt (Zsidókhoz írt levél 9,26).

Az egyedül elfogadható ideiglenes közeledési módot Isten felé világosan leírja a 2Mózes 20. fejezetének 24-26. verse. Az áldozati állatot földbe készült oltáron kellett felajánlani. Ha a talaj túlságosan köves volt, és nem volt elegendő mennyiségű föld, akkor az oltárt egymásra tett kövekből kellett felépíteni, *de nem lehetett az oltár köveire vésní vagy faragni semmilyen szerszámmal*. Nem volt szabad emelvényre sem rakni, nehogy valaki lépcsőként menjen fel az oltárhoz.

Az ember nem tudja megváltani önmagát. A megváltás Istennek az ajándéka, amit nem lehet kiérdemelni. Az emberi kevélység azonban mindig útjában áll Isten kegyelmének. Isten Igéjének nyílt tagadását lehet ma is tapasztalni a díszes katedrálisokban és az emelvényre helyezett, feldíszített oltárok előtt. A tagadás a célja azoknak a rituálék-
nak és jó cselekedeteknek, amelyekben keresztül az ember ostobán azt hiszi, hogy elfogadhatóvá tudja magát tenni Isten előtt. Mindez Bábel-
lel kezdődött.

Róma útja

Bábel városa és a bábéli torony jelképezi a világi kormány és az önmegváltás vallásának szentségtelen, évezredek óta folytatódó kapcsolatát, amit jól példáz a Konstantin „megtérése” utáni pogány, illetve „keresztény” Róma. Az „állam és egyház szétválasztásának” fogalma új keletre, nagyjából a reformáció korára tehető, és a római katolikus egyház, mint a Római Birodalom vallásának folytatója, ennek folya-

matosan, s t er szakkal is ellenáll. Dr. Brownson, egy nagy tiszteletnek örvendő XIX. századi katolikus újságíró a katolikus álláspontot a Brownson Quarterlyben fejtette ki:

Nincs olyan világi kormány, legyen az monarchia, arisztokrácia vagy demokrácia..., amelyik elég bölcs, igazságos, hatékony, tartósan vezet ' pozícióban lev és az embereknek a javát szolgáló tudna lenni a katolikus egyház nélkül; a pápaság nélkül viszont nincs, és nem is lehet katolikus egyház.'

A Vatikán következetesen felvette a harcot mindenféle demokratikus változással szemben, melyek az abszolutista állam-berendezkedéseket demokratikusabbá akarták tenni, beleértve az angliai Magna Chartát (1215. június 15), az „I. Európai Alkotmányt” is. Ezt a nagy jelentéssel bíró dokumentumot III. Ince pápa (1198-1216) azonnal elítélte, „érvénytelennek és semmisnek nyilvánította, és kiközösítette azokat az angol bárókat, akik elfogadták”², valamint feloldozta a királyt a báróknak tett esküje alól³. A pápa bátorítására János király külföldi zsoldosokat fogadott, hogy harcoljanak a bárók ellen, és ez nagy pusztítást jelentett országa számára. Az utána következő pápák minden tőlük telhetőt megtettek, hogy segítsék János utódját, III. Henriket a Magna Charta vívmányainak a megsemmisítésében. A pápai adók következtében az ország teljesen elszegényedett. (A sok, Itáliából jött pap fizetése az ország éves bevételének háromszorosát tette ki.) Végül mégis a bárók kerekedtek felül.

XII. Leó pápa megrótt a XVIII. Lajost a „liberális” francia alkotmány kibocsátásáért, XVI. Gergely pápa pedig elítélte nyilatkozott az 1832-ben kiadott belga alkotmányról. Az 1832. augusztus 15-én kiadott *Mirari vos*-ban, felháborító enciklikájában (amit később IX. Piusz pápa az 1864-ben kiadott *Syllabus Errorum*-ban megerősített) a lelkiismeret szabadságát mint „ostoba rülséget” ítélte el, a sajtószabadságot pedig mint „veszedelmes ballépést, amelyet nem lehet eléggé iszonyodni”.⁴ Megerősítette az egyháznak azt a jogát, hogy ezt alkalmazza, és akárcsak eldei, is azt követelte, hogy az állami végrehajtó szervek azonnal bőrtöngessenek be minden olyan nem katolikust, aki prédikálni és gyakorolni meri hitét. A XIX. század egyik kiváló történésze a következőképpen fogalmazta meg véleményét a Vatikánnak a bajor és az osztrák alkotmánnyal szemben tanúsított ellenséges hozzáállásáról:

A mi abszolutista rendszerünk, melyet támogat az inkvizíció, a leg-szigorúbb cenzúra, az irodalomellenesség, a papság kiváltságos helyzete, a püspökök önkényuralma nem tud mást elviselni, csak az abszolutista kormányt....'

Latin-Amerika történelme pontosan tükrözi ennek az állításnak a helyességét. Azt, hogy a pápák gyölölik a szabadságot a katolikus országokban, és az elnyomókkal együttműködnek, akiket gyakran manipulálnak is saját céljaik érdekében, jól bizonyítja a történelem. Lehet, hogy nem ez volt a szándéka, de a történelem azt is igazolja, hogy a római katolikus egyház elfojtotta és nyíltan elítélte az olyan alapvető emberi jogokat, amilyen a sajtószabadság, a szólásszabadság, a vallásszabadság, sőt még a gondolkodás szabadságát is amikor csak tudta.

Az 1861-es Benito Juárez vezette forradalom előtt a római katolikus egyház domináns szerepet játszott a mexikói emberek életében, és 350 éven keresztül tartotta kezében a politikai hatalmat. A római katolicizmus volt az államvallás, más vallást nem engedélyeztek. A történelmi tények alapos vizsgálata után egy szerző a következőket állítja:

A spanyol állam és a római katolikus egyház elnyomása annyira összefonódott, hogy az emberek nem is tudták a kettőt egymástól megkülönböztetni. A [római katolikus] hierarchia támogatta a spanyol rezsimeket, és bárkit, aki az állam hatalmának ellenállt, azt kiközösítette az inkvizíció segítségével. A kormány ennek fejében teljes tekintélyével támogatta a katolikus egyház tanításait, és mint valami „világi kéz”, fegyelmezőként, sőt végrehajtóként is funkcionált az egyház érdekében?

Egy államvallás következményei

Miután III. Napóleon hadserege legyőzte Juarezt, és Miksa Habsburg-ferdinánd herceg lett az uralkodó, a feldunai herceg látta, hogy a régi totalitáriánus módszereket nem lehet visszaállítani. IX. Piusz pápa rendkívül dühös lett, és méltatlankodó levélben követelte Miksától, hogy „továbbra is a katolikus vallás legyen a mexikói nemzet dicsősége és fennmaradása, és az istentiszteletnek minden más szakadár formáját szüntesse be”, hogy „az intézkedések végrehajtását nyíltan vagy rejtett formában, de a [római katolikus] egyházi hatalom irányítsa és felügyelje”, és kijelentette, hogy az egyház nem lehet „az állam önkényes uralmának alárendelve”.

A Latin-Amerikát sújtó szegénység és instabilitás az állam és az egyház közötti szoros kapcsolatból ered, továbbá Rómának az Euró' pában évszázadokon keresztül élvezett, kormányok fölötti uralmából, amit Krisztus nevében hozott be az új világba. Római katolikus papok - akik olyanok voltak, mint valami kis istenek - is uralkodtak az s-lakosok felett, és azokat szolgálókká tették. A latin-amerikai országokban bekövetkezett forradalmaknak jórészt az az óriási különbség volt a kiváltó oka, amely az emberek szegénysége és a gonosz diktátorok által támogatott római katolikus egyház gazdagsága között állt fenn. A latin-amerikai felszabadítási teológia olyan radikális katolikus papoktól és apácáktól ered, akiknek lelkiismerete nem bírta tovább elviselni azt az elnyomást, amelyet az egyház és az állam helyezett a tömegekre.

Sok más példát lehetne még mondani, de ezeket majd kés bb tárgyaljuk. A lényeg az, hogy az állam és az egyház közötti szentségtelen szövetségnek a jogereje, amelyben az egyház játssza a domináns szerepet, Bábelig nyúlik vissza. Nimród alapította az els világbirodalmat; az egyház és az állam egy volt. Ez az az „ideális” birodalom, amelyre a római katolicizmus mindig is törekedett, és minden erejét latba vetette, hogy ezt megalapítsa és fenntartsa, ahol csak lehetséges volt. Ahogy a *Katolikus Világ* c. magazin az I. vatikáni zsinat idején mondta:

Bár az államnak vannak jogai, ez csak erkölcsi alapon jár neki, és egy fels bb hatalom..., az egyház... engedélyével.⁸

A római katolicizmusnak az alapvet emberi jogokkal szembeni ellenállása kés bb olyan szövetségekhez vezetett, mint pl. a Hitler és Mussolini totalitáriánus rendszerével kötött szövetség; ket a pápa és más egyházi vezet k Isten által választott emberekként dics ítétek. A katolikusoknak megtiltották, hogy fellépjenek Mussolini ellen, és arra buzdították ket, hogy teljes odaadással támogassák t. Valójában az egyház helyezte hivatalba a fasiszta diktátort (ahogyan ezt Hitlerrel is tették néhány évvel kés bb). Ennek fejében Mussolini (az 1929-es, Vatikánnal kötött konkordátumában) a római katolicizmust tette ismét a hivatalos államvallássá, és a katolicizmussal szembeni bármilyen kritika büntetend volt. Az egyháznak más kedvezményeket is adtak, beleértve a hatalmas pénzüsszegeket készpénz és kötvény formájában.

Egy újkori megcsalattatás gyökerei

Sátán Évának adott ígérete - vagyis hogy olyan lesz, mint Isten - a pogány vallások alapköve lett világszerte, és az önmegváltás vallásához vezetett. A cselekedetek általi megigazulás - a kegyelem helyett - is egyfajta vallás, példa erre a római katolicizmus. Az ég felé tör bábeli torony, úgy t nık, hogy meger sítette azt az óriási tévedést, miszerint az ember saját er feszítéseinek következtében feljuthat a mennybe. Minden bizonnyal Nimród volt az els olyan uralkodó, akit isteni rangra emeltek, és aki így az Antikrisztus el futára is volt egyben.

Babilonban (és Bábel városában, melyet kés bb romjai köré építettek) született meg az a nézet, hogy az emberek között vannak magasabb, és vannak alacsonyabb rend ek. Kés bb ezt az elképzelést csak bizonyos fajokra vonatkoztatták, pl. az árjakra vagy az indo-európaiakra. Ennek az elméletnek a következtében a hitleri náciizmus hatmillió zsidót pusztított el. A kígyó hazugságát visszhangozva Hitler azt mondta: „Az ember istenné lesz... szabad emberekre van szükségünk, akik érzik és tudják, hogy Isten bennük van”. A zsidók azonban Hitler értékrendje szerint egyáltalán nem tartoztak az ember kategóriába, hanem ún. *Untermenschen* (alacsonyabb rend emberek) voltak, és elhatározta, hogy kiirtja ket az indo-európai faj védelmében.

Hitler fajelmélete (a vérvonal tisztaságának meg rzése), amit a zsidók kiirtása által akart megvalósítani (és ez ellen a Vatikán sem lépett fel) az si okkultizmusban gyökerezik, miszerint létezett egy Édenként messze északon, amelynek a neve Hyperborea volt. Ott éltek az árja istenemberek, akik állítólag a földet meglátogató istenekt l származtak. Nietzsche (akinek az írásai er sen befolyásolták Hitlert) f m vének, „Az Antikrisztusnak” els mondata így hangzik: „Úgy tekintsünk magunkra, hogy mi mindannyian hyperboreánusok (északi istenek) vagyunk”. Ez ugyanaz a hazugság, amit az ördög mondott az Édenkertben.

A Pulitzer-díjas történész, Peter Viereck a világ fölött uralkodó istenemberr l mint fels bbrend fajról szóló náci ideológia gyökereit nemcsak Hegel és Nietzsche, hanem Wagner és egy sereg más romantikus író m veiben is megtalálja, akik mindannyian azt a hazugságot visszhangozzák, amit a kígyó Évának mondott. A következ idézet Viereck kiváló könyvéb l, a *Meta-Politics: The Roots of the Nay Mind* (*Metapolitika: A náci gondolkodás gyökerei*) c. m véb l való. Részlet az 1941-es kiadás utószavából, melynek kinyomtatását az eredeti kiadó

megtagadta mondván, hogy túlságosan szélső véleményeket képvisel. Viereck meglátása viszont rendkívüli pontossággal beigazolódott:

A *Mein Kampf* már jóval azelőtt bestseller volt, mielőtt a német nép az 1930 szeptemberében tartott reichstagi szabad választásokon 12-ről 107-re emelte a náci képviselők számát, és Németország legnagyobb pártjává tette őket. Hitler már ezelőtt így ír a *Mein Kampf*-ban (hogy találmomra kiválasszunk egy tipikus fenyegetést): „ha az (első világháború) elején *elgázósító* Uunk volna 10-15 ezret népünk zsidó felforgatói közül..., akkor az a nagy áldozat, vagyis a frontokon meghalt egymillió német halála nem lett volna hiába... Már idén tizenkét-ezer csavargó likvidálása...”

A német talány a következő: mit várt az a több millió Hitlerre szavazó ember az 1930 utáni években attól az elmélettel, amelyben az elgázósításhoz hasonló fenyegetések képesek megszületni?... Hitler könyve nem minősíthető titkosnak... Németek millióinak otthonában volt meg. Néhányan biztosan bele is néztek. Az újjongó tömegben is volt közülük néhány, és az olyan befolyásos emberek között is, akiknek lehetett sége nyílt volna a sajtón, a rádión és más eszközökön keresztül figyelmeztetni a lakosságot...

Egy napon ugyanezek a németek, akik most ünneplik Hitler párizsi bevonulását, ezt fogják mondani...: „Nem tudtuk, hogy mi folyik...” És amikor eljön ez a nap, a pokolból kacagás fog hallatszani.”

Adolf Hitler Isten választottja?

A Németországban élő 30 millió római katolikus közül bizonyára sokan ismerték a *Mein Kampf*-ot, beleértve a római katolikus egyház vezetőit is. Ennek ellenére az egyházi vezetés dicsőítette Hitlert, néha még a legszélső ségesebb formákban is. XIV. Piusz pápa azt mondta Franz von Papén alkancellárnak, aki maga is buzgó katolikus volt, hogy „nagyon örül, hogy most a német kormánynak olyan vezetője van, aki kompromisszum nélkül ellenzi a kommunizmust...”¹⁰ Egyetlenegy szót sem ejtett arról a gonoszságról, ami Németországban szabadult el.

Berning püspök kiadott egy könyvet, amiben a katolicizmus és a patriotizmus (hazaszeretet) közötti összefüggést hangsúlyozza, és „rajongása jelképeként” elküldte a könyv egyik példányát Hitlernek. Monsignore Hartezi azért dicsőítette Hitlert, mert megmentette Németországot „a liberalizmus mérgétől... (és) a kommunizmus pestisétől”. A katolikus publicista, Franz Taschneer is méltatta a „Führert, aki rendkívüli zsenialitással van megáldva”, és kijelentette, hogy t a

„Gondviselés küldte a katolikus társadalmi eszmék megvalósítása végett.”¹¹

A legtöbb németországi katolikus sugárzott a boldogságtól, miután Hitler és a Vatikán között aláírták az 1933-as konkordátumot. Katolikus fiatal emberek azt az utasítást kapták, hogy „jobb kezüket tisztelgéskeppen lendítsék el re, és hogy tegyék ki a horogkeresztes zászlót. A katolikus ifjúsági szervezet, a Neudeutsche Jugend... teljes mérték és szoros együttműködésre hívott fel a totalitárius állam és az egyház között.” A német püspökök együttesen biztosították szolidaritásukról a nemzeti szocializmust. Borne Wasser püspök a trieri katedrálisban katolikus fiataloknak mondott beszédében kijelentette: „emelt f vel és szilárd lépésekkel léptünk be az új birodalomba, és készek vagyunk azt szolgálni teljes szívünkkel és minden erőnkkel.”¹²

Vogt aacheni püspök egyik üdvözlő táviratában megígérte Hitlernek, hogy „az egyházmegye és a püspök boldogan fog részt venni az új, harmadik birodalom felépítésében”. Faulhaber érsek kézzel írott levelében fejezte ki Hitlernek azt a kívánságát: „szívünk legmélyéről kívánjuk, hogy Isten áldja meg a birodalmi kancellárt a népért”. Megjelent egy kép egy német-amerikai újságban, amint egy díszfelvonulás alkalmával a Steinmann tábornok vezette katolikus ifjúsági szervezetek elhaladnak Hitler előtt, és levegőbe emelt karral viszonozzák a Führer köszöntését. A felháborodott amerikai katolikusok kritikájára válaszul Steinmann kijelentette, hogy „a németországi katolikusok Adolf Hitler kormányát Isten által adott hatalomnak tekintik”, és egy nap a világ „hálással fogja elismerni, hogy Németország... véd bástyát emelt a bolsevizmus ellen...”¹³ És mi van a *Mein Kampf* és a náciizmus gonoszságával?

Guenter Lewy, a Massachusetts Egyetem államigazgatást oktató docense 15 éves korában, 1939-ben menekült el szülőföldjéről, Németországból, és 1960-ban tért vissza, hogy éveken át tartó kutatómunkát végezzen hivatalos dokumentumok felhasználásával. Lewy a következőket írja *A katolikus egyház és a náci Németország (The Catholic Church and Nazi Germany)* című könyvében:

1933-ban XI. Piusz a Német Birodalom kancellárját (Hitlert) az első olyan államférfinek nevezte, aki a pápával együtt világosan elismerte a bolsevik veszélyt... Landerstorfer püspök dicsérte „az állam és az egyház harmonikus együttműködését” [bár a náci már sok papot és apát bebörtönöztek „politikai” okok miatt].

[1936] Március 29-én 45 453 691 német, vagyis a szavazásra jogosultak 99%-a járult az urnákhoz. Ezek közül 44 465 278, vagyis 98,8% adott hangot egyetértésének a hitleri vezetéssel kapcsolatban. [A Hitler támogató katolikus szavazatok gyakorlatilag egyhangúak voltak.]

1937. január 3-án felolvasták a német püspöki kar levelének egy részletét, mely a következő volt: „a német püspökök kötelességüknek érzik, hogy a német birodalom vezetjét az egyház rendelkezésére álló minden eszközzel támogatják... Mozgósítani kell az egyház szellemi és erkölcsi erejét egyaránt annak érdekében, hogy megerősödjön az embereknek a Führerbe vetett bizalma”.¹¹

Ekkor már mindenki előtt világos volt Hitler kegyetlensége és valódi céljai. Mégis a németországi katolikus vezetők (akárcsak a protestáns klérus nagy része) továbbra is dicshimnuszokat zengtek róla a katolikus tömegeknek. Hét, a *Birodalom és Egyház (Reich und Kirche)* kapcsolatáról szóló, egyházi engedéllyel kiadott könyv a „német katolikusok legnagyobb szellemi feladatának” nevezte a „német újjáéledésnek egyre mélyebb megismerését, amelyre a Führer elhívott minket”. Karn Adam világhírű katolikus teológus azt állította, hogy a nemzeti szocializmus és a katolicizmus egyáltalán nem ellentétes egymással, hanem „egymáshoz tartoznak, mint a természet és a kegyelem”, és hogy Adolf Hitler Németországa végre megtalálta „az igaz emberek kancellárját”.¹⁵

Egy bátor emberekből álló kisebbség (katolikusok és protestánsok) azonban fellépett Hitler ellen, közülük néhányan nyíltan, megint mások titokban. Voltak, akik a közvélemény előtt is tiltakoztak. Egyikük egy pap volt, Muckermann szerzetes, aki csodálkozásának és megdöbbenésének adott hangot a történetek miatt:

„...a koncentrációs táborokban elkövetett embertelen brutalitások... és az egyház kiemelkedő személyiségei, a Szentatya és az egész egyház ellen elkövetett személyes sértések ellenére... a püspökök elismerésüket fejezik ki az iránt, ami (a bolsevizmus mellett) legfőbb ellenségünk...”¹⁶

Egy rejtélyre adott válasz

Németország rejtélye Oroszország, Kína, Vietnam, Kuba, Haiti, Jugoszlávia, Dél-Afrika, az egész mai kor világának a rejtélye marad. Más részekről ezek az események egyáltalán nem megmagyarázhatatlanok ak-

kor, ha az ember elfogadja a Biblia magyarázatát. A válasz a bábéli toronyban rejlik — aminek építése még ma is folyik. Csak a helyszín és a külső változik időről időre, de a torz vágy, akármennyire lehetetlen is a beteljesülése, állandó marad.

Ennek végső eredményét - Istennek az emberiségre jövő ítéletét - világosan kijelentik a bibliai próféciaik. Ne engedjük magunkat becsapni: ez a nap vészesen közeleg. De addig az az asszony, aki a fenevadon ül, akinek a neve TITOK, BABILON, kulcsszerepet fog játszani, és azelőtt fog Isten ítélete bekövetkezni rajta, mielőtt a világ megismerné hatalmas és félelmetes erejét.

1940-ben kiadott, rendkívül fontos tanulmányában Vierech arra figyelmeztetett, hogy a náciizmus egy olyan vallás, amely megfertőzte a németországi fiatalokat. Természete szerint pogány kultusz, mégis azt állította magáról, hogy „keresztény”, és ez milliókat tévesztett meg (ahogy ez az Egyesült Államokban történik ma is ugyanezekkel az eszközökkel). Ugyanez a torz felfogás jellemezte a náci propagandaminiszter, Joseph Göbbels fonák gondolkodásmódját is, aki Jézus Krisztust mint „az árja hátsók egyikét tisztelte, és Wotannal, Siegfrieddel, Wagnerrel és Hitlerrel egyenrangúként emlegette”. Ezzel kábította a tömegeket Dr. Ley, a náci munkafront vezetője: „a mi hitünk... a nemzetiszocializmus...!”.¹ Hans Kerrl, az egyházi ügyek náci minisztere továbbvitte azt a hazugságot, amit mind a katolikusok, mind a protestánsok többsége elfogadott: „Az igazi kereszténységet a párt képviseli, és... az új kijelentések szócsöve a Führer...”.¹

Vierech a náciizmust „új pogányságnak” nevezte. Valójában csak a más volt új, de alatta még mindig Bábel maradt. János apostolnak a fenevadon ülő asszonyról kapott látomása ezt a tény teljesen világossá teszi.

Az önmegváltás vallása

Isten összekeverte a bábéli torony építőknek a nyelvét, hogy ne érthessék meg egymást, és szétszórta őket. Az önmegváltás vallása azonban, amely egy felsőbbrendű faj istenítéséhez vezetett, tovább élt. Bizonyítja ezt hasonló toronyok, lépcsős templomok, piramisok romjainak fennmaradása a világ minden részén.

Azonban ezek a toronyok nem épülhettek túlságosan magasra a kor kezdetleges technológiája miatt. Az eget elérése még mindig távol állt

az embert l. így tehát a lépcs s templomok, piramisok a legkülönbözőbb bálványimádások okkult oltárává váltak. A templomok obeliszkjeit asztrológiára használták, és elkezdtek imádni az égitesteket; titokzatos er t tulajdonítottak nekik, mert azt hitték, befolyásolják az emberek sorsát.

A bábeli önmegváltás vallása nemhogy nem sz nt meg, hanem intézményesített formát öltött Babilonban és az egész hatalmas birodalomban. Ez a pogány kultusz, az örök világvallás, és ez a mai napig is fennáll. Ez nemcsak primitív népek között található meg, akik a természet szellemeit imádják, hanem egyetemi professzorok között is dívik, akik hasonló intelligenciát tulajdonítanak a természet „er inek”.

A pogány kultuszokat évszázadokon keresztül misztikus rituálék jellemezték, és ezeket olyan díszesen kifaragott és feldíszített emelvényen álló oltárok körül végezték, mint amilyenek az Egyiptomtól egészen Dél-Amerikáig megtalálható piramisok is voltak. Bár Izraelt figyelmeztette Isten a prófétákon keresztül erre a gonoszságra, k mégis beleestek a pogány bálványimádásba. Ennek az Isten által tanított igazságnak az áthágása végül Isten ítéletét váltotta ki.

Az Ószövetség sok utalást tartalmaz Izraelben emelt „magas helyekre”. Megszegve Isten törvényét, miszerint nem lehetett lépcs könnyű felmenni Isten oltárához, ezek a helyek váltak a zsidó bálványimádás központjaivá (3Mózes 26,30; 4Mózes 22,41 stb). A b nbánat és a megújulás idején ezeket a „magas helyeket” az istenfél királyok és papok a bálványokkal együtt elpusztították. Izrael azonban sohasem szabadult meg végleg ett l a b nt l. Mind az ortodox, mind a katolikus egyház, de még néhány protestáns egyház is magáévá tette ugyanezt a gyakorlatot azáltal, hogy díszes épületeket, emelvényen lév felékesített oltárokat emel, papjai díszes miseruhákat hordanak, illetve azzal, hogy bonyolult liturgiákat mutatnak be, ami állítólag kedves Isten el tt, és segít megnyitni a menny kapuját.

Az építkezéshez használt téglá és szurok nemcsak arra enged következtetni, hogy a bábeli torony vallási és politikai céllal készült építmény volt, hanem arra is, hogy a kor legel rehaladottabb technológiáját és tudományát is magában egyesíti. A mai kor tudományának is megvan az a sajátsága, hogy megpróbálja isteni rangra emelni az embert, aki szerinte képes meghódítani a világot, irányítani az atomokat, és talán végső soron a betegségeket és a halált is le tudja gy zni.

Bábel/Babilon él és jól van

Bábelnél Isten szétszórta az embereket és összezavarta a nyelvüket, hogy ne tudják egymással megosztani gonosz terveiket. Athénban Pál kijelentette, hogy Isten elválasztotta a fajokat és nemzeteket, hogy rá figyeljenek és t keressék (Apostolok cselekedetei 17,26-27). A mai kor gondolkodásának a lényege ennek pont az ellentéte: az emberiség problémáira a megoldást abban keresik, hogy a nyelvek különbözőségéből származó akadályt le kell rombolni, a világ összes nemzetét egyesíteni kell tudományos célok elérésére, minek következtében a Föld nevű bolygón ismét paradicsomi állapot fog uralkodni.

Ugyanezt hirdette a *Scientific American*-ben nemrég megjelent Lockheed Corporation-hirdetés, ami az ősi bábeli tornyot ábrázolta. A Lockheed technológiai eredményeit reklámozva a hirdetés azzal büszkélkedik, hogy tudományos fejlesztései egyesítik az embereket, és lehet vé teszik, hogy mindenki egy nyelvet beszéljen, és ezáltal „megszűnik a Bábel-effektus”. Más szavakkal, a Lockheed szembelyezkedik Istennel, aki az ún. „Bábel-effektus” felelőse.

A 12 nemzetet magában foglaló egyesült Európa hivatalos plakátján is a bábeli torony szerepel (és új bankjegyein egy fenevadon ül asszony látható). Félkörívben a befejezetlen torony fölött 12 csillag helyezkedik el. Az amerikai zászlóval ellentétben ezek a csillagok fejfelé lefelé állnak, akárcsak a klasszikus okkultizmus jele, a pentagramma (tetejére fordított ötágú csillag, más néven boszorkányszög, mely gyakori jelképe volt az ókori vallási szimbolikának, varázslásnak - *a ford.*)⁹. A pentagramma, amelynek két „szarva” felfelé, „szakállá” pedig lefelé mutat, Mendes-i kecske vagy más néven bafomet néven is ismert, ami Sátán szimbóluma.

Az International Business Machines is alkalmazta néhány hirdetésében a bábeli torony mint illusztrációját: a félig befejezett építményből modern, égbe törő épületek emelkedtek ki. Honnan ered ez a nosztalgikus visszatérés valami olyanhoz, ami a legtöbb ember számára csupán mitológia? Úgy látszik, hogy az emberek ösztönszerűen vonzódnak Bábelhez, és a mai kor embere ott folytatja, ahol az Bábelnél abbamaradt - és a cél ma is ugyanaz: a halhatatlanság elérése pusztán emberi erőfeszítés által.

Isten szétszórta Bábel építőit, de ma az emberek pontosan ennek ellenkezőjére törekcszenek: egyesíteni az egész világot egy Új Világrend-

ben. Isten összezavarta a nyelveket, a mai kor technológiájának egyik célja viszont éppen az, hogy ledöntsön minden nyelvi akadályt. Hamarosan kaphatóak lesznek olyan telefonok, amelyek lehet vé teszik, hogy ha valaki a vonal egyik végén angolul beszél Los Angelesben, akkor Tokióban, a vonal másik végén ugyanaz már japánul legyen hallható.

Merjük azt állítani, hogy valami nincs rendben? Miért is ne támogassuk és élvezzük azokat a dolgokat, amit az intellektus és a tehetség el tud érni? Még Isten is elismerte, hogy az emberi képesség milyen határtalan, amikor ezt mondta: „Bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban”.

Isten azonban már ez el tt kijelentette, hogy „az ember szívének gondolatja gonosz az ifjúságától fogva” (IMózes 8,21). Tehát az emberi találékonyság, ahogy azt Isten el re látta, egyre nagyobb gonoszságot eredményez egészen addig a pontig, amikor már az emberiség fennmaradása forog majd kockán. Azok a dolgok, amelyek korunkban leginkább veszélyeztetik az emberiség jövőjét, zseniális tudósoktól származnak. Ha tisztességesek akarunk lenni, el kell ismernünk, hogy a növekvő urbanizáció már az ókorban is hozzájárult a gonoszság megsokasulásához, és ma fennáll az a veszély, hogy elborítja az egész világot.

János apostol látása azt mutatja, hogy Bábel/Babilon nagyon is életre kel majd az utolsó id kben. A fenevadon ül asszony homlokára a következő szavak vannak írva: TITOK, A NAGY BABILON. Teljesen egyértelmű, hogy az asszony az újjáéledt pogányságot jelképezi.

A legérdekesebb azonban az, hogy az asszony a pogánysággal keveredett *kereszténységet* testesíti meg. Az asszony egy olyan világméretű vallási rendszert képvisel, amelynek a központja Róma, és amely azt állítja magáról, hogy keresztény, viszont gyökerei Bábelben és Babilonban vannak. Ez az állítás megcáfolhatatlannak fog bizonyulni, ahogy tovább vizsgáljuk azt a látást, amit János apostol kapott.

6

A hét hegyre épült város

Es az asszony, amelyet láttál, ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain...

Itt az elme, amelyben van bölcsesség.

7] bét f a hét hegy, amelyen az asszony ül.

Jelenések 17,18 és 9

Fgy asszony lovagol a fenevaden, és ez az asszony az a város, amely hét hegyre épült, és uralkodik a föld királyain! Elhangzott-e valaha is ilyen kijelentés a történelem során? János apostol szerint az el z állítás elfogadásának feltétele a „bölcs elme”. Mi nem akarunk könnyedén átlépni ezen a kijelentésen. Ez a kinyilatkoztatás megérdemli, hogy odafigyeljünk rá, és akár imádkozunk is ezzel kapcsolatban.

Az Ige nem használ homályos, sem allegorikus nyelvet, hanem teljesen egyértelm en és világosan jelenti ki, hogy: „Az asszony... ama nagy város”. Semmi nem indokolja azt, hogy az állítás mögött valami más, rejtett értelmet próbáljunk találni. Mégis megjelentek olyan könyvek, és elhangzottak olyan prédikációk, amelyek azt állították, hogy a „titokzatos nagy Babilon” egyenl az Egyesült Államokkal. Ez nem lehet így, ugyanis az Egyesült Államok egy ország, és nem egy város. Az ember joggal utalhat úgy az Egyesült Államokra mint Szodomára, ha figyelembe vesszük azt a tisztességet, amellyel mostanában a homoszexuálisokat illetik, de az teljesen egyértelm , hogy az Egyesült Államok nem azonos azzal a Babilonnal, amit János apostol látott ebben a jelenésben. Az asszony egy város.

Ráadásul egy *hét hegyen* (vagy *dombon*) épített város. Ez a meghatározás kizárja, hogy az ókori Babilonról lenne szó. Csak egyetlen olyan város van, amelyet több mint 2000 éve úgy ismernek, mint a hét dombra épített várost - és ez Róma. A Thomas Nelson-féle Katolikus *Enciklopédia* ezt írja: „Róma városán belül, melyet a hét dombra épített városnak is neveznek, található Vatikán állam egész területe”.¹

Természetesen vannak más városok is, mint pl. Rio de Janeiro, amit szintén hét dombra építettek. Ezért János apostol megad még legalább hét más jellemző vonást, amik viszont egyedül csak Rómára igazak. A következő fejezetekben mindegyiket részletesen meg fogjuk vizsgálni, de most fontos, hogy felsoroljuk és röviden áttekintsük őket. Amint látni fogjuk, a világon csak *egyetlen* olyan város van, amely a történelem és a jelen kor eseményeinek fényében megfelel a János apostol által leírt követelményeknek, beleértve a „Babilon, a titok” meghatározást is. Ez a város tehát Róma, pontosabban Vatikán városa.

Még a katolikus apológéta, Karl Keating is beismeri, hogy Róma hosszú ideig Babilonként volt ismert. Keating az állítja, hogy Péter apostolnak ez a mondata: „Köszönt titeket... a babiloni gyülekezet” (IPéter 5,13) bizonyítja, hogy Péter Rómából írt. Ehhez a következő magyarázatot fűzi:

Babilon Rómának titkos neve. A Biblia utolsó könyve hatszor használja ilyen értelemben (a hat közül négy a 17. és 18. fejezetben található), és ugyanígy megtalálható olyan nem bibliai művekben is, mint amilyen pl. a Szibilla-könyvek (5,159f.), Baruch Apokalipszise (ii, 1) és négy Ezsdrás (3,1).

Eusebius Pamphilus, aki 303 körül írt, megjegyezte, hogy „azt mondják, Péter I. levelét... Rómában írta; és hogy ezt maga is jelzi azáltal, hogy a városra képletesen mint Babilonra utal.”²

Ami az asszony homlokára írt TITOK szót illeti, ez tökéletesen illik Vatikán városára. A titok vagy misztérium a római katolicizmus lényegét képezi, kezdve a „*Mysterium Fidei*” szavaktól (amit akkor mondanak, amikor állítólag a kenyér és a bor Krisztus valóságos testévé és vérévé változik) egészen az egész világon elterjedt, titokzatos Mária-jelenésekig. Minden egyes „szentség” a keresztségtől a betegek szentségéig (utolsó kenet) magán viseli azt a misztikus hatalmat, amit a hívők a papnak kell, hogy tulajdonítsanak. Róma új katekizmusa kijelenti: „a liturgiának célja az, hogy beavassa a hívőket Krisztus misztériumába

[ez ‘misztagógia’ (az ókori misztériumokba való beavatás - *a /ord.*)]”, továbbá, hogy az egyház liturgiájának egésze maga is „misztérium”.³

Kicsoda a nagy parázna?

Az első dolog, amit az Ige az asszonnyal kapcsolatban kijelent, az, hogy egy „nagy parázna” (Jelenések 17,1), „akivel paráználkodtak a föld királyai” (2. vers), „és az paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai”. Miért hívnak egy várost *nagy paráznának*, és miért állítják róla, hogy *a föld királyaival paráználkodott!* Ilyen vádat soha nem lehetne megfogalmazni Londonnal, Moszkvával, Párizssal vagy bármelyik más várossal szemben, hiszen ez teljesen érthetetlen lenne.

A paráznaságot és a házasságtörést a Biblia mind fizikai, mind szellemi értelemben használja. Jeruzsálemről Isten ezt mondta: „Mint lett paráznává a h város!” (Esaías 1,21). Izrael népe, akit Isten minden más néptől elválasztott, hogy szent maradjon az Ő céljai számára, szentségtelen és Istent eláruló szövetségre lépett a körülötte élő bálványimádó népekkel. Izrael „k vel és fával [bálványokkal] paráználkodott” (Jeremiás 3,9); és bálványokkal törtek házasságot (Ezékiel 23,37). Ezékiel könyvének 16. fejezete teljes egészében Izrael szellemi paráznaságáról szól, amelyet pogány népekkel és azok hamis isteneivel követett el. Ezt több más bibliai idézet is alátámasztja.

Egy város képtelen lenne fizikai módon paráznaságot elkövetni. Mindebből az következik, hogy János apostol, akárcsak az ószövetségi próféták, ezt a fogalmat szellemi értelemben használja. Ebből az következik, hogy a városnak kell, hogy Istennel való szellemi kapcsolatot tulajdonítsanak, különben értelmetlen volna az ilyen állítás.

Bár Rio de Janeiro is hét dombra épült, mégsem tudunk olyan bizonyítékot találni, ami alátámasztaná, hogy szellemi paráznaságot követett el. Nem állítja, hogy különleges kapcsolata lenne Istennel. Bár Jeruzsálemnek megvan ez a kapcsolata, mégsem lehet a fenévadón ülő asszony, mert nem hét dombra épült. Ezen kívül azoknak a kritériumoknak sem felel meg, melyek döntően meghatározzák az asszony személyazonosságát.

Csak egyetlen olyan város van, amelyet a történelem során paráznasággal lehet vádolni, és ez a város Róma, pontosabban *Vatikán* városa. Ez a város megalakulása óta a kereszténység világméretű központjának tartja magát, és ezt az állítását mind a mai napig fenntart-

ja. A Rómában székel pápa azt állítja magáról, hogy Krisztus földi helytartója, Istennek kizárólagos képviselője. Róma a római katolikus egyház központja, és e tekintetben is egyedülálló.

Természetesen számos egyháznak a központja található városban, de csak egyetlen olyan város van, amely egy egyház kizárólagos központja. Például a mormon egyház központja Salt Lake City-ben található, de ez a város sokkal több, mint maga a mormon egyház. A Vatikánnal egész más a helyzet. Ez a római katolikus egyház legfőbb központja, és csakis az. Ez a város egy olyan szellemi valóság, amelyet könnyen lehetne szellemi paráznasággal vádolni, ha bebizonyosodna róla, hogy nem maradt hátra Jézus Krisztushoz.

Aki a föld királyaival paráználkodott

Mindamellet, hogy a római pápa önmagát Krisztus földi helytartójának nevezi, ez az egyház azt is állítja magáról, hogy az egyedüli igaz egyház és Krisztus menyasszonya. Krisztus igazi menyasszonyának, akinek az a reménysége, hogy a V legénnyel találkozni fog a mennyben, nincsen semmiféle világi becsvágya. A Vatikán azonban világi törekvésekkel van elfoglalva, ahogyan ezt a történelem is bizonyítja, és a célok elérése érdekében - pontosan úgy, ahogy János apostol a Jelenések könyvében elrejtette - parázna kapcsolatba került a föld királyaival. Ezt a tényt még katolikus történészek is elismerik.

Jézus Krisztus ezt mondta tanítványainak: „Ha a világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok a világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ” (János 15,19). A katolikus egyház azonban nagyon is a világból való. A pápák olyan világbirodalmat építettek ki, amelyet páratlan gazdagság, befolyás és vagyon jellemez. Ez a hatalomépítési törekvés nem csak a múltnak a sajátja. Már korábban láthattuk: a II. vatikáni zsinat világosan kijelenti, hogy a római katolikus egyháznak ma is törekvése az, hogy uralma alá vonja *az egész emberiséget és annak javait*.

A pápák már hosszú ideje igényt tartanak a világ és az emberek fölötti uralomra. XI. Gergely pápa 1372-ben kiadott pápai bullájában (*In Coena Domini*) magának követeli az egész keresztény világ fölötti uralmat, beleértve a világiakat és a keresztényeket is, és mindenkit kiközösített, aki nem engedelmeskedett a pápának vagy nem fizetett neki

adót. Az *In Coena-t* meger sítették az utána következ pápák is, és 1568-ban V Piusz pápa esküvel fogadta, hogy ezután ez a törvény marad érvényben mindenkire vonatkozóan.

VI. Sándor pápa (1492-1503) kijelentette, hogy' az összes addig még fel nem fedezett földterület a római pápa tulajdona, és hogy úgy rendelkezik azokkal, ahogy⁷ neki tetszik, Jézus Krisztus nevében, az O földi helytartójaként. II. János portugál király meg volt gy z dve arról, hogy a pápa *Romanus Pontifex* bullájában kizárólag neki és az országának adta a Kolumbusz által felfedezett földterületeket. A spanyol király, Ferdinánd és felesége, Izabella azonban úgy⁷ gondolták, hogy⁷ ezeket a területeket a pápa nekik ajándékozta. 1493 májusában a spanyol születés VI. Sándor három bullát adott ki, hogy elsimítsa a vitát.

Annak a Jézus Krisztusnak a nevében, aki ezen a földön semmilyen területet sem vallott magáénak, ez a hihetetlenül gonosz Borgia családból származó pápa, miután azt állította, hogy az egész világ az övé, húzott egy⁷ vonalat a világ akkori térképén Észak-Dél irányban, és az ett l keletre es területek egészét a portugáloknak, a nyugati területeket pedig a spanyoloknak adta. így tehát *pápai adományként* „az apostoli hatalom teljességéb l” Afrika a portugáloké, Amerika a spanyoloké lett. Amikor Portugáliának „sikerült elérnie Indiát és a Malájföldet, az új földterületek tulajdonjogának meger sítését a pápától eszközölték ki”. Ennek természetesen volt egy feltétele: „a lakosságot katolikus hitre kellett téríteni”.⁴ Jórészt ennek köszönhet , hogy Közép- és Dél-Amerikára az állam és az egyház közötti becsstelen szövetség következtében a római katolicizmust er szakkal rákényszerítették, és az emberek mind a mai napig katolikusok maradtak. Az Amerikai Egyesült Államokban (Québec és Louisiana kivételével) nem érvényesült a római katolicizmus befolyása, mivel ezekre a területekre nagyrészt protestánsok telepedtek le.

Az aztékok, inkák és maják leszármazottai sem felejtették el, hogy a római katolikus papok a világi fegyvereket igénybe véve seiknek két lehet séget adtak: vagy áttérnek a római katolikus hitre (ami gyakran azt is jelentette, hogy ezután rabszolgaként kellett élniük), vagy a halált választják. Olyan nagy volt a felháborodás, amikor II. János Pál pápa egy nemrégiben Latin-Amerikában tett látogatása során javasolta Junipero Serra (aki a katolikus hitet er szakos eszközökkel terjesztette az indiánok között a XVIII. században) szentté avatását, hogy a pápa kénytelen volt a szertartást titokban lebonyolítani.

Jézus a következ ket mondta: „Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének...” Viszont a pápák Jézus Krisztus nevében hadseregekkel és hajóhadakkal harcoltak egy’ olyan hatalmas királyság felépítéséért, ami nagyon is e világból való. Ennek a világi birodalomnak a létrehozásáért rendszeresen szellemi paráznaságba keveredtek császárokkal, királyokkal és uralkodókkal. Annak ellenére, hogy Krisztus menyasszonyának hívja magát, a római katolikus egyház istentelen uralkodókkal létesített házasságtör kapcsolatot a történelem során, és ez mind a mai napig így van. Ezt a szellemi paráznaságot a kés bbiek során részletesen dokumentálni fogjuk.

Róma = Vatikán

Néhányunkban talán felvet dik, hogy Róma épült hét dombra és nem a Vatikán, ami annak csak egy része, és hogy a Vatikán aligha nevezhet „nagy városnak”. Bár mindkét észrevétel igaz, a „Vatikán” és „Róma” szavakat az egész világon egymás szinonimájaként használják. Ahogy az ember Washingtont mond és ezen az Egyesült Államok kormányát érti, ugyanúgy Rómán a római katolikus egyház vezetését kell érteni.

Vegyük pl. azt a plakátot, amelyet az egyik felvonuló vitt a katolikus püspökök országos konferenciáján, melyet Washington D. C.-ben rendeztek 1993. november 15-18. között. A pápai vonaltól való bármiféle eltérés ellen tiltakozva a következ ket hirdette: RÓMA ÚTJA AZ IGAZI ÚT⁵ Nyilvánvalóan „Rómá”-n a Vatikánt értették. Rómát mindenki ilyen értelemben használja. A katolicizmus és Róma olyan szorosan összekapcsolódik, hogy a katolikus egyházat *római* katolikus egyházként ismerik, vagy egyszerűen csak a *római* egyházként.

Ráadásul több mint ezer éven át a római katolikus egyház mind vallási, mind társadalmi szempontból komoly befolyást gyakorolt Róma egészére és annak környékére. III. Ince pápa (1198-1216) eltörölte a világi római szenátust, és a római közigazgatást teljes egészében saját uralma alá helyezte. A césárok uralma alatt a várost igazgató római szenátus neve *Curia Romana* (*Római Kúria*) volt. A *Pocket Catholic Dictionary* (*Katolikus Zsebszótár*) szerint ez az elnevezés most azt a „közigazgatási és bírói hivatalt jelenti, amelyen keresztül a pápa az egész katolikus egyházat irányítja”.⁶

A pápa hatalma kiterjed azokra a hatalmas területekre is, amiket Róma a VIII. században szerzett. Ekkor egy szándékosan meghamisított dokumentum segítségével, amit Konstantin ajándékozási okiratának neveznek, III. István pápa meggyőzte Pipint, a frankok királyát és Nagy Károly apját, hogy azokat a területeket, amelyeket nem sokkal korábban a lombardok elvettek Bizáncból, el is adta már Konstantin császár a pápának. Pipin megfutamította a lombardokat, és kb. húsz városnak a kulcsát adta át a pápának (Ravenna, Ancona, Bologna, Ferrara, lesi, Gubbio stb.), amikkel az a hatalmas földterület is együtt járt, ami ezeket a városokat összekapcsolta az Adriai partján.

Az adományozó levélen a dátum 315. március 30., és az okirat szerint Konstantin ezeket a földterületeket Rómával és a lateráni palotával együtt a pápának és utódaiknak adta. 1440-ben Lorenzo Valla, a pápa titkára bebizonyította, hogy a dokumentum hamis, és ezt a mai kor történészei is igazolhatják. Az állítólag tévedhetetlen pápák évszázadokon keresztül azt hangoztatták, hogy az adományozó levél eredeti, és ez szolgáltatott alapot fényezésük, hatalmuk és vagyonuk igazolására. Lateráni Szent János Rómában található keresztelőkápolnijában egy felirat örökíti meg ezt a mai napig sem korrigált csalást.

Így tehát a pápák a szó szoros értelmében ellopták a pápai államot jogos tulajdonosaiktól. Ezek a területek egészen 1848-ig a pápaság uralma alatt voltak, és a beszedett adók hatalmas bevételi forrást jelentettek. Ekkor a pápa a megosztott Olaszország többi uralkodójával együtt arra kényszerült, hogy a fellázadt alattvalók számára alkotmányt adjon ki. 1860 szeptemberében IX. Piusz dühös tiltakozásai ellenére elvesztette a pápai államot, ugyanis az újonnan megalakult Olasz Királyság részévé váltak. Olaszország az 1870-ben tartott I. vatikáni zsinat ideje alatt a pápának biztosította a Róma és annak környéke feletti fennhatóságot.

A lényeg az, hogy pontosan úgy, ahogy ezt János apostol a látomásában látta, az a szellemi valóság, amelyik a Jézus Krisztussal és Istennel való kapcsolat letéteményeseként lép fel, a Biblia szerint egy hét dombra épült várossal azonos. Ez az „asszony” földi királyokkal paráználkodott, és uralkodott fölöttük. A római katolicizmust már hosszú idő óta ezzel a várossal azonosítják. A Katolikus Enciklopédia ezzel kapcsolatban így nyilatkozik:

Mindenki számára érthető, hogy miért játszik Róma központi szerepet a mai Egyház életében: a Római Katolikus Egyház egyetemes,

mégis teljes mértékben Róma püspökének szolgálatára épül. Róma mindig is a kereszténység központja volt, amióta Szent Péter megalapította ott az egyházat.'

Tisztességtelen módon szerzett vagyonok

János apostol ezután arra a hihetetlen gazdagságra lett figyelmes, ami ezt az asszonyt jellemezte: „öltözött vala pedig az asszony bíborba és skarlátba, és megékesítettett vala arannyal és drágak vel és gyöngyökkel, kezében egy arany pohár volt tele utálatosságokkal és az paráznaságának tisztátalanságával” (Jelenések 17,4). A bíbor és a skarlát is a pogány és keresztény Rómával hozza kapcsolatba az asszonyt. A római császárok is ilyen színekbe öltöztek, és ilyen szín volt az a köntös is, amellyel a katonák gúnyból „királlyá” tették Jézus Krisztust (lásd Máté 27,28 és János 19,2 és 5). Ezeket a színeket a Vatikán is átvette. Az asszony által viselt színárnyalatok pontosan megegyeznek a római katolikus klérus ruházatának színeivel!⁸

Az asszony kezében tartott arany pohár (serleg) szintén a római katolicizmusra emlékeztet. A *Katolikus Enciklopédia* Broderick kiadása a következőket mondja a kehelyről: „A szent edények közül ez a legfontosabb... Lehet aranyból vagy ezüstből, de hogyha ezüstből van, akkor a belsejét arannyal kell borítani.”⁹

A római katolikus egyház birtokában több ezer tömör aranyból készült kehely van, és ezek az egész világon megtalálhatók a templomokban. Itt még Jézus véres keresztségét is aranyból készítik, és Róma hatalmas gazdagságát tükrözi az is, hogy ezeket az aranykereszteket drágakövekkel díszítették. A *Katolikus Enciklopédia* a következőket mondja:

„A keresztnek [amit az abbék, püspökök, érsekek, bíborosok és a pápa nyakukba akasztva hordanak], aranyból kell készülnie..., és drágakövekkel kell hogy ékesítsék...”¹⁰

Róma gonoszságok árán tett szert a gazdagságra, mivel az „arany pohár” telve van „utálatossággal és az paráznaságának tisztátalanságával”.

A római katolikus egyház vagyonának nagy részét az inkvizíció szerezte el az áldozatainak vagyonának elkobzásával. Még a halottakat is kiásták, hogy bíróság elé állítsák őket, és a vagyonukat elvette az egyház az örökösöktől. Egy történész így ír erről:

Az inkvizíció büntetése nem ért véget az áldozat elégetésével, vagy azzal, hogy valaki az inkvizíció várbörtönének a foglya lett élete

végéig. Azzal, hogy minden vagyonát elkobozták, családját arra kényszerítették, hogy koldulásból éljen. Ez a rendszer féktelen rablás-hoz vezetett...

A vagyonszerzés egyik legnagyobb forrása az ún. „halott perek” visszataszító gyakorlata volt...; az elítélt eretnekek vagyonának elkobozása nagyon sok Ildnázshoz, óriási kapzsisághoz és korrupcióhoz vezetett, ami mindenki el tt jól ismert, aki egy kicsit is tisztában van az emberi természettel vagy a történelmi dokumentumokkal... Senki nem volt biztonságban, akinek a vagyona irigységet váltott ki, vagy' akinek a függetlensége bosszúért kiáltott."

Róma vagyonának másik fontos forrása az üdvösség áruba bocsátása volt. Nyilvánosságra nem hozott dollármilliárdokat fizettek ki azok, akik úgy gondolták, hogy- a mennybe való bejutás megvásárolható önmaguk vagy szeretteik számára. Ez a gyakorlat még ma is folytatódik - ott nyíltan, ahol a katolicizmusnak nagy' a befolyása, itt az Egyesült Államokban pedig burkoltabb formában. Nincs ennél nagyobb csalás és megtévesztés. Amikor Cajetan bíboros, egy XVI. században élt dominikánus tudós a feloldozás és a b nbocsánat áruba bocsátása ellen tiltakozott, a klérus felháborodott ezen, és azzal vádolta, hogy „Rómát lakatlan sivataggá akarja változtatni, meg akarja semmisíteni a pápaság befolyását, meg akarja fosztani a pápát... azoktól az anyagi forrásoktól, amelyek nélkülözhetetlenek hivatalának fenntartásához...”¹²

Az evangélium ilyen elferdítése mellett, minek következtében milliók kerültek tévútra, a korrupt bankügyletek, a kábítószer-kereskedelemb l származó pénzmosás, hamis értékpapírokkal való kereskedelem és a maffia-ügyletek is megtalálhatók (amit a rend rségi és bírósági jegyz könyvek teljes egészében bizonyítanak) azok között a tevékenységek között, amit a Vatikán és annak képvisel i hosszú ideje gyakorolnak az egész világon. Nino Lo Bello, aki korábban a *Business Week* római tudósítója volt, továbbá a *New York Journal of Commerce* római irodájának vezetője, azt írja, hogy' a Vatikán olyan szoros szövetségben van a maffiával Olaszországban, hogy' „nagyon sokan... azt hiszik, hogy' Szicília... a Vatikánhoz tartozó terület”.¹³

A római katolikus egyház messze a leggazdagabb intézmény a világon. Igen, az ember hallja id nként, hogy Róma pénzt kér - ezek eredményes rábeszél akciók, amelyek szerint a Vatikán képtelen fenntartani magát sz kös anyagi forrásaiból, és szüksége van a pénzügyi támogatásra. Az ilyen kérések csak olcsó trükkök. Az a rengeteg szobor, amit Michelangelo és a hozzá hasonló mesterek készítettek, a világ

legnagyobb m vészeinek festményei, a számtalan m kincs és történek mi jelent ség dokumentum, amelynek Róma birtokában van (és ezek nemcsak a Vatikánban, hanem az egész világon megtalálhatók a katedrátokban) felbecsülhetetlen értéket képviselnek. A püspökök egyetemes szinódusán Rómában az angol Heenan bíboros azt a javaslatot tette, hogy az egyház adjon el néhányat ezekb l a felesleges kincsekb l, és az ebb l befolyó összeget adják a szegényeknek. Javaslata nem talált egyetértésre.

Jézus és tanítványai szegények voltak. Jézus azt mondta követ i-nek, hogy ne a földön gy jtsenek kincseket, hanem a mennyben. A római katolikus egyház nem engedelmeskedett ennek a parancsnak, és hihetetlen mennyiség kincset halmozott fel, amelynek „a legf bb sáfára és gondvisel je a római pápa...”¹ Egyetlen egyház, város, múltbeli vagy jelenkori vallásos intézmény vagyona sem jöhet még csak közélébe sem annak a vagyonnak, ami a római katolikus egyház birtokában van. Egy nemrég megjelent újságcikk egy konkrét helyen található kincsnek csak egy részét írja le:

Napvilágra került Lourdes [Franciaország] mesés kincse, amit a katolikus egyház 120 éven át titokban tartott... Hírek keringtek évtizedeken keresztül arról a felbecsülhetetlen érték m kincsgy jteményr l, ami arany serlegekb l, gyémántveretes feszületekb l [ezek igen távol vannak attól a vér áztatta keresztt l, amelyen Jézus meghalt] és olyan ezüstökb l és drágakövekb l áll, amit a hálás zárándokok adományoztak az egyháznak.

Miután a héten az egyház sajtószóviv je elszólta magát, az egyházi vezet k beleegyeztek, hogy nyilvánosságra hozzák a gy jtemény egy részét... Kinyitottak [néhány] a padlótól a mennyezetig ér szekrényt, amelyekben 59 db tömör aranyból készült kehely, gy r k, feszületek, szobrok, súlyos arany brossok voltak láthatók, és ezek közül nagyon sokat drágakövek díszítettek.

A többi kincs között szinte jelentéktelennek t nik az a gyémántokkal ékesített Notre Dame de Lourdes-i „korona”, amit egy párizsi arany m ves készített 1876-ban.

Az egyház elöljárói azt mondják, hogy a gy jtemény értéke felbecsülhetetlen.

„Fogalmam sincs, hogy mekkora lehet az értéke - mondja Pierre-Marie Chariez atya, a szentély vagyonának kezel je, majd hozzáteszi: de minden bizonnyal felbecsülhetetlen...”

Az út másik oldalán egy épület áll, amelyben több száz [antik] egyházi ruha, palást, püspöksüveg és vállöv található „ezek közül sokat vastag aranyfonálból sz ttek...”

„Maga az egyház szegény - állítja Charriez atya és maga a Vatikán is.”¹⁵ [Az itt talált kincsek csak egy részét képezik annak, amit egyetlen helyen, egy franciaországi kisvárosban, Lourdes-ban riznek!]

Paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja

Minél inkább belemélyed valaki a római katolikus egyház történetébe és jelenlegi gyakorlatába, annál inkább elcsodálkozik annak a látásnak a meghökkent pontosságán, amelyet János apostol évszázadokkal azelőtt kapott, hogy ez az egész szomorú valósággá vált volna. Az apostol figyelme az asszony homlokára írt névre terelődött: TITOK, A NAGY BABILON, A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA (Jelenések 17,5). Sajnálatos módon a római katolikus egyházra ugyanolyan pontosan ráillik az a név, hogy „a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja”, mint ahogy a többi meghatározás is. Ennek legfőbb oka arra a nem bibliai követelményre vezethet vissza, miszerint a papoknak cölibátusban kell élniük.

Pál apostol cölibátusban élt, és ezt az életformát javasolta azoknak, akik teljesen Jézus Krisztus szolgálatára szentelték az életüket. Ezt azonban nem tette kötelezővé az egyház vezetése számára, ahogy később a katolikus egyház. Ezt csak nagyon kevesen tudják elviselni. Ellenkezleg, Pál azt írja, hogy a püspök „egy feleség férfiú legyen” (1Timóteus 3,2), és ugyanezt hagyta meg a presbitereknek is (Titus 1,5-6).

Péter, akit a katolikusok tévesen az első pápának tartanak, házasság volt, akárcsak az apostolok közül még jó néhányan, és sokuk azután kötött házasságot, miután Krisztus elhívta. Pál maga is úgy érvelt, hogy joga lenne megházasodni, akárcsak a többi embernek: „Nincsen-e arra jogunk (görögül *exousia* = jog, eljog vagy hatalom), hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyjafiai (Jézus testvérei, Mária és József fiai) és Kéfás (Péter)?” (1Korintus 9,5)

A római katolikus egyház azonban ragaszkodott a cölibátushoz még annak ellenére is, hogy számos pápa, köztük III. Sergius (904-11), X. János (914-28), XII. János (955-63), V. Benedek (964), VIII. Ince (1484-92), VIII. Orbán (1623-44) és X. Ince (1644-55), illetve a történelem során több millió bíboros, püspök, érsek, szerzetes és pap fo-

lyamatosan megszegték ezt a parancsot. A cölibátus nemcsak azokat a papokat tette b nösökké, akik elestek parázñaságban, hanem azokat is paráznává tették, akikkel ezt a kapcsolatot titokban folytatták. Róma valóban „a paráznáknak anyja”! Ez a meghatározás teljesen egyértelműen illik rá. Egyetlen város, egyház vagy intézmény sem vetekedhet vele ezt az utálatosságot illetően.

A történelem során rengetegen rávilágítottak már arra, hogy teljesen valótlan az egyháznak az az állítása, hogy cölibátusban él, és sokan fel is tárták az igazságot: „még a legszentebb remetének is van szeretete”, és „Rómában sokkal több prostituált van, mint bármely más városban, ugyanis ott található a legtöbb cölibátust fogadott ember” – hogy csak néhány példát említsünk. II. Piusz kijelentette, hogy Róma „az egyetlen olyan város, amelyet fattyúk irányítanak” (a pápák és a bíborosok gyerekei). A katolikus történész, Peter de Rosa, egy korábbi jezsuita, a következő írja:

A pápáknak 15 éves szeretők voltak, akikkel vérfertőzést és mindenfajta szexuális perversziót követtek el...; számtalan gyermekük volt...; néhányat a házasságtörés pillanatában gyilkoltak meg [azok a féltékeny férfiak, akik ágyban találták őket a saját feleségükkel]... Hogy egy régi katolikus mondást idézzünk: Miért kellene szentebbnek lenni a pápánál?¹⁶

Ami az utálatosságokat illeti, még a katolikus történészek is beismerik, hogy az emberiség történelmében a legtorzabb és legkegyetlenebb szörnyetegek a pápák közül kerültek ki. Sok történész beszámolt már azokról a nagy számú el forduló b ntetetről, amiket pápák követtek el, és ezek közül jó néhány minden képzeletet felülmúl. A fennmaradt történelmi dokumentumok bemutatják, hogy a pápák gonoszsága milyen mélységig jutott el – ezek közül néhányat e könyv későbbi fejezeteiben fogunk tárgyalni. Ha ezeknek az embereknek bármelyikét „szentsége, Krisztus földi helytartója”-nak hívjuk, az a szentségnek és Jézus Krisztusnak a megcsúfolásával egyenlő. Mégis, ezeknek a hihetetlenül gonosz pápáknak a nevét, „akik tömeggyilkosok, paráznák, rablók, háborúk megszállottjai voltak, és jó néhányan ezrek legyilkolásáért felelősek”, elismerése jeleként egyházuk a hivatalos pápai listára teszi. Azok az utálatosságok, amiket János apostol elre látott, nemcsak a múltban történhettek meg, hanem mind a mai napig folytatódnak, ahogy ezt majd látni is fogjuk.

Megrészegülve a szentek vérére I

Ezután János apostol arra figyelt fel, hogy az asszony részeg - de nem alkoholtól, hanem „a szentek... és a Jézus bizonyosságtevőinek vérére I...” (Jelenések 17,6). Szörnyű kép. Nemcsak a keze véres, hanem *részeg* is volt a vértől! Azoknak az ártatlanoknak a legyilkolása, akik lelkiismereti okokból nem voltak hajlandók behódolni zsarnoki uralmának, annyira magával ragadta, hogy extatikus állapotba került tőle.

Az ember egyből az inkvizícióra (római, középkori és spanyol) gondol, amely évszázadokon keresztül tartotta szörnyű uralma alatt Európát. Canon Llorente, aki az inkvizíció madridi titkára volt 1790-92 között, hozzájutott a perek dokumentumaihoz, és *Az inkvizíció története* című művében az elítéltek számát egyedül Spanyolországban több mint 3 millióra becsüli, akik közül mintegy 300 000 embert égettek el máglyán.¹ Egy katolikus történész a következőképpen kommentálja azokat az eseményeket, amelyek a spanyol inkvizíció 1809-ben történt megszüntetéséhez vezettek:

Amikor Napóleon 1808-ban elfoglalta Spanyolországot, egy lengyel tisztje, Lemanowski ezredes jelentette, hogy a domonkosok [akik az inkvizícióval voltak megbízva] madridi kolostorukban elbarikádozták magukat. Amikor Lemanowski katonái erre szakkal behatoltak a kolostorba, az inkvizítorok tagadták, hogy kínzókamrák is vannak ott.

A katonák átkutatták a kolostort, és a padló alatt találtak rá a kamrákra. Tele voltak foglyokkal, mindnyájan ruhátlanok voltak, és sokan közülük már megőrültek. A francia csapatok hozzá voltak szokva a kegyetlenkedéshez és a vér látványához, de az, amit ott láttak, még nekik is sok volt. A kínzókamrákat kiürítették, puskaport helyeztek el a kolostorban, és az egészséget a levegőbe röptették.

Hogy a szerencsétlenebb vallomásokat csikarjanak ki, a római katolikus egyház a legkülönbözőbb kínzási módszereket eszelte ki. Ezek olyan gyötrelmesek és kegyetlenek voltak, hogy az ember még a felsorolásuktól is elborzad. Az egyháztörténész William Shaw Kert püspök a következőket írja:

Az egészben a legborzalmasabb dolog a kínzás alkalmazása volt. A hidegvérrel elkövetett módszerekről szóló különböző beszámolók borzadállyal töltik el az olvasót, és megdöbben azon, hogy micsoda kegyetlenségre képes az ember. Mindezt azok a pápák rendelték el és szabályozták, akik azt állítják magukról, hogy Jézus Krisztust képviselik a földön...

Gondosan lejegyezték nemcsak az áldozat vallomását, hanem a síkoltásait, kiáltásait, siránkozásait, megtört mondatait és kegyelemért való esedezéseit is. Az inkvizíció dokumentumaiban a legszomorúbb tények nem az áldozatok szenvedéseiről fennmaradt beszámolók, hanem a perek hivatalnokainak rideg feljegyzései. Az tölt el szomorúsággal és borzadállyal, hogy ezek a beszámolók egyáltalán nem azzal a céllal íródtak, hogy az emberre sokkoló hatással legyenek.”

A „borzalmak kamráinak” maradványai közül néhány ma is megtalálható Európában. *Még ma is érvényben lévő* római katolikus dogmák érvényre juttatásának emlékműveként állnak, és égjen olyan egyházzal szemben bizonyíték, amely azt állítja magáról, hogy tévedhetetlen, és amelyik ezt a kegyetlenséget mind a mai napig igazoltnak véli. János apostolnak a Jelenések könyve 17. fejezetében leírt látomásához is megdőbbsen bizonyítékul szolgálnak. Egy 1909-ben Spanyolországban kiadott könyvben Emelio Martinez a következőket írja:

Ehhez a 3 millió áldozathoz [amelyről Llorente számolt be], hozzá kell adni a szülőföldjükről deportált zsidók és mórok ezreit is... Csak egyetlen évben, 1481-ben, és csak egyedül Sevillában [az inkvizíció] Szent Hivatala 2000 embert küldött máglyára, és másik 2000 embernek a földi maradványait, illetve azok képmásait égette el..., és még más 16 000 embert ítéltek el egyéb módon.²⁰

Peter de Rosa elismeri, hogy saját katolikus egyháza „felelős volt a zsidóüldözésért, az inkvizícióért, az eretnekek ezreinek elpusztításáért és a kínzásnak - mint a bírói igazság felderítése eszközének - Európában történt bevezetéséért”. A római katolikus egyház azonban hivatalosan soha nem ismerte el, hogy ezek a cselekedetek gonoszak voltak, és soha nem kért bocsánatot sem a világtól, sem az áldozatoktól, sem azok leszármazottjaitól. II. János Pál pápa sem kérhet bocsánatot, „ugyanis azok a tanok, amelyek e szörnyűségekért felelősek, még ma is a pápaság alappilléreit képezik”.²¹ Róma - lényegét tekintve - nem változott, akármilyen kedves hangot is üssön meg, amikor érdekei úgy kívánják.

Több vért ontottak, mint a pogányok

A pogány Róma sportolta azt abból, hogy több ezer keresztényt és zsidót dobott az oroszlánok elé, égetett meg vagy ölt meg más módsze-

rekkel. Mégis, a „keresztény” Róma ennél sokkal több keresztényt és zsidót mészárolt le. Az inkvizíció áldozatait mellett ott voltak a huge-nották, az albigensek, a valdensek és más keresztények, akiket meggyilkoltak, megkínóztak és százezrével küldtek a máglyára, egyszer en csak azért, mert nem voltak hajlandók alávetni magukat a római katolikus egyháznak, ROMLOTTÁSÁGÁNAK, eretnek dogmáinak és gyakorlatának, hanem lelkiismeretükre hagyatkozva, Rómától függetlenül próbálták követni Jézus és az apostolok tanításait, és ezért a „b - nükért” megrágalmazták, üldözték, bebörtönözték, megkínózták és lemészárolták ket.

Miért is kellene Rómának bocsánatot kérnie ezért a holocaustért, vagy miért is ismerné el azt, hogy' ezért maga a felel s? Senki nem szólítja fel arra, hogy ezt megtegye. A protestánsok mára már elfelejtették azt a több százezer embert, akiket máglyán megégettek, mert elfogadták Jézus egyszer evangéliumának üzenetét, és nem voltak hajlandók elismerni a pápa fennhatóságát. Furcsa módon a protestánsok ma már Rómát kereszténynek tekintik, miközben Róma ahhoz ragaszkodik, hogy' a „kiszakadt testvérek” hozzá térjenek meg!

Sok teljes evangéliumi vezet feltett szándéka, hogy együttm ködjön a római katolikusokkal abban, hogy az egész világ 2000-re meghallja az evangéliumot. Nem akarnak hallani semmilyen „negatívumról”, azokról az embermilliókról, akiket a katolikus egyház megkínóztatott és megöletett - jöllehet ma irántuk tiszteletüket fejezik ki -, és nem vesznek tudomást arról a tényr l sem, hogy' Róma a szent cselekedetek által való üdvösség hamis evangéliumát hirdeti.

A „keresztény” Róma zsidók ezreit gyilkolta le - szám szerint sokkal többet, mint amennyit a pogány Róma. Izrael földjére úgy tekintettek, mintha az a római katolikus egyház és nem a zsidók tulajdona lenne. 1096-ban II. Orbán pápa kezdeményezésére indult el az els keresztes hadjárat azzal a céllal, hogy Jeruzsálemet visszaszerezzék a muzulmánoktól. A keresztesek, akiknek pajzsát és páncélját kereszt díszítette, a Szent Föld felé tartó útjuk során zsidókat mészároltak le Európa-szerte. Miután elfoglalták Jeruzsálemet „az anyaszentegyház számára”, az összes zsidót betelepítették a zsinagógába, és rájuk gyűjtötták. Ezeket a történelmi tényeket nem lehet az ökumenikus összefogás sz nyege alá söpörni, és azt állítani, hogy soha nem is történtek meg.

A Vatikán nem bújhat ki a komoly felel sség alól, ami a náci holocaust miatt terheli, mivel XII. Piusz tökéletesen tisztában volt azzal, ami történt, és az egész háború során teljes némaságba burkolózott ez-

zel a rendkívüli jelentőség problémával kapcsolatosan.²² A katolikus egyháznak a holocaustban játszott szerepét a későbbiekben fogjuk megvizsgálni. Ha a pápa tiltakozott volna, ahogy erre a zsidó szervezetek képviselői és a szövetségesek felkérték, akkor saját egyházát ítélte volna el. A tények önmagukért beszélnek:

Berning, osnabriicki püspök 1936-ban találkozott a Führerrel. Hitler biztosította arról, hogy nincs lényeges különbség a nemzeti szocializmus és a katolikus egyház között. Hitler így érvelt: - Az egyház talán nem tartotta ellentétnek a zsidókat, és nem zárta gettókba őket?

„Én csak azt teszem, amit az egyház immár 1500 esztendeje, csak én alaposabb vagyok” - hangoztatott. Ő maga is - mondta Berning püspöknek - jó katolikus, „a kereszténység csodálója és annak jóakarója”.²³

Természetesen vannak más okai is annak, hogy a római katolikus egyház nem kért bocsánatot ezekért a bűnökért, és nem is bánta meg azokat. Miért is tenné? Az eretnekek kivégzése (beleértve a zsidókat is) a „csalhatatlan” pápák parancsára történt. Maga a katolikus egyház is azt állítja magáról, hogy tévedhetetlen, és így doktrínái sem lehetnek tévesek.

Aki uralkodik a föld királyain

Végül az angyal kijelenti János apostolnak, hogy 'az asszony „ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain” (Jelenések 17,18). Vajon létezik ilyen város? Igen, és csak egy: a Vatikán. A pápák királyokat és császárokat koronáztak meg vagy fosztottak meg trónjuktól, és sok esetben kiátkozással fenyegetve kényszerítették őket engedelmességre. 1869-ben az I. vatikáni zsinat ideje alatt J. H. Ignaz von Döllinger, müncheni egyháztörténet-professzor arra figyelmeztetett, hogy IX. Piusz pápa kényszeríteni fogja a zsinatot: dogmaként jelentsék ki, hogy „a pápák a kiátkozás és annak következményei által kényszeríthetik a királyokat és a hatalmasságokat arra, hogy végrehajtsák a vagyonszerzést, a bebörtönzést vagy a halálbüntetést...” Emlékeztette a többi római katolikust arra, hogy milyen szörnyű következményekkel járt, amikor a pápák kézben tartották a politikai hatalmat:

Amikor pl. IV. Márton [pápa] kiközösítette és kiátkozta Aragónia királyát, Pedrót..., azoknak, akik hadba vonultak vele és (I.) Károly nápolyi uralkodóval Pedro ellen, teljes bűnbocsánatot ígért, és végül

elkobozta Pedro királyságának földterületeit...; mindez Franciaország és Aragónia királyainak az életébe került, és egyúttal a franciák egy hadsereget veszítettek el...

1265-ben IV. Kelemen pápa több millió dél-itáliait adott el Anjou Károlynak évi 800 uncia arany fizetése ellenében, és azzal fenyegette az uralkodót, hogy ki fogja közönsíteni, ha nem fizet megfelelő időben, és ha ez netalán másodszorra is bekövetkezne, akkor az egész országot ki fogja átkozni...²⁴

Bár II. János Pálnak már nincs meg az a hatalma, hogy ilyen brutális eszközökhöz folyamodjon, egyházában még mindig érvényben van az a dogma, ami feljogosíthatná t arra, hogy ilyet tegyen. Befolyása ma sem kisebb mint el deié, bár ezt csendesen, a színpalak mögött gyakorolja. A Vatikán az egyetlen olyan város, amely nagyköveteket fogad és küld ki, és amelyik a világ minden jelent sebb országában képviselteti magát. Minden fontos ország küld nagykövetet a Vatikánba, beleértve az Egyesült Államokat is, nem pusztán udvariasságból, hanem azért, mert a pápa ma a legbefolyásosabb személy a világon. Még Clinton elnök is elutazott Denverbe 1993 augusztusában, hogy a pápát üdvözlje, és „Szent Atyának” és „Osztentségének” szólította.

Igen, az országok nagyköveteit küldenek Washington D. C.-be, Párizsba vagy Londonba, de csak azért, mert ezek a városok egy-egy ország fő városai. Washington, Párizs, London viszont nem küld nagyköveteit más országokba. Ezt csak a Vatikán teszi. A világ bármely más városával ellentétben, a Vatikánt a maga nemében önálló államnak ismerik el, amely különálló és független az t körülvé olasz népt l. Nincs a világon egyetlenegy olyan más város sem, amelyre ez igaz lenne, és ez mind a mai napig érvényes.

Csak a Vatikánról lehet elmondani, hogy mint város uralkodik a föld királyain. Az a megfogalmazás, hogy „Washingtonnak világméret befolyása van” nem egy városnak, hanem az Egyesült Államoknak a befolyását jelenti, aminek történetesen Washington a fő városa. Amikor viszont a Vatikánnak a világra gyakorolt befolyásáról beszélünk, akkor ezen a város és a római katolicizmus világméret hatalmát és vezet jének, a pápának befolyását értjük. Vatikán város a teljesen egyedi jelenség.

Nem az újjáépített Babilonról van szó

Néhányan úgy gondolják, hogy a Vatikán az iraki Babilonba fog költözni, amikor befejezik annak újjáépítése. De miért tenné ezt? A

Vatikán az elmúlt 1500 évben betöltötte János apostol próféta látását, miszerint annak helye Rómában lesz. Ezenkívül rámutattunk azokra a kapcsolódási pontokra is, amelyek a Vatikánt az ősi Babilonhoz fűzik. A Vatikán legfőbb jellemzője az elvilágiasodott kereszténység volt az egész történelem során. Ami az ókori Babilont illeti, az utóbbi 2300 évben még csak nem is létezett, így nem is „uralkodhatott a föld királyain”. Az ókori Babilon romokban hevert, míg a pogány Róma és később a katolikus Róma, az új Babilon, ténylegesen uralkodott a föld királyain.

Egy XVIII. századi történész 95 pápát számolt össze, akik kijelentették, hogy rendelkeznek azzal az isteni tekintéllyel, hogy királyokat és uralkodókat foszsanak meg trónjukról. Walter James hittörténész azt írta, hogy III. Ince pápa (1198-1216) „egész Európát hálójában tartotta”²⁵, IX. Gergely (1227-41) pedig ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette, hogy a pápa úr, mindenkinek és mindeneknek az ura. R. W. Southern történész ezt írja: „Az egész középkorban Rómában volt az egyetlen szellemi és világi hatalom (a pápaság), ami messze túlmutatott azon, aminek a római császárok valaha is a birtokában voltak”.²⁶

Vitathatatlan történelmi tény, hogy a pápák királyok fölött uralkodtak, és ezt az állítást később történelmi dokumentumokkal is alá fogjuk támasztani. Az is kétségtelen, hogy szörnyű és utálatos bűnököt követtek el, ahogy János apostol ezt előre látta. I. Miklós pápa (858-67) kijelentette: „Nekünk (pápának) van egyedül hatalmunk arra, hogy kössünk és oldjunk, hogy feloldozzuk Nérot vagy hogy elítéljük t. A keresztények kiátkozás terhe mellett nem lehetnek más véleményen mint mi, mert egyedül a mi ítéletünk csatlakozhatatlan”. Miklós pápa a következőket írta, amikor az egyik királynak megparancsolta, hogy pusztítsa el a másikat:

Vallásunk nevében elrendeljük, hogy támad meg országát, égesd fel városait és mászárd le alattvalóit...²⁷

Az az információ, amit János apostol a Szentlélek ihletésére ad egy konkrét várost jelképez asszonyról, meggyőző és tagadhatatlan. Nincs még egy olyan múltbéli vagy jelenkori város ezen a földön, amelyikre ezek a meghatározások pontosan ráillenek, csak a katolikus Róma, vagy mai nevén a Vatikán. Ez a végkövetkeztetés egyre inkább nyilvánvalóvá válik, ahogy folytatjuk a tények feltárását.

Meghamisított történelem

Minden egyházi személy köteles engedelmeskedni a pápának, még akkor is, ha az, amit parancsol, b n; mert senki sem ítélni meg a pápát.

III. Ince pápa (1198-1216)

7\ Szentszéket [Rómát vagy a pápaságot] senki nem ítélni meg. Csak magának a római pápának van joga megítélni... azokat, akik az állam legmagasabb hivatalát foglalják el... Nem lehet sem fellebbezni, sem megkérd jelezni a római pápa döntését, illetve határozatát.

Részlet az Egyházi törvénykönyvb l'

Nagyon gyakran a római pápa volt a világ legbefolyásosabb vallási és politikai szerepl je. Ez még ma is igaz, bár már nem állnak többé rendelkezésére a korábbi pápák hadseregei és hadiflottái. A római katolicizmusnak szerves részét képezi a pápaság, amely rendkívül fontos szerepet fog betölteni a Jézus második eljövételét megelőző utolsó id kben. Ezért id t kell szakítanunk arra, hogy megértsük a pápaságnak mind az egyházhoz, mind a világhoz f z d viszonyát. Hogyan jött létre a pápai hivatal? Milyen jelent séggel bír a mai korban?

A Vatikánt támogató 980 millió hív legalább háromszor annyit tesz ki, mint bármely nyugati demokrácia állampolgárainak a száma, és

ennél csak Kína népessége több. Ami ennél is fontosabb, hogy ez a 980 millió hívő a világ minden részén megtalálható és közülük sokan magas politikai, katonai és gazdasági pozíciókkal rendelkeznek a nem katolikus országokban is. Ezenkívül több ezer titkos ügynök dolgozik a pápának világszerte. Ide tartoznak a jezsuiták, a Kolumbusz Lovagrend, a Máltai Lovagrend, az Opus Dei és mások. A Vatikán titkosszolgálat és háttérszervezetei a legjobbak a világban.

A pápa politikai hatalmát legtöbbször a színpad mögött gyakorolja, néha együttműködik a CIA-val, a brit titkosszolgálatokkal, az izraeli Mossad-dal és más titkosszolgálatokkal, gyakran azonban ezek tevékenységével pontosan ellentétben működik. Ne felejtsük el, hogy a pápa 980 millió hívő vallási kötelezettségekkel köti magát, amelyek sokkal erősebbek, mint bármilyen politikai kötelezettség. Egyetlenegy világ kormány sem tudja felvenni a versenyt a vallásos hit motiváló erejével.

Egy átlagos római katolikus, bár lehet, hogy nem ért egyet az egyházával olyan kérdésekben, mint a homoszexualitás, az abortusz, a házasságon kívüli szexuális kapcsolat, a fogamzásgátlás és a gyónás, hisz abban, hogy amikor meg kell határoznia, akkor az egyedüli reménységet Róma jelenti számára. A pápa - mint Krisztus földi helytartója - látható és gyakorlati módon táplálja ezt a reménységet. Annak a tömör megfogalmazását, hogy mit jelent az egyháztagnak számára a pápa személye és hivatala, egy XIX. század közepéről származó pápai okiratban olvashatjuk, amit a *La Civiltà Cattolica*, az „Egyház doktrínájának legtisztább sajtóorgánuma”² a következőképpen kommentál:

Az nem elég, hogy az emberek csak azt tudják, hogy a pápa az egyház feje...; azt is meg kell érteniük, hogy hitük és vallási életük is belőle fakad; hogy benne található az a kötelék, amely egymáshoz köti a katolikusokat, az az erő, amely megerősíti, az a fény, amely vezeti őket; az isteni kegyelem sáfára, hitünk áldásainak közvetítője, az igazság fenntartója, az elnyomottak védelmezője.’

Hasonló szavakkal jellemezték követi Joseph Smith, Sun Myung Moon és más kultuszok vezetői is. A pápa a hívők számára egy „másik Krisztus”, „Isten földi képviselője”, és ahogy a II. vatikáni zsinat mondja: „döntései nem szorulnak mások jóváhagyására, és nem tartanak fellebbezést bármilyen más ítélet székéhez”.⁴

Feltétel nélküli engedelmesség

A katolikus egyház és annak feje, a pápa tévedhetetlennek tartja magát. Egy hétköznapi hívő nem kérdőjelezheti meg, amit egyháza mond a hit és erkölcs kérdéseivel kapcsolatban. A különböző zsinatok és katekizmusok évszázadok óta kinyilvánították az ilyen jellegű alávetés szükségességét, és ehhez mind a mai napig ragaszkodnak. Az I. vatikáni zsinat idején a *The Catholic World* minden, az Egyesült Államokban élő római katolikust emlékeztetett az alábbiakra:

A hitet és a törvényt mindenkinek az egyháztól kell nyernie..., amely feltétlen engedelmisséggel, az értelem és az akarat alávetésében nyilvánul meg... Nincs jogunk kérdőre vonni az egyházat, ugyanúgy, ahogy a mindenható Isten sem... Feltétlen alázatossággal kell elfogadnunk minden olyan tanítást, amit az egyház ad számunkra?

Itt az egyén erkölcsi felelősségének tagadásáról van szó, ahogyan a legtöbb kultusz esetében is. A II. vatikáni zsinat is ugyanezt a feltétlen engedelmisséget követeli. Az *egyházi törvénykönyv* is megerősíti:

...a hívő keresztyén tudatában van saját felelősségének, keresztyén engedelmisséggel tartozik követni a szent lelkipásztorokat mint Krisztus képviselőit, akiket a hit tanítóinak kell tartania, és úgy kell rájuk tekintenie, mint az egyház vezetőire?

Amikor hitről, erkölcsről vagy az üdvösség útjáról van szó, a katolikusoknak alá kell vetni magukat az egyház tekintélyének, és azt kell elfogadniuk, amit az egyház mond. Még a Bibliát sem tanulmányozhatják szabad belátásuk szerint, mert csak az egyház Tanítóhivatala értelmezheti azt. Az ember lelkiismereti szabadságának ilyen jellegű megfegyelmezése nyilvánvalóan az alapvető emberi jogok sárba tiprásával egyenlő, ami mindig is célja volt a római katolicizmusnak.

Ahhoz, hogy megértsük a római katolicizmust, figyelmen kívül kell hagynunk azt a pózolást és azt a közvélemény megnyerését szolgáló argumentumot, amelyet a katolikus egyház felvett magára. Rómának a világ felé mutatott arca minden országban más és más attól függően, hogy az adott országban milyen hatalma van, illetve milyen befolyással rendelkezik. Ehelyett inkább a katolicizmus hivatalos doktrínáit kell megvizsgálnunk, amelyek soha nem változnak. A legtöbb katolikus és nem katolikus egyaránt úgy gondolja, hogy a II. vatikáni zsinat liberalizálta

a katolicizmust. Valójában azonban megerősítette az elzáró kulcsfontosságú zsinatok, a II. niceai zsinat, a firenzei zsinat és a tridenti zsinat határozatait.⁷

A tridenti zsinat elítélte a reformációt, és több mint 100 anatómát (kiközösítést, átkot *-a ford.*) mondott ki az evangéliumi hitre. Isten kegyelmi evangéliumának elutasítását a II. vatikáni zsinat elfogadta és megerősítette. Ami a pápát illeti, a II. vatikáni zsinat világosan kimondja:

Ez a csalatkozhatatlanság megvan a római pápában, a püspöki kolégium fejében tisztsége [és nem szent élete] folytán, valahányszor végérvényesen meghatároz és kihirdet egy hittani vagy erkölcstani igazságot, mint az összes keresztények legfőbb pásztora és tanítója... Döntéseiről tehát méltán mondhatjuk, hogy megmásíthatatlanok..., nem szorulnak mások jóváhagyására és nem tartanak fellebbezést bármilyen más ítélet székéhez...;

a hívőknek pedig egyet kell érteniük azzal a nyilatkozattal, amelyet hit és erkölcs dolgában püspökök Krisztus nevében terjeszt el - és vallásos odaadó lelkelettel kell ragaszkodniuk ahhoz.

Ezt az akaratit és értelmi engedelmességet különösképp meg kell adni a római püspök hivatalos tanítói tisztségének még akkor is, ha nem „ex cathedra” beszél. Vagyis tisztelettel el kell ismerni legfőbb tanítói tisztségét, és szintén ragaszkodni kell az általa elterjesztett állásfoglalásokhoz, kifejtett elgondolásának és akaratának megfelelően...?

A hívőknek pedig egyet kell érteniük azzal a nyilatkozattal, amelyet hit és erkölcs dolgában püspökök Krisztus nevében terjeszt el ... az akaratit és értelmi engedelmességet különösképp meg kell adni...! Ez óriási hatalmat ad Rómának a hith katolikusok fölött. Nem az a lényeg, hogy nem minden katolikus engedelmeskedik Rómának, hanem az, hogy ez az egyház változhatatlan tanítása és célja nemcsak a tagjai, hanem az egész emberiség számára.

Sok katolikus az egyház bizonyos doktrínáit nem fogadja el, de névlegesen mégis az egyházhoz tartozó marad annak ellenére, hogy talán csak karácsonykor vagy húsvétkor megy el misére. Amikor viszont arról a reménységről van szó, hogy egy nap majd elhagyják a „purgatóriumot”, és bejutnak a mennybe, egyetlen katolikus sem kérdjeletheti meg egyháza szerepét, mert különben kikerül annak védelme alól, és ezért elkárhozik. A II. vatikáni zsinat világosan kijelenti:

A zsinat... azt tanítja, hogy az... egyház szükséges az üdvösségre... Nem üdvözülhetnek tehát azok, akik nem akarnak belépni az egyházba, vagy nem akarnak megmaradni benne, noha jól tudják, hogy Is-

ten, Jézus Krisztus által, az üdvösség szükséges intézményének alapította meg a katolikus egyházat.¹

Ne felejtjük el, hogy Hitler és Mussolini mindvégig megmaradtak katolikusnak, és az egyház sohasem közösi tette ki ket. Ugyanez a helyzet a náci háborús b nösök ezreivel is, akiket a Vatikán kicsempé szett Európából Dél-Amerika biztonságos rejtékhelyeire. Ezeket a b - nöz ket, akárcsak a maffia tagjait, katolikus szertartással temetik el. Azzal a biztos tudattal hálnak meg, hogy egyházuk miséket fog mondani értük, hogy kikerülhessenek a „purgatóriumból”, és aztán a mennybe jussanak. Ez egy olyan biztosítási rendszer, amit csak nagyon kevesen törölnek ki emlékezetükb l.

„Feddhetetlenség” illetve „csalatkozhatatlanság”

A pápák és a papság kijelentéseibe vetett vak hit megkövetelését jogosnak tüntetik fel azon az alapon, hogy a római katolikus egyház a legnagyobb és a legrégi b. Az nem lehet, hogy az elmúlt 1500 évben élt több milliárd vallásos ember mind tévedett! Ezt a hitet azzal is alátámasztják, hogy a római katolikus egyház az egyedül igaz egyház, az egyetlen, amelyik az apostolokig vezethet vissza, és amely a pápai hatalmat Péteren keresztül egyenesen Krisztustól eredezteti.

Ennek bizonyítékaként az egyház a pápák listáját hozza fel (eddig 263 volt), amelyet egészen Péter apostolig vezetnek vissza. Kevés katolikus tudja, hogy a pápák egymással vitatkoztak és harcoltak, kiátkozták és néha még meg is ölték egymást. Az V. század után élt pápák között csak elvétve lehet olyat találni, aki fel tudta mutatni az alapvet keresztény értékeket. A Katolikus Enciklopédiában leírt életük olyan, mintha az ember egy' hihetetlen folytatásos regényt olvasna, amely kéjvággal, rülséggel, pusztítással és gyilkossággal van tele. Mégis ezeket a b nöz ket, méregkever ket, házasságtör ket és tömeggyilkosokat csalatkozhatatlannak tartották, amikor „ex cathedra” szóltak - vagyis, amikor hitbéli dogmákat nyilatkoztattak ki az egész egyház számára.

A katolicizmus védelmez i úgy érvelnek, hogy különbség van a jellembeli és magatartásbeli *feddhetetlenség*, amivel a pápák kétségtelenül nem rendelkeztek, illetve a hit és erkölcs kérdéseiben való *csalatkozhatatlanság* között, és minden katolikusnak hinnie kell, hogy a pápák

rendelkeznek az utóbbival.¹⁰ Óriási tévedés azt hinni, hogy egy ember, aki az életvitelével tagadja a hitet, cselekedeteiben pedig erkölcstelen, csalatkozhatatlan, amikor a hittel és az erkölccsel kapcsolatban nyilatkozik!

A tájékozott katolikusok készséggel beismerik, hogy nagyon sok pápa hihetetlenül gonosz volt. Azonban ez a tény - érvelésük szerint - egyszer en csak azt bizonyítja, hogy emberek voltak, és ebből kifolyólag csináltak olyan dolgokat, amikkel nem kell feltétlenül egyetértünk. Egy katolikus számára a klérus tagadhatatlan gonoszsága ellenére teljesen egyértelmű, hogy az emberiség egyedüli reménysége nem lehet más, csak a római katolikus egyház. Végtére is, maga Jézus Krisztus alapította, aki Pétert tette az első pápává. Ezt a következő bibliai idézettel akarják bizonyítani: „te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat” (Máté 16,18). Ezt az ígérést részletesen is meg fogjuk vizsgálni.

Az ismeretlen dogma

Ellentétben azzal, amit a római katolikusoknak tanítanak, a pápai hivatal nem Péterrel kezdődött. Több évszázad telt már el, amikor Róma püspöke megpróbált az egyház fölötti hatalomra is szert tenni, és csak jóval ezután fogadták el ezt az elsőbbséget. Nagy Leó pápának 449-ben Flavianushoz írt levelét nem fogadták el mindaddig, amíg a chalcedoni zsinat azt jóvá nem hagyta. „(I.) Leó [pápa] maga is elismerte, hogy tanulmánya nem fog hittétellé válni, amíg a püspökök meg nem erősítik azt.””

Az egyház nyolc zsinatot tartott az 1054-es skizma (szakadás) előtt, ami az egyházat római katolikus, illetve keleti ortodox egyházra osztotta. Róma püspöke és a konstantinápolyi pátriárka kölcsönösen kiátkozták egymást. Ebből a nyolc zsinatból egyet sem Róma püspöke hívott össze, hanem a császár, aki egyetértésének jeleként pecsétjével látta el a határozatokat. Ami a pápai hatalmat illeti, egy katolikus történész a következőkre hívja fel a figyelmet:

Pelagius pápa (556-560) olyan eretnekekről beszél, akik szakítottak az apostoli székekkel, azaz Rómával, Jeruzsálemmel, Alexandriával, még Konstantinápolyval is. A hierarchia legelső irataiban nincs külön említés a római püspökök szerepéről, különösen nem a „pápa” sajátos elnevezéséről. ... Az első hat évszázad kerekén nyolcvan eretnek-

sége kapcsán egyetlenegyszer sem történik említés a római püspök tekintélyéről, és egyetlenegy esetben sem döntött a római püspök... Senki sem támadta meg a római püspököt (illetve a fennhatóságát), *ugyanis senki sem hallott róla.*¹¹

A 680-ban Agatho pápa által összehívott húsvéti szinódus volt az első egyházi testület, amely kijelentette, hogy 'Róma az egész egyház felett elsőbbséget élvez, azonban ez nem az egész egyház egyetemes zsinata volt, tehát határozata nem volt általános érvény'. Ahogy a katolikus történetész, Peter de Rosa rámutat:

...az egyházatyák közül egyetlenegy sem talált a Bibliában semmilyen utalást a pápának az egész egyház feletti fennhatóságára. Ellenkezleg, természetesnek tartották, hogy a püspökök, különösképpen a metropoliták, teljes joggal kormányozzák és igazgatják saját területüket minden külső beavatkozás nélkül. A keleti egyház *sohasem* ismerte el a pápa fennhatóságát: Róma erre irányuló törekvése szakadáshoz vezetett.

...Hiába keresünk az első évezredben egyetlen olyan tanítást vagy jogi elírást is, amely Róma *kizárólagos* hatalmát az egyház többi részére rákényszerítette volna. Az egyetemes törvényeket kizárólag a zsinatok - mint pl. a niceai - alkották. És egyáltalán hogyan gyakorolhatta volna a római püspök a korai évszázadokban az egyetemes joghatóságot, amikor nem létezett a kúria; amikor a többi püspök senkit sem tartott el egyházmegyéje ügyeibe történő beavatkozást; amikor Róma nem adhatott felmentést, és nem követelhetett sem hűbért, sem adót; amikor minden püspöknek, nemcsak a rómainak, hatalmában állt kötni és oldani; amikor egyetlen püspök vagy egyetlen személy felett sem ítélezhetett Róma?

Ezenkívül a római püspököt évszázadokon át a helyi polgárok választották - a klérus és a világiak. Ha lett volna a római püspöknek joghatósága az egész egyház felett, nem akart volna-e a világ többi része is beleszólni a választásba? Amikor már valóban azt hitték, hogy (egyetemes) elsőbbsége van, akkor már az egyház többi része igenis beleszólást követelt a megválasztásába. Ez azonban csak a középkorban következett be.¹³

A Golgotától a királyi fapapi trónusig

Nagy fantázia szükséges ahhoz, hogy ebből az egyszer állításból: „ezen a k sziklán építem fel az én anyaszentegyházamat”, eredeztessük a

„péteri hivatalt”, az apostoli utódlást, a pápai csalatkozhatatlanságot és mindazt a pompát, ceremóniát és hatalmat, ami ma a pápát körülveszi. Ahogy egy katolikus író kell iróniával megjegyzi: „...nagyon nagy ügyesség kellett ahhoz, hogy egy szegény ácsnak egy éppoly szegény halásznak mondott szavait egy királyi f papra vonatkoztassák, akit nem sokkal ezután a világ urának neveztek”.¹⁴

Mégis ez az egyedüli bibliai alap, amelyre a római katolikus egyház egész felépítménye épül. Ez magába foglalja a pápaság csalatkozhatatlanságát, az apostoli szukcessziót (a szentelésr l szentelésre tovább adott kegyelemközvetítési örökséget), a papok, püspökök, érsekek, bíborosok bonyolult hierarchiáját, a püspökök magisztériumát (tanítóhivatalát), aminek kizárólagos joga van a Biblia értelmezésére, valamint azt a feltételezést, hogy ha a pápa a hit és erkölcs kérdéseivel kapcsolatban „ex cathedra” szól az egész egyháznak, akkor érvényesül állítólagos csalatkozhatatlansága stb. Sem a Máté 16,18, sem más bibliai idézetek még csak megközelít leg sem támasztják alá, nemhogy kifejezetten állítanak a fent említett gyakorlatokat. A katolicizmus védelmez i mindezzel nem tör dne, és a tradícióban keresnek támogatást. Ezáltal azonban a hitetés és a megcsalattatás útveszt jébe kerülnek.

Találékony magyarázatokat kellett kifejleszteni az évszázadok során, hogy végül eljussanak ahhoz az elmélethez, miszerint azt a Krisztust, akinek „nem volt hova lehajtania a fejét” (Máté 8,20), aki szegényen élt és mezítelenül halt meg a kereszten, egy olyan királyi f pap képviseli, aki 1100 szobás palotával rendelkezik, akit éjjel és nappal szolgák hada vesz körül, és aki a legfinomabb aranyhímnzés selyem ruhákat hordja! Egyszerre nevetséges és egyben istenkáromlással felér, hogy Jézus ilyen pompát és luxust hagyott volna Péterre.

A pápák dics sége és hatalma még csak távolról sem hasonlít Péter apostol egyszer és szegény életvezetésére. Ez a halászemberb l lett apostol azt mondta: „Aranyom és ezüstöm nincs” (Apostolok cselekedetei 3,6). A korai egyházban nem ismerték a pápai fény zést és a királyok feletti hatalom dölyfös követelését, csak évszázadokkal kés bb terjedt el, ahogy az ambiciózus pápák fokozatosan kiterjesztették és megszilárdították hatalmukat és a világi uralkodók fölötti befolyásukat. A pápák olyan címeket kezdtek felvenni, mint „a világ legf bb ura” és a „királyok királya”. Mások azt állították magukról, hogy „földre szállt istenek”, sokuk még „megváltónak” is nevezte magát, aki „úgy függött a kereszten, mint Krisztus”, és továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy „Jézus Istennel egy szintre emelte a pápákat”.¹⁵ Péter apostol az

ilyen nagyzási hóborttal összefügg ' csalást mint istenkáromlást utasította volna el.

Az egész birodalom fő városa Róma volt, mivel Konstantin északra helyezte székhelyét, majd ezután a nyugati birodalom fő városának tekintették Rómát. Míg Konstantin császár Konstantinápolyban (a mai Isztambulban) építette ki hatalmát, a pápa nemcsak mint az egyház feje, hanem mint a nyugati területek császára is majdhogynem abszolút hatalomra tett szert. Amikor a birodalom később elbukott, a pápaság volt az, amely a megmaradt területek folytonosságát megadta. Thomas Hobbes szerint: „A pápaság nem más, mint az elpusztult Római Birodalom szelleme, ami megkoronázva ül annak sírján.”

W. H. C. Frend, az egyháztörténet nyugalmazott professzora klasszikusnak számító *A kereszténység felemelkedése (The Rise of Christianity)* című művében kiemeli, hogy az V. század közepére az egyház „a legfontosabb tényezővé vált a birodalomban élő emberek életében. A szentek helyettesítették a (pogány) isteneket, és ők voltak a városok védőszentjei”.⁶¹ Leó pápa (440-61) azzal dicsekedett, hogy Szent Péter és Szent Pál „Romulus és Remus helyére léptek mint a város (Róma) védőszentjei”.¹ Frend a következőt írja: „A keresztény Róma törvényes örököse volt a pogány Rómának... Krisztus győzött, Róma kész volt, hogy hatalmát egészen az égekig terjessze”.¹⁸

A történelem gátlástalan meghamisítása

Ez volt a törekvése a legtöbb embernek, akik Péter apostol állítólagos trónszékéért küzdöttek, és néha még egymás ellen is háborút indítottak. Jézus Krisztus nevében és kegyes keresztvetések közepette teljes erővel munkálkodtak a hatalom, élvezetek és vagyon iránti vágyuk kielégítésén. Az egyházatyák korai írásaiban - nem is szólva a Bibliáról - semmi olyat nem találunk, ami azt igazolná, hogy magukat az egész egyház, még kevésbé a világ abszolút és tévedhetetlen uraivá tették. Ezért a pápáknak más igazolás után kellett nézniük. Ők a történelem átírásának eszközéhez nyúltak, és egymás után állították el az állítólagos történelmi dokumentumokat. Az első ilyen merész hamisítvány a *Konstantin-féle ajándékozási okirat* volt, amelyről már korábban említést tettünk. Ezt követte a korai pápai határozatokat tartalmazó ún. *Isidorus Dekrétuma* elnevezésű hamisítvány; ezeket állítólag Izidor püspök (560-636) állította össze, de valójában a IX. században íródtak.

Ezek a csalások képezik alapját a még ma is érvényben lévő legtöbb „tradíció”-nak.

A katolikus történész, J. H. Ignaz von Döllinger a következőket írja: „Az *Isidorus Dekrétuma* megszületése előtt sehol nem történt komoly kísérlet a csalatkozhatatlanság neo-római elméletének bevezetésére. A pápák még csak nem is álmodtak arról, hogy ilyen kiváltságra tartsanak igényt.”¹⁹ Így folytatja:

Ez a hamis *Dekrétum* fokozatosan, de biztosan megváltoztatta az egyház teljes berendezkedését és vezetését. Az egész történelemben nehéz volna még egy példát találni az ennyire sikeres, de mégis eseten csalásra.

Már három évszázad elmúlt azóta [1869-ban írta ezt - a ford.], hogy fény derült a csalásra, mégis az itt lefektetett és gyakorlatba átültetett elvek olyan mély gyökeret vertek az egyházban, és annyira átszöttek annak életét, hogy a csalás leplezése egyáltalán nem rázta meg a fennálló rendszert?²⁰

Az *Isidorus Dekrétuma* kb. 100 kitalált rendeletet foglal magába; ezeket állítólag a korábbi pápák hirdették ki. Ezenkívül tartalmazza feltételezett egyházi tekintélyek és szinódusok hamisított írásait is. I. Miklós pápának (858-67) pontosan ilyen koholmányokra volt szüksége annak az állításnak az igazolására, miszerint a pápák „Isten helyét töltik be a földön”, abszolút hatalmuk van a királyok felett, beleértve azt a jogot is, hogy parancsot adhatnak azok lemeszárlására, akik fellépnek ellenük - és mindez Jézus Krisztus nevében történt.

Az utána következő pápák készségesen követték Miklós pápa nyomdokait, és mindegyik az eldöntött tetteit használta fel arra, hogy saját cselekedeteit igazolja. Így egyre inkább nőtt az igény a csalatkozhatatlanság megfogalmazására, amit aztán nagyon ingatag alapokra helyeztek. Egy XIX. századi egyháztörténész, R. W. Thompson, aki maga is katolikus, a következőket írja:

Mindehhez hozzátették a csalás és fondorlat különböző formáit is, amit a pápák és a klérus szükségesnek tartottak a pápaság hatalmának megerősítéséhez... III. Incét személyes érdeke és törekvése arra készítette, hogy gondoskodjon ezeknek a hamisítványoknak a fennmaradásáról, hogy... „a kegyes csalást az idő szentelje meg”...Az általa várt és remélt eredmény bekövetkezett...

[Ezek] a hamis *Dekrétumok*, amiket merész és arcátlan hamisítványoknak tartanak már mindenütt...; a pápaság által azóta elkövetett hibák és igazságtalanságok rendszerének sarkkövét jelentik, és alapot

szolgáltatnak annak, amit IX. Piusz pápa Enciklikájában és a [Tévedések] *Listájában* irányoz el ...²¹

Az elkötelezett katolikusok megdöbbenének, ha megtudnák, hogy a római katolicizmust alátámasztó „apostoli tradíció” legnagyobb része (amire ugyanúgy’ kell tekinteniük, mint a Bibliára) valójában szándékosan kitervelt csalás. Az ezekre a hamisítványokra épült doktrínák anynyira átszövik a katolicizmust, hogy’ még a csalás leleplezése után is vonakodtak a pápák attól, hogy megtegyék a szükséges helyreigazítást. A hamisításokat az egyik csalatkozhatatlan pápa a másik után er sítette meg. Az évszázadok során felhalmozódott hazugságoktól való teljes elszakadás alapjaiban rázná meg a római katolicizmus építményét.

IX. Piusz pápa is hamisítványra támaszkodott, amikor nyomást gyakorolt a püspökökre, hogy a pápai csalatkozhatatlanságot hivatalos dogmaként fogadják el az I. vatikáni zsinaton.

A történelem tanúsága azonban minden kétséget kizáróan cáfolja mind az apostoli szukcessziót, mind a pápai csalatkozhatatlanságot.

8

Töretlen apostoli vonal?

Éz Krisztusnak egyetlen egyháza. Egynek, szentnek, katolikusnak és apostolinak valljuk a Hiszekegyben. Üdvöztünk, feltámadás után, Péternek adta át, hogy pásztora legyen (v. János 21,17) és rá meg a többi apostolra bízta, hogy terjesszék és kormányozzák azt (vö. Máté 28,18 skk)...

7] római püspök mint Péter utóda örök és látható selyve és alapja az egységnek mind a püspökök, mind a hívők sokaságában.

Részlet a II. vatikáni zsinat egyik határozatából'

Az az állítás, hogy a pápák Péter apostol utódai, a római katolicizmus alapkövét képezi. Enélkül ez az egyház elvesztené egyedülállóságát, és képtelen lenne funkcionálni. Ezért időt kell szakítanunk arra, hogy alaposan megvizsgáljuk ezt az állítást. Valóban beszélhetünk egy Péter apostoltól kiinduló, töretlen apostoli vonalról? Valóban 262 utódja lenne?

Az apostoli folytonosság megvalósulásához azt kellene bebizonyítani, hogy minden egyes pápa maga jelölte ki saját utódját, és személyesen, kézrátévéssel szentelte fel azt. Ugyanígy küldte ki az antiókhiai gyülekezet Pált és Barnabást első missziós útjukra (Apostolok cselekedetei 13,3). Timóteus szolgálatba való beállítását is a presbiterek kézrátévése által történt (1Timóteus 4,14), de így tett Pál is, amikor kegyelmi ajándékokat közvetített Timóteus számára (2Timóteus 1,6). Ezt a bibliai gyakorlatot azonban soha nem gyakorolták sem Róma püspökei, sem a pápák. Nem a pápa választotta meg saját utódját, ha-

nem mások, a halála után; és ez legtöbbször nagyon is istentelen módon történt, ahogy ezt később majd látni fogjuk.

Ezenkívül arról sincs feljegyzés, hogy Péter valaha is Róma püspöke lett volna, ezért egyetlen római püspök sem lehetett az utódja. Irenaeus, Lyon püspöke (178-200) jegyezte le Róma első 12 püspökének nevét. Az első Linus volt, vagyis Péter apostol neve nincs is megemlítve. A cezáriai Eusebios, az egyháztörténet atyja, sohasem utal úgy Péterre, mint Róma püspökére. Csupán annyit említ meg, hogy⁷ Péter Rómába jött „életének utolsó napjaiban”, és ott feszítették meg. Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében nagyon sok embert név szerint említ, Péter apostol azonban nem szerepel közöttük. Furcsa lenne, hogy kihagyja, ha Péter valóban Rómában él, és különösen, ha annak püspöke!

A „töretlen vonal” hiányzó láncszemei

A Vatikán kiadta a pápák hivatalos listáját, és az első helyen önkényesen Pétert említi. Öt követi a többi pápa egészen napjainkig. Számos lista létezett, amelyeket valamikor pontosnak tartottak, de később mégis módosítani kellett - sok esetben éles ellentétben állnak egymással. A legkorábbi lista a *Liber Pontificalis* (A pápák könyve) c. műből származik. Valószínűleg Hormisdas pápa (514-23) uralkodása alatt állították össze, viszont még a Katolikus Enciklopédia is kétségbe vonja hitelességét, és a mai legtöbb tudós egyetért azzal, hogy a könyv a valóság és a képzelet keveredése. Ilyen messzi távlatból nem lehet teljes bizonyossággal megállapítani, hogy valójában kik is voltak Róma püspökei; még az Amerikai Katolikus Egyetem (Catholic University of America) által kiadott *Új Katolikus Enciklopédia* (*New Catholic Encyclopedia*) is elismeri ezt:

szintén be kell vallani, hogy a forrásokban található eltérések, illetve azok hiányossága következtében bizonyos esetekben lehetetlen meghatározni, hogy a Róma püspöke címet magának követel személy pápa vagy ellenpápa volt.²

Az az igazság, hogy még maga a római katolikus egyház sem tudja felállítani a pápák pontos és teljes listáját a rendelkezésére álló archívumok segítségével. Az állítólagos Péterig visszavezethető folytonosság „töretlen vonala” tehát pusztán fikció. Ha valaki rászánja az időt, hogy ellenrizze a pápák hivatalos listájának pontosságát, arra a következtetésre fog jutni, hogy azt az egyház állította össze a pápaság in-

tézményének igazolására. Pünkösöd után kb. 1000 év telt el addig, míg Róma püspökét az egyház fejének tekintették!

Péter utódai?

Évszázadokon keresztül Róma polgárai saját joguknak tartották Róma püspökének megválasztását. Ez azt bizonyítja, hogy' Róma püspökének fennhatósága kizárólag Róma területére korlátozódott. Ha ez az egész egyházra vonatkozott volna, akkor az egyháznak kellett volna t megválasztania, ahogy ma is ez a gyakorlat. Amikor megtagadták Róma polgáraitól saját püspökük megválasztásának jogát, rendszerint fellá-
zadtak, és akarataikat rákényszerítették a társadalmi és egyházi veze-
tésre is. Lehet a tömegnek ezt az er szakos nyomását a Szentlélek ve-
zetése általi apostoli folytonosságnak nevezni?

Háborúk törtek ki befolyásos családok között (Colonna, Orsini, Annibaldi, Conti, Caetani stb.), akik évszázadokon keresztül harcol-
tak a pápai trónért. VIII. Bonifácnak például, aki Caetani volt, meg
kellett küzdenie a Colonnákkal ahhoz, hogy hatalmon maradjon.
Sikerének csúcán az egész nyugati világ kereszténysége Rómába ment
az 1300. év századfordulójának megünneplésére. Azonban 1303-ban
Franciaország királyának, IV. (Szép) Fülöpnek titkos fegyveresei elfog-
ták, és Róma francia uralom alá került. Ennek következtében a pápa-
ság átköltözött Franciaországba, és 1309-77 között franciák ültek a
pápai trónon, és székhelyük Avignon volt. Az apostoli folytonosság-
nak aligha képezhetik részét az ilyen politikai man verek!

A pápákat vagy világi hadseregek, vagy' a római tömegek emelték
trónra, illetve fosztották meg trónjuktól. Néhányukat meggyilkolták.
Voltak olyan pápák is, akiket féltékeny férjek öltek meg, mert ágyban
találták ket feleségükkel - ez sem igazán nevezhet apostoli folytonos-
ságnak. Nagyon gyakran a pénz vagy az er szak, esetleg egyszerre
mindkett döntötte el, hogy ki lesz „Péter utódja”. Nem csoda, hogy a
wormsi konkordátumban (ami II. Calixtus pápa és V. Henrik császár
között kötött 1122. szeptember 23-án) a pápát megeskették, hogy a
püspökök és az apátok megválasztása „szimónia és er szak nélkül” fog
lezajlani, ugyanis gyakran ezek döntötték el a vitás egyházi ügyeket.

Voltak olyan id szakok, amikor több rivális pápa is igényt tartott a
pápai trónra, mivel mindegyik azt állította, hogy egy törvényes tanács
választotta meg legális úton. A kett s pápai uralom egy korai példáját
láthatjuk Ursinus és Damasus pápáknál, akiket egy id ben választott
meg két egymással rivalizáló csoport. Ursinus híveinek komoly er -

szak árán sikerült t pápaként beiktatniuk, kés bb azonban Damasusnak három napig tartó véres csata után a császár segítségével sikerült felülkerekednie, és így 18 éven keresztül volt „Krisztus helytartója” (366-384). Az „apostoli utódlás Péterig visszavezethető töretlen vonala” a fegyverek ereje által m ködne?

A sors ironiája, hogy Damasus volt az els , aki 382-ben a következ ígerészt használta legf bb szellemi tekintélyének igazolására: „*te Péter vagy, és ezen a k sziklán építem fel az én anyaszentegyházamat*”. A véres kez , gazdag, nagy hatalommal rendelkező és rendkívül korrupt Damasus olyan fény zéssel vette magát körül, amely még egy császárnak is szégyenére válhatott volna. Semmilyen módon nem lehet Jézus Krisztussal kapcsolatba hozni, mégis képezi az egyik láncszemét annak az állítólagos töretlen vonalnak, amely visszavezethető egészen Péterig.

Er szak, intrika és szimónia

VII. Istvánt (896-7), aki kiásatta Formosus pápa testét a sírból, és törvényszék elé állította eretnekségért, nem sokkal ezután fanatikus ellenségei megfojtották. Pártja azonnal pápának választotta Sergius bíborost, akit azonban a rivális párt ki zött Rómából, mert k Romanust választották „Krisztus helytartójává”. Egy történész a „Péterig visszavezethető apostoli folytonosság töretlen vonaláról” a következ ket írja:

Az elkövetkez 12 hónapban négy pápa tusakodott a véres [pápai] trón körül; néhány hétre - vagy napra - megválasztatták magukat, mielőtt belekerültek volna saját megásott sírjukba.

Valamivel több, mint hat év alatt hét pápa és egy ellenpápa követte egymást, majd... Sergius bíboros újra megjelent hétéves szám zetése után, és egy feudális nagyúr fegyvereseinek segítségével jutott be Rómába. Az uralmon lévő pápát [V. Leó, 903] sírba tették. A városban dúló mészárlás a tet fokára hágott. Ekkor Sergius bíboros elfoglalta a pápai trónt, és III. Sergius néven [904-11] a trónkövetel k egyedüli túléljeként mint f pap uralkodott.⁴

1059-ben II. Miklós (1059-61) megkísérelte a pápák megválasztásának stabilitását létrehozni, és „meghatározta a bíborosoknak a [pápa]választásban betöltött szerepét. 1179-ben, a III. lateráni zsinat alatt III. Sándor (1159-81) a pápák megválasztását a bíborosok hatáskörébe helyezte.”⁵ Ez aligha volt el relépés. Ahogy egy XIX. századi történész rámutatott, „kevés pápaválasztás volt mentes - de lehet, hogy egy sem - a szimóniától (pénzért való árusítás)... A (bíborosi) Szent Kollégium létrehozása talán a legtermékenyebb területe az egy-

házi korrupciónak. Sok bíboros bankáiraival együtt utazott Rómába, hogy részt vegyen a konklávéban.”⁶

John Burchard naplóiból sokat megtudhatunk hasonló korrupciókról. Burchard, aki annak a konklávénak volt a ceremónia-mestere, amely Rodrigo Borgiát (VI. Sándor pápát, 1492-1503) választotta meg, arról tudósít, hogy csak öt olyan szavazat volt, amit nem vásároltak meg. „A fiatal Giovanni de Medici bíboros, aki nem volt hajlandó eladni a szavazatát, jobbnak látta azonnal elhagyni Rómát.” Akkoriban egy bíborosi kalapot mesés kincsekért árultak, tehát igazi vagyoni kellett ahhoz, hogy valaki beléphessen az „apostoli utódlás” szennyes áramlatába. Egész Európából áradt a pénz a kedvenc jelöltek támogatására. Borgia a pápaságot „palotákért, városokért és apátságokért vásárolta meg,... [és] legfőbb riválisának, Sforza bíborosnak négy ezüsterrel megrakott öszvért adott azért, hogy visszakozzon”. Peter de Rosa cinikusan megjegyzi:

Nagyon tanulságos látni Burchard naplói nyomán, hogy hogyan működik a Szentlélek Szent Péter utódjának megválasztásában.⁸

Nemiség és utódlás

Voltak pápák, akiket szeretők juttattak trónra. Két prostituált - anya és lánya - összesen hat pápát. A római Theodora (egy befolyásos római szenátor felesége) volt a legsikeresebb ezen a téren. Kihasználva, hogy lánya, Marozia, III. Sergius pápa szeretője volt, elkezdte befolyásolni Róma politikáját. A „Róma szeretője”-ként ismert Marozia még a gyilkosságtól sem riadt vissza törekvéseinek megvalósítása érdekében. Maga Theodora két egyházi személyiségnek is a szeretője volt, akiket Sergius pápa halála után gyors egymásutánban „Péter trónusára” emelt - III. Anastasius (911-13) és Lando (913-14) pápákat. Beleszeretett egy ravennai papba, így aztán ő is a pápai trónra emeltette.

Aligha lehetne „apostoli utódlásnak” nevezni azt, hogy prostituáltak határozták meg, hogy ki legyen a pápa! Erről a híres asszonyról és lányáról Edward Gibbon *A Római Birodalom hanyatlása és bukása (The Decline and Fall of the Roman Empire)* című könyvében a következőket írja:

A két prostituáltnak, Marozsiának és Theodorának a befolyása gazdagságukra és szépségükre, politikai és szerelmi intrikáikra épült. Legkitartóbb szeretőiket a római püspökséggel jutalmazták. Egy törvénytelen gyereket, egy unokát és Marozia dédunokáját ültették Szent Péter székébe. Nem mindennapi családfele!⁹

Marozia egyik fia, Alberic fegyveres csapataival szó szerint uralma alatt tartotta Rómát. Megeskette Róma vezetőjét, hogy fiát, Octavianust (Marozia unokáját) nemcsak hogy utódjául fogják választani, hanem a pápa halála után a legfőbb egyházi tisztséget is fogja betölteni. Valóban az történt, hogy Octavianus pápaként felvette a XII. János nevet, míg hercegként továbbra is Octavianus maradt. Így mind a világi, mind az egyházi hatalom egy ember kezében összpontosult.

XII. János (955-63) a törvénytelen szexuális kapcsolatoknak még inkább megszállottja volt, mint a hatalomnak. Sok állandó szeretőt tartott, de ez nem volt elég. Egyetlenegy számára sem volt többé biztonságos a Szent Péter székesegyházba való belépés! Cremonai Liudprand püspök, akkori pápai megfigyelő és krónikás elmondja, hogy a pápa „annyira elvakultan szerelmes volt (egyik szeretőjébe), hogy több város kormányzójává tette, és még a Szent Péter székesegyház aranykeresztjeit és serlegeit is neki adta”. Az őt támogató római tömegek, akik egyáltalán nem törődtek szerelmi ügyeivel, az egyházi javak elvesztése miatt gerjedtek haragra, ugyanis ezt a rómaiak örökségük részének tartották.

A tömeg körülvette palotáját, követelte, hogy mondjon le a trónról, és Itália új királya csapataival ostrom alá vette a várost. Octavianus lemondott ugyan világi pozíciójáról, de nem volt hajlandó feladni a még nagyobb haszonnal járó és még ennél is nagyobb befolyást jelentő pápaságot, bár semmilyen erőfeszítést nem tett annak érdekében, hogy vallásos embernek tűnjön, még kevésbé, hogy igaz kereszténynek. A pápaság még mindig rendelkezett azzal a hatalommal, hogy királyokat császárrá koronázzon, így a pápa Ottót, Németország királyát és Európa leghatalmasabb uralkodóját Rómába hívatta, hogy a Szent Római Birodalom császárává koronázza. Ottó hadseregével sietett az ostromlott városban tartózkodó főpap segítségére.

Miután XII. János megkoronázta, Ottó megpróbálta jobb belátásra bírni a fiatal pápát feslett életével kapcsolatban. A pápa úgy tett, mintha megfogadta volna a tanácsot, de miután Ottó és serege eltávozott, továbbra sem volt hajlandó feladni szexuális kicsapongásait. A királyi koronát Berengárnak ajánlotta fel, annak az ellenségének, akinek seregei Dél-Itáliát fosztogatták, és akinek fenyegetései miatt annak idején Ottóhoz fordult.

Bár csábító volt az ajánlat, Berengár nem fogadta el, mert tudta, hogy csapatai közelébe sem jöhetnek Ottó hadseregének. A kétségbeesett pápa ezután a szaracénoktól a hunokig mindenkit felkért, hogy mentse meg attól az embertől, akit most koronázott a Szent Római Birodalom császárává, és akivel megegyezett, hogy felelevenítik a

császárság és a pápaság közötti régi partneri viszonyt, ami egykor olyan jól működött III. Leó és Nagy Károly között.

Pápai „kidobódsdi”

Amikor Ottó visszatért hadseregével, hogy elrendezze a nézeteltérést, XII. János Rómából Tivoliba menekült, és annyi kincset vitt magával a Vatikánból, amennyit csak elbírt. Ottó zsinatot hívott össze, hogy eldöntse, mi legyen János sorsa. Liudprand püspök elnökölt a császár nevében, és jegyz könyvbe vette a történeteket. Tanúkat idéztek be, és felállították a pápa b n lajstromát: számos n vel paráználkodott, akiket meg is neveztek, lelkigondozóját, Benedeket megvakíttatta, megölte János bíborost, és pohárköszönt t mondott Szent Péter oltáránál az ördög egészségére. Azonban mielőtt Ottó igazságot szolgáltatathatott volna, XII. János pápát egy férj megölte, ugyanis a megátalkodott pápát ágyban találta feleségével. XII. János neve ott található a római katolikus pápák hivatalos listáján, és úgy tekintenek rá, mint „Öszent-ségére, Krisztus helytartójára”.

Ottó röviddel ezután Németországban meghalt, és a pápaság az albai hegyek között él , egyik befolyásos családnak uralma alá került. Az oligarchia vezet je, tusculumi Gergely a vagyon és a kard erejével három fia közül kett t és egy unokáját (egyiket a másik után) helyeztetett Szent Péter feltételezett trónusára. A tusculumi Alberichek összesen 40 bíborossal, 3 ellenpápával és 13 pápával dicsekedhetnek, akik közül mindegyik ebb l az egy családból származott. Nevetséges lenne azt állítani, hogy a hatalomnak és vagyonnak, aminek következtében ez a figyelemre méltó családi vállalkozás pápák egész sorát adta, bármi köze is van az apostoli utódláshoz. Az egyháztörténész, Döllinger, aki maga is buzgó katolikus volt, a következőket írja err l az id szakról:

...a római egyházat leigázták és lealacsonyították, miközben a Szentszék egymással verseng f úri frakciók és nagyravágyó, erkölcs-telen n k zsákmányává és játékszerévé vált. Csak egy rövid id szakra (997-1003) újult meg V. Gergely és II. Szilveszter pápa idején, a szász császár befolyásának hatására.

Ezután a pápaság mély zavarodottságba és erkölcsi tehetetlenségbe süllyedt. Ez a toscanai grófok családján belül tovább örökl dött: a kicsapongó életet él fiúk, mint XII. János (16 éves volt, amikor pápa lett) és IX. Benedek (aki 11 éves korában került a pápai trónra), újra és újra elfoglalták és meggyalázták az apostoli trónt, amit akkorra már árucikként adtak és vettek. Végül már három pápa harcolt a tiaráért,

amikor III. Henrik császár úgy vetett véget a botránynak, hogy egy német püspököt emelt a pápai trónra.¹

Miután 1045-ben a római tömegek elűzték, IX. Benedek pápa (1032-44; 1045; 1047-8) nagybátyja, Gergely gróf védelme alá menekült, akinek csapatai uralmuk alatt tartották Tusculum hegyvidékét. Távollétében János, a szabin hegyvidékről származó püspök elment Rómába, és kinevezte magát pápának III. Szilveszter néven (1045). Mindössze három hónapig foglalta el „Péter trónusát”, ugyanis Benedek sokkal több katonával tért vissza, mint amennyit Szilveszter fel tudott vonultatni, így Benedek ismét uralomra került mint pápa. A Vatikán hivatalos listáján mindketten szerepelnek, hisz méltónak tartják ket az „szentsége” és „Krisztus helytartója” címekre.

Benedek, aki belefáradt hivatalának terheibe, és teljes egészében kedvenc szeret jének szerette volna magát szentelni, 500 kg aranyért adta el a pápaságot keresztapjának, Giovanni Gratianonak, aki a Latin kapunál található Szent János templom főpapja volt. Giovanni 1045 májusában vette át a pápaságot VI. Gergely néven (1045-6). Benedek 1047-ben azzal az elhatározással tért vissza Rómába, hogy ismét pápává kiáltja ki magát. Ugyanezt tette III. Szilveszter is. Így' egyszerre három pápa volt, mindegyik Rómának azon a részén uralkodott, ami saját hadserege befolyása alatt állt, és mindegyik azt állította, hogy

Krisztus helytartója és az apostoli öröklés folytán a menny kulcsainak birtokosa.

A kiábrándult és idős római polgárok egyre inkább belefáradtak ebbe a társasjátékba, és III. Henrik német-római császár segítségét kérték. Henrik csapataival bevonult Rómába és összehívott egy zsinatot, amelyik mind a három „pápát” lemondatta, és beiktatta a császár választottját, aki a II. Kelemen nevet vette fel (1046-7). Benedekkel azonban nem lehetett ilyen könnyen elbánni. Amint a császár hadserege elvonult, visszatért Rómába, és hadserege segítségével ismét sikerült trónra kerülnie. Még nyolc hónapig uralkodott mint pápa (1047-8), egészen addig, amíg Henrik vissza nem tért, és végleg elment az albai hegyekbe.

Az ember azt gondolná, hogy a római katolikus egyház szégyelli az ilyen kudarcokat, és igyekszik kitörölni emlékezetéből a gonosz pápai sorát, illetve azokat a család és gyakran erőszakos eszközöket, aminek segítségével megszerezték, elveszítették, majd újra birtokba vették a pápai trónt. Az istentelen versengések ellenére a Péter trónszékét követő pápák mindegyike ott szerepel a Vatikán hivatalos pápai listáján.

9

Tévedhetetlen eretnekek?

Kétségtelen, hogy [a pápa] még hitbeli kérdésekben is tévedhet; akkor, ha saját véleményére vagy döntésére támaszkodva eretnekséget tanít. 7\z igazság az, hogy sok római pápa eretnek volt.

VI. Hadrián pápa, 1523'

A pápaság olyan nagy jelentéssel bír, hogy érdemes legitimitását alaposabban is megvizsgálni. Rendkívüli jelentőség az állítás, hogy a pápák tévedhetetlenek, amikor erkölcsi vagy dogmatikai kérdésekben szólnak az egész egyházhoz. Ha a pápák mégsem tévedhetetlenek, akkor a római katolikus egyház elvesztette egyedülálló vezető szerepét és apostoli tekintélyét. Maguk a pápák is (pl. VI. Hadrián, akit 1. az előző idézet való) tagadták, hogy ők vagy bármelyik más pápa tévedhetetlen lenne. Miért is ne higgyünk nekik?

VI. Hadrián pápa kijelentése még ennél is tovább megy. Ha sok pápa eretnek volt, akkor az eggyel több ok arra, hogy miért nem lehet szó a „Péterig visszavezethető apostoli folytonosság” töretlen vonaláról. Nemcsak arról van szó, hogy kiderül egy emberről, hogy nem tévedhetetlen, hanem arról, hogy az eretnekség a római katolikus teológiában halálos bűnnek számít. A hivatalos római katolikus Egyházi törvénykönyv (az egyházi zsinatok kánonjainak és határozatainak törvénybe foglalt formája) kimondja, hogy az eretnekség következménye az azonnali és automatikus kiközösítés.² Egy eretnek megtagadja a hitet, és kizárja magát az egyházból.

Ezért egy eretnek pápa még az egyház tagja sem lehet, nemhogy a feje. Következésképpen egy eretnek, még ha pápa is, nem adhatta át az apostoli tekintélyt utódjának. A pápák listáján számos eretnek is van, akiket mind a zsinatok, mind a többi pápák eretneknek nyilvánítottak.

Nem csoda, hogy az apostoli utódlás és a pápai tévedhetetlenség dogmáit csak több száz évvel Péter halála után mondták ki! Az történt, hogy a pápák még nagyobb hatalomra akartak szert tenni, így uralkodóknak és egész nemzeteknek kezdtek parancsolni. Szükség volt tehát arra, hogy igazolják arrogáns és elnyomó önkényuralmukat. Már korábban kijelentették, hogy k „Isten képvisel i” és Krisztus helytartói, de ez nem volt elég. Szükségszer en *tévedhetetlenségüket* is elkezdtek hangsúlyozni.

A tévedhetetlenség gyökerei

Valamikor királyok és császárok isteneknek tartották magukat, de tündöklésük megkopott az egymással való szüntelen háborúzás és alattvalóik egyre inkább er söd szabadságvágya miatt. Felmerült az igény az istenségnek egy olyan tévedhetetlen földi képvisel jére, akihez a világi uralkodók fordulhattak vitás ügyeik rendezése végett. A pápák kezdték betölteni ezt az igényt, és a XIII. századra k jelentették a legf bb tekintélyt egész Európában. Egy híres XIX. századi katolikus történész azt írja, hogy ez az önkényuralmi rendszer nagyban el - segítette a despotizmust:

...a katolikus egyház ellenséges és gyanakvó magatartást [alakított ki] a politikai, az intellektuális, a vallásszabadság alapelveivel és a szabad véleményalkotással szemben... [azért, hogy]... az egyház az er - szak és elnyomás egyetemes hatalmává [váljon]..., ahol a szellemi tekintélyt világi hatalom segíti abban, hogy azonnal elfojtsa minden, számára ellenszenves mozgalmat.

...ezért bárhogyan is akarnánk, nem kend zhetjük el... a pápaság történetének sötét árnyoldalait.¹

A pápaság történetének árnyoldala els sorban „az er szak és elnyomás hatalmát” jelenti, és a pápai tévedhetetlenség igénye leginkább ezzel van összefüggésben. Az emberek a pápák gonoszságai ellenére is könnyen magukévá tették ezt a nézetet. Végére is, ha a pogány istenek is elrabolták egymás feleségeit, és ha k is kicsapongó életet éltek,

akkor a pápák miért ne tehetnék ugyanazt? De azért az mégiscsak furcsa volt, hogy a pápákat *tévedhetedermek* kell tartani még akkor is, amikor saját maga egymásnak teljesen ellentmondó határozatokat hoz. A hitetés azonban tovább élt.

XI. Kelemen pápa (1700—21) elismerte V. Fülöp spanyol királyt, majd nem sokkal ezután III. Károly német királyt is, és mindketten ugyanazokat a címeket és privilégiumokat élvezték. Ennek az lett az eredménye, hogy Károly háborút indított Fülöp ellen, hogy megszerezze azt a koronát, amit a pápa látszólag neki adott. Kelemen még azt is megtette, hogy ugyanabba a püspökségbe két különböző jelöltet helyezett, mert mindkettőt más-más uralkodó javasolta.

Az ember azt gondolhatná, hogy az ilyen egyértelmű ellentmondások elegendő bizonyítékul szolgálhatnak arra, hogy a pápák *nem* tévedhetetlenek. A püspökök azonban, akik III. Károly védelmében foglaltak állást, egy kortárs megfigyelés szerint „a pápa tévedhetetlenségére hivatkoztak, és azt mondták, hogy minden kereszténynek lelkiismereti kötelessége a pápa utolsó kijelentését követni, annak vakon engedelmeskedni anélkül, hogy' megpróbálnának rájönni a kijelentés mögötti indítékokra”.⁴ Így néz ki az az illogikus és egyáltalán nem bibliai, mindenesetre abszolút és tévedhetetlen pápai tekintély, amire hosszú idő óta igényt tartanak a pápák, és amit hivatalos római katolikus dogmaként fogadtak el az I. vatikáni zsinaton. A zsinatot IX. Piusz (1846-78) hívta össze, és az üdvösség feltételeként a pápának való engedelmességet határozta meg.

Majdnem háromszáz évvel korábban, 1591-ben Robert Bellarmine jezsuita bíboros, bizonyítva a pápa iránti feltétlen lojalitását, kijelentette, hogy bármit, amit a római pápa parancsol, el kell hinni, és engedelmeskedni kell neki függetlenül attól, hogy az gonosz vagy nevetséges. Természetesen se bibliai, se logikai, se a hagyományra támaszkodó érveket nem tudott felvonultatni egy ilyen szélsőséges nézet alátámasztására. Ez a felfogás teljes egészében felszámolja az egyén Isten iránti erkölcsi felelősségét, bár a Biblia ezt világosan tanítja, és az emberi lelkiismeret is erről tanúskodik.

Peter Olivi, egy ferences pap tette meg az első kísérletet a pápai tévedhetetlenség felállítására, bár indítéka önző volt. III. Miklós pápa (1277-80) kedvezett a ferenceseknek azzal, hogy kijelentette: „ha valaki lemond a vagyonról a közösség javára, az üdvösség egy lehetséges útjára lép”? (A római katolicizmus, ahogy mindig, ma is a cselekedetek általi üdvözülést tanítja.)

Olivi hasznát akart húzni a pápai kijelentésből, és azt akarta elérni, hogy ferences rendtársai megtámadhatatlanok legyenek, ezért azt állította, hogy az ilyen pápai kijelentések tévedhetetlenek. Egy pápa a legistentelenebb életet élheti, megölheti riválisait, kifoszthat városokat, lemészárolhatja azok lakosságát (ahogy' nagyon sok pápa ezt meg is tette), és gonosz tetteivel naponta megtagadhatja Jézust. Mégis, ha hitbéli és erkölcsi kérdésekben nyilatkozik az egyháznak, akkor annyira a Szentlélek vezetése alatt áll, hogy' tévedhetetlen — bármit is mond.

Olivi mehökkent állítása radikális elszakadás volt az egyházi tradíciótól. Addig csak kevés pápa merte önmagát tévedhetetlennek tartani, bár különösen nagy kísértést jelent az ilyen ostobaság az olyan emberi egók számára, akiket tisztelnek és felmagasztalnak. A katolikus teológus, Hans Küng ezt írja:

Ami a tévedhetetlenséget mint a római katolikus egyház doktrínájának eredetét illeti,... nem lassan „alakult ki” vagy „jött létre”, hanem egy csapásra teremtette meg a XIII. század végén egy szélső székes ferencesrendi szerzetes, Peter Olivi (1298-ban halt meg), akit rendszeresen eretnokséggel vádoltak. Először senki nem vette komolyan Olivi gondolatát... A középkori kánonisták (az egyházjog tanárai)... soha nem állították azt, hogy az egyháznak szüksége van egy' tévedhetetlen vezetőre ahhoz, hogy a hit megőrzése legyen... A tévedhetetlenséget érintő újkori kritika támadásai a Bibliával is és a katolikus hagyományokkal is alátámaszthatók."

„Az ördög munkája”

Olivi teóriáját azonban hamar megkritizálta egy pápa, aki szörnyű bosszút akart állni a ferenceseken. XXII. János pápának (1316-34) megvoltak a maga önző indokai, amiért tagadta a pápai tévedhetetlenséget. Ha nem a ferencesek lettek volna a legfőbb szószólói, János pápa lehet, hogy elfogadta volna, és felhasználta volna saját céljaira is. Ő viszont győlölte a ferenceseket szegénységi fogadalmukért, ugyanis saját kicsapongó életére kimondott ítéletként értelmezte. Hatalmas vagyont harácsolts össze azzal, hogy „a szegényeket becsapta, a papi javadalmakat, a bűnbocsánatot és a felmentéseket kiárusította”. XXII. János dühösen eretnokségnek bélyegezte a ferencesek életmódját, valamint III. Miklós pápa fent említett kijelentését is.

Az ellentétek feloldása érdekében XXII. János pápa kiadta *Qui quorundam* bulláját (1324), ami az egyházra vonatkozó doktrínák dog-

matikus meger sítése volt, és amit a ma érvényben lév szabályok alapján tévedhetetlennek kell tekinteni. Ebben XXII. János a pápai tévedhetetlenség doktrínáját elítélte, és azt mondta róla, hogy „az ör-dög munkája”.

XXII. János, akit gyakran a tökéletes eretnek példajaként említe-nek, 18 évet töltött a „szent hivatalban”, és neve a mai napig arcátla-nul ott található Krisztus helytartóinak vatikáni hivatalos listáján. Az egyik katolikus történész szerint „telve volt kapzsisággal, világibb volt, mint egy kerít , akinek még a nevetése is javíthatatlan gonoszságról árulkodik”.⁸ Ennek ellenére XXII. János pápa fontos láncszeme annak az állítólag Péter apostolig visszavezethet apostoli folytonosságnak, amire ma II. János Pál legitimitása is támaszkodik.

A legeretnekebb eretnek pápa

XXII. János el dje, V. Kelemen az egyház teljes vagyonát elajándékoz-ta rokonainak, és üres kincstárat hagyott maga után. Az új pápa min-dent megtett, hogy orvosolja a helyzetet. Mindent pénzért árusított, beleértve a b nők bocsánatát és az örök üdvösséget is. Így tehát a fe-nevadon ül asszony kezében lév aranykehely tele volt utálatos esz-közökkel szerzett mocskos nyerészkedéssel, pontosan úgy, ahogy' János apostol ezt látomásában el re látta.

XXII. János kiadta a vétkeknél és a halálos b nőknek a listáját, és egy árlistát is mellékelte hozzá, amiben közzétette, hogy mint Krisztus helytartója, az egyedül igaz egyház feje, mennyiért oldozza fel a külön-böz b nők elkövet it. A listából nem maradt ki a gyilkosság, a vér-fert zés, a házasságtörés és a szodómia sem. Minél gazdagabb volt va-laki, annál több b nt követhetett el; minél több katolikus követett el b nt, annál gazdagabb lett az egyház.

Az így megszerzett vagyon legnagyobb részét XXII. János háborús szenvedélyeire költötte. Egyik kortársa így ír: „Az általa kiontott vér a Bodeni tavat vörösre festette volna, és az elesettek holttesteib l hidat lehetett volna építeni a két part között”?

XXII. János kedvenc doktrínája sokban hasonlított a ma népszerű keresztény rádió- és tévém sorokban fellép kéhez: Jézus és apostolai gazdag emberek voltak. János pápa ezt közzé is tette *Cum inter non-nullos* bullájában (1323). Ennek a dogmának a tagadása eretnekség-nek számított, és halálbüntetés járt érte. János pápa azt követelte vi-

lági uralkodóktól, hogy máglyán égessék el azokat a ferenceseket, akik szegénységi fogadalmat tettek, és kiközösítette azokat az uralkodókat, akik erre nem voltak hajlandóak. Pápasága idején 114 ferences szerzetest adott át az inkvizíciónak, hogy máglyán égessék el ket eretnekségükért, vagyis hogy szándékosan olyan szegénységben élnek, mint ahogy Jézus is élt. Tehát hivatalos római katolikus dogmává vált, hogy Jézus is és tanítványai is jelent s vagyonnal rendelkeztek, és hogy minden igaz keresztény is hozzájuk hasonló kell, hogy legyen. Ezt a dogmát más pápák elítélték.

Az ehhez hasonló pápai eretnekségek szerves részei a pápák történetének, és ezzel a katolikusoknak becsületesen szembe kell nézniük. Azoknak a protestánsoknak pedig, akik csodálattal adóznak II. János Pál személyének, fel kell ismerniük, hogy ahhoz a pozícióhoz és különleges tekintélyhez, aminek birtokában van és amire igényt tart, b nö-z kön és eretnekeken keresztül jutott hozzá. Ezeket és egyháza még mindig Krisztus egykori földi helytartójaként tiszteli. *

A szent eretnek

Katolikusok milliói, akik el l elrejtették a történelmi igazságot, tartják XXII. Jánost különlegesen szent embernek. Hát nem t tisztelte meg a sok pápa közül a „Kármel-hegyi Miasszonyunk” ritkaságszámba men személyes megjelenésével? János pápa megesküdt, hogy „Sz z Mária” jelent meg neki, hogy közölje vele a Nagy ígéretet: a halálukat követ szombaton személyesen fog lemenni a purgatóriumba, és viszi föl a mennybe mindazokat, akik nemcsak hogy megfelelnek bizonyos egyéb feltételeknek, de úgy haltak meg, hogy Sz z Mária barna skapuláréja volt rajtuk. Erre a különleges szombati kiváltságra támaszkodva, amit más pápák is meger sítettek, római katolikusok milliói hordták (és még ma is hordják) a Kármel-hegyi Miasszonyunk „barna skapuláréját”, mint a mennybe való bejutásuk biztosítékát.

Végül XXII. Jánost IV. Lajos német-római császár eretnekként elítélte, megfosztotta a tróntól, és egy másik pápát nevezett ki helyette. A pápaság megtisztítása azonban sok kellemetlenséget vont maga után, ugyanis nem sokkal azután, hogy az új pápa elfoglalta hivatalát, megjelent a színen a felesége. A császár gyorsan arra a meggy z desre jutott, hogy XXII. János nem is volt azért olyan rossz, hiszen - ahogy Peter de Rosa cinikusan megjegyzi - Jánosnak, mint a legtöbb pápá-

nak, voltak ugyan törvénytelen gyerekei, de legalább a „házasság b -
nét nem követte el”. Az ilyen szarkasztikus megjegyzés - bár katolikus
történészt l ered - el ször igazságtalannak t nik, de sajnos megvan az
alapja. A mai *Egyházi törvénykönyv* „botrányosnak” tartja, ha egy pap
házas, ugyanakkor elnéz bb az olyan a b nőkkel szemben, amilyen pél-
dával a kiskorúak szexuális zaklatása, a paráznság vagy a homoszexua-
litás stb. Talán nem véletlen, hogy olyan sok pap ma is elesik ezekben.

Miután XXII. Jánost visszahelyezték hivatalába, olyan felhőborító
eretnek kijelentéseket tett, hogy csak halála mentette meg attól, hogy
ismét el ne mozdítsák a pápaságból. Neve mégis ott szerepel Péter
apostol állítólagos leszármazottainak hosszú listáján.

896-ban VI. István (896-7) kiásatta az el z pápa, Formosus
(891-6) holttestét nyolc hónappal annak eltemetése után. A tetemre
feladták egykori pápai öltözkét, felültették a tanácsteremben lev
trónszékre, bírósági pert folytattak ellene és b nösnek találták abban,
hogy császárrá koronázta Nagy Károly számos törvénytelen leszáрма-
zottainak egyikét. Pedig több olyan pápa is volt, aki maga is az el z
pápa törvénytelen fiaként került trónra. így tehát jogtalanul formáltak
igényt Péter apostol állítólagos trónszékére, tehát az apostoli tekin-
télyt aligha adhatták tovább utódaiknak.

Miután VI. István pápa elítélte Formosust, vagyis a tetemét, a pá-
pa holttestét levetk ztették, jobb kezének három ujját, amivel az ál-
dást osztotta, levágták, és ami megmaradt bel le, a kint lév tömeg-
nek dobták. A cs cselék aztán végigvonszolta azt az utcákon, és végül
bedobta a Tiberisbe. Halászok temették el tisztességes módon. VI. Ist-
ván ezután Formosus összes rendelkezését érvénytelennek min sítet-
te, és ezzel - még a mai napig is fennálló - komoly problémát okozott
a római katolikus egyháznak.

Formosus sok papot és püspököt szentelt fel, akik aztán ugyanígy
szenteltek fel másokat, és így tovább. Tehát létezik egy nyitott és meg-
oldatlan kérdés: ma melyik pap, püspök stb. tartozik ahhoz a vonal-
hoz, akiket Formosus szentelt fel hiteles apostoli hatalom nélkül? Es
mi van azokkal, akiket a többi eretnek pápa szentelt fel? Mit lehet kez-
deni azzal a ténnyel, hogy Formosus is ott szerepel Krisztus helytartó-
inak hivatalos vatikáni listáján, akárcsak az a pápa, aki kiásatta
Formosus holttestét, és halála után elítélte?

III. Sergius pápa egyetértett VI. Istvánnal abban, hogy az eretnek
pápák összes intézkedését érvénytelennek kell tekinteni - ami termé-
szetesen csak annak fényében logikus, hogy az eretnekség következ-

ménye az automatikus exkommunikáció, mint ahogy ezt már korábban megállapítottuk. IV Pál pápa enciklikájában, a *Cum ex Apostolatus officio*'ban „a pápai hatalommal élve” kijelentette, hogy' az eretnek pápák minden cselekedetét semmisnek kell tekinteni. Ez a tévedhetetlen kijelentés teljesen romba dönti az „apostoli utódlás” kérdését.

A zsinat tekintélye nagyobb

Az egykori gátlástalan római hivatalnok, Vigilius (537-55) pápaként még tragikusabb alak volt. Minden egyes alkalommal megváltoztatta a doktrínákat, amikor a császár ezt követelte. Vigiliust végül eretneknek ítélte és kiközösítette az V. egyetemes zsinat (553), amit Justinianus császár hívott össze Konstantinápolyban. (Senki nem vonta kétségbe, hogy a zsinat tekintélye nagyobb, mint a pápa tekintélye.)

Miután szám zte a császár, Vigilius beismerte hibáit, és mentségül azt hozta fel, hogy becsapta az ördög. Mégis uralkodott legtovább a pápák közül Péter apostol állítólagos trónszékén. Nem csak egy pápa van, amelyiket az egyházi zsinat eretneknek ítélte. A konstanzi zsinat (1414-18) három pápát fosztott meg trónjától, akik közül mindegyik azt állította, hogy Krisztus igazi helytartója, és mindegyikük kiátkozta a másik kett t.

A VI. egyetemes zsinat (678—87) Honorius pápát (625-38) eretnekként elítélte. Évszázadokon keresztül minden egyes új, hivatalát elfoglaló pápának esküvel kellett meger sítenie, hogy Honorius eretnek volt, és hogy a zsinat helyesen járt el, amikor elítélte t. Természetesen Honorius is megtalálható Péter apostol leszármazottainak hivatalos listáján!

A VI. egyetemes zsinat intézkedése, amit az utána következő pápák is meger sítettek, évszázadokon keresztül bizonyítékként szolgált arra, hogy a pápák nem tévedhetetlenek. Egy er s akaratú despota, IX. Piusz pápa azonban fenyegetések és manipulációk által mégis kieszközölte a pápai tévedhetetlenség meger sítését az I. vatikáni zsinaton, 1870-ben.

Ellentmondások sorozata

Két eltér véleményen lévő embernek nem lehet egyszerre igaza. A pápák azonban szinte állandóan egymást cáfolják kulcsfontosságú kér-

désekben. Agapetus (535-6) elégette azt az anatómát, amit II. Bonifác (530-2) hirdetett ki ünnepélyesen Dioscoros ellen (530). Az utóbbit ellenpápának tekintik, de Agapetust, aki az 6 oldalán állt, pápaként tüntetik fel. II. Hadrián (867-72) az mondta, hogy a polgári házasságok érvényesek, VII. Piusz (1800-23) viszont érvénytelennek nyilvánította ket. Mindkét pápát legitim pápaként tartják számon. V. Miklós (1447-55) semmisnek nyilvánította IV. Jen (1431-47) összes „okiratát, döntését, rendelkezését és a [bázeli] zsinat elleni cenzúráját,... és úgy kell tekinteni ezeket, mintha soha nem is léteztek volna”.^{1C} Mégis, mindkét pápa neve ott van a pápák hivatalos listáján.

1773. július 21-én XIV. Kelemen pápa kiadott egy dekrétumot, amelyben elítéli a jezsuitákat, ugyanakkor az 1814. augusztus 7-én VII. Piusz pápa által kiadott dekrétum rehabilitálja ket. IV. Jen máglyahalálra ítélte Jeanne dArcot (1412-31) mint boszorkányt és eretneket, de X. Piusz (1903-14) boldoggá avatta 1909-ben, XV. Benedek (1914-22) pedig szentté avatta 1920-ban. Ma a párizsi Notre Dame katedrális leghíresebb szobra „Franciaország nemzeti hősnőjét”, a *szent* Jeanne d’Arcot ábrázolja, és a szobor előtt állandóan megszámlálhatatlan gyertya ég. Hogyan tudott egy „tévedhetetlen pápa” boszorkányként és eretnekként halálra ítélni egy *szentet*? Ennek ellenére IV. Jen neve „Péter apostol tévedhetetlen utódainak” listáján szerepel.

A történelem egyértelműen cáfolja mind az apostoli utódlást, mind a pápai tévedhetetlenséget. Az utóbbit számos pápa is tagadta, közöttük Vigilius (537-55), IV. Kelemen (1265-8), XI. Gergely (1370-8), VI. Hadrián (1522-3), IV. Pál (1555-9), még III. Ince is (1198-1216), aki vaskézű uralkodott Európában. Miért volt IX. Piusz pápa annyira elszánt, hogy hivatalos dogmaként tegye halhatatlanná ezt a nyilvánvaló csalást?

Volt ennek egy különleges oka: a tévedhetetlenség volt az utolsó támasz, amellyel IX. Piusz elkeseredetten próbálta megtámasztani a világ állampolgárai és kormányai fölötti római katolikus uralom roszkatag épületét. Hogy egyszer s mindenkorra megerősítse ezt a dogmát, 1869. december 8-án összehívta az I. vatikáni zsinatot.

10

Tévedhetetlenség és zsarnokság

7\ [demokráciáról és az egyén szabadságáról alkotott] nézetek nagyon is utálatosak, ugyanis akadályozzák a katolikus egyház rendkívül üdvös befolyását. Hatalmát az Isteni Szerz által felállított intézmény által és az parancsolata alapján szabadon gyakorolhatja egészen a világ végezetéig, és nemcsak az egyén fölött, hanem nemzetek, népek és uralkodók [fölött] is.

IX. Piusz pápa, Quanta Cura, 1864- december 8.

Azért jöttem, hogy hirdessem... az emberi méltóság üzenetét annak elidegeníthetetlen emberi jogaival... (mint) az igazság és a béke ügyének zarándoka,... mint a szegények barátja,... akik az élet, a szabadság és a boldogság mély értelmét... keresik.

II. János Pál pápa 1987. szeptember 10-én Miamiban, az Egyesült Államokba való „II. pásztori látogatása” során elmondott bevezet ' beszédéb l.'

z el z , két egymásnak ellentmondó pápai kijelentések közül / J melyiknek higgyünk? IX. Piusz csak meger síti az alapvet x 1 emberi jogok elnyomását, amit el dei következetesen érvényesítettek annak érdekében, hogy az egész emberiséget a római katolikus egyház abszolút tekintélye alá helyezzék. II. János Pál pápa azt akarja elhíttetni, hogy egyháza mindig is kiállt az alapvet szabadság-

jogok mellett, és ma is ezt teszi. Annyira szintének hangzik, és mégis ellentmond a pápaság nyilatkozatainak és az egyház évszázados, ma is érvényben lévő dogmáinak is.

Az amerikai államberendezkedést, amit II. János Pál pápa amerikai útja során gyakran méltatott², a korábbi pápák többször elítélték. Megváltozott Róma? Pedig azzal dicsekszik, hogy soha nem változik. II. János Pál, miközben a szabadságot méltatta, azt is elmondta, hogy ahhoz, hogy valaki jó katolikus legyen, szükséges *az egyházon keresztül kijelentett* „tanítást is követni” (kiemelés a szerzőtől)³. Az igazi katolikus nem tanulhat egyenesen Jézus Krisztus saját szavaiból, hanem annak egyházi magyarázatát kell elfogadnia. Ez ugyanúgy a lelkiismereti szabadság és az egyén Isten felé való személyes felelősségének a tagadása, mint amit Róma a történelem során eddig is következetesen gyakorolt.

II. János Pál el akarja hitetni velünk, hogy az egyháza a szabadság bajnoka. Ennek ellenére mi már több olyan példát idéztünk, amelyek alapján nyilvánvaló, hogy Róma következetesen az emberi jogok ellen volt. Ha változás történt e téren, akkor egyértelmű bocsánatkérésre is szükség van, amiért a korábbi pápák és egyházuk az alapvető emberi jogokat évszázadokon keresztül eltiporták. Hogy tud a jelenlegi pápa az elnyomottak barátjaként fellépni anélkül, hogy elítélné azt a súlyos tévedést, hogy emberek millióit mészárolták le egyszeren csak azért, mert elfogadták Isten kegyelmének evangéliumát, és ezért az „eretnekségért” kiközösítették őket?

Az elnyomásra vonatkozó bizonyítékok

Míg Észak-Amerikában méltatta az alapvető emberi jogokat, II. János Pál Latin-Amerikában túlnyomórészt katolikus hallgatósága előtt elítélte a protestánsokat, és azt a nézetet, miszerint az embernek joga van szabadon megválasztania vallását. Azoknak, akik nem voltak hajlandók Rómát elfogadni, az elnyomással, az üldöztetéssel, és a kivégzéssel kellett szembe nézniük. Például a IX. Piusz és Ecuador közötti 1862. szeptember 26-i konkordátum a római katolicizmust államvallássá tette, és egyben megtiltotta minden más vallás gyakorlását. Az egész oktatást „az egyház szigorú kontrollja” alá helyezték. Egy későbbi törvény kimondta, hogy „csak katolikusok tekinthetők Ecuador állampolgárainak”.⁴

A következ évben, a szomszédos Kolumbia viszont törvénybe iktatta a vallásszabadságot, megnyirbálta a római katolikus egyház oktatási területen lévő monopóliumát, és nem nézte jó szemmel a katolikus egyház oly régóta élvezett kiváltságos helyzetét. IX. Piusz pápa mérgesen reagált. 1863. szeptember 17-én az *Incredibili Afflictamur* elnevezésű enciklikájában ostromozta a Kolumbiában bevezetett „gyalázatos és gonosz” törvényeket, különösen a „nem katolikus szekták istentiszteleteinek” engedélyezését helytelenítette. A pápai írás megerősítette saját hatalmát az egész nemzet fölött, megadva magának azt a jogot is, hogy hatálytalanítsa Kolumbia törvényeit:

Az apostoli hatalom által elítélünk minden ilyen törvényt és rendelkezést, és ugyanezzel a hatalommal élve eltöröljük és semmisnek nyilvánítjuk ezeket.

Kolumbia ekkor nem sok figyelmet szentelt a pápának. Azonban 1948-ban egy új, a katolicizmust támogató kormány került hatalomra. Megkötött a Vatikánnal egy konkordátumot, és ezáltal intézményesítette azt az elnyomást, amit IX. Piusz korábban követelt. Tíz év alatt sok keresztényt megöltek a hitéért, számos protestáns templomot gyújtottak fel, kb. 200 protestáns iskolát zártak be és a protestánsok evangélizációs munkáját az ország legnagyobb részén betiltották/ Ma is megölik a hitükért a protestánsokat Mexikóban és Latin-Amerika más részein. Otthonokat és templomokat rombolnak le, és a mexikói Chiapas területen tízezer indián hívőt kergettek el falvaikból és földjeikről. I. Róma nem változott, bár korlátozódott lehetősége az elnyomásra.

II. János Pál nem volt színtelen. Történelmi bizonyítékok (és nemcsak a távoli múltból) nagy számban bizonyítják, hogy a római katolicizmus elnyomja az alapvető emberi jogokat, amikor, ahol és ahogyan csak tudja. A pápai tévedhetetlenség igazolja azt az elnyomást, amit a római pápák mint Krisztus állítólagos helytartói Jézus nevében rendszeresen érvényre juttattak. Döllinger, aki maga is odaszánt katolikus, a következőkre mutatott rá:

Egy ilyen embernek [a pápának] az egész élete hízélgések sorozata attól a pillanattól fogva, hogy az oltárhoz lép, hogy lábat csókolhassanak neki hívei.

Teljesen nyilvánvaló: minden arra irányul, hogy' megerősítse abban a hitben, hogy közöttük és egy másik földi halandó között áthidal-

hatatlan szakadék tátong. Amikor a tömjén felhője és füstje körülveszi, nincs az az er teljes emberi jellem, amelyik ne engedne annak a csábító erőnek, ami minden emberi ellenálló képességet felülmúl."

XVI. Gergely pápa (1831-46) írása, *A Szentszék és az egyház győzelme az újítók támadásai fölött* (*The Triumph of the Holy See and the Church over the Attacks of the Innovators*) csak egy a sok példa közül. Legfőbb mondanivalója, hogy a pápának szükségszerűen tévedhetetlennek kell lenniük ahhoz, hogy képesek legyenek betölteni egy igazi uralkodó hivatalát. Mint az állam és az egyház fölötti teljhatalmú uralkodó, Gergely nemcsak az egyházon belül vetette el a lelkiismereti szabadságot, de a társadalomban is, azt állítván, hogy „ez valami hamis és abszurd nézet”. A sajtószabadság is hasonló ürütségnek tűnt. Gergely utódja IX. Piusz volt, aki összehívta az I. vatikáni zsinatot. Ő is eldöntéshöz hasonló módon gondolkodott a legalapvetőbb emberi szabadságjogokról. A pápák teljesen nyíltan kinyilvánították, hogy Róma nem rokonszenvezik az Egyesült Államokkal és szabadságjogokat nyújtó alkotmányával már a nemzet megszületése pillanatától fogva. Ezen a politikán IX. Piusz sem változtatott. A *Catholic World* (*Katolikus világ*) nyíltan fejezte ki a római katolikus egyház véleményét az amerikai államformáról:

...nem fogadjuk el, és nem tekintjük egyáltalán államformának...
Ha az Amerikai Egyesült Államok fenn akar maradni, akkor az csak a reformáció elveinek elutasítása és a katolikus irányvonal elfogadása árán lehetséges...

Az emberi élet megvetése

Vitathatatlan történelmi feljegyzések bizonyítják, hogy a pápák többsége pontosan annyira megvetette az emberi életet, amennyire az emberi szabadságot. IX. Gergely (1227-41) kijelentette, hogy minden katolikusnak kötelessége „az eretnekeket üldözni”. Az számított eretneknek, aki nem hódolt be tökéletesen a római katolikus egyháznak. Az ilyeneket meg kellett kínozni és lemészárolni. Az állam és az egyház annyira szorosan összefonódott, hogy a pápa iránti hűtlenség hazáulásnak minősült.

„A XIII. századtól kezdve az egymást követő nyolcvan pápa között egy sem akadt, aki az inkvizíció teológiáját és szervezetét elítélte volna.”

na. Ellenkez leg: egyik a másik után tette hozzá saját szörny ségeit ehhez a halálos gépezethez”⁸ - írja de Rosa.

Nem az inkvizíció volt az egyetlen intézmény, amelyik az emberi jogokat és életet lábbal taposta. De Rosa felhívja a figyelmet arra, hogy már az inkvizíció el tt „megszakítás nélkül, mintegy’ hat évszázadon át, a pápaság az alapvet igazság esküdt ellensége volt”. Közel 400 évvel aze l tt, hogy IX. Gergely felállította az inkvizíciót, I. Miklós pápa (858-67) már arra buzdította a bolgár királyt, hogy kényszerítse rá alattvalóira a római vallást:

Elismerésemet fejezem ki azért, hogy fenntartottad tekintélyed által, hogy megöletted a nyájtól eltévelyed juhokat..., és megnyitottad a menny ajtaját azok el tt az emberek el tt, akik alávetik magukat tekintélyednek és akaratoknak.

Egy királynak nem kell félnie attól, hogy elrendelje emberek megöletését, ugyanis ez teszi alattvalóit saját maga iránt és Krisztus hite iránt engedelmessé, és Isten is meg fogja jutalmazni ebben az életben is és majd az örökkévalóságban is ezekért a gyilkosságokért."

A sötét középkorból származó ilyen kijelentések hihetetlennek t nnek, mégis, sok hasonlót lehetne még idézni más pápáktól is. Ne felejtjük el, hogy a pápák - akik szemet hunytak, s t áldásukat adták az üldöztetésre, kínzásra és mindazoknak lemészárlására, akik nem voltak hajlandók nekik vakon engedelmeskedni - Péternek állítólagos követ i voltak, korunk pápájának, II. János Pálnak el dei. Innen származtatják a pápák saját tekintélyüket és hatalmukat. Jó, ha azt is észben tartjuk, hogy a Vatikán eddig még soha nem ismerte el a let nt id k pápáinak gonoszságát, és soha nem kért bocsánatot ezért.

IX. Piusz idejére a közvélemény a könyörtelen pápák ellen fordult zsarnoki uralmuk miatt. A sajtó-, a vallás- és a lelkiismereti szabadság forradalmi ideológiája, valamint az, hogy az embereknek joguk van megválasztani, hogy ki legyen hatalmon, illetve az állam és az egyház szétválasztásának igénye, melyeket az Egyesült Államok alkotmánya garantált, kezdett egyre inkább tért hódítani Európában is. Rómát megfélemlítette a szabadság els szell je, és ezért kellett elfojtania Jézus Krisztus nevében. IX. Piusz továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy Róma fenntartsa zsarnoki uralmát karöltve a hasonló berendezkedés államhatalmakkal. A pápai tévedhetetlenség mint hivatalos és egyetemes doktrína felállítása nélkülözhetetlen volt ahhoz, hogy Róma megvédelmezze diktatórikus hatalmát.

Az igazság és a szabadság megvetése

M vében, a *La Inquisition Espanola* (A Spanyol inkvizíció)-ban Gerard Dufour felhívja a figyelmet arra, hogy „a [spanyol] alkotmány szerint a római katolikus apostoli vallás lesz a király és a nemzet vallása mind Spanyolországban, mind a spanyol tartományokon, és semmilyen egyéb vallás nem tekintend hivatalosnak és engedélyezettnek”¹⁰. Latin-Amerikában ez meg is valósult. Comte Le Maistre, védelmére kelve a spanyol inkvizíciónak, azt írja, hogy „egy katolikus országban bármilyen vallásos vagy materialista ideológiákat és nézeteket vallhat valaki mindaddig, amíg ezeket megtartja magának, és nem vallja meg nyíltan, máskülönben a Bíróság [inkvizíció] elé idézik”¹¹.

Az Egyesült Államok alkotmányát azért ítéli el a pápaság, mert az elválasztja az államot és az egyházat, és tiltja az államnak bármilyen vallás megalapítását. A pápák viszont régóta keresik azokat a kormányokat, amelyek a római katolicizmust hajlandóak a hivatalos állammivallás státuszába helyezni, és más vallások gyakorlását tiltják. Az 1864-es *Tévedések jegyzékében* (*Syllabus of Errors*) IX. Piusz egyértelműen elítéli azt a nézetet, hogy „minden ember azt a vallást gyakorolja, amelyiket igaznak tart...”¹². A Jegyzék-ben elrendeli az állam és az egyház egységét, a római katolicizmust mindenhol hivatalos vallássá teszi, engedélyezi az egyháznak az er szak alkalmazását ha az az engedetlenség felszámolására irányul, és kijelenti, hogy a római katolikus egyházon kívül nem lehet üdvözülni. Ezt a *Jegyzék-et* eddig még soha nem érvénytelenítették, soha nem módosították, és a mai napig is ezt fogadja el a katolikus egyház - bár nem minden országban tudja érvényesíteni a benne foglaltakat.

Nézzük meg egy tipikus példáját annak, hogy hogyan érvényesítették a katolikus ihletés spanyol alkotmányt! 1863 áprilisában elfogtak és bíróság elé állítottak három spanyolt, Matamorast, Trigót és Alhantát, mert vétkesnek találták ket abban, hogy protestáns istentiszteleteket látogattak. Az ítélet: kilenc, illetve hét évig tartó *gályarabság*. Ez csak egy a sok ezer példa közül, amikor az egyház „világi karját” használta rendelkezései érvényesítésére, és eltiporta az egyénnek azt a szabadságát, hogy lelkiismerete szerint gyakorolja vallását. Róma ma is mindenütt érvényre juttatná az emberi jogok tagadását, hogy h séges tudjon maradni alapvet és megkövült dogmáihoz, ha ehhez meglenne a megfelelő hatalma.

A gályarabság esetén még van egy halvány reménysugár: túl lehet élni. A pápák azonban már régóta halálbüntetést szabtak ki azokra, akik eltértek „a hittől”, és ezt nemcsak az inkvizíció lehet ségei nyújtotta vallási eszközökkel tették, hanem a világi hatalom segítségével is a pápai államok néven ismert területeken. XII. Kelemen (1730-40) például halálbüntetést szabott ki azokra, akik a szabadkőmészekhez csatlakoztak, vagy „akik segítséget nyújtottak nekik, illetve tanáccsal látták el őket”¹³.

A mindenhatóság álcája

A római katolikus egyház nem csak vallási okokból kifolyólag harcolt a protestáns egyház ellen. A reformációnak azok a gondolatai, amelyeket több mint egy évezreden át sikerült elfojtani, most már rendkívül gyorsan terjedtek: felmerült a lelkiismereti szabadság, a vallásszabadság, valamint az alapvető emberi jogok igénye. A szabadság vágya az egyszerű emberek körében is egyre jobban terjedt. Semmi sem volt ennyire utálatos a Vatikán szemében, ugyanis ez alapjait rengette meg. Egy XIX. századi történész így ír XII. Kelemennel (1730-40) kapcsolatban:

Ahogy az apostoli trónra került, elődjéhez [XIII. Benedekhez (1724-30)] hasonlóan, a demokratikus nézetek ellenségének vallotta magát - jóllehet azok már a társadalom minden rétegébe beszivárogtak -, és kijelentette, hogy mindenható, és hogy 'a középkor fapapja.'¹

Ötven évvel később Thomas Jefferson elismerését fejezte ki, hogy az Egyesült Államok polgárainak sikerült felszámolniuk „azt a vallási intoleranciát, amely alatt az emberiség olyan sokáig vérzett és szenvedett”, és szorgalmazta „a közvélemény józanságának, a vallásszabadságnak és a sajtószabadságnak” megteremtését. Ez a szabadság a reformáció gyümölcse volt. Jefferson után 100 évvel IX. Piusz még mindig ennek pontosan az ellenkezőjét remélte: a római katolicizmus ottani megerősödését, amely végül majd az Egyesült Államokat is katolikus nemzetté teszi, és így annak minden polgára élvezheti majd a római uralom áldásait.¹⁵

Az Egyesült Államok római katolikus hierarchiájának II. országos zsinatját 1866-ban tartották Baltimore-ban. A zsinaton a pápa képvisi-

sel je, Spalding, baltimore-i érsek mint „apostoli küldött” elnökölt, és a zsinat rámutatott a *protestáns és a katolikus* államforma különbségeire, ahogyan ez az Egyesült Államok, illetve a latin-amerikai országok területén megvalósult. Ezzel kapcsolatban megjegyezték, hogy míg az els irányvonala és hatalma *az emberek* szavazataiból származik, az utóbbi teljes mértékben *a pápára* mint legfőbb tekintélyre tekint, és az utasításának engedelmeskedik. Az egyik kommentátor megjegyezte:

A két rendszer tökéletes ellentmondásban áll egymással. A protestánsok elválasztották az államot az egyháztól, a pápai törekvések viszont ennek a kettőnek az újraegyesítésére irányulnak. A protestánsok intézményeiket *az emberek akaratára* alapozták, míg a pápai irányvonal az, hogy ezek *a pápa akaratával* összhangban épüljenek. A protestánsok biztosítják a vallásszabadságot, a pápa viszont megköveteli, hogy minden ember adja fel lelkiismereti meggyőződését, és az egyházi méltóságban levőkét fogadja el.¹⁶

A nemzeti zsinat, amelynek tagjai minden valószínűség szerint hűséges amerikai polgárok voltak, egyhangúan annak a nézetnek adott hangot, hogy örömmel fogadnának egy katolikus államberendezkedést, és kifejezték, hogy teljes mértékben alávetik magukat a pápai tekintélynek. IX. Piusznak pedig „hosszú életet” kívántak, és „a Szent-szék” és szent jogainak megőrzésére” buzdították. A pápa tetszését annyira elnyerte ennek a néhány amerikainak a lojalitása, hogy követendő példaként állította saját lázadó alattvalói elé”. IX. Piusz úgy tervezte, hogy az I. vatikáni zsinat kimondja majd a pápa tévedhetetlenségét, az itáliai pápai birodalom azonban omladozott.

A szabadság szele

Az 1861-ben újonnan megalakult Olasz Királyság, élén II. Viktor Emánuellel, Rómát fővárossá tette, bár azt még mindig a pápa és hadserege tartotta uralma alatt. Ez volt az első alkalom, hogy Olaszország, élén egy olasz államfővel, egyesült. A Corsón összegyűlt tömeg kiabálva éljenzett: „*Éljen Olaszország! Éljen Vittorio Emanuele!*” A pápai rendőrök azonnal tüzet nyitott rájuk.

A teljhatalom korrupttá tette a pápaságot, és Olaszország népe elhatározta, hogy lerázza magáról ezt az ígát. Egy akkori neves olasz író azt írta, hogy a Szent Inkvizíció Bírósága még mindig nagyon is aktív,

és „titkos hatalma nemcsak vallási kérdésekben, hanem minden más területen is érezhet ... Egy ilyen rendszer alatt nincs mit tartania egy olyan embernek a pápai igazságszolgáltatástól, aki gyilkolt és rabolt”, ha nem támogatója az alapvető emberi szabadságjogoknak, és „ha buzgó elkötelezettje a mindenkori [pápai] hatalomnak”¹⁵. 1864-ben a *Quanta Curia-ban* IX. Piusz elítélte

azt a téves nézetet, amelyik a legkártékonyabb a katolikus egyházra és a lelkek üdvösségére nézve, melyet el dünk, XIV Gergely rülségnek (deliramentum) nevezett, nevezetesen azt, hogy „a lelkiismereti és vallásszabadság elidegeníthetetlen joga minden embernek, és ezt a törvénynek is ki kell mondania, valamint, hogy a polgároknak joguk van véleményük kinyilvánításához, akár él szóban, akár a sajtóban, akár más módon teszik is ezt.”¹⁶

Most újra felteheti a kérdést valaki: hogyan egyeztethető össze ez a pápai elítélés a származó nyilatkozat II. János Pálnak azzal a kijelentésével, hogy Róma mindig is az emberi szabadság bajnoka volt, és az is marad? Elméjüknek melyik fekete lyukába kellett elzárniuk az embereknek a nyilvánvaló tényeket ahhoz, hogy elhiggyék: a katolikus egyház nem támogatja az alapvető emberi jogokat? Hány szinte katolikust csapnak be az egyházi hatóságok meggyőző hangzó nyilatkozatai? Amikor a *Katolikus Világ* (*Catholic World*) egyik cikkében azt állította, hogy a katolikus egyház adományozta Angliának az emberi jogok nagy okirátát, a Magna Chartát, vajon hányán tudták az olvasók közül, hogy Róma minden teltelhetett meg azért, hogy megsemmisítse?²⁰

A diktatúra ellenhatása

A múlt század amerikai és francia forradalmi izzásba hozták az autokratá uralkodók iránt érzett neheztelés szikráját, és ez a szikra Európaszerte lángra lobbant. Egyetlen uralkodó sem volt olyan zsarnoki, mint maga a pápa. IX. Piusz mint „Róma és a környező települések királya” uralkodott, csakúgy, ahogy elődei is évszázadokon át a pápai államok egész területén. A demokratizmus iránti egyre nagyobb érzékenység fenyegette a pápai tekintélyt, de az I. vatikáni zsinat ezt nagymértékben lecsökkentette azáltal, hogy kinyilvánította a pápai tévedhetetlenséget. Ez majd - remélte a pápa - megteszi a kellő hatást.

Egy évvel IX. Piusz pápai enciklikája (az I. vatikáni zsinat el készítése) előtt, amiből a fenti idézet is való, Abraham Lincoln is nyilatkozott ugyanezzel kapcsolatban Gettysburgben. Nem állhatna két ember ennél jobban szemben egymással. Lincoln az akkori válság idején a nemzeti összefogásra buzdított, ugyanakkor - valószínűleg nem szándékosan - nagyon nyilvánvalóan elítélte a római katolicizmus és a pápa zsarnoki uralmának alapját képező dogmákat. A következőkben a híres gettysburgi beszéd egy részletét olvashatjuk:

Ahogy ezek a tiszteletet érdemlő holtak tették, mi is egyre inkább odaszánjuk magunkat arra, amiért nekünk az életüket adták...; ezek az emberek nem haltak meg hiába... ez a nemzet Isten segítségével egy új szabadságnak fog életet adni...; és az emberek által választott, az emberek érdekeit szolgáló kormány soha nem fog eltűnni a föld színéről.

A Lincoln-féle eszmény a római katolicizmus szöges ellentéte. A pápák már régóta próbálták elejét venni az ilyen szabadságnak, de Amerikában - és még sok más helyen - sehogy se tudták megakadályozni ennek megvalósulását. Az olasz nép, amelyik olyan sokáig volt játékszere a francia, német és osztrák zsarnoki uralkodóknak, saját függetlenségéért vívta a küzdelmet. A szabadság legnagyobb ellenfele a vallási hév volt. Egyik katona a függetlenségért vívott harc közepette így szólott honfitársaihoz:

Mielőtt a külső ellenséggel [a franciákkal és az osztrákokkal] kezdenénk harcolni, le kell vernünk a belső ellenséget... és szeretném, ha tudnátok, hogy ezek közül a legnagyobb ellenség a pápa....

Én is olyan keresztény vagyok, mint te...; igen, az én vallásom is olyan, amelyik elszakítja a szolgaság láncait, és az emberek szabadságát hirdeti. A pápa, aki elnyomja alattvalóit, ellensége az olasz függetlenségnek, és egyáltalán nem keresztény; a kereszténység lényegét tagadja... egy antikrisztus.²¹

A római provinciában, ahol a pápa még mindig hatalmon volt, az emberek többsége az idegen befolyástól és a pápai ellenrészeltől mentes, független olasz államot óhajtotta. IX. Piusz kegyetlenül megtorolta: olaszok százait végeztette ki, akik azt az eretnek nézetet vallották, hogy az államhatalomnak az egyház uralmától mentesnek kell lennie. Hozzávetőlegesen 8000 embert záratott be a pápai börtönökbe emberetlen körülmények közé, „sokukat a falhoz táncoltatott, és semmilyen testmozgást nem engedélyezett számukra, még szükségüket is ott kellett elvégezniük. IX. Piusz börtöneit az angol nagykövet 'Európa szé-

gyenének' nevezte".²⁷ Egy szemtanú a következ képpen írja le a pápai tévedhetetlenségnek ezt az emlékm vét:

Ezek a nyomorult foglyok hajnaltól éjszakáig csüngtek szörny séges lakhelyük vaskorlátjaihoz láncolva, és állandóan alamizsnáért könyörögtek az arra járóhoz Isten nevében. Ilyen egy pápai börtön! Még amikor ezeket írom, akkor is elkezdek remegni...; emberi lények voltak egymás hegyén-hátán rongyokban, és a férgek teljesen ellepték ket.²³

Az Inkvizíció palotája Rómában még mindig áll a Vatikán szomszédságában, és jóllehet ugyanannak a hírhedt intézménynek a f hadiszállása, ma már a Hit Doktrínájának Kongregációja névvel illetik. Ezt a gy löletes épületet a cs cselék már porig leégette volna, amikor IX. Piuszt Róma trónjától megfosztotta, ha az új kormány rá nem veszi az embereket, hogy mégse tegyék. Így maradt fenn az épület „jótékonyági célokra”. A nyilvánosság el tt is megnyitották, hogy az oda látogatók „bepillantást nyerhessenek saját szemükkel a pápai rendszertitkos m kódésébe”. Egy szemtanú a látogatók elszörnyedésér l számol be a következ részb en:

Nem volt szükség semmi bizonyítékra ahhoz, hogy tudják: az egyház államaiban az egyetlen b n a vallási és politikai téren való liberális gondolkodás [az alapvet emberi szabadság pártfogolása] volt. Azt is nagyon jól tudták, hogy barátaikat és rokonaikat eltüntették és börtönökbe zárták. Amikor ezek a börtönajtók megnyitlak, a csontig lesoványodott eretnekek látványa a kegyetlen szenvedés és kínzás szomorú történeteit mesélte el.²⁴

Hazugságépítés a történelmi tények tagadása árán is

A pápai Róma bukása még egy évet váratott magára, miután IX. Piusz hivatalosan megnyitotta az I. vatikáni zsinatot 1869. december 8-án. Még ezt a nagyszabású eseményt megelő z en, a pápai tévedhetetlenséggel szembeni ellenállás (minden jelenlév tudta, hogy ezt szándékozik a pápa keresztülvinni a zsinaton) a püspökök és a laikusok körében is már elképeszt méreteket öltött. A püspökök jól tudták, hogy a pápa tévedhetetlenségét soha nem fogadta el az egyház, ezért ez teljesen ellentétben állna az évszázados egyházi hagyománnyal és a Szentírással is.

A zsinat megkezdésekor a tévedhetetlenség pártfogói vitathatatlan kisebbségben voltak. Mindamellet konkrét terveik voltak azzal kapcsolatosan, hogy hogyan szerzik meg a zsinat gépezetében és az egyházi médiákban a kulcspozíciókat. Tervük megvalósításához segítséget kaptak „a pápától, a Kúria többségét l és a jezsuitáktól”. Ez a nyomást gyakorló érdekszövetség „nem riadt vissza cselszövésekt l, ígéretekt l és a megfélemlítésekt l sem”²⁵ annak érdekében, hogy szavazatokat szerezzen.

„Minden készen áll arra, hogy bejelentsük a pápai tévedhetetlenséget” - írta Lord Acton Nagy-Britannia miniszterelnökének, William E. Gladstone-nak '1869. november 24-én, két héttel a zsinat hivatalos összeülése el tt. Az angol diplomáciai ügyviv elmondta a Szentszéknek, hogy a tévedhetetlenség keresztülvitelének el készületei olyan jól szervezettek voltak, hogy

... az idegen püspökök szinte lehetetlennek találták, hogy véleményüknek nyílt hangot adjanak. Nagyon kellemetlen meglepetésként fogja élni majd ket, hogy arra kényszerülnek, hogy olyat szentesítsenek, amit valójában el akarnak vetni.²⁶

A színpalak mögött lejátszódó intrikák és az I. vatikáni zsinat tisztességtelen végkifejletének nagy részér l a svájci történész és tudós, August Bernhard Hasler munkájának jóvoltából tudunk. Öt éven át a keresztény egység vatikáni titkára volt, és így rendelkezésére álltak mindazok a dokumentumok, amelyeket a Vatikán titkos levéltárai riznek. Annyiira felkavarta, amit kutatásai során megtudott az I. vatikáni zsinatról („Az egész nyilvánvaló manipuláció volt”), hogy úgy érezte, meg kell írnia a *Hogyan lett a pápa tévedhetetlen* (*How the Pope Became Infallible*) cíművét.²⁷ Hasler „id el tt” halt meg, nem sokkal azután, hogy a kéziratot befejezte. A katolikus teológust, Hans Küngöt „megfosztották egyházi tanítói privilégiumától”²⁸ a könyv el szavának megírása miatt.

Vita kizárva

Odaszánt katolikus hív k annak a saját egyházuk által koholt hitetésnek az áldozatai, hogy az I. vatikáni zsinatnak a pápai tévedhetetlenségr l hozott rendelkezése a jelenlév püspökök egyhangú akaratát és szándékát tükrözi. S t, ennek ellenkez je az igaz, ugyanis sok püspök er sen ellenezte a tévedhetetlenséget egyrészt a Szentírás, másrészt

pedig a hagyomány alapján. Voltak, akik tiltakozva hagyták el a termet, és csak később kényszerítette őket a Vatikán arra, hogy kik is egyetértésüket adják az egyház egysége kedvéért. Lecourtier püspök annyira kiábrándult a csalás miatt, hogy „a zsinati dokumentumokat bedobta a közeli folyóba, és elhagyta Rómát...” Ezért később el kellett hagynia egyházi hivatalát.²⁹

A jelenlévő püspökök valójában foglyok voltak. A kijárási vízumokat szándékosan visszatartották, nehogy valaki közülük megszökjön. Azok között, akiknek mégis sikerült elszökniük Rómából, volt két örmény püspök, egyikük Piacidus Casangian, az örmény szerzetesek fő-abbéja. Miután már túljutott Róma határán, és a pápai igazságszolgáltatás sem érthette utol, a pápának és a zsinatnak megírta, hogy „bebörtönzése miatti állandó félelme és súlyos betegsége miatt arra kényszerült, hogy⁷ elmeneküljön, és csak így érzi biztonságban magát”.³⁰

Olyan elnyomó intézkedéseket hoztak, amik már csírájában elfojtottak minden ellenállást, és lehetetlenné tették a szabad vitát. „Nem volt szabad kisebb csoportokban beszélni, és a zsinaton elhangzottakat tilos volt írott formában kinyomtatni...; ez lehetetlenné tette a viták tanulmányozását, illetve az azokra adott válaszok átgondolását...; a püspökökre nézve halálos bűnnek számított, ha bármit is elmondtak valakinek a zsinat nagytermében történekről”.³¹ Ilyen ellenkezés alatt tartotta tehát a zsinat a jelenlévőket. Az üléseken azonnal félbeszakították azokat, akik bármilyen ellenállásnak adtak hangot, „gyakran azzal a magyarázattal indokolva, hogy senkinek nincs joga, hogy ilyen negatív módon beszéljen a Szentszékről”. ”

Jóhiszemű katolikusok elhiszik, hogy a pápai tévedhetetlenséget Péter apostol hagyta örökül utódainak. A tények azonban minden kétséget kizáróan azt mutatják, hogy ezt a Vatikán belső embereinek egyike varrta az egyház nyakába, aki összeesküvést szőtt, hogy a vitákat elfojtsa, tisztességtelenül befolyásolta a választásokat, és a szó szoros értelmében megfélemlítette a püspököket, hogy arra szavazzanak, amivel nem értettek egyet. „A szavazások tisztességtelenek” - ezt írta naplójában 1869. december 20-án Georges Darboy érsek. Egy másik püspök arról panaszkodott, hogy a szavazások „teljesen értelmetlenek”.³³

A diktatórikus hatalom engedélyezése

„Különösen azok a püspökök érezték a nyomást, akik pénzügyileg is a Vatikántól függtek” - panaszolta komoran több tagja a zsinatnak. So-

kan úgy érezték, hogy „nyakukon a kés”, és arra kényszerítik ket, hogy helyeseljenek valami olyat, amivel a többség egyáltalán nem értett egyet.

Amikor az amerikai püspökök - a fenyegetések ellenére - továbbra is kitartottak amellett, hogy nem fogadják el a pápai tévedhetetlenséget, a pápa megparancsolta vezet iknek, hogy „kötelez lelkipraktatban részesítse ket egy kolostorban”. Amikor John Stephanian nem volt hajlandó ennek a parancsnak eleget tenni, a pápai rend rség az utcán letartóztatta. Ellenállása a cs cselék lázadását váltotta ki, és Stephaniant kiszabadították a rend rök kezéb l.

A jelenlév püspökök megfélemlítésre irányuló intézkedéseket támogatva a pápai rend rség rajtaütés-szer házkutatásokat tartott. Lorenzo Randi, a rend rség pápai minisztere és kés bb bíboros, az újságíróknak minden levelét elkoboztatta a Vatikán postáján, és a legkeményebb hangvétel riportokat megsemmisítette.³⁴

J. H. Ignaz von Döllingernek, a kor egyik legkiemelked bb katolikus történészének és teológusának jutalma 47 évig tartó római katolikus teológusi és történészi munka után az volt, hogy egyháza kiközösítette.³⁵ B ne, hogy rámutatott: a pápa tévedhetetlenségre vonatkozó követelését egyáltalán nem lehet alátámasztani sem a Szentírással, sem az egyházi hagyományokkal. Minden valószínűség szerint ez volt az uralkodó nézet a katolikus történészek és a püspökök többsége körében, akik akkor Róma egyházához tartoztak. Von Döllinger monumentális írását, *A pápa és a zsinat (The Pope and the Council) c. m vét* közvetlenül az I. vatikáni zsinat el tt adták ki, és azonnal indexre is került. IX. Piusz nem nézte jó szemmel, ha a püspökök a következőhöz hasonló történelmi tényekr l olvasnak:

Tertullianusz vagy Kyprianosz egyáltalán nem ismertek el semmilyen pápai el jogot vagy kiváltságot a doktrinális kérdések eldöntésében. A görögök, Euszebiosz, Szent Athanáziosz, Szent Basiliusz, a két Gergely és Szent Epiphaniusz sem ejtenek egyetlen szót sem arról, hogy a római püspök bármiféle kiváltságokat élvezne. A görög egyházatyák közül a legb beszédűbb, Szent Krüszosztomosz is hallgat ebben a kérdésben, és ezt teszik a latinok is, Hilariosz, Zeno és Szent Ambróziusz is...

Szent Ágoston többet írt az egyházról, annak egységér l és tekintélyér l, mint az összes többi egyházatya együttvéve...; minden érvelt felsorakoztat mellett, hogy a donatistáknak vissza kell térniük az egyházba, de a pápai székr l mint olyanról semmit sem tud.”

A történelem nem nyújt segít jobbot

Rottenburg püspöke, Joseph Hefele, az egyháztörténet egykori profeszszora, a következő szavakat intézte az I. vatikáni zsinathoz: „Bocsássanak meg, ha túl egyszer en fejezném ki magam. Nagyon jól ismerem a történelem és az egyházi tanítások régi dokumentum-forrásait, az egyházatyák írásait, valamint a zsinatokat ahhoz, hogy azt mondhasam...: éjjel és nappal a kezemben voltak, és tanulmányoztam ezeket. Azonban e dokumentumok egyikében sem találtam meg a doktrínát [a pápai tévedhetetlenségről].” Hasler a következő bizonyítékokat bocsátja rendelkezésünkre:

A halifaxi (Nova Scotia) érsek, Thomas Connolly mint a tévedhetetlenség pártfogója érkezett Rómába, és teljesen meg volt győződve véleménye megalapozottságáról. Hosszas tanulmányozás után azonban ennek ellenkezőjét látta: a zsinat tagjai közül azokat, akik a pápai tévedhetetlenség pártfogói voltak, hogy bocsássanak rendelkezésére konkrét, az első három évszázadból származó iratokat erre vonatkozó bizonyítékként - de hiába. Saját vagyonából felajánlott ezer fontot (ma ez kb. 30 ezer dollár, illetve 3 millió forint) annak, aki a megfelelő írott bizonyítékokat rendelkezésére tudja bocsátani. Csak koholmányokat kapott kézhez.¹

Von Döllinger, az egyháztörténelem egyik legnagyobb tekintélye, teljesen egyetértett Hefelével. Könyvében (amit Róma betiltott) figyelmeztetett arra, hogy IX. Piusz a tévedhetetlenség dogmáját akarja megszavaztatni, és felhívta a püspökök figyelmét arra, hogy fontolják meg ezt a rendkívül fontos döntést:

Az első hitvallások, a katekizmusok, az egyházatyák tanító szándékkal megírt írásainak egyikében sem esik még csak említés sem a páparól, vagy arról, hogy a hitbizonyosság és a doktrínák tőlük függenek.

Az egyháztörténet első évezrede alatt egyetlen doktrinális kérdésben sem döntött a pápa. Még a Krisztussal kapcsolatos vitában - ami hosszú ideig foglalkoztatta a keleti egyházat, és ami miatt számos zsinatot kellett összehívni - sem vett részt a pápa egyáltalán...

E korai időszakban a római egyház három polémiában játszott aktív szerepet — a Húsvét, az eretnek keresztség és a bűnbánati diszciplína kérdésében. A három vita közül egyik során sem tudták a pápák saját akarataikat, véleményüket vagy gyakorlatukat érvényesíteni, és a többi egyház is kitartott nézetének különböző sége mellett... Amikor Viktor pápa kísérletet tett arra, hogy Kis-Ázsia egyházaira rákényszerítse a római vallást, és kizárja őket az úrvacsorái közösségből, próbálkozásai kudarcot vallottak.²

Teljesen elfogadott történelmi tény, hogy a Krisztus utáni évszázadokban az egyháznak fogalma sem volt arról, hogy a római püspököt illetné meg az a jog, hogy döntsön a vitás kérdésekben, de még csak azt sem tartották róla, hogy tévedhetetlen. S t, amikor a pápák kezdték hangsúlyozni állítólagos tévedhetetlenségüket, amint ezt az el z -ekben már láttuk, gyakran gonosz eszközökhöz folyamodva tették. Egy 1987-es Time-közvéleménykutatás szerint ma a katolikusok 93%-a vélekedik úgy, hogy „lehetséges az, hogy valaki nem ért egyet a pápával, és mégis jó katolikus”. Ennyit a tévedhetetlenség gyakorlati hatékonyságáról. Nem is csoda, hogy az egyház 1800 évig jól megvolt nélküle.

Tragikus komédia

Semmi kétség afel l, hogy a tévedhetetlenség követelése tovább er -síti azt a zsarnoki uralmat, ami már eddig is a pápaság szemben n jellegzetessége volt. A despotizmus ugyanakkor még inkább el segíti az igazság semmibe vételét, hiszen a zsarnoki uralkodó hatalmát mindenáron fenn kell tartani. IX. Piusz emberi jellemének eltorzulása sokak számára szembeötl t volt. Jóllehet személyesen engedélyezte, hogy megjelenjen az a cikk a *La Civilita* Cattoíca-ban amelyik a tévedhetetlenséget célzó kampány elindítója volt 1869 februárjában, mégis azt állította egy külföldi nagyköveteknek tartott audiencián, hogy err l egyáltalán nem tudott semmit. Bár a hazugság nagyon átlátszó volt, a pápa nem volt hajlandó tudomásul venni, hogy minden józan gondolkodású ember átlát rajta. Még cikkeket is írt, természetesen álnéven, és azt állította, hogy ehhez semmi köze.

Clifford, Ramadie és Place püspökök az ellen tiltakoztak, hogy IX. Piusz rendkívül megalázó módon nyilatkozott velük kapcsolatban a nyilvánosság el tt, de a pápa most is „tagadta az egészet”. Sokan fül-tanúi voltak, hogy Henri Marét püspök, a párizsi Sorbonne dékánja IX. Piuszt „csalónak és hazugnak” nevezte.

IX. Piusz állandóan fenyegetést és megfélemlítést alkalmazott, színfalak mögötti cselszövéseket forralt, és azonnal leleplezte azokat, akik a tévedhetetlenséget nem nézték jó szemmel. Mégis, a végs kig ragaszkodott ahhoz, hogy „egyáltalán nem kívánja befolyásolni a zsinatot”. „Túlságosan magas azoknak a tényeknek a száma, amelyek ennek ellenkez jét bizonyítják, és ez túlságosan is nyilvánvaló” - írja Trauttmansdorff gróf Bécsnek 1870. június 22-én.

A fenti és még számos egyéb, a pápa becstelenségére vonatkozó bizonyíték fényében Gustav von Hohenlohe a következő megjegyzést teszi: „Nincs szükségem további érvekre [a pápai tévedhetetlenség ellen] azon kívül, hogy egész életemben még soha nem találkoztam olyan emberrel, aki annyira közömbös lett volna az igazság iránt, mint IX. Piusz”.³⁹

Ilyen volt az az ember, aki despota hivatalának hatalmát használta fel arra, hogy a püspököket a többség által ellenzett dogma elfogadására kényszerítse. Dupanloup püspök 1870. április 15-én feljegyezte, hogy a püspökök közül sokan azt mondták, hogy „inkább meghalnak, csak ne kelljen ezt végignézniük”. Voltak közöttük olyanok is, akik „megkeseredtek az állandó zaklatásoktól és a kétségbeesést l, vagy megbetegedtek”. Sokuk számára a zsinat nem volt egyéb, mint egy megalázó játszma vagy egy tragikus komédia. Georg püspök Strossmayer azt panaszolta, hogy az I. vatikáni zsinaton „nem volt meg az igazi zsinathoz illő szabad légkör, és így semmivel sem lehet igazolni a zsinat határozatait a katolikus világ előtt. Az erre vonatkozó bizonyítékok teljesen evidensek”.⁴⁰

Tévedhetetlenség vagy ingatagság

Ahogy erre már az előzőekben is utaltunk, a zsinaton jelenlévők közül sokan „undorral távoztak még azelőtt, hogy az bezárult volna”. 1870. július 17-én, egy nappal azelőtt, hogy a szavazást megrendezték, a tévedhetetlenséget ellenző püspökök közül ötvenötén kijelentették, hogy „a Szentatya iránti tiszteletük miatt nem kívánnak részt venni a szavazáson”, majd tiltakozva elhagyták Rómát.⁴¹

1870. július 18-án mindössze 535 „igen” szavazat volt, vagyis a szavazásra jogosult 1084 személyből kevesebb, mint a fele szavazott így. A vatikáni újságok azonban ezt a résztvevő egyhangú szavazataként kommentálták. Hivataluktól való megfosztással és hasonlókkal fenyegetve, a pápának végül sikerült elérnie, hogy a tévedhetetlenség ellenzői alávéssék magukat akaratának.

Ilyen botrányos és minden bibliai alapot nélkülöző módon lett a pápai tévedhetetlenség a katolikus egyház dogmájává. Sajnos, túlságosan kevés katolikus van ezzel tisztában.

Dupanloup püspök 1870. június 28-án a következőket írta naplójába: „Nem megyek el többet a zsinatra. Az ereszak, a szégyentelenség,

de leginkább a hamisság, a hiábavalóság és az állandó hazudozás az, ami arra kényszerít, hogy távol maradjak”. 1870. augusztus 26-án tizennégy német teológus a következő nyilatkozatot tette: „Az erkölcsi kényszerrel és egy magasabb hatalom beavatkozásától mentes szabadság *sine qua non* [elengedhetetlen feltétel - a ford.] minden ökumenikus zsinat számára. Ez a fajta szabadság hiányzik ezen a zsinaton...”⁴²

Nagyon is leleplez a következő, Haslernek a vatikáni levéltárban végzett kutatásai során napvilágra kerül részlet IX. Piusz jellemével és magatartásával kapcsolatosan:

A már-már beteges miszticizmus, a gyerekes hisztéria, a dolgok iránti sekély érzéketlenség, az időnkénti elmezavarok, a nem megfelelő stílusú hangnem használata még a szigorúan hivatalos beszédek alkalmával is, valamint a szenilis makacsság jól jelzi a realitás iránti érzékenység teljes hiányát...

Ezen kívül, olyan nagyzási hóbotban szenvedett, amit nehéz elmondani is. 1866-ban... IX. Piusz teljes mértékben önmagára vonatkoztatva Jézus Krisztus szavait: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” 1871. április 8-án Harry von Amim-Suckow gróf a következőket írta a birodalmi kancellárnak, Ottó von Bismarcknak arról, hogy hogyan kísérelt meg IX. Piusz csodát tenni: „...ahogy elhaladt a Trinita dei Monti templom előtt, a pápa egy ott fekvő nyomorékra rákiáltott: ‘Kelj föl, és járj!’ A kísérlet azonban kudarcot vallott.”

A történész Ferdinand Gregorovius ezt megemlíti, 1870. június 17-én ezt jegyezte fel naplójába: „A pápa az utóbbi időben nagyon felbuzdult, hogy kipróbálja tévedhetetlenségét... Egyik sétája alkalmával odaszólt egy bénának: ‘Kelj fel, és járj!’ A szerencsétlen megpróbált felállni, de azonnal összeesett, mire ‘Isten alkormányzója’ alaposan méregbe gurult. Most már tényleg azt gondolom, hogy ez az ember nem normális.”...

IX. Piusz más területen is nagyzási hóbotban szenvedett. Voltak olyanok, még a püspökök között is, akik rütnek vélték, vagy legalábbis patológikus tünetekről beszéltek. A katolikus egyház története, Franz Xavér Kraus naplójában a következő feljegyzést találjuk: „IX. Piuszról jut eszembe - és véleményemmel Du Camp is egyetért -, hogy 1848 óta a pápa egyszerre elmebeteg és gonosz”.¹³

A pápai zsarnokság keserű gyümölcse

Amikor IX. Piusz, mindenhatóságáról kialakított álmvilágában élve, azt a hihetetlen nézetet próbálta az egyházra ráerőszakolni, hogy magának a hivatalnak olyan természetfölötti ereje van, hogy egy közön-

séges emberi lényt tévedhetetlenné tud tenni, az olaszok - feldühödve a pápa romlottsága és barbarizmusa miatt - meg akarták fosztani trónjától. Vádolva a pápaságot azzal, hogy „az elmúlt nemzedékek holttesteire építette fel bitorló hatalmának erdjét”, az olasz hazafi, Giuseppe Mazzini IX. Piuszt és a pápa eldjét a következ ékesszólással ítélte el:

Az Evangélium az egyetemes szeretetet és a testvériséget sugallja, de a pápa csak viszályt és gyölöletet szított...; akinek a gyengét védelmeznie kellett volna az elnyomóval szemben, akinek a polgárok közötti békességet kellett volna szorgalmaznia, összehívta a bérgyilkosokat [Spanyolországból, Franciaországból, Ausztriából és Nápolyból], hogy gyilkos tőreiket az oltár kövén élesítsék, és eközben arra figyelmeztette a polgárokat, hogy „ne merészeljenek felkelést szítani”.¹⁴

Az újonnan megalakult Olasz Királyság parlamentje 1861-ben Rómát fővárossá nyilvánította, annak ellenére, hogy még mindig a pápa volt zsarnoki uralkodója. Amikor elérkezett az idő, hogy ez a határozat törvényerőre emelkedjen, az olasz függetlenségért harcolóktól nem lehetett megtagadni ezt a követelést. Az összevont pápai, francia és osztrák haderő nem tudott ellenállni az olasz szabadságért és egységért harcolók hadseregének. 1870. szeptember 20-án, két hónappal később, hogy az I. vatikáni zsinat megerősítette a pápai tévedhetetlenséget, a pápát mint Róma provincia uralkodóját megfosztották trónjától. Cadorna tábornok csapatai legyőzték a pápai haderőt, és bevonultak a Róma falaihoz közel eső Porta Pia-ra. A népszavazás, amire már utaltunk, óriási többséggel megszavazta Rómának az Egyesült Olaszországhoz való csatolását.

IX. Piusz visszavonult a Vatikánba, és szentélyéből tüzelt szavaival ellenségeire. Több mint 130 szóból álló, Viktor Emánuelre kimondott átkok a következők voltak: „bárhon is legyen, akár a házában, akár a szabad ég alatt..., legyen átkozott...; átkozott legyen a szája, a szíve..., legyen ellene a menny minden hatalma...; legyen átkozott!” Többi ellenségéhez - a szavazatok szerint az olasz lakosság 99 százalékához - a pápa a következ szidalomáradatot intézte „a mindenható Isten, valamint a szent apostolok, Péter és Pál tekintélyével”:

mindazoknak, akik... földterületeink provinciáinak vagy e nagy-szer város [Róma] inváziójának, bitorlásának és elfoglalásának bárányai... ben vétkesek..., kiátkozásban és más, az egyház által kiszabott büntetésekben...

tésekben lesz részük, amit a szent egyházi törvénykönyv, az apostoli iratok és az egyetemes zsinat, különösen a tridenti zsinat rendelkezései szentesítenek.⁴

Természetesen a pápa kifakadásai ez alkalommal teljesen hiábavalók voltak. Az olaszokat nem hatotta meg a tévedhetetlenség új dogmája, és Rómát a mai napig is az olasz kormány irányítja. Ahogyan ezt már említettük, a Mussolinivel kötött 1929-es konkordátum a pápának autonómiát biztosított egy városállam, a Vatikán fölött, amelyik ezentúl egyenlő státuszt élvez a világ többi országával.

A Vatikán nem semmisült meg, és a római katolikus egyház sem zsugorodott össze. A világon összesen közel egymilliárd tagja van. A pápának az egész világra kiterjedő befolyása - bár sokkal árnyaltabb és kifinomultabb - nagyobb, mint valaha. János apostol látása még mindig rendkívül pontos, bár még sok szempontból beteljesülésre vár.

Pompa és hízélgés

Péter szerint Jézus Krisztus meghagyta, hogy az ínyemdokait kövessük (IPéter 2,21). Azt is írta, hogy az egyház vezetőinek nem uralkodniuk kell a gyülekezeteken, hanem, mint Jézus Krisztusnak, példát kell mutatniuk a nyájnak (IPéter 5,1-3). Teljesen nyilvánvaló, hogy a pápák nem engedelmeskedtek sem Jézus Krisztusnak, sem Péternek, aki szerintük az első pápa volt. Hogyan tudná a nyájnak egy egyszeri tagja követni az arisztokrata és kiváltságos pápai luxus életmódot? A pápák - dacolva azzal, aki szerintük az első pápa volt - a szó szoros értelmében „uralkodnak” alattvalóikon. Ez nyilvánult meg évszázadokon keresztül zsarnoki magatartásukban, amit csak még visszataszítóbbá tesz az, hogy a tévedhetetlenség római katolikus dogmává lett.

A Konstantin-féle ajándékozási okirat - ami nem más, mint koholmány, és a pápák ezt tekintik hatalmuk és tekintélyük alapjának - sokat elárul arról, hogy a pápák hogy öltözködtek, éltek és uralkodtak a középkorban. De Rosa így ír erről:

Szemmel láthatóan a római püspök az úgynevezett „ajándékozás” óta mindenben alkalmazkodott Konstantinhoz: úgy élt, mint , úgy ruházódott, mint , az palotáiban lakott, uralkodott birtokain, és ugyanazt a világképet képviselte. A pápa is uralkodni akart egyház és világ fölött egyaránt.

Mindössze hét évszázaddal Péter halála után a pápák a hatalom és a vagyon megszállottjai lettek. Péter [állítólagos] követi nem szolgálkává, hanem a világ uraivá [váltak]. Bíborban jártak, mint Néró, és magukat Pontifex Maximusnak hívták.⁴⁶

A pápai hivatal minden bibliai alapot nélkülöz, mégis olyan hatalmat ad annak, aki elfoglalja, amely nagyobb bármilyen zsarnok politikai hatalmánál. A hatalommal való visszaélés kísértése és lehet ségrendkívüli módon megn abban a pillanatban, amikor egy ilyen személy tévedhetetlennek is tartja magát. Ezt ma egyetlen világi uralkodó vagy államfő sem merné állítani magáról. Ahhoz, hogy valaki lássa: milyen romboló hatása van annak, ha ilyen óriási tekintélyt tulajdonítanak egy egyszer földi halandónak, csak azokra a hajlongó, szolgálkalek emberekre kell néznie, akik rendkívül nagy kiváltságnak érzik, ha a pápával személyesen találkozhatnak, kezet foghatnak, vagy akár csak megérinthetik. Érdemes elgondolkodni azoknak a tízezreknek a lelkesedésén, akik a pápa feltételekor összegyűlnek. Hízelgésükkel elismerik tévedhetetlenségét, és ezáltal rendkívül egészségtelen módon a római katolikus hívek is azonosulnak a pápai hatalommal. Ez az azonosulás azt szüli, hogy még az átlag egyháztagek is beleesnek ugyanabba a hibába: büszkéek lesznek arra, hogy olyan egyházhoz tartoznak, amelyik „a legrégebbi múlttal rendelkezik, amelyik a legnagyobb és az egyetlen igaz egyház a világon...., és amelyiken kívül nem lehet senkinek üdvössége”. Ez a hitetés a vakbuzgó katolikusokat teljesen érzéketlenné teszi egyházuk egyébként teljesen nyilvánvaló hiányosságai iránt, és teljesen a katolikus egyház békörében tartja ket.

Az egyház lett a megváltó Jézus Krisztus helyett, és ez ahhoz a csábító és rendkívül tetszető nézethez vezet, hogy történejk bármilyen intézmény a pápai hivatallal, a szentekkel és különösen Máriával az élén végül majd úgyis eljuttat mindenkit az üdvösségre, ha egyébként még él rokonai elég misét mondatnak érte. Ez egy óriási hazugság, ami kisgyerekkortól kezdve egészen felnőttkorig a katekizmusokon keresztül fertőzi meg az embereket. Az ilyen romboló hitetésnek az a katolikus tanítás az alapja, hogy bár Jézus Krisztus kifizette az árat a kereszten bennünkért, mégis az egyház a „kegyesség és az érdemek” kiosztója. Ehhez még tegyük hozzá azt a felfogást, amelyik olyan körmönfont módon csalja tettebe az egyház tagjait, hogy ennek az egyháznak a feje „tévedhetetlen”, és máris megvan minden, ami egy babonához, majd végül egy tragédiához szükséges.

A római katolikus egyház éppen elég sokszor változtatta már meg fontosabb kérdésekkel kapcsolatosan a felfogását ahhoz, hogy jól bebizonyítsa - még önmagának is hogy nem tévedhetetlen. Valamikor halálos bűnnek számított, ha valaki húst evett pénteken, de ez ma már nem így van. Régebben sok olyan medált és szobrot lehetett látni, amelyek Szent Kristófot, az „utazók véd szentjét” ábrázolták, ma azonban ez a népszerű katolikus szent csak mítikus alaknak tekintendő. Azok a milliók, akik hittek abban, hogy ez a szent védelmezte őket, most csalódottak. Egy volt apáca, Patricia Nolan Savas a következő véleményen van:

Egy olyan szervezetnek, amelyik egy tollvonással eltörli az örök ítéletet, ha egy pénteki hódolatról van szó, és Szent Kristófot autók mellé szerfalainak millióiról tépeti le, minden bizonnyal be kell ismernie, hogy más dolgokban is tévedett.⁴⁷

Legalábbis így gondolná az ember, eddig azonban Róma még soha nem vallotta be tévedését - még az inkvizíciót, zsidók tízezreinek lemészárlását, keresztények millióinak mártírhalálát, a II. világháborúban egymillió szerb lemészárlását és több tízezer náci háborús bűnösnek a biztonságba helyezését illetően sem.

Ezen a k sziklán?

Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az él Istennek Fia... De én [Jézus] is mondom néked, hogy te Péter [Petros] vagy, és ezen a k sziklán [petra] építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

Máté 16,16-18

Legeltesd az én bárányaimat!... ^{zz} rízd
az én juhaimat!... Legeltesd az én juhaimat!

János 21,15-17

[Jézus] kiválasztotta közülük Pétert, és az hitvallástétele után kijelentette, hogy reá építi egyházát. Neki ígérte a mennyek országa kulcsait...

II. vatikáni zsinat¹

fgy tévedhetetlen pápa mint Péter utódja, aki Krisztus földi helytartójaként kezében tartja a mennyek országának kulcsait? Egykor azzal dicsekedtek, hogy a pápai pompa és hatalom Konstantintól ered. Ma azt állítják, hogy a fejezet elején található idézet, ami Jézus Krisztus Péterhez intézett szavait tartalmazza, az alapja annak, hogy Péter az els pápa, vagyis az a k szikla, amelyre az „egy igaz egyház” épül, és mindaz, aki ebben a hivatalban követi t, bármilyen csalással vagy er szakkal szerezte is meg azt, az utódjának tekintend. Korunk pápai tekintélye és maga a katolikus vallás ezen az állításon áll vagy bukik.

A pápa maga a katolikus egyház. Nélküle nem működne és nem is létezne. Az nem sokat számít, hogy egy átlag katolikus mit gondol erről. A doktrínák és az egyházi hierarchia a fontos, mindenekelőtt a pápák tettei. A lényeg tehát az, hogy nem arra kell figyelni, hogy X. és Y. katolikus hívő felét sem hiszi el annak, amit egyháza tanít. (Egyébként ekkor nem is nevezhetné magát katolikusnak. Miért bízna valaki egy egyházban saját üdvösségét illetően, ha az sokkal jelentéktelenebb dolgokban sem megbízható?)

Most nézzük csak, mit mondott Jézus Krisztus Péternek: „ezen a kő sziklán építem fel az én anyaszentegyházamat” (Máté 16,18). A protestánsok szerint itt egy szójátékról van szó, ugyanis a görögben „Péter” *petros*, ami azt jelenti „kicsi szikladarab”, míg a „szikla” *petra*, ami egy hatalmas kő sziklára utal, mint amilyen a gibraltári. Ez a hatalmas *petra* csak maga Jézus Krisztus lehet, és az a megvallás, hogy Ő a Krisztus, ahogyan ezt Péter is kifejezte.

Kortárs katolikus apologeták erre azzal válaszolnak, hogy Jézus minden valószínűség szerint arám nyelven beszélt, és ez kizárja a szójáték lehetőségét, vagyis továbbra is Péter az a kő szikla, amelyre az egyház épül. Ha ezt mondják, akkor ezzel máris tagadják a római katolicizmus egyik alaptanítását, a tridenti hitvallást. Ez ugyanis az egész klérust arra kötelezi, hogy IV. Piusz pápától (1559-65) kezdve a Szentírást csak az egyházatyák nézetével összhangban értelmezhetik.

Az egyházatyák tanúságtétele

Hogyan is értelmezték az úgynevezett egyházatyák — kő voltak az egyház vezetői Nagy (I.) Gergely pápa 604-ben bekövetkező haláláig — ezt a részt a Szentírásnak? Nos, az igazság az, hogy ebben a kérdésben történetesen a protestánsokkal egyez a véleményük. Egyikük sem értelmezi úgy ezt a részt, ahogy ma a katolikusok tanítják.

Ahhoz, hogy az egyházatyák nézetével összhangban legyen, egy katolikusnak el kell utasítania azt a dogmát, hogy Péter volt az első pápa, hogy tévedhetetlen volt, és hogy adta tovább a pápai tekintélyt utódainak. Egy odaszánt katolikus történész, von Döllinger emlékeztetni akar a tagadhatatlan tényekre:

Azok közül az egyházatyák közül, akik az evangéliumnak ezeket a részeit (Máté 16,18; János 21,17) értelmezték, *egyikük sem interpretálta úgy, hogy azok azt jelentenék, hogy Róma püspökei Péter apostol követi és lennének.*

Nagyon sok egyházatya foglalkozott ezzel a résszel, mégis azok közül, akiknek a kommentárjai ránk maradtak - pedig jó néhány írás fennmaradt Origenésztől, Augustinustól, Hilariosztól, Kürelliosztól és Theodortól -, egyikben sem találunk még csak utalást sem arra, hogy Róma vezet ' szerepe a Péternek tett ígéret következménye.

Nem értelmezték úgy, hogy az a k szikla, amelyre Jézus Krisztus az O egyházát építi az nem más, mint egy Péternek adott hivatal, amit majd tovább fog örökíteni, hanem ezt az ígérést úgy magyarázták, hogy itt a k szikla jelentése maga Jézus Krisztus, vagy a Jézus Krisztusban való hit megvallása, de gyakran mindkett egyszerre?

Más szavakkal azt is lehetne mondani, hogy az, amit ma az átlag katolikus hív nek tanítanak és mondanak, gyökeres ellentétben áll az-
zal, amit a római katolikus egyház egyházatyái egyhangúlag állítanak, és erre az igazságra egy buzgó római katolikus egyháztörténeti szakte-
kintély világít rá. Több katolikus történész is egyetért ezzel a nézettel. Peter de Rosa, aki szintén katolikusnak vallja magát, ugyancsak szét-
osztatja azt az illúziót, miszerint a pápa a legfels bb hatalom, illetve hogy ezt egészen Péter apostolig lehet visszavezetni:

Megdöbönt lehet számukra [a katolikusok számára] azt hallani, hogy a nagy egyházatyák nem láttak semmi összefüggést e híres ígék és a pápaság között. Közülük egyetlen egy sem értette senki másra, mint Péterre vonatkozóan a „Te vagy Péter” szavakat. A nagy egy-
házatyák egymás után elemezték ezeket az ígéket: Küprianosz, Origenész, Kürelliosz, Hilariosz, Jeromos, Ambrosius, Augustinus. Nem lehet mondani, hogy k protestánsok voltak. Ámde közülük egyik sem nevezi a római püspököt k sziklának, sem nem vonatkoz-
tatja a kulcsokkal kapcsolatos ígék rá. Ez éppoly érthetetlen a ka-
tolikusok számára, mintha valaki azt állítaná, hogy az egyházatyák nem hittek a Szentlélekben vagy a feltámadásban....

Az egyházatyák számára Péter apostol hite, illetve maga az Ur Jé-
zus, akiben Péter hitt a k szikla, és nem maga Péter. Valamennyi nagy zsinat, a IV. századi niceaitól a XV. században tartott kostanzi zsinatig mind egyetértett abban, hogy Jézus Krisztus az egyháznak egyetlen fundamentuma, azaz, a k szikla, amelyre az egyház épül.

...egyetlen egyházatya sem szól Péter hatalmának az utódaira való átörökítésér l..., még csak utalást sem találni náluk az állandó „péteri hivatalra”.

Így tehát az egyház Péterben nem a római püspököt látta, követ-
kezésképpen a római püspökben nem Péter utódját... Az evangéliu-
mok nem támasztják alá a pápaságot; mielőtt azonban a pápaság ki-
alakult, az evangéliumokban keresett igazolást [amit természetesen nem talált] ?

Az, hogy a pápák évszázadokig meghamisított dokumentumokkal (*Konstantinusi ajándékozási okirat* és a *Hamis Dekretáliák*) igazolták hatalmukat és pompájukat még azután is, hogy' lelepleztek ezek a szándékos csalások, elárulja, hogy „Krisztus helytartói” milyen keveset törődnek az igazsággal. Arról is árulkodik, hogy abban az időben a pápák hatalmukra és a Pétertől kiinduló apostoli folytonosságra nem a Máté 16,18-ban kerestek igazolást, hanem hamis dokumentumokkal hitelesítették pozíciójukat. A „Te Péter vagy” ilyen értelmezését csak később találták ki.

Ki a k szikla?

A kérdést nem néhány igeverstől, hanem a vitás értelmezése dönti el, hanem a Szentírás teljes egészét kell figyelembe venni. Az Úr maga mint üdvösségünk rendíthetetlen „K sziklája” van jelen az egész Ószövetségben (5Mózes 32,3-4; Zsoltárok 62,2-3), sőt, az Új Test írná is, hogy Isten az *egyetlen* K szikla: „Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda k szikla a mi Istenünkön kívül?” (Zsoltárok 18,32). Az Újszövetségben is teljesen egyértelmű, hogy Jézus Krisztus az a K szikla, amelyre az egyház épül, és hogy , egy lévén az Atyával, az *egyedüli* K szikla. A k szikla, amelyre a „bölcs ember építi az házat”, nem Péter, hanem Jézus Krisztus és az Ő beszéde (Máté 7,24-29). Péter maga mutat rá arra, hogy Jézus Krisztus a szegletkő, amelyre az egyház épül (1 Péter 2,6-8), és egy igét is idéz az Ószövetségből.

Pál is az egyház szegletkövének hívja Jézus Krisztust, és kijelenti, hogy az egyház „az apostoloknak és prófétáknak alapkövének” épül fel (Efézus 2,20). Mindezek alapján Péternek semmilyen kiváltságos szerepe nincs az egyházalapításban.

Péternek nem adatott különleges ígéret

Amikor Jézus Krisztus Péternek adta „a mennyek országának kulcsait” (Máté 16,19), akkor el is magyarázta, hogy mit jelent mindez: „amit megkötöl a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz.” Ezt az ígéretet még egyszer elmondta az összes apostolnak a Máté 18,18-ban, csakúgy mint a János 20,23-ban, ahol a bűnök megbocsátására vonatkozik.

Világosan kitűnik, hogy az oldás és kötés, illetve a bűnök megbocsátásának vagy elengedésének kulcsa minden apostolnak megadott, és nem csak Péternek. Ennek alapján teljesen alaptalan azt állí-

tani, hogy Péternek valami különleges hatalom és tekintély adatott a többi apostolhoz képest. Az Újszövetségben sehol sem találunk példát erre vonatkozóan, és még a katolikus egyházban is ismeretlen volt ez a felfogás az els néhány évszázadban. Péternek az a különleges *kiváltság* adatott, hogy els ként vihette a zsidókhoz az evangéliumot (Apostolok cselekedetei 2,14-41), majd kés bb a pogányokhoz (Apostolok cselekedetei 10,34-48), de különleges *tekintéllyel* nem volt felruházva.

Katolikus apologeták szerint Jézus Krisztusnak a János evangélium 21,15-17-ben Péterhez intézett szavai („Legeltesd az én bárányaimat!”) Pétert egyedülálló tekintéllyel ruházták fel. S t ellenkez leg, Péter maga tekintette ezt a parancsot minden vénre vonatkozóan (IPéter 5,2), ahogyan Pál is (Apostolok cselekedetei 20,28). Nézzük meg, hogy miként vélekedik err l von Döllinger:

Az si hitvallások, katekizmusok vagy' a pátriárkák tanító szándékkal írt m vei közül egy sem tesz említést a pápáról, sem arról, hogy' a hitbizonyosság és a doktrínák t le függenének...

Az egyházatyák még kevésbé ismerték fel a kulcsok, illetve az oldás és kötés hatalmában a római püspök bármiféle el jogát. Mindenki számára els látásra nyilvánvaló, hogy ezzel a hatalommal Jézus els ként Pétert ruházta fel, de kés bb a többi apostolt is. Péternek nem tulajdonítottak semmiféle különleges hatalmat, és a kulcsokat képes értelemben interpretálták, csakúgy, ahogyan az oldást és kötetést is...

A kulcsok, illetve az oldás és kötés hatalmát egyetemesen a többi püspöknek is tulajdonították, és nem kizárólag Róma püspökének?

Péternek nem adatott különleges hatalom

Azt a különleges hatalmat és tekintélyt, amit a római katolikus pápák Péter állítólagos utódjaiként maguknak követelnek, Péter *soha* nem gyakorolta. Leveleiben az egyenl ségre buzdít, és nem parancsol senkinek mint neki alárendeltnek: „A közietek lév presbitereket kérem én, a presbitertárs” (IPéter 5,1). íásaiból nem t nik ki, hogy bármilyen magasztos egyházi méltóság vagy hatalom birtokában lett volna. Önmagát egyszer en „a Krisztus szenvedésének tanúj a”-ként nevezi meg (IPéter 5,1) a többi apostollal együtt, akik mind „szemlél i voltunk az nagyságának” (2Péter 1,16). Semmilyen különleges tekintélyre nem tart igényt, egyszer en a többi apostol között foglalja el helyét.

Az „apostoloknak és a véneknek” az összejövele Jeruzsálemben i. sz. 45-50-ben, amir l az Apostolok cselekedetei 15. részének 4-29. verseiben olvashatunk, Pál és nem Péter kezdeményezése volt. (Ez

nem az „els egyházi zsinat”, ahogyan ezt ma sokan állítják. Akkor nem volt hierarchia az egyházban, nem voltak messziről érkezett küldöttek, a jelenlevők mindegyike Jeruzsálemben tartózkodott.) Sőt, Jakab és nem Péter volt a vezető. Péter első sorban tapasztalatát összegezte azzal kapcsolatosan, hogy elsőször vitte az evangéliumot a pogányokhoz, azonban Jakab nyilatkozata volt az, ami végül is az Antióchiaiába küldött levélnek végül az alapja lett.

Később Péter visszatért a pogányoktól való hagyományos zsidó elkülönülésre. Ennek lett a következménye az, hogy Pál, akinek sokkal inkább köszönhet az Újszövetség nagy része, mint Péternek, és akinek a szolgálata is sokkal kiterjedtebb volt Péter szolgálatánál, nyilvánosan megfeddte Pétert az általa elkövetett hibákért (Galata 2,11—14). Az tehát nyilvánvaló, hogy Péter nem úgy cselekedett, mint egy pápa, és az is, hogy mások sem tekintették t annak.

Az apostolok igazi követői

Krisztus azt mondta az apostoloknak, hogy az evangélium prédikálásával tegyenek tanítványokká embereket. Hozzátette azt is, hogy aki hisz az evangéliumban, annak meg kell tartania mindazt, amire Ő tanította követőit: „Tanítvánköket (azokat, akik az evangélium hirdetése által váltak tanítványokká), hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek” (Máté 28,20). Ez a kijelentés nem kizárólag a vezetői hierarchiára vonatkozik. Mindenkinek, aki Krisztus tanítványa lesz az első tanítványok által is hirdetett evangélium erejében, meg kell tartania azokat a parancsokat, amit Jézus Krisztus a tizenkét tanítványnak adott. És ahhoz, hogy megtartsák mindazt, amit a tizenkettőnek parancsolt Jézus, minden más tanítványnak is ugyanarra a hatalomra és erre van szüksége Jézus Krisztustól, mint az apostoloknak.

Minden parancs és hatalom, amit a tanítványok Jézus Krisztustól kaptak, érvényes azokra is, akik (majd) hisznek az evangéliumban – egészen napjainkig. Nyilvánvaló tehát, hogy nem csak egy kiváltságos püspöki, érseki vagy bíborosi réteg, hanem *minden* keresztény az apostolok igazi követője.

A korai Egyház története, amiről az Újszövetségben olvasunk, nagyon jó példája ennek. Az apostolok azt tették, amit Jézus Krisztus parancsolt nekik: ezeket tették tanítványokká, és továbbadták nekik Jézus Krisztus parancsait; maga Krisztus a mennyből hatalmat adott

ezeknek az új tanítványoknak, hogy tovább vigyék ezt a nagy küldetést. A keresztyének száma megsokszorozódott, újabb és újabb gyülekezetek jöttek létre a római birodalom egész területén.

Nem voltak bazilikák, a helyi gyülekezetek házaknál tartották összejöveteleiket. A vezetők már régóta hitben járó, istenfélő és példás életet élő vének és érett keresztyének voltak. Nem volt hierarchia, és nem kellett címeknek vagy pozícióknak engedelmességni. A papoknak sem létezett egy olyan kiváltságos csoportja, amelyik arra lett volna felhatalmazva, hogy közvetítő szerepet töltsön be Isten és az emberek között. A zsidó papság mint „az elkövetkezőnek csak árnyéka” ilyen volt (Zsidó 7,11-28; 10,1-22), de később rendkívül romlottá lett.

A egyház összejövetelein minden hívőt bátorítottak, hogy imádkozzon és prófétáljon. Pál ezt nagyon világossá tette:

Mikor egybegyűltek, mindeniteknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek. Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg:

Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek.

A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítéljék meg.

De ha egy másik ott ül, ne vesz kijelentést, az első hallgasson.

Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen;

És a prófétalelkek engedelmeskedjenek a prófétáknak;

Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.

A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nekik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, mint a törvény is mondja.

Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az férjüket; mert éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben.

Avagy ti ti letek származott-é az Isten beszéde, avagy csak hozzátok jutott el?

Ha valaki azt hiszi, hogy próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe, hogy amiket néktek írok, az Ur rendeletéi azok.

Aki pedig tudatlan, legyen tudatlan.

Azért, atyámfiai, törekedjete prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok.

Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

(1Korintus 14,26-40)

Nincs elit

Jézus Krisztus ígéretei közül nincs egy sem, amely csak az apostoloknak vagy csak egy kiváltságos rétegnek adatott volna. Például: „Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog fel l, amit csak kérnek, megadja nékik az én menygyei Atyám” (Máté 18,19); „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt” (János 14,13); vagy „amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek” (János 16,23). Minden keresztény Jézus Krisztus nevében imádkozik, jöllehet ez az ígélet eredetileg csak az O tizenkét apostolának adatott. Minden katolikus veszi a kenyeret a misén, jöllehet csak a tizenkett nek mondta Jézus, hogy „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (Lukács 22,19).

Világos, hogy mindaz, amit Krisztus az O tizenkét tanítványának mondott, vonatkozik azokra is, akik általuk tértek meg, és mindenki-re, aki ma igazi keresztény. Akkor ez azt jelentené, hogy ha két egyszerű keresztény megegyezik valami fel l, akkor az megadatik neki, vagy hogy bármit kér egy keresztény az Atyától Krisztus nevében, az meglesz neki? Igen, pontosan így van. De akkor miért nem jön minden imára válasz? Mindegyikre van válasz, de van amelyikre az, hogy „Nem”, és van, amelyikre az, hogy „Majd kés bb”. Jézus Krisztus „neve” nem egy varázsszó, hogy ha azt egy imához hozzátesszük, akkor arra automatikusan jön az igenl válasz. Az O nevében kérni azt jelenti, hogy úgy kérni és azt, ahogyan és amit O kérne, az O céljainak megfelel en és az O dics ségére, és nem a saját érdekünket szem el tt tartva.

Ez az a pont, ahol a katolikus egyház csúnyán becsapta az szinte katolikusokat. Az nyilvánvaló, hogy egy katolikus pap imájára nem jön automatikusan a válasz, csakúgy, ahogy egy egyszer katolikus hív imájára sem, vagy protestáns szolgálok, illetve laikusok imájára sem. Mégis azt állítják, hogy a katolikus klérusnak különleges hatalom adatott arra, hogy bármit kimondanak Krisztus nevében - akár kötést vagy oldást, akár a b nők bocsánatát - az automatikusan meg is lesz. Pedig ez nem igaz. Becstelen dolog azt állítani, hogy valóban megtörténik a b n alól a feloldozás (amit semmi nem igazol), ha ezt egy katolikus pap kimondja. Ritkán következik be betegségb l gyógyulás vagy adósságból való kimenekülés is egy katolikus pap szavára.

A lényeg tehát világos: akár arról van szó, hogy kapunk-e választ Jézus nevében elmondott imánkra az Atyától vagy sem, akár arról, hogy jön-e az az áldás, ami fel l két vagy több keresztény megegyezett, akár kötés l, oldásról, vagy a b n alól való feloldozásról, ez nem tör-

tértik meg automatikusan csak azért, mert kiejtünk egy szót. Mindez Jézus Krisztus által történik, Aki választott edényeken keresztül cselekszik akkor, ott és ahogyan O ^{zz} akarja.

Ezek közül az ígéreték közül egyik sem m ködött Péter vagy bármelyik más apostol tetszése szerint, és nem kapcsolódnak automatikusan a római katolikus egyház vagy bármely más vallási hierarchia egyetlen tagjához sem. Az ehhez hasonló hamis dogmák Róma uralma alá helyezik azokat, akik hisznek bennük, és ezáltal azt várják el egy paptól, ami Krisztus minden igazi apostolának az öröksége.

A let nt zsarnokság és a tanítói hivatal ma

Pál apostol szerint, amennyiben a civil uralkodók nem parancsolnak olyat, ami ellentétes Isten akaratával, minden kereszténynek, beleértve magukat az apostolokat is, kötelessége, hogy' a világi hatalmasságoknak engedelmeskedjenek (Róma 13,1-7). Imádkoznunk kell „királyokért és minden méltóságban lev kért” (1Timóteus 2,1-3). Minden kereszténynek „a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskednie kell” (Titus 3,1).

Péter a következőket írta a keresztényeknek: „Engedelmeskedjete azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint fellebbvalónak; akár helytartóknak (az angolban: *kormányzóknak* - *a ford.*)...” (IPéter 2,13-14). A pápák pontosan ennek az ellenkezét tanítják: k a legfelsbb hatalmasságok, és az törvényeiknek vannak alárendelve még a királyok is. A pápák közül nagyon sokan megfogalmazták, hogy Róma teljes engedelmisséget vár el, de egyikük sem olyan egyértelműen, mint I. Miklós pápa (858-879):

„A pápák nincsenek alávetve semmilyen földi hatalomnak, még (Péter) apostolnak sem, és még akkor sem, ha visszatérne a földre; mivel Nagy Konstantinus elismerte, hogy a pápa Isten földi helytartója, ezért mint istenség nem ítélt meg egyetlen földi lényt által sem. Ez tehát azt jelenti, hogy mi tévedhetetlenek vagyunk, így bármit is teszünk, azért nem tartozunk beszámolóval, csak magunknak.”

Az, hogy I. Miklós nem egyszer en a saját fanatizmusának adott hangot, hanem egy olyan nézetnek, amit a többi pápa is elfogadott, és végül római katolikus doktrínává lett, nyilvánvaló a történelem és a ma is érvényben lévő egyházi dogmák alapján. A II. vatikáni zsinat szerint senkinek sincs joga még csak megkérdőjelezni sem a tanítói hivatalt hitbeli vagy erkölcsi kérdések tekintetében. Kizárólag a katoli-

kus hierarchia csúcsán lév knek adatott meg az, hogy a Bibliát interpretálják, a híveknek pedig ezt a magyarázatot úgy kell tekinteniük, mint ami közvetlenül Istent l származik. A pápának mindenki köteles engedelmeskedni, még olyan kérdésekben is, amit nem „ex cathedra” jelent ki. Ezek a vak hitet megkövetel elvárások a pápák évszázados zsarnoki uralmának maradványai.

Az „els pápa” bukása

Ha Krisztusnak a Máté evangéliumában leírt szavai tették Pétert az els tévedhetetlen pápává, akkor rögtön szembetaláljuk magunkat egy másik súlyos problémával. A következ szavak ugyanis, amik Péter szájából hangzottak el, nem egyebet, mint az Evangélium lényegét tagadják, mivel arra utalnak, hogy Krisztusnak nem kell kereszthalált szenvednie: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez [a kereszthalál] meg teveled.” (22. vers). Az Ur azonnal a következ t válaszolta: „Távozz t lem, Sátán!” (23. vers). Ez volt tehát Péter els „ex cathedra” kijelentése az egész egyházhoz (a Biblia beszámol err l) hit és erkölcs kérdésében (az üdvösséggel foglalkozik) - és nemhogy tévedhetetlen volt, hanem egyenesen eretnkség volt az, amit kimondott!

A következ részben Péter ismét súlyos hibát követ el, újabb téves kijelentést tesz. Krisztust Mózes-sel és Illéssal azonos szintre helyezi: „építsünk itt három hajlékot, neked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet” (Máté 17,4). Ez alkalommal maga a mennyei Atya az, aki megdorgálja az „újdonsült pápát”: „Ez amaz én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm, t hallgassátok!” (5. vers).

Kés bb, mivel féltette az életét, letagadta, hogy ismeri Jézus Krisztust - ez ismét egy olyan kijelentése volt a hitr l és az erkölcsr l, amellyel magát Jézus Krisztust tagadta meg. Még ha a pápák az követ i lennének is, Péter nehezen adhatta volna tovább nekik azt a tévedhetetlenséget, aminek maga sem volt birtokában.

A tévedhetetlenség bibliai alapja?

Egy kortárs vezet katolikus teológus, Hans Küng nemrégiben rámutatott, hogy „a pápai tévedhetetlenség legf bb bizonyítékaként a II. vatikáni zsinat a Lukács 22,32-t hozta fel (‘De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited’), viszont ezt a középkori kánonisták

(egyházi jogot tanítók) soha nem használják ennek a dogmának az alátámasztására - joggal. Ebben a részben egyébként Jézus Krisztus nem a tévedhetetlenséget ígéri, hanem azt a kegyelmet, hogy a végső kig ki fog tartani a hitben.”⁶ Ezzel a nézettel Von Döllinger is tökéletesen egyetértett:

Mindenki ismeri a Szentírásból azt a részt, amire a pápai tévedhetetlenség épül: „De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért id vel megtérvén, a te atyádfiáit er sítsed” (Lukács 22,32). Ezek a szavak azonban nyilvánvaló, hogy személyesen Péterre vonatkoznak, arra, hogy megtagadja majd az Urat, illetve a megtérésére...

A fejezet értelmével teljesen ellentétben állna az, ha ezt utódjainak, a pápáknak a tévedhetetlenségére vonatkozó ígéretként értelmezné bárki... A XVII. sz. végéig egyetlen író sem álmodott még csak ehhez hasonló interpretációról sem; és e rész kommentálói közül mind a tizenhárman úgy magyarázzák, mint Jézus Krisztusnak apostoláért mondott imáját, hogy az ne veszítse el a hitét közelgő megpróbáltatásai során sem.¹

Nagyon sok katolikus történészt és teológust lehetne még idézni, akik hasonló nézeteket vallanak. Peter de Rosa így ír erről:

Az egyházatyák szerint Péternek nem volt utódja. Ok valamennyi püspököt az apostolok utódainak tekintették, és nem egyetlen püspököt egyetlen apostol utódjának, vagyis ez esetben Péter utódjának. Ezért aligha fogadhatták el azt az igényt, hogy Péter utódja ül Róma püspöki székébe.

Azt is láttuk, hogy valamennyi hittétel, különösen a hitvallások, nem a pápától, hanem a zsinatokról származtak. Az első századokban a római püspökök soha nem gondoltak arra, hogy az egész egyház számára határozzák meg a hittételeket.⁸

Ingatag k szikla

Péter, miután megígérte Jézus Krisztusnak, hogy inkább meghal, sem hogy Őt megtagadná, pontosan ennek ellenkezét tette: „Ekkor átkozódni és esküdözni kezdett, hogy: Nem ismerem ezt az embert.” (Máté 26,74.) Ez nem más, mint magának Jézus Krisztusnak és a kereszténységnek a tökéletes tagadása. Péter tehát nagyon ingatag „szikla” bizonyult ahhoz, hogy Jézus Krisztus az Egyházat ráépítse! Viszont állítólagos utódai nála sokkal nagyobb bűnököt követtek el.

Ezek közül már néhányat említettünk, de most nézzünk meg egy rövid példát: II. Gyula pápa (1503-13), aki szifilisz, hírhedt n csábász és számos törvénytelen gyermek apja volt, megvesztegetéssel követte ki a pápai trónhoz vezető utat. Nagybőjtör, amikor minden jó katolikus szigorúan tartózkodik bizonyos ételektől, királyi lakomákon halálra ette magát. Gyakran parancsokat adott hadseregének, hogy városokat és országrészeket igázzanak le, és ha lehet, csatolják hozzá a pápai államhoz. Felmerül a kérdés, hogy hogyan lehetne annak a Jézus Krisztusnak a „földi helytartója”, aki azt mondta, hogy az O országa nem ebből a világból való, ezért az szolgálai nem harcolnak fegyverrel. Úgy is mondhatnánk, hogy ’ nevétségessé tette Jézus Krisztust és az O tanítását.

A császárok utódai

Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a korai egyház napjaiban a tévedhetetlenséget nem Róma püspökének tulajdonították, hanem az feljebbvalójának, a császárnak. I. Leó pápa (440-61) például azt a tévedhetetlenséget tulajdonította az istentelen császárnak, amit IX. Piusznak a pápák kizárólagos jogaként sikerült elfogadtatnia az I. vatikáni zsinat tagjaival: „A Szentlélek inspirációja jóvoltából a császárnak nincs szüksége emberi utasításokra, és doktrinális kérdésekben is tévedhetetlen.”⁹

A következő dicshimnusz - ami nagyon hasonlít ahhoz, ami ma is kiejár a pápának - Euszebiosznak a pogány Konstantin császárt méltató beszédéből való. Ez azután született, hogy a császár az egyház legfőbb tekintélye lett:

A mi császáruk méltó egyedül dicséretre..., aki szabad... a pénz szerelmétől, a szexuális vágyaktól.....aki győzelmet aratott azok fölött a szenvedélyek fölött, amelyek leigázzák a többi embert; akinek a jellege a legfelsőbb isteni uralkodóhoz hasonló, és akinek elméje az isteni erényeknek a tükré. Ezért a mi császáruk tökéletes bölcsességben, jóságban, igazságosságban, bátorságban, kegyességben és Istennek való odaszánásában...¹⁰

Azzal, hogy ez a dicshimnusz *kizárólagosan* a császárnak szólt, Róma püspöke fölé került, a püspök pedig alárendeltje maradt. Ezért Konstantin magát a „püspökök püspökének” hívta. Korunk pápái, akik Konstantin címét és regáliáját viselik, az (*Konstantin*) követi, és

nem Péteréi! Will Durant történész rámutatott arra, hogy „Konstantin egész uralkodása alatt politikai segít inek tekintette a püspököket; hívta össze ket, elnökölte a tanácskozásaikat, és csak juttathatta érvényre a többség által hozott döntéseket”.¹¹

Konstantin számára a doktrína nem jelentett semmit - a püspököknek kellett egyetérteniük a birodalmi egység érdekében. Peter de Rosa egy' IV. századi püspököt idéz, aki beszámol arról, hogy „az egyház (abban az id ben) az állam alárendeltje volt”:

Még a római püspök is - akit csak évszázadokkal kés bb neveztek pápának - jelentéktelen volt hozzá képest. A római püspök ugyanis jogilag a császár vazallusa maradt, szellemi hatalma is - összehasonlítva Konstantinnal - egy másodrend püspöké csupán...

Nem a pápát, hanem a császárt - mint később nagy Károlyt is - tekintették az egyház fejének és egysége forrásának. A római püspöknek a császár lába elé kellett borulnia és h séget fogadnia. Minden püspök egyetértett abban, hogy „a császár az ihletett orákulum, az egyház bölcsességének apostola”.

Ezért Konstantin és nem a római püspök határozta meg a zsinatok helyét és idejét, valamint a választások eredményét is. Hozzájárulása nélkül a határozatok nem voltak joger sek, mert „ volt egyedül a birodalom törvényadója”.¹²

A pápaság intézménye mint pogány örökség

Az egyházi tanács felállítása is Konstantintól ered, aki jóllehet azt állította magáról, hogy „megtért” Jézus Krisztushoz, továbbra is megmaradt pogánynak, és soha nem mondott le a sok pogány istenséghez való h ségér l. Nem rombolta le sem a pogány Gy zelmi oltárt, sem a Vesta-szüzek oltárát; a birodalmi pénzérmék továbbra is a Napisten, és nem Jézus Krisztus tiszteletér l tanúskodnak. Nem sokkal halála el tt keresztelte meg egy eretnek ariánus pap, Euszebiosz. Durant történész felhívja a figyelmet arra, hogy „keresztény” élete során Konstantin végig pogány és keresztény rítusokat használt, illetve „a pogány varázslást használta fel eszközül arra, hogy⁷ megvédje a termést, és hogy emberek meggyógyuljanak bizonyos betegségekb l”.¹³

Az, hogy Konstantin meggyilkoltatta mindazokat, akik veszélyeztették trónját (saját fiát, Kriszpuszt, egy unokaöccsét, valamint sógorát) további bizonyítéka annak, hogy' „megtérése” - ahogyan ezt a történészek is látják - egy ügyes politikai man vernek tekinthet csudán.

Philip Hughes történész, aki maga is katolikus pap, a következőkre figyelmeztet: „Konstantin élete legvégéig megmaradt ugyanolyan pogánynak, mint amilyen fiatal korában volt. Rendkívül haragos természete, kegyetlensége, aminek saját felesége és fia is áldozata lett... jól bizonyítják megtérésének tökéletlenségét”.¹⁴

Konstantin három „keresztény” fia (II. Konstantin, II. Konstantinus és Konstansz) apjuk halála után egy könyörtelen családi mérszárlás útján osztották szét maguk között a birodalmat. Ez volt a „kereszténység elterjesztésének” csúcsa. Ok (és nem Péter) voltak a mai pápák eldei.

Ahogy erről már szó esett, Konstantin domináns szerepet játszott az első ökumenikus egyházi zsinaton; a niceai zsinatot hívta össze, állította össze napirendi pontját, és mondta a megnyitó beszédet, de még számos későbbi zsinaton is, ahogyan Nagy Károly is 500 évvel később. Mivel a császárok hívták össze a zsinatokat, nem meglepő, hogy az első évezred során egyetlen zsinat sem ismerte el a római püspököt az egyház fejeként.

Jézus Krisztus az alázat és a mások felé való szolgálat tökéletes példája. Ő ezt mondta tanítványainak: „A pogányokon uralkodnak az királyaik... De ti nem úgy: hanem aki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint aki legkisebb; és aki első, mint aki szolgál” (Lukács 22,25-26). Ezt az intést figyelmen kívül hagyva a pápák a pogány császárokat követték, és tőlük örökölték pozíciójukat és hatalmukat is.

Jézus Krisztus elítélte kora rabbijainak tekintélyvel alapuló pozícióját is. Az akkori zsidó vezetőkhez intézett szavai ma is nagyon ráillemnek a római katolikus hierarchiához tartozókra:

És szeretik a lakomákat és a felfalat, és a gyülekezetekben az előlételest, és a piacokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester! Mester!

Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mestertetek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit a földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van...

Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek tetszenek, belül pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal teliek..., belül tele vagytok képmutatással és törvénytelenséggel (Máté 23,6-9 és 27-28).

12

Paráznáknak anyja

És az homlokára egy név vala írva...

A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD

UTÁ LATOSSÁ QAINAKA NYJA...

Jelenések 17,5

A cölibátus története a legszörnyőbb olvasmány... A legnagyobb része nem kitalálás, hanem a lealacsonyításának története... Chartres-i Ivó (1040-1115) olyan apácák által lakott konventekről számolt be, akiknek csupán a nevük volt apáca..., gyakorlatilag azonban prostituáltak voltak.

Peter de Rosa

A római katolikus klérus bizonyos tagjai által elkövetett, széles körben elterjedt szexuális tisztátalanság, ami az utóbbi időkben egyre inkább napvilágra kerül, nem ért meglepetésként minket, akik egykor magunk is papok és apácák voltunk.

Patricia Nolan Savas, volt apáca nyilatkozata a USA *Today* c. magazinban'

Nem szeretném, ha valaki félreértené a dolgokat: nem azt akarom állítani, hogy a katolikus pápáknak, papoknak és apácáknak alapvetően nagyobb hajlamuk lenne a tisztátalan szexuális életre, mint más embereknek. A szíve mindegyikünknek ugyanolyan. Ezek közül a tragikus sorsú egyének közül sokan nagyon magas erkölcsi normával és szellemi értékekkel indultak el azon az úton, amiről szintén hitték, hogy a szentség és a Krisztusnak átadott élet útja lesz. A hierarchikus kiváltság, hatalom és a köznép felett gyakorolt tekintélyrendszer felel azért, hogy ezek az emberek megromlottak, és ez tette tönkre az életüket.

Ez a rendszer, ahogy láttuk is, jónéhány bizonyítékot halmozott fel az évszázadok során a pápák mohóságára és kéjvágyára, amihez hivatali pozíciójuk szülte sok esetben az alkalmat. Hatalmuk növelése céljából egy sereg hamis dokumentumot adtak ki azt állítva, hogy ezek a korai egyházatyák írásai, illetve a korai zsinatok rendeletei. Ezeknek a koholmányoknak az egyik állandóan visszatérő témája az, hogy a pápák „ártatlanságot és szentséget örököltek Pétertől”, tehát senki ember fia nem ítélezhet fölöttük. Von Döllinger a következőket írja:

Konstantinnak a niceai zsinaton elhangzott mondasát, amit Rufinus jegyzett fel, addig módosították, amíg magasról tettétek kimeríthetetlen tárházává nem lett. A lejegyzett legenda szerint, amikor Konstantin elé tették a püspökök ellen szóló vádiratokat, elégette azokat, mondván, hogy a püspökök istenek, és senki ember fia nem merészelje megítélni őket?

Ha valaki az istenek szintjére emeltetik, akkor milyen kiváltságjogokat ne követelne magának? Isten fölött áll a törvénynek. Nem meglepő tehát, hogy a pápák azt kezdték el hirdetni, hogy hatalmuk van királyok, birodalmak és minden ember fölött, és akár zsarnokként is viselkedhetnek. A dolgokat csak még rosszabbá tette a tévedhetlenség álcája.

Minden papban és apácában (bár kisebb mértékben) jelen van ez a romlott abszolutizmus és a köznép fölé való emelkedettség. Adjuk hozzá ehhez az isteni tekintélyhez a cölibátus természetellenes reguláját (egy elviselhetetlen teher, amit csak nagyon kevesek tudnak hordozni), és máris el van készítve a terep a bürokratának. Egy szinte katolikus történész így ír:

Az tény, hogy a papi cölibátus szinte soha nem működött. Vannak történetek, akiknek az a véleménye, hogy több kárt okozott az er-

köles terén, mint a Nyugatnak bármely más intézménye, beleértve a prostitúciót is...

A cölibátus okozta kárra vonatkozó bizonyítékok nem bigott, katolikus-ellenes forrásokból származnak, hanem épp ellenkez leg: pápai dokumentumokból és szent érzés reformerek leveleib l. Mind ugyanarról tanúskodik: nemcsak hogy sohasem volt világító gyertya a romlott világban - a papi cölibátus sokkal inkább szégyene volt mindig is a kereszténységnek.'

A cölibátus gyökerei és gyümölcsei

Fontos megérteni azt, hogy a Biblia nem tanítja a cölibátust, és az apostolok sem éltek így. Ez a tanítás a pápai rendszer szerves részeként fejl dött ki, és fokozatosan annak egyik legfontosabb elemévé vált. Egyáltalán nem erkölcsi megfontolások állnak a háttérében, hiszen a cölibátus intézménye mindig is a b n valóságos tárházának bizonyult. Talán meglep , de az igazság az, hogy a cölibátus nem a *szexualitás*, hanem a *házasságkötés* tilalma. II. Sándor pápa (1061-73) például nem intette meg azt a papot, aki a házasságtörés b nét elkövette apja második feleségével, mivel nem követte el a házasságkötés b nét. Ez utóbbi volt az a nagy b n, amit l a papokat távol kellett tartani ahhoz, hogy teljesen oda tudják szánni magukat az egyháznak.

A történelem során nemcsak papoknak és prelátusoknak, hanem a pápáknak is megvoltak a maguk szeret i, és gyakran igénybe vették prostituáltak szolgáltatásait is. Sokan közülük homoszexuálisok voltak. A klérus egyetlen tagját sem átkozták ki a szexuális élet gyakorlása miatt, viszont ezreknek kellett lemondaniuk a papi hivatalról amiatt, hogy megházasodtak. Miért ez a rendkívül nagy ragaszkodás a cölibátushoz a mai napig, ha ennek valójában nem a szexualitástól való tartózkodás a lényege? Nos, azért, mert a cölibátus rendkívül praktikus, és óriási hasznot hoz az egyháznak: nem teszi lehet vé, hogy püspökök és pápák családot alapítsanak, vagyis lehetetlenné válik a vagyon átörökítése, így aztán az egyháznak nem kell tartania az elszegényedést l. A klérusnak nem lehetnek örökösei.

VII. Gergely pápa kifejezve sajnálatát amiatt, hogy' nehéz a papokat megakadályozni a házasságkötésben, így nyilatkozott: „Az egyház nem törheti szét bilincseit, hacsak a papok szét nem törik el ször a feleségeik által rájuk rakott bilincseket.” Még egy ok a cölibátusra: egy olyan papság létrejött, aki mentes attól a tehert l (és szeret támogatástól),

amit a feleség és a gyermekek jelentenek. Ezért aztán a paráznaság és a házasságtörés - jóllehet elméletileg tilos - , mégis kívánatosabb a házasságnál. Egy XIX. századi történész, R. W. Thompson a következő magyarázattal szolgál:

A pápai rendszer tökéletes m ködése érdekében szükségessé vált egy olyan eklézsia felállítása, amelynek tagjai mentesek a családi kötelekekb l ered általános együttérzést l, azért, hogy alkalmasabbak legyenek elvégezni a pápa feladatait...'¹

Jóllehet az els id kben házas emberek is lehettek papok, megkövetelték t lük, hogy ne éljenek házaseletet. I. Leó pápa (440-61) azt a rendelkezést hozta, hogy' a házas klérusnak úgy kell tekintenie a feleségét, mintha az „n vére” volna. Csak nagyon kevesen vannak tisztában a katolikusok közül azzal, hogy VII. Gergely (1073-85) idejében is még elfogadott volt, hogy papok megházasodhatnak, viszont nem élhettek házaseletet feleséggel.

Ez a fajta törvény természetellenes, és nélkülöz minden realitást. Ki tartott volna be egy ilyen szabályt? Itália-szerte a klérus tagjai nagycsaládosok voltak, és ezért semmilyen hátrányt nem szenvedtek. Egyébként is, maguknak a pápáknak is népes családjuk volt, és k sem rejtették ezt a tényt véka alá. De Rosa err l így ír:

Az erkölcsök általános romlása idején a teológiai tévelygés oda vezetett, hogy különösen az V. század Rómájában a „klérus” szó minden goromba és perverz dolog foglalatává lett... Amikor III. Sixtus pápa (432-40) azért került törvényszék elé, mert elcsábított egy apácát, ott ügyesen védekezett Krisztus szavaival: Az vesse rám az els követ, akinek közietek nincs b ne.

...a vándorló szerzetesek fenyegetést jelentettek a társadalom számára...; hosszú ideig a kolostorok voltak a legrosszabb hír házak... Az 567-es II. tours-i zsinat nyíltan elismerte, hogy alig van olyan pap, akinek ne lenne felesége vagy szeret je...⁵

A prostitúció intézményesítése

Évszázadokon keresztül a papság örökl dött. A legtöbb pap maga is papnak és püspöknek a fia volt. Nem egy olyan pápa volt, aki állítólagos cölibátusban él el djének volt vér szerinti utódja. Silverius pápa (536-7) Hormisdas pápa (514-23) utódja, vagy például XI. János (931-5) III. Sergiusnak kedvenc szeret jét l, Marozziától született fia volt.

Az egyház élén álló törvénytelen utódok között voltak még: I. Bonifác (418-22), Gelasius (492-6), Agapetus (535-6) és Theodoros (642-9), de sorolhatnánk még jó néhányat. IV. Hadrián (1154-9) is egy pap fia volt. Nem véletlen, hogy II. Piusz (1458-64) egyszer azt mondta, hogy Róma „az egyetlen város, amit fattyak kormányoznak”. Piusz egyébként maga is elismerte, hogy legalább két törvénytelen gyermek apja, és a két gyermek két különböző asszonytól született, és közülük az egyik házasságban élt. A cölibátus regulája a szó szoros értelmében tett embereket prostituáltakká, Rómát pedig a „Paráznák Anyjává”, ahogyan ezt János apostol el is látta.

Tüzes prédikációiban a firenzei Savonarola (aki hamarosan mártírhalt szenvedett) Rómát prostituálnak nevezte, aki „kész arra, hogy pénzért áruba bocsássa kegyeit”⁶, és megvádolta a papságot azzal, hogy „beletaszítanak mindenkit a szellemi halálba..., és kegyességük abból áll, hogy prostituáltakkal töltik el az éjszakát”. Szerinte „kevés, ha csak azt mondjuk, hogy ezer, tízezer vagy tizennégyezer a prostituáltak száma Rómában, ugyanis abban a városban férfiak és nők mind azzá lesznek.”¹

VI. Sándor pápa azzal fenyegette Firenzét, hogy „kiközösíti”, ha nem hallgattatja el Savonarolát. A város előjárói, tartva attól, hogy a kiközösítés eredményeképpen „a firenzei kereskedők Rómában bebörtönzik”, engedelmeskedtek a pápai parancsnak? A pápa azt akarta, hogy Savonarolát vigyék Rómába, és eretnekség vádjával állítsák bíróság elé, viszont a firenzeiek maguk akarták kivégezni. Miután aláírták velük iszonyatos kínzások árán kicsikart vallomásukat, Savonarolát és két szerzetes társát felakasztották és elégették? Több mint különös, hogy azt a személyt, aki az egyházi vezetők erkölcstelenségét pellengérezte ki, és akit római katolikusok meggyilkoltak, ma a Vatikán „hite óriásaként” ünnepli, aki „1498. május 23-án mártírhalt szenvedett”.¹⁰ Hogy átértékeljük a történelem!

Amikor Szent Bonifác a VIII. században Németországba látogatott, rá kellett ébrednie, hogy a klérusból *senki* nem tartotta meg cölibátusi fogadalmát. Zakariás pápának (741-52) így ír: „Olyan fiatal emberek jutottak felfelé a klérus ranglétráján, akik ereszakot és házasságtörést követnek el, az éjszakát egyszerre négy-öt *n* *vel* töltik, majd reggel felkelve misét mondanak.” Rathurio püspök azt panaszolja, hogy ha kiközösítené azokat a papokat, akik már nem érintetlenek, „akkor nem maradna *senki*, aki kiszolgálja a szentségeket, kivéve kiskorú fiúkat. Viszont ha kizárná a törvénytelen gyerekeket is, ahogy ezt az egyházi törvénykönyv megköveteli, akkor még fiúk sem maradnának.””

Még idealistákból is fegyelmezetlen gazemberek lettek, ugyanis a papság volt a vagyonhoz és a hatalomhoz, illetve a legerkölcstlenebb örömhöz vezető legbiztosabb és leggyorsabb út. A jelenlegi pápa, II. János Pál nemrég kiadott enciklikájában, a *Veritas Splendor-ban* (Az igazság nagyszerű sége) egyértelműen elítéli a promiszkuitást, vagyis a törvénytelen szexuális kapcsolatot. Még talán elismerően szólnánk az efféle értekezésekről, ha ebben a pápa beismerné, hogy a pápai többsége a pápai hivatalban közönséges bűnös volt; vagy hogy a klérus, mivel tilos volt számára a házasságkötés, sokkal inkább hajlott arra, hogy meg nem engedett kapcsolatokba bocsátkozzon, mint a köznép; illetve, hogy a promiszkuitás még mindig széles körben elterjedt a római katolikus kléruson belül. Ha mindezt nem tartalmazza a *Veritas Splendor*, akkor nem más, mint üres beszéd.

Krisztus helytartói?

XII. János (955-64), akire már korábban is utaltunk, 16 éves korában lett pápa, háremet tartott a lateráni palotában, és minden képzeletet felülmúlóan bűnös életet élt. Még az ördögöt is köszöntötte a Szent Péter oltár előtt. Bár az egyház szellemi vezetője volt nyolc évig, XII. János anyjával hált, illetve minden nőt, akire csak rátette a kezét. Az asszonyokat figyelmeztették, hogy ne merészkedjenek Szent János templomába. Róla Liudprand így ír naplójában:

János pápa minden dolognak az ellensége...; a lateráni palota, ami egykor szenteknek adott otthont, most bordélyházzá változott. Ez a palota soha nem fogja elfelejteni, amikor a pápa együtt volt apja ágyasával, aki egy másik prostituáltként, Stefániának volt a testvére...

Az asszonyok... félnek a szent apostolok küszöbéhez járni imádkozni, mert hallottak róla, hogy nemrégiben János eraszakkal cipelt el zarándok asszonyokat egyenesen az ágyába, tekintet nélkül arra, hogy azok férjezettek, özvegyek vagy még érintetlenek voltak...¹²

Damiani Szent Péter XI. századi feljegyzése a cölibátus intézményéhez tapadó gonoszságról olyan botrányos volt, hogy a pápa, akinek megmutatta az írást, elzárta saját pápai archívumába. „Ez bizonyíték arra, hogy az akkori klérus kicsapongása általános volt. Miután hat évszázadon keresztül próbálták ráerszakolni a papságra a cölibátust, a klérus odáig jutott, hogy a papok a parókiákon fenyegetést jelentettek a férjezett és a hajadon asszonyok számára egyaránt.”¹³

IV Ince pápa, akit II. Frigyes Róma elhagyására kényszerített, kúriájával együtt a franciaországi Lyonban talált menedéket. Amikor a pápa Frigyes halála után visszatért Rómába, Hugo bíboros köszön levelet intézett a lyoni emberekhez. A következő részlet bepillantást enged a pápai udvar minden szégyenérzetet nélkülöző atmoszférájába:

Mialatt városotokban tartózkodtunk, mi (a római Kúria) nagy jóindulattal voltunk felétek. Odaérkezésünkkor alig találtunk két vagy három megvásárolható szeméremhölgyet, viszont távozásunkkor hátrahagytunk egy olyan bordélyházat, amely a nyugati kaputól a keleti kapuig terjed.¹⁴

A cölibátus kényszere

A cölibátus alig volt ismert Angliában azelőtt, hogy IV. Ince 1250-ben törvényre emelte. Ott a papok többsége házasságban élt, és ezt a gyakorlatot az ottani egyház teljes mértékben elfogadta. Róma azonban elhatározta, hogy el kell vágni a papok és az apácák családi kötelekeit, és kizárólagos odaadást kell tanúsítaniuk az anyaszentegyház és a pápa iránt. R. W. Thompson elmagyarázza, hogy miért kényszerítették rá Angliára is a cölibátust:

A római klérus cölibátusa kezdett elfogva a pápai fennhatóság kiépítésének egyik leghatékonyabb eszköze volt; pontosan e célból kísérelték meg Angliában is bevezetni a normann hódítás után.”

II. Honorius pápa (1124-30) elküldte a cremai János kardinálist, hogy megnézzé, hogy a házasság ellen hozott rendeletnek van-e fogadtatja Angliában. A bíboros összegyűjtötte a fiatal klérustagokat, és keményen megszidta őket mondván, hogy „szörnyűben az, ha valaki egy utcán elmél kikelve az ágyból nyúl Krisztus testéhez”. A klérus, akinek szónokolt, később meglepte a bíboros urat este szobájában, és tetten érte egy helyi prostituálttal.¹⁶ De legalább nem volt n.s.

A tizenharmadik században Szent Bonaventura, bíboros és a ferencesek rendfőnöke azt mondta, hogy Róma pontosan olyan, mint a Jelenésekben leírt parázna, ahogyan ezt már János apostol is, és három századdal később Luther is előrelátta. VIII. Bonifác pápa (1294—1303) sem csinált lelkiismereti kérdést abból, hogy a saját anyját és a lányát egyszerre vigye ágyába. Luthernek Rómába tett látogatásakor kezdődött egyháza iránti egyre inkább növekvő kiábrándultsága.

A XIV. századra az egyház már teljesen elvesztette hitelességét, többé nem volt példája a krisztusi életnek. A cinizmus elburjánzott. Nem volt titok az sem, hogy XXII. János pápának (1316-34) volt egy fia, akit bíborosnak neveztek ki. Lutherhez hasonlóan az angol John Colét is megütközött a pápa és a bíborosok istentelenségén, amikor Rómába látogatott. Pulpitusáról a londoni Szent Pál székesegyházban, ahol akkor esperes volt, Colét a következő módon fejezte ki rosszsallását:

Ó, azok az aljas, hitvány, nyomorult papok, akikből ez a föld olyan sokat hordoz a hátán! Van képük valami ágyasnak a keblén egyenesen a templomba menni, Krisztus oltárához, Isten felséges titkaihoz!¹⁷

Élet a pápai udvarban

Éveken át szinte szállóigévé vált az a mondás, hogy „Rómában van a legtöbb prostituált, mivel Rómában élnek a legtöbben cölibátusban”. IV. Sixtus pápa (1471-84) megkísérelte ezt a tényt jelentőssé válnak a jövedelemforrássá változtatni, így aztán egyházadót szedett a római bordélyházaktól. Később még nagyobb vagyonra tett szert azáltal, hogy megadóztatta a papok prostituáltjait is. Will Durant így számol be erről:

1490-ben mintegy 6800 prostituáltat tartottak nyilván - nem számítva a titokban praktizálókat - a 90 ezerre tehető összlakosságból. Velencében az 1509-ben tartott népszámláláskor a 300 ezer fős lakosságból 11654 volt prostituált. Egy nyomdai vállalkozó kiadta „Velence legfontosabb és a legnagyobb köztisztületnek örvendő kurtizánjainak nevét, címét és tarifáját”.¹⁸

Amikor VI. Sándor (1492-1503) pápa lett, Rodrigo Borgia, aki élete első gyilkosságát 12 éves korában követte el, diadalittasan a következő kiáltott: „Pápa vagyok, én pap és Krisztus helytartója!” Gibbon csak „a keresztény Róma Tiberiusának” hívja. Bár csak ritkán próbálta azt a látszatot kelteni, hogy keresztény, mégis, ahogy minden pápa, mélységesen tisztelte Máriát, és teljes odaszánást tanúsított iránta. Egy kiemelkedő firenzei tudós így ír róla.

Romlott, kicsapongó életet élt. Nem ismert sem szégyent, sem szinteséget, sem hitet, sem vallást. Kielégíthetetlenül kapzsi ember volt, tele ambíciókkal, és égett a vágytól, hogy minden gyerekének magas hivaltalt biztosítson azért, hogy végre tudja hajtani istentelen

rendeletét. Nem riadt vissza a legaljasabb és legkegyetlenebb módszerekkel sem.¹⁹

El djéhez, VIII. Ince pápához (1484-92) hasonlóan, Borgia szeret apaként beismerte, hogy voltak gyerekei, meg is nevezte ket, személyesen megkeresztelte azokat, biztosította számukra a legjobb oktatást, és büszkén eskette meg ket a Vatikánban rendezett szertartásokon, amin Róma leghíresebb családjai is részt vettek. VI. Sándornak 10 törvénytelen gyerekér l tudnak, közülük négy (a hírhedt Cesare és Lucrezia is) Vannozza Cataneit l, kedvenc ágyasától született. Amikor Vannozza már kiöregedett, az akkor 58 éves Borgia magához vette az akkor fiatal házas, 15 éves Giulia Famesét. Megszerezte testvére számára a bíborosi kalapot (akit ezért csak „szoknya kardinális”-ként emlegetnek), akib l kés bb III. Pál pápa (1534-49) lett, és aki összehívta a tridenti zsinatot, hogy szembeszegüljön a reformációval.

A m vészet és az építészet feljegyzései

A pápák promiszkuitását a Vatikán, a Szent Péter bazilika és más híres római templomok és bazilikák szerkezete és szobrai is megörökítették. A pompás Sixtus-kápolnát például IV. Sixtusról nevezték el, aki megadóztatta mindazokat, akiknek szeret jük volt, jöllehet maga nem fizetett semmit. Ezen a helyen találkoztak a bíborosok, hogy megválasszák a következ pápát. Mintegy 20 méter magasságban látható Michelangelo nagyszer mesterm ve.

Az ámuló látogatók nincsenek tisztában azzal, hogy' a világ egyik legnagyobb m alkotására II. Gyula (1503-13) adott megbízást, és maga hatalmas vagyon árán szerezte meg a pápaságot, és még csak nem is színlelte a vallásosságot, még kevésbé azt, hogy keresztény. Hírhedt szoknyavadász volt, számos törvénytelen gyermek apja, és a teste már annyira elrothadt a szifilisz l, hogy még csókra sem volt képes kinyújtani a lábát. A Sixtus-kápolna tehát - számos római m emlékehez hasonlóan - jól illusztrálja, hogy a vele büszkélked egyház, ahogyan ezt János apostol is el re látta, nem más, mint „Paráznáknak Anyja”.

Amit a „nyugati kereszténység legjelent sebb, Máriának szentelt templomaként” ismernek világszerte, a Santa Maria Maggiore sok szentségtelen életet él pápa közös összefogásának az eredményeként

született. III. Sixtus (432-40), aki szintén nagy szoknyavadász hírében állt, építtette az épület f szerkezetét. „A f hajó fölötti aranyozott fa mennyezetre VI. Sándor (Borgia) pápa (1492-1503) adott megbízást”²⁰, és azzal az Amerikából származó arannyal fizetett érte, amit a spanyol uralkodóktól, Ferdinándtól és Izabellától kapott annak fejében, hogy nekik adta az Új Világot. Borgia hihetetlen gonoszságáról, a kínzások iránt tanúsított el szeretetéről, szeret ir l, rengeteg törvénytelen gyerekéről csak nagyon kevés forrás számol be. Általában csak azt említik meg róla, hogy övé volt a nyomtatott könyvek cenzúrájának első joga..., az ún. *Index*, ami több mint 400 évig volt érvényben”.²¹

A Szent Péter bazilika belsejében található III. Pál pápa (1534-49) síremléke, amit fekvő alakok szobrai díszítenek. Az Igazságot szimbolizáló egyik alak mintegy 300 évig teljesen meztelen volt, egészen addig, amíg IX. Piusz pápa ruhát festetett rá. A nő alakot III. Pál lánytestvéréről, Giuliáról mintázták, aki VI. Sándornak volt ágyasa. Így tette halhatatlanná a művészet a „cölibátusban élő” pápák promiszkuitását.

Korunk minden bibliai alapot nélkülöző toleranciája

A római katolikus klérus erkölcstelensége nem korlátozódik csupán a múltra, hanem napjainkban is jelen van. Az apostolok idejében az ehhez hasonló bűnök nem voltak olyan gyakoriak, és az illető személynek az egyházból való kiközösítését vonták maguk után. A hívőnek nem volt szabad semmilyen kapcsolatban állniuk a paráznákkal (I. Korintus 5,8-9), ha valóban keresztények voltak, így tehát a világ számára nyilvánvaló volt, hogy az efféle magatartást az egyház és Krisztusnak minden követ je elítéli. Pál a korintusiaknak a következőket írja a feslett, erkölcstelen emberekkel kapcsolatban: „Vessétek ki [=kiközösítsétek ki] azért a gonoszt [=bűnben élő személyt] magatok közül” (13. vers).

Számtalan pápa, érsek, püspök és pap tartozott a paráznák, házasságtörők, homoszexuálisok és tömeggyilkosok sorába; olyan könnyörtelen és romlott gazemberek voltak, akik minden intésre érzéketlen, perverz életet éltek. Ezeket a személyeket nemcsak hogy nem kiközösítették ki, hanem neveik „Krisztus helytartóinak” névsorát alkotják. Ha ma egy papot szexuális tisztátalanságon érnek, az esetek többségé-

ben nem veszik el t le a papi hivatalt, s t az egyházból sem közsítik ki, hanem elhelyezik egy másik parókiára, esetleg ezt megel z en pszichológiai tanácsadásra javasolják. Aztán az ilyen gyógyító központokban (például a Vigasztaló Szolgái központ Jemez Springsben, Új Mexikóban) gyógyultnak nyilvánított papokat kihelyezik egy másik parókiára, hogy onnan szedje további áldozatait.~

Bár Róma hivatalosan elítéli a paráznaságot, papjai közül ezek folytatnak házasságon kívüli szexuális kapcsolatot. Egy amerikai katolikus újság a következ kr l számolt be nemrégiben: „Hét francia n , akik katolikus papokkal állnak kapcsolatban..., arra kényszerül, hogy titokban tartsák az illet k iránt érzett szerelmüket. A hét n , aki hasonló helyzet n k ezreit képviselte..., augusztus 20-án érkezett a Vatikánba. Arra kérték a pápát, hogy vegyen végre tudomást arról a valóságról, amivel nap mint nap szembe kell néznie több ezer olyan n - nek, akiknek papokkal van viszonya... A viszonyt általában homály fedi, de sok esetben egyházi elöljárók tudta és jóváhagyása legalizálja... Arra is kérték Oszentségét, hogy legyen tekintettel arra, hogy milyen jöv vár az ilyen kapcsolatokból származó gyermekekre, akiket vagy egyedül nevel az anyjuk, vagy teljesen elhagyatottan n nek fel.”²³

Mindezek ellenére a csalás és a képmutatás továbbra is uralja a helyzetet. Egy volt apáca, Patricia Nolan Savas, a *Gus: Egy apáca tör' ténete* cím könyv szerz je a következ ket írja:

Augusztus vérként tíz évig szemtanúja voltam olyan helyzeteknek, amiket a kompromisszumkötést l egészen az abnormális szituációkig lehet nevezni.... Elméletileg tilos volt bárkit megérintenünk, legyen az n vagy férfi. A „különleges barátságok”, amelyeket a szüzességi eskü súlyos megsértésének tekintettek, annál inkább kerülend k voltak. A kényszerített szexualitás-nélküliségnek és a testi vágyak megtagadásának mindig nagy, de gyakran tragikus ára volt.

Néhány eunuch (heréit férfii kivételével a papok és apácák többsége végül elutasította ezt az elviselhetetlen terhet, és vagy teljesen hátuk mögött hagyták a vallásos életet, vagy egymással, illetve világi emberekkel létesítettek szexuális kapcsolatot.

Voltak olyanok is, akik továbbra is megkísérelték megoldökölni a testet, ezeknél azonban leggyakrabban súlyos lelki eredet rendellenességek jelentkeztek. Vannak, akiknek a teste és az elméje egyaránt komoly kárt szenvedett, és ezeket „visszavonultak otthona”, esetleg más, enyhít kifejezéssel elnevezett intézetekbe zárják be. Rengetegen alkoholisták lettek, és szép csendben ebbe is haltak bele.

Mi az oka ennek az égbekiáltó élet-pazarlásnak? A cölibátus csodálatos dolog, ha az ember önként és szabadsággal vállalja, viszont egy

óriási malomkő, hogyha dogmaként kényszerítik rá az egész klérusra. És ki volt az, aki rákényszerítette? A római katolikus egyház kilenc századdal ezelőtt."

1994 elején - az 51 éves Terence German (egykori jezsuita pap) 120 millió fontos pert indított New York állam Legfelsőbb Bíróságán a katolikus egyház, II. János Pál és John O'Connor bíboros ellen. Azzal vádolta őket, hogy „a többi katolikus pap erkölcstelen szexuális viselkedésért és az egyházi javak illetéktelen felhasználásáról szóló ismételt feljelentései fölött szemet hunytak”. German hivatalos panasztevésében így hangzik egy részlet:

Búcsút mondott „a földi javaknak”, amikor 1964-ben letette az esküt, ugyanis az egyház ígéretet adott neki arra, hogy élete végéig gondoskodik róla. E mögött az a feltételezés állt, hogy a római katolikus egyház „törvényeinek megfelelő életet fog élni”...

„A katolikus egyház azonban - elnézve az erkölcstelen szexuális magatartást és a pénzügyi csalásokat - a maga részéről megszegte ezeket a törvényeket, nem érvényesítette a szabályokat, ezért a klérus sem élt ennek megfelelően...; loptak és kiskorú fiúkkal létesítettek szexuális kapcsolatot.”"

Napjaink „cölibátusban élő” paráznáit, homoszexuálisait és perverzeit szép csendben áttelepítik. Új parókiájukon ezután újra misét celebrálnak, és végzik papi kötelességeiket. Viszont ha netalántán elkövetnék a házasságkötés rendkívül súlyos „bűnét”, azonnal búcsút kellene venniük a papi hivataltól.

Vége napvilágra jött

A római katolikus klérus évtizedeken át takargatott erkölcstelenségei ma végre napvilágra kerülnek. Egyre több áldozat lép a színre, hogy perelje az egyházat. Becslések szerint az Egyesült Államokban eddig 1 milliárd dollárt fizetett ki a katolikus egyház azért, hogy az ilyen ügyeket bírósági per nélkül rendezze. Az új-mexikói Santa Fe érseksége a csúszélén áll a közel 50 per következtében, amelyben egyszerre védi magát. „Harminc év alatt több mint 45 pap 200 személyt zaklatott szexuálisan.”²⁶ Azonban nem Santa Fe az egyetlen hely, ahol a katolikus egyháznak ilyen perekkel kell szembenéznie. 1994-ben Chicago érseksége többet költött az ehhez hasonló ügyek finanszírozására, mint

amennyit a településekre (2,8 millió dollár). A jelenség rendkívül burjánzó.

Kaliforniában a Santa Barbara-i ferences fiúintézetet nemrégiben zárták be, ugyanis a papok és a diákok többsége szexuális viszonyban állt egymással. Egyesült Államok-szerte a katolikus egyház gyerektartást fizet azoknak az asszonyoknak, akik apasági pert indítottak, cserében azért, hogy hallgatnak erről az ügyről a nyilvánosság előtt.²⁷ A Santa Fe-i érsekségi perek során 12 biztosító - köztük a londoni Lloyds is - megtagadta a kifizetést, és azzal érvelt, hogy „azért nem kötelesek fizetni, mert az érseki hivatal továbbra is ad kinevezéseket olyan papoknak, akikről tudják, hogy szexuális erkölcstelenségeket követtek el”.²³

A „Jó Hír”-hez hasonló, tíz éve fennálló szervezetek, melyek a papok és világi nők közötti, szexuális kapcsolatra épülő párkapcsolatokat segítik világszerte, igencsak szaporodásnak indultak. A „Jó Hír” központja a pennsylvaniai Canadensisben található, de vannak már ágazatai Kanadában, Ausztráliában és Angliában is. Próbálja „kiepíteni” kapcsolatait más országokban működő hasonló szervezetekkel, és egy olyan szövetség megalakítására törekszik, amely egy egységes frontként léphet ki a katolikus egyház elé, amelyik eddig nem vett tudomást a papok és világi nők között fennálló szexuális viszonyról, mondván, hogy ez csak elszigetelt amerikai jelenség.” Sok pap „állandóan szexuális kapcsolatot létesít nőkkel.” A papok szeretői közül vannak, akik az illető pap feleségének tekintik magukat, „legalább szívükben, ha jogilag nem is”, de vannak olyan esetek, amikor ezek a kapcsolatok „teljesen hasonlóak a normális házassághoz”. Viszont „amikor a gyerek iránti felelősség kérdése merül fel, a papnak azonnal nyoma vész”.²⁹

Igazi képmutatás

A katolikus egyház ragaszkodása a cölibátus természetellenes és működésképtelen intézményéhez egy képmutató papság kialakulásához vezetett, akik bort isznak és vizet prédikálnak. A *National Catholic Reporter* (Nemzeti Katolikus Szóvivő) c. magazin szerint „a mostani papoknak 10%-a jelentette, hogy a képzés ideje alatt papok szexuálisan zaklatták őket..., és hogy nagy szellemi előjárók, szemináriumi professzorok gyakran a szexuális kontaktust is hivatali kötelezettségeik részévé tették”.³⁰

Nyugat-kanadai püspökök 1993 szeptemberében ellátogattak Rómába, és hosszan tartó tárgyalások során arra próbálták rávenni a pápát, hogy „tegyen kivételt kulturális alapon, és engedjen n s papokat Eszak-Kanada slakosai közé”. A pápa rendkívül udvarias volt, de hajthatatlan. Tizenöt évszázados „tévedhetetlenséget” hogy is lehetne megváltoztatni ilyen könnyen!³¹

Óriási jelent ség esemény színhelye volt 1993. augusztus 12-én és 13-án a minnesotai Collegeville-i Szent János apátság épülete, ahol a „Szexuális trauma és az egyház” címmel rendeztek konferenciát. A szponzor két bencés apát volt, Timothy Kelly és a Szent János Egyetem elnöke, Dietrich Reinhart. A konferencián protestánsok is részt vettek. Mivel a konferencia els sorban pszichikai és nem szellemi természet megoldást próbált találni a problémák megoldására, a résztvev k között jelen voltak pszichológusok, pszichiáterek is, mint pl. a jezsuita pszichiáter, James Gill, és az *Emberi Fejl és {Human Development}* szerkeszt je.

A felszólalók többsége megjegyezte, hogy a szexuális zaklatásokkal kapcsolatosan nem állnak rendelkezésre konkrét számok, mivel a katolikus egyház mindent megtesz, hogy ezt az információt visszatartsa. Thomas Doyle ügyvéd, az 1985-ös Doyle-Moulton-Peterson, a kléruson belül elterjedt szexuális visszaélésekr l szóló beszámoló egyik szerz je szerint 1990-ben az Amerikában él 50 ezer pap közül kb. háromezernek „volt szexuális viszonya kiskorú személlyel”. Mások becslései szerint „négyyszer ennyien állnak n kkel, kétszer ennyien felnőtt férfiakkal szexuális viszonyban” A A helyzet teljesen kezelhetetlen, de így volt ez az elmúlt évszázadok során is. Saját klérusának tagjairól így ír William Hogan a XIX. század elején, miután elhagyta a papi pályát:

Nagyon sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de egész életemben - megszületésem percét l egészen eddig a pillanatig - még soha nem ismertem ilyen romlott és kéjsóvár embercsoportot a világon.’¹

A II. vatikáni zsinaton VI. Pál a pápai tévedhetetlenség dogmájához folyamodott, kivéve ezáltal a tanács kezéb l az olyan kritikus kérdéseket, mint a cölibátus, a születésszabályozás, és ezekben a kérdésekben saját véleményét tette a hivatalos állásfoglalássá. Megkövetelte, hogy 1970-ben, nagycsüörtökön minden pap megújítsa cölibátusi esküjét. Róma nem másíthatja meg a cölibátussal kapcsolatos állás-

pontját anélkül, hogy ne kellene elismernie, hogy tévedhetetlen pápái és a zsinatok mégis csak tévedtek, vagy hogy teljesen figyelmen kívül hagyták a Szentírás és a Szent Szellem útmutatásait, illetve azt, hogy' ebben a kérdésben a protestánsoknak mindig is igazuk volt.

Róma képmutatása elképeszt méreteket ölt. Továbbra is magas erkölcsi mércét predikál a világnak, az erény eszményképének pózban tetszeleg, ugyanakkor klérusából tízezrek sértik ezeket az erkölcsi törvényeket. Érdekes megnézni a *Veritas Splendor* 179. oldalán leírtakat. Ezen az értekezésen a pápa hat évig dolgozott, és 1993-ban adták ki. Ez a vaskos teológiai meggyőztelműen elítéli a fogamzásgátlást, a házasságon kívüli szexualitást és a homoszexualitást, mondván, hogy ezek mind „az ember bensőjéből fakadó gonoszságok”. Rendkívül szembeötlően azonban, hogy az értekezés nem említi, hogy a római katolikus klérus nagy százaléka mindhármát gyakorolja.

A bukás szomorú bizonyítéka

Hans Küng katolikus teológus római katolikusok többségének a nézeteit visszhangozza, amikor II. János Pált túlságosan is „keményvonalasnak” nevezi, és azt állítja, hogy a szexuális erkölcsöket érintő nézeteinek merevsége nemhogy elejét venné a szexuális tisztátalanságoknak, de még inkább el segítik ezeket. Küng szerint, akit egyébként továbbra is a Vatikán rosszsallásának köde vesz körül, a *Veritas Splendor* (amit az egyházi vezetők „szentségre való felhívásként” üdvözöltek) „II. János Pál bukásának bizonyítéka. Wojtyła nézete süket fülekre talált, jól lehet predikációk százai visszhangozták világszerte. Ez pápai méltóságának legnagyobb kudarca.”³⁴

A katolikus egyház ellen indított 120 millió dolláros perében az egykori jezsuita pap, Terence German, aki 1978 és 1981 között római jezsuita f hadiszállásáról figyelte a Vatikán baklövéseit, azt nyilatkozta, hogy „a szexuális erkölcstelenségek miatti panasa süket fülekre talált a pápánál”. Aztán később, amikor a tények már tagadhatatlanná váltak, a pápa azt mondta, hogy' ha el is fordulnak ilyesmi, akkor is csak az Egyesült Államokban. „Ostobaság! - mondja German. - Ugyanez történik Rómában is, és ezt is nagyon jól tudja.”³⁵

A chicagói Joseph Bernardin bíboros azzal dicsekszik, hogy a *Veritas Splendor* „újra megerősíti azt a látást, amely a katolikus közösséget Krisztus ideje óta fenntartja”.³⁶

Valóban ennyire nem lenne tisztában egyháza történelmével és jelenlegi helyzetével?

Róma minden kétséget kizáróan az, amiről a Jelenések 17-ben szó van: paráznának anyja, aki a történelem során milliókat taszított paráznaságba a világon. E tekintetben egyedülálló.

13

Lelkek megrontója

És az homlokára egy név vala írva...

A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD

UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA.

Jelenések 17,5

7\ katolikus egyház azt tanítja és parancsolja, hogy a b nök megbocsátásának joga - ami a hívek számára rendkívül el nyös, és a Szent Tanács tekintélye által is jóváhagyott - továbbra is az egyház kizárólagos joga kell hogy maradjon; és kiátkozás sújtja mindazokat, akik szerint ez a b nbocsánat hiábavaló, illetve akik azt vallják, hogy az egyház nincs felhatalmazva arra, hogy b nbocsánatot adjon.

A II. vatikáni zsinat tanítása¹

Vallásos lelkülettel tartsák meg [az egyház minden gyermeke] a régebbi korokban kelt határozatokat; Krisztus, a Boldogságos Sz z és a szentek képeinek tiszteletér l...

Ragaszkodni kell továbbra is ahhoz a gyakorlathoz, hogy a templomokban szent ábrázolásokat helyeznek el, amelyeket a hív k tiszteletben részesítenek.

A II. vatikáni zsinat tanítása²

Nézzük csak meg, mik is a reformáció gyümölcsei! A sok megosztás és a különböző felekezetekre szakadás! - hangzik el gyakran katolikus apológéták szájából. „Hogy lehetne ez a z rzavar Istent !” Ezzel azt állítják, hogy csak a protestánsok körein belül léteznek doktrinális különbségek, míg ugyanez nem állítható a katolikus egyházzal, hiszen az 980 millió lelkes hív nek az egysége, akik mind ugyanabban hisznek, és ugyanazt a hitet gyakorolják. Ez azonban nagyon messze van az igazságtól. A katolicizmus azért kelti az egységnek a hamis látszatát, mert a doktrinális és a vallási gyakorlatot érint ellentéteket véka alá rejtik. A *Fidelity* (H ség) szerkeszt je, E. Michael Jones, vezet katolikus író szerint a hívek

[azért nem hagyják el] a katolikus egyházat..., [mert ez] Krisztus egyetlen bárkája...; nem számít, hogy az eretnkségeknek milyen hullámai csapkodják az oldalát, arra soha nincs mentség, hogy valaki kiugrik a bárkából, még a legádázabb vihar esetén sem?

Komoly megosztások

Ahogy ezt már láttuk, a pápák komoly ellentétben álltak egymással, kiátkozta egyik a másikat mint eretneket (bár a kiátkozottak még a mai napig a pápák névsorában szerepelnek); a különböző zsinatok is ellentétben álltak egymással, s t gyakran komoly nézeteltérések voltak ugyanazon a zsinaton belül. Nagyon sok hitehagyó volt a tridenti zsinaton - amely nem képviselte széles körben a katolikus egyház nézeteit, mégis a mai hivatalos dogmák kútfejének tekinthet . Az I. vatikáni zsinaton a püspökök közül sokan ellene voltak a pápai tévedhetetlenségnek, és csak kés bb szavaztak mellette, hogy ne vonják magukra a pápa haragját. Ugyanez történt a II. vatikáni zsinaton is, de ez alkalommal VI. Pál pápa volt az, aki elfojtotta az ellenállást.

Az új Egyetemes Katekizmus angol változata kapcsán több mint egy évig komoly megosztás volt a püspökök között. Néhány ok említésre került a Washington D. C.-ben 1993. november 15-18. között katolikus püspökök számára rendezett országos konferencián. A jelenlev k közül sokan fejezték ki a doktrínák miatti aggodalmukat. A milwaukee-i Rembert Weakland érsek a következ ket mondta a konferencián résztvev nek: „Óriási a nyugtalanság és az aggodalom jelenleg a liturgiával kapcsolatban”.⁴

A római katolikus egyházon belüli nézetkülönbségek a legkeményebb konzervativizmustól a papok és apácák hindu, illetve buddhista hitén és gyakorlatán keresztül egészen Hans Küng liberalizmusáig terjednek. Az utóbbi annyira távol áll Róma hivatalos vonalától, hogy 1979-ben a Vatikán visszavonta Küng teológusi státuszát. Ennek ellenére rendkívüli befolyása van a katolikus egyházon belül. Vagy vegyük például Matthew Fox esetét, akit a Vatikán *egy évig* hallgatásra kényszerített, majd ezután olyan nézeteket kezdett el hangoztatni, amiket a legnagyobb jóindulattal is csak pogány és New Age-es jelz - vel lehetne illetni. Fox, akit fegyelemsértés miatt elküldték ugyan a dominikánus rendbe, de az egyházból eretnekségei miatt nem közösi - tették ki, azóta anglikán lett. A klérus és a teológusok meggy - z désé - nek széles skálája van jelen az egyházban, kezdve olyan papoktól és apácáktól, akik a marxizmus és a felszabadító teológia nézeteinek párt - fogói, egészen a X. Szent Piusz Társaság fanatikusaig, akiket mélyse - gesen megbotránkoztat II. János Pál ökumenizmusa.

A nagy szakadás

Legalább olyan mérték - volt a megosztás a római katolikus egyházon belül az évszázadok során, mint a protestánsok között, és ez a mai na - pig is így van. Ezek az ellentétek nemegyszer karddal és lándzsával ví - vott harccá változtak. Vegyük például a nagy szakadást, amikor Franciaország és Itália küzdött a pápaság megszerzéséért. 1378-ban a nápo - lyi VI. Orbán lett a pápa. Megpróbálkozott néhány szükséges reform bevezetésével, és kizárta az egyházból azokat a bíborosokat, akik pénz - ért vásárolták meg egyházi javadalmaikat. Jó szándékú, de politikai - lag ostoba lépés volt. Von Döllinger ezt így magyarázza:

A szimónia régóta a római Kúria mindennapi kenyere és éltet ' le - veg je volt; e nélkül a gépezet megállt és darabokra hullott volna. A bíborosoknak - saját szempontjukból - megvolt minden alapjuk arra, hogy ragaszkodjanak hozzá. Ennek megfelel en fellázadtak Orbán el - len, és megválasztották VII. Kelement, aki szívük szerint való volt.

Így aztán 1378-tól 1409-ig a nyugati kereszténység két részre sza - kadt.⁵

1409-ben Pisa volt a színhelye annak a zsinatnak, amit azért hívtak össze, hogy a törést helyreállítsa. Ez volt az els - alkalom 300 év óta,

hogy a résztvevők szabadon szólhattak és szavazhattak. A megkönynyebbulás és a gyzelem légköre áradt szét, amikor a két uralkodó pápa, az eretneknek nyilvánított XII. Gergely és XIII. Benedek helyett a zsinat egy harmadik pápát választott V. Sándor személyében. Természetesen sem XII. Gergely, sem XIII. Benedek nem vetette magát alá a zsinat döntésének, így aztán kettő helyett hárman lettek „Krisztus földi helytartói”, úgy, ahogy ez 350 évvel azelőtt is történt. Ez az állapot 1409-től 1415-ig tartott.⁶

Lehetséges, hogy azoknak az „utálatosságoknak” egyike, amiről János apostol kapott látást, a „Krisztus helytartója” pozícióját követel férfi, és még ennél is rosszabb: az, hogy három férfi állítja magáról, hogy Krisztus igazi és egyetlen földi képviselője, és akik közül mindegyik a másikat átkozza? Sienai Katalint, aki meggyőzte XI. Gergelyt, a hetedik avignoni pápát, hogy térjen vissza Rómába, ma katolikus szentnek tartják. VI. Orbán híres támogatója volt, viszont Orbán neve az ellenpápák között szerepel.

A legalávalóbb utálatosságok

Nem sokkal halála előtt Katalin hosszas elragadtatásokba esett, melyek során állítólag látta a mennyet, a purgatóriumot és a poklot, és Isten megengedte neki (ezt állította), hogy „elhordozza a világ bűneinek büntetését...”⁷ Jézus Krisztus azonban halálával már kifizette az árat minden bűnért. Talán kiközösítették eretnekként ezért az istenkáromlásért? Egyáltalán nem! Olyannyira csodálták „áldozatáért”, hogy a római katolikus egyház szentté avatta.

Ötszáz évvel később az egyház azt is elfogadta, hogy Pio atya 50 évig tartó szenvedése⁸ is a világ bűneiért kifizetett ár volt. A szenvedés bizonyítékai, hogy vér folyt egy sebből a kezén, a lábain és a szíve alatti tájékon, pontosan úgy, ahogyan Jézus Krisztus esetében. Pio azt állította, hogy többen látogattak el hozzá kolostori cellájába a halottak szellemei közül, mint ahány élő személy. Ezek a szellemek azért jöttek, hogy megköszönjék, hogy szenvedésével kifizeti bűneik árát, és ezért kikérülhetnek a purgatóriumból, és mehetnek a mennybe. A többi szerzetes tanúsította, hogy hangok sokaságát hallották, amint éjszakánként Pio atyával beszélgettek.⁹

A Biblia azonban ismételten arról biztosít minket, hogy Jézus Krisztus kifizette a teljes árat bűneinkért: „Akiben van a mi váltságunk az

vére által, a b nőknek bocsánata az kegyelmének gazdagsága szerint” (Efézus 1,7; Kolossé 1,14)- A b nőknek nem maradt semmi, amit fizethetnének azért, hogy elnyerjék az Isten kegyelméből adott bnbocsánatot. Ez az adósság teljesen ki van fizetve. „Elvégeztetett!” - mondta gyztesen Krisztus közvetlenül azeltt, mieltt meghalt a kereszten (János 19,30). Ezt megmásítani a legsúlyosabb eretnkség.

Keresztel János úgy üdvözölte Krisztust, hogy O „az Isten Báránya, aki elveszi a világ bneit” (János 1,29). Mindenki másnak (beleértve Píót és a többieket is), mivel b nők („mindnyájan vétkeztek” - Róma 3,23), a saját bneiért kell meghalnia, tehát lehetetlen, hogy valaki másnak a b néért is fizessen. Péter kijelenti, hogy Krisztus egyszer s mindenkorra „szenvedett... a b nőkért, mint igaz a nem igazakért [értünk], hogy minket Istenhez vezéreljen” (IPéter 3,18).

Sienai Katalint, Pio atyát és más hozzájuk hasonló „szenved szenteket” katolikusok milliói (beleértve magát a mostani pápát is) tisztelik, és imádkoznak hozzájuk, mert k azok, akik mások bneiért szenvedtek. E tekintetben nagyobbak Jézus Krisztusnál, hiszen az O szenvedése a jó katolikusokat még mindig a purgatóriumban tartja, míg Pio atya szenvedései árán tömegek kerülnek át a mennyországba. A II. vatikáni zsinaton kijelentették, hogy a hív k mindig is „hordozták a maguk keresztjét, hogy saját és mások bneiért vezekeljenek..., [azért, hogy] hozzásegítsék testvéreiket ahhoz, hogy Istentől üdvösséget nyerjenek...”.¹⁰

Az ilyen istenkáromlás azoknak az utálatosságoknak az egyike, amiket a római katolikus egyház szült, és még ma is táplál. Lehet valami nagyobb utálatosság, mint az a tanítás, hogy a b nőknek, akiknek bneiért Krisztus kifizette a teljes árat, még „vezekelniük kell saját és mások bneiért”?

Utálatosságaidnak bálványai

A Bibliában az „utálatosság” szó a bálványimádáshoz kapcsolódik. Isten elítélte Izraelt „utálatos bálványai miatt” (Ezékiel 16,36). Az okkult praktikákat és a tisztátalan szexualitást is utálatosságnak hívja az Ige. Mivel a fenevadon ül asszony „a paráznának és a föld utálatosságainak anyja”, nyilvánvaló, hogy ezek a bábeli gyökér ördögi praktikák az Antikrisztus uralma alatt jellemzővé válnak majd annak a világvallásnak, amit az asszony képvisel. Mindezeknek az „anyja”,

ugyanis nevelte és bátorította ezeket. A leírás pontosan illik a római katolikus egyház történelmére és jelenlegi gyakorlatára egyaránt.

Az, hogy a Biblia tiltja a vallási célból készített képek és szobrok használatát, illetve az el ttük való leborulást, (valamint az, hogy Isten mennyire elítéli ezt), egyértelmű a Tízparancsolat második parancsa és számos más ígérés alapján is: „Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet..., hogy meghajoljatok el tte... Atkozott az az ember, aki faragott és öntött képet csinál, utálatára az Úrnak” (3Mózes 26,1; 5Mózes 27,15). A II. vatikáni zsinat mégis nagyon is ajánlja, hogy legyenek képek és szobrok a templomokban, és azt mondja, hogy a híveknek tisztelniük kell azokat. Katolikus templomokban és katedrálisokban a világon mindenütt lehet látni, hogy a hívek ott térdelnek ennek vagy annak a „szentnek”, de leggyakrabban „Máriának” a képe, illetve szobra el tt.

A második parancsolat, amit Isten Izraelnek adott, a következ ket mondja: „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben vagy amelyek alant a földön... vannak... Ne imádd [=ne hajtsd meg magad el ttük] és ne tiszteld [=ne szolgálj] azokat”. (2Mózes 20,4-5; 5Mózes 5,8-9) Hogyan kerül meg a római katolikus egyház ezt a tilalmat? Sokkal rosszabbat tesz annál, minthogy semmibe venné: a szó szoros értelmében elrejti ezt az emberek el l.

A katolikus katekizmusban szerepl tízparancsolatból hiányzik a bálványimádást tiltó parancsolat, helyette az utolsót osztották két részre. Ez Isten világos parancsának botrányos visszautasítása. S t mi több, úgy tesznek, mintha ez a parancs nem is létezne. Ez nem más, mint az egyháztagok szándékos becsapása, akiknek többsége egyáltalán nem ismeri a Bibliát, és csak annyit tudnak, amennyit a klérus mond el nekik.

Amikor III. Leó uralkodó Konstantinápolyból kiadta azt a rendeletét, hogy a zsidókra rá kell er ltenni a keresztséget, mindenki éljenezte, viszont amikor azt követelte, hogy törjék össze a bálványokat, a polgárok és a klérus teljesen ellene fordult. II. Gergely kijelentette, hogy a képeket és a szobrokat nem imádni kell, hanem csak tisztelni. Az igazság azonban véletlenül napvilágra került, amikor egyik levelében az uralkodónak ezt írta: „Viszont ami magát a Szent Péter-szobrot illeti, amit az egész Nyugat Istenként tisztel, az egész Nyugat bosszúját vonná maga után [ha lerontanák]”.¹¹ Véres háború dúlt emiatt Ravenna környékén, és a római zsinat kiközösítette mindazokat, akik támadni merészelték a bálványokat és a szobrokat.

A korai keresztények nem használtak képeket és szobrokat egészen addig, amíg Konstantin nem került az egyház élére. Az az ajtó, amit akkor megnyitottak a pogányság előtt, még ma is nyitva áll. Az egyház úgy akarta meghódítani a pogány tömegeket, hogy megengedte nekik, hogy megtartsák bálványait, csak éppen keresztény nevet kellett nekik adni. Ma ugyanez zajlik Santeriában, a vuduknál stb.

Katolikus apológéták ragaszkodnak ahhoz, hogy nem magának a képnek, illetve szobornak az imádásáról van szó, hanem annak a „szentnek” a tiszteletéről, akit a kép vagy szobor képvisel. II. János Pál azonban továbbra is azt a nézetet vallja, ami a legtöbb pogány vallásban is megtalálható, hogy a képek és a szobrok maguk is rendelkeznek erővel. Nemrégiben a Szent Péter bazilikában a pápa így nyilatkozott:

Úgy történik, mintha a természetfölötti hatalmaknak egy titokzatos „jelentése” kerülné át a képmásba... Amikor az ilyen képmást elmélyülten szemléli a hívő, a lelki megtisztulásnak egy valóságos és konkrét ösvényén jár..., mivel a képmás maga, amit a pap megáldott..., bizonyos értelemben képes - a szentségekhez hasonlóan - valóságosan az isteni kegyelem csatornájává válni.¹²

A bálványimádásnak ezt a fajtáját a Biblia mindig szellemi parázsnak mondja, és egyértelműen elítéli. Róma ezen a téren is a „paráznák anyjának” bizonyul, és milliókat taszít bele a bálványimádásba.

Üdvösség eladó!

A római katolikus egyház régóta árulja az üdvösséget a naivaknak, és óriási vagyonának nagy része ebből a forrásból származik. Mindezt annak a Jézus Krisztusnak a nevében teszi, aki az üdvösséget ingyen adja! Jézus azt mondta a tanítványoknak: „Ingyen vettétek, ingyen adjátok” (Máté 10,8). Az üdvösség áruba bocsátásánál nagyobb utálatosságot elképzelni sem lehet, mégis Róma soha nem tért meg ebből a gonoszságból, és ma is hasonló praktikákat folytat.

X. Leó pápa idején (1513-21), aki kiátkozta és kiközösítette Luther Márton, a Római Kancellária különböző árakat állapított meg a különböző bűnökkel való feloldozásokért. Még a gyilkosságnak is volt ára. Egy diakónus például, aki gyilkosságot követett el, 20 koronáért megvásárolhatta a feloldozását. Aki az egyháztól ilyen úton bünbocsánatot nyert, az ellen még világi hatóságok sem indíthattak eljárást.

Leó „üdvösség-árulása” nem volt újdonság. XXII. János (1316-34) is ugyanezt tette 200 évvel azelőtt, vagyis megállapította, hogy megnyit kell fizetni az egyház javára az egyes bönök alóli feloldozás fejében, ami lehetett gyilkosság, vérfertés és vagy akár szodómia is. Minél többet vétkeztek a katolikusok, az egyház annál gazdagabb lett. Ehhez hasonló vagyont növelő intézkedések voltak életben éveken keresztül.

VIII. Ince (1484-92) például kiadta a húsz éves időtartamra szóló *Butterbrief* búcsúcédulát. Egy bizonyos összegért meg lehetett vásárolni azt a kiváltságot, hogy az illető a nagyböjt és más böjti alkalmak ideje alatt a kedvenc ételeit ehetette. Ez volt a módja annak, hogy valaki eleget is tegyen „hívő kötelességének”, és ugyanakkor a legfinomabb ételekkel tömje magát. Az emberek elhitték, hogy a pápák rendelkeznek ezzel a hatalommal. Egyébként is, talán nem lenne igaz, hogy amit Krisztus helytartói megköntek vagy feloldanak a földön, az a mennyben is kötve és oldva van? Ennek a vállalkozásnak a bevételeből épült fel a híd az Elbán. III. Gyula (1550-5) hivatalba lépése után még 20 évre megújította a búcsúcédulák árusítását (jelentősen összességért).

X. Leó lebontatta Konstantin bazilikáját és megépíttette a Szent Péter bazilikát - első sorban azoknak a pénzéért, akik azt hitték, hogy elnyerik bönök bocsánatát, és megnyílik előttük a menny. Ez a pompás épület egy újabb bizonyítéka annak, hogy Róma minden kétséget kizáróan „utálatosságok anyja”.

Ahogy Giovanni de Medici, Leó is hét éves korában lett apát, és tizenhárom évesen bíboros. Bár addig volt a legfiatalabb bíboros, IX. Benedek pápa 11 évesen lépett Péter trónjára. Képzeliük csak elő, amint egy 11 éves kisfiú mint Krisztus egyetlen igaz földi képviselője bejelenti a bönök bocsánatát! X. Leó volt az, aki a dominikánus Tetzelt barátot megbízta búcsúcédulák árusításával, amikről azt ígérték, hogy megszabadítják a purgatóriumban tartózkodókat, illetve a vásárlójukat - ha saját nevében veszi - attól, hogy a kínzások köztes helyén kelljen bármeddig is tartózkodnia.

Tetzelt becstelen üzletét egy szájról szájra járó mondóka is megörökítette: „Amint az ezüst a ládában csörren, egy lélek a purgatóriumból röppen!” Hogy lehetett bárki is annyira naiv, hogy azt higgye: a bönök bocsánata, amiért Jézus Krisztusnak elő kellett szenvednie Isten haragját a kereszten, pénzért megvásárolható?! A katolicizmusnak ez az „Istene”, aki azonnal válaszol, bármilyen intézkedést is talál fel egy romlott egyház, minden kétséget kizáróan nem a Biblia Istene. (Egyébként pontosan az üdvösség áruba bocsátása volt az az utálatosság, ami leg-

inkább megbotránkoztatta Luther Márton, és ami lángra lobbantotta a reformációt.)

Jó szándékú protestánsok, akik szeretnék hinni a legjobbakat, úgy' gondolják, hogy a római katolicizmus már teljesen elhagyta a régi utálatosságokat, beleértve a búcsúcédulák árusítását is. Charles Colson-nak *A test (The Body)* c. könyve az ilyen helytelen információk eloszlását célzó példákat tartalmaz. Jóllehet a könyv sok igazságról beszél nyíltan, mégis - tévesen - a római katolicizmust mint bibliai kereszténységet mutatja be, és felszólítja a teljes evangéliumi keresztényeket a vele való közösségre. Colson ezt írja: „A reformerek például megtámadták a búcsúcédulák korrump gyakorlatát; ma már ezek nincsenek (kivéve ennek mai változatát, amikor egyes, a televízióban szerepl vásári árusok - a sors iróniája folytán többnyire protestánsok - egy csekély adomány fejében gyógyulást és áldást ígérnek)”.¹³

Támogatjuk azt, hogy elítéli a „televíziós vásári árusokat”, viszont csodálkozunk, hogy miért nem lát tisztán Rómát illet en. A II. vatikáni zsinat egyik legfontosabb dokumentuma 17 oldalt szentel a b nbocsánat és annak elnyerése kérdésének. Kiközösíti és átkot mond ki mindazokra, akik tagadják, hogy az egyháznak van joga arra, hogy b nbocsánatot adjon az *üdvösségre*.[^] A szabályok nagyon összetettek, nevetségesek és egyben visszataszítóak. Próbáljuk csak elképzelni, hogy Isten figyelembe veszi ezeket a szabályokat, és „bizonyos b nőkre csak bizonyos napokon lehet b nbocsánatot nyerni”, vagy „csak halottak számára fenntartott b nbocsánat kapható minden templomban november 2-án”¹⁵ stb. Az a tanítás, hogy az egyháznak van hatalma megbocsátani a b nőket, tagadja, hogy Jézus Krisztusnak a b nőkért való áldozata a kereszten tökéletes volt.

Néhány si b nbocsánati lehetőség érvényben maradt még a mai napig is. A *Vatikán ajtóinak mögött (Inside the Vatican)* egyik feljegyzése emlékezteti a katolikusokat, hogy 1994. augusztus 28-29-én egy rendkívüli lehetőség kínálkozik arra, hogy különleges b nbocsánatot nyerjenek a hívek:

V. Celesztin pápa 1294. szeptember 29-én kiadott Bullájában megnyitott egy Szent Ajtót a Maria Collemaggio katedrálisban. Ahhoz, hogy a hívek b nbocsánatot nyerhessenek, a katedrálisban kell tartózkodniuk augusztus 28-án este 6 órától augusztus 29. este 6 óráig, és b nbocsánatot kell gyakorolniuk, misén kell részt venniük, és áldozniuk kell ett l a látogatástól számított 8 napon belül. A Szent Ajtó minden évben nyitva van, de 1994 különleges évnek számít, mert ekkor van a Megbocsátás Bullájának 700. évfordulója.¹⁶

Vigyázat! Reform a láthatáron!

A wittenbergi vár templomának ajtaja, melyre Luther Márton kiszegte 95 pontból álló tézisét, olyan ereklyét rejt maga mögött (többek közt Sz z Máriának egy állítólag eredeti hajtincsét), amelyek kétezer évig - hitük szerint - bnbocsánatot közvetítettek azoknak, akik ezeket az el írásoknak megfelel en tisztelték. A római katolikus egyház még soha nem kért bnbocsánatot azért, hogy embertömegeket vezetett félre ily módon. És hogy lehetne bnbocsánatot kérni azoktól a lelkekt l, akik már a pokolban vannak, mert olyan jegyet adtak el nekik, ami nem a mennybe men expresszre szól?

Leleményesség és aljasság tekintetében a „televíziós vásári kufárok” egyetlen pénzvadászó terve sem férhet a bnbocsátó cédulák árusításának még csak a közelébe sem. A reformáció idején is rengeteg készpénzt biztosított a pápáknak. I. sz. 593-ban I. Gergely pápa agyában született meg az az egyáltalán nem biblikus (de végs soron rendkívül nagy hasznot hozó) ötlet, hogy létezik egy „purgatórium”-nak nevezett hely, ahol a halottak lelkei azért szenvednek, hogy megtisztuljanak b neikt l, és hogy így teljesen megszabaduljanak „az örök ítélet kárhoztatásától”. Ezt a koholmányt a katolikus egyház dogmává tette az 1439-es firenzei zsinaton, és azóta is a római katolicizmus szerves része maradt.

A római katolikusok közötti megosztást azonban nem az utálatos eretnekségek okozták. Mindannyian megelégednek azzal az ígérettel, hogy egyházuk így vagy úgy betuszkolja majd ket a mennybe, még ha a józan ésszel és az igazsággal homlokegyenest ellenkez módszerekkel is. Ahogyan ezt Chamberlain mondta: „a hit szeme teljesen vak volt az el forduló ellentmondásokkal szemben”. Az egymással rivalizáló pápák közötti megosztás kavarta fel igazán az egyházat, ugyanis a pápák közül mindegyik azt állította, hogy az üdvösség kérdésében a legfels bb hatóság. A konstanzi zsinat (1414-18) a három rivális pápát, akik közül mindegyik azt állította, hogy Krisztus helytartója, lemondatta, és egy új pápát, V. Mártont jelölte ki, és így újra egyesült a katolikus egyház. A püspökök közül sokan meg voltak gy zve arról, hogy a reform feltétlenül szükséges. Hogy az egyházat ebbe az irányba terelje, a zsinat úgy rendelkezett, hogy hívjanak össze egy ökumenikus zsinatot minden tíz évben. V. Márton köteleességtudóan

összehívta a zsinatot 1423-ban, el ször Páviában, majd Siennában, azonban amikor bármilyen reformkísérlet els jelei mutatkoztak,

azonnal feloszlatta „a jelenlévők kis száma miatt”. Halála előtt nem sokkal egy új zsinatot hívott össze Bázisban.

V. Márton utódja, IV. Jenő nem kerülhette el, hogy az elődjétől örökölt köteleességeket végrehajtsa, ugyanis erre a konklávén (a bíborosoknak egy szigorúan zárt körű pápaválasztó gyűlése) is kényszerítette.¹⁸

Küzdelem a legfőbb hatalomért

IV. Jenő valami ürüggyel szinte azonnal elrendelte a zsinat feloszlátását, de a reformot királyok, fejedelmek, püspökök, prelátusok és egyetemek támogatták. A felülről érkező nyomás hatására a pápa arra kényszerült, hogy teljesen szabad kezét adjon a zsinatnak, és ez újra annak elismerése volt, hogy a pápa van alávetve a zsinatnak (ezt IX. Piusznak sikerült ellenkezésképp változtatnia az I. vatikáni zsinaton).

A zsinat lemondatta IV. Jenőt, és „Isten Egyháza békessége megzavarójának, szimonistának, hamisan esküvőnek, szakadárnak, romlott embernek, a Hit aposztatajának, makacs eretneknek, az egyházi jogok és javak elherdálójának, a római pápa méltóságra alkalmatlannak és károsnak...” nevezte.¹⁹ (Egyébként a neve ma „Krisztus helytartójának” névsorában szerepel.) A zsinat nagy bátran a következő határozatot hozta:

Az egyházi kinevezéseknek ezentúl az egyházi törvénykönyvvel összhangban kell történniük; a szimóniát be kell szüntetni...; minden papnak - bármilyen rangú legyen is - el kell bocsátania ágyasait, és aki e rendelet érvénybe lépésétől számított két hónapon belül nem hajtja végre az ebben megkövetelteket, annak el kell hagynia hivatalát, legyen az akár maga Róma püspöke, akkor is.

...a pápák nem követelhetnek és nem fogadhatnak el pénzüsségeket egyházi hivatalokért. Mostantól fogva a pápának nem az evilági, hanem az eljövendő világ javait kell szem előtt tartaniuk.

A gyógyszer túl erősnek bizonyult, és a vélemények özönye a tanács ellen fordult.²⁰ Az emberek akarták a reformot, de nem ilyen nagyot; a pápa és a Kúria pedig egyáltalán nem kívánt igazi keresztény életet élni, különösen nem úgy, hogy ezt egy testület ellenében is. Jenő összehívott egy zsinatot Firenzében, kiközösítette és kiátkozta a bázeli zsinaton résztvevőket, „tilalom alá rendelte Bázelt, kiközösítette a főtanácsot, és megparancsolta, hogy fasszák ki a kereskedőket, akik a vá-

rosba hozzák portékáikat, mert meg van írva: 'Az istentelen megrontatik az igaztól' ".²¹ A pápa aztán hatalmas pénzüsszeggel vesztegette meg Frigyes császárt, „valamint a birodalmi koronát és a német egyházi javadalmak tizedét ígérte neki, és gyóntatóját teljes hatalommal ruházta fel, hogy kétszer nyilvánosan oldozza fel minden b ne alól”. Ilyen utálatos módon osztogatták a pápák kegyeiket, beleértve a b nők bocsánatát is.

A bázeli zsinat nem tudta felvenni a versenyt a pápa hatalmával és vagyonával. IV. Jen nek most már megvolt a támogatás, amire szüksége volt. Von Döllinger szerint: „Jen teljes gy zelmet aratott. Halálos ágyánál a német nagykövet tette tiszteletét, és az eseményt Rómában harangjátékkal és örömtüzekkel ünnepelték (1447. február 7-én). Titkos bullákban még azok a jelentéktelen engedmények is szerepelnek, amit a pápa tett a németeknek”. 1443-ban egy névtelen német katolikus, miközben Krisztust gyászolta, ugyanazokat a látásokat visszhangozta, amiket Isten János apostolnak adott a Jelenések 17-ben:

A római paráznának olyan sok paráznaságtól megrészegeedett szeret je van, hogy Krisztus Menyasszonya, az egyház, valamint az t képvisel zsinat ezer közül egynek is aligha fogja elnyerni odaadó h ségét.²²

Amikor IV. Jen haldoklott - jóllehet gy zelmet aratott a zsinat és Németország felett - lelkiismerete annyira gyötörte, hogy a következő ket mondta: „Mennyivel jobb lett volna lelkem üdvösségére nézve, ha soha nem lettem volna kardinális és pápa!”²³ A következő pápa, V. Miklós (1447-55) hatálytalanította IV. Jen nek a bázeli zsinat ellen hozott rendelkezését (bár ma mindketten a pápák hivatalos listáján szerepelnek). Ez volt az utolsó esély a pápaság megreformálására, mégsem történt semmi. Rövid id n belül a Kúria szorgos koholmány-kovácsai munkához láttak, hogy megalkossák azokat a hamis dokumentumokat, amelyek hitelesítik a pápák tévedhetetlenségét és legf bb hatalmát.

Romlott kor

Rómának a kiközösítéssel, kínzásokkal és gyilkosságokkal kivívott uralkodó szerepe olyan mérték korrupcióhoz vezetett, hogy még a világi hatóságok is elborzadtak a szégyent l és a rettenett l. Az egész vi-

lág sürgette az egyház reformját. Mindenki tudta azonban, hogy ez mindaddig lehetetlen, amíg Róma megmarad jelenlegi pozíciójában: „Ott mindenféle álnokságot találnak ki és védelmeznek, amelyek onnan elterjednek, így aztán nincs remény a reformálásra, hacsak valami csoda nem történik”.²⁴

Az V. Miklóst Péter apostol állítólagos trónján követ pápák között voltak olyanok is, akiknek a gonoszsága minden képzeletet felülhalad. Von Döllinger úgy számol be II. Pálról, IV. Sixtusról, VIII. Incér I és VI. Sándorról, hogy „mindegyikük túltett el deik gonoszságán”. Egyik kortárs azt mondta, hogy II. Pál „a pápai széket feslettségei kanálisává tette”.²⁵ A nagy reményekkel Rómába látogató zarándokok kiábrándultán tértek vissza, mint Luther Márton is, és a következőket mondták: „A kereszténység világvárosában, az egyházak nagy anyja és szeretet je kebelén a klérus — kevés kivételt l eltekintve — ágyasokat tart”.²⁶ Az egyház pedig ebb l hasznot húz.

IV. Sixtus (1471-84) legálissá tette Róma bordélyházait éves adóbefizetés fejében, adót vetett ki a klérus prostituáltjaira, és megtalálta annak is a módját, hogy hogyan lehet megtölteni az egyház pénzes ládáit. Ezt egyébként az t követ pápák is folytatták, és nagy hasznuk is származott bel le. Sixtus elhatározta, hogy mint Krisztus helytartója, b nbocsánatot adhat mind az él knek, mind a holtaknak. Ötlete egyedülálló volt, amire még soha senki nem gondolt el tte, és elképeszt anyagi javak forrásává lett.

Mit ne tenne meg egy él hozzátartozó, hogy elhunyt anyja, apja, nagynénje, nagybátyja vagy gyermeke lelkét kiszabadítsa a purgatórium kínzó lángjai közül? És természetesen minél gazdagabb volt az él hozzátartozó, annál többbe került a halott rokon átvitele a purgatóriumból a mennybe. Az ember elcsodálkozik azon, hogy volt egyáltalán valaki, aki elhitt bármit is egy olyan gonosz pápának, mint Sixtus - bár sem volt sokkal rosszabb a többinél. Egyébként akár gonosz volt, akár nem, mégiscsak Krisztus helytartója és Péter követ je volt, vagy talán mégsem? Chamberlain most is nagyon találóan fogalmaz: „Egyetlen uralkodó sem remélhette, bármilyen hatalommal rendelkezett és bármilyen tisztességes volt is, hogy annyira kiérdemelje az emberek mély, ösztönös tiszteletét, mint amennyire ez Szent Péter utódjának sikerült, még akkor is, ha méltatlan volt erre...”.²⁷ Az a néhány bátor lélek, közöttük a firenzei Savonarola, akik bírálni merésztették Róma utálatosságait, lángok martalékaivá váltak ügybuzgalmukért.

A tridenti zsinat

Ilyen volt tehát a római katolikus egyház állapota a reformáció idején. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Luther és Kálvin odaszánt katolikus szerzetesek voltak, és nem protestánsok! Akkor a protestáns szót még nem ismerték, viszont emberek tömegei áhították a reformációt már legalább 200 éve. Azonban senki, beleértve magát Kálvint és Luthert is, nem akart kiszakadni az egyházból. Azt akarták, hogy belülről menjen végbe a reformáció.

A hatalmukat ért támadások miatti haragjukban a pápák már régóta zsebet vetettek volna Luthert és Kálvint, de mivel nem tudták elfogni őket a német fejedelem által biztosított védelem miatt, a hierarchia egyöntetesen kirekesztette őket az egyházból. Emberek tömegei követték Luthert, Kálvint és a reformáció többi vezetőit, akiknek már régóta elégük volt a pápaság arrogáns önkényuralmából, elnyomásából, és abból, hogy meggyilkoltatott mindenkit, aki nem volt hajlandó meghajolni hatalmi követeléseire. Sokan hagyták el az egyházat, és részegedtek meg a szellemi szabadság levegőjén, amit életükben először szívhattak.

A protestantizmus és az „eretnekség” ütötte fel a fejét és terjedt futóként mindenütt. III. Pál látta, hogy birodalma egyre fogy, a királyok fölötti hatalma pedig lassan véget ér. Ő volt az a zsarnok reneszánsz pápa, aki „bíborossá tette két unokaöccsét 14, illetve 17 éves korukban, majd támogatta őket hírhedt erkölcstelenségük ellenére is”²⁸. A harc két színtéren zajlott. Összehívott egy zsinatot Tridentben (Észak-Olaszország), hogy a reformációt teológiailag elítélje; ugyanakkor szent háborút szervezett, amivel az volt a célja, hogy a protestantizmust kiirtsa a föld színéről Krisztus nevében.

Róma népszerű sége nagyon csekély volt, amikor 1545-ben a tridenti zsinat összeült, hogy mérlegelje azt a fenyegetést, amit a protestantizmus jelentett szinte Európa összes országában a katolikus egyházra nézve. A katolikus egyházon belül, a klérusból is sokan voltak olyanok, akik ráébredtek a reformáció szükségességére, de azt remélték, hogy ez majd a tridenti zsinaton keresztül fog megvalósulni. Ezért aztán sokaknak, akik elhagyták az egyházat, lehetett végteték, hogy viszatérjenek. A pápának és a *Kúriának* azonban más tervei voltak.

Coriolano Martorano püspök megnyitó beszéde a reformot várókat buzdította, akik közül sajnos csak nagyon kevesen lehettek jelen,

ugyanis a pápa saját embereivel töltötte meg a padokat. Von Dollinger így számol be erről a felkavaró szónoklatról:

Az a kép, amit [Martorano] rajzolt az itáliai bíborosokról és püspökökről, vérszomjas kegyetlenségükről, kapzsiságukról, kevélységükről, és arról, hogy milyen romlást jelentettek az egyház számára, teljesen megdöbbentő volt. Egy névtelen levélíró, aki barátjához írott levelében számolt be az első ülésről, azt gondolta, hogy ennél nyíltabban még maga Luther sem beszélt volna.²⁹

Azt a magányos kiáltást, amelyben az eredeti kereszténységhez való visszatérés igénye fogalmazódott meg, egy olyan kórus hangja követte, amelyik pontosan annak a gonoszságnak a támogatója volt, amit Martorano tárt fel beszédében. Az itáliai irányítás alatt álló tridenti zsinat nem volt képes arra, hogy szembenézzen a tényekkel. Ha netalán egy nem itáliai delegátus próbált vádat emelni, és ez rossz fényt vetett volna a pápaságra, akkor az itáliai püspökök azonnal ordítani kezdtek, verték az asztalt, és azt kiabálták, hogy „ennek az átkozott nyomorultnak nem lenne szabad megszólalnia, és azonnal vigyék az ítéli szék elé”.³⁰ A tridenti „szólásszabadság” nagyon hasonlított ahhoz, ami 325 évvel később Rómában az I. vatikáni zsinaton is megvalósult.

Egy szemtanú a zsinat megnyitása után röviddel azt írja, hogy semmi jót nem lehet remélni az ott lévő „szörny püspököktől”; nincs bennük „semmi egyházi, kivéve hosszú köntösüket...; a püspökséghez pedig királyi kegy és kérelmezések árán jutottak hozzá, vagy úgy, hogy Rómában megvásárolták, sok bűnös cselekedetükkel kiérdemelték, illetve azáltal, hogy sok időt töltöttek a *Kúriánál*”. Mindegyiküket „le kell mondatni” ahhoz, hogy Tridentben valami érdemleges tudjon születni - és ez szinte lehetetlen.³¹ Egy másik kortárs, Pallavicini így ír:

Az itáliai püspököket semmi más nem érdekelte, csak az, hogy fenntartsák az Apostoli Látást. Úgy gondolták, hogy ha ennek érdekében munkálkodnak, nagyon jó hazafinak és kereszténynek fognak bizonyulni?²

A katolikus-protestáns háborúk

III. Pál nem elégedett meg a protestánsok teológiai kiátkozásával (a tridenti zsinat rendeletei több mint 100 átkot mondanak ki a protes-

táns tanokra), fizikailag is meg akarta semmisíteni ket. A német-római császárnak, a spanyol V Károlynak „1 millió dukátot, 12 ezer f s gyalogos hadsereget és 500 lovat ígért, ha minden erejével az eretnekek ellen fordul”. A katolikus császár nagyon is örült annak, hogy okot talált, hogy a rivális német protestáns fejedelmeket alárendeltségre kényszerítse, és hogy „összezúzza a protestantizmust, és így birodalmában egy egységes katolikus hitet terjeszthessen el, ami majd - ahogyan ezt hitte - meger síti és jó szolgálatot tesz kormányának”.³³

Ezután közel tíz évig tartó háború következett Európában. III. Pál „kiadott egy bullát, amelyben kiközösíti mindazokat, akik ellenállnak Károlynak, és b nbocsánatot ígér azoknak, akik támogatják”.

A mindkét tábornok ér komoly veszteségek és a rivalizáló uralkodók közötti árulások révén a protestánsok elég er sek maradtak ahhoz, hogy a császárt kompromisszumra kényszerítsék. Will Durant elmagyarázza a megegyezést, amely által létrejöttek a még napjainkban is fennálló államegyházak Európában:

Azért, hogy béke legyen az államok között és az egyes államokon belül is, a fejedelemnek választania kellett a római katolicizmus vagy a protestantizmus között, az alattvalóknak pedig el kellett fogadniuk az uralkodó vallását; azoknak pedig, akik ezt nem tették, el kellett hagyniuk az országot. Egyik oldalon sem mutatkoztak még csak jelei sem a toleranciának; azt az elvet, amit a reformáció kibővítésakor magáénak vallott - vagyis a személyes ítélet jogát — a protestáns vezetők, csakúgy mint a katolikusok, teljesen elutasították...

A protestánsok egyetértettek Károllyal és a pápákkal abban, hogy a vallási hit egysége nélkülözhetetlen feltétele a társadalmi rendnek és békének...; a fejedelmeknek szám zniük kell a szakadárokat, nem máglyára küldeni ket... A teljes gy zelem nem az imádás szabadságát, hanem az uralkodók szabadságát jelentette. Mindegyikük, az angol VIII. Henrikhez hasonlóan, az egyház feje lett [akár katolikus, akár protestáns] a saját maga területén, és megillette a klérus, illetve az olyan emberek megválasztásának kizárólagos joga, akik döntöttek a mindenki számára kötelező érvény hit kérdésében.

Az „erasztuszi” elv, vagyis hogy az állam uralkodik az egyházon, határozottan megvalósult. Mivel a fejedelmek és nem a teológusok voltak, akik a protestantizmust gy zelemre vitték, természetes, hogy magukévá tették a gy zelem gyümölcseit is, vagyis több földterülettel rendelkeztek a császárnál, ezért az egyház fölött is nagyobb befolyásuk volt... A Szent Római Birodalom ténylegesen nem 1806-ban, hanem 1555-ben omlott össze.”

A reformáció történetéről más források is beszámolnak. Mindkét fél követett el szörny ségeket, de most hely sz kében err l nem szá-

mólunk be. Ennek a könyvnek els sorban az a legf bb célja, hogy azonosítsa a Jelenések 17. fejezetének fenevadon ül asszonyát. Ez a fejezet azt kívánta feltárni, hogy miért is van az „utálatosságok anyja” kifejezés a homlokára írva. Most pedig lépünk át a múltból a jelenbe!

Az „utálatosság” szellemi értelemben vett kifejezés. Nincs annál nagyobb utálatosság, mint megvetni azt az áldozatot, amit Krisztus a mi b neinkért hozott a kereszten. Ez az utálatosság ma is jelen van a római katolicizmusban, csak éppen más formát ölt. Róma a házasság és a válás kérdésében is félrevezeti az embereket.

Válás álnéven

A római katolikus egyház híres arról, hogy óriási harcot folytat a válás ellen. Ugyanakkor maga válást válás után szentesít, bár ezt a tényt nagyon jól álcázza azzal, hogy másképp hívja. Csak magában az Egyesült Államokban tízezerrel iktat az egyház „érvénytelenítéseket”.³ Különös módon használja fel ehhez a pszichológiát. Sok házasságot olyan „pszichológiai” okokra hivatkozva bont fel, mint például, hogy valaki egy „m ködésképtelen” családban nevelkedett, vagy hogy „pszichológiailag éretlen” arra a házasságra, amit már évtizedekkel azelőtt megkötöttek, és jó néhány gyermek is született belőle. Ez a képmutatás és a cinizmus csúcsa, vagyis egy másik utálatosság a közül a sok közül, amit Róma világra hozott. A következő levélrészlet egy katolikus egyházmegye által kiadott határozatból való, amely egy megzavarodott asszonynak elmagyarázza, hogy miért adta meg a válásra az engedélyt 30 évig vele házasságban élő férjének (öt gyermek, a férj is és a feleség is katolikus):

A katolikus egyház bírósága által végrehajtott vizsgálat dönti el, hogy megvolt-e vagy hiányzott a házasság szentségének egy lényeges eleme a házasság megkötésekor. Ha az alapos vizsgálat során az egyház fényt derít arra, hogy egy ilyen elem hiányzik, akkor Ont és ... urat a katolikus egyház nem tekinti a házasság kötelékében élő'knek.

Ez a döntés a polgári hatóságoktól független, és a házasságból származó gyermekeket nem tekinti törvénytelennek.

Az csak természetes, hogy ez egy „polgári hatóságoktól független” határozat, hiszen a világi bíróság néha olyan „igazságtalan”, hogy nem tekinti érvénytelennek azt a házasságot, ahol a felek egy idő után azt

állítják, hogy annak idején nem voltak pszichológiailag érettek a házasságra, vagy esetleg fenntartásaik voltak azzal kapcsolatban, hogy vajon sikerülni fog-e vagy sem. Szomorú tény az, hogy vannak katolikusok, akik ügyvéddel hitelesített titkos leveleket rizgetnek, melyben kifejezik házassággal kapcsolatos kétségeiket, hogy esetleg késs bb, amikor el akarnak válni, jó hasznát vegyék. A józan ész persze azt diktálja, hogy ha kétség van a felekben, akkor nem kell elmondani a h ségesküit, viszont ha már ígéretet tettek, hogy „jóban, rosszban” kitartanak és h ségesek lesznek, akkor azt be is kell tartani. Ha a házasfelek az ünnepélyes h ségeskü után minden következmény nélkül, s t az egyház áldásával elválhatnak, akkor ez azt jelenti, hogy minden emberek közötti kapcsolat - legyen az üzleti vagy magánjellegű - zátonyra fut. Ezentúl senki sem bízhat a másokban, hogy betartja az ígéretét.

A *Prime Time* c. televíziós m sor 1994. január 6-i adása a katolikus válásokkal foglalkozott. Egy katolikus pap visszaemlékezett, hogy egy egyházzal foglalkozó ügyvéd szájából a következőket hallotta: „Charlie, nincs olyan katolikus házasság az Egyesült Államokban, amit ne tudnánk érvénytelené tenni”. A m sor sok elvált n vendége elmondta, hogy volt férje kereste a módját annak, hogy a házasságukat érvénytelenítsék, azért, hogy újrահázasodhassanak az egyházon belül. A vendégek között volt Barbara Zimmermann, aki 27 évig élt házasságban, és 5 gyermek anyja; Pat Cadigan, akit 1 23 évi házasság után vált el a férje; Sheila Rauch Kennedy, aki II. Joseph P Kennedynek, Bobby Kennedy legid sebb fiának volt a felesége, és aki 12 évig élt férjével, és két ikergyermekük született.

A m sorban egy katolikus pap is részt vett, Patrick Cogan, aki elmagyarázta, hogy az egyház érvényteleníti ugyan a házasságot, viszont nem hisz a válásban, mivel a „katolikus egyháznak egy magasabb rendű elvhez kell ragaszkodnia”. Valóban? Azt is elmagyarázta, hogy az érvénytelenítés azt jelenti: „a házasságot soha meg nem kötöttek tekintik”. „Azt állítani, hogy egy házasság, ami közel... 13 évig tartott..., és amit 9 évig tartó udvarlás el zött meg, és amib l két nagyszerű gyermek született..., hogy ezt a házasságot soha nem kötötték meg, ez számomra teljesen felháborító” — volt erre Mrs. Kennedy válasza. Joseph Kennedy aztán higgadtan elmagyarázta neki a dolgokat: „De értsd meg, ezt senki nem gondolja komolyan, ez csak egy katolikus handabanda. Csak az egyház kívánja t led, hogy így fogalmazd meg a dolgokat, ne vedd annyira komolyan!”³⁶

A szentség mellett való kiállítás leple alatt Róma korrupcióba taszítja híveit. A *Prime Time*-ban részt vevő Barbara Zimmermannak ez volt a véleménye: „Az, hogy az egyház, ahová tartozom, azt mondja nekem: ‘nem igazán lehetséges elválni, de mondjuk érvénytelené tehetjük, és akkor az majd megoldja a dolgokat’ - ez számomra borzasztóan visszataszító. Undorítónak és becstelennek tartom. Ez épp olyan, mintha azt mondanák, hogy ‘Kijátsszuk saját szabályzatunkat.’ ”

Az „örök h seget esküdni” valóban nagyon ünnepélyesen hangzik, de ha a katolikus egyház nem mondja el, mi az igazság a házasság és a válás kérdésében, akkor mennyire bízhatunk meg benne akkor, amikor az üdvösségről van szó? Ha becsapnak bennünket itt a földön, már az is sokba kerül, de ha az örökkévalóság a tét, akkor az már jóvátehetetlen veszteséget jelent!

Az aranypohár, amit a fenevadon ülő asszony tart a kezében, tele van „utálatosságokkal és az iparításának tisztátalanságával” (Jelenések 17,4). A „keresztény” Rómán kívül nincs még egy olyan város a földön, amelyikre ennyire ráillene ez a leírás. Olyan a lelkek megrontója, aki tömegeket taszít olyan utálatosságokba, mint amilyen a bálványimádás, a szexuális erkölcstelenségek, Krisztus megváltó áldozata elégséges voltának tagadása és a bűnbocsátó cédulák árusítása. És mindezt úgy teszi, hogy közben az egyetlen igaz egyház szerepében tetszeleg - és persze Jézus Krisztus nevében.

Hihetetlen metamorfózis

Es látám az asszony(t)...;
és nagy csodálkozással csodálkozám,
mikor látám t.

Jelenések 17,6

7\z, aki ide [egy negyedik századi templomba]
belép, akaratlanul is részegeket, fösvényeket,
csalókat, szerencsejátékosokat,
házasságtör ket, paráznákat, amulettet
visel embereket, varázslók és asztrológusok
kitartó vendégeit látja maga el tt...
Figyelmeztetni kellene arra, bogy azzal
a tömeggel, amelyik a nagy keresztény
ünnepeken megtölti a templomokat, a pogány
ünnepeken a színházak is zsúfolásig megtelnek.

Szent Ágoston¹

Már maga az, hogy egy pompázatos ruhába öltözött *asszony*
tartja a kezében a szörny , egész világot bekebelez ' fenevad-
nak a gyepl jét, elég okot ad a csodálkozásra. János apostol-
nak azonban, úgy t nik, hogy más oka is volt a megdöbbenésre: maga
az asszony személye („amikor t láttam, nagyon elképedtem”). Miért?
Talán azért, mert ez az asszony egy *vallásos* alak volt? Aligha.

Az, hogy a *vallás* kezében van a hatalom, János apostol idejében ah talános tény volt. Az egyház és az állam egy volt, a vallásé volt a dönt szerep. Ha az asszony egyszer en csak a pogány világvallást jelenítette volna meg, János apostol aligha lett volna ennyire meglepve. Mi lehetett tehát az, ami az apostolt annyira megdöbbsentette? Vajon ismerte már azel tt is, csak most döbbsent meg attól a hihetetlen átváltozástól, amin keresztülment?

A káprázatos ruha, a felbecsülhetetlen érték ékszer, a sok festék és a szégyenérzet nélküli arcátlan tekintet mögött valami félelmetesen ismer nek t nt. Ez nem lehet! Hogy válhatott Krisztus menyasszonya ezzé a parázna asszonnyá? Miféle ördögi mutáció során változott át a Bárány alázatos követ inek kicsiny, megvetett nyája ezzé a hírhedt prostituálttá, aki a Sátán egészségére iszik a mártírok vérével teli arany pohárból? Hogyan lehetett abból az egyházból, akit a világ utált és üldözött - ahogyan ezt Jézus Krisztus el re megmondta -, ez a hatalmas, egész világon jelenlév intézmény, amely uralkodik a föld királyai fölött?

János apostol megdöbbsent. Amit látott, számára hihetetlen volt: azok, akik Jézus Krisztushoz tartoztak, egyszerre csak egy hamis egyházban találják magukat, egy utcán nek a kebelén! Nincs semmi esélye annak, hogy belülr l megújítsák. Maga az Ur mondja a mennyben: „Fussatok ki bel le én népem, hogy ne legyetek részesek az b neiben” Qelenések 18,4).

A történelem a hitelesít je János apostol látásának. Mostanra már világossá vált, hogy az Antikrisztus ideje alatt a világvallás a hinduizmus, az iszlám, a buddhizmus, illetve a New Age lesz. „*Kereszténység*” lesz, csak éppen pogány ruhában - ugyanaz lesz, amivé Nagy Konstantin és utódai, a pápák idejében vált. Az eljövendő világvallás f hadiszállása Róma lesz.

Üldözések a korai egyházban

Ahogy Tertullianus mondta, több mint két évszázadon át a mártírok vére volt az a mag, amib l a mennyeiekre figyel , földi ambíciókat nélkülöz egyház kin tt, és ennek az egyháznak a Római Birodalomból mindössze tíz százalék volt tagja. Krisztus egyháza üldöztetéseknek volt kitéve. Mivel a világ rosszul bánt vele, ezáltal tiszta, világi vágyaktól mentes tudott maradni, és csak arra vágyakozott, hogy Krisztussal

lehesse a mennyben. A keresztények teljesen mások voltak, mint a pogányok: nem voltak igazán a környezetükbe illőek, megvetették őket, és minden katasztrófaért őket hibáztatták, ugyanis azt mondták, hogy mivel nem imádják a bálványokat, az istenek haragja sújtja az embereket. Tertullianus így ír erről a III. század elején:

Ha a Tiberisz vize a falakat csapdossa, ha a Nílus nem önt ki, ha a felhők nem szállnak, ha a föld mozog, ha éhínség üti fel a fejét, ha pestis tör ki, azonnal ezt kiabálják: „Vessétek a keresztényeket az oroszlánok elé!”²

Tertullianus, a sikeres római jogtudós, aki a sztoicizmus képviselője volt, majd keresztény lett, az egyház egyik első és legkiemelkedőbb teológusa és apologétája volt. Sokszor nyíltan támadta a pogány kultúrát és a pogány vallást. A vele szembeszálló pogányoknak kijelentette: „Nap mint nap azon keseregtek, hogy a keresztények száma egyre nő, hogy a keresztények mindenütt ott vannak, és teljesen elárasztják az államot”.³ A korai egyház egyik vezetője a keresztényekről a következőket írja:

Ha Görögországba vagy más barbár városokba veti őket a sors, az ottani ruházkodási, étkezési és egyéb, a mindennapi élettel kapcsolatos szokásokat ők is megtartják, mégis valami egészen csodálatos és -be kell ismerni - különös módon élnek...

Testben élnek, de nem test szerint. Itt élnek a földön, de mennyei állampolgárok. Betartják a földi törvényeket, de saját életükben felülemelkednek ezen. Minden embert szeretnek, és mindenki üldözi őket.⁴

A III. századi üldözések sokkal borzalmasabbak voltak, mint az azt megelőző időkben. Források beszámolnak arról, hogy Alexandriában a keresztényeket „megégették, karóba húzták és lefejezték” i. sz. 200 körül.⁵ Az üldözési hullámokat a viszonylagos nyugalom és tolerancia rövid időszakai törték meg. A császárok totalitárius rendszere azt a nézetet alakította ki, hogy az uralkodó: istenség (élet és halál fölött korlátlan hatalommal rendelkezett). A hagyományos pogány kultuszok iránti hűség, melyek élén a császár állt mint *Pontifex Maximus*, a hazafiasság egyik formájává lett. Az, hogy a keresztények elutasították a pogány isteneket, és nem voltak hajlandók a császárt imádni, hazafürlésnek számított, és csak szította az általános gyűlölet tüzét ez ellen a „minden hazafiasságot nélkülöző” kisebbség ellen.

Felb szülve azon, hogy „a pogány templomok kezdtek kiüresedni, míg a keresztény egyházban tolongott a tömeg”⁶, Decius császár emberek ezreit küldte mártírhálálba, többek közt Róma, Antiókhia, Jeruzsálem püspökeit, és saját hadseregének olyan tagjait, akik nem voltak hajlandók áldozni a bálványoknak. „A birodalomnak egyetlen városa, egyetlen falva sem menekült meg ettől” - írja Philip Hughes történész, majd mint fontos információt hozzászéli, hogy „a császár szándéka nem annyira a keresztények lemészárlása, mint inkább a régi valláshoz való visszatérítése volt...; [és olyan eszközökhöz folyamodott, mint] a hosszú, kimerít tárgyalások, állandó vallatások és a szörny kínzások annak reményében, hogy fokozatosan megtörje ellenállásukat”.⁸ Chadwick még hozzászéli:

[Decius úgy kívánta], hogy mindenkinek legyen egy igazolása (*libellus*) arról, hogy bizonyos megbízottak előtt áldozott a bálványoknak...Ennek [az igazolásnak] a bevezetése szándékosan az emberek elfogását célozta, és addig ez jelentette a legsúlyosabb támadást az egyház ellen. Különösen a vagyonnal rendelkezők között az aposztáták (azok, akik megtagadják a hitüket, hogy megmentsek életüket és vagyonukat) száma óriási volt...⁹

Úgy t nık, hogy mindez el képe annak, hogy milyen is lesz majd a helyzet az Antikrisztus ideje alatt, amikor a Római Birodalom újjáéled. Egy rövid szünet után Valerianus császár (253-60) újra megkezdte a keresztényüldözést, betiltott minden keresztény istentiszteletet, de különösen az egyház vezetinek kivégzését t zte ki célul. Megszámálhatatlanul nagy volt a mártírok száma az egyszer keresztények között is. A legnagyobb borzalmak azonban még csak ezután jöttek.

A nagy üldöztetés 303-ban kezd dött Diocletianus császár és társuralkodója, Galerius idején. Minden Bibliát be kellett szolgáltatni a hatóságoknak, minden templomot le kellett rombolni, minden keresztény istentiszteletet betiltottak, az egyház vezetit bebörtönözték, és a birodalom minden polgárát arra kötelezték, hogy a pogány isteneknek áldozzon. Sok hely vérfürd vé vált. Frígiában például, „ahol az egész lakosság keresztény volt, a teljes várost kiirtották”.¹⁰

El készületek az aposztáziára

A legnagyobb üldöztetés tet pontján meghökkent irányból jött a szabadulás: egy új császáron, Konstantinon keresztül. Nagyon tehetséges

hadvezér volt, aki megszerezte a nyugati birodalom fölötti befolyást, míg szövetségese, Licinius a keleti részt hódította meg. Közösén aláírták a milánói ediktumot 313-ban, amely a keresztényeknek újra biztossította a teljes polgárjogot.

Az üldöztetést l való megszabadulás Istent l kapott ajándéknak t nt, viszont ez készítette el az aposztáziát. Krisztus menyasszonyát összeházasították a pogánysággal. Nem csoda, hogy János apostol megdöbbsent!

A János apostol által ismert kereszténység az a „kicsiny nyáj” (Lukács 12,32) volt, akit a világ megvetett, és aki Krisztust követte az elutasítottság és a szenvedés ösvényén. Az Úr megígérte: „Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gy löl titeket a világ.... Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd...” Óános 15,19-20) És ez így is történt.

Lehetetlennek t nt János apostol számára, hogy ez a szentségéért és Krisztushoz való h ségéért üldözött kicsiny embercsoport valaha is átváltozzon egy olyan gonosz intézménnyé, amelyik a világi hatalom nyergében ül, és földi királyok és birodalmak fölött uralkodik. Látásában mégis ezt látta.

Az el ször vonakodó, majd kés bb egyre nagyobb lelkesedést mutató püspökök részvételével az egyház elindult az aposztázia útján, ami a római katolicizmushoz vezetett, és ami még a mai napig is tart, és várja Istennek a nagy paráznára kimondott ítéletét. Will Durant, a világi, mindenféle vallásos elfogultságtól mentes történész, így ír a kereszténységnek és a pogányságnak a házasságáról, amelyik Konstantin állítólagos „megtérése” és az egyház élére kerülése által köttetett:

A pogányság fennmaradt... a gyakran elnéz egyház által elfogadott, átváltoztatott, megengedett si rítusok és szokások formájában. A pogány istenek kultuszát a szentek intim és megbízható imádása váltotta fel... Izisz és Hórusz szobrai új névvel illették, és lett bel le Mária és Jézus; a római Luperalia és ízisz megtisztulásának ünnepe vált Krisztus születése ünnepévé; a Saturnaliát a karácsonyi ünnepek váltották fel...; a halottak egy régi ünnepét a halottak napja, amit újra keresztény szenteknek szenteltek; a más kultuszokban az emberek által kedvelt tömjént, gyertyát, virágokat, körmeneteket, ruhadarabokat, himnuszokat az egyházi rítusok során átvették és megtisztították...; az emberek és a papok hamarosan a kereszt jelét mint varázslási eszközt kezdték használni arra, hogy ki zzék, illetve el zzék a démonokat...

[A pogányság], mint az anyai vér, átöröklött dőlt az új vallásba, és a meghódított Róma legyőzte hódítóját.

...a világ megtérítette a kereszténységet..¹¹

Üldözöttb I üldöz

A Konstantin utáni fejleményekre utalva Peter Brown így ír: „ez a szövetség [az állammal] nemcsak hogy nem bizonyult a fejlődés forrásának, hanem sokkal nagyobb veszélyt és kísértést jelentett, [mint maga az üldözés]... A kereszténység úgy terjedt el Afrikában, hogy válogatás nélkül megteltek a templomok, és így elmosódtak azok a tiszta erkölcsi mérföldkövek, amik az ‘egyházat’ elválasztották a ‘világtól’”.¹² Politikai megfontolások is kezdték finoman befolyásolni a keresztény életvitelt és a doktrínákat (ez így van ma is), mivel ami a legjobb volt az államnak, az egyházi ügyekben is megmutatkozott, és a császár most már mindkettő élén állt. A Római Birodalom bukása után a pápák magukra vették a császár szerepét is, így tehát a világgal kötött házasság tökéletessé vált.

A „kereszténységet”, a birodalom kedvelt (és végül hivatalossá tett) vallását, a világi hatalom utáni mohó vágy szennyezte be. A korai egyház tisztasága és szellemi ereje olyan félelmetes volt, hogy a hitetlenek nem is mertek közéjük menni (Apostolok cselekedetei 5,13). Azt, hogy mivé vált az egyház Konstantin után, Peter de Rosa festi le a legjobban:

Ámde nem volt távol az az idő, amikor Péter utódai többé már nem szolgák, hanem a világ urai lettek. Bíborba, bársonyba öltöztek, mint Néró, és pontifex maximusnak hívták magukat. A halászt az első pápának nevezték el, de nem a szeretet erejére hivatkoztak, hanem arra a hatalomra, amelyet megszereztek - és úgy is cselekedtek, mint Néró.

A keresztények elfordultak Jézustól, és azt tették másokkal, amit korábban velük cselekedtek, sőt még rosszabbat. A vallás, amely büszke volt arra, hogy szenvedéssel győzte le az üldözéseket, a legüldözöttebb vallás lett, amit valaha is látott a világ....

Majd Krisztus nevében megparancsolták a kínzásokat, és keresztrefeszítették a másként gondolkodókat. Megkötötték a szövetséget a trón és az oltár között, és azt akarták, hogy a trón az oltár oltalmazója és a hit védelmezője legyen.

Az lett a meggyőződésük, hogy a trónnak (az államnak) minden alattvalóját kényszerítenie kell a keresztény vallás felvételére. Nem

vették észre, hogy Péter tiltakozott az ilyen összefonódások ellen, és ezért halt mártírhálál,"

Az üldözött egyház tehát a f üldöz szerepébe került, és nemcsak a vallási hit, hanem minden lelkiismereti meggy z és szabadságának üldöz jévé vált. Hasler szerint az átváltozás így történt: „Amikor a kereszténység már a hivatalos államvallás rangjára emelkedett, az ett l való eltérés mind a birodalom, mind az egyház egységét veszélyeztette. A császárnak f z dött legnagyobb érdeke ahhoz, hogy lezárja a különböző doktrinális vitákat. O elnökölt az ökumenikus zsinatokon, és nagymértékben befolyásolta azok kimenetelét”.¹⁴ A pápáknak azonban volt valami a kezükben, ami senki másnak nem: „a mennyek országának kulcsai” - és arra használták, hogy megfélemlítsék a királyokat, császárokat, hogy világi végrehajtó hatóságokat állítsanak fel, akik teljesítik parancsaikat, különösen az inkvizíció alatti kivégzéseket.

1864-ben IX. Piusz kiadta a *Tévedések Listája* (*Syllabus of Errors*) c. írást, melyben elítélte „a lelkiismereti, a vallási hittel és a foglalkozásokkal kapcsolatos jogokról alkotott nézeteket”. A Lista szerint „súlyos hiba volt az, hogy a protestánsoknak ugyanolyan jogokat biztosítottak, mint a katolikusoknak, illetve, hogy megengedték a protestáns bevándorlóknak saját vallásuk gyakorlását. Szent kötelesség ket elnyomni... Az egyház természetesen nagy körültekintéssel fogja használni hatalmát, és mindenkor az adott körülményekhez igazodik majd...”¹³

A Bibliát tekintették a legveszélyesebb könyvnek az egész világon, és minden embert távol akartak tartani t le. A klérus válogatta ki az egyszer emberek számára, mit olvashatnak a Szentírásból, és a klérus magyarázta el nekik, hogyan kell értelmezni azokat. Az a protestáns nézet, miszerint bárki képes arra, hogy olvassa és értse a Bibliát, szerintük romboló hatással lenne a katolicizmusra. XI. Kelemen *Uragenitus* c. konstitúciójában (1713) visszautasította a Pasquier Quesnel által tett következ janzenista javaslatot:

„A keresztényeknek az Úr napját Istenr l szóló könyvek, els sorban a Biblia olvasásával kell megszentelniük.”

Kelemen ítélete: „ÁTKOZOTT!”

„Kivenni az Új Testamentumot a keresztények kezéb l annyi, mint bezárni számukra Krisztus száját.”

Kelemen ítélete: „ÁTKOZOTT!”

„Megtiltani a keresztényeknek, hogy a Szentírást, különösen, hogy az Evangéliumot olvassák, olyan, mint megtiltani a világosság fiainak a fény használatát, és kiközösítéssel büntetni ket.”

Kelemen ítélete: „ÁTKOZOTT!”

Szabadság - római módra

A Vatikán ma már nem kényszerítheti az emberekre rendeleteit olyan diktatórikus módon, ahogyan ezt régebben tette. Ezért aztán látszólag kiáll a vallás- és lelkiismereti szabadság mellett, mert szeretné, hogy ez megillesse saját híveit is azokban az országokban, ahol a katolikusok kisebbségben vannak. A *II. vatikáni zsinatról tanítása* egy egész részt szentel ennek a kérdésnek, „Nyilatkozat a vallásszabadságról” címmel, és ebben olyan állítások szerepelnek, mint például az, hogy „az emberi személynek joga van a vallásszabadsághoz”.¹⁶ Ez azt jelenti, hogy *a kormány nem avatkozhat ebbe bele, és nem különböztetheti meg az embereket vallási tekintetben.* Mindez azt a tisztességtelen látszatot kelti, hogy Róma a teljes vallásszabadság híve. Nem tesz említés arról, és a megbánásnak a leghalványabb jelét se mutatja azokkal a milliósokkal kapcsolatban, akik az évszázadok során mártírhálált szenvedtek, akiket lemészároltak, mert nem voltak hajlandók a Bibliának a katolikus értelmezését elfogadni.

A II. vatikáni zsinat valójában nem engedi meg az szinte lelkiismereti szabadságot sem. Bár állítja, hogy mindenkinek joga van az igazság kereséséhez, ugyanakkor viszont azt is kijelenti, hogy ez az igazság kizárólag a katolikus egyházon belül létezik. A zsinat nem tekinti a Bibliát, Isten Igéjét az igazság forrásának, amit mindenki olvashat és megérthet. Ahogy a középkorban, most is csak az egyház képes arra, hogy értelmezze azt. Csak az egyház rendelkezik a szentségekkel, és csak ezek által lehet üdvözülni. A katolikus egyház tartja kezében az igazságot, annak rz je, és az, aki igazságot oszt minden id ben.

Annak ellenére tehát, hogy a II. vatikáni zsinat dokumentumának ez a részlete a vallási és lelkiismereti szabadságról ír, nincs szó igazi szabadságról, ugyanis ez a dokumentum világosan szól arról is, hogy az igazság megismerése és az üdvösség elnyerése kizárólag a Rómának való tökéletes és vak engedelmesség által lehetséges. Nézzük meg, mit ír a „vallási szabadságról”:

Hitünk tárgya, hogy ez az egyedül igaz vallás a katolikus és apostoli egyházban áll fenn, és hogy ezt az egyházat bízta meg az Ur Jézus: vigye el az igaz vallást minden emberhez....

Továbbá, az a szabadság, amelyet az emberek Isten köteles tiszteletének teljesítéséhez követelnek, nem mást jelent, mint a kényszerrel való mentességet a polgári társadalomban; a vallásszabadság tehát érintetlenül meghagyja azt a hagyományos katolikus tanítást, hogy az embereknek és a csoportoknak erkölcsi kötelességük keresni az igaz vallást és Krisztus egyetlen egyházát...

[A római katolikus egyház] az isteni Mestert I és az apostoloktól kapott tanítást az idők során megőrizte és továbbadta...

Krisztus hívei lelkiismeretük alakításánál gondosan vegyék figyelembe az egyház szent és biztos tanítását. Mert Krisztus akaratából a katolikus egyház az igazság tanítója: az a feladata, hogy hirdesse és hitelesen tanítsa az Igazságot, aki Krisztus, és hogy tekintélyével rámutasson az erkölcsi rendnek magában az emberi természetben gyökerező alapelveire, és igazolja azokat.

Így tehát elvileg lelkiismereti szabadság van, valójában azonban nincs. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az igazságot keresse, de az igazság nem a Bibliában található, és nem olyan formában, hogy ez mindenki számára felismerhető és hozzáférhető, hanem ez az igazság csak és kizárólag a katolikus egyházon belül létezik, és csakis annak előjárói azok, akik ezt képesek felismerni és megosztani. Senki sem kérdőjelezheti meg az egyház „igazságát” lelkiismerete vagy Isten Igéje alapján, dogmáit vakon el kell fogadni, mert az egyetlen igaz egyház, amit Krisztus Péterre épített, a pápák pedig Péter utódai.

Az Antikrisztus maga is el fogja ismerni ezt (az asszony rajta fog ülni a fenevadon), de sem teszi ezt nagyobb szenteséggel, mint Konstantin tette. Nagyon jó trükk lesz ez majd arra, hogy az egyházat saját céljaira használja egy ideig, míg végül a templomokban is kiteszik majd kép mását, és az embereknek istenként kell imádniuk. Akkor aztán a fenevad az asszony ellen fordul, és felfalja Qelenések 17,16).

A pástorok, akik félrevezetik a nyáját

Ne felejtjük el, hogy mindenekelet a diktatórikus pápai hatalom rontotta meg mindazokat, akik éltek vele, aztán rajtuk keresztül az egyház is romlásnak indult. A pástorokat megrontotta a hatalomvágy, és aztán megrontották a klérust, az pedig az embereket. Sadolet bíboros VII. Kelemenről, akit személyesen ismert, azt mondta, hogy pápává

választása el tt rendszeresen tanulmányozta a Bibliát, viszont megválasztása után jelleme teljesen deformálódott, és f papként „hibák sorozatát követte el, és állandóan meg akarta kerülni a zsinatot, mert félt attól és gy lölte”. IV Pál, miel tt pápa lett volna, er sen szimpatizált az egyház reformálásával, utána viszont saját önz érdekeit hajszolta, illetve unokaöccsei el menetelével és meggazdagodásával foglalkozott leginkább. IV. Piuszt kortársa a. f papi méltóságba kerülése el tt úgy jellemezte, mint aki „humánus, toleráns, jó szándékú, szelíd és önzetlen”, viszont pontosan az ellenkez jelz ket használta, amikor úgy írt róla, mint pápáról: „átadta magát a közönséges kéjvágynak és az érzékiségnek, mértéktelen volt evés és ivás tekintetében, döllyfös zsarnokká, ravasz rókává változott”, s t, még „a kápolnában tartott istentiszteleteket” sem látogatta. Hasonló volt a változás X. Ince, VII. Sándor és egy sereg más pápa esetében is.¹⁷

Mint mindig, Peter de Rosa most is jól élénk tárja a valóságot: „Tíz évszázadon át a pápaság a házasságtör és gyilkos pápákkal együtt helyi jelenség maradt. Az egyik gazdag és befolyásos római családnak a feje szeretett gyermekét tizenéves korában a pápai trónra ültette. Az ifjú néhány hónapig vagy egy évig kavardást okozott, majd a rivális család tagjai, akiknek eljött az órája, megbuktatták.

A XI. századtól kezdve azonban VII. Gergely kifejlesztette a pápaságot. Tekintélye és presztízse megn tt; már az egész egyházat ellen rzése alatt tudta tartani, az egyszer vidéki plébánostól a leghatalmasabb érsekig. Ebb l kialakult a legelképeszt bb korrupció, amit a kereszténység valaha is látott vagy látni fog.

Legfelül kezd dött. A pápaságot a konklávéban, akár egy árverésen, a legtöbbet ígér nek adták, függetlenül attól, hogy a jelölt „mélto vagy méltatlan-e a tisztségre”.¹⁸ Von Döllinger már az egész *Kúriát* hibáztatja:

Amikor a bíborosok 1408-ban az akkori pápához, XII. Gergelyhez intézett levelükben arról írtak, hogy az egész egyház, úgy ahogy van, a velejéig romlott, még azt is hozzá kellett volna tenniük, ha a teljes igazságra törekedtek volna, hogy „Mi, a mi munkatársaink, a szent-
atya el dei és a *Kúria* az, aki Krisztus testét megmérgezte, és most ezért ilyen súlyos beteg az egyház”.¹⁹

Szent Bonaventura elmondta, hogy Rómában „vették és adták az egyházi méltóságokat, ott gy ltek össze az uralkodók és az egyház vezetői, akik Isten gyalázói, Sátán hívei és Krisztus nyájának fosztogatói

voltak... A Róma által megrontott prelátus gonoszságaival megfertezte a klérust, a klérus pedig kapzsiságával és paráználkodásával rossz példát mutatva minden keresztényt a kárhozatba vezet”. Mások „a Kúriát egy teljesen korrupt ‘testi egyháznak’... nevezik”. Azok, akik ennek ellenére még mindig reménykednek az egyház reformjában - írja Döllinger -, „egy szent pápa, az *Angyali pápa* általi nagy megújulást és megtisztulást várják. A *Papa Angelicus-t* már nagyon régóta várják, de soha nem akar felbukkanni”.²⁰

Petrarca, aki több évig közelről szemlélte a római Kúriát, arra a következtetésre jutott, hogy Róma felel meg annak a látásnak, amiről János apostol a Jelenések könyve 17. részében ír. „O [Róma] a vértől megrészegeedett apokaliptikus asszony, a keresztények elcsábítója és az emberi nem pestise”. Von Döllinger szerint Petrarcanak a pápaságról és a *Kúriától* festett képe „annyira félelmetes, hogy azt gondolhatnánk, hogy a gyölet szította szavait, ha az általa leírtakat többi kortársai is meg nem értenék... Egy firenzei Ágoston-rendi szerzetes, Luigi Marsigli [elmondása szerint] a pápai udvar többé nem a képmutatás leple alatt uralkodik - annyira fitogtatja gonoszságait -, hanem az egyházból való kiközösítést és kiátkozást használja megfélemlítésre”.²¹

Szent Bonaventurát a pápák minden földi tisztességgel elárasztották, és mint bíborost és rendjének vezetőjét a legszorosabb szálakkal kötötték Rómához. Mindennek ellenére *Kommentár a Jelenések könyvére* 1. c. írásában kimondja, hogy Róma „az a nagy parázna, aki paráznaságainak borával megrészegeíti a királyokat és a nemzeteket”. Dante ugyan csak a pápákra vonatkoztatta a hét hegyen ülő paráznának apokaliptikus próféciaját, aki emberek vérével részegeden meg, és aki uralkodókat és embereket csábít el.²² Ez volt az a metamorfózis, amiről János apostol nehezen tudta elképzelni, hogy valaha is bekövetkezik - mégis pontosan úgy valósult meg eddig is, ahogyan ezt Jézus Krisztus előre kijelentette.

Néhány elgondolkodtató különbség

Egy átlag katolikus és egyháza közötti viszony teljesen különbözik attól, amilyen a teljes evangéliumi keresztényeknek vagy bármely más felekezethez tartozó híveknek a saját felekezetükhöz fűződő viszonya. A teljes evangéliumi hívek számára a kereszténység azt jelenti, hogy a hív -

nek személyes kapcsolata van Istennel és Jézus Krisztussal. Sok protestáns életéből hiányzik ez a személyes közösség, ezért nem igazi keresztények. Az Úrral való személyes közösség hiánya azonban nem abból fakad, hogy azt tanították nekik, hogy üdvösséget csakis a baptista, metodista vagy presbiteriánus és más felekezet adhat - vagy legalábbis nem ez a bevett gyakorlat a protestáns egyházak többségében.

Ezzel ellentétben, egy mormont arra tanítanak, hogy azáltal kap valaki üdvösséget, hogy Jézus Krisztus Mai Szentjeinek Egyházához tartozik, és azzal jó kapcsolatot tart fenn. Ugyanez igaz egy Jehova tanújára, a Keresztény Tudomány hívére vagy egyéb kultuszok tagjaira, legyenek azok akár „keresztény”, akár hindu, akár buddhista kultuszok. Róma szintén azt állítja, hogy az egyén kizárólag az egyház által tudja megszerezni „Krisztus kegyelmét”. Egy katolikus hívő eltagadja az intézménytől független, személyes kapcsolatot Jézus Krisztussal, és azt az ebből fakadó meggyőződést, hogy halálakor Vele fog találkozni a hívő. A reménységüket az egyházba vetik: remélik, hogy az egyház folytonos erőfeszítése által haláluk után egyszer csak a mennybe jutnak.

A Biblia tanítja az egyház elöljáróinak való engedelmességet, de ez csak akkor jöhet szóba, ha a vezető maga Jézus Krisztust követi. „Legyetek az én követim, mint én is a Krisztusé” - írja Pál apostol az I. Korintus 11,1-ben. Nem azt mondja, hogy minden kereszténynek el kell követnie magas hivatali pozíciója miatt, hanem azt, hogy azért kell el követniük, mert hasonlít Jézus Krisztushoz és az Ő Igéjéhez. Természetesen ahhoz, hogy valaki meg tudja ítélni, a vezető valóban Jézus Krisztust követi-e, személyesen kell ismernie Jézus Krisztust és az Ő Igéjét.

Pál azt mondja, hogy nem csak egy kiváltságos klerikusi réteg, hanem minden hívő beszélhet Isten dolgairól az egyházban; és ha a vezető szólnak, akkor is azok, akik hallják, megítélhetik magukban a hallottakat (I. Korintus 14,29-32). Ezzel ellentétben a katolikus tanítás az, hogy a legfontosabb tekintélyt (a pápaságot) senki nem ítélni meg²³. A II. vatikáni zsinaton is az a határozat született, hogy a pápának a hit és erkölcsi kérdések dolgában tett kijelentései tévedhetetlenek és megváltoztathatatlanok, „nem szorulnak mások jóváhagyására, és nem tartanak fellebbezést bármi más ítélt székhez”²⁴. Ugyanezt állítja „a püspöki kollégium feje”²⁵, aki Péter utódjával [a pápával] együtt gyakorolja a legfontosabb tanítói hivatalt.

János apostol azt mondja, hogy minden igaz hívőnek megadatott a Szent Szellem kenete, ezért senkit sem szabad vakon követni (I. János

2,20-27), hanem meg kell vizsgálni, hogy igei-e a tanítás. Ezt az Ige alapján és a Szent Szellem vezetésével lehet megtenni. Hogy és tudnánk másként megítélni, hogy valaki Isten igazságát prédikálja vagy tanítja-e? A katolicizmus azonban nyíltan kijelenti, hogy a bibliai igazság tekintetében senkinek sem lehet saját meggyőződése, hanem el kell fogadnia azt, amit az egyház vezet és tanítanak neki.

Óriási felelősség és óriási kiváltság

A Máté evangéliuma 28. fejezetének 19. és 20. verse alapján („tanítván ket, *hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek*”) elkerülhetetlen néhány következtetés:

1. A parancsolatok az Úrtól valók, és az apostolok egymást követő generációin keresztül jutottak el a mai keresztényekhez;
2. Minden kereszténynek meg kell tartania Jézus Krisztus parancsolatait, amit az első tanítványoknak adott, és meg kell tenni azt, amit Ő mondott, beleértve az evangélium hirdetését, és azt, hogy tegyük tanítványokká az embereket;
3. Minden keresztény az Úrtól ugyanazt a kiváltságot, felelősséget, hatalmat és erőt kapta, mint amit az első tizenkettő kapott. Különbözik azonban tudniuk engedelmeskedni a tanítványok új generációi Jézus Krisztus minden parancsának?

A korai keresztények követték ezeket az utasításokat, és még az a tudat, hogy megölhetik ket, az sem tudta elrettenteni ket. István halála után az apostolok szétszóródtak, és azt olvassuk, hogy ahová mentek, ott hirdették az evangéliumot (Apostolok cselekedetei 8,4). Nekünk is ugyanezt kell tennünk. Minden keresztény az apostolok követője, akit a Szent Szellem hívott el és kent fel arra a feladatra, hogy Jézus Krisztus képviselője legyen, és hirdesse az evangéliumot az egész világon. Mivel minden kereszténynek ez a hatalmas küldetés adatott (az evangélium hirdetése „minden teremtménynek”), minden pillanatban a kereszt harcosa és a Királyok Királyának nagykövete. Micsoda óriási felelősség - és egyben micsoda óriási kiváltság!

Sajnos azonban vannak keresztények, akik nem hajlandók vállalni ezt a felelősséget, és úgy gondolják, hogy ez csak néhány „profinak” a dolga. Minden kereszténynek van hatalma arra, hogy ellene álljon az ördögnek, hogy az elfusson tőle; van hatalma az „oldásra és kötésre”,

illetve arra, hogy Jézus Krisztust képviselje az emberek előtt - hiszen mindezzel Jézus Krisztus ruházta fel tanítványait. A Konstantin utáni évszázadok során bekövetkezett metamorfózis eredménye az, hogy⁷ a római hierarchia felsőbb rétegeihez tartozók kizárólag maguknak követelik mindazt a jogot, amit Jézus Krisztus minden apostolának megadott, s ami egyben feladatot is jelent.

Életbevágó különbségek

Jézus Krisztus nagyon világosan különbséget tett a császár és Isten között: „Adjátok meg ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek” (Márk 12,17). Ez nagyon fontos. A katolikus egyház azonban összeházasította Istent a császárral. Az egyház és az állam eggyé vált, az egyház kezében van az irányítás, az állam pedig teszi, amit mondanak neki. Ma is ez a helyzet azokban az országokban, ahol a többség katolikus.

Jézus Krisztus ugyanígy elkülönítette az ^{ZZ} Ő országát a világtól, mint ami nem e világból való (János 18,36). A pápák figyelmen kívül hagyták ezt, és azt állítva, hogy Krisztus képviseli, olyan birodalmat, királyságot építettek ki, ami nagyon is e világból való - bár erről azt állítják, hogy *Isten*, országa. Ez az ország természetesen világi uralkodókkal kötött szentségtelen szövetségek során valósult meg.

Jézus Krisztus elválasztotta a világot és az Ő egyházát, amit kihívott a világból (János 17,18-20). János apostol ezt mondja: „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete” (János 2,15).

Mindazokhoz a különbségekhez, amiket Jézus Krisztus megjelölt, ragaszkodniuk kell azoknak is, akik őt követik: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet...; aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet” (János 14,23-24); „Miért mondjátok pedig nékem: Uram, Uram, ha nem tesztitek, amiket mondok?” (Lukács 6,46)

15

Elvtelen szövetségek

Jöjj, és megmutatom néked a nagy paráznának
kárhoztatását, aki a sok vízen ül; akivel
paráználkodtak a föld királyai, és az
paráznaságának borával megrészegedtek
a föld lakosai.

Jelenések 17,1-2

Olyan szintre alacsonyodott le [IX. Piusz pápa],
hogy politikai paráznaságot elkövetve egyesült
bármilyen világi hatalommal és az összes
zsarnoki rendszerre épül állammal;
meggyalázta a keresztet: az áldozat és üdvösség
szimbólumát a zsarnokság és romlás
szimbólumává tette.

Azok, akik magukat Krisztus földi helytartóinak
hívják, az ördögi zsenialitás helytartóivá lettek.

Giuseppe Mazzini olasz hazafi 1863-ból¹

rá hét hegyen épült várost Isten azzal vádolja, hogy paráználko-
dott a föld királyaival! Már rámutattunk arra, hogy a „paráz-
< 1 nálkodni” kifejezést a Biblia nagyon gyakran szellemi értelem-
ben használja, és Isten iránti htlenséget jelent. Ezékiel könyvében az
egész 16. fejezet arról szól, hogy Jeruzsálem htlent lett Istenhez, és itt
a Biblia úgy beszél róla, mint „házasságtörő asszonyáról, aki „férje he-
lyett idegeneket fogad el” (32. vers). Jeruzsálem megsértette Istenhez

f z d szellemi kapcsolatát azáltal, hogy bálványimádó lett, és pogány népekkel lépett szövetségre. A „parázñaság” kifejezésnek ilyen jelentése a Szentírás más részeib l is világosan kimutatható.

Jeruzsálem azonban nem lehet azonos ezzel az asszonnyal, mert ahogy azt már az el zekben is láttuk, nem épült hét hegyre, és a többi kritériumnak sem tesz eleget. Az a város, amit ez az asszony szimbolizál, azt állítja magáról, hogy Jeruzsáleméhez hasonló h ségi kapcsolatot f zi Istenhez. Róma valóban azt állítja, hogy Jeruzsálem helyett érdemli ki Isten szeretetét. Az Istennel kialakított jó viszonyt azonban megmérgezte azzal, hogy elvtelen szövetségre lépett istentelen földi uralkodókkal.

A történelem rengeteg bizonyítékot szolgáltat a Vatikán és más világi hatalom között létre jött szövetségekre. Sok bizonyítékot találunk még Róma templomaiban és m emlékeiben is. A Vatikán múzeuma például tele van olyan felbecsülhetetlen érték festménnyel, szoborral, sz ttessel, arannyal és ékszerekkel, amiket egykor despota uralkodók viseltek, illetve riztek kincstárukban. Ezeknek többségét királyok, királyn k, császárok vagy kormányok adományozták a pápának szövetségük jeléül. Ezeket a szövetségeket a Biblia elítéli, és elképzelhetetlen, hogy Jézus Krisztus menyasszonya egy ilyennek tagja legyen.

A történelem tanúságtétele

Amikor egy ellene irányuló felkelés miatt III. Leó pápa Rómából Nagy Károly francia udvarába menekült, arra kérte a királyt, hogy nyújtson neki segítséget, hogy visszahódítsa azokat a területeket, amik fölött egykor a pápák rendelkeztek. A vérszomjas hadsereg újra elfoglalta Rómát, és Jézus Krisztus nevében Leó pápát újra a pápai trónra ültette. Amikor Nagy Károly i. sz. 800-ban a Szent Péter bazilikában térdelt a karácsonyi misén, a pápa koronát helyezett a fejére, és kijelentette, hogy Károly a nyugati birodalom császára. Ezt végül el kellett, hogy ismerje a keleti uralkodó és a bagdadi kalifa is. Ahogyan erre Maurice Keen is felhívja a figyelmet, „Róma világuralmi szerepének restaurációja nemcsak középkori pápák és császárok álma volt, hanem nagyon sok alattvalóé és szolgálé is”². Ez az álom tökéletesen majd az Antikrisztus uralma alatt fog valóra válni.

A pápa nagyon ravasz lépést tett. Nagy Károly hatalma már nagyobbnak t nt, mint a pápaságé. Nagy Károly azonban a Szent Péter

bazilikában történt megkoronázása után szilárd szövetségre lépett a pápasággal, és „mintegy negyven évig munkálkodott azon, hogy megteremtse a Szent Ágoston által körvonalazott keresztény nemzetközösséget”³. A császár brutális észak-európai hadjárait a pogányok er szakos megtérítése kísérte. Nagy' Károly volt a pápa világi karhatalma, aki karddal tette keresztényekké a pogányokat, megnövelve ezzel a római katolikus birtokokat. Ugyanezt tették a spanyol hódítók kés bb Amerikában.

Ahogy err l már az el z ekben is szó esett, Nagy Károly apja, Kis Pipin egy hamis dokumentum (*Konstantin-féle ajándékozási okirat*) alapján hatalmas földterületeket adott a pápáknak, amiket kés bb csak pápai birtokok néven ismertek. Még magát Nagy Károlyt is megtévesztette ez a csalás. A hamis dokumentum alapján megalkotott egy okiratot, amiben elismeri a pápaságot mind szellemi, mind világi uralkodóként „Itália és a nyugati birodalom egész területén”. Ett l kezdve Nagy Károly a pápák véd je és szövetségese lett, ahogyan ezt Konstantin is tette, amikor elkezdte kialakítani az egyház és az állam közötti koalíciót. Az ehhez hasonló egyezségek teljesen ellentétesek Jézus Krisztus tanításával, és a fenti eset csak egy példa arra, hogy milyen paráználkodásokat folytatott ez az asszony - pontosan úgy, ahogyan ezt János apostol el re látta.

Végül is az egyház és az állam olyan szoros szövetségre lépett, hogy szinte alig lehetett elválasztani a kett t egymástól. A császárok elnököltek a nagy egyházi zsinatokon, és a pápákra, illetve az egyház fels bb rétegére úgy tekintettek, mint a tömegek kormányzásában résztvev partnerekre. Az ilyen elvtelen pápai szövetségek, amelyek hamarosan teljesen mindennapossá és megszokottá váltak, a korai egyházban kiátkozásra adtak volna okot; nevetség tárgyává tették azt a tényt, hogy Jézus Krisztust a világ elutasította és megfeszítette. Nézzünk meg egy részletet Euszebiosz egyházatya hízelg beszédéb l, amint Konstantin érdemeit méltatja! A pogány császárnak ugyanazt a szellemi kiválóságot, egyházi tekintélyt és szerepet tulajdonítja, mint amit most a pápák követelnek maguknak:

A mi Császáruk, [Jézus Krisztus] barátja, Isten Igéjének magyarázója, azt a célt t zte ki maga elé, hogy az egész emberi fajt elvezesse Isten ismeretére; mindenkinek fennszóval hirdeti az igazság és a szentség törvényét, aki csak él ezen a földön...; hasonló a mennyei fenséghez..., és itt a földön kormányát az eredeti isteni mintára alakítja..., Isten uralmának hasonlatosságára.*

Kétség nem férhet ahhoz, hogy mennyire a János apostol látásában szerepl városról van itt szó, arról, amelyik azt vallja, hogy Jézus Krisztusé, de mégis a föld királyaival paráználkodik. Az, hogy pogány uralkodók fegyverrel kényszerítik rá az emberekre a „kereszténységet” az egyre jobban terjeszked pápai birodalomban, a Jézus Krisztus által hirdetett igazságnak istenkáromlással felér, gúnyos megcsúfolása. Az evangéliumot annyira félreértelmezték, és olyan megtéveszt módon azonosították az államot az egyházzal, hogy a végén Jézus Krisztust tartották a bizánci császárság igazi uralkodójának! Vannak olyan pénzértmek, amelyek Jézus Krisztust ábrázolják a birodalmi koronával a fején, és olyan ikonok, amelyeken a császár ruháit viseli. A császár saját trónja mellett közvetlenül egy másik is állt, ami üres volt, csak egy Biblia volt rajta, amivel azt jelezték, hogy Jézus Krisztus a bizánci császárság társuralkodója. Hasonló volt az uralkodó korszellem a nyugati részen is.

Végül, ahogy err l már szóltunk, III. Ince pápa eltörölte a római szenátust, és Róma közigazgatását közvetlenül saját uralma alá helyezte. A kormányzásra egy szenátort jelölt ki, aki egyben az helyettese is volt. 1266-ban IV Kelemen ezt a tisztséget Anjou Károlynak adta, aki megalapította a római egyetemet. A pápaság továbbra is a politikai intrikák középpontjában állt; a pápai hadsereg pedig ezt követ en is szövetségben maradt sok olyan király hadseregével, akik állandó háborúskodásaikkal megfert zték Európát.

Az Újvilágban az egyház a spanyol hódítók szövetségese volt, Afrikában pedig a portugáloké. Nemrégiben bennszülött amerikai aktivisták felszólították II. János Pál pápát, hogy hatálytalanítsa az 1493-ban kiadott Inter Cetera elnevezés pápai bullát. Ebben az áll, hogy „a már felfedezett és az ezután felfedezésre kerül barbár népeket a katolikus hitnek kell alávetni, hogy ezáltal el segítsék egy keresztény birodalom kialakulását”⁵. A „föld királyaival való paráználkodásról” szóló, a rég-múlt történelméb l származó példák sorát még b ven lehetne folytatni, de tovább kell haladnunk korunkhoz.

Az 1929-es, Mussolinival kötött konkordátum

Már történt utalás arra, hogy 1870-ben Olaszország függetlenné vált, és ami a pápai államokból megmaradt, az beolvadt az újonnan egyesített nemzetbe. Arról is szóltunk, hogy az olaszok túlnyomórészt a pá-

pai uralom ellen és egy új függetlenség mellett szavaztak. A pápák világi hatalma véget ért, és búcsút kellett mondaniuk a világi hatalmakkal kötött szövetségeknek is. A pápák társadalmi befolyása a Vatikánra korlátozódott, ahol önkéntes számzetésben éltek közel 60 évig, egészen 1929-ig, amikor Mussolini és XI. Piusz aláírták a Lateráni Egyezményt.

A konkordátum a római katolicizmust újra - a törvény erejével - Olaszország „kizárólagos vallásává” tette. Se Péter, se Pál, de maga Jézus Krisztus se lépett volna ilyen egyezsége egyetlen kormánnyal sem, különösen nem egy fasiszta diktatúrával. A Vatikán, amely az egyetlen igaz egyháznak tartja magát, Jézus Krisztus menyasszonyának (holott Jézus azt mondta, hogy az O királysága nem e világból való), újra elnyerte a független állam státuszát, és politikai nagyköveteket küldhetett ki és fogadhatott.

Az 1870-ben elkobzott pápai területek fejében Olaszország a Szent-székeknek 750 millió lírát fizetett készpénzben és 1 milliárdot államkötvényekben. Ebből a pénzben nagy összeget használtak fel arra, hogy megnyissák a mára már korrupciójáról hírhedtté vált Vatikáni Bankot, de az Anyaszentegyház olyan meglehetősen furcsa üzletekbe is befektetett, mint amilyen például az olasz fegyvergyártás, vagy egy fogamzásgátlót gyártó kanadai cég⁶.

Semmi kétség, hogy a római katolikus egyház emelte hatalomra Mussolinit. Hogy a Lateráni Egyezmény létrejöjjön, a pápa felkérte a katolikusokat, hogy tartózkodjanak a politikai életben való részvételtől (ugyanis sokan közülük szocialisták voltak, és aktívan felleptek Mussolini és fasiszta pártja ellen), és támogatásáról biztosította Mussolinit. A pápa olyan határozottan tette Mussolinival rokonszenvez kijelentéseit - azt mondta például, hogy „Mussolinit a Gondviselés küldte” - , hogy a katolikusoknak nem volt más választásuk, mint az, hogy a fasiszta diktatort támogassák. E nélkül a támogatás nélkül Mussolini nem került volna hatalomra, és talán a történelem is másképpen alakulhatott volna.

Tévedés

Miután a konkordátumot aláírták, Mussolini a maga részéről kijelentette: „Elismerjük, hogy a katolikus egyház az olasz emberek vallási életében az első helyet foglalja el. Ez teljesen természetes egy olyan ka-

tolikus országban, mint a miénk, különösen egy fasiszta kormányrendszer idején”. Róma összes bíborosa dicsérte a pápa előtt Mussolinit, és azt mondták róla, hogy „ az a kiváló államférfi, aki az Isteni Gondviselés elrendelése által [van hatalmon Olaszországban]”. Visszatekintve, igazán csodálkozhatunk, hogy emberek, akik magukat a Szent Szellem küldötteinek tartották, hogyan tudtak ekkorát tévedni. Volt azonban egy nagyon is önző okuk erre.

Ez a tévedés mindkét fél számára sokat ígért. Mussolininak szüksége volt az egyházra ahhoz, hogy Olaszországban megvesse a lábát, az egyház pedig azért támogatta, hogy cserébe legalább valamit visszakapjon egykori tekintélyéből és hatalmából. A római katolikus egyház határozott támogatásával Mussoliniból diktátor lett. A Lateráni Egyezmény ugyanakkor újra biztosította a római papnak az „uralkodó jobb keze” státuszt, vagyis azt a pozíciót, amit a pápák Konstantin uralkodásától kezdve élveztek. Rövid szünet után tehát újra kezdetét vette a „királyokkal való paráználkodás”.

Az egyház a II. világháborúban végig hűségesen kiszolgált az elnyomó diktatúrát, amelyik cserébe boldogan biztosította számára, amit kért: az alapvető emberi jogok eltiprását. Mivel a katolikus vallás lett az államvallás, az iskolákban kötelezővé tették a vallási oktatást, csak az egyház által jóváhagyott könyvekben taníthattak az egyház által javasolt tanárok, az egyházi esküvel kötelezővé tették és a válást megtiltották. A katolicizmus akár szóban, akár írásos formában történő bírálata büntetendő volt.

Ahogy ezt Avro Manhattan *A Vatikán és a világpolitika (The Vatican and World Politics)* c. munkájában megfogalmazza, „az egyház vált a fasiszta állam vallási fegyverévé, míg a fasiszta állam lett az egyház világi karhatalma”. Egyetlen világi kormánnyal sem lépett volna egyetlen más egyház (baptista, metodista, lutheránus) sem ilyen szövetségre, még akkor sem, ha ezt elvárta volna tőle a kormány. Csak Vatikán városa képes szellemi paráznságra; és az biztos, hogy Mussolinival, később Hitlerrel és számos más kormánnyal kötött szövetsége egyértelműen ennek mondható. Egyszer nem lehetett ezt az asszonyt senki mással összetéveszteni.

1985. június 3-án a Vatikán és Olaszország aláírtak egy új konkordátumot, amely véget vetett „számos olyan kiváltságnak, amivel a katolikus egyház Olaszországban rendelkezett, beleértve azt is, hogy elveszítette államegyház státuszát... Ez az új egyezmény szabadságot biztosít a nem-katolikusok számára, és többé nem tekinti Rómát „szent

városnak”, [bár] elismeri, hogy Rómának „különleges jelentése” van a „római katolicizmust illetően”.

A Hitlerrel kötött, 1933-as egyezmény

Az 1929-es, Mussolinival kötött konkordátumot megelőző tárgyalások kulcsembere Francesco Pacelli ügyvéd volt, annak az Eugenio Pacelli bíborosnak a testvére, aki később XII. Piusz néven pápa lett. Ő, Eugenio Pacelli volt az, aki Vatikán Állam titkáráként kulcsfontosságú szerepet játszott (az egyház számára) gyümölcsöző, 1933-ban Hitlerrel megkötött egyezmény tárgyalásai során. A konkordátum az egyház számára több százmillió dollár nyereséget hozott, ugyanis ennyi folyt be a háború ideje alatt a katolikus egyházba egyházadóként (*Kirchensteuer*). Ezért XII. Piusz soha nem átkozta ki Hitlert a katolikus egyházból, és még csak fel sem emelte a hangját, hogy a 6 millió zsidó kiirtása ellen tiltakozzon.

A katolikus vezetők és teológusoknak extatikus örömet okozott az 1933-as egyezmény aláírása. Michael Schmaus, katolikus teológus, írásaiban méltatta a náci önkényuralmi rendszert, és azt az egyházéhoz hasonlította: „Az új kormány nagy hangsúlyt helyez a tekintélyre, és ezt a katolikusok nagyon is jól ismerik. Az egyik természetes szinten, a másik szellemi szinten gyakorolja a hatalmat. A tekintély értéke és jelentése sehol sem annyira szembeötlő, mint a mi katolikus anyaszentegyházunkban”. Ez természetesen megfelelt a valóságnak, hiszen a pápaság évszázadokon keresztül szorosan együtt működött önkényeskedő királyokkal és császárokkal az alapvető emberi jogok elnyomása terén.

Ma a katolikusoknak szembe kell nézniük azzal a ténnyel, hogy egyházuk totalitárius rendszere nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy a német katolikusokat felkészítse a náci rendszer elfogadására. Az egyháztörténelem egyik katolikus professzora, Joseph Lortz „fáradhatatlanul azt hangoztatja, hogy ‘milyen *alapvető rokonság* van a nemzeti szocializmus és a katolicizmus között - és ennek a rokonságnak elképesztően mély gyökerei vannak...’”. Még ugyanebben az évben, 1933-ban, egy híres kölni prelátus, Robert Grosche, a *Die Schildgenossen* c. művében a következőket írja:

Amikor 1870-ben kinyilvánították a pápai tévedhetetlenséget, az egyház már egy magasabb szinten előre jelezte azt a politikai döntést,

ami most a politikában is megvalósult: ez a döntés a tekintély, a pápa és a Führer mellett, valamint a párbeszéd, a zsinat szuverenitása és a parlament ellen szól.⁸

Miután éveket töltött a vatikáni levéltár titkos dokumentumainak tanulmányozásával, August Bernhard Hasler, aki maga is évekig az archívum kurátora volt, megjegyzi: „Mind Olaszországban, mind Németországban a *Kúria* megragadta az alkalmat, hogy megszerezze az önkényuralmi rendszert l azt, ami a parlamentáris rendszer alatt elképzelhetetlen volt, vagyis az egyezményt”. Hasler ezután a német katolikus vezet t, Ludwig Kaas idézi: „Az ‘önkényuralmi állam’ szükségse-
ren mindenki másnál jobban megértette az ‘önkényuralmi egyház’ alapvet elvét”. Valóban igaz az, hogy együttm ködtek, hiszen egymásért voltak. Hitler a következ meleg hangú üdvözlét kapta Michael Faulhaber bíborostól hat hónappal hatalomra kerülése után:

Amit a régi parlamenteknek és pártoknak nem sikerült elérni 60 év alatt, Ön államférfiúi éleslátásával - mint világtörténelmi jelent -
ség eredményt - hat hónap alatt elérte. Ez a pápasággal való kézfo-
gás, ami a világtörténelem során eddig a legnagyobb erkölcsi er t je-
lentette, Németország Kelet és Nyugat el tt való presztízsének növe-
kedését is jelzi az egész világ számára.⁹

A Pulitzer-díjas újságíró, John Toland rámutat arra, hogy a római katolikus egyház vezetői nagyon igyekeztek elnyerni Hitler kegyeit. XI. Piusz pápával történ személyes kihallgatása után, röviddel azután, hogy Hitler törvényen kívül helyezte a Katolikus Pártot, a párt vezetője, Monsignore Ludwig Kaas (szándékosan azzal a céllal, hogy jó benyomást tegyen a Führerre) a sajtónak a következőket mondta: „Hitler ért ahhoz, hogy hogyan kell kormányozni a hajót. Gyakran volt alkalmam találkozni vele még birodalmi kancellárrá választása előtt, és mindig nagy hatást tett rám világos gondolkodásmódja, illetve az, ahogyan a tényekkel szembe tudott nézni, ugyanakkor mindig megtartotta nemes elképzeléseit.” Toland így folytatja:

A Vatikán annyira hálás volt a tökéletes együttm ködésért, hogy Isten áldását kérte a Birodalomra. A gyakorlatban ez úgy valósult meg, hogy elrendelte, hogy a német püspökök tegyék le a h ségesküt a nemzeti szocialista rendszernek. Az eskü szövegének a vége a következőképp hangzott: „Hivatásom gyakorlása során a Német Birodalom jólétét és érdekeit fogom szem előtt tartani, és mindent megteszek,

hogy elkerüljem olyan végzetes hibáknak az elkövetését, amelyek ezt veszélyeztetik.”¹⁰

Az ár sodrásában

Amikor Hitler Mussolini ellenkezése dacára bejelentette, hogy Németország kilép a Népszövetségből, a *Catholic Action* azonnal táviratot küldött, melyben biztosította Hitlert támogatásáról. Hitler nagyon ravaszul ezt a döntést a nép szavazatai alapján hozta meg, aztán nyomást gyakorolt rájuk, hogy támogassák. A katolikus egyházban lelkes támogatóra talált, ugyanis az világosan közölte a hívekkel, hogy Hitler döntése mellett kell szavazniuk. Faulhaber bíboros az összes bajorországi püspök egyetértésével kijelentette, hogy ha igennel szavaznak, akkor ez a katolikusok számára azt jelenti, hogy „újra kinyilvánítják hazájuk és népük iránti hűségüket, valamint azt, hogy egyetértenek a Führerrel relatív és komoly erőfeszítéseivel, amelyek arra irányulnak, hogy megkíméljék a német embereket a háború és a bolsevizmus borzalmaival, illetve hogy biztosítsák a törvényes rendet, és munkalehetőséget adjanak a munkanélkülieknek.”

Amikor Hitler ígéretét megszegve bevonult Ausztriába, meglepő módon látta, hogy az osztrákok szinte kizárólag katolikusokból álló tömegei melegen üdvözölték. Miután a Heldenplatzon 200 ezer embernek elmondta beszédét, katonai parádét rendezett a Téli Palota előtt, amihez osztrák tábornokok is csatlakoztak. Később Innitzer bíboros üdvözölte Hitlert „egy kereszt feltartásával, és biztosította arról, hogy míg a [római katolikus] egyház megtartja függetlenségét, addig az osztrák katolikusok lesznek ‘annak a nagy Birodalomnak a leghűségesebb fiai, amelynek karjaiba újra visszakerülhetnek ezen a jeles napon’”. A Führer melegen megrázta a bíboros kezét, és „mindent megígért neki, amit csak kért”.¹¹

Hitler ötvenedik születésnapján „különleges misét celebráltak minden német [római katolikus] templomban, hogy 'Isten áldását kérjük a Führerre és a népre'. Mainz püspöke a fennhatósága alá tartozó egyházmegyében felhívta a katolikusokat arra, hogy imádkozzanak 'a Führerért és Kancellárért, aki a Birodalom ihletje, megnövekedése és védelmeje'”. A pápa sem mulasztotta el, hogy elküldje jókívánságait.¹²

A katolikus sajtó egész Németországban szinte egyhangúan így nyilatkozott: Isten csodálatos védelmének bizonyítéka az, hogy Hitlernek sikerült megmenekülnie az 1939-es, ellene irányuló merényletben.

Faulhaber bíboros azt az utasítást adta, hogy a Te Deum-ot énekeljék minden müncheni székesegyházban, hogy „az érsekség nevében köszönetét mondjanak az Isteni Gondviselésnek a Führer szerencsés megmeneküléséért”. A pápa sem mulasztotta el kifejezni személyes jókívánságait a Führernek ez alkalomból, viszont elfelejtett hangot adni Lengyelország likvidálása miatti rosszsorsának.

Az egyház még akkor is támogatta Hitlert, amikor már napvilágra került gonoszsága. Amikor a német csapatok megtámadták a Szovjetuniót, a pápa újra „világosan kijelentette, hogy támogatja a bolsevizmus elleni náci harcot, és úgy nyilatkozott, hogy ez egy rendkívül gáláns cselekedet, és a keresztény kultúra alapjainak megvédésére irányul. A német püspökök közül jó néhányan egyetértettek a támadással, ahogyan ezt el re lehetett sejteni. Egyikük európai kereszties hadjáratnak nevezte, és a Német Lovagrend tagjainak nagy küldetéséhez hasonlította. A pápa minden katolikust arra buzdított, hogy harcoljanak a gy zelemért, ami lehet vé teszi, hogy Európa újra szabadon lélegezhessen, és ami minden nemzetnek új jöv t ígér”.

Oldalakon keresztül lehetne még sorolni a további hiteles dokumentumokat. Ennyi azonban talán elegend arra, hogy' bebizonyítsuk, hogy a pápától és a püspökökt l kezdve egészen az átlag katolikus hívekig mindenki rokonszenvet érzett Hitler iránt, és még azután is támogatták, miután már ismertté váltak könyörtelen terjeszkedési törekvései és az emberiség ellen elkövetett b ntettei. Elvtelen szövetségek? Szellemi paráznaság? Kétségtelenül az.

A ma is fennálló szövetségek

A *Time* magazin 1992. február 24-i számának címlapján az egykori elnök, Ronald Reagan és II. János Pál pápa képe látható, alatta egy mehökkent képaláírás: „SZENT SZÖVETSÉG: Hogyan szövetkezett Reagan és a pápa, hogy el segítsék a lengyel szolidaritási mozgalmat, és hogy siettessék a kommunizmus hanyatlását?”. A vezércikk beszámol arról, hogy Reagan „nagyon is hitt a Washington és a Vatikán közötti kapcsolat el nyeiben és gyakorlati vonatkozásaiban. Elnökként legels céljai közé tartozott - állítja Reagan -, hogy a Vatikánt államként elismerje, és szövetségesévé tegye”.

A szövetségek a történelem legelképezet bb jelenségei. Ezek döntötték le a berlini falat, ezek vetettek véget a hidegháborúnak, és ezek

segítették el a szovjet kommunizmust is. Ezek a CIA és a Vatikán nyilvánvalóan hatékony ügynökei közötti intrika és együttműködés történetei. Reagan és II. János Pál, akik mindketten gyilkossági merénylet túlélői, „ugyanazt a látást és bölcsességet osztják a szovjet birodalommal kapcsolatosan: a jó végül is diadalmaskodik majd az isteni tervben”.

Egy ötrészes stratégiát alakítottak ki 1982 első felében, ami „a szovjet gazdaság összeomlását, a Szovjetuniónak a Varsói Szerződés tagállamaihoz fűződő viszonyának tönkretételét és a szovjet birodalom területén belüli reformok szorgalmazását célozta meg”. Alexander Haig, volt külügyminiszter elismerte, hogy a terv kidolgozása során „a Vatikán információi minden szempontból jobbak és gyorsabbak voltak, mint az amerikai hírszerzésé. A Vatikán és a Fehér Ház közötti összeköttetés, Pio Laghi érsek folytonosan arra hívta fel a hivatalnokok figyelmét, hogy „csak figyeljenek a Szentatyára, ugyanis neki 2000 éves tapasztalata van ezen a téren.”¹³

A későbbiekben mind Reagan, mind Gorbacsov elismerték, hogy a pápa kulcsszerepet játszott. Egy neves újság egyik cikke három héttel a *Time* cikke után a következőket jelentette: „II. János Pál pápa döntő szerepet játszott abban, hogy a kommunizmus megbukott Kelet-Európában - nyilatkozta Mihail Gorbacsov, a Szovjetunió egykori vezetője. Gorbacsov elrejtette azt is, hogy a pápa továbbra is fontos politikai szerepet fog betölteni abban a jelenleg zajló nagyon kényes átmenetben, aminek Európa szemtanúja lehet...; a kelet-európai események talán nem következhetek volna be a pápa fontos szerepe nélkül - beleértve politikai szerepét is. A pápa jól tudta, hogy hogyan kell a világ színpadán fellépnie - mondta Gorbacsov”.¹⁴

Most az olvasóra bízunk, hogy eldöntse, vajon mi ösztönözhetette a Vatikánt arra, hogy ilyen súlyos politikai beavatkozást vigyen véghez. A tény azonban mindenképpen az, hogy a világ színpadán egy olyan szerep, ami tele van elvtelen szövetségekkel, politikai intrikákkal, evilági célokkal, tökéletesen méltatlan lenne Krisztus igazi menyasszonyához.

A Vatikán régóta belebonyolódik botrányos tevékenységekbe, és sok állammal lép önző célok érdekében szövetségre. A *Kolumbusz lovagjai* (*Knights of Columbus*) nevű magazin szerint „az Egyesült Államok és a Szentszék közötti diplomáciai kapcsolatok története mintegy 200 éves”. A cikkben szerepelt Amerika akkori vatikáni nagykövete és felesége, Thomas és Margaret Melady fényképe, amikor a pápa társaságában voltak, illetve a cikk idézte Melady szavait is:

II. János Pál pápa nagy tekintélynek örvend mint a világ egyik vezetője...; kormányaink úgy működnek együtt a Szentszékekkel, mint egyik kormány a másikkal. Nagy kiváltságot jelent számomra, hogy ott lehetek, hogy képviselhetem kormányomat a Szentszék előtt a világtörténelemnek ebben a rendkívül fontos időszakában.

Úgy látszik, Jézus Krisztus, akinek a királysága kezdetben „nem e világból való” volt, most meggondolta magát. O, aki kiküldte tanítványait, hogy megváltó kegyelmének evangéliumával hívjanak ki a világból embereket, és tegyék őket mennyei állampolgárokká, most úgy döntött, elhatározta, hogy e világ nemzeteivel fog együttműködni, hogy itt a földön teremtsen meg a paradicsomot. A *Kolumbusz lovagjai* cikke a továbbiakban örömeivel írta:

Az Egyesült Államok és a Szentszék közötti diplomáciai kapcsolatok a XVIII. században kezdődtek, amikor a pápai állam (még az Olaszországba történt beolvadása előtt) eldöntötte, hogy a Földközi-tengeren megnyitnak néhány kikötőt az amerikai hajózás számára. 1797-ben az olasz John B. Sartorit nevezték ki amerikai konzulnak...

1847-ben James K. Polk elnök kérésére az Egyesült Államok felvette a diplomáciai kapcsolatot a pápai állammal..., és ez egészen 1867-ig tartott, amikor katolikus-ellenes elemeknek az Egyesült Államokban sikerült ezt befagyasztni.

A nem hivatalos kapcsolat 1939-ben tovább folytatódott, amikor Franklin D. Rooseveltnél elnök kinevezte Myron C. Taylort mint „személyes követét” a Szentszékhez...

1981-ben Reagan elnök a katolikus William A. Wilsont nevezte ki erre a posztra, aki 1984-ig tevékenykedett ebben a minőségben, majd a Vatikán és az Egyesült Államok felvette a hivatalos diplomáciai kapcsolatokat, és így Wilsont kinevezték az Amerikai Egyesült Államok első nagykövetének a Szentszékhez.¹⁵

Érdeemes elgondolkodni a következő, nemrégiben megjelent katolikus brosúra szövegén, ami „Az év katolikus eseményét” hirdeti: „XIII. Leó pápa szerint az állam és az egyház helyes viszonya olyan, amilyen a test és a lélek egysége az emberben. Képzeljünk csak el egy nemzetet lélek nélkül! Amint erről az utóbbi idők eseményei tanúskodnak, Amerika ma egy ilyen nemzet. Amerikát egy katolikus fedezte fel [Kolumbusz], és lefoglalta Jézus Krisztus, a Király számára. Ha Amerikát újra fel akarjuk fedezni, és újra Jézus Krisztusnak akarjuk adni - ha ez a nemzet meg akarja találni hiányzó lelkét -, akkor a katolikusok azok, akiknek most cselekedniük kell.”¹⁶

Róma nem változott. Ambíciói nagyon is evilágiak maradtak. Természetesen Jézus Krisztus nevében akarja kiépíteni „uralmát a föld királyai fölött”. Az „emberiség javát és Krisztus dicsőségét” az szolgálja - legalábbis ezt gondolja hogy „a katolikus egyház szüntelenül várja, hogy az emberiség és annak minden java” visszakerüljön hozzá. A II. vatikáni zsinat nagyon is világosan hozta ezt mindenki tudomására.

Uralkodás a föld királyain

Féljen azért mindenki haragunktól
és bosszúunktól, ugyanis Jézus Krisztus az, aki
minket [pápákat] minden ember bírójává tett;
még maguk a királyok is alá vannak vetve
hatalmunknak.

I. Miklós pápa (858-67)'

Itália népét Isten az különleges kegyelme által
minden nép fölé emelte azzal, hogy a pápa
személyében egy szellemi birodalmat adott neki.
71 pápa az, aki ledönti trónjukról a nagy
királyokat és a hatalmas uralkodókat, és emel
trónra másokat; az, akinek a legnagyobb
birodalmak is régóta (mást soha meg nem illet)
kegyelettel adóznak; az, aki udvaroncainak
olyan gazdagságot osztogat, ami egyetlen
királynak vagy császárnak sem állt módjában.

Padua Provost és Professor Carrerio, 1626¹

7\ pápai hivatal az, ami királyokat
és uralkodókat vet lába alá.

J. H. Ignaz von Döllinger'

Az utolsó megkülönböztet jellemvonás, amit János apostol a fenevadon ül asszonyra vonatkozóan ad az az, hogy „város, amely uralkodik a föld királyain” (Jelenések 17,18). Létezne olyan város, ami ténylegesen *uralkodik* a világ kormányain? A történelem tanúsága szerint igen, és csakis egy ilyen város volt és van: Róma. Miután püspökei elkezdtek pápáknak nevezni magukat, és azt állították, hogy k a császárok utódai, az egész világra kiterjed szuverenitás birodalmi hatalmát követelték a maguk számára.

Nézzük meg például III. Sándor pápa (1159-81) g gös imperializmusát! Kijelentette, hogy „a pápa hatalmának alá van rendelve a királyok hatalma is”, és kiközösítette I. Frigyes német-római császárt, Németország és Itália királyát. Bár megkísérelték megbüntetni ezért a pápát, Frigyes hadserege vereséget szenvedett a pápai hadseregt l. A legy zött császár elment Velencébe, hogy b nbocsánatot és feloldozást nyerjen, és megígérte, hogy „mindig alá fogja vetni magát a római egyház tekintélyének”. Képzeliük csak el, hogy egy *egyház* katonai er vel uralkodik a világban! Egy katolikus történész, Fortunatus Ulmas lelkesen így írja le az eseményeket:

Amikor a császár a pápa színe elé érkezett, levetette birodalmi palástját, és két térdre ereszkedett, fejét pedig a földig hajtotta. Sándor pápa odament hozzá, rátette a lábát a nyakára, miközben a bíborosok hangosan kiabáltak: „Te sárkány!”

R tszakállú Frigyes másnap megcsókolta Sándor lábát, és lovát gyepi jénél vezetve tért vissza a f papi palotába...

A pápaság ekkorra már olyan hatalomra tett szert, amilyen hatalommal azel tt még soha nem rendelkezett. Péter kardja legy zte a Császáret!⁴

Péter nem volt igazán alkalmas kardforgatásra: amikor egy fejet akart levágni, csupán egy fület ért a kardja. Jézus Krisztus megdorgálta tanítványát, meggyógyította a sebesült fülét, és aztán megengedte a katonáknak, hogy elvezessék. A korai egyház nagyon is tisztában volt azzal, hogy Jézus Krisztus követ i nem forgatnak kardot és nem ragadnak lándzsát az O megvédelmezésére. Az O királyságának - ami „nem e világból való” - el ször azoknak a szívében kell megvalósulnia, akik hisznek Benne mint Megváltójukban, aki meghalt b neikért. Ezek az igazi tanítványok Jézust az elutasítottság, szenvedés és a kínhalál ösvényén is követték. Vajon hogy tudtak eljutni azok, akik magukat Krisztus helytartóinak mondták, olyan világi magaslatokra, ahonnan ural-

kódoknak parancsolhattak, hadseregeket verhettek meg, és legy zött uralkodók nyakán taposhattak?

Ösvény az evilági dics séghez

Néhány évvel azután, hogy Konstantin áthelyezte a birodalom f hadiszállását keletre, a Nyugat-Római Birodalom felbomlott. A központi hatalom hiánya miatt keletkezett rt Rómában az egyház töltötte be, hiszen az egyház volt az egyetlen olyan római intézmény, ami alkalmas volt erre. Az egyházé volt a vezet szerep az oktatás és a jótékonyosság területén, majd kés bb a pápák fokozatosan átvették Róma és környéke kormányzását, és egy csalási man ver során (ahogyan ezt már láttuk) saját birtokaikhoz csatolták a pápai államok hatalmas földterületeit. Ahogy ambícióik egyre növekedtek, Róma új f papjai kezdték magukra venni az uralkodók címeit és hatáskörét.

A pápáknak, akik közül néhányan különleges hadvezéri képességekkel rendelkeztek, saját hadseregük és hadi flottájuk volt birtokaik megnövelésére és védelmezésére. Azonban ennél sokkal nagyobb hatalom volt a kezükben: náluk voltak „a mennyek országának kulcsai”. A világi uralkodókat kötelezték arra, hogy bármennyire is nem tetszik nekik, hajtsanak térdet a pápáknak. Csak az „eretnekek” (Jézus Krisztus igazi követ i) vonták kétségbe, hogy az egyház dönti el, ki mehet be a mennybe, és hogy bezárhatja annak kapuit azok el tt, akik vele szembeszállnak.⁵ A leghatalmasabb földi uralkodók is reszkettek a félelemt l, amikor kiátkozással fenyegették ket, ugyanis szinte az egész világon azt hitték, hogy nincs üdvösség az egyházon kívül. Walter James történész a következ ket írja:

A pápaság irányítása alatt állt a menny kapuja, amelyen minden hív , beleértve az uralkodókat is, szintén remélte, hogy belép. Abban az id ben csak nagyon kevesen kérd jelezték meg ennek az állításnak az igazságtartalmát, és ennek következtében a pápaság olyan erkölcsi tekintélyre tett szert, mint még soha/

A korábban már említett hamisított dokumentumot, a *Konstantin-féle ajándékozási okiratot* egy egész könyvtárra való koholmány követte. Ezek alapján a hamis rendeletek alapján vezetik vissza a pápai tekintélyt Róma korai püspökeire, illetve rajtuk keresztül Péterre. Még Aquinói Szent Tamás, a római egyház nagy teológusa is áldozata lett

ezeknek a hamis kijelentéseknek, és elhitte, hogy „nincs különbség Jézus Krisztus és a pápa között”. Aquinói Tamást annyira elvakította a pápák pompája és hatalma, hogy „rávette az egyházatyákat, hogy azt mondják: a világ uralkodói úgy engedelmeskednek a pápának, mintha lenne Jézus Krisztus”.⁷

Az igazság pontosan ennek az ellentéte: Jézus Krisztusnak nem volt semmi köze a világ uralkodóihoz, és nemcsak hogy nem engedelmeskedtek Neki, hanem „e világ fejedelmei... [meg]feszítették ... a dicsőség urát” (I Korintus 2,8). A katolikus eretnokség azonban megmaradt, és a pápák központi elvévé vált. Így teljesedett be tehát János apostol látása: a pápák szó szerint uralkodtak a föld királyain.

A pápai uralom Angliában és Írorszá^zgban

A pápának a föld királyai fölött gyakorolt félelmetes hatalma a középkorban tovább n tt. VI. Gergely (1045-46) kijelentette, hogy a pápa minden szavának vakon kell, hogy engedelmeskedjen mindenki, még az uralkodók is. II. Sándor (1061-73) a nagy Hildebrand (kés bb VII. Gergely) tanácsára kiadott egy olyan rendeletet, amelyben kimondja, hogy Harald, Anglia törvényes királya trónbitorló, és kiátkozta követ it. Majd a pápa úgy rendelkezett, hogy a normandiai herceg, Vilmos az angol trón jogos örököse. A pápa áldásával Hódító Vilmos (William the Conqueror) csatában megölte Haraldot, elfoglalta Angliát, és 1066. december 25-én, karácsony napján Londonban megkoronázták. Vilmos „Róma Szentszéke nevében” fogadta el a királyi koronát. Ez a pápaság újabb gy zelmét jelentette, és nagymértékben növelte a római katolikus befolyást Angliában. Freeman *The Norman Conquest (A normann hódítás)* c. művében a következ képpen számol be az eseményekr l:

Vilmost [a pápa] ruházta fel azzal a tekintéllyel, hogy legyen a Menny bosszúállója. Megkövetelték t le, hogy az angol népnek megtanítsa „a Krisztus helytartójának kijáró engedelmességet”, és azt, amir l a pápaság soha nem felejtkezik el: „a járandóságok még pontosabb fizetését”.⁸

1155-ben IV Hadrián Írország koronáját Anglia királyának adta. „Krisztus helytartója” saját tekintélyével Írországot angol uralom alá

vetette, és kiszolgáltatta az ország „békét r , keresztény népét II. Henrik könyörtelen kegyetlenségeinek azon az alapon, hogy ez Szent Péter és az Anyaszentegyház öröksége”.⁹ Az t követ pápák is meg-er sítették ezt a rendeletet.

Mindaddig, amíg Anglia katolikus maradt, a helyzet elviselhet volt. Amikor azonban Anglia protestáns ország lett, Anglia Írország fölötti folytonos katolikus kontrollja, illetve a katolikusok üldözése egyre nagyobb problémát jelentett, és ez még napjainkban is érzékelhet . Jóllehet a katolikus Írországot sok jogos sérelem érte, és ezek túl összetettek ahhoz, hogy itt kitérjünk rájuk, azt nem szabad elfelejteni, hogy végül is a római katolikus pápák adták oda Írországot Angliának.

S t, tény az is, hogy a pápák a felel sek Angliának sok megpróbáltatásáért és viszontagságáért is. A római f papok úgy kezelték „királyait, mint alattvalóikat, népének egyáltalán nem ismerték el jogait, ha ez éppen a pápaság érdekeibe ütközött... A katolikus klérus a pápa megbízottjaként irányította Angliát, és teljesen figyelmen kívül hagyta a földtörvényeket. Úgy t nt, mintha a pápák lettek volna az ország urai. A polgári bíróságoknak nem volt joguk papok fölött ítélni.” Thompson így ír err l:

Lehetetlen lenne felsorolni... azokat a szörny és égbekiáltó praktikákat, amiket ez alatt a sötét id szak alatt követtek el Angliában a királyok és a pápák. A polgári jogok megszerzésére irányuló legjelentéktelenebb követeléseket is b nnek ítélték, és úgy gondolták, Isten felhatalmazta ket, hogy büntetést szabjanak ki ezért. Több mint száz gyilkosságot követtek el papok II. Henrik uralma alatt, és ezekért semmiféle büntetést nem kaptak...

A klérusnak abszolút hatalma volt saját testületé fölött, és döntését senkinek nem volt joga felülbírálni. Egy átlag polgár az életével fizetett, ha gyilkolt, a papot viszont még csak meg sem büntették. Ezt hívták a klérus immunitásának. [Amikor a király megkísérelte megváltoztatni a törvényt, és a klérust is a törvénynek akarta alárendelni] , a pápa elutasította, mint „ az egyházzal szembeni negatív el ítélet és kiváltságjogainak rombolását”.¹⁰

Mai szemmel nézve az uralkodók fölött gyakorolt ilyen nyílt pápai uralom felfoghatatlan, de tény, hogy' ez volt a kor elfogadott normája. A pápák a szó szoros értelmében évszázadokig kezükben tartották az egész akkoriban ismert világot, pontosan úgy, ahogyan ezt János apostol el re látta.

VII. Gergely (1073-85)

A pápai trónra kerülése előtt VII. Gergely Hildebrand néven már híres volt, hiszen öt pápa mögött - beleértve II. Sándort is - játszott zseniális manipuláló szerepet. Gergely azzal kezdte a pápi uralkodását, hogy „a királyságok fölötti uralom jogát is magának követelte - ahogyan ezt előtte 400 évvel I. (Nagy) Gergely is tette”. Kijelentette, hogy „az oldás és kötés” hatalma, amit Krisztus adott Péternek, azt is jelenti, hogy a pápának „joguk van királyokat trónra emelni és trónról leldönteni, kormányokat felállítani és megldönteni, területeket elkobozni azoktól, akik nem engedelmeskednek, és azoknak adományozni, akik magukat a pápai tekintélynek alárendelik”. Nem olvasta véletlenül a Jelenések könyve 17. részének 18. versét?

Gergely volt az első pápa, aki szó szerint királyokat döntött le trónjukról. Ha úgy gondolta, hogy a német császárt megfosztja trónjától, csak ennyit kellett mondania: „Nékem adatott minden hatalom, hogy a földön és a mennyben oldjak és kössek”. Ha esetleg valami olyanra fájt a foga, ami nem az övé volt, Gergely csak kijelentette, ahogyan ezt az 1080-as római zsinaton is tette: „Meg akarjuk mutatni a világnak, hogy adományozhatunk és' elvehetünk saját kívánságunk szerint királyságokat, hercegségeket, grófságokat, vagyis bárkinek a birtokát; ugyanis miénk az oldás és kötés hatalma”.¹¹

Próbáljuk csak magunk elé képzelni például, amint 1077-ben a megalázkodott IV. Henrik, a Római Birodalom uralkodója és Nagy Károly örököse (akit III. Leó pápa császárrá koronázott 800-ban) átkel az Alpokon, és arra kényszerül, hogy mezítláb, egy szál vászon ingben Canossa vára előtt álljon a hóban, és arra várjon, hogy VII. Gergely megbocsásson neki! Azt állítva, hogy a „Királyok Királya”, a Henrikkel való szembekerülés miatt kijelentette: „A mindenható Isten nevében megtiltom Henriknek, hogy Itália és Németország fölött uralkodjon. Feloldozom minden alattvalóját a neki tett há ségeskü alól, és kiátkozok mindenkit, aki ezt mint királyt szolgálja”. Henriknek nem volt védelme a pápák szuperfegyvere ellen.

Ilyen volt tehát az a „nagy parázna”, akiről János apostol a Jelenések könyve 17. részében szól; központja egy hét hegyre épült város, „amelynek királysága van (angolban: *uralkodik — a ford.*) a földnek királyain” (18. vers). Egy XVIII. századi történész összesen 95 pápát számolt össze, akik mind azt állították, hogy Istentől kaptak hatalmuk

van arra, hogy királyokat fosszanak meg trónjuktól.¹² Nincs még egy olyan város, amelyikre ez lenne jellemző. János apostol látása rendkívül hiteles.

A vérengző fapap

III. Incér I (1198-1216), aki „a kereszténységen a félelmet és a retteget tette úrrá”, Peter de Rosa így ír: „Uralkodókat koronázott és fosztott meg trónjuktól, országokat átkozott ki, és gyakorlatilag létrehozta az egyházi államot Közép-Itáliában, a Földközi-tengertől az Adriáig. Egyetlen csatát sem veszített el”¹³. Azt szerette volna, hogy a szász Ottó kerüljön a német trónra, így a következőket írta:

Élve azzal a tekintéllyel, amit Isten Szent Péter személyén keresztül nekünk adott, téged teszek királlyá, és elrendeljük, hogy a nép királyként tiszteljen, és engedelmeskedjen neked. Azonban elvárjuk, hogy minden kívánságunknak eleget tegy a birodalmi koronáért cserében.¹⁴

III. Ince „olyan kevély volt, hogy már a gondolatától is remegett annak, hogy valaki nagyságban vagy tekintélyben egyenrangú vele. Ezért úgy rendelkezett, hogy ‘az uralkodók közötti vitás kérdések’ is elé kerüljenek, és ha bármelyik fél megtagadja ‘a Rómának való engedelmességet, akkor azt ki kell közösiíteni az egyházból, meg kell fosztani trónjától’, és hasonló büntetés várt azokra, akik nem voltak hajlandók megtámadni azt a ‘makacs személyt’, akit kiszemelt”¹⁵. Ahogyan erre Ehler és Morrall is figyelmeztet, „nemcsak arról volt szó, hogy a nemzetközi igazságszolgáltatás szempontjából a pápaság vált a legfelsőbb tekintéllyé, amely királyok és uralkodók fölött ítélkezhetett, hanem még világi tekintélyek is a pápa beleegyezését keresték, amikor földterületeket vagy címet akartak maguknak vásárolni”¹⁶.

Földnélküli János, Anglia királya elkövette azt a hibát, hogy komoly összeütközésbe került III. Incével. „Bár megkísérelte az ellenállást, egy idő után mégis teljesen behódolt Rómának, királyi koronáját átadta III. Incének, és csak mint a Szentszék vazallusa kapta tőle vissza”¹⁷. Jól ismert az 1213. május 15-i dokumentum, amelyben Földnélküli János Angliát „Istennek és a mi Urunknak, Ince pápának és az egyházi katólikus utódainak ajándékozta”¹⁸. R. W. Thompson hozzáteszi:

Szinte mindennapos volt a vagyonek kobzása, az egyházi kiközösítés, a kiátkozás, illetve az egyház által kirótt egyéb büntetés. Még olyan uralkodók is, mint Fülöp vagy IV. Henrik, meghunyászkodtak el tte [III. Ince el tt], és Aragóniai Péter, illetve az angol János király abba is beleegyezett, hogy országukat szellemi h bértokká tegyék, és neki teljesen alárendeljék éves fizetség fejében.¹⁹

További bizonyítékok

IX. Gergely (1227-41), aki felállította az Inkvizíciót, és aki elrendelte, hogy az eretnekeket világi hatóságok végezzék ki, azt hangoztatta, hogy a pápa úr minden és mindenki fölött. IV Ince (1243-54) ezzel egyetértett, és azzal érvelt, hogy a pápák nem a *Konstantin-féle ajándékozási okirat* alapján kapják birtokaikat, hanem ezt már el tte megadta Isten nekik. VIII. Bonifác még ennél is tovább ment, és 1302-ben *Unam Sanctam* bullájában minden világi hatalom fölötti uralmat magának követelt, és a pápának való tökéletes engedelmességet az üdvösség feltételévé tette.

A római császár, R tszakállú Frigyes (akinek nyakára III. Sándor pápa a lábát tette) halála idején már régóta köztudott volt, hogy „senki sem nyerheti el [a birodalmi koronát] anélkül, hogy a pápa meg ne koronázná...”²⁰

„IV Károly császár biztosította a békét és az egyetértést a pápasággal azáltal, hogy teljesen visszavonult az itáliai területen, [hagyta, hogy ott a pápa kormányozzon], és ezt az t követ uralkodók is tiszteletben tartották egészen a középkor végéig”²¹.

II. Gyula pápa (1503-13), mivel megharagudott a francia XII. Lajosra, mert nem támogatta hadjáratát, egyik pápai bullájában megfosztotta birodalmától, és azt az angliai VIII. Henriknek adományozta az a feltétellel, hogy a pápát támogatja a háborúban, és ezzel bizonyítja h ségét. II. Gyula azonban meghalt, mielőtt a bullát kiadták volna. A pápai birtokok megnövelését célzó „szent háborúk” iránti szenvedélye még Michelangelót is - akit a sixtusi kápolna mennyezetének festésével bízott meg - arra ihlette, hogy Gyuláról és a többi pápáról a következő sorokat írja:

Kehelyb l kardot és sisakot csinálnak, az Úr vérét pedig pénzért árulják.

Nemrégiben jelent meg egy cikk egy amerikai katolikus lapban, és ebben egy' pap a következőket írja: „Az egyházat teljesen felforgatták

olyan emberek törekvései, mint VII. Gergely, III. Ince vagy VIII. Bonifác, és egy olyan politikai-egyházi intézménnyé alakult át, amelyik zsarnoki hatalmat gyakorolt mind az egyházi, mind a világi szférában”²². Nem említi azonban azt, hogy Róma dogmái és követelése még ma is ugyanazok, mint amik akkor voltak. Ez az egyház semmit nem változott, csak a körülmények kényszerítik arra, hogy taktikát változtasson.

VII. Gergely nyílt fenyegetése és támadása ma már nem m ködne. Bár finomabb formában gyakorolja, a Vatikán hatalma ma is legalább annyira jelent s, mint volt. Egy szerz , aki egész életében a Vatikánt tanulmányozta, végül erre a következtetésre jutott:

A Vatikán... a mai kor legjelent sebb szuperhatalma. Híveit, akiknek száma megközelíti az egymilliárdot, könnyen rá lehet venni arra, hogy bármit megtegyenek a világ legkülönböz bb pontjain... így tehát [minden kormány számára] fontos, hogy a pápa támogatását elnyerje, bármilyen politikát is folytat... A Vatikán politikáját a pápa irányítja..., [aki mögött] se parlament, se szenátus, se semmi ehhez hasonló demokratikus testület nem áll..., amely döntéseit és politikáját felülbírálná, vagy hatalmát korlátozná. Abszolút zsarnok uralkodó - a szó szoros értelmében.²¹

„Kezében egy aranypohár..!'

A királyok palotákban laknak, szolgálók vannak, és alattvalóik fölött gyakorolt abszolút hatalmuk következtében óriási vagyonokat halmoznak fel. Ebb l talán sejteni lehet, hogy milyen gazdag az a város, amelyik a föld királyain uralkodik. Így van ez a fenevadon ül asszony esetében is: „megékesítettett vala arannyal és drágak vel és gyöngyökkel”, illetve „kezében egy aranypohár vala” (Jelenések 17,4).

Az aranypohár „tele (van) utálatosságokkal és az paráznságának tisztátalanságával”, ami azt mutatja, hogy erre a vagyonra tisztátalan módon tett szert. Baronius bíboros, aki ugyan a pápaság védelmez je, maga is elismerte, hogy Szent Péter székében olyan szörnyetegek ültek, akik „tele voltak kéjvággyal és ravaszsággal, a gonoszság minden formájával, és áruba bocsátották Szent Péter székét kegyenceiknek”. *Annales Ecclesiastici (Egyházi évkönyvek.) cím* XVI. századi m vében így ír:

A római egyház... selyembe öltözött, drágakövekkel volt ékesítve, és nyilvánosan áruba bocsátotta magát aranyért... Papok, különösen

pápák, soha nem követtek el annyi házasságtörést, nemi erőszakot, vérfertőzést, rablást és gyilkosságot... [mint a középkorban].²⁰

Petrarca, a birodalom koszorús költője az avignoni pápai udvarról megvetően azt írja, hogy „az emberiség szégyene, a gonoszság fertőző jele, a világ összes szennyét összegyűjtő kanális. Ott Istent megvetik, egyedül a pénzt imádják, és az isteni és emberi törvényeket lábbal tiporják. Mindenhol a hazugság terjed: a levegőben, a földön, a házakban és legfőképpen a hálószobákban”. Avignonra mint „a Nyugat Babilonját”-ra utalva Petrarca kijelentette:

Itt uralkodnak a galileabeli szegény halászsok utódai... arannyal megrakva, bíborba öltözötten, dicsekedve az uralkodóktól és a nemzetektől zsákmányolt javakkal. A szent magány helyett büszkén sereget találni, a józanság helyett buja estélyeket..., az apostolok mezítlén lábai helyett... arannyal felcicomázott lovakat. Az arany már lassan szinte mindent elborít, ha az Úr nem ítéli meg ezt a pazar fényt.²¹

A középkori Róma gazdagságáról de Rosa így ír: „A bíborosok hatalmas palotákat tartottak fenn számtalan szolgálóval. Egyik pápai tanácsos azt állította, hogy bármikor is keresett fel bíborost, azt mindig aranyérméit számolgatva találta. A *Kúria* olyan hivatalnokokból állt, akik tisztségüket pénzen vásárolták meg, és a nagy költséget valahogyan feltétlenül be akarták hajtani... A püspökségeknek, az apátságoknak, a plébániáknak, illetve a bencésnek megvolt a pontos ára. A fekete selyemből hímzett, keresztekkel díszített 5 cm széles palliumért az érsekeknek fizetniük kellett. Ez a szerény kellék a pápai pénzesládákba éveken keresztül több száz millió aranyforintot hozott; az 1432-ben tartott bázeli zsinat ezt ‘a pápaság által valaha is kitalált legundokabb találmánynak...’ nevezte”. De Rosa így folytatja:

A felmentések (diszpenzációk) voltak a pápák további bevételi forrásai. Rendkívül szigorú, szinte lehetetlen törvényeket hoztak, és így a *Kúria* a felmentések áruba bocsátásával meggazdagodhatott. Pénzt kértek a bűntől való felmentésért... Mindenekelt azonban a házasság bizonyult rendkívül gazdag bevételi forrásnak. Rokoni kapcsolatokat mutattak ki olyan házastársak között, akik nem is álmodtak arról, hogy rokonok lehetnének. A felmentések - vagyis a „vérségi” kapcsolat ellenére a házasság engedélyezése - évente egymillió aranyforintot jövedelmeztek.²⁶

Egy szemtanú beszámolója Spanyolországból

D. Antonio Gavin A *pápistaság kulcsa* (A Master-Key to Popery) c. könyv szerzője az 1600-as évek végén született és végezte tanulmányait Spanyolországban. Római katolikus pap léte teljesen kiábrándította az a gonoszság, amelybe saját maga is belebonyolódott. A spanyol inkvizíció elű egy katonatiszt ruhájában menekült el, és Angliában talált biztonságot. Könyvében világos képet ad kora római katolicizmusról, annak hihetetlen gazdagságáról, és arról, hogy ez milyen nagy szerepet játszott Róma pogány kereszténységében:

A St. Salvator (Szent Megváltó) katedrálisban [Zaragozában] összesen tízezer uncia (283,5 kg) súlyú ezüst tál van, melynek egy része arannyal díszített. Ezekkel ékesítik nagyobb ünnepeken az oltárt... a felbecsülhetetlen értékű, gazdag díszítésekkel együtt. Nyolcvannégy kehely van, amiből húsz színarany, hatvannégy ezüst, belül aranyozva; és van egy pompás kehely, amit csak az érsek használhat a papi ruhába öltözve.

Mindezek azonban jelentéktelen apróságok ahhoz a nagy 'custodiához' (középkori ötvösműszelence) képest, amelyben az oltárszentséget hordozzák az utcákon a *Corpus Christi* ünnepén:... [a tömör arany szentségtartó gyémántokkal, smaragdokkal és más drágakövekkel kirakva] 500 font (225 kg) súlyú... Már több aranyat ves próbáltam felbecsülni az értékét, de senki sem tudta eddig pénzben meghatározni?⁷

Zaragozában a leghíresebb templomot Oszlopos Miasszonyunknak nevezik a Szűz állítólagos megjelenése tiszteletére. Gavin így írja le a Szűz szobrán található koronát: „25 font (kb. 11 kg) a súlya, és olyan sűrűn van kirakva gyémánttal, hogy az aranyat már szinte nem is lehet látni tőle, így aztán mindenki azt hiszi, hogy az egész csupa gyémántból van. Ezen kívül van még hat másik koronája is, amikben több a színarany, ezeket is gyémánt és smaragd díszíti...” Ezután így folytatja:

A gyémántból és más drágakövekből kirakott rózsafüzérek száma, melyek palástját ékesítik, megszámlálhatatlan; bár minden nap átöltöztetik [a „Szűz” szobrát] az egyházi ünnepnek megfelelő színruhába, soha nem adják rá kétszer [egy évben] ugyanazt az arannyal hímzett ruhát; három éven keresztül minden nap más drágakövből kirakott rózsafüzér díszíti, 365 igazgyöngyből és gyémántból fűzött nyaklánc van, ezenkívül hat olyan gyémánttal kirakott aranylánc, amit csak Krisztus nagy ünnepein tesznek palástjára.²⁸

A Zaragozába látogató ma már bemehet a kincstárba is, és bepillantást nyerhet ebbe a hatalmas vagyronba. A „Szüzet” az év minden napján más, arannyal hímzett, gyémántokkal és más drágakövekkel kirakott ruhában találja. Van egy másik, öt láb magas (kb. másfél méter) szobor is ezüstb l, amit szintén drágakövek ékesítenek, és gyémánttal kirakott színarany koronát visel. Az 1700-as évek elején „a tiszteletreméltó Stanhope úrnak, az akkori angol hadsereg tábornokának” megmutatták ezt a kincset. Gavin, aki szintén jelen volt, hallotta, amint a tábornok így kiáltott fel: „Ha Európa minden királya gy jtené össze minden kincsét és drágakövét, akkor sem tudnák megvenni ennek a kincsnek még csak a felét sem”. Ilyen gazdagsága volt 280 évvel ezel tt egyetlen székesegyháznak egy spanyol kisvárosban!

A Vatikán sok esetben a legszegényebb országokban él emberek rovására halmozta fel hihetetlen nagyságú vagyronát. A mexikói polgárháború idején a római katolikus egyház „kezében volt a nemzeti földterület több mint egyharmada, illetve majdnem a fele, [és Mexikó város összes javainak mintegy fele]. A misékb l és különböz ereklýékb l, mint például a szobrokból, medálokból, rózsafüzérekb l és más hasonlókból befolyó összeg eléri az évi 6-8 millió dollárt. Az egyház összes jövedelme 20 millió dollár, ami már szinte csillagászati összegnek számít. Mexikóból pontosan annyit sajtoltak ki, mint amennyi az Egyesült Államok kormányának m ködtetéséhez szükséges egy évi összeg”.²⁹

Szeretném most összegezni a fent elmondottakat. Semmi kétség sem lehet tehát afel l, hogy János apostol rendkívüli látása megvalósult: a *hét hegyre épült város* meggazdagodott, azt állítja magáról, hogy Istenhez és Jézus Krisztushoz egyedülálló kapcsolat f zi, és a szó szoros értelmében uralkodik a föld királyain. A történelemben (és ma is) csak egyetlen város van, amelyikre tökéletesen illik a leírás, és egyben eleget tesz a János apostol által felállított további kritériumoknak is. Peter de Rosa arra hívja fel a figyelmet, ami Jánosból minden biztonnyal megdöbbenést váltott ki:

Jézusnak nem volt semmi földi tulajdona. Folyton ezt tanította: „Eredj el, add el minden vagyronodat és oszd el a szegényeknek, és... jer, kövess engem.” Jézus a gazdagoknak és a hatalmasoknak ítéletet hirdetett. „Gy jtsetek magatoknak kincseket a mennyben - mondta -, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emésztí”.

Krisztus helytartója olyan kincsek között él, amelyek részben még pogány eredet ek. Minden olyan javaslatot, hogy adja el mindenét, amije van, és adja a szegényeknek, megvetéssel fogadnak, és a Vati-

kán kijelenti, hogy ez megvalósíthatatlan. Az evangélium gazdag ifjú-
ja hasonlóképpen válaszok Jézusnak.

Jézus egész életében egyszer en élt: ruhátlanul halt meg, és életét
feláldozta a kereszten.

Amint a pápa magas tisztségében ezt az áldozatot újra bemutatja,
éles kontraszt áll elő'. Anélkül, hogy' ironikus utalás akarna lenni,
mégis meg kell jegyezni, hogy' Krisztus helytartója aranyozott, drága
selyem ruházatot visel.

...A pápának egész sereg díszes rangja van, beleértve az államf i
rangot is. A pápák tanácsadói is olyan címeket és rangokat viselnek,
amelyek a hegyi beszéd fényében furcsának t nnek: excetenciás, emi-
nenciás, kegyelmes uram, f tisztelendő'séged stb.

Péter, aki mindig szegény volt, megdöbbenve észlelné, hogy utód-
ja az Egyházi törvénykönyv' szerint „az összes egyházi javak legf bb
igazgatója és kezel je”, s t, hogy a Vatikánnak saját bankja is van...”⁰

A Vatikán felmérhetetlen nagyságú vagyonára a legaljasabb mód-
szerek felhasználásával tett szert: jegyet árult a mennybe. Nino Lo
Bello, a *Business Week* volt római tudósítója, a Vatikánt óriási vagyona
és az egész világot behálózó vállalkozásai miatt „a Tiberiszen fekv
iparmágnásnak” nevezi. Kutatásai szerint birtokában van a római in-
gatlanok egyharmada, és minden valószínűség szerint a világ legna-
gyobb részvényese, nem beszélve a különböző iparvállalatokról, az
elektronikával, m anyag-feldolgozással, repül gépekkel, vegyi anya-
gokkal foglalkozó vállalatokig.¹¹

1993 szeptemberében a Baltikum országaiba tett látogatása során
„a pápa különösen kritikus hangon szólt a szabadjára engedett kapita-
lizmusról. Egyik beszédében azt mondta, hogy a kapitalista ideológia
felel s minden 'súlyos szociális igazságtalanságért', és hogy a marxiz-
mus 'igazságmagva' látni engedi a kapitalizmus hibáit”.³² Az ember
csak csodálkozik azon a képmutatáson, hogy a katolikus egyház feje
ilyen kijelentést tesz, és ugyanakkor saját egyháza a világ legnagyobb
kapitalistája! Lo Bello azt javasolja, „hogy az egyháznak le kellene ma-
gáról dobni a kegyesség palástját, és akkor legalább napvilágra kerül-
ne, hogy mik a Vatikán érdekei pénzügyi kérdésekben”.³³

A fenevadon ül asszony arra használta fel vagyonát és hatalmát,
hogy alattvalói sorban tartson királyokat és nemzeteket, és hogy lemé-
szároljon milliókat, akik ugyan a világi tekintélynek alávetették magu-
kat, de nem azonosultak Róma eretnekségeivel. A mai napig is túl-
csordul a pohár azoknak a vérét l, akik saját lelkiismeretük miatt
mártírhalált szenvedtek hitükért.

17

A szentek vére

7\ Szent Hivatal [Inkvizíció] csökkentette Spanyolország hatalmát és lakóinak számát azáltal, hogy akadályt gördített a művészet, a tudomány, az ipar és a kereskedelem fejlődése elé, családok tömegeit kényszerítette arra, hogy elhagyják az országot, a zsidók és a mórrok kiűzését szorgalmazta, valamint azáltal, hogy több mint 300 ezer embert áldozott fel a máglyán.

Jean Antoine Llorente A spanyol inkvizíció titkára, 1790-92'

7)z inkvizíció önmagában véve jó és konzerváló jellegű. Minden egyházi intézménynek egyetemes, eltörölhetetlen jellemzője; ezt látjuk Rómában, és minden olyan helyen, ahol az igaz Egyház hatalommal rendelkezik.

Comte Le Maistre, 1815²

Sokkal jobb ateistának lenni, mint hinni egy olyan Istenben, aki az inkvizícióra áldását adja.

Egy katolikus hívó'¹

fejezetnyitó idézetek két merben ellentétes véleményt képviselnek, jóllehet mindhárom katolikus emberek szájából hangzott el. A különböző nézetek közül azonban csak egy lehet igaz. Az igazságot János apostol látásából és a történelem krónikájából tudhatjuk meg. A fenevaden ül asszony „részeg vala a szentek vérével és a Jézus bizonyágtevőinek vérével” (Jelenések 17,6)- A kép szörny, de a történelem tökéletesen igazolja, hogy Rómára - és csakis Rómára - nézve minden tekintetben igaz.

Ahogy az iszlámot is néhány évszázaddal később, kínzással és halálbüntetéssel való fenyegetések közepette Európa minden lakosára ráerltették a pogány kereszténységet, minden polgártól megkövetelték, hogy római katolikus vallású legyen. Ha valaki nem volt teljesen elkötelezve a pápának, azt árulásnak tekintették, és halálbüntetés járt érte. Ez volt tehát az alapja milliók lemészárlásának.

Így aztán a római katolicizmus vált „a világ legüldözött vallásává..., [amely kötelezte] az uralkodókat, hogy rákényszerítsék a keresztény [katolikus] vallást minden alattvalójukra. III. Ince sokkal több keresztényt gyilkoltatott le egy délután, mint bármelyik római császár egész uralkodása alatt”.⁴ Will Durant nyíltan számol be a következőkről:

Ha összehasonlítjuk az európai eretneküldözéssel, ami 1227-től 1492-ig tartott, a Krisztus utáni három évszázad keresztényüldözése jelentéktelennek és humánusnak tekinthető. Mind történészként, mind keresztényként azt kell állítanom, hogy az inkvizíció - figyelembe véve a jelenkor háborúit és üldözéseit is - az emberiség történelmének legsötétebb idszaka volt, és olyan kegyetlenséget tárt fel, ami még egy vadállatban sincs meg?

Természetesen, nem minden hitelhagyó vallja be nyíltan Rómához való hűtlenségét. Voltak titkos eretnekek is, akiket csak szorgalmas nyomozói munkával lehetett felkutatni. Erre találták fel az inkvizíció módszerét, ami az egyiptomi szerz, Rollo Ahmed szavaival élve „a legkegyetlenebb és legkönyörtelenebb intézmény, amit valaha is ismert a világ”, ami életeket, vagyont, erkölcsöt és emberi jogokat tett tönkre. Lord Acton, aki katolikus, az inkvizíciót a „gyilkos” szóval jellemezte, és kijelentette, hogy a pápák „nemcsak nagystílú gyilkosok voltak, hanem a gyilkosságot a keresztény egyház alapelvevé és az üdvösség feltételévé tették”.⁶

Róma számára nincs feloldozás

Római katolikus apologeták félrevezető módon próbálják felmenteni saját egyházukat az alól a felelősség alól, hogy eretnekeket égetett el. Azt állítják, hogy az inkvizíció állami és nem egyházi intézmény volt. Pedig épp ellenkezőleg: „Az eretnekellenes törvények bénító ereje nem világi fejedelmek tekintélyében rejlett, hanem abban, hogy a pápák mint Krisztus földi helytartói maguknak követelték azt a hatalmat, hogy minden keresztény fölött élet és halál urai legyenek - ahogyan ezt III. Ince pápa világosan megmondta”.

A büntetést valóban világi hatóságok hajtották végre, de csak mint az egyház világi karhatalma. III. Ince ezt írta Auch érseknek: „A legszigorúbb utasítást adjuk önnek arra vonatkozóan, hogy bármilyen eszközzel számolja fel az eretnekség minden fajtáját...; akár arra is utasíthatja a hivatalban lévőket, hogy karddal szerezzenek érvényt igazuknak”. A pápa „nyilvánosan feloldozta a francia királyt és a nemeseket, akik segítettek neki leverni az eretnekmozgalmat. Hasonló segítségért cserébe Fülöpnek a pápa azoknak az embereknek a földbirtokait ajánlotta fel, akik esetleg nem csatlakoznának az albigensek leverésére indított hadjáratához”.⁸

Comte Le Maistre 1815-ben írott levelében, melyben a spanyol inkvizíciót védelmezi, azt írja, hogy ez „a pápai bulla alapján” fennálló intézmény, és hogy a nagy inkvizítor „mindig vagy egy érsek, vagy egy püspök”.⁹ Ha a világi hatóság esetleg megtagadta az ítélet végrehajtását, ket magukat állították bíróság elé, és ket maguk lettek a lángok martalékaivá.

A pápák voltak az inkvizíció intézményének feltalálói, és ket gondoskodtak arról is, hogy állandóan m ködésben legyen. „1233-ban IX. Gergely átadta ezt a hivatalt [inkvizíció] a dominikánusoknak, de továbbra is a pápa nevében és az tekintélyével m ködött”.¹⁰ Ahogy erről már szóltunk, „a XIII. századtól kezdve az egymást követő nyolcvan pápa között egy sem akadt, aki az inkvizíció teológiáját és szervezetét elítélte volna. Ellenkezőleg: egyik a másik után tette hozzá saját szörny ségeit ehhez a halálos gépezetnek”.¹¹ Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy nem protestánsoktól, de még csak nem is ex-katolikusoktól választottam az idézeteket, hanem katolikus történészeket, így ír egy XIX. századi neves egyháztörténet-professzor:

Gratianus befolyásán keresztül..., valamint a pápák és legátusaik 1183 óta tartó fáradhatatlan tevékenysége folytán az egyházban az uralkodó nézet az volt, hogy halállal kell büntetni azt, aki az egyház tanításaitól a legkisebb mértékben is eltér, illetve szemben áll az egyház által kiadott fontosabb rendeletekkel. Az egyik legkegyetlenebb halálnemnek kellett lennie: máglyahalál...

III. Ince kijelentette, hogy ha valaki nem tesz esküt, vagy azon a véleményen van, hogy az eskü törvénytelen, az szintén halálbüntetést von maga után, és azt az utasítást adta, hogy bárki, akinek az életvitel eltér a tömegek életformájától, eretneknek tekintendő.

Ezeket az új elveket a pápák kezdeményezték, és a kivitelezésük is nekik tulajdonítható... A pápák voltak azok, akik rákényszerítették a püspököket és a papokat arra, hogy megkínózzák a másikat, javaikat elkobozzák, bebörtönözzék vagy megöljék őket, és kötelezték arra a világi hatóságokat, hogy ezt a büntetést végrehajtsák. Ha ezt elmulasztották volna megtenni, a kiátkozással kellett volna szembenéznük.

1200-tól kezdve egészen 1500-ig pápai rendeletek sorozatát adták ki, amik mind az inkvizícióra vonatkoztak, és egyre szigorúbbak és egyre kegyetlenebbek lettek. Ez a törvényhozásnak egy rendkívül merev és következetes rendszere; minden pápa jóváhagyja eljötté, és hozzátesz valami újat az eddigi módszerekhez. Egyetlen célt szolgál mindez: mindenfajta hitbeli különbség teljes felszámolását...

Kizárólag a pápák abszolút hatalma és erkölcsi kérdések területén való „tévedhetetlensége” miatt fogadta el a keresztény világ az inkvizíciót, ami teljes mértékben a keresztény igazság és felebaráti szeretet tagadása, és egy olyan intézmény, amit az egyház egyetemesen elutasított volna.¹²

Nemcsak hogy nem kezdeményezték, de sokszor a világi hatóságok megpróbálták ellenállni az inkvizíciónak, de sajnos kevés sikerrel. Kényszerítették őket arra, hogy végrehajtsák az ítéletet, ezért néha „megfojtották az elítéltet, mielőtt meggyújtották volna a máglyát”.¹³

Az ehhez hasonló „könyöröltes cselekedetek” azonban csak ritkán fordultak elő. Az egyházon belül is lehetett hallani néhány részvételteli sóhaj: „Szent Bernét rámutatott, hogy Jézus Krisztus nyíltan elítélte azt, amit a pápák megkövetelnek, és felhívta a figyelmet arra, hogy ezáltal megsokszorozódik a képmutatók száma, és csak az emberiség gyölelete egy vérszomjas és üldöző egyház, illetve klérus iránt”.¹⁴ A klérus többsége azonban a pápákkal értett egyet.

Pápai rendeletek

Gyakran pápai rendeletekből tudunk a világi ellenállásról. Will Durant beszámol arról, hogy 1521-ben X. Leó kiadta a *Honestis* bullát, amely „elrendelte minden hivatalnoknak az egyházból való kiátkozását és a vallási szertartások felfüggesztését minden olyan közösségben, amely megtagadta az inkvizítorok ítéletének végrehajtását”.¹⁵ V. Kelemen a következőképpen utasította rendre II. Edward királyt:

Úgy hallottuk, hogy az országban be van tiltva minden olyan kínzás, ami a törvénnyel ellentétes. Azonban egyetlen állami törvény sem lehet felbontva az egyházi törvényénél, a mi törvényünkénél. Ezért parancsolom, hogy azonnal vesse alá a kínzásoknak azokat az embereket.¹⁶

II. Orbán pápa (1088-99), aki az első keresztes hadjárat szülő atyja, azt a rendelkezést hozta, hogy minden eretneket meg kell kínozni és meg kell ölni. Ez lett az egyház hivatalos dogmája. Még az „angyali tanító”-nak nevezett Aquinói Szent Tamás is azt tanította, hogy a nemkatolikusokat, azaz az eretnekeket a második figyelmeztetés után törvényesen meg lehet ölni. Hogy pontosan idézzük szavait: „abban a kegyelemben kell őket részesíteni, hogy haláluk által eltávozhassanak a földről”.¹⁷

V. Márton pápa (1417-31) azt a parancsot adta Lengyelország királyának, hogy irtsa ki a huszitákat (a mártírhalt Hús Jánossal szimpatizálókat), akik szembeszálltak és megverték a pápa hadseregét. A királyhoz intézett pápai levél következő részlete megerősíti mindazt, amit a pápai totalitárius rendszerről tudunk, és megtudjuk belőle azt is, hogy miért gyilkolták a pápák a huszitákat és más független keresztényeket, és miért akarták őket teljesen elsöpörni a föld színéről:

Ezúton hozom tudomására, hogy mind a Szentszéknek, mind koronájának érdekeit az szolgálja, ha kötelességének érzi a husziták kiirtását. Ne feledje, hogy ezek az istentelen személyek az egyenlőség elvét merészelik hirdetni, és azt állítják, hogy minden keresztény atyafi, és hogy Isten nem hatalmazott fel kiváltságos embereket arra, hogy nemzetek fölött uralkodjanak. Azt vallják, hogy Jézus Krisztus azért jött el a földre, hogy eltörölje a szolgásgót, és az embereknek a szabadságot hirdeti, vagyis azt, hogy nincs szükség királyokra, se papokra.

Tehát amíg nem kés , addig irányítsa teljes haderejét Csehország ellen; égessen fel mindent, mészároljon le mindenkit, tegye sivataggá a term földeket mindenhol, mert semmi sem lehet Isten el tt kedve-sebb és a királyok számára hasznosabb, mint a husziták teljes kiirtása.¹⁸

Maguk a pápák voltak tehát az inkvizíció irányítói. Az élet és a halál fölötti hatalom volt a kezükben, még a királyok fölött is uralkodtak. Ha a pápák közül csak egy is szembeszállt volna az inkvizícióval, be tudta volna szüntetni, de legalábbis saját pápasága idején biztosan. Hol olvasunk azonban arról, hogy egy pápa kiátkozta volna azt a polgári hatóságot, amelyik annyi áldozatot küldött a halálba? Sehol! A civil hatóságok minden bizonnyal elálltak volna ett l a szörny mészárlástól, hogy mentse saját lelkét, de az inkvizíciónak megálljt parancsoló pápai rendelet soha nem jutott el hozzájuk.

S t, ellenkez leg, a római f papok, akik megalkotói és m ködtet i voltak az inkvizíció intézményének, kiátkozással fenyegették azokat, akik elmulasztották az inkvizítorok határozatának végrehajtását.

Korunk katolikus apológiai tagadják a történelem által napvilágra kerül tényeket, és azokat, akik az igazságot felfedik, azzal vádolják, hogy „nem elég tudományos a magyarázatuk”. D. Antonio Gavin, egy katolikus pap, aki szemtanúja volt a spanyol inkvizíciónak, a következő kr l számol be:

Római katolikusok azt hiszik, hogy van purgatórium, és hogy a lelkék itt nagyobb szenvedésen mennek keresztül, mint a pokolban. Én viszont azt hiszem, hogy' az inkvizíció az egyetlen földi purgatórium, és a Szentatyák [papok/pápák] azok, akik ezen a helyen a bírák és a kivégz k is egyben. Annak alapján, amit eddig mondtam, az olvasóban talán valami szörny kép alakul majd ki ennek a testületnek a barbárságáról, de abban biztos vagyok, hogy mindez még csak meg sem fogja közelíteni a valóságot, mert az minden képzetet felülmúl...”

A dogmák nem változnak

Ha Róma valaha is beismerte volna az általa eretnekeknek mondott embermilliók esztelen mészárlását, vagy ha lemondott volna a fosztogatásról és a gyilkolásról, és ezeket kitörölte volna könyveib l, akkor talán könnyebb lenne ezekre a szörny ségekre fátylat borítani. Azonban az, hogy ezt eddig még nem tette meg, arra kényszeríti az embert, hogy a történelmi tényekkel nézzon szembe - legyenek azok bármilyen

kellemetlenek is. Semmilyen szégyenérzetről nem tanúskodik az eretnekek kivégzésével kapcsolatosan egy amerikai katolikus hetilap, amelyik 1938-ban a következőket tette közzé:

Az eretnekség szörny, Isten elleni vétek, és azok, akik az eretnekséggel bűnt követik el, sokkal bűnösebbek, mint azok, akik hazaárulók.

Ha az államnak joga van, hogy a hazaárulást halállal büntesse, akkor ugyanez az elv érvényes a szellemi tekintélyre [a római katolikus egyházra] vonatkozóan is, vagyis az eretnekek fölött élet és halál urai lehetnek.²⁰

Aki tévedhetetlen, az soha nem fogja beismerni, hogy nem volt igaz. Ahogyan erre John Fox is felhívja a figyelmet a *Mártírok könyve* (*Book of Martyrs*) c. könyvében, „az az egyház, amely tévedhetetlennek tünteti fel magát, mindig is azoknak a romlását fogja keresni, akik nem hozzá tartoznak...”²¹ De Rosa rámutat:

[II. János Pál pápa] tudja, hogy az egyház felelős volt a zsidóüldözésért, az inkvizícióért, az eretnekek ezreinek elpusztításáért és a kínzásnak - mint a bírói igazság felderítése eszközének - Európában történt bevezetéséért. Azonban nagyon óvatosnak kell lennie. Azok a tanok ugyanis, amelyek ezekért a szörnyű ségekért felelősek, még ma is pápai hivatala alappilléreit képezik.²²

Az eretnekség tömören fogalmazva azt jelenti, hogy valaki nem engedelmeskedik a pápának. Azok, akik ebben vétkesek voltak, azonnal elvesztették emberi jogait, és hamarosan a halállal kellett szembenézniük. Nézzük meg VIII. Orbán 1627-es bulláját, az *In Coena Domini*! XI. Gergely adta ki 1372-ben, majd XII. Gergely 1411-ben újra megerősítette, és ezt tette V. Piusz is 1568-ban (aki egyébként azt is kijelentette, hogy ez a kereszténység örökérvényű törvénye marad). Minden pápa hozzátette a maga finomításait, egészen addig, amíg már szinte lehetetlen volt egy nem katolikus személynek Európában megmaradnia, és ugyanez lesz a helyzet majd az Antikrisztus idején is azokra nézve, akik nem hódolnak be neki teljesen. A bulla „kiközösíti és megátkozik minden eretneket és szakadárt, illetve azokat, akik őket támogatják, beleértve az uralkodókat is...”²³

Ez a bulla még a mai napig is érvényben van. Nem is lehetne másképp, ha meggondoljuk, hogy négy tévedhetetlen pápa „ex cathedra” kijelentése áll mögötte. Az abszolutizmus tehát ma is fennáll, bár Róma jelenleg nem képes arra, hogy ezt a korábban megszokott eretnével rákényszerítse a világra. Az *Egyházi törvénykönyv* 333. kánonjának 3. pa-

ragrafusa a következ ket jelenti ki: „A római pápa ítélete vagy határozata ellen nincs sem fellebbezés, sem felfolyamodás”. A II. vatikáni zsinat természetesen ugyanezt hangoztatja.

A fenevadon ül asszony kézben tartja a gyep l t! Hihetetlen, de mégis megtörtént. Az egyház szemében az eretnkség olyan b n, mint elárulni a koronát. Az egyház szemelte ki az eretnekeket, b nösnek nyilvánította ket, majd átadta ket a világi hatóságoknak, hogy’ öljék meg azokat. Mint világi végrehajtó hatalom, az állam azt tette, amit az egyház parancsolt: kivégezte az eretnekeket, elkobozta vagyonukat, és örököseiken is végrehajtotta az egyházi rendeletben meghagyottakat.

A kínzás mint eszköz

Ne felejtjük el, hogy az asszonynak nem csupán a keze véres, hanem *részeg* a szentek véré t! Ez arra is utal, hogy egy olyan egyházzól van szó, amelyik nemcsak megöli, hanem napokon, heteken keresztül kínozza könyörületre méltó áldozatait. Az inkvizítorok az érzéketlenség olyan szintjére jutottak, hogy teljesen képtelenek voltak normális emberi együttérzésre, és teljesen közömbösek maradtak a borzalmakkal szemben. S t, az lett a szentség és az egyházhoz való h ség igazi fokmér je, hogy valaki mennyire tudja megkínózni embertársát a lelkiismeret-furdalás leghalványabb jele nélkül.

Képzeljük csak el, hogy valakit az éjszaka kell s közepén hirtelen letartóztatnak, és egy olyan helyre viszik, ahol se a családja, se a barátai nem találhatnak rá. Nem mondják el neki, hogy mivel vádolják, és azt sem, hogy ki az, aki vádolja, így ugyanis nem lehet kinyomozni, hogy mi is az igazság, és hogy vajon igaz-e az ellene szóló vád. Bármilyen tehát ellene a vád, ezt mint tényt elfogadják, és bírósági tárgyalás nélkül b nösnek mondják. A bírósági tárgyalás tulajdonképpen majd az a kínzás lesz, amely során az illet bevallja azt a meg nem nevezett b nt vagy eretnkséget, amivel vádolják. Képzeljük el a kifecskézett Ízületek, a b r megégetése, a bels sérülések, eltört csontok által okozott fájdalmat, amit a kínpadon átélt! Az orvosok csak azért gyógyítják, hogy alá tudják vetni újabb kínzásoknak. A végén már bármit képes bevallani az ember, csak hogy megmeneküljön a kínoktól, de bármit is vall be, az soha nem áll összhangban azzal, ami a szóban forgó vád. Így aztán a kínzás folytatódik tovább, míg az illet kileheli a lelkét a már elviselhetetlen fájdalom miatt.

Ez volt *milliók* sorsa. k valóságos személyek voltak: anyák, apák, fiútestvérek, n testvérek, fiú- és lánygyermek, akik mind tele voltak álmokkal és reményekkel, vágyakkal és emberi érzésekkel, és közülük sokaknak olyan hite volt, hogy még a kínzások és a lángok sem tudták szétzúzni. Ne felejtjük el, hogy ez a szörny ség, a gonoszszágnak ilyen foka, ami ma már talán elképzelhetetlen, *évszázadokon keresztül* folyt Jézus Krisztus nevében azok parancsára, akik magukat Krisztus helytartóinak mondták. A mai napig is ezzel a címmel tiszteli ket egyházuk, amelyik soha nem ismeri el, hogy az inkvizíció milyen kárt okozott. Ez az egyház nem tartott b nbánatot, nem kért bocsánatot, a mai napig is a legfels bb tanító szerepében tetszeleg, és az igazság letéteményesének vallja magát. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy az inkvizíció mögött álló doktrínák még ma is érvényben vannak a katolikus egyházban.

A kínzás eszközével könnyen el lehetett érni, hogy az ember bármit bevalljon. Biztosan akadt olyan is, aki még azt is beismerte volna, hogy megölte magát Istent is, ha inkvizítorai abbahagyták volna a kínzást. Asszonyok, akiket boszorkánysággal vádoltak, a kínzások hatására beismerték, hogy szexuális kapcsolatot létesítettek az ördöggel, s t azt is bevallották, hogy gyermekeket is szültek neki, akik láthatatlanok, és ezért még nagyobb veszélyt jelentenek a katolikusok számára. VIII. Ince pápa a következő hisztérikus ostobaságot tette katolikus dogmává 1484-es bullájában, a *Summis desiderantes affectibus* kezdet ben:

Azok a férfiak és n k, akik elhagyták a katolikus hitet, démonoknak [hímnem (*incubi*) és n nem (*succubi*) démonoknak, akik szexuális partnerek tudnak lenni] adták át magukat, és varázslással és b bájossággal... megölik a gyermeket az anyja méhében, elpusztítják a borjakat és a föld minden termését..."

A kínzás nagyon lényeges volt, ugyanis az egyház az áldozatok saját szájából akarta hallani, hogy elszakadtak az egyház egészséges tanításától. Feltehető leg, minél szörny bb volt a kínzás, annál valószínű bb volt, hogy elhangzott az „igazság” a félénk ajkokról. Az inkvizítorok mélyen meg voltak gy z dve arról, hogy „inkább haljon meg száz ártatlan, mint egy eretnek megmeneküljön”. Ez a borzalmas doktrína az elkövetkező három évszázad során továbbra is érvényben maradt. Durant feltételezése a következő :

Úgy t nik, hogy az inkvizítorok meg voltak gy z dve arról, hogy a kínzás csak jót tesz a vádlottnak, akit már úgymint b nösnek mondtak

ki, ugyanis ha bevallja b nét, talán enyhébb büntetést kap; ha esetleg halálra ítélnék annak ellenére, hogy mindent beismer, akkor is megmenekül a pokoltól, mivel a paptól elnyeri a feloldozást.²⁵

Egy másik szerző Gerard Dufour Simancasnak egy 1552-ben íródott könyvét idézi, amelyben az áll, hogy „az inkvizítorok sokkal inkább hajlottak arra, hogy a kínzást használják eszközül, mint a bírák, ugyanis az eretnokség b ne rejtett és nagyon nehezen bizonyítható”. A kínzások nyílt célja az volt, hogy „a fogoly a legnagyobb fájdalmat szenvedje el. Így aztán az inkvizítorok egymás között kicserélték [a különböző kínzási technikákra vonatkozó] receptjeiket.” Az ebből az időből származó más források arról számolnak be, hogy a kínzás célja nem az volt, hogy elrettentse a vádlottat eretnokségét, hanem az, hogy a tömegeket megfélemlítse.²⁶ Ezt a küldetését valóban sikerült teljesítenie.

Katolikus apologéták sietnek felhívni a figyelmet arra, hogy IV. Sixtus megkísérelte beszüntetni az inkvizíciót. Ez azonban nem igaz. Kiadott egy bullát 1482-ben, amelyben kijelentette, hogy a spanyol Aragóniában az inkvizítorokat sokkal inkább a vagyonszerzés hajtja, mint a hit védelmezése, és azzal vádolta őket, hogy buzgó katolikus híveket börtönöznek be, kínoznak meg és égetnek el ellenségeik és szolgálók hamis vádjai alapján. Elrendelte, hogy a helyi püspök egy képviselője mindig legyen jelen, és hogy a vádlottnak tudnia kell vádlói nevét, illetve azt, hogy engedélyezni kell, ha valaki a Szentszékhez akar fordulni.

Ez a bulla azonban *kizárólag Aragóniára* vonatkozott, és amikor Ferdinánd király nem tett eleget az ebben leírtaknak, Sixtus meghátrált, és öt hónappal később hatálytalanította. Eközben pedig pénzt fogadott el az aragóniai inkvizíció által hozott ítéletek alóli felmentésekért és feloldozásokért cserébe. (Ezt persze az inkvizítorok nem nézték jó szemmel.) Ezeket a pénzüsségeket soha nem adta vissza. Ha a pápát valóban az igazság, és nem a pénz érdekelte volna, akkor rákényszerítette volna a királyt, hogy a rendelettel összhangban cselekedjen, és a bullában elrendeltek mindenhol érvényre juttatta volna, nemcsak Aragóniában/

Modus Operandi!

Amikor az inkvizítorok bementek egy városba, egy „Hit-rendeletet” adtak ki, amelyben mindenkit felszólítottak arra, hogy jelentsen be minden olyan eretnokséget, amiről tudomása van. Aki eretneket rejtgetett, az egyház átkát és az inkvizítorok haragját vonta magára. Az

éjszaka leple alatt besúgók mentek el az inkvizítorok lakóhelyére, és az információért elnyerték jutalmukat. Akit egyszer letartóztattak, azt soha nem mentették fel.

Az „eretnekeket” azért égették el, mert a pápák hittek abban, hogy a Biblia keresztények számára tiltja, hogy vért ontsanak!!! Az inkvizíció áldozatainak száma százazrekkel meghaladja azoknak a keresztényeknek és zsidóknak a számát, akik a pogány római császárok ideje alatt mártírhalált szenvedtek.

A pápák által felállított inkvizíció, amire ismételten áldásukat adták, a jog és igazság, valamint az alapvető emberi jogok elleni nyílt támadás volt. Teret engedett a bigottak, gazemberek, rültek, fantáziálgatók számára, akik étek a bosszúvágytól, hogy megszabaduljanak egy személyes ellenségüktől, illetve azoknak, akik arra vágytak, hogy személyes elégtételt nyerjenek azáltal, hogy' fontossá válhatnak egyházuk számára. De Rosa így ír erről:

Amikor az egyházi állam valamelyik területe az új Olaszország hadseregének kezére jutott, minden alkalommal leírhatatlan börtönviszonyokat találtak...; a pápaság hat évszázadon át esküdt ellensége volt még a legegyszerűbb igazságnak is.²⁸

Az eretnekek vagyonát elkobozták, és az inkvizítorok és a pápák elosztották maguk között. Az, hogy Formosus pápa holttestét kétszer exhumálták, elítélték és kiátkozták, hasonló akciók sorát indította el. 680-ban a VI. egyetemes zsinat kiadta azt a rendeletet, hogy halott eretnekeket is bíróság elé lehet állítani, és el lehet ítélni. Évtizedes holttesteket ástak ki, és mondták ki róluk, hogy bűnösök. Így aztán a halottaknak is elkobozhatták a vagyonát, örököseiket kiforgathatták mindenből, sok esetben még emberi jogaiktól is megfosztották őket.

Római katolikus hitvédők egyszerűen szükséges megoldásként írják le az inkvizíciót, amire abban az időben azért volt szükség, hogy az egyházat doktrinálisan tisztán tartsák. Azt mondják, hogy minden túlkapás a túlságosan hazafias érzetű spanyolok miatt történt, akik nagyon is a szívükön viselték, hogy sok „áttért” mór és zsidó nem igazán volt hasznos a katolikus egyházhoz. Úgy tűnik, elfelejtik megemlíteni „a kegyeletteljes papi inkvizítorok barbár kegyetlenségét Itáliában, Franciaországban, Németországban, a Németalföldön, Angliában és a skandináv országokban”. A spanyol inkvizíció mellett nem szabad elfelejtenünk a római és a középkori inkvizícióról sem. Emmet

McLoughlin, aki éveket töltött fontosabb történelmi tények kutatásával az Újvilágban, a következőket írja:

Mórok egyáltalán nem, és zsidók is csak kevesen voltak Peruban, ahol láthattam az inkvizíció termét, a börtönöket és azt a pompásan faragott ajtót, melyiken szájmagasságban egy nyílás volt, hogy a szemtanú megtehesse vallomását a vádlott eretnek ellen anélkül, hogy kiléte leleplezne, vagy hogy megláthatnák...²⁹

Egy spanyol szemtanú a XVIII. század elejéről (Gavin), így számol be: „Ez a bíróság három inkvizítorból áll, akik abszolút hatalommal rendelkeznek...; ítéletük megváltoztathatatlan... Az első inkvizítor egyházi tekintély, a második egy kazuista (jogász), a harmadik pedig egy polgári személy. Az első és a második mindig pap, a harmadik nem mindig... Az inkvizítoroknak zsarnoki hatalmuk van, hogy minden lélek fölött uralkodjanak... Parancsaikkal, rendelkezéseikkel kapcsolatban nincs ellenvetés...”³⁰

A zarándokok egyháza

Katolikus apológéták is elismerik, hogy az egyház „elkövetett néhány hibát”, de kitartanak amellett, hogy Róma nem lehet a Jelenések könyve 17. fejezetében szereplő parázna. Miért nem? Mert Jézus Krisztus megígérte, hogy a pokol kapui sem vesznek diadalmat az egyházon (Máté 16,18), és a római katolicizmus az egyház. Sok teljes evangéliumi keresztényt is meg lehet téveszteni ezzel az érveléssel.

Az igazság azonban az, hogy a római katolicizmus *nem képviseli Jézus Krisztust itt a földön, és nem az Ő egyháza.*

Legalább ezer évvel a reformáció előtt is az igaz egyház *egyszer keresztények tömegeiből állt, akik nem tartoztak a római rendszerhez.* Arról, hogy ilyen hívők léteztek, és nem vették fel a „katolikus” nevet, és nem a római rendszer istenét imádták, a történelem tesz tanúbizonyosságot. Az is tény, hogy őket bebörtönözték és halálra adták egészen a IV. század végéig. Az első feljegyzések egyikében, az i. sz. 380. február 27-én kiadott császári rendeletben, „Gratianus, II. Valentinianus és I. Theodosius császárok ediktumá”-ban találunk erre vonatkozó bizonyítékot. Az ediktum egyik részlete így hangzik:

Elrendeljük, hogy azokat, akik követik ezeket a tanokat, a katolikus keresztény névvel illessék, mindazokat pedig, akik más hitet

rülteknek, bolondoknak és eretnek tanítások elfogadóinak kell tekinteni, és nem illetheti őket senki az egyház névvel. Nemcsak isteni eszközökkel, hanem saját eszközeinkkel is meg kell büntetni ket, de erről majd az isteni szellemmel összhangban fogunk dönteni!¹

Ezek a nem katolikus keresztények lelkiismeretüknek és Isten Igéjének engedelmeskedve elhatárolták magukat attól, amit abban az időben „Babilon paráznájának” neveztek. Velük kapcsolatban Alvaro Palayo püspök, az avignoni Kúria hivatalnoka a következőket írja: „Ha figyelembe vesszük, hogy a pápai udvar elárasztotta az egyházat a szimóniával, és az ebből fakadó vallási korrupcióval, akkor teljesen természetes, hogy az eretnekek paráznának nevezik az egyházat”.³² E. H. Broadbent a Bibliában hív keresztényeket a *zarándok egyház* elnevezéssel illeti könyvében (*Zarándok gyülekezete*):

Az Alpok völgyeiben évszázadokon keresztül éltek magukat testvéreknek nevező hív közösségek, akik később mint valdensek, vagy vaudois-k váltak ismertté... Dél-Franciaországban azoknak a hív közösségeknek a száma, akik a katolikus egyház keretein kívül gyűltek össze, egyre inkább növekedett. Gyakran albigeneseknek nevezik őket, és szoros testvéri viszonyban álltak szomszédos országokban élő testvéreikkel - akiket hívhatunk valdenseknek, lyoni szegényeknek vagy bogumiloknak is és számos hív közösség indult szaporodásnak a különböző népek között.

1209-ben [III. Ince pápa] keresztes hadjáratot indított [ellenük]. Csakúgy, mint a Szentföld elleni keresztes hadjárat résztvevői, most is bűnbocsánatot ígértek mindenkinek, aki hajlandó volt a leggazdagabb francia provinciák elpusztításának munkájában részt venni. A zsákmányszerzésnek ez a módja, illetve a különböző engedélyek megszerzésének lehetősége százezreket vonzott. Magas egyházi méltóságok irányításával és a tehetséges hadvezér, Simon de Monfort vezetésével Európa legszebb és legjobban megművelt része teljesen elpusztult...”

Az egyszerű hívőket máglyán elégették vagy kardélre hányták (ennek történelmi bizonyítékait szándékosan megsemmisítették), amikor a pápai hadsereg rajtaütött városaikon és falvaikon. Katolikus hitvédek tévesen eretnekséggel és utálatos praktikákkal vádolják őket. A tárgyalásokra vonatkozó feljegyzésekből kitűnik, hogy hasonló volt a hitük a mai evangéliumi keresztények hitéhez. Jóllehet szörnyű legendákat és meséket terjesztenek róluk, de tagadhatatlan, hogy csak egyetérteni lehet mindazzal, amiben ők hittek és ahogyan gondolkodtak. Durant így ír róluk:

Tagadták, hogy a [római katolikus] egyház Jézus Krisztus egyháza; azt hirdették, hogy Szent Péter soha nem járt Rómában, és soha nem alapított pápaságot; a pápa a császárok utóda volt, nem pedig az apostoloké. [Azt tanították], hogy Jézus Krisztusnak nem volt hová lehajtania a fejét, a pápák mégis palotákban laknak; Jézus Krisztusnak nem volt vagyona, nem volt pénze, a keresztény elöljárók pedig meggazdagodtak... Annyi bizonyos, hogy az érsekek, püspökök, az elvilágiasodott papok, a kövér szerzetesek a régi idők farizeusai, akik újra életre keltek! Arról is meg voltak győződve, hogy a római egyház a babiloni nagy parázna, a klérus Sátán zsinagógája, a pápa pedig az Antikrisztus. A keresztes hadjárat prédikátorait gyilkosoknak titulálták..., nevezték a bűnbocsátó cédulákon és az ereklyéken..., a templomokat „tolvajok barlangjának” nevezték, a katolikus papok pedig a szemükben „árulók, hazugok és képmutatók” voltak?”

A XIX. századi római katolikus szerző, du Pin így ír: „A pápa [III. Ince] és az egyházi elöljárók azon a véleményen voltak, hogy joguk van ehhez szakhoz folyamodni annak érdekében, hogy azok, akik még nem gyógyultak volna ki üdvösség-tudatukból, azoknál ez bekövetkezzen a büntetéstől való félelem és a halálfélelem hatására”. Szinte mindenki tudja, hogy több tízezer lovasból és gyalogosból álló keresztes hadjáratot indítottak, hogy visszafoglalják Jeruzsálemet a muzulmánoktól. Arról azonban csak keveseknek van tudomásuk, hogy óriási hadsereget megmozgató, hasonló keresztes hadjáratok olyan keresztények ellen is indultak, akiket lelkiismeretük nem engedett behódolni Rómának. Pedig ez így történt, és a sor III. Ince pápával kezdődött.”

Ezeknek a keresztényeknek az volt a legnagyobb „bűnük”, hogy hittek a lelkiismereti és vallásszabadságban, amelyek közül mindkettő bibliai elv. A pápák nagyon rossz szemmel nézik ezeket, ugyanis az ilyen hit teljesen mellőzi Rómát. Bár nem állnak rendelkezésünkre konkrét adatok, de minden valószínűség szerint milliókra tehető azoknak a keresztényeknek a száma, akiket a pápák a reformációt megelőző évezred leforgása alatt lemészároltak. Csak egyetlen városban, Beziers-ben 60 ezer férfit, nőt és gyermeket gyilkoltak le egy keresztes hadjárat alkalmával.³⁶

III. Ince pápaságát megkoronázó eseménynek vélte ezeknek a bizonyos eretnekeknek a kiirtását. Broadbent a következőket írja:

Amikor felszólították Beziers városát, hogy adja meg magát, a katolikus lakosság csatlakozott a hitehagyókhhoz, és megtagadták ezt... A várost bevették, és az ott levő több tízezer embert mind egytől egyig lemészárolták. Egyetlen lélek sem maradt [életben].¹

Az id szakos mészárlások ellenére a független keresztény csoportok egyre növekedtek már jóval azelőtt, hogy Luther megszületett volna. Látszólag teljesen kiirtották őket egy bizonyos térségből, de hamarosan máshol bukkantak fel. Ulrich Zwingli 1522-ben a következőket írta levelében máglyahaláltól rettegő testvérének:

Ó, drága Testvérem, az Evangélium egy csodálatos forrásból táplálkozik, ami Jézus Krisztus vére, és nincs az a kegyetlen üldöztetés, ami meg tudná akadályozni, hogy tökéletes győzelmet arasson!¹⁵

Róma nem engedi meg senkinek, hogy kicsússzon vasmarkának szorításából. A francia vaudois-k (vagy más néven valdensek) azzal vonták magukra VIII. Ince pápa haragját, hogy „saját vallásukat gyakorolták, és azt részesítették elnyben a római vallással szemben”. 1487-ben a pápa keresztes hadjáratra szólított fel ellenük, megígérte „mindazok bűneinek elengedését, akik megölnék egy eretneket”³⁹, és meghagyta, hogy minden püspököt távolítsanak el a hivatalából, aki nem tisztítja meg saját egyházmegyéjét az eretnekektől. Nem csoda tehát, ha ezek a keresztények az Antikrisztusnak gondolták a pápát, ugyanis sokkal nagyobb szenvedéseket kellett átélniük, mint amit a római császárok mértek a korai egyházra, és helyzetük nagyon is hasonlított a Jelenések könyve 13. részében az Antikrisztus idején bekövetkező üldöztetésekre szóló próféciához.

1838-ban George Stanley Faber megírta a *Betekintés az albi valdensek és albigensek történetébe és teológiájába* (*An Inquiry into the History and Theology of Ancient Valdenses and Albigenses*) című művét, és közel 200 évvel korábban, 1648-ban Samuel Morland kiadta *A piedmonti teljes evangéliumi gyülekezetek történetét* (*History of the Evangelical Churches of Piedmont*). (Piedmont egyébként egy francia terület, ahol az albigensek és más „eretnekek” telepedtek le.) A fent említett szerző kutatásai olyan forrásokra támaszkodnak, amelyek egészen a XIII. századig tekintenek vissza. A bírósági tárgyalások szóbeli és írásos bizonyítékai alapján teljesen nyilvánvaló az, hogy a vaudois-kat, valdenseket, albigeneket és a többi hozzájuk hasonló közösséget csak Róma tekintette eretneknek.

Hitük sokkal inkább a későbbi reformerekéhez hasonlított, akiknek bizonyos értelemben előfutárai is lettek. Luther elismeri, hogy nagyon sok mindent köszönhet nekik:

Nem mi vagyunk az elsők, akik a pápaságot antikrisztusi intézménynek tartjuk, hiszen sok évvel ezelőtt nagyon sok nagyszerű ember (sokuknak az emléke örökké fennmarad) vállalkozott arra, hogy ugyanezt világosan és egyszer nyíltan kijelentse.*

A mennoniták

Róma szemében a legnagyobb eretnokség az, ha valaki tagadja a gyermekkeresztiséget. Azt tartják, hogy ez a rituálé lemossa az eredendő bűnt, és így a csecsemő Isten gyermekévé és az egyház tagjává válik, és elkezdődik üdvösségének folyamata, ami abból áll, hogy engedelmeskedik Róma rendelkezéseinek, és részesül a szentségekben. Azoknak, akiknek sikerül valahonnan egy Bibliát elkeríteniük (annak ellenére, hogy Róma mindent megtett, hogy ezt az emberek elöl jól elrejtse), és belenéznek, azonnal világossá kell, hogy váljon, hogy az teljesen elteljmond Róma doktrínájának. Az üdvösség nem a keresztség által valósul meg, hanem azáltal, hogy valaki hisz Jézus Krisztusban. A bemerítkezés azok számára van, akik hisznek Benne mint személyes Megváltójukban. Ennek megértésére és a hitre egy csecsemő nem képes.

Azok, akik hittek a jó hírben, amikor a Biblia beszél, mint hívők, beakartak merítkezni. Egy holland katolikus pap a következőképp ír arról, hogy milyen tisztázatlan volt mindez a számára, mielőtt keresztény lett volna:

1531. március 20-án egy szabót, Sicke Freerks Snijdert [Leeuwardenben] kivégeztek abból a különös okból kifolyólag, hogy másodszor is megkeresztelkedett. „Számomra nagyon furcsa - mondja Menno hogy itt második keresztségre beszélnek.”

Azon még inkább elcsodálkozott, amikor megtudta, hogy Freerks egy alázatos, istenfélő ember volt, aki nem hitte el, hogy a Szentírás tanítja a csecsemőkeresztiséget, hanem azt vallotta, hogy csak felnőtt korban lehet megkeresztelkedni, miután az ember megvallotta személyes hitét.⁴¹

Az egyre növekvő számú protestánsok közül sokan, mint például Luther is, továbbra is megkeresztelték a csecsemőket, és ezt teszik még ma is. Ez egy azok közül a római katolikus elemek közül, amit a reformerek nem tudtak lerázni magukról. Így aztán protestánsok is elkezd-

ték üldözni, esetenként ki is végezni azokat, akik újra keresztteltek. Ezeket az „eretnekeket” anabaptistáknak hívják.

A katolikus inkvizíció Hollandiában, ahol a legnagyobb volt az anabaptisták száma, tízezrével égette el az embereket a máglyán, mert azt tartották, hogy azok kereszttelkedhetnek meg, akik személyesen hisznek Jézus Krisztusban. Azok, akik segítettek vagy bűjtették az eretnekeket, hasonló sorsra jutottak. Az anabaptisták legnagyobb csoportja Menno Simons tanítását követte, és mennoniták néven váltak ismertté. Menno így ír:

[1539 körül] egy tisztességes és istenfél embert, Tjard Reynderst letartóztattak azon a helyen, ahol én is megszálltam, azért, mert titokban - könyörületb l és szeretetb l - befogadott engem a házába, mint nincstelent és hajléktalant... [Jézus Krisztusba mint egyedüli Megváltóba vetett] hitének nyílt megvallása után kerékbe törték, és Jézus Krisztus bátor katonájaként kivégezték. Még ellenségei is elismerték róla, hogy makulátlan és istenfél ember volt.^{1*2}

Az egyedül Jézus Krisztusban hív és Neki odaszánt, megkínzott, meggyilkolt, elégetett mártírok történetei szinte hihetetlenek. Megtudjuk, hogy milyen szenvedésekkel kellett szembenézniük, amikor azoknak a markában voltak, akik magukat Jézus Krisztus szolgáinak vallották; és azokon a leveleken keresztül, amiket kivégzésükre várva írtak, betekintést nyerhetünk abba is, hogy' milyen hitük volt. Nézzük meg egy rövid részletét annak a levélnek, amit Hans van Munstrop írt feleségének, amikor mindketten az antwerpeni börtön foglyai voltak:

Légy üdvözölve, drága Feleségem, te, akit a szívem legmélyér l szeretek..., és akit l most el kell válnom az igazság kedvéért, amiért mindent kárnak és szemétnak kell tekintenem, és azért, mert t [Jézus Krisztust] mindennél jobban szeretem... Teljes szívemb l, megingathatatlanul még mindig az örök igazság elkötelezettje vagyok. [Remélem], hogy az Úr kegyelméb l te ugyanígy érzel, és ha ezt hallanám, nagyon örülnék. Hadd bátorítsalak, drága báránykám, az apostol szavaival: „Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok benne, meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és meger sódvén a hitben, amiképpen arra taníttattatok, b völköd-vén abban hálaadással

A feleség 1573. szeptember 19-én, férje halála után és azután, hogy' a börtönben megszülte gyermekét, Janneken Munstropot, búcsúlevelet írt kislányának, amelyben hosszasan buzdít a Krisztusnak odaszánt

életre. A levél tele van a Szentírásból vett idézetekkel, amelyekkel gyermekének ad útmutatást. A levél rövid részlete egy fiatal anya és mártír szeretetét és hitét tárja elénk:

Isten igaz szeretete és az Atya bölcsessége er sítson meg téged, drága gyermekem!... Én a mindenható, hatalmas, felséges és egyedül bölcs Istenre bízok, hogy tartson meg és neveljen fel téged az O félelmében...; téged, aki még nagyon fiatal vagy, és akit itt kell, hogy hagyalak ebben a szörny , gonosz és romlott világban. Mivel... apa és anya nélkül kell maradnod, az Ur kegyelmére bízok - tegye veled azt, ami az O szent és tökéletes akarata...

Drága kicsi báránycám, én, aki most egy börtöncella foglya vagyok, nem tudok másképp segíteni. El kellett hagynom szeret apádat is az Úr kedvéért...; letartóztattak bennünket..., és elválasztottak minket egymástól...; és most, miután kilenc hónapig a szívem alatt hordtalak, itt a börtönben nagy fájdalommal megszületem, most t led is el kell válnom...

Mivel halálra vagyok ítélve, itt kell hagynom téged egyedül, de ezeket a sorokat azért írom, hogy mindig féljed az Urat, és kutasd, keresd Azt, akinek a nevéért mindketten meghaltunk. Soha ne szégyenkezz miattunk, ez volt a próféták és az apostolok sorsa is, és ez az a keskeny út, amelyik az örök életre visz..A

Talán a legnagyobb tragédia az, hogy ezekre a mártírokra ma már senki sem emlékszik, vagy ami még ennél is rosszabb, Jézus Krisztushoz való h segítség, amihez haláluk és megkínztatásuk árán is ragaszkodtak, ma sok teljes evangéliumi keresztény vezet kigúnyolja, és azt mondják, hogy az az igazság, amiért k az életüket adták, nem is olyan fontos. Azért haltak meg, hogy az evangélium eljusson az elveszett lelkékhez is, ugyanis Róma evangéliuma az örök kárhozatra küldte embereket tömegeit. Jóllehet Róma evangéliuma a mai napig sem változott, sok teljes evangéliumi keresztény vezet azt állítja, hogy a Rómát követ katolikusoknak üdvösségük van, és partnernek tekintik a katolikus egyházat (azt az egyházat, amelyik máglyán égetett el embereket azért, mert kiadták a Szentírást!) abban, hogy Jézus Krisztus evangéliumát hirdessék az egész világon. A mártírok biztosan hullatják a könnyeiket a mennyben - nem magukért, hanem az elveszettekért -, ha Jézus Krisztus egyáltalán megengedi nekik, hogy megtudják: azt a hitet, amiért k az életüket áldozták, elárulták.

Korunk inkvizíciója

A középkori inkvizíció már évszázadok óta virágkorát élte, amikor 1542-ben III. Pál pápa Róma Szent Kongregációja, a Szent Katolikus és Apostoli Inkvizíció státuszt adományozta annak. Az utóbbi id ben már csak Szent Hivatalként emlegetik, 1967-ben Hittani Kongregáció névvel illették - ami nagyon találó, amennyiben az emberek elégetése hitbéli cselekedetnek számít.

Róma választás el tt áll: a sok ártatlan áldozat kínzására és lemezárulására vagy büszkének kell lennie, vagy szégyenkeznie kell. Természetesen Róma soha nem fogja megbánni ezt a b nét, és soha nem fog lemondani arról, hogy tévedhetetlen. Így aztán nem meglep , hogy az Inkvizíció Hivatala még mindig áll a Vatikán szomszédságában lev Inkvizíció Palotában, bár az igaz, hogy most új neve van: Hittani Kongregáció. A jelenlegi f inkvizítor, aki közvetlenül a pápának tartozik beszámolóval, München egykori érseke, Joseph Ratzinger bíboros, akit a *Time* „a világ legnagyobb hatalommal rendelkező kardinálisának [és] a katolikus egyház dogmái f érvényesít jének...”⁴⁵ nevezett. Ez az érvényesítés lehet brutálisan közvetlen, de kesztyűs kézzel is végre lehet hajtani, ahogyan a nashville-i Edward Kniec püspök némi tóttá el Joseph Breen. Breen egy levelet intézett a nemzet püspökeihez, melyben rámutatott, hogy „óriási eltérés van aközött, amit Róma prédikál, és ami az egyházban valójában történik”, és kérvényezte a „választható és nem kötelező érvényű cölibátust”. Aláíratott vele egy nyilatkozatot, hogy' „nem fog a médiának beszélni..., és nem fogja felülbírálni azt, amit a püspök urak tesznek.”⁴⁶

Ma már nem gyilkolja le áldozatait, a Kongregáció azonban továbbra is megkísérli meg rizni a Vatikán kultusz-szerű kontrollját a klérus és az egyház gondolkodása felett. 1993. június 9-én például Ratzinger kiadta a „Hit Doktrínájának elterjesztésére vonatkozó... instrukciókat”. E dokumentum szerint „el zetes engedély szükséges ahhoz, ha a klérus és a különböz vallási intézmények tagjai cikkeket akarnak írni olyan újságokban, folyóiratokban, amelyek nyíltan támadják a katolikus vallást és a jó erkölcsöt”. Az utasítások között szerepel még az is, hogy a katolikus kiadóknak teljesen alá kell vetni magukat az egyházi törvényeknek, illetve a püspököket kötelezi arra, hogy megakadályozzák olyan, vallással és erkölccsel kapcsolatos kiadványok árusítását a templomokban, amelyeket az egyház nem engedélyezett...⁴¹ Indexre teszik újra a könyveket!

Hajmereszt képmutatás

A római katolikus egyház a legnagyobb üldöz je a világon a zsidóknak és a keresztényeknek, és sokkal több keresztényt juttatott mártírhalálra, mint a pogány Róma vagy az iszlám. Csak Mao és Sztálin múlta felül, de k legalább nem mondták azt, hogy Jézus Krisztus nevében teszik mindezt. A katolikus Rómán kívül nincs más olyan vallási intézmény, melyiket azonosítani lehetne azzal az asszonnyal, aki „részeg vala a szenteknek... és a Jézus bizonyosságtev inek vérét l”.

II. János Pál pápa azonban nemrégiben kiadott értekezésében, a *Veritatis Splendor*-ban nagy vakmer séggel azokról a katolikus szentekről beszélt, akik „mártírhalálukig védelmezték az erkölcsi igazságot, és végig amellett tanúskodtak.”⁴⁸ És mi van azokkal a milliókkal, akiket egyháza lemészárolt, mert erkölcsi érzékük és Isten Igéjéb l kapott világo sságuk nem engedte, hogy Rómának behódoljanak! A Vatikán hallgatásba burkolózik, amikor hírhedt és megszámlálhatatlan, Isten és az emberiség ellen elkövetett b ntetteir l van szó - és ez a csend már szinte fülsüketít . Ami talán még ennél is rosszabb: ez a véreske-z asszony olyan mestere a képmutatásnak, hogy a nagy tanító és a Krisztusnak való engedelmesség példaképének szerepében pózol.

„‘Boldogok azok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa (Máté 5,10).’ E szavakkal kezdte [1993. október 10-én] ünnepi miséjét II. János Pál, amit a spanyol polgárháború 11 [katolikus] mártírja boldoggá avatása tiszteletére celebrált.”⁴⁰ Err l számolt be A *Vatikán ajtóí mögött* (*Inside the Vatican*) katolikus magazin. Mint mindig, a katolikus szentekről most is himnuszokat zengnek, de még csak meg sem említik azoknak a keresztényeknek és zsidóknak millióit, akik a római katolikus egyház keze által mártírhalált szenvedtek. Égbekiáltó ez a képmutatás!

A holocaust háttere

Tíz isteni gondviselés lehet vé tette, hogy egy
dönt óraban rá [Hitlerre] legyen bízva
a német nép vezetése.

(A *Klerusblatt*ból, a bajorországi egyházmegye lapjából vett idézet
Hitler 50. születésnapjára, 1939. április 20-án megjelent cikkből)¹

71 (náci) mozgalom, amely a világnak
a zsidóktól való megszabadítását tűzte ki céljául,
az európai méltóság reneszánszának
a mozgalma. 71 végtelenül bölcs és mindenható
Isten áll e mozgalom mögött.

Franjo Kralik atya egy zágrábi katolikus újságban, 1941-ben²

Megdöbbsent nekünk az, hogy Hitlert katolikus papok támogatották, és a világnak a zsidóktól való megszabadítására vonatkozó kijelentéseket tettek. Mindez tökéletes kifejezése annak, hogy a történelem során hogyan bánt a katolicizmus a zsidókkal. Hitler a „végső megoldás” igazolását abban látta, hogy az egyház is évszázadokon keresztül üldözte és elnyomta a zsidókat. Milyen döbbenetes dolog, hogy azok, akik Krisztus követői és Péter utódainak vallják magukat, „azt a népet üldözték, ahonnan Péter - és Jézus - származott”!³ Mégis, ezt Jézus Krisztus nevében tették, és ezáltal mindent igazoltnak vélték.

A római katolikusoknak azt tanították, hogy ők léptek a zsidók helyére, Isten választott népeként. Így Izrael földje, melyet Isten Ábrahám, Izsák és Jákob leszármazottainak ígért, a „keresztény” Rómát il-

leti meg. Róma lett az „új Sión”, az „örök város” és a „szent város”, amely címeket Isten egyedül Jeruzsálemnek adott. Pápák hadseregekkel harcoltak „Isten országának” a kiterjesztéséért. Egy XIX. századi történész a következőkre hívja fel a figyelmet: „A pápák a mindenkor fennhatóságuk alatt lévő területeket állandóan növelték, amikor erre háborúk vagy szerzések útján lehet segítségük nyílt; az itt élő embereknek annyi adót kellett fizetniük, amennyit csak bírtak.””

Jézus Krisztus nevének gyalázatba keverése

Azok, akik Krisztus helytartóinak nevezik magukat, súlyos szégyent hoztak Jézus Krisztus nevére a zsidókkal való bánásmódjuk miatt. A zsidók - tévesen - a katolicizmust a kereszténységgel azonosítják. A zsidók, akiket évszázadokon keresztül üldözött a katolikus egyház nem ismerték fel, hogy több millió keresztény volt a katolikus egyházon kívül, akik nem léptek fel az Isten választott népével szemben, hanem maguk is üldöztetést szenvedtek, és akiket a katolikusok sokkal nagyobb számban öltek meg, mint a zsidókat.

Figyeljük meg a „kereszténység” alábbi vádiratát, amely egy rabbi tollából származik, aki a holocaustról írt tudományos értekezést. Ne felejtjük, hogy a szerző a római katolicizmust bírálja, és nem az evangéliumi kereszténységet, amelyről és olvasói talán nem is tudják, hogy létezik. A következő idézet „A keresztények szerepe (a holocaustban)” című fejezetből származik:

...a kereszténység nélkül a náciizmus nem tudott volna sikeres lenni... Ha az Európában élő tucatnyi generációja nem lett volna átitatva a vallásos gyűlölettel, akkor a zsidók felé irányuló rasszista gyűlölet nem tudott volna megerősödni a XX. században.

Ezenkívül a Vatikán, amely az egész holocaust alatt tartózkodott attól, hogy tiltakozzon a gyilkosságok miatt, tulajdonképpen félreállt, és csupán elenyésző számban mentett meg embereket. A Vatikán mind a mai napig nem engedélyezi a tudósoknak, hogy teljes betekintést nyerjenek ennek az időszaknak a dokumentumaiba. Viszont bebizonyosodott, hogy a világon az első között szerzett tudomást a népirtásról, és semmit sem tett ennek nyilvánosságra hozataláért [lásd: Walter Laquer: The Terrible Secret (A szörnyű titok) című művét]...

Az ember könnyen arra a következtetésre jut, hogy a pápa passzivitása hallgatólagos beleegyezést jelentett... Még a szörvényszerű forduló mentési akciók is, úgy tűnik, arra irányultak, hogy az egyház

a megmentett zsidókat a kereszténység keblére vonja. Több ezer zsidó gyereket helyeztek el zárdákban és kolostorokban, akiknek a háború után nem engedték meg, hogy visszatérjenek népükhöz és vallásukhoz még akkor sem, amikor rokonaik kérték elbocsátásukat.

Páratlan cinizmussal, sok keresztény a holocaustot Isten büntetésének tartja azért, amiért a zsidók nem fogadták el a kereszténységet...?

A rabbi tovább folytatja a kereszténység elemzését saját néz pontja (a római katolicizmus kizárólagos ismerete) alapján, miközben megpróbálja értelmezni annak erkölcsi kudarcát a holocausttal kapcsolatban. Észrevételei és érvei lesújtóak, viszont figyelmen kívül hagyja, hogy több millió igazi keresztény él a világon, akik egyetértenek Róma hamis vallásának kritikájával. Az ember azt gondolná, hogy a rabbi soha nem is hallott a reformációról és a protestánsokról, ahol nincsen szerzetesség, és ahol a lelkipásztorok házasságot kötnek:

A keresztény [katolikus] papságnak megtiltják, hogy házasságot kössenek, és szerzeteseik, akik aszkéta életet élnek, elzárják magukat az emberi társadalomtól. Ez a vallás olyan, hogy nem könnyű a gyakorlatba átültetni... Az az elképzelés, amely szerint ez mégis lehetséges, egyedülálló képmutatáshoz vezet...

Az évek során a kereszténység [katolicizmus] számos misztikus kultuszt hozott létre, melyek közül néhány az erkölcsi romlottság legáljasabb formáival való azonosulással hívta fel magára a figyelmet. A b nbocsánat elnyerésének keresztény [katolikus] formája szintén súlyos b nők elkövetéséhez vezetett. Amikor egy pap el tti gyónás automatikus b nbocsánatot jelent, a b nre való csábítás nagymértékben növekszik...

Miközben a zsidó közösségeken belül a középkorban hallani sem lehetett gyilkosságról, rablásról és er szakos szexuális cselekedetetről, ezek a tettek mindennaposak voltak a mélyen keresztény [katolikus] Európában. A kereszténység által ígért megváltás gyümölcseinek nem volt semmiféle konkrét megjelenési formájuk?

Munkában az antiszemitizmus

A rabbi *katolicizmus*ról szóló kritikája a lényegre tapintott. A tragédia csupán az, hogy azt hitte, a *kereszténységről* írt. Amikortól a pápák uralomra jutottak Rómában, a zsidók szenvedései - melyeket Jézus Krisztus nevében okoztak - sokkal súlyosabbakká váltak, mint amit korábban a pogány uralkodók alatt valaha is tapasztalhattak. A pogányok

minden bajért a keresztényeket tették felelőssé. Később a római katolikus egyház ugyanezt tette a zsidókkal. Azzal vádolták őket, hogy miattuk tört ki a nagy pestisjárvány, a „fekete halál”, és ezért bosszúból zsidók ezreit fogták meg, akasztották fel, égették meg és fojtották vízbe.

Nagy ritkán akadt olyan pápa, aki megpróbált javítani a zsidók helyzetén. I. Gergely megtiltotta a zsidók eretnizkos úton való áttérítését, és biztosította számukra a római polgárjoggal járó elnyöket az uralma alatt álló területeken... A nápolyi püspöknek ezt írta: „Ne engedd, hogy a zsidókat vallásuk gyakorlása közben zaklassák”. III. Sándor „barátságos volt a zsidókkal szemben, egyikük alkalmazásában is állott, pénzügyeit kezelte”. III. Ince a negyedik lateráni zsinat során a legfőbb szószólója volt annak, hogy a zsidókat megkülönböztetett jelyvény viselésére kötelezzék, és lefektette azt az elvet, hogy minden zsidó örök szolgaságra van ítélve, „mert Jézust megfeszítették”. Mégis, több pápai utasítást adott ki az eretnizkos térítések ellen, és hozzátette: „Keresztény nem okozhat a zsidóknak semmilyen személyes kárt... és nem foszthatja meg őket javaiktól...”. (Viszont keresztények tízezreit mészároltatta le.) IX. Gergely, bár megalapította az inkvizíciót, de felmentette a zsidókat annak hatálya alól, kivéve azokat az eseteket, ha keresztényeket próbálnának a zsidó hitre téríteni, vagy ha támadnák a kereszténységet, illetve ha visszatérnének a zsidó hitre, miután kereszténnyé lettek. 1235-ben kiadott egy pápai bullát, amelyben elítélte a zsidók elleni eretnizkos tömegmegmozdulásokat. „IV. Ince cáfolta azt a legendát, miszerint a zsidók rituális módon keresztény gyerekeket gyilkolnának meg”.

A fentiek ellenére az egyházzól alkotott általános kép a zsidóüldözés maradt. Számos zsinat és pápai bulla foglalkozott a zsidókérdéssel, ahogy a következő idézet is jól mutatja:

A bécsi zsinat (1311) mindennemű érintkezést megtiltott a keresztények és a zsidók között. A zamorai zsinat (1313) úgy rendelkezett, hogy a zsidókat szigorú alávetettség és szolgaság állapotában kell tartani. A bázeli zsinat (1431-33) megújította azokat az egyházi törvényeket, amelyek megtiltják a keresztényeknek, hogy zsidókkal érintkezzenek..., és utasította a világi hatóságokat, hogy zárják a zsidókat elkülönített városrészekbe; és kötelezzék őket megkülönböztetett jelyvény viselésére; és biztosítsák részvételüket azokon a miséken, amelyeknek a célja a zsidók áttérítése volt.

IV. Jenő pápa (1431-47) ... hozzátette, hogy a zsidók nem tölthetnek be semmiféle hivatalt, nem örökölhetnek keresztényektől, nem építhetnek több zsinagógát, és a nagyhét során az otthonukban kell

tartózkodniuk bezárt ajtók és ablakok mellett [bölcс rendelkezés volt a keresztény er szak megel zése végett]...

Egy késő'bbi bullájában Jen pápa úgy rendelkezett, hogy ha valamely itáliai zsidót talmud irodalom olvasásán kapnak, akkor vagyonának elvesztésére kell ítélni. V. Miklós pápa arra utasította Kapisztrán (Szt.) Jánost (1447-ben), hogy ellenő'rizze eme megszorító intézkedés minden egyes cikkelyének a maradéktalan betartását, és felhatalmazta arra, hogy elkobozza minden olyan zsidó orvos vagyonát, aki keresztényt mert gyógyítani/

A VI. és a XII. század között a római katolikus egyház több mint száz zsidóellenes okiratot adott ki. Az antiszemitizmus az egyház hivatalos doktrínája lett. Az indoklás a következ volt: „Krisztus gyilkosainak” nincsenek jogaik Isten szent országában. Izrael földje többé már nem a zsidókhöz, hanem a keresztényekhez tartozik, és az egyháznak fel kell szabadítania ezt a földet mind az arab, mind a zsidó ellen rzés alól.

A katolikus egyház nem érti azokat a próféciákat, melyek a zsidók Izraelbe való visszatérésére vonatkoznak, illetve a Messiás dics séges eljövételére, amikor atyjának, Dávidnak a trónszékébe ül, hogy uralkodjék. Róma az új Jeruzsálemnek nevezi magát, tehát a régi Jeruzsálem és a zsidók már nem szerepelnek Isten tervében. 1862-ben a *La Civiltà*, a Vatikán félhivatalos lapja egy évszázadok óta tartó hiedelmet fogalmazott meg, mikor kijelentette: „Ahogy korábban a zsidók voltak Isten népe, úgy most, az Újszövetségben, a római katolikusok azok”. Magától értet d dolog, hogy az ilyen tanítás táplálta és gerjesztette az antiszemitizmust.

A történelem bizonyítékai

II. Orbán pápa azért, hogy hadsereget toborozzon az els kereszties hadjárat számára, azonnali üdvösséget ígért a purgatórium kikerülésével azoknak, akik azonosultak e nemes céllal. A lovagok és a cs cselék, akik lelkesen válaszoltak a hamis ígéretre, Jeruzsálembe vezet útját rablás, fosztogatás és gyilkosságok jelezték. Jeruzsálembe való dics séges bevonulásuk után legels tetteik közé tartozott, hogy beteretltek a zsidókat a zsinagógába, és rájuk gyújtották azt. A Szentföldre vezet útjuk során a keresztiesek a zsidók elé vagy a megkeresztelkedés, vagy a halál lehet ségét adták. De Rosa így ír err l:

1096-ban a wormsi zsidók felét lemészárolták, amikor a keresztes lovagok átvonultak a városon. A többi a püspöki rezidenciába menekült védelemért. A püspök kijelentette, hogy kész megmenteni ket, ha megkeresztelkednek. A zsidók visszavonultak, hogy a döntésről tanácskozzanak. Amikor a fogadóterem ajtaját újra kinyitották, mind a nyolcszáz halott volt. Néhányat lefejeztek, az apák megölték gyerekeiket, mielőtt feleségüket és önmagukat leszúrták, egy véglegesen a menyasszonyát ölte meg. Massada tragédiáját az első századból szerte Németországban megismételték, és később Franciaországban is mindent.¹⁰

IV. Pál pápa (1555-59) rövid uralma alatt Róma lakosságának módszeres irtása miatt a népesség száma majdnem felére csökkent a városban. Az áldozatok többségét a zsidók tették ki. 300 évvel korábban az egyház gettókba zárta a zsidókat, és „arra kötelezte ket, hogy sárga anyagból készült, kör alakú jelet viseljenek a mellkasukon megsemmisítésük jeleként”¹¹, de a rendeletet nem tartották be következetesen. IV. Pál pápa 1555. július 7-én adta ki döntő jelentőségű *Cum nimis absurdum* kezdetű antiszemita bulláját. A rendelet visszaparancsolta a zsidókat a gettókba; arra kényszerítette ket, hogy komoly veszteségekkel adják el vagyonukat, és csak szolgák vagy használtruhakereskedők lehettek.

A zsidók és a keresztények közötti házasságot halálbüntetéssel sújtották. Minden városban csak egy zsinagógát engedélyeztek, a többi lerombolták. Róma nyolc zsinagógája közül hét erre a sorsra jutott. IV. Pál már bíborosként is zsidó könyveket égetett, beleértve a Talmudot is, és nem engedélyezte ezek pótlását. Ez csupán néhány azon sérelmek és bűntények közül, amelyeket a zsidóknak el kellett szenvedniük a bulla következtében, amely meghatározó jelentőségűnek bizonyult az elkövetkező 300 év során.

XIII. Gergely pápa kijelentette, hogy a zsidók bűne, azaz hogy megfeszítették Jézust, „egyre súlyosbodik a generációk során, és ennek az következménye az örök szolgaság”. Az utána következő pápák tovább folytatták az üldözést:

A pápák hosszú sora tovább erősítette a zsidók iránti régi elítélletet; úgy kezelték ket, mint leprásokat, akik nem méltók a törvényes védelemre. VII. Piusz után XII. Leó, majd VIII. Piusz, XVI. Gergely és IX. Piusz következett - valamennyien IV. Pál jó tanítványainak bizonyultak.

Tizenegy nappal Róma eleste után, 1870. október 2-án a zsidók királyi rendelettel elnyerték a szabadságot, amelyet a pápaság tizenöt

évszázadon át megtagadott tőlük. Európa utolsó gettóját is felszámolták.¹²

Erszakos térítések

A csecsem keresztség katolikus doktrínája lerombolta azt az igazságot, hogy az ember nem cselekedetek vagy ceremóniák által válik kereszténnyé, hanem úgy, hogy elfogadja Isten kegyelmét a Jézus Krisztusba vetett személyes hit által. Mivel a kereszténységnek automatikus üdvösségszerző jelentése volt, III. Leó pápa elrendelte a zsidók erszakos megkeresztelését. Olykor a zsidóknak két választási lehetőséget adtak: vagy megváltják hitüket Jézus Krisztusban, vagy meghalnak. Néhány esetben csupán a börtön vagy a környéken való elzárás volt osztályrészük. Maimonidész, a híres, nagy tekintély rabbi, filozófus és orvos is egy ilyen rendelet ellen menekült először Spanyolországból Marokkóba, majd 1135-ben Egyiptomba. Ma a Spanyolországban található egykori zsidónegyedek látogatóinak tájékoztató broszúrákat adnak, amelyek beszámolnak néhány tragikus történelmi eseményről, mint például a Girona városában történelemről:

1492. március 31-én a katolikus uralkodóként ismert Kasztíliai Izabella és Aragóniai Ferdinánd kibocsátották azt a rendeletet, amely kizárta a zsidókat Spanyolország területéről... [A zsidóknak] nem volt más választásuk, mint feladni hitüket, vagy az elkerülhetetlen számzárás. Azoknak, akik a számzárás elkerülése végett áttértek a kereszténységre, szembe kellett nézniük az inkvizíció teljes dühével, amely már 1490-ben elkezdte Gironában az eretnekek üldözését... Néhány zsidó családot az inkvizíció keze gyakorlatilag eltörölt a föld színéről.

Egy hitetlen megkeresztelése a mennybe való bejutás garanciája volt. Zsidó gyerekeket erszakos vízzel fröcsköltek le, és „keresztényeknek” kiáltották ki őket olyanok, akik ezáltal hitték biztosítottak mennyei lakóhelyüket. XIV. Benedek (1740-58) is támogatója volt ennek a rémuralomnak, mivel úgy rendelkezett, hogy ha egy gyereket saját és szülei akarata ellenére kereszteltek is meg, ennek ellenére római katolikussá vált. Ha ezután a kényszer hatására „áttértek” megtagadták új kelet „hitüket”, eretnekekké váltak annak minden szörny következményével együtt.

Az ilyen és hasonló bűnök évszázadokon keresztül folytatódtak. Például 1858-ban IX. Piusz utasította a pápai rendszert, hogy egy

gazdag zsidó család hét éves fiát vegyék el tőlük, és helyezték el egy bentlakásos katolikus iskolában. A fiút, Edgar Mortarát, nem sokkal születése után egy katolikus házvezetőnő a szülők tudta és beleegyezése nélkül megkeresztelte, ami által a gyermek úgymond a katolikus egyház tagjává lett.

Amikor a szülők könyörögtek a pápának, hogy engedje haza a fiukat, az a pápától megszokott stílusban felelt (utalva az újságokban az eset kapcsán megjelent ellenséges hangvételű cikkekre): „Fütyülök az egész világra!” Hasler így folytatja a történetet:

A pápa különösen kegyetlenül bánt a zsidó közösség fiatal titkárával, Sabatino Scazzocchióval, és olyan súlyosan megalázta, hogy a fiatalember hosszantartó idegösszeroppanást kapott.

Két évvel később IX. Piusz Edgar Mortarát kispapi ruhában állította a Rómában élő zsidó közösség elé.¹¹

A holocaust alapjainak lerakása

Schwartz és Goldstein rabbik, a *Shoah* szerzői helyesen látják, hogy a római katolicizmus (bár csak ezt a kereszténységgel azonosítják) több évszázados zsidóüldözése vetette meg a későbbi náci holocaust alapjait. Nagyon súlyos felelősség terheli a katolikus egyházat ezért a szörnyű bűntettért. A legtöbben, akik tétlenül nézték a zsidók lemészárlását, katolikusok voltak. Az egyház évszázadokon keresztül üldözte és mérszámolta a zsidókat, és ez kétségtelenül hozzájárult ahhoz, hogy zsidóüldözésben részt vett katolikusok igazoltnak lássák tettüket.

1994. május 6-án az Associated Press következő jelentése rázta meg a világ médiáit: A Vatikán ELISMERTE A HOLOCAUST MIATTI FELELŐSSÉGÉT. A Jeruzsálemben írott döbbenetes cikk kijelentette: „A római katolikus egyház egy olyan dokumentumon dolgozik, amely elismeri, hogy az egyház évszázadokon keresztül elmozdította az antiszemitizmust, és nem lépett fel a holocaust ellen - közli egy szerdán kiadott nyilatkozat... David Rosen rabbi, a Vatikán egyik izraeli tárgyalópartnere, az ezen a héten Jeruzsálemben folyó tárgyalások során számolt be Izraelnek a dokumentumtervezetről... Ez nem csak hogy jelentős - mondta Rosen -, hanem rendkívüli is... A beszámoló szerint a dokumentum ki fogja jelenteni, hogy: A teológiai és egyházi antijudaizmus tradíciója fontos szerepet töltött be a holocausthoz vezető úton.”¹⁴

A következő napon megérkezett a Vatikán válasza, amely mindezt tagadta, és emlékeztette a világot, hogy miközben „II. János Pál pápa rendszeresen elítéli az antiszemitizmust... mindig is megvédte az elzárópapákat, akiket azzal vádoltak, hogy nem emelték fel szavukat a holocaust ellen”. A Vatikán vezető szónoka, Joaquín Navarro Carreras az elzárópapák híreire azt a magyarázatot adta, hogy a dokumentumtervezet „nem a Szentszék készítette el, hanem a lengyel és a német püspöki kar”.¹⁵ Tehát a Vatikán továbbra is tagadja azt, amit az egész világ igazsággént ismer.

Számos példát idézhetnénk annak bizonyítására, hogy a katolicizmus készítette el az utat a holocaust számára, de ezek közül most csak néhányat említünk meg. A bajorországi Deggendorfban található egy katolikus templom, ahol évszázadokon keresztül látható volt egy festmény, amely arról az eseményről emlékeztet meg, amikor „Isten iránti jogos buzgóságból” a városban élő összes zsidót lemészároltak. A kép alatt a következő feliratot lehetett olvasni: „Isten adja meg, hogy szülő földünk örökre szabad legyen ettől az ördögfajzattól”.¹⁶ A kép és az aláírás sem az egyszeri híveket, sem az egyházi méltóságokat nem zavarta, mivel összhangban állt azzal, ahogyan a római katolicizmus a zsidókkal bánt a történelem során. Egy francia származású zsidó tudós arra a következtetésre jutott, hogy végső soron az egyház készítette fel Hitler számára a német katolikusokat:

A keresztyén [római katolikus] katekizmus, prédikálás és vádaskodás több évszázados elzárnyása nélkül a hitleri tanok, propaganda és vádaskodás nem érte volna el a célját.¹⁷

Hitler hatalomra jutása

Kezdetben az egyház nem támogatta Hitlert. „Az első 1930-as náci választások győzelem után az összes jelentősebb katolikus szervezet képviselői találkozásra jöttek össze,... hogy⁷ megbeszéljék a fenyegető barna árdat megfékezésének különböző módjait.”¹⁸ Viszont az 1932-es júliusi Reichstag választások után, amely során „a nemzetiszocialisták a szavazatok 37,4%-át szerezték meg és 230 képviselőt delegálhattak... és így a Reichstagban a legnagyobb pártot jelentették”, a katolikus püspökök enyhíteni kezdték a kritikájukat.

Annak ellenére, hogy „az összes egyházkerület elfogadhatatlannak minősítette a náci párthoz való tartozást”, több mint 100 000 katoli-

kus csatlakozott a párthoz, és valószínűleg leg több millió támogatta azt szavazatával. Miért is kéne elidegeníteni ezeket a jó katolikusokat az egyháztól? Végére is a pápa és a bíborosok dics ítik és támogatják Mussolini fasiszta pártját Olaszországban, akkor miért is ne tennénk ugyanezt Németországban?

1933. március 13-án a bajorországi püspökök konferenciáján Faulhaber bíboros, aki ekkor tért vissza Rómából, bejelentette, hogy „a Szentatya, XI. Piusz, nyilvánosan magasztalta Adolf Hitler kancellárt a kommunizmus elleni fellépéséért... ismét hírek röppentek fel arról, hogy a Vatikán elégedettséggel nyugtázza, hogy a német katolikusok készségesen együttm ködnek a Hitler kormánnyal...”

Március 23-án Hitler bejelentette, hogy „a Birodalom kormánya, amely a kereszténységet (katolicizmust) az erkölcs rendíthetetlen alapjának és a nemzet erkölcsi törvényének tartja, a Szentszékkal való jó viszonyt a legnagyobb értéknek tekinti, és ennek er sítésén fáradozik”. Öt nappal kés bb a német püspökök nyilvánosan visszavonták a náci pártot bíráló korábbi nyilatkozataikat.¹⁹ M ködött tehát az a stratégia, amit Hitler korábban felvázolt a Rauschningnek:

A papokat önmaguk felé való részrehajlásuk és hírhedt kapzsiságuk által kell csapdába ejtenünk. Így mindent teljes békességben és egyetértésben tudunk velük elrendezni... Miért is kéne vitatkoznunk? Mindent le fognak nyelni anyagi el nyök megtartása érdekében.²⁰

Az egyház és a Harmadik Birodalom

A katolikusok egyre nagyobb számban támogatták Hitlernek a harmadik birodalomra vonatkozó tervét. A *Kreuz und Adier-hez (Kereszt és sas)* hasonló szervezetek alakultak olyan vezet katolikus teológus professzorok részvételével, mint Otto Schilling és Theodor Brauer, illetve mint az újságírók közül ismert Emil Ritter és Eugen Kogon, olyan más katolikus vezet kkel együtt, akik elkötelezték magukat az új náci rezsim támogatása mellett.²¹ Hitler biztosította az egyházat arról, hogy nincs okuk a nemzetiszocializmustól való félelemre mindaddig, amíg azzal teljesen együttm ködnek. A püspökök „a kormány szellemi, erkölcsi és gazdasági megújulási programjának támogatására szólítottak fel”.²²

Hitlernek a békés partnerkapcsolatra vonatkozó ígéreteit az támasztotta alá, hogy maga is jó katolikus volt. Tradicionális katolikus

családban n tt fel, rendszeresen járt misére, ministrált is, és voltak olyan id szakok is az életében, amikor pap szeretett volna lenni. Gyermekkorában a lambachi bencés kolostorban tanult. A kolostor apátja komolyan belemélyedt az okkultizmusba és a keleti misztikába, és Hitler itt találkozott el ször a hindu horogkereszttel, amit kés bb fel is használt. Hitler még hatalomra kerülése után is gyakran részt vett a katolikus miséken.

G. S. Grabe, az SS történetének szakért je arról számol be, hogy „Himmler számára is nagyon fontos volt a katolicizmus; rendszeren járt misére, gyónt, áldozott és imádkozott”.²³ Himmler 1919. december 15-i naplófeljegyzésében a következ ket olvashatjuk: „Bármilyen történjék is, mindig szeretni fogom Istent, imádkozni fogok Hozzá, h séges maradok a katolikus egyházhoz, és védelmezni fogom azt...”.²⁴

A háború után a menekülés volt a legf bb céljuk azoknak az SS tiszteknek, akiknek közel egynegyede volt katolikus.²⁵ Sokan közülük sikeresen elkerülték a szövetségesek igazságszolgáltatását, és els sorban Dél-Amerikában találtak biztonságos menedékhelyekre. A legsúlyosabb háborús b nököt elkövet nácik tízezrei - akik közül a legtöbb katolikus volt - titkos útvonalakon jutottak el oda, ahol új életet kezdehettek. A menekülés legf bb támogatója és segít je a Vatikán volt.

Himmlernek, az SS egyik hírhedt vezet jének sikerült olyan pozíciót kivívnia, hogy egy tollvonással vagy egyetlen parancsával milliók élete fel l dönthetett, jóllehet maga soha nem húzta meg a ravaszt. Hajlandó volt arra, hogy teljesen kiirtsa a zsidókat vagy bármely más, nem kívánatosnak ítélt etnikumot, viszont „nem akarta [saját szemével] látni a vérontást..., mert ez lelkiismereti válságot okozott volna neki, nem is beszélve gyomorgörcseir l”.²⁶

Himmler 1943. október 4-én a lengyelországi Posenben száz német állambiztonsági tábornok el tt beszédet mondott. Ennek a beszédnek nemrégiben felfedezett írott és audió változata, illetve saját, kézzel írott feljegyzései Washington D. C.-ben, az új holocaust múzeumban láthatóak. E beszédében Himmler a következ ket mondta:

Egy igen komoly és nagy horderej ügyr l szeretnék Önökkel nagyon szintén beszélni. Mivel egymás között vagyunk, úgy gondolom, teljesen nyíltan beszélhetünk, viszont err l nyilvánosság el tt soha nem fogunk szólni.

Vagyis... a zsidó faj kiirtásáról van szó. Ez történelmünk egyik dicsétes fejezete, amit soha nem írtak meg, és soha nem is fognak megírni.²⁷

Rudolf Höss, SS ezredes, Auschwitz f parancsnoka és a történelem egyik legnagyobb tömeggyilkosa, szintén hitbuzgó katolikus családban nőtt fel, ahol azt szerették volna, hogy pap legyen belőle. Höss rajongott a családjáért, szerette az állatokat, és fanatikus híve volt Hitler náci vallásának. Önéletrajzában a következőket írja: „A közvélemény hadd tartson csak továbbra is vérszomjas vadállatnak és kegyetlen szadistának... Nem értették meg, hogy [Auschwitz parancsnokának] jó szíve volt, és nem volt gonosz”.²⁸

Az SS felépítése sok szempontból hasonlított a jezsuita rend felépítéséhez, amit Himmler már korábban tanulmányozott és csodált. Hihetetlen, de az SS-eskü vége a következőképpen hangzott: „Isten engem úgy segéljen!”. Az SS-katekizmus kérdések és feleletek sorából állt, amelyek így követték egymást: „Kérdés: Miért hiszünk Németországban és a Führerben? Válasz: Mert hiszünk Istenben, hiszünk Németországban, amelyet teremtett, és a Führerben, Adolf Hitlerben, akit elküldött hozzánk”.

Azért tudták Isten nevében jó katolikusok kiirtani a zsidókat, mert az egyház ezt évszázadokon keresztül Isten akarataként mutatta be, mivel kegyetlenül üldözte és mészárolta ezeket a megvetett „Krisztus-tagadókat”.

Hitler, aki „nagyon is tisztában volt a [katolikus] egyház régóta tartó antiszemita tevékenységével”²⁹, már a kezdetekkor sem csinált titkot a zsidókkal kapcsolatos terveiből. Amikor Berning püspökkel és Monsignore Steinmann-nal, az egyházat képviselő elöljárókkal találkozott 1933. április 26-án, „Hitler emlékeztette látogatóit arra, hogy a [katolikus] egyház 1500 éven át él sködnök tartotta a zsidókat, gettókba szabták őket, és megtiltotta nekik, hogy keresztényeket alkalmazzanak... Ő maga, Hitler, csak sokkal hatékonyabban akarta elvégezni azt, amit az egyház oly hosszú ideje próbált megvalósítani”.³⁰

Nincs olyan jel, amely arra mutatna, hogy a két katolikus vezető ne értett volna ezzel egyet. Hogy is tehették volna ezt anélkül, hogy el ne ítélnének számos tévedhetetlen pápát és saját tévedhetetlen egyházukat!

19

A Vatikán, a nácik és a zsidók

„7\ legtöbbet a jezsuitáktól tanultam.
Es amennyire tudom, Lenin is. 7\ világ soha nem
ismert nagyszer bb dolgot, mint amilyen
a katolikus egyház hierarchikus felépítése.
Nagyon sok dolgot egyszer en csak átvettem
a jezsuitáktól, hogy a párt felhasználja mindezt.”

Adolf Hitler'

7\ keleti frontról hazaérkez katonák szörny
történeteket meséltek arról, hogy az elfoglalt
orosz területeken a zsidó polgári lakosságot
- férfiakat, n ket, gyerekeket - hogyan állították
sorba, és géppisztollyal hogyan öldösték le
ezrével ket.

...1942 tavaszán a „Fehér Rózsa” kiadvány,
melyet a Münchener Egyetem egyik diákcsoportja
és egy filozófiaprofesszor állított össze, beszámol
a 300 000 lengyelországi zsidó meggyilkolásáról,
és felteszik a kérdést, hogy a német nép (melynek
körülbelül 43%-a katolikus volt) miért maradt
közömbös ilyen égbekiáltó b nökkal szemben.²

¹ W itlernek a zsidók kiirtására vonatkozó szándékát ismerték a

Vatikánban már a konkordátum aláírása el tt, bár a holocaust 1 I soha nem bírt jelent séggel az egyháznak a Führerrel való tárgyalásai során. 1933. április 1-jén, körülbelül négy hónappal az el tt, hogy a Vatikán aláírta vele a konkordátumot, Hitler a zsidók bojkottjával elkezdte *tervszer* , programját. Mindezt a következ szavakkal igazolta: „Hiszem, hogy amit ma teszek, az a Mindenható Isten akaratával egyezik. A zsidók elleni harccal az Úr harcát vívom.” Amikor az olaszországi nagykövet Mussolini nevében megkérte Hitlert, hogy ismét gondolja át a zsidók elleni kemény fellépését, Hitler „teljes bizonyossággal” azt jósolta, hogy öt vagy’ hatszáz éven belül a Hitler nevet az egész világon tisztelni fogják, „mint azét az emberét, aki egyszer és mindenkorra kiirtotta a zsidó pestist a világból”/

Hitler sok német pszichiáter támogatását élvezte, akik kés bb úgy nyilatkoztak, hogy Himmler, Hess és más náci tömeggyilkosok teljesen „normálisak” voltak. Ami a német pszichiátereknek a zsidók iránti érzéseit illeti, Carl Jung sokak véleményét fejezte ki, mikor az Új Német Pszichoterápia Társaság elnökeként a következ ket írta:

Az árják tudatalattija nagyobb teljesít képességgel rendelkezik, mint a zsidó... Freud (egy zsidó)... épp oly kevésbé ismerte a német lelket, mint azok, akik t bálványozzák. Tanultak valamit a nemzeti szocializmus er teljes megjelenéséb l, amelyre a világ csodálatot kifejez szemekkel néz.⁴

Adolf Eichmann SS alezredes a szerepét, (volt a zsidók kiirtásának irányítója az egész, nácik által elfoglalt Európában) egy feladatként fogta fel, és semmi köze nem volt Istenhez vagy a valláshoz. A katolikusokkal ellentétben neki semmi baja nem volt a zsidókkal. Még Simon Wiesenthal is, aki a náci háborús b nösök felkutatására szentelte az életét, azt állította, hogy Eichmann-nak „nem volt oka rá, és nem érzett gy löletet konkrétan a zsidók ellen. ... Ugyanezt a munkát elvégezte volna, ha parancsot kapott volna rá, hogy ölje meg az összes embert, akinek a neve kezd bet je P vagy B, vagy mindazokat, akiknek a haja vörös.”⁵

Hitler számára viszont a holocaust egy nagyon is szellemi vállalkozás volt. Azzal a meggy z désével összhangban, hogy a zsidók kiirtásával Isten akaratát cselekszi, Hitler elrendelte, hogy a végs megoldást a „lehet leghumánusabban” hajtsák végre. Annak ellenére, hogy Hit-

ler üldözte az egyházat, amikor csak észrevette, hogy az útjában áll, végig kitartott amellett, hogy: „Most is, mint ahogy kezdetben is, katolikus vagyok, és mindig az is fogok maradni”. Meg volt győződve arról, hogy az a terv, amit jó katolikusként kigondolt, be fogja fejezni „azoknak a Krisztus gyilkosainak” a lemészárlását, amelyet a katolikus egyház a középkorban kezdett el, de olyan tökéletlenül hajtott végre. John Toland így magyarázza:

A kiírtást ezért a legcsekélyebb lelkiismeret-furdalás nélkül végre lehetett hajtani, mivel csak mint Isten bosszúálló keze tette ezt mindaddig, amíg személytelenül, kegyetlenség nélkül folyt le. Himmler szeretett „kegyelemből” ölni. Elrendelte a technikai szakértőknek, hogy olyan gázkamrákat fejlesszenek ki, amelyek hatékonyan és „emberségesen” fogják megsemmisíteni a zsidók tömegeit, ezután marhavagonokba zsúfolta be az áldozatokat, és keletre küldte őket, hogy gettókban várják meg, amíg elkészülnek a megsemmisítési központok Lengyelországban.⁶

A náci antiszemitizmus egyházi támogatása

Hermann Göringet és Franz von Papent a konkordátum kidolgozását célul kitűzve útjuk során a Vatikán szívélyes fogadtatásban részesítette. Világossá vált, hogy Róma barátságosan viszonyul a náci rezsim felé. Senki nem olvasta a Mein Kampf/-ot? Dehogyan nem, de Rómának és Berlinnek sok közös vonása volt, beleértve a zsidók üldözését és legyilkoltatását. Nem volt hiány katolikus vezetőkben, akik nyíltan támogatták a zsidók megsemmisítését. 1933 és 1939 között vezettek katolikusok írásai, melyek „mind olyan folyóiratokban jelentek meg, melyeket papok szerkesztettek, vagy olyan könyvekben, melyeken az *Imprimatur* (Engedélyezve) felirat volt látható”, ehhez hasonló gondolatokat jelentettek meg:

A zsidóknak „demoralizáló hatásuk van a vallásosságra és a nemzeti karakterre”. A német nép számára több kárt, mint „hasznot hoztak”. A zsidók „halálos gyűlölettel viseltettek Jézus iránt, miközben az árja Poncius Pilátus örömmel szabadon engedte volna”... A zsidók „...a kereszténység iránti határtalan gyűlöletükben mindig is legelől álltak azok sorában, akiknek célja az egyház elpusztítása volt.”⁷

Roth káplán, aki a Náci Egyházügyi Hivatal egyik tisztviselője lett, a zsidókat „erkölcsileg alacsonyabbrendű fajnak” nevezte, „akiket ki

kell zárni a közélelt I”. Egy könyvben, amely a regensburgi egyházmegye *Imprimatur*’)ával volt ellátva, Dr. Hauser a zsidókat „Németország keresztjének” nevezte, „egy olyan népnek, amelyet kitagadott Isten, amely átok alatt van, és amely nagymértékben felel s azért, hogy Németország elvesztette az els világháborút...” Senn atya „Isten eszköze” nevezte Hitlert, „aki a judaizmus legy zésére hivatott”. A náciizmus - mondta - biztosítja „az utolsó nagy lehet séget a zsidó igit lerázására.”⁸

Az egyház teljesen együttm ködött a nációkkal „a zsidó fajból származó emberek kiválogatásában...”⁹. Egy pap a következőket írta a *Klerusblatt* c. egyházi folyóiratban: „Minden t lünk telhet t meg fogunk tenni, hogy segítsük az embereket ebben a szolgálatban”. Az egyház ezt az ördögi „együttm ködést” az egész háború alatt folytatta, még akkor is, amikor a zsidó lét egyenl volt „a deportációval és a teljes fizikai megsemmisüléssel”.⁹ Az egyház tisztában volt a zsidók szörny sorsával. Csupán hónapokkal azelőtt, hogy a Lengyelország elleni támadással megkezdődött a háború, 1939. január 30-án, Hitler egy beszédében kijelentette, hogy ha háború törne ki, ez „a zsidó faj kiirtását” eredményezné.¹⁰

Hitler totalitárius, korlátlan hatalmi rendszerét elfogadta az egyház, amíg partnereként tudott m ködni. Günter Lewy, aki az egész náci id szak jelent sebb dokumentumait alaposan áttanulmányozta, erre a megállapításra jut: „a Szentszék nem helyezkedett szembe nagyobb mértékben a náciizmus központi politikai doktrínáival, mint amennyire ezt maguk a német püspökök tették”.¹¹ Faulhaber bíboros „mindent megtett azért, hogy érthet vé tegye, nem érdekli zsidó kortársainak a megmentése”. Az embernek különbséget kell tennie - mondta - a Krisztus megfeszítése előtti élt zsidók és az utána élők között. 1939-ben Gröber érsek kijelentette, hogy:

Jézus Krisztus alapvetően különbözött a kortárs zsidóktól olyannyira, hogy gy lölték őt, megfeszítését követelték, és „gyilkos gy lölettük a későbbi századokban folytatódott”.

Jézus zsidó volt - ismerte el Hilfrich limburgi püspök... 1939-ben -, de a keresztény vallásnak utat kellett törnie ezekkel az emberekkel szemben.

Karl Adam teológus védelmezte a német nép tiszta vérének a meg rzését, mint az önvédelem jogos cselekedetét, mivel „...a német mítoszt, kultúrát és történelmet dönt en a vér formálta”.

A bajorországi papok lapjában az 1918-as forradalomról szóló egyik cikk azt ecsetelte, hogy milyen szerepet játszottak a zsidók az akkor még le nem győzött német hadsereg hátba támadásában.¹¹

Bertram bíboros (a kelet-németországi egyházmegye feje) és Grober érsek (a felső-rajnai egyházmegye vezetője) más püspökökkel együtt kifejezte aggodalmát, amiért az új kormány katolikus közszolgálati alkalmazottakat bocsátott el. Ugyanakkor a püspökök nem tulajdonítottak jelentőseget az új koncentrációs táborokban napirenden lévő brutalitásokról szóló jelentéseknek. Grober még „támogató tag”-ja is lett az SS-nek, és anyagi hozzájárulásait a legvégsőig biztosította.

Amit a Vatikán és a német püspökök tudtak

A katolikus vezetők csak akkor helyezkedtek szembe a náciizmussal, amikor „egyházi ügyekkel és érdekekkel” került konfliktusba. Így, amíg csendben maradtak a holocaust egészével kapcsolatban, az egyház szót emelt és megpróbálta úgy védelmezni a zsidókat, hogy térjenek át a katolikus hitre. Ennek a fényében még inkább elítélendő az, hogy nem léptek fel az ellen, hogy a náci kiirtsák a zsidókat.¹³ „30 millió katolikus volt Németországban. Bár a zsidókat (néhány katolikus) titokban segítette, az egyház soha nem jelentette ki nyilvánosan, hogy a zsidók védelmezése keresztény kötelesség”¹⁴. A Vatikán számos könyvet szigorúan betiltott, de a *Mein Kampf*-ot és a nagy számú katolikus vezető mérgez anti-zsemita műveit soha nem tette a tiltott olvasmányok index-ére.¹⁵

Josef Müller, egy katonai titkosszolgálati tiszt, Faulhaber bíboros bizalmasa, „rendszeresen informálta a fő papot a Lengyelországban elkövetett állandó kegyetlenkedésekről”. Ugyanígy tett Hans Globke, egy magas rangú katolikus tiszt, aki a Belpolitikai Minisztériumban „volt megbízva faji ügyek intézésével”. A Vatikán és a német püspökök a német lakosság többségével együtt teljesen tisztában voltak azzal, hogy a zsidókat összegyűjtik és kiirtják. Viereck a következőket mondja:

Hitler megsemmisítés-ügyi szakértője, Rudolf Hess ezt írta az „Auschwitz parancsnoka” című műben: „Amikor erős szél fúj, az égett húsban több kilométerre elhatott, és a környéken lakók mind a zsidók elégetéséről beszéltek”. Egy másik tábornok megjegyzi, hogy amikor egy áldozatokkal teli busz haladt el, még a német gyerekek is ezt kiabálták: „Itt jön ismét a gyilkos doboz!”¹⁶

Az egyház nagyon jól tudta, hogy' mi történik, mégis becsukta a szemét és a száját. Kurt Gerstein, a Hitler evangéliumi ellenzékének megtért tagja, SS-tiszt lett, hogy megtudja a megsemmisítő táborok titkát, és elmondja a világnak. A beszámolóját elvitte a pápa személyes képviselőjének Berlinbe, aki nem volt hajlandó elfogadni, miután elmagyarázta küldetésének a célját.

Európa-szerte „papok tízezrei voltak a nagy- és kisvárosokban és a falvakban. Látták, ahogy házakat ürítenek ki, és falubelieket deportálnak; hallották az erről szóló beszámolókat. Kivételesen jól informáltak voltak”. Rendszeresen érkeztek haza az orosz frontról katolikus katonák a totális mészárlásról szóló beszámolókkal. „A Vatikán az első között értesült a fajirtó programokról. A Vatikán kapott hivatalos információt az öldöklésekről 1942 márciusában saját diplomatáitól is”.¹

Hitler az egész világ előtt büszkélkedett aljas szándékaival és tetteivel. A Vatikánnak nincs mentsége egyrészt a nációkkal folytatott partneri viszonyra, illetve Hitler folyamatos méltánylására, másrészt a zsidó kérdéssel kapcsolatos döbbenetes hallgatására sem. Az egyre növekvő gonoszságok ellenére a római katolikus egyház továbbra is együttműködött a Führerrel, és ráadásul még elismerően is szólt róla. Még azután is, mikor Hitler csapatai az ígéretek ellenére bevonultak és elfoglalták a demilitarizált Rajna-vidéket, a katolikus vezetők egész Németországban magasztalták Hitlert, akik között volt Schulte bíboros is a kölni katedrálisban.¹⁵

A Hitlerrel kötött konkordátum nem volt új keletű dolog. A pápák évszázadokon keresztül együttműködtek gonosz uralkodókkal. Megegyezett vajon Jézus Pilátussal vagy Pál apostol Néróval? Mégis azok, akik azt állítják magukról, hogy Péter utódai, elvtelen szövetségeket kötöttek pogány uralkodókkal Konstantintól kezdve, és egészen a háború végéig Hitler szövetségesei maradtak, ami több száz millió dollár bevételt jelentett számukra, melyet a náci kormány fizetett a Vatikánnak.

A hallgatás erkölcsi vesztesége

XII. Piusz arról volt ismert, hogy nyíltan beszélt a híveknek „az emberi jogok sárba tiprása”¹⁹ ellen, mégis hallgatott a holocausttal kapcsolatban. Soha egy szót sem szólt a nyilvánosság előtt Hitler tervszerű zsidó-irtásai ellen, mert ha megtette volna, ezzel a saját egyházát is elítélte volna hasonló tetteiért. Ez a hallgatás - a történészek megegyez-

nek ebben - bátorítást adott Hitlernek, és hozzájárult a gyalázatos fajirtáshoz.

A pápa azzal dicsekedett, hogy a világ erkölcsi rálója, és mégsem emelte fel a szavát az emberiség történelmének legsúlyosabb bűne ellen. XII. Piusz 1939 októberében kiadott első enciklikájában kijelentette, hogy a hivatala - „Krisztus” helytartója - megköveteli tőle, hogy „apostoli határozottsággal álljon ki az igazság mellett”, majd így folytatta:

Ez a hivatal szükségszerűen magában foglalja a hibák és az emberi tévedések feltárását és bizonyítását, ugyanis ahhoz, hogy felfigyeljünk rájuk, és orvosolni tudjuk ezeket, szükséges, hogy napvilágra kerüljenek...

Kötelességünk teljesítése közben nem engedhetjük meg, hogy földi dolgoknak rendeljük alá magunkat, és azt sem, hogy bizalmatlanság, ellenállás, elutasítás, méltánylás hiánya, illetve a félreértésektől való féltreértelmezésektől való félelem akadályozza ezt.²⁰

Ezek hangzatos szavak voltak, de teljesen üresnek bizonyultak. Azon a napon, amikor XII. Piusz elfoglalta hivatalát, Mussolini kiutasította azt a 69 ezer zsidót, akik Olaszországban éltek, és a pápa semmit se szólt. Néhány hétre rá Olaszország megszállta Albániát. A pápa tiltakozott, de „nem azért, amiért egy országot önkényesen megtámadtak, hanem azért, mert az agressziót nagypénteken hajtották végre”.²¹ Ilyen lenne Krisztus „helytartója”?!

Akárcsak a pápájuk, a német püspökök is többször ígéretet tettek „az igazságtalanság bátor elítélésére”. 1936-ban Faulhaber bíboros kijelentette, hogy egy fapap nem lehet Isten szolgája, „ha a beszédében embereknek akar tetszeni, vagy ha csöndben marad emberektől való félelmében”. 1941 júliusában Galen püspök kijelentette, hogy megvédelmezi azokat „az alapvető jogokat és szabadságot”, amelyet Isten minden embernek adott, és hogy a kötelességének érzi, hogy „bátran... égbekiáltó igazságtalanságnak bélyegezze védtelen ártatlanok elítélését”. Hasonlóan üres és hangzatos beszédek hangzottak el más püspökök szószékeiről is, akik mindnyájan hallgattak, miközben 6 millió zsidó tervszerű kiirtása folyt, mintha férgek lettek volna. A folyamatos képmutatás ékes bizonyítéka annak, hogy ez nem lehet az igaz egyház.

Josef Ratzinger bíboros, akit egy újabb öt éves időszak választottak meg a Szent Inkvizíció modern megfelelője vezetéjének, a német hadseregben szolgált a háború alatt, bár a harcokban nem vett részt.

Saját bevallása szerint tudott a holocausttól. Nem volt olyan német, aki el t t ez ne lett volna ismert. „A hitlerizmus mélységeit nem lehetett figyelmen kívül hagyni” - ismeri el Ratzinger." O viszont mégis figyelmen kívül hagyta, amikor ára lett volna annak, hogy felemeli a szavát ellene.

Ratzinger, aki az igazhit ség rszeme, a leghosszabb ideje szolgál a Vatikánban, és a pápa mellett a legbefolyásosabb személy, jóvá tudná tenni a saját és egyháza mulasztását. Miért nem mutat megbánást, és miért nem kér bocsánatot a zsidóktól? Azonban Ratzinger és II. János Pál ugyanúgy hallgat, mint XII. Piusz. Hogyan is tudnának bocsánatot kérni annak a beismerése nélkül, hogy a pápaik és egyházuk súlyosan vétkeztek Jézus Krisztus vér szerinti testvérei ellen, és hogy a csalatkozhatatlanságra és az egyedüli igaz egyházra vonatkozó állításuk nem igaz?

Egyértelm en b nös

Ez az érv is elhangzott már, hogy ha a pápa tiltakozott volna, amire sokan fel is kérték, a zsidók sorsa még rosszabbra fordult volna. Hát lehetett volna ennél rosszabb? Vajon megmentett valakit a Vatikán némasága? Nyilvánvaló, hogy nem. De Rosa jól megfogalmazza ezt: „Volt azonban a világon egy ember, akinek az állásfoglalásától Hitler is félt, mert katonái között sok volt a katolikus. Ez az egy ember azonban hallgatott. Annak láttán, amit Winston Churchill ‘a világtörténelemben valószínű leg valaha is elkövetett legnagyobb és legszörny bb, égbekiáltó b ntettnek’ nevezett, jobbnak tartotta semlegesnek maradni.”²³

Az egyház nyíltan ellenezte a náci eutanázia-programot, és sikeresen meg is állította azt. A püspökök felszólaltak az olyan zsidókkal való rossz bánásmód miatt, akik katolikusok lettek, és az ellen is felléptek, hogy a zsidók közé sorolják azokat a katolikusokat, akik csak részben voltak zsidók. Szintén ellenezték a katolikusok és zsidók közötti házasságok er szakos felbontását, és a zsidó fél ezt követ deportálását. De soha nem szólaltak fel a zsidók elpusztítása ellen. Günter Lewy így ír err l:

Amikor a náciellenes németek ezreit kínozták halálra Hitler koncentrációs táborában, amikor lemészárolták a lengyel értelmiséget, amikor több százezer orosz halt meg azért, mert szláv „untermen-

schen” (alsóbbrend faj) gyanánt bántak velük, és amikor 6 000 000 embert gyilkoltak meg, mert „nem árják” voltak, a katolikus egyház németországi képviselői támogatták azt a rendszert, amely elkövette ezeket a bűnösöket.

A római pápa, a római katolikus egyház szellemi vezetője és legfőbb erkölcsi tanítója, hallgatott.

Ennek a legsúlyosabb erkölcsi gonoszságnak a fényében, melyet meg kellett tapasztalnia az emberiségnek az elmúlt évszázadokban, az egyház erkölcsi tanításait, melyek (állítólag) a szeretetet és a könyörületességet hangsúlyozzák, nem lehetett másként, mint homályos általánosságokban hallani.²¹

Amikor 1943 februárjában a Gestapo az utolsó német zsidókat deportálta keletre, hogy elpusztítsák őket, „több ezer ‘nem árja’ keresztényt is összefogdostak, akik vegyes házasságban éltek (csak egyedül Berlinben kb. hateret)... Valami váratlan és példa nélküli dolog történt. Az árja feleségek követték őket az ideiglenes fogva tartási helyükre, és órákon keresztül álltak ott kiáltozva a férjük után. Mivel fennállt az a veszély, hogy a titkos megsemmisítés egész gépezete nyilvánvalóvá válik, a Gestapo visszakozott, és elengedte a nem árja férjeket. Itt volt egy példája annak, hogy mi mindent el tud érni a felháborodott lelkiismeret, még Hitler terrorintézményeivel szemben is.”²⁵

Amikor Edwardo Senatro, a *L'Osservatore Romano* berlini tudósítója megkérdezte XII. Piuszt, hogy ellenzi-e a zsidók kiirtását, a pápa állítólag így válaszolt: „Ne felejtse el, hogy több millió katolikus szolgál a német hadseregben. Lelkiismereti konfliktusba sodorjam őket?” Günter Lewy ezt így foglalja össze:

A pápa tudta, hogy a német katolikusok nem fognak mártírhálált hálalni az egyházuért; még kevésbé voltak hajlandók magukra haragítani az uralmon lévő nácikat a zsidók kedvéért, akiket a saját püspökeik évtizedeken keresztül ostromoztak, mint olyasvalakiket, akik rossz hatással voltak Németország életére.

Végén fokon... a Vatikán hallgatása csak az európai katolikus tömegek legmélyebb érzéseit tükrözte - különösen a németországi és a kelet-európaiakét. A pápa kudarca az egyház kudarcát mutatta abban, hogy él valóságként mutassa be a testvéri szeretet és emberi méltóság evangéliumát.²⁶

Amíg a világ hátat fordított

XII. Piusz pápa holocaustra vonatkozó hallgatását először elnézte és bátorította az Egyesült Államok (Roosevelt elnök sem szólalt fel elle-

ne), Anglia és a „semleges” Svájc is. Ezek az országok szó szerint viszszafordították a menekül zsidókat a náci karjaiba, ami biztos halált jelentett. Azokban a kritikus hónapokban, amikor még sok zsidó elhagyhatta Németországot, az amerikai külügyminisztérium szándékosan megakadályozta a zsidók bevándorlását, és késleltették az érvényes papírok kiadását egészen addig, „míg a kérelmez ket náci koncentrációs táborokba szállították”.

Ez volt a gyümölcse annak az antiszemitizmusnak, amely egész Amerika-szerte uralkodó volt az 1920-as, 30-as években. Ez az amerikai történelem legsötétebb lapjai közé tartozik. Amerikának a holocaustban való - legmagasabb kormány szinten történ - b nrészségéről l megdöbbent tényeket adott közre a Public Broadcasting System az 1994. április 6-i televíziós adásában:

[Szenátorok és kongresszusi képvisel k] nyíltan öntötték az antiszemita mérget az ország f városára.

...Több mint 100 szervezet folytatott antiszemita kampányt egész Amerikában...

Charles Coughlin atya, egy katolikus pap, volt a legbefolyásosabb antiszemita vezető az országban. Rádióadásával több mint 3 millió embert ért el?⁷

Nemrég feltárt dokumentumok bizonyítják, hogy sem az Egyesült Államok, sem Anglia nem volt hajlandó zsidók befogadására, és akadályozták a bevándorlásukat. Anglia és Amerika egyáltalán nem gyakorolt nyomást Hitlerre annak érdekében, hogy' állítsa le a mészárlást, mert attól féltek, hogy a Führer, ha túlságosan nagy nyomás nehezedik rá, „zsidók ezreit zúdítaná az amerikaiakra és az angolokra”. Ez az, amit legkevésbé akartak ezek a képmutató kormányok, a náci kegyetlenkedésekkel kapcsolatos nyilvános kéztördelések ellenére. A nyugati hatalmak, mint a Vatikán és társai, valójában b nrészesei voltak a holocaustnak. Az igazság szinte elviselhetetlenül borzalmas ahhoz, hogy szembenézzünk vele.

Nem kevésbé jelent s az a tény sem, hogy az egyház soha nem közösi tette ki Hitlert, Mussolinit, Himmlert vagy a holocaust más kulcsszerepl it. A végs kig katolikusok maradtak, az Anyaszentegyház olta lma alatt. Ezenkívül az egyház szándékosan hazudott a szerepét illet en, mivel a náci kkal szembeni „ellenállás legendáját” terjesztette, amely helyesbítésre szorul.²⁸ Néhány ritka, egyéni esett l eltekintve, együttm ködés zajlott, nem ellenállás. S t mi több: azok, akik a ná-

cikkal együtt dolgoztak, elmarasztalás helyett jutalmat kaptak Rómától. Günter Lewy szolgál néhány példával erre:

[A katolikus együtm kódés igazságának] az elkend zése olyan arcátlan és sikeres volt Németországban..., hogy egyetlen püspöknek se kellett elhagynia a hivatalát (a náccikkal való együtm kódés miatt).

S t, ennek ellentétéképp, Berning püspök, aki Hitler bukásáig Göring Porosz Államtanácsában szolgált, 1949-ben a megtisztel érseki címet nyerte el. Herr von Papent (aki segített az 1933-as konkordátum létrehozásában) pápai fókamarásnak nevezték ki 1959-ben.

Az ehhez hasonló kitüntetések olyan emberek számára, akik komoly kapcsolatban voltak a náci rezsimmel, azoknak a h söknek a megcsúfolását jelenti..., akik a Hitler elleni harcban haltak meg.²⁹

XII. Piusz azt állította, hogy enciklikái ugyanannyira kötelez érvények az egyház számára, mint az „ex cathedra” tett kijelentések/⁰ Ezért ha irányelveket adott volna az egyháza számára, lett volna rá esély, hogy már a legelején elertlenítse Hitlert. Azok az események, melyek során a római katolikus egyház a szó szoros értelmében hatalomra segítette Hitlert és utána támogatta t, cáfolják a pápának azt az állítását, miszerint k lennének Jézus Krisztus földi helytartói, és ket a Szent Szellem vezeti.

Növekv antiszemitizmus

Mivel a visszaemlékezések rövidek és félreérthet ek, és a világ lelkiismerete könnyen elalszik, ezért vált szükségessé a United Jewish Appeal (Egyesült Zsidó felhívás) nemrég megjelent hirdetése, amelyet több népszerű folyóirat is közölt. Ez egy feketeinges, nem hivatalos katonai egységet ábrázol a mai Oroszországban (nyilvánvalóan mindez kapcsolatban van a fasiszta fanatikus Vlagyimir Zsirinovszkij meglep felemelkedésével), akik a fasiszta üdvözlésre emelik fel kezüket. Alatta a következ felirat: a volt Szovjetunióban él zsidók számára a KIFELE VEZET ÚT JÓL LÁTHATÓ. A felhívás a következ :

A jelek túl ismer sek. Feketeinges fasiszták menetelése. Zsinagógák rejtélyes módon lángra kapnak. A széls jobboldali Vlagyimir Zsirinovszkij a zsidókról és cionista összeesküvésekr l szónokol, és pártja több szavazatot kap, mint bármely más párt Oroszországban.

A szörny állapotokért az opportunisták ismét a szokásos b nbak-jaikat - a zsidókat - teszik felel ssé.

A volt Szovjetunió területén súlyos anyagi nehézségek, politikai instabilitás, a továbbtanulás, egy jobb élet lehetőségnek nyomasztó hiánya.

De van remény. Exodus hadm velet!

AZ UJA-Federation Operation Exodus Campaign (ÚJA Exodus Kampány Hadm velet) eddig 500 000 zsidót segített hozzá, hogy elmeneküljenek a korábbi Szovjetunió területéről - egyedül 1993-ban 69 132-t —, és hazavitte őket Izraelbe.

Még 1,4 millió zsidó él ott. Az ön segítségével maguk mögött hagyhatják a gyölöletet és a kétségbeesést. Mielőtt még túl késő lenne!

Kérjük, támogassa az „Exodus Hadm veletet” és az éves kampányt. Ezúttal világosan látjuk, hogy mi történik ott. És minden jel egy irányba mutat: „El innét!”

Hívja az Operation Exodust most, a 1-800-880-1426-os telefonszámon! Vagy hívja az önhöz legközelebb es zsidó szervezetet!

Nem csak a korábbi szovjet köztársaságok területe az egyetlen hely, ahol a zsidó létet és kultúrát újabban egyértelműen fenyegetés éri. Az antiszemitizmus mindenütt növekszik, beleértve az Egyesült Államokat is. Az Associated Press nemrég a következőket írta:

Az antiszemita támadások, fenyegetések és zaklatások 23%-kal nőtték múlt évben az Egyesült Államokban... Az ADL (Anti-Defamation League = Rágalmazásellenes Liga) 1867 antiszemita cselekedetről számolt be 1993 során, ami a második legnagyobb szám a 15 év során amióta a felméréseket végzik. A legmagasabb arány 1991-ben volt, amikor is 1879 ilyen eset történt. Ezek száma 1992-ben 1730 volt.

A felmérés 1079 jelentést talált, amelyek antiszemita támadásról, fenyegetésről vagy zaklatásról számolnak be, szemben az 1992-es 874 esettel. A legsúlyosabb esetek között gyújtogatás és robbantás is van. Halálos áldozatok nem voltak, sem komoly személyi sérülés nem történt...

Alan Swartz, az ADL kutatási igazgatója idézte egy holocaust-revizionista újabb próbálkozásait, aki egy f iskolai lapban akart hirdetéseket megjelentetni, amelyek azt állították volna, hogy a holocaust valójában nem is történt meg.

A zsidó próféták előre megmondták, hogy Isten választott népére gyölölet és üldöztetés vár, és (bizonyos könnyebb idők szakoktól eltekintve) ennek csak Jézus Krisztus második eljövetele vet véget, amikor visszatér a földre, hogy megmentse az népet. Logikusnak tűnik annak feltételezése, hogy a világméreteken tapasztalható zsidóellenes propaganda és erőszak mögött azoknak az antiszemita háborús bűnösöknek a mesterkedése áll, akiknek a Vatikán, azáltal, hogy Dél-Ame-

rikába csempészte ket, újabb lehet séget adott gonosz üzelmeik folytatására.

A holocaust alatti rideg közönyösség, továbbá annak várása, hogy a holocaust a feledés homályába vesszen, olyasvalami, amit az ember nem várna olyanoktól, akik azt állítják magukról, hogy ismerik Istent. A Vatikán viszont azt állítja, hogy Krisztust képviseli, és hogy legf bb tekintély az erkölcsi kérdésekben a világ számára. A pápa rendszeresen prédikál a békér l és a szeretetr l, és el adást tart másoknak azok erkölcsi kudarcairól, ugyanakkor saját egyházának keze ártatlan áldozatok millióinak vérét l mocskos!

A kétszín ség folytatódik

1986-ban II. János Pál elment a római zsinagógába, ami nem messze található a palotájától. Az ott tartott beszédében elítélte a múlt b neit, melyeket a zsidóság ellen követtek el, „bárki is legyen azok elkövet je”. Amikor az utóbbit megismételte, kitört a taps. A pápa és Elio Toaff f rabbi átölelték egymást. Azonban az egyház által elkövetett, zsidókat ért sérelmek miatti burkolt bocsánatkérés nem volt meggy z erej . Részletesen be kellett volna ismerni az egyháznak a zsidókkal szemben elkövetett tetteit, kezdve attól, hogy gettókba zárták és a történelem során többször lemészárolták ket, egészen a nácikkal a holocaust során való együttm kódésig. Ennek beismerése és bocsánatkérés nélkül minden más udvariassági gesztus megtéveszt .

1993. december 30-án, 18 hónapig tartó intenzív tárgyalássorozat után Claudio Maria Celli úr, a pápai állam külügyi államtitkára és Dr. Yossi Beilin, Izrael külügyminiszter-helyettese aláírtak egy 14 cikkelyb l álló „Alapszerz dést”, amelyben teljesen helyreállítják a diplomáciai kapcsolatot a Vatikán és Izrael között. A szerz dés el szava utal „a katolikus egyház és a zsidó nép közötti kapcsolat sajátos jellegére”, akárcsak „a megbékélés történelmi jelent ség folyamatára”, továbbá „a katolikusok és a zsidók közötti barátság és egymás megértésének növekedésére.”³²

A katolikus egyház és a zsidó nép közötti kapcsolat sajátos „jellege” ez idáig az üldöz és az üldözött, a gyilkos és az áldozat közötti kapcsolatra hasonlít. Róma b nbánata, ami a folyamatot elindíthatja, még hátra van. Hogyan kerülhetne sor egy jelent ségteljes megbékélésre anélkül, hogy az a fél, aki ilyen szörny sérelmeket okozott a másik fél-

nek, ne lenne hajlandó ennek teljes beismerésére, szinte bocsánatkérésre és komoly kártérítésre?

A zsidó állam 1948-ban történt megalapítása óta, Róma közel 46 évig még arra sem volt hajlandó, hogy elismerje Izrael létezését. Még most is azon az állásponton van, hogy Jeruzsálem Izrael kormányától független, nemzetközi státusszal bíró város legyen. Akkor mi a célja ennek a „szerz désnek”? Mivel Izrael új alapokra helyezte a kapcsolatait a PLO-val (Palesztin Felszabadítási Front), és határmódosításokra is sor került, a Vatikán ráébredt hogy ha bele akar szólni Izrael jövőjébe, akkor fel kell venni vele a diplomáciai kapcsolatot. És a Vatikán óhajta ezt a befolyást.

A jelenlegi izraeli vezeték látszólag elfelejtették, hogy az olasz hadseregnek kellett felszabadítani a római gettót, amelyet a Vatikán állított fel. Bizonyára X. Piusz kijelentése is feledésbe merült, melyet Golda Meir idéz önéletrajzában: „Nem akadályozhatjuk meg a zsidóknak, hogy Jeruzsálemben menjenek..., de ezt soha nem fogjuk szentesíteni... A zsidók nem ismerték el a mi Urunkat, mi sem tudjuk elismerni a zsidókat.” Veszélyes dolog olyanokban bízni, akiknek múltban elhangzott szavai és évszázadokon keresztül tanúsított következetes magatartása meghazudtolja a most hozott megállapodást.

A megállapodásban a Vatikán elismerteti Izraellel a vallási és lelkiismereti szabadsághoz való emberi jogot. Micsoda arcátlanság! Róma soha nem volt hajlandó megadni ezt a jogot másoknak, amikor uralmi pozícióban volt. Hiteles dokumentumok által bizonyított tény, hogy Róma esküdt ellensége a szólás-, a vallás- és a sajtószabadságnak, és a pápák következetesen elnyomták ezeket a szabadságjogokat, amikor csak lehet segítségük nyílt erre.

A megállapodásban továbbá Izrael és a Vatikán elkötelezi magát, hogy közösen fognak fellépni az antiszemitizmus ellen. Mit ér az ilyen megállapodás anélkül, hogy Róma beismerné, hogy évszázadokon keresztül a legkegyetlenebb antiszemitizmust folytatta, és szintén bocsánatot kérne mindenért? E minimális gesztus nélkül a szerz dés Izrael számára inkább sírásra, mint örövendezésre ad okot.

A történelem igazságért kiált

Róma megtéveszt kísérlete antiszemitizmusa elleplezésére a II. vatikáni zsinat dokumentumaiban is fellelhető. Ott a zsidókra, bár nem

nevezik meg ket, úgy utalnak, mint akikt I Krisztus származott test szerint, és úgy hívják ket, hogy „szerelmetesek az atyákért...”³³ Ez az állítás aligha összeegyeztethető azzal, ahogyan Róma bánt Isten választott népével a történelem során. Az ember sajnálattal olvas igazságot ilyen forrásból. A következő mondat nem kevésbé arcátlan hazugságot állít:

...azokra is kiterjed az Isten üdvöztető szándéka, akik elismerik a Teremtőt; köztük elsősorban a mohamedánokra. Ők azt vallják, hogy Ábrahám hitén vannak, velünk együtt imádják az egy Istent, aki irgalmas, és az utolsó napon megítéli az embereket.”

Micsoda istenkáromlás az iszlám Allahját a Teremtőnek nevezni, és így az ősi Kánaáni pogány istenségét (Muhammad Qurais törzsenek istenét) Jahvéval, a Biblia Istenével azonosítani. Az iszlám egyértelműen tagadja, hogy Allah atya lenne, hogy volna fia, illetve hogy létezne az Atya, Fiú és Szent Szellem hármassága, ezért nem tudja értelmezni az „alkossunk embert a hasonlatosságunkra” ígérés többes számát (1 Mózes 1,26). Allah csak azokhoz könyörületes, akik jól cselekednek, és gyűlöli a bűnösöket, viszont az igazi Isten maga a szeretet, aki mindenkit szeret. Allah távoli isten, akivel lehetetlen személyes kapcsolatra lépni, mivel hiányzik belőle a szentség, a kegyelem és a szeretet, és parancsol a gonoszoknak. Allah pontosan az ellentéte Ábrahám, Izák és Jákob Istenének.

Ami „Ábrahám hitének” megtartását illeti, Ábrahám elrejtett Krisztusnak, Isten Bárányának az eljövételére, aki meg fog halni a bűnünkért (1Mózes 22,8; János 1,29; 8,56). Ezt az igazságot a muzulmánok teljes egészében elutasítják. Az iszlám tagadja Jézus istenségét, illetve azt, hogy Isten Fia lenne. Tagadja, hogy Jézus meghalt a kereszten a bűnünkért (állítólag valaki más halt meg helyette), és természetesen Jézus feltámadását is tagadja. Mégis a II. vatikáni zsinat dokumentumának fent említett idézete úgy beszél a muzulmánokról, mint akik mindezek ellenére részei az „üdvösség tervének”. Róma hihetetlen ökümenizmusával egy későbbi fejezetben még foglalkozunk.

Allah egyenlő lenne Jahvéval és az iszlám lenne „Ábrahám hite”? Róma azért lenne ilyen nagylelkű a muzulmánokkal szemben, hogy behízelegje magát kegyeikbe? A II. vatikáni zsinat fenti idézete azt sugallja, hogy végül mindenki - még a bálványimádók is - a római katolikus egyház védőszárnyai alá fog kerülni, tehát mindenki, kivéve a

protestánsokat. Róma nagylelk ségének vannak korlátái, bár igazi természetét finom módszerek mögé rejti. Pillanatnyilag engedékeny Izrael iránt, de a józan ész arra figyelmeztet bennünket, hogy motívumai nem tiszták. A történelem felhívja a figyelmet, hogy ne feledkezzünk el róla.

Jeruzsálemnek megvan a maga *Yad Vashem Múzeuma (Holocaust: Múzeum)*, hogy mindörökre a világ lelkiismerete előtt legyen a Hitler által megölt hatmillió zsidó emléke. Ezzel szemben semmiféle emléket nem állítottak fel az anyaszentegyház által megölt zsidók és keresztények névtelen millióinak tiszteletére. A Vatikán megtévesztően szép szövezatai ellenére nem hagyhatjuk figyelmen kívül a jelenkor történelmével kapcsolatos vissza-visszatérő kérdést, melyet Guenter Lewy a következő képpen fogalmaz meg:

Amikor Hitler elindította az európai zsidóság elleni gyilkos hadjáratát, az igazság és a jogosság kevés védelmezőre talált. Krisztus helyettese (helytartója) és a német (katolikus) püspöki kar nem tartozott ezek közé. Szerepük különleges fontossággal bír azzal a kérdéssel kapcsolatban, amit egy fiatal lány tesz fel Max Frisch *Andorra* című művében egy katolikus papnak: „Hol voltál Benedek atya, amikor elvitték a bátyámat, mint egy állatot a mészárszékre, hol voltál akkor?”

A kérdés még mindig válaszra vár?

A szerbek lemészárlása

Az a jó usztasa, aki egy késsel ki tud vágni egy
gyereket az anyja hasából...

Ante Pavelic, a horvátok vezére¹

Ante Pavelic, Horvátország népének poglavnikja
(vezére) és Stjepan Hefer, Baranya megye
kormányzója közel egy millió áldozat
megcsonkított testével biztosították helyüket
a történelem csúcsán...

Mindketten középkorúak voltak, római
katolikusok... a parlament tagjai, (és) részt vettek
honfitársaik kiirtásában; olyan kegyetlenséggel
hajtották végre gyilkosságaikat, hogy ezen még
náci szövetségeseik is megdöbbentek; (a háború
után) mindketten Argentínába menekültek
(a Vatikán titkos útvonalain keresztül), hogy
számszámra folytatassák mozgalmukat.

Scott and Jón Lee Anderson, *Inside The League*

Vatikán következetesen támogatta Hitlert és Mussolinit és a
Franciaországi náci bábkormányt a második világháború alatt,
-< 1 amely a német-római birodalom újjáélesztésének vágyából fa-
kadt, olyan világi vezető segítségével, akik végrehajtják Róma akara-
tát. Hosszú ideje ez a Vatikán állam, ahogyan most is. Franciaország

(melyet XI. Piusz „a nagy katolikus család els szülöttjének” nevezett) Olaszországgal és Németországgal együtt Európa vezet katolikus országai voltak, amelyekben az egyház nagy hatalommal rendelkezett. Ezeknek ez országoknak a kormányai hajlandóságot mutattak az egyházzal való együttműködésre, és konkordátumokon keresztül még formálisan is megerősítették a kapcsolatot.

A szovjet típusú kommunizmust agresszív ateizmusa és az egyház könyörtelen rombolása a katolicizmus legnagyobb ellenségévé tette, mellyel hosszú fennállása óta valaha is szembe kellett néznie. A kapitalista típusú demokráciák a lelkiismereti, vallás- és sajtószabadság hangsúlyozása miatt szintén összeférhetetlenek voltak a római katolicizmussal. Az 1920-as és 30-as években úgy tűnt, hogy a fasiszmus reményt nyújt a katolikus Európa egyesítésére, amely védőbástyaként szolgálna az egyre erősödő kommunista világtörekvés és a demokrácia növekvő fenyegetésével szemben.

A Vatikán rájött, hogy élet-halál harcot vív a marxizmus-leninizmussal. Elengedhetetlennek tűnt a partneri viszony megteremtése a Nyugat-Európában felnövekvő fasiszta erővel. Az 1929-ben Mussolinivel, majd az 1933-ban Hitlerrel kötött konkordátum ennek a politikának a részét képezte. Mindkét jelentős szövetség Eugenio Maria Giuseppe Giovanni Pacelli, Vatikán államtitkárának ügyes diplomáciáját tükrözte, aki később XI. Piuszt, mint XII. Piusz követte a pápai trónon 1939-ben, a második világháború kitörése előtt. Mind Mussolini, mind Hitler római katolikusok voltak, és uralmuk megerősítette a katolicizmust Európában. A vatikáni imperializmus egymás mellett tudott növekedni az olasz és a német imperializmussal.

Az „Intermareum”

Az első világháború utolsó napjaiban Pacellit, aki már ekkor egyre nagyobb népszerűségre tett szert a vatikáni körökben, pápai nunciussá nevezték ki Münchenben. A Vatikán nevében titkos tárgyalásokat folytatott a központi hatalmakkal, hogy megmentse Németországot és az Osztrák-Magyar Monarchiát a vereségtől. Ezeknek az országoknak kisebb államokra való szétválasztása a területükön élő katolikusokat kisebbségbe szorítaná és így az egyház ott elveszítené domináns helyzetét, amely rendkívüli fontosságú törekvései megvalósításához.

Wilson elnök azonban ragaszkodott ahhoz, hogy a szlávok függetlenséget kapjanak. így született meg Csehszlovákia és Jugoszlávia, mint független állam. A katolikus horvátok egyszer csak kisebbségi helyzetben találták magukat egy olyan új országban, amelyben a keleti ortodox egyház gyakorolt döntő befolyást. A Vatikán a kedvezőtlen helyzet megváltoztatása végett kampányt indított a jugoszláv ortodoxia ellen, és azért is, hogy a térségben egyre inkább teret nyerő kommunista veszélyt ellensúlyozza. Ennek a kettős célnak a megvalósítása érdekében az 1920-as években a Vatikán kapcsolatba lépett a „fehér” orosz értelmiség egy csoportjával, akik a bolsevik uralom elűzésére menekültek el, és elszánták magukat arra, hogy visszatérnek, és megdöntik a „vörösöket”. Ahogy az összeesküvés csoportja nőtt, Intermareum néven váltak ismertté - ez egy nemzetközi földalatti bizottság volt, amely azzal a céllal szerveződött, hogy felszabadítsa és egyesítse az ún. „Intermare” (tengerközi) területeket, melyeket a Balti-, a Fekete-, az Egei-, a Jón- és az Adriai-tenger határolt. Ez a több mint egy tucatnyi országból álló ütköző elméletileg keletre korlátozta volna a kommunizmust, és elzárta volna azt az új, egyesült, katolikus Európától. Ahogy nőtt az Intermareum ereje, annál több támogatást kapott a Vatikántól, bár jóllehet az 1930-as évekre már egyértelműen egy fasiszta csoport volt, amelynek a nemzetközi terrorizmushoz is köze volt. Ennek a szervezetnek az egyik leggonoszabb és legszadistább vezetője egy Ante Pavelic nevű ember volt, aki nagy szolgálatot tett mind Hitlernek, mind a Vatikánnak, a Jugoszláviában „Usztasa” néven ismert fasiszta szervezet fejeként.

A kommunizmus minden elképzelést felülmúlt gonoszságban, névtelen milliók legyilkolásáért felelős, és nagy számban vannak olyanok, akiket megkínzott és jogtalanul börtönbe záratott. Sajnálatos módon sokan azok közül, akik az életük feladatának tekintették a kommunizmus elleni harcot, ugyanolyan kegyetlenségeket követtek el. A második világháború után az Anti-kommunista Ligába beszívárogtak „a terroristák, a nácik és a latin-amerikai (korábbi usztasa) halálosztagok tagjai”.² Az usztasa háttér nagy jelentőséggel bír.

Ante Pavelic és a katolikus horvát földalatti mozgalom

Horvátország törvényes vezetői, bár katolikusok voltak, gyanakvóan figyelték a Vatikán politikai ambícióit, és teljesen érthetően, nem vol-

tak hajlandóak támogatni annak törekvéseit. Így szükségessé vált egy' illegális hadsereg felállítása, amely katolikusbarát terroristákból állott. Az Usztasa élén Ante Pavelic Intermareum-vezet állt, karöltve a horvát püspökkel, Aloysius Stepinac-csal együtt. Ez a két b nöz számos politikai gyilkosságért volt felel s. Megölték Sándor jugoszláv királyt és Barthou, francia külügyminisztert (1934), akárcsak a horvát paraszt párt vezet jét, Radichot is (1928). (Az utóbbi felhívta a figyelmet a Vatikán mesterkedéseire, és szembehelyezkedett azokkal, ezért el kellett távolítani.)

Mint Sándor király és Barthou meggyilkolásának kitervel jét, Pavelicet a franciák halálra ítélték, de sikerült megszöknie. Öt évvel korábban a Jugoszláv kormány távollétében már halálra ítélte. Mussolini a Vatikán iránti lojalitás miatt menedékjogot adott Pavelicnek Olaszországban, és megtagadta mind a francia, mind a jugoszláv kiadatási követelést.

A Pavelic vezetése alatt álló Usztasa egész Európában gyilkosságokért, nyilvános helyeken való robbantásért, zsarolásért, fenyegetésekért és más terrorcselekményekért volt felel s, melyek a Jugoszlávián belüli rend megzavarását és egy független, katolikus horvát állam létrehozását célozták. A Vatikán diplomáciája kivette a maga részét ezeknek a céloknak az el mozdításában. Mussolini és a Vatikán anyagi támogatásának következtében az Usztasa mind létszámában, mind er ben növekedett, így amikor Hitler bevonult Jugoszláviába, az Usztasa készen állt egy Pavelic vezette náci bábrendszer m ködtetésére.

Ante Pavelic és az Usztasa olyan propagandagépezettel rendelkezett, amely a nacionalista horvát történelmi revizionizmust és fajgyölöletet az el ítélet és gyanakvás legalacsonyabb szintjére süllyesztette le, és így tette vonzóvá. Horvátország népessége az 1920-as évek végén körülbelül 3 millió római katolikusból, közel 2 millió görögkeleti szerbb l, egy millió muzulmánból és körülbelül 50 000 zsidóból állott. Az Usztasa vonzó megoldást kínált azok számára, akik a horvátokat szerették volna uralmon látni az országban: az összes nem katolikust és nem horvátot el kell távolítani deportálással vagy megsemmisítéssel.

Ennek a célnak a megvalósítása érdekében Horvátországnak el kellett szakadnia Jugoszláviától. Ezért Pavelic már 1929-ben kiképz táborokat állított fel az usztasa gerillák számára Magyarországon és Olaszországban. Ezekb l a bázisokból intézték terrorista akcióikat az usztasák a jugoszláv kormány ellen. Az olasz fasiszta milícia képezte ki eze-

két a gerillákat, akik az fekete egyenruhájukat hordták, utánozták az elrelendített karú náci tisztelgést és díszlépést, és alig várták azt a napot, amikor majd „felszabadítják” országukat. Ez a pillanat akkor jött el, amikor a német hadsereg bevonult a horvát fővárosba, Zágrábba, és behívták Pavelicet Olaszországból.

A náci a Vatikán óhajával összhangban kikiáltották Horvátország függetlenségét, és Ante Pavelicet nevezték ki a bábállam élére. Pavelic azonnal hozzáfogott megsemmisítő programjához. Barátja, Stjepan Hefer Baranya megye kormányzója és katonai biztosa lett, ahol buzgón megvalósította az Usztasa hitvallását. „Ez azt jelentette, hogy a szerbek lemészárlása és a zsidók (náci haláltáborokba való) deportálása hivatalos politikai irányvonallá vált, melyet horvát rohamosztatok önkéntes csoportjai hajtottak végre, akik mindenhol felkutatták a (nemkatolikus) családokat.”³

Pavelic megróttá Hitlert, amiért túl engedékenyen bánt a zsidókkal, és azzal dicsekedett, hogy Horvátországban teljesen megoldotta a „zsidókérdést”. A körülbelül 50 000 főnyi zsidóságot, aki ott élt a háború kitörésekor, rövid időn belül vagy kiirtották, vagy náci koncentrációs táborba, legfeljebb Auschwitzba szállították.

A katolikus kapcsolat

Horvátország katolikus papságának többsége fanatikusan Pavelic és hihetetlenül gonosz rendszere mellé állt. Pavelic kitüntetésekkel osztogatott papoknak és apácáknak, ami hűen tükrözi azt a tényt, hogy sokan közülük aktív szerepet játszottak az Usztasa katonaságával karöltve. Főleg ferences szerzetesek csatlakoztak az Usztasa egységeihez. Pavelic főpapsághoz fűződő viszonyával kapcsolatosan két, a témában járatos szakember a következőket írja:

Amikor az usztasákat Zágrábba rendelték a németek, a Stepinac horvát érsek azonnal gratulált a pöglavniknak, és bankettet rendezett egy új nemzet megalakulásának tiszteletére. (Mint a horvát püspökök feje) elrendelte, hogy az összes horvátországi katolikus templom szószékén hirdessék ki a független államot húsvét vasárnapján, és elintézte, hogy XII. Piusz pápa fogadja Pavelicet (Rómában).¹

Stepinac érsek a következőket mondta: „Isten, aki irányítja a nemzetek sorsát és kezében tartja a királyok szívét, nekünk adta Ante

Pavelicet, és arra indította egy baráti és szövetséges nép vezérét, Adolf Hitlert, hogy szórja szét elnyomóinkat gy ztes csapataival... Dics ség legyen Istennek, hálával tartozunk Adolf Hitlernek, és h séggel poglavnikunknak, Ante Pavelicnek.” Ez olyan szoros partneri viszonyt jelentett az egyház és az állam között, melyet a Vatikán nagyon akart, de 300 évig nem tudott megvalósítani. Pavelic születésnapját minden katolikus templomban különleges szertartásokkal ünnepelték meg. A korábbi BBC tudósító Avro Manhattan, a Vatikán politikájának szakért je, a következ ket írja:

...itt a katolikus egyház egy olyan államot hozott létre, amely tan-
tétéleivel teljes összhangban áll. Az eredmény egy szörny, amely a lá-
bát két önkényuralmi rendszer fegyveres erején vetette meg: egyik a
könyörtelen fasiszta állam, a másik a katolicizmus önkényuralmi rend-
szere...

A vatikáni diplomácia ezen alkotásának különleges jelent ségét
az adja, hogy szemléletesen példázza, amint a katolikus egyház mara-
déktalanul megvalósítja elveit, bárminem ellenállás vagy a világ köz-
véleményét l való félelem nélkül.

A Független Katolikus Horvát Állam különlegessége a követke-
z kben állott: itt kicsinyített formában jelent meg az a modell, ame-
lyet a katolikus egyház, ha hatalmában állna, szívesen megvalósítana
nyugaton, illetve az egész világon. Mint ilyen, alapos tanulmányozást
érdemel, ugyanis... nagy jelent ség a világon él összes békeszeret
ember számára.⁶

Amikor Pavelic hatalomra került, Stepinac érsek püspöki körleve-
let adott ki, amely elrendelte a horvát papság számára az új usztasa ál-
lam támogatását. Számos bizonyíték van arra, hogy a katolikus papság
vagy aktívan részt vett, vagy áldását adta az usztasák által vezetett ho-
locaustra. Egy ferences szerzetes, Miroslav Filipovic, két évig volt a
jasenovaci koncentrációs tábor parancsnoka, amely id alatt nem ke-
vesebb, mint 100 000 áldozat megsemmisítését irányította, akiknek
legtöbbje szerb ortodox volt. Stepinac püspök volt annak a bizottság-
nak a feje, amely halálbüntetés terhe mellett a római katolicizmus er -
szakos úton való térítéséért volt felel s, és volt a legfels apostoli vi-
kárius abban az usztasa hadseregben, amely végrehajtotta azoknak a
lemészárlását, akik nem voltak hajlandók áttérni a katolicizmusra.
Stepinac „Hitvalló Atya”-ként volt ismert az Usztasában, és rendsze-
resen az Anyaszentegyház áldásában részesítette annak tagjait és an-
nak tevékenységeit.

Az Usztasa Parlament megnyitása után Pavelic a zágrábi katedrálisba ment, ahol Stepinac érsek különleges imákat ajánlott fel a barátja számára, és ünnepélyes *Te Deum* éneklését rendelte el Istennek való hálaadásul az új rendszer megalakulásáért. Mostar katolikus püspökének az ezután bekövetkezett szerb és zsidó mészárlásokkal kapcsolatban nem az fájt, hogy ártatlan emberek százezreit kínozták meg és mészárolták le szadista módon, hanem az, hogy nem tértek át a katolikus hitre: „Ha az Úr nagyobb megértést adott volna a hatóságoknak ahhoz, hogy a katolicizmusra való áttérítést nagyobb szakértelemmel és intelligenciával végeznék, ... akkor a katolikusok száma 500-600 ezerrel nőtt volna.”⁷

Az Usztasával együttműködő leghírhedtebb egyházi személyiségek közé tartozott - Stepinac püspök mellett - Vilim Cecelja atya (aki később kulcsszerepet játszott a náci háborús bűnösök vatikáni kimenekítésében), aki mint pap elnökkölt, amikor Pavelic ünnepélyes keretek között letette hálaesküjét. Szoros szálak fűzték az Usztasához a ljubljana-i Gregory Rozmant és a szarajevói Ivan Saricot is. Cecelja az usztasa hadseregben mint helyettes tábori káplán szolgált alezredesi rangban. Bosznia-Hercegovinában a „szerbek hóhéreként” ismert Saric kijelentette, hogy a Mindenható Isten áll az usztasa mozgalom mögött, és Isten különleges áldása van azon elhatározásukon, hogy megszabadítsák a világot a zsidóktól.

Munkája jutalmaként a Vatikán Stepinacot később bíborossá nevezte ki. Bár Pavelicnek jól ismertek voltak a bűnei, mégis fogadták a Vatikánban, és XII. Piusz pápa megáldotta. „Mikor Nagy-Britannia vatikáni nagykövete magánkihallgatáson felhívta (XII. Piusz) figyelmét a horvátországi eseményekre, a pápa megjegyezte, hogy Pavelic egy „igen gonosz ember”.⁸

A szerbek lemészárlása

A németekkel ellentétben, akiket csak a tömegméret megsemmisítése leghatékonyabb és leggyorsabb módszere érdekelt, a katolikus Usztasa „a benne részt vevő és tevékenységére áldást osztogató papokkal és püspökökkel együtt nagy örömeiket lelte a kivégzések elhárításában. Az áldozatok többségét nem lelőtték, hanem megfojtották vagy vízbe fojtották, elégették vagy leszúrták. Az Usztasa beteretelte a szerbeket az ortodox templomokba (ahogy korábban a keresztesek tet-

ték a zsidókkal), utána elretesztelték az ajtókat, és felgyújtották a szarufákat. Van olyan fénykép, amely mosolygó usztasákat ábrázol, miközben az asztalon egy szerb üzletember holtteste fekszik, akit el a legkiheréltek, beleit kiontották, késekkel összevagdosták, és a felismerhetetlenségig összeégették”.⁹

Az áldozatok számát milliónál is többre becsülik, és ez minden valószínűség szerint megfelel a valóságnak. Jugoszláviában a háborús bűnösök pere során 700 és 900 000 közé tették azoknak az áldozatoknak a számát, akiket „megkínóztak és megölték... a két tucat koncentrációs táborban” Horvátország területén belül¹⁰, és tízezrek soha nem is érték el ezeket a táborokat. Sokan közülük zsidók voltak, de legtöbbjük ortodox hitű szerb, akinek a választási lehetősége a római katolicizmusra való áttérés volt, vagy a halál.

Mind Jugoszláviában, mind Ukrajnában a római katolikus papok, püspökök és bíborosok a Vatikán tudtával részt vettek a területek fölötti római katolikus uralmat célzó háborúk legvéresebb és legbarbárabb mérsárlásaiban, és áldásukat adták ezekre. Fitzroy Maclean, az usztasaellenes partizánok brit katonai összekötője egyik jelentésében ezt írta:

A mérsárlások igazából [1941] június végén kezdődtek, és egész nyáron át folytatódtak, kiterjedésükben és intenzitásukban egészen augusztusig növekedtek, amikor a terror a tetőfokára hágott. Egész Boszniát elborította a vér. Usztasa csoportok járták a vidéket késekkel, husángokkal és gépfegyverekkel. Szerb férfiakat, nőket és kisgyerekeket mérsárláltak le, szerb templomokat gyaláztak meg, szerb papokat gyilkoltak meg, szerb falvakat pusztítottak el, miközben nőket erőszakoltak meg, megkínózták az embereket, megégették és megfojtották őket. A gyilkolás kultússzá, megszálottsággá változott.

Az usztasák egymással versengtek, hogy ki hány „ellenséget” tud megölni. Azért, hogy a poglavnik - Pavelic - kedvében járjanak, és el léptessék vagy „hűsiességért” kitüntessék őket, a katonák lefényképeztették magukat az áldozatukkal. Az ilyen fényképek - melyek túlságosan hátborzongatóak ahhoz, hogy bemutassák őket - közül való az, amely usztasákat ábrázol, amint egy baltával levágott szerb fejet visznek Zágráb utcáin keresztül. Az usztasák mindegyik képen mosolyognak, és igyekeznek úgy állni, hogy jól látszódnak, mintha jelezni akarnák, hogy részt vettek a kegyetlenkedésben. Néhány usztasa azoknak a szerbeknek a szemeit gyújtotta, akiket megölték, és amikor már elegendő mennyiség összejött, elküldte a poglavniknak megtekintés céljából, vagy büszkén mutogatták más emberi szervekkel együtt a zágrábi kávézóban.”

Végül már a nácik is megelégtették az Usztasa kegyetlenkedéseit, és voltak esetek, amikor közbeléptek, és megmentették a kiszemelt áldozatokat, s t 1942-ben feloszlattak egy teljes usztasa ezredet a további rémtettek elkerülése végett. Az olasz katonák közül voltak olyanok, akik zsidókat és szerbeket rejtettek el az Usztasa egységei el l. Azonban Hefer, mint egy hatalmas terület kormányzó biztosa, könnyen biztosítani tudta a gyilkolás folyamatosságát.

A háború után a Jugoszláv kormány letartóztatta Aloysius Stepinac érseket, és háborús b nök elkövetéséért 17 év börtönre ítélte. A vatikáni propagandagépezet Stepinacot a kommunista üldöztetés bátor áldozataként állította be - amely képet a világi média is átvett -, beleértve a *Newsweek* magazint is.¹² XII. Piusz pápa Stepinacot bíborossá nevezte ki a háború után. Az egész világon a horvát közösségeken belül „Stepinac Társaság”-ok alakultak, amelyek megpróbálták kieszközölni a „szenvéd mártír” szabadon bocsátását. Az ilyen jelleg nyomásoknak köszönhet en sikerült elérni, hogy Stepinacot néhány évi börtön után kiengedték.

Andrija Artukovic, az Usztasa közismert belügyminisztere, aki kés bb Ante Pavelic alatt igazságügy-miniszter lett¹³, a horvát kormány fajirtás-politikájáért volt felel s, és felügyelte a koncentrációs táborokat. 1986-ban azt írták, hogy „valószínűleg a legjelent sebb háborús b nös, aki még él, és ma is szabadságon van”.¹⁴ Viszont amikor a brit titkosszolgálat tévedésb l elengedte 1945-ben Ausztriában, illegálisan belépett az Egyesült Államokba Alois Anich néven, és zavartalanul élt Dél-Kaliforniában a saját nevén egészen 1984-ig, amikor emberek deportálásáért letartóztatták. Artukovicot a per során katolikusok védték, mint például a horvát pap, Cuturic atya, akit l egy chicagói újság a következ idézetet hozta le:

És mit akarnak tenni az egyik tényleges vezetőnkkel Andrija Artukovic-csal - aki horvát és katolikus -, akit a szabadság, jogosság és igazság igazi bajnokai védenek az összes istentelen zsidókkal, ortodoxokkal, kommunistákkal és protestánsokkal szemben? A vezetőnk, Andrija Artukovicot „gyilkosnak” nevezik. Nem, nekünk, usztasáknak, meg kell tartanunk a méltóságunkat.¹⁵

Artukovicot, aki végül visszatért Jugoszláviába 1985-ben, bíróság elé állították, és számos b nben találták vétkesnek, beleértve „Vrgin Most városának és a környező falvak teljes lakossága kiirtásának az elrendelését...”¹⁶ Artukovic, akit golyó általi halálra ítélték, az ítélet

végrehajtása előtt, 1988. január 16-án halt meg, 88 éves korában. Artukovicot védelmezi egészen a legvégsőig a kommunista propaganda és üldöztetés ártatlan áldozatának állították be.

Bosznia-Hercegovina és Szarajevó nevét az egész világ ismeri. A szerbeket rendszeresen elmarasztalják agressziójukért és kegyetlenkedéseikért; viszont az újságcikkek soha nem tesznek említést arról, hogy 1941 és 43 között a katolikus Usztasa hogyan mészárolta le a szerb lakosságot, amiért most akarnak bosszút állni a szerbek.

A *Reader's Digest*-ben egy neves újságíró tollából megjelent Jugoszláviáról szóló cikk anélkül tesz említést az usztasákról, hogy akárcsak egy szót is szólna a szerbek lemészárlásáról. A „keresztény horvátok és szerbek”¹⁷ kifejezést használja, és figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a horvátok katolikusok és a szerbek ortodoxok, és mélységes gyűlölet izzik köztük között.

Közvetlenül a legutóbbi háború kitörése előtt a Horvátországon belül élő szerbek egy újabb tisztogatástól kezdtek félni. „A szerb etnikum, amely Horvátország 4,75 millió főből álló lakosságának 12%-át teszi ki, azzal vádolta a nacionalista kormányt, hogy feléleszti az usztasa rezsim szellemét és politikáját.”^s A *Slobodan Dalmacija* című újságot 1993 januárjában szigorú cenzúra alá helyezték a következő állításáért: „Horvátország új államában kötelező horvátnak (katolikusnak) lenni”?

Mélyen fájlaljuk Vinko Puljic érsekkel együtt a katolikus templomok szándékos lerombolását és azt, hogy a szerbek katolikusokat mészároltak le, ahogyan ezt az 1994 áprilisában történt három hetes Egyesült Államokbeli útja során nyilvánosságra hozta.²⁰ Viszont az nem válik becsületére, hogy nem tett említést arról a közel egy millió szerbről, akiket a katolikus Usztasa mészárolt le. Mindkét oldalon be kell ismerni a bűnök, és meg kell bánni azokat, hogy létrejöhessen a béke.

A Vatikán, amely jelentős szerepet játszott a szerbek legyilkolásában, és azután kimenekítette a tömeggyilkosok nagy részét, tagadja, hogy vér tapadna a kezéhez, és előadásokat tart a világnak az igazságról és az erkölcsről. A pápa 1993 januárjában az új évet köszönt beszédében azt mondta, hogy „le kell fegyverezni az agresszort”, ha ez másképp nem megy. „Bár nyíltan nem említette meg Szerbiát, mégis arra lehetett következtetni, hogy az agresszor, akire utalt.”²¹ Egyértelmű, hogy a Vatikán képmutatása nem ismer határokat.

A második világháború utolsó napjaiban, amikor a szovjet csapatok egyre inkább közeledtek, Pavelic elmenekült. Katolikus papnak öltöz-

ve Hitler bábkormányának feje kikerülte mind a szovjet, mind a szövetséges elleni pontokat, és Rómába ment, ahol a Vatikán elrejtette. Ott gyakran találkozott Montinivel, XII. Piusz helyettes államtitkárával, aki később VI. Pálként lépett a pápai trónra. Montini el is már évekkel korábban ismertek voltak az Usztasa tettei. Már 1941 szeptemberében egy Branko Bokun nevű jugoszláv személy hatalmas mennyiségű bizonyító anyagot adott át Montininek háborzongató fényképekkel és szemtanúk beszámolóival együtt, melyek jól dokumentálták az Usztasa rémtetteit. A Vatikán mégsem látta indokoltnak politikája megváltoztatását, hanem továbbra is támogatták horvátországi emberüket és az általa vezetett usztasa rezsimet és annak tetteit.

Miután a vatikáni hatóságok minden információt megkaptak, amivel Pavelic szolgálni tudott a katolicizmus ellenességével, a szovjet típusú kommunizmussal kapcsolatban, titkos útvonalakon Argentínába küldték. Ott ez a szadista tömeggyilkos ismét vezetői pozícióba került, ezúttal mint Juan Peron, a katolikus diktátor biztonsági tanácsadója, aki tárt karokkal ölelte az anyaszentegyház keblére a szökésben lévő, katolikus háborús bűnösöket.

21

Vatikáni egérutak

Feltételezésem szerint született valami megállapodás a Vatikánnal és Argentínával... nemcsak a quislingek [hazaárulók] megvédése ügyében, hanem azok védelmére is, akik a jugoszláviai háború folyamán súlyos háborús bűnöket követtek el. Úgy tűnik, nekünk is meg kell védelmezni ügynökeinket, bár ez nem kellemes feladat számomra, sőt egy kicsit visszataszító is. A helyzet ugyanis az, hogy a Vatikánnal és Argentínával együtt szemet hunyunk afölött, hogy bűnös emberek jussanak menedékhez Argentínában.

John Moors Cabot, Amerika belgrádi nagykövete, 1947. június¹

Mindenki azt hitte, hogy a Vatikán egérútjaira sohasem fog fény derülni. Suitland és Maryland álmos városai alatt mintegy 20 föld alatti pince található, mindegyik kb. 4000 m²-nyi alapterületű, és zsúfolásig telve vannak olyan dokumentumokkal, amelyeket a nyilvánosság elöl igyekeztek elrejteni. Az egykori török utódainak egyáltalán nem tűnt fel, hogy milyen óriási titkok vannak itt eltemetve... Ahogy teltek az évtizedek, szép lassan leemelték a fátylat a Vatikán titkairól.

Vatikán egérútjai titkokból történelmi tényékké váltak. Ha természetüket pontosan akarjuk meghatározni, a legtalálóbban talán úgy jellemezhetnénk ezeket: kémek, botrányok, náci csempészések förtelmes öröksége.

Az Unholy Trinity: The Vatican, The Nazis and Soviet Intelligence
(Szentségtelen háromság: a vatikáni, a náci és a szovjet hírszerzés) c. könyv el szavának egy részlete²

A II. világháború végén, a német ellenállás összeomlása után a Kelet-Európában él emberek leginkább attól féltek, hogy az el renyomuló szovjet csapatok nem felszabadítják, hanem legigázzák ket. Egész országok válhatnak háborús prédává, amelyekkel Rooseveltt jutalmazná Sztálint. A polgárokat megfosztanák szabadságjogaiktól, és azok, akik egykor szabadon utazhattak bármilyen országba, most a szó szoros értelmében a kommunista uralom foglyaivá válnának a bezárt országhatárok mögött.

Az esetleges kommunista uralom ellen azonnali intézkedéseket kellett hozni. Akik felmérték a helyzetet, tömegével indultak Nyugat felé az egyre inkább el renyomuló Vörös Hadsereg el tt. Remélve, hogy a z rzavar jól leplezi majd valóságos kilétüket, a menekül tömeg közé vegyült több tízezer háborús b nös is, akik Ukrajnából, Magyarországról, Romániából, Jugoszláviából, Csehszlovákiából, illetve Németországból menekültek. A sors iróniája, hogy közülük sokaknak nyújtottak gyorsabb és jobb segítséget, mint a többi, legális menekültnek, akik közül néhányat a segítséget nyújtók saját maguk börtönöztek be és kínoztak meg.

XII. Piusz mentetet i azt hangoztatják, hogy a holocaust idején az egyház azért burkolózott némaságba, mert megkövetelték t le, hogy maradjon pártatlan. Ahogy a háború a végéhez közeledett, a pápa egyre inkább kimozdult a pártatlan álláspontból. Próbálta rávenni a szövetséges hatalmakat, hogy kesztyűs kézzel bánjanak Mussolinival és Hitlerrel. Országaiknak er snek kell maradniuk, hogy elhárítsák a szovjet kommunizmus veszélyét. A szövetséges hatalmaknál azonban süket fülekre talált a pápának a tömeggyilkosokért való meglepő közbenjárása.

Miután elmulasztott bármit is megtenni a zsidók megmentése érdekében, a pápa inkább arra tett erőfeszítéseket, hogy megmentse gyilkosait. Érvelése az volt, hogy egy olyan fasisztát, aki a kommunizmus ellen harcol, nem szabad háborús bűnösnek elítélni, mert akkor továbbra is tudja folytatni a harcot. Jóllehet a pápa nem tudta megmenteni sem Hitlert, sem Mussolinit, a menekülttáborban mégis világosan napvilágra hozta, hogy „a Vatikán kész menedéket nyújtani a fasiszta háborús bűnösöknek”.³

A nagy menekülés Nyugatra

Szinte hátborzongató, hogy milyen gyorsan jutott el a menekülés lehetőségének híre a „megfelel személyekhez”, és közben hogyan maradhatott titokban mások előtt. Náci háborús bűnösök kezdtek folyamatosan kiszivárogni Nyugatra a Vatikán által gyorsan kiépített földalatti menedékhutakon. Később az egész szervezet „egérút” néven vált ismertté. Néhány nyomozó riporter, mint pl. Mark Aarons és John Loftus nagy nehézségek árán utat vágtak maguknak, hogy hozzáférhessenek az eddig titkos dokumentumokhoz. Erről számolnak be *Unholy Trinity (Szeptségtelen háromság)* c. könyvükben:

XII. Piusz pápa irányításával és néhány vatikáni tisztviselő, mint pl. Monsignore Giovanni Montini (később: VI. Pál pápa) felügyeletével történt meg a modernkori történelem legnagyobb igazságsértése... Lehet vé tették, hogy több tízezer náci háborús bűnös Nyugatra meneküljön, ahol azokat „szabadságharcosokként” kezelték... Kimenekítették még fasiszta háborús bűnösöket Közép-Európából, Oroszországból, Belorussziából és Ukrajnából is.⁴

A katolikusok többsége minden bizonnyal nagyon megdöbbenett volna, ha tudta volna, mit tesz a Vatikán. Talán az is meglepte volna őket, hogy a menekült háborús bűnösök között nagy számban voltak klerikusok is, papoktól kezdve érsekekig. A Vatikán egyébként tudott arról, hogy klérusának tagjai milyen bűnösöket követtek el, és a szörnyű tények tökéletes ismeretének ellenére áldását adta tevékenységükre. Milyen tragikus, hogy nem indult hasonló kezdeményezés azért, hogy zsidók millióit mentsék meg a náci halálgyárak kezéből!

Több ezer usztasa vonult vissza a náci csapatokkal együtt az orosz elrenyomulás előtt, és megpróbálták a brit csapatoknak megadni magukat az osztrák határnál, de sikertelenül. Ezért titokban kellett átjutniuk a brit vonalakon, és ebben a szintén usztasa Vilim Cecelja atya

volt a segítségükre. Cecelja, az usztasák hadseregének egyik alezrede-se, „büszkén, számolt be arról, hogyan szervezte meg, hogy nyolcszáz paraszt a Jugoszláviát megszálló németek oldalán harcoljon”. 1941. május 17-én Pavelic mellett volt Rómában, mikor XII. Piusz Pavelicet megáldotta.

Cecelja, el re érezve a nácik vereségét, 1944- májusában Bécsbe ment, „hogyan el készítse a menekülési útvonal osztrák szakaszát”, és hogy megalapítsa „a Horvát Vöröskereszt osztrák ágazatát, amely tökéletesen fedezte illegális tevékenységét”.⁵ Ami Pavelicet illeti, a nyugati hírszerz k által megszerzett dokumentumok a következ ket írják róla:

Ante Pavelic megvékonyította jellegzetes, vastag szemöldökét, álszakállt ragasztott, és egy argentin útlevelel birtokában „Ramirez” néven Ausztriába szökött.

A St. Gilgin kolostorban rejt zködött egészen addig, amíg a brit megszálló csapatok rá nem bukkantak. [Azonban a Vatikánnal tör-tént megállapodás alapján] szabadon engedték, és két évvel kés bb lehetett újra hallani róla Olaszországban. Papnak volt öltözve, és egy másik kolostorban lakott... majd Buenos Airesbe hajózott 1948-ban.⁶

Az egérút-szervezet korai m ködése

A náci háborús b nők kimenekítésében fontos szerep jutott Alois Hudal püspöknek, aki a német papok számára felállított teológiai szeminárium rektora volt Rómában, és így közeli kapcsolatban állt mind Monsignore Giovanni Montinivel (a kés bbi VI. Pál pápával), mind Alcide de Gasperivel (a kés bbi olasz miniszterelnökkel). A püspök egyébként különösen a katolikus klérushoz tartozó háborús b nők kimenekítésében játszott kulcsfontosságú szerepet. Hudal bizalmas viszonyban volt Eugenio Pacellivel is, már azel tt, hogy pápává választották volna, és ez kés bb is folytatódott. Hudal épp annyira fanatikus módon támogatta Hitlert és a náci politikát, mint amilyen fanatikus-an gy lölt mindent, aminek bármi köze is volt a kommunizmushoz. A halála pillanatáig antiszemita Hudal sokáig szoros munkatársi viszonyban állt a római Szent Hivatallal (ami egyébként az inkvizíció intézményének utódja), és sokáig a katolikus doktrínák éber felügyei je-ként tevékenykedett.

Hudal egyébként semmilyen ellentmondást nem látott szeretett római katolicizmusa és az általa ugyancsak nagyra becsült nácizmus kö-

zött. A háború idején, amikor Róma utcáin járt, autójára egy zászlót tűzött, amely a „nagy” Németországot ábrázolta. Amikor a szövetséges hatalmak győzelme már teljesen egyértelműnek látszott, a zászló gyorsan lekerült az autóról.

Hudalnak a nácizmussal rokonszenvező Rómában tartott beszédeit és náci-párti könyvét, melynek címe *A nemzetiszocializmus alapjai* (*The Foundations of National Socialism*), a Vatikán nemcsak hogy nem nézte rossz szemmel, hanem inkább elismerésének adott hangot. (Hudal könyvének kinyomásához az engedélyt Theodore Innitzer bíboros adta meg, az osztrák katolikus egyház prímása, aki lelkesen üdvözölte Hitlert, amikor az leigázta Ausztriát.) Hudalt, a Vatikán államtitkárának, Eugenio Maria Pacellinek közvetlen bizalmasát 1936-ban címzetes püspökké nevezték ki, és a kinevezési ceremóniát maga Pacelli bíboros vezette. Pacellit egyébként 1939. március 2-án választották pápává XII. Piusz néven. A náci is kedvelték Hudalt, amit az is bizonyít, hogy az Arany Náci Párt tagsági jelvényét adományozták neki.

A Hudal által kimenekített háborús bűnösök között volt Franz Stangl is, a hírhedt treblinkai koncentrációs tábor parancsnoka. Az parancsára gyilkoltak meg mintegy 900 ezer táborlakót, akiknek többsége zsidó volt. Miután megszervezték szökését egy osztrák fogolytáborból, Stangl egyenesen Róma föld alatti alagutai felé vette az irányt több tízezer társával együtt. Hudal nevét suttogták valamennyien, ugyanis ez volt az a jelszó, amely elűrt megnyíltak a titkos szentélyek kapui. Stangl saját maga is elmondta, hogy amikor bejutott a Vatikán területére, ahol menedéket nyújtottak neki, hamarosan Hudal püspök „lépett be a szobába, ahol várakozott. A püspök felényújtotta mindkét kezét, és azt mondta: Ön biztosan Franz Stangl. Már vártam”.⁷

Stangl végül Brazíliában telepedett le, és ott fogták el 1967-ben Simon Wiesenthal nácivadászai, akik közben értesülést szereztek a vatikáni egerutakról is. Katolikus hivataloknak, szemináriumoknak, kolostoroknak ez a hálózata nem csak menedéket nyújtott a titkos útvonalakon menekülő bűnösöknek, hanem hamis iratokat, igazolványokat és útleveleket is kiállított, hogy a menekültek eljussanak Dél-Amerikába vagy más biztonságos helyekre. A leghírhedtebb tömeggyilkos, Adolf Eichmann, a zsidó ügyekért felelős SS részleg ateista vezetője, aki Hitler személye után közvetlenül felelős az egész holocaustért is, egyike volt annak a több tízezer háborús bűnösnek, akiket katolikus hivatalnokok csempészték ki nagy körültekintéssel az egerutakon keresztül a Vatikán áldásával.

Az izraeli hírszerzés végül Eichmann nyomára bukkant Argentínában, és elrabolta. Jeruzsálemben bíróság elé állították, és 1962-ben kivégezték. Az izraeliek nagy gondot fordítottak arra, hogy ez az esemény ne bosszúként maradjon fenn a történelemben, hanem az igazság és a jogosság gyzelmeként. Eichmannt Buenos Airesben is meggyilkolhatták volna az izraeli ügynökök. Ehelyett nagy kockázat és er feszítések árán bíróság elé állították, ahol áldozatai szemtől szemben láthatták a tárgyaláson, és így az egész világ értesülhetett a holocaust valóságáról. A „vándorló zsidóság”, akiket Eichmann milliósámm küldött a halálba, most saját földjén hallhatta a bizonyágtételt. Miután végighallgatták Eichmann vallomását (állandóan arra hivatkozott, hogy „istenének”, Hitlernek engedelmeskedett csupán), az esküdtszék a bizonyítékok mérlegelése után elrendelte az ítéletet, és Eichmannt felakasztották.

A náci háborús b nösök többségének azonban sikerült beolvadnia Latin-Amerika német közösségeibe. Bár megmenekültek az emberi igazságszolgáltatás el l, egy nap azonban egy magasabb ítélt szék el tt kell majd megállniuk - ahogy mindannyiunknak. Azon a helyen tökéletes igazság szerint fognak felettük ítélni. A különös csak az, hogy a velejéig romlott egyház azt állítja magáról, hogy ennek a mennyei igazságnak a képvisel je a földön.

Hihetetlen megszálottság

Az egész földalatti szervezet úgy⁷ szervez dött meg, hogy XII. Piusz diplomáciai nyomást gyakorolt az illetékes hatóságokra, hogy saját személyes képvisel it engedjék be a háborús b nösök fogolytáboraiiba, hogy ott „szolgálhassanak” a katolikusok felé. Az igazi cél azonban a náci háborús b nösök azonosítása és kicsempészése volt. Alig lehet a véletlen m ve, hogy XII. Piusz éppen Hudal püspököt választotta tanácsadójául, hiszen egész Róma tudta róla, hogy mennyire fanatikus antiszemita, és mennyire rokonszenvez a nációkkal. Kés bb egyébként Hudal a következ teljesen szinte vallomást tette:

Hálát adok Istennek azért, hogy lehet vé tette számomra, hogy börtönökbe és koncentrációs táborokba jussak be, és hogy ott segíthettem a foglyoknak, hogy' hamis papírokkal elmeneküljenek... 1945 után kötelességemnek éreztem, hogy jótekonysági munkámat teljes mértékben az egykori nemzetiszocialisták (nácik) és fasiszták meg-

mentésének szenteljem, különösen azok megmentésének, akiket a „háborús b nösök” névvel illetnek.”

Micsoda vallomás! Nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt sem, hogy Hudal római katolikus püspök volt, több pápának közeli és bizalmas barátja. Feltette az életét arra, hogy szolgálja az anyaszentegyházat, és ezzel az is együtt járt, hogy teljes mértékben engedelmes volt az egyház szellemi vezetőjének, aki meggy z dése szerint Krisztus helytartója volt. Semmi olyat nem tett volna, ami ellenkezett a Szentatya utasításaival. Ezt bizonyítja az is, hogy h séges szolgálata jutalmául magas rangra emelték, és el kel címeket adományoztak neki.

A háború végét ért. Hitler gonoszsága és annak borzalmas következményei, a lerombolt városok és a több millió kioltott élet ma már vitathatatlan történelmi tény. A hat millió zsidó lemészárlása is hiteles feljegyzések alapján dokumentálható. A Hitler-rezsim b ntettei annyira felháborították a világot, hogy végül Nürnbergben nemzetközi bíróságot állítottak fel, hogy elítéljék azokat, akik a „háborús b nökért tartoznak felel sséggel”. Ennek ellenére Hudal püspök, aki tisztában volt a tényekkel, meggy z déssel állítja, hogy „jótékony munkájával” Istent szolgálta, és ebbe beletartozott az is, hogy megmentse a „háborús b nösöket” attól az igazságszolgáltatástól, amelyet a világ akart rájuk kiszabni.

Talán Hudal elszigetelten hajtotta végre mindazt, amit tett? Egyáltalán nem. H ségesen szolgált egy titkos küldetést, a pápát és szeretett egyházát. Miután valaki más foglalta el a helyét, minden ugyanúgy folytatódott tovább - a Vatikán irányításával. Egyébként a helyébe lép személyek, ha lehet, még nálánál is gonoszabbak voltak. Ok is a katolikus klérus tagjai közül kerültek ki, és azt hitték, hogy Istent szolgálják. Tudták, hogy a pápa áldásával teszik, amit tesznek. Hudal tehát, amikor arról beszélt, hogy „jótékony cselekedetet” hajtott végre, amikor megmentette a „háborús b nösöket”, csak a Vatikán szavait visszhangozta, amely azonban mindig is a háttérben maradt.

Mindent Isten dics ségére?

Hudal a legtöbb segítséget hírhedt gégerutjainak felállításában egy régi barátjától kapta, Walter Raufftól, aki maga is náci háborús b nös és tömeggyilkos volt. A gonoszság szövevényes hálójának más hatalmak is részesei voltak, pl. az Egyesült Államok, és a Vatikán közvetetten

ezeket használta fel céljai elérésére. Az OSS (a CIA el dje) például „kölcsonvette” Rauffot a Vatikántól, és elég hosszú ideig magánál tartotta ahhoz, hogy kikérdezze az SS-hírszerzés egykori fejét mindenről, amit a kommunista ügynökök nyugati munkájukról tudott. Később elengedték, és Rauff visszatért milánói lakosztályába, majd onnan a földalatti egéruvutakon északi irányban menekült tovább.

A vatikáni egéruvutakat biztosító szervezet számára a szükséges anyagi támogatás Rauff egyik volt SS-társától, Frederico Schwendtől érkezett, aki minden idők egyik legtehetségesebb hamisítója volt. A kezdeti időben hihetetlen géniusza helyettesítette a hiányzó vatikáni titárakat. A szervezet munkáját később más forrásokból fedezték, eladták például a náci illegális úton szerzett vagyonát, melynek egy része az a többszáz font súlyú aranykészlet volt, amit nyugatra csempészték ki, és ott átmosztak a katolikus előjárók.

Még a Nemzetközi Vöröskereszt is, különösen a római hivatal, nagy erőfeszítésekkel támogatta a szervezetet, és hamis iratok kiállításával háborús bűnösök tömegei számára tették lehetővé, hogy Genovában feljussanak a Dél-Amerika felé induló hajókra. A menekülés utolsó szakaszáért Siri, horvát érsek volt felelős, aki olyan hírhedt szörnnyeteket rejtegetett kolostorában mint Eichmann, amikor az az igazságszolgáltatás elől futott.⁹ Ami pedig Pavelic Intermareumbeli régi barátját, a horvátországi szerb és zsidó tömeggyilkost, Stjepan Hefert illeti, a feljegyzések a következőket mondják róla:

Stjepan Hefer is Ausztriába menekült. 1946. augusztus 19-én is ott tartózkodott, amikor a jugoszláv kormány kiadatási kérelmet nyújtott be, hogy Jugoszláviában állítsák bíróság elé a háború alatt elkövetett bűnei miatt. Hefer azonban *poglavnik-jához* csatlakozott, és Argentínába hajózott.

Hefer Európából az egyik legfontosabb horvát földalatti menekülési útvonalon keresztül jutott ki, amit a Tomaselli út 132 alatt lévő Instituto de Santa Jeronimus (Szent Jeromos Intézet) tartott irányítása alatt Rómában. Ez a [Vatikán által pénzelt] katolikus alapítvány, amit Draganovic és Levasic atya vezetett, több ezer usztasa kijutását szervezte meg Dél-Amerikába...

Buenos Airesben a menekültek a számozásban élő horvát katolikus szervezetek egy csoportjától kaphattak segítséget. így mintegy ötszáz usztasa tudott kimenekülni egy hónap leforgása alatt.¹⁰

Felmerül a kérdés, hogy milyen elv alapján lehet emberkínzókat és tömeggyilkosokat elrejtetni az igazságszolgáltatás elől? A rendelkezé-

süinkre álló sok-sok bizonyíték azt mutatja, hogy két dolog számított csak: ha valaki katolikuspárti volt és kommunistaellenes, bármilyen b ntett elkövetése ellenére azonnali feloldozást kaphatott. Ezen túl, az eretnekek és a zsidók lemészárlása már évszázadok óta jól bevált gyakorlat volt az egyházban, és több pápa is áldását adta rá, mint Isten dics ségére elvégzett, hitbeli cselekedetre.

Ha valaki végigköveti a pápaság történelmét, akkor nagyon is érthet vé válik számára azoknak a náci b nösöknek a megmentése, akik h ségesen követték anyaszentegyházuk példáját.

Ha valaki támogatta a római katolikus egyházat f ellenségei, a kommunizmus és a protestantizmus ellen vívott harcában, és egyben a katolikus hit szószólója volt, arra úgy tekintettek, mint aki Isten tökéletes akaratát cselekszi. A cél az volt, hogy ez bármi áron, bármilyen eszköz felhasználásával és bármilyen kapcsolat által megvalósuljon. A meghatározó irányvonal a Vatikánnak az az elhatározása volt, hogy egész Európa katolikus államok szövetségévé váljék, amely ellensúlyozza majd Sztálin kommunizmusát. Minden egyéb ennek volt alárendelve. A nyugati szövetségesek csak korlátozott mértékben voltak hajlandók ebben partnerséget vállalni, csak annyira, amennyire azt saját érdekeik megkívánták. Újra a szentségtelen szövetségr l van szó („paráználkodás a föld királyaival”), és János apostol el re látta, hogy a fenevadon ül asszonynak az egész történelem során ez marad a b ne.

A katolikus országok kötelességüknek érezték, hogy mindent megtegyenek azért, hogy el segítsék a Vatikán érdekeit. Ehhez a küldetéshez tartozott az is, hogy biztonságos menedékhelyeket nyújtottak az anyaszentegyház olyan gyermekeinek, akiket az a véd szárnyai alá akart vonni, hogy ezáltal teljesítse nagy küldetését, vagyis Isten földi királyságának megteremtését. A távoli Latin-Amerikában e cél megvalósítása érdekében el re jól kidolgozott stratégiát követve telepítették le a kimenekítetteket.

Az „egérutak” új irányítás alatt

Hudal nyílt rokonszenve a náciizmus iránt, Hitler iránti csodálata és szégyenérzet nélküli antiszemitizmusa még a háború befejeztével sem hagyott alább, amikor a holocaust mérhetetlenül mély borzalmait a rémült világ tudomására jutottak. Ennek következtében a püspök zavaró tényezővé vált a vatikáni gépezetben. Magára vonta a nyilvánosság fi-

gyeimét, és ez azzal a veszéllyel járt, hogy felfedik a vatikáni „egérutak” titkát. Így aztán felettesei egyre nagyobb nyomás alá helyezték Hudalt, hogy lépjen ki a képből, és vonakodva bár, de visszavonult, lemondott egyházi pozíciójáról, és meghúzódott az események háttérében.

Az „egérutak” felügyelete így egy leleményes horvát katolikus papra, Krunoslav Draganovicra maradt. Ő egyébként Horvátországban közeli segítje volt Saric szarajevói püspöknek, a hírhedt antiszemita, akit csak „a szerbek hóhérja” néven ismertek. Draganovicot 1943 augusztusában az egyház Rómába hívatta, és az Intermareum legbefolyásosabb összekötőjévé vált a Vatikánban. Különböző manőverek árán sikerült magát megválasztatnia a Horvát Vöröskereszt római képviselőjévé, ami felbecsülhetetlenül nagy segítséget jelentett a háború után, ugyanis így módon sok hamis iratot tudott beszerezni a menekültek számára.

Draganovic volt a San Girolamo horvát konfraternitás igazgatója, amelyet Rómában alapított meg V. Miklós pápa 1453-ban. A Tomaselli utcai kolostor labirintusa hamarosan sok, a nemzetközi igazságszolgáltatás elöl menekülő nőket rejtegetett. A San Girolamo vált a náci háborús bűnösök Dél-Amerikába történő kimenekítésének legfontosabb központjává. Draganovicnak sok volt usztasa társa, mint pl. Vilim Cecelja (a Tito-kormány a „7103-as számú háborús bűnösöként” tartotta nyilván, és sikertelenül kérte kiadatását) kulcsszerepet játszott a náci bűnösök szöktetésében. Cecelja, akiről már az előzőekben elmondtuk, hogy a szökési útvonalak osztrák részéért volt felelős, tábori lelkeszként szolgált, és feloldozást adott az usztasáknak a szerb és zsidó tömegmészárlások idején”.¹¹

Közvetlenül a háború után Cecelja atya, állítólag pusztán humanitáriánus okokból, a Nemzetközi Vöröskereszttel való kapcsolatfelvétel és annak engedélye nélkül megalapította a Horvát Vöröskeresztet, ami később rendkívül hasznos stratégiai lépésnek bizonyult a kimenekítések szempontjából.¹² Ideiglenes engedélyt kapott arra, hogy működtesse Ausztriában a „menekülttábor”, amíg a Nemzetközi Vöröskereszt fel nem állította saját irodáját, és így módon Cecelja Vöröskeresztes igazgatóihoz jutott hozzá. Ezek alapján a Vöröskereszt által hitelesített¹³ hamis iratokat készített egykori usztasa társainak, akik Ausztriába, majd a Vatikán „egérutain” keresztül Rómába, onnan Genovába és végül Dél-Amerikába menekültek. Ez a katolikus atya gyakran büszkélkedett azzal, hogy vezette be az Usztasában azt a titkos szertartást, amelyen gyertyákat, fészületet, türt és revolvert is használtak.

Az igazság teljes semmibevevése

Amikor az embercsempészési akcióról kezdtek bizonyos információk és hírek kiszivárogni, mind a Vatikán, mind Draganovic határozottan tagadta, hogy bármilyen kapcsolatban állt volna az „egérút” mozgalommal. A római katolikus egyház a mai napig is tagadja ezt, és sok ilyen jellegű újságcikk lát napvilágot - természetesen a Vatikán aláírással. A következőkben egy nemrég megjelent „ártatlansági nyilatkozat” egy részletét olvashatjuk:

Egy régi vádat cáfolva, a Vatikán tegnap visszautasított minden olyan állítást, amely szerint segítséget nyújtott náci háborús bűnösöknek, hogy Európából Dél-Amerikába meneküljenek a II. világháború után.

Ezt a Vatikánra vonatkozó állítást az idézte el, hogy az ottani archív dokumentumok osztályozása során olyan iratokat találtak, amelyek bizonyítják, hogy náci háborús bűnösök érkeztek Buenos Airesbe a háború után a Vatikán, a Vöröskereszt és Spanyolország által kiadott hamis útlevellel...

A Vatikán archívumait bizonytalan időre zárva tartják, és az oda látogató zsidó csoportoktól is megtagadják a belépést...

A Vatikán sajtófőnöke, Joaquín Navarro, II. János Pál pápa szóvivője... elmondta, hogy „történelmi szempontból teljesen alaptalan az az állítás, hogy a Szentszék... zsidóüldöző náci háborús bűnösöknek nyújtott segítséget, hogy azok elmenekülhessenek Európából.”¹⁴

[Egy később megjelent cikkben a következő olvasható]:

Majdnem két évvel azután, hogy Carlos Saul Menen elnök bejelentette, hogy megnyitja a „náci-aktákat” Argentínában, a kutatók nyomára bukkantak olyan rendkívüli jelentőségű dokumentumoknak, amelyek világosan feltárják a háború befejezését követő náci mozgalmat...

Egyes dokumentumok alapján kimutatható például, hogy Ante Pavelic nyolc horvát támogatójával együtt érkezett Argentínába a háború után... viszont el is felejtették, hogy Pavelic háborús bűnösökkel vádolt társaival érkezett volna az országba. Pavelic társai között volt... [nevek felsorolása].¹⁵

Az öngazólást kereső méltatlankodás hasonló kitörései csak azt bizonyítják, hogy a Vatikán teljesen semmibe veszi az igazságot. Az évtizedekig titkos pincékben rejtgetett tényeket többé nem lehet tagadni. Azok közül a bizonyítékok közül, amelyeket Aarons és Loftus feltártak, és amelyek minden kétséget kizáróan bizonyítják a Vatikán aktív részvételét, sokhoz úgy jutottak hozzá, hogy „illegálisan behatoltak

Draganovic irodájába, és lefényképezték Draganovic szigorúan titkos feljegyzéseit”. Ezek alapján egyértelműen bizonyítható, hogy Girolamo volt „a Vatikán embercsempész-mozgalmának központja”.¹⁶

Az illegális behatolás során megszerzett dokumentumok másolatai is megerősítik, hogy Ante Pavelic maga is „hosszabb ideig a Vatikánon belül tartózkodott több más körözés alatt álló háborús bűnös társával együtt”.¹⁷ Abban az időben a volt horvát „vezér” katolikus papnak álcázta magát. Vatikáni rejtőzködése alatt Pavelic jó barátságba került Monsignore Giovanni Battista Montinivel, a Vatikán államtitkár-helyettesével. XXIII. János II. vatikáni zsinata közepette Montinit pápának választották meg, lett VI. Pál pápa 1963-ban. Ahogy ezt már említettük, VI. Pál rendkívül erőteljesen érvényesítette akaratát a II. vatikáni zsinaton, csakis úgy, mint IX. Piusz az 1870-es, I. vatikáni zsinat során.

Az, hogy a Vatikán támogatja a titkos útvonalak megkövetését, teljesen nyilvánvaló volt a Szövetségesek Titkosszolgálatától is.¹⁸ Nézzünk meg most egy rövid idézetet Robert Mudd, CIC (Counter Intelligence Corps)-ügynök egyik jelentéséből:

A horvátok [háborús bűnösök] hetente jó néhány alkalommal hagyták el a Vatikánt, és mindig egy sofőr vezette autójukat, amelyiknek CD-s rendszáma volt [CD, azaz Corps Diplomatic, vagyis Diplomáciai Testület (DT)]. A gépkocsi a Vatikánból indult, és utasait a San Geronimo kolostorba vitte [amely San Girolamónál található].

Mivel diplomáciai védelem alatt állt, senki nem állíthatta meg...

Ezeket a horvát háborús bűnösöket Draganovic vette pártfogásába, teljes összhangban a Vatikán arra irányuló terveivel, hogy a volt usztasákat védelme alatt tartja mindaddig, amíg nem tudja beszerezni a szükséges hamis okmányokat, hogy azok biztonságosan kijuthassanak Dél-Amerikába.¹⁹

A nyugati hírszerzés passzívan nézte „az egérutak jól szervezett és sikeresen megkövetését, amit Krunoslav Draganovic atya és a horvát klérus tartott irányítása alatt”, és semmilyen ellenállásba nem kezdemenyezett. Kisebbségi zelemként fogható fel, hogy a „britek San Girolamóban csapdát állítottak fel, és egy titkos összejövétel után mintegy száz embert letartóztattak”.²⁰ A sikertelen szembenállás egyik oka az volt, hogy „London és Washington is bizonyos megállapodásokra jutott a Szentszékkal, hogy támogatja a náci kollaboránsokat abban, hogy azok Draganovic „egérútjain” emigrálhassanak”.²¹

Amerikai és brit részvétel

A frusztrált amerikai és brit ügynökök, akik képtelenek voltak elfogni a háborús b nősöket, nem voltak tisztában azzal, hogy saját embereik közül néhányan bizalmas értesülésekkel látják el Draganovicot. Így aztán a „jóságos atya” továbbra is sikeresen halásztta ki usztasa-társait a menekülttáborokból, pontosan azel tt, hogy azokat letartóztatták volna. Ez volt a helyzet Ljubo Milossal is, aki a jasenovaci koncentrációs táborban volt magas beosztású tiszt, ahol kb. 300 000 embert öltek meg. Milos nagy örömét lelte a „zsidók rituális legyilkolásában”, különösen azt élvezte, ha elmetszhette torkukat, kihasogathatta bordájukat, felmetszhette hasukat egy külön erre a célra használt késsel, bevethette ket élve a téglagyár éget kemencéjébe, vagy egyszer en csak halálra verhette ket.²² Miután Draganovic tudomására jutott, hogy Milost le akarják tartóztatni, gyorsan kimenekítette a táborból, és biztonságos helyre vitette.

Az „egérutak” föld alatti mozgalmának tagja volt még egy másik katolikus pap, aki egyben usztasa-tag és háborús b nös is volt, név szerint Draggutín Kamber atya. A tömeggyilkos Draggutin egy koncentrációs táborhozott létre a saját vezetése alatt, ahol a zsidókat és a szerbeket teljes kiirtásra szánta, mondván: károsak az usztasa államra nézve. Azon fáradozott szorgalmasan, hogy segítsen az usztasa háborús b nősöknek kikerülni a szovjet és a szövetséges hírszerzés hálójából, és sikerüljön biztonságos helyre menekülniük, ahol az usztasa mozgalom új er re kaphat. Az OSS egyenl mértékben vette ki részét a munkából, ugyanis attól tartottak, hogy a horvát patrióták félelmetes ellenfeleivé válhatnak a kommunista Titónak, aki Jugoszlávia elnöke lett.

A CIC valójában önmaga ellen dolgozott. Míg egyik része Washingtonból arra kapott utasítást, hogy tartóztassa le a háborús b nősöket, másik részük viszont - ugyancsak Washingtonból - azt az utasítást kapta, hogy rejtse el, illetve használja fel saját céljaira a náci háborús b nősöket. Vegyük például a hírhedt Klaus Barbie-t, a franciaországi Lyon Gestapo-fnökét. Barbie és családja több mint öt évig rejtőzködött az Egyesült Államok egyik német f hadiszállásán Stuttgartban. A CIC informátorként használta egy ideig, majd segített neki a szökésben. Bár a Barbie-ról szóló akták többségét eltávolították a minisztériumi archívumból, „mégis úgy t nnek, hogy a legfels bb kormányhivatal állította ki számára az úti okmányokat és javasolta neki a Vatikán menedékutait”. Aarons és Loftus így folytatja:

Draganovic azonnal elhajóztatta [Barbie-t és családját] Dél-Amerikába, aki oda már Klaus Altmann néven érkezett. Bolíviában Barbie-t Draganovic helyi képviselője, Rocque Romac atya fogadta, aki maga is horvát fasiszta pap és körözés alatt álló háborús bűnös volt. Valódi neve Stjepan Osvaldi-toth atya volt...

A Barbie-dokumentumok rossz minőségű másolatának alapos vizsgálata során fény derült arra, hogy maga a minisztérium koordinálta Barbie szökését a Vatikán által biztosított „egérutakon” keresztül. Sőt még az is kiderült, hogy a korai időkben a menedékhutak amerikai szakaszán szinte minden menekültvel a politikai koordinációs államhivatal (State Department's Office of Policy Co-ordination - OPC) foglalkozott római összekötőügynökökön keresztül.

A CIC feljegyzései szerint tényekkel bizonyítható az is, hogy Draganovic hamis papírjait Robert püspökön, egy amerikai volt OSS-ügynökön keresztül szerezte be, aki az akkori Nemzetközi Menekült Szervezet (IRO) római hivatala élén állt.²¹

Ezek alapján tehát joggal állítható, hogy a Vatikán hírhedt „egérutai” - egy bizonyos mértékig - a Nyugat hírszerzőügynökségeivel kötött elvtelen szövetségben működtek. Azzal egy időben, hogy a szövetségesek hírszerzése segítséget nyújtott Draganovicnak bizonyos háborús bűnösök kimenekítésében, Draganovic igyekezett a hátuk mögött még többeket megszöktetni. Nemrégiben kiadott titkos dokumentumok a gonoszságnak és intrikának hihetetlenül szövevényes hálóját hozták felszínre, és bizonyos szálak olyan CIA-főnökökhöz vezetnek, mint Allen Dulles és William Casey, sőt tovább, egészen az Egyesült Államok elnökéhez. Ez adta az alapot ahhoz, hogy a későbbi Watergate, illetve Iran-Contra ügyek kapcsán olyan hírhedt háborús bűnösöket, akiknek a nürnbergi vádlottak padján lett volna a helyük, különleges tanácsadóként hívtak be a Pentagonba a látszólag elkerülhetetlen Szovjetunió elleni háború előkészületeivel kapcsolatban. A sors ironiája folytán ez megnyitotta az ajtót a szovjet ügynökök előtt, akik így módon beszivárogtak a föld alatti „egérutakba”, illetve bizonyos nyugati hírszerzőügynökségekbe. Persze ez már egy újabb történet.

A Vatikán nem csak hogy háborús bűnösök tízezreit rejtette el az igazságszolgáltatás elől, de lehetőséget is adott nekik arra, hogy a háború után újra folytassák rémtetteiket. Az Intermareum újra körvonalazódni látszott, és frissen ezzel kezdett felépülni a katolikus Európa a szovjet kommunizmussal szemben.

Draganovic rejtegette a San Girolamo kolostor falain belül Vilko Pecnikart is, aki „Pavelic háború előtti terrorista csoportjainak szerve-

z je, illetve Pavelic személyi testrségének parancsnoka volt”, és vezette még „a Gestapóval szorosan együttműködő brutális szervezetet, a Gendarmerie-t is”. Nagy-Britannia és az Egyesült Államok is egyetértettek abban, hogy Pecnikart át kell adni Tito jugoszláv kormánynak, mint f háborús b nöst. Draganovic azonban megmentette Pecnikart, és beavatta „az „egérút” szervezet olyan féltve őrzött titkaiba, amit később felhasználhat majd az usztasa mozgalom [külföldi] új jászervezésénél”.²⁴

Ante Pavelic halála

Kell id ben, amikor már a Vatikán és a nyugati hírszerzés hozzájutott minden birtokában lev információhoz, Pavelicet az „egérúton” keresztül biztonságba helyezték Pablo Aranyos álnéven. Az Aranyos névre kiállított személyi iratokat egy másik horvát katolikus pap, Josip Buzanovic szerezte be, aki maga is körözés alatt álló háborús b nös volt, és aki később Ausztráliába menekült.

Pavelicet Argentínában a helyi diktátor, Juan Peron üdvözölte, aki a római katolikus titkos rendnek, a máltai lovagrendnek a tagja volt. Egyébként mind a mai napig megkövetelik Argentína vezetőit, hogy római katolikus legyen. Pavelicet már előzőleg biztosították arról, hogy Peron beleegyezett: az usztasa mozgalom most Argentínából, mint új bázisról folytatódjék tovább. Ez egy Dániel Crljen nevű papnak a Vatikánnal folytatott tárgyalásai során dőlt el, aki ugyancsak kulcsfontosságú szerepet játszott a szerbek lemészárlásában.

Buenos Airesben Pavelicet sok volt társa és katonatisztje várta, akik többsége maga is háborús b nös volt. Az „egérutak” jóvoltából gyakorlatilag az usztasa egész vezérkarának sikerült épségben elmenekülnie az igazságszolgáltatás elől. Régi barátja, Stjepan Hefer is csatlakozott az usztasa vezérhez Argentínában, hogy újabb és újabb helyeken keltsék életre a mozgalmat a világ minden táján.²³

A számvetésben élő usztasa-tagoknak sikerült önmagukról azt a képet kialakítani és elhitetni, hogy⁷ ők maguk a kommunista terrorizmus áldozatai, akiket azért üldöznek, mert jó horvát hazafiként ellenálltak Tito kommunista rendszerének. Azt hangoztatták, hogy mivel első kézből tapasztalták meg a kommunizmus gonoszságát, most figyelmeztetni akarják erre a világot. Teljesen eltökélték magukat, hogy harcoljanak ez ellen a szörnyeteg ellen, és szabadulást szerezzenek az el-

nyomottaknak. Ennek alapján követelték, hogy minden szabadságot szerető ember támogassa őket. Kommunistaellenes csoportokat szerveztek, mint amilyen pl. a Horvát Felszabadítási Mozgalom (HOP) volt, amit Ante Pavelic alapított, és melynek a fő hadiszállása Buenos Airesben volt. Legfőbb tanácsosának Stjepan Hefert nevezték ki.

Gyilkosok közt azonban nincs sok tisztesség, és nem telt el sok idő, hogy rivális horvátok megkísérelték meggyilkolni Pavelicet is, és így Spanyolországba kellett menekülnie. Csendben és elszigetelten élt Madridban, majd 1959 decemberében természetes halállal halt meg. Halála napján XXIII. János pápa személyes áldást mondott erre a hihetetlenül gonosz és szadista tömeggyilkosra.

Pavelicet egy titkos sírba temették el Madridtól nem messze. „Pavelic halálával a HOP vezetése Stjepan Heferre maradt.”²⁶ Saric érsek nem sokkal később, 1960-ban halt meg, szintén Spanyolországban.

Szálnalmas tagadás

A Vatikán és a pápák történetének nyomozása során arra a következtetésre jutottunk, hogy' mindig is elnyomói voltak a legalapvető emberi jogoknak, ami különféle kínzásokban, illetve gyilkosságok sorozatán keresztül is megnyilvánult. Ez a magatartás azonban - amit tévedhetetlen kinyilatkoztatások és megmászhatatlan dogmák támasztottak alá - nem korlátozódik csupán a középkorra, hanem mind a mai napig folytatódik, természetesen a körülményeknek megfelelő módszerekkel. Az „egérutak” szervezetének működése is jól bizonyítja, hogy Róma nem változott.

Arra is láttunk példát, hogy milyen következetesen lehet tagadni nyilvánvaló tényeket. Ez az igazság megdöbönt megvetésért lázlik. A cáfolhatatlan történelmi bizonyítékok egyáltalán nem tekinthetők jó alapnak ahhoz, hogy elhiggyük a zsidók, illetve a teljes evangéliumi keresztények iránti jó szándék különböző mai megnyilvánulásait, melyeket Róma olyan nagy lelkesedéssel hangoztat. Nemrégiben megjelent újságcikkek napvilágra hozták, hogy még mindig vannak a katolikus kléruson belül olyanok, akik támogatták a holocaustot:

Mintegy négy évtizedes rejtőzködés után [1989. május 24-én] szerdán letartóztatták Franciaország egyik leghírhedtebb náci kollabo-

rársát egy római katolikus kolostorban, és az emberiség ellen elkövetett bűnök miatt emeltek vádat ellene.

A 74 éves menekült, Paul Touvier a lyoni náci hírszerzés főnöke volt...

Az, hogy a háború utáni időszakban a római katolikus vezetés védelmét élvezte, számos dokumentummal bizonyítható...²⁷

A franciaországi római katolikus egyház Vichy-Franciaország náci-párti kormányát támogatta...

Egyes [katolikus] személyek bátor és igazságszerető kiállásától és hiúságától eltekintve, a katolikus klérus szinte teljes odaadással támogatta a náciakat... Francia bíborosok, szerzetesek és apácák (évtizedeken át tartó segítségével)... Paul Touvier elkerülte az igazságszolgáltatást.²⁸

1994. május 5-én a *PrimeTime Live* Sam Donaldson vezetésével televíziós dokumentum-műsort mutatott be „Az utolsó szökevény” (The Last Refugee) címmel. A filmet római és argentin helyszíneken forgatták, és pontosan azokat a tényeket támasztja alá, amit már az előbbiekben mi is vázoltunk az olvasó előtt. A Buenos Airesben nemrégiben kiadott levéltári dokumentumok hitelesen bizonyították, hogy a náci háborús bűnösök a Vatikán „egérutain” jutottak el Argentínába. Az egyik dokumentumban például feljegyzések szerepelnek Jose Mengelérrel (aki Auschwitz „Halál-angyala” néven vált ismertté). Kiderült, hogy a katolikus- és náci-párti argentin kormány tudta, hogy ki volt Mengele valójában, és tudott tartózkodási helyéről is, és annak ellenére, hogy többször kérték kiadatását, mindvégig védelme alatt tartotta. Természetes halállal halt meg 1979-ben Brazíliában.

A film legnagyobb része az volt, amikor Sam Donaldson az utcán találkozott néhány öregedő náci háborús bűnösrel, akik életükben először álltak kamera elé. A kezdeti tagadások után végül felfedték kiselőadásukat, persze azután, hogy Donaldson bemutatta nekik néhány olyan dokumentum és fénykép másolatát, amelyek egyértelműen bizonyítják hajdani SS-tagságukat. A különböző kellemetlen ügyekben való részvételüket is elismerték, bár mindig arra hivatkoztak, hogy „csak a parancsot teljesítették”. Az egyik volt náci beismerte, hogy irodát állított fel a *Vatikánban*.

Riportot készítettek egy volt katonai hírszerzőügynökkel is, aki megerősítette, hogy az „egérutak” mögött a Vatikán állt. Donaldson ezután Rómába ment, hogy interjút készítsen Robert Graham atyával, az egyháztörténésszel, aki nagy szak tekintélynek számít a háború befejezése utáni időszakot illetően.

Egyszerre nevetséges és felháborító volt hallani Graham szánalomra méltó tiltakozását, amikor teljes meggyőzéssel állította, hogy a Vatikánnak semmi köze nem volt az egészhez. Azt elismerte, hogy sok ezer embert segített Olaszországon keresztül Dél-Amerikába kijuttatni, de mindvégig kitartott amellett, hogy ezek az emberek csak „ártatlan menekültek” voltak, akik között esetleg „egy-két” háborús börtönös is elvegyült. „Egy-kettő?” fakadt ki Donaldson, „hiszen ezrekről van szó!” „Kérem, kérem”, válaszolta Graham, „ne tegye magát nevetségessé. Ez teljes képtelenség!” Amikor Donaldson tovább sorolta a bizonyítékokat, Graham kezdett egy kicsit ideges lenni, de továbbra sem ismert el semmit: „Csak nem annyira együgyűek, hogy elhiszik mind ezt az ostobaságot? Legyenek józanabbak egy kicsit! Legalább a pápa személyére legyenek egy kicsit tekintettel...”

A bizonyítékok azonban szilárdan tartják magukat, a Vatikán tagadása pedig ismét az igazság lábbal tiprásáról tesz bizonyosságot. Jóllehet sok katolikus hívő irgalommal és részvétellel viszonyult a zsidókhoz, és sokan még életük kockáztatásával is képesek voltak zsidókat megmenteni, egyházuk nem ezt a politikát folytatta. Aarons és Loftus a következővel fejezi be könyvét:

Ahelyett, hogy hazátlan zsidókat segített volna Argentínába átjutni, az „egérutak” szervezete Eichmannt, Pavelicet és Stangl-t mentette meg - hogy csak a leghírhedtebbeket említsük. A Vatikán nemcsak hogy nem távolította el Huda püspököt, hanem helyette egy sokkal hatékonyabb személyt állított a hivatal élére Draganovic atya személyében. A nemzetközi igazságszolgáltatás helyett létrehozták az Intermareumot és számos emigráns náci szervezetet...

Amit a Vatikán elkövetett a II. világháború után, a legnagyobb jóindulattal is bűncselekménynek nevezendő. A bizonyítékok mind egy irányba mutatnak: a Szentszék segített a szökevényeknek abban, hogy elmeneküljenek az igazságszolgáltatás elől. Az „egérutak” szervezetét szándékosan hozták létre, hogy el segítse és támogassa a körözés alatt álló náci háborús börtönösök menekülését...

Nincs alapja a védekezésnek: XII. Piusz teljes mértékben tudatában volt Ante Pavelic bűntetteinek. És nem volt az egyetlen, akiről tudomása volt. Az „egérutak” teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a szökevények emberiség ellen elkövetett bűntetteit. Ha a pápa valódi kilejtőként akart tudomást szerezni, csak Draganovic atyát kellett kérdeznie. Az irodájába való illegális behatolás során napvilágra került, hogy rendelkezésére álltak a menekültek valós és hamisított okmányai is, illetve egy olyan lista, amely tartalmazta valódi és álnévűket is.

A pápa diplomáciai üzenetei mindig magukban hordozták a háborús bűnösökért való közbenjárást és védelmük biztosítását... A Vatikán tudta, hogy náci bűnösöket rejt.

Nem mondható el az sem, hogy nem hatósági engedéllyel történt az „egérutak” cím kötetése, ugyanis a túlélt szemtanúk egyhangúan beismerték, hogy Draganovic a legfelsőbb hivatal jóváhagyásával folytatta tevékenységét... A számos országban hozzáférhető dokumentumok egyértelműen alátámasztják, hogy a Vatikán legfelsőbb vezetése engedélyezte és irányította a háborús bűnösök kicsempészését.²¹¹

Nem sokat számít azonban, hogy milyen nagy számú és milyen meggyőző bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, Róma továbbra is tagadja a bűnösségét. A római főpap abszolút, tévedhetetlen és megtagadhatatlan tekintélyét minden áron fenn kell tartani.

22

Sola Scriptura?

Mi módon rizheti meg tisztán az ifjú az útját,
ha nem a te beszédednek megtartása által...
7Iz én lábamnak szövétneke a te igéd,
és ösvényemnek világossága.

Zsoltárok 119,9 és 105

/
Es hogy gyermekségedt l fogva tudod a szent
írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek
az üdvösségre, a Krisztus Jézusban való hit által.

2Timóteus 3,15

7\ tapasztalatok alapján teljesen nyilvánvaló,
hogy a Szentírás, amikor a köznép nyelvén
terjedt, sokkal több kárt okozott, mint amennyi
hasznot fa tridenti zsinat megállapításának
újrafogalmazása^{1]}...
Döntöttünk azokkal az intézkedésekkel
kapcsolatban, amelyeket meg kell tennünk - élve
f papi hatalmunkkal - azért, hogy orvosoljuk,
illetve elejét vegyük ennek a pestisként terjed
jelenségnek... a hitnek ehhez hasonló
beszennyezése rendkívül káros és veszélyes
a telkekre nézve.

VII. Piusz pápa 1816-os, Lengyelország
érsekéhez intézett pápai körlevelének részlete

Ha börtönbe vetnek... könnyebb lesz az Alpok
szikláit elmozdítani, mint engem rávenni arra,
hogy bármilyen keveset is eltávolodjak Jézus
Krisztus beszédét l.

Ulrich Zwingli, 1522 augusztus 13?

^*1 z a jól ismert mondás, hogy a hatalom korrupttá teszi az em-
XJ bért, illetve hogy az abszolút hatalom abszolút korrupttá, pon-
X 1 tosan annyira igaz a vallás, mint a politika terén. Az abszolu-
tizmus akkor éri el tet pontját, amikor azt állítja, hogy Isten nevében
cselekszik. A II. vatikáni zsinat kijelenti, hogy „az akarat és értelmi
engedelmességet különösképp meg kell adni a római püspök hivatalos
tanítói tisztének még akkor is, ha nem ex cathedra beszél”³. Egy kato-
likusban fel sem merülhet az, hogy közvetlenül Istennek és az Igéjé-
nek engedelmeskedjen, ehelyett teljes engedelmességet kell tanúsíta-
nia egyháza iránt, amelyik Isten nevében cselekszik, és így az egyén és
Isten közé furakszik.

A hatalmi korrupció csúcsa az, amikor a katolicizmus bátran állít-
ja, hogy az egyháztagok nem értik a Bibliát, így azt el kell fogadniuk az
egyház szerinti értelmezésben: „kizárólag az egyház eleven tanítóhiva-
talára van bízva az a feladat, hogy hitelesen magyarázza Isten írott
vagy áthagyományozott igéjét”.⁴ Ezzel az ediktummal Isten Igéje, az
igazság és a szabadság egyetlen letéteményese, alárendeltjévé lett az
egyháznak, és a misztérium kódéba burkolózott. Az odaszánt katoliku-
sok így a klérusnak kiszolgáltatottak maradnak, és ez a klérus, ahogy
már láttuk, rendkívül korrupt.

Elfogadás vakon

A reformátorok - hogy elejét vegyék a romboló hatású leigázásnak -
az embereket arra buzdították, hogy mint legfels bb tekintélynek, Is-
ten Igéjének engedelmeskedjenek, és ne az egyháznak vagy az élén ál-
ló pápának. A legalapvet bb kérdés, ami a reformációt lánggra lobban-
totta (és ami még a mai napig is kulcsfontosságú), az volt, hogy to-
vábbra is vakon kell-e engedelmeskedni a római dogmáknak, még ak-
kor is, ha azok ellentétesek a Bibliával, vagy egyedül Isten Igéjét vég-

s tekintélyként kell alapul venni. A Menno Simon életrajzát megörökítő író leírja, hogy milyen konfliktussal kellett szembenéznie a reformátornak:

Az igazi probléma akkor kezd dőtt, amikor Menno, miután felnyitotta Bibliája kemény fedelét, azt a felfedezést merete tenni, hogy az egyház misér I szülő hagyományos tanításai közül egyet sem talál benne. Ekkor érte el a bens jében zajló konfliktus a tet pontját; el kellett döntenie, hogy életében mit tekint legf bb tekintélynek: az egyházat vagy Isten Igéjét?

A reformátorok úgy döntöttek, hogy az Igét választják, és jelszavuk az lett: Sola Scriptural A püspökök elutasították ezt az igazságot a tridenti zsinaton, ugyanis nem voltak hajlandók alávetni magukat a rangban alattuk álló embereknek. Még azt is veszélyesnek tartották, hogy valakinek az otthonában anyanyelven legyen meg a Biblia, ugyanis Róma még a mai napig is azt vallja, hogy kárt okozhat, ha valaki azt szó szerint veszi. Szerintük csak a különleges képzésben részesülő elit értheti meg a Szentírást.

Aki a Bibliát helyesen akarja interpretálni... annak szellemben vissza kell mennie a távoli évszázadokba... a történelem, régészet és más tudományágak segítségével, pontosan meg kell határoznia a régi kor írójának írásmódját?

A tridenti zsinaton kimondott vélekedés, miszerint egy katolikus hív számára egyháza, és nem a Biblia, a legfels bb tekintély, még ma is életben van. *Kizárólag a római f papi intézetben képzett*, „teológiai diplomával rendelkező, hat vagy hét nyelven (beleértve az arám, görög és a héber nyelveket...) beszél tudósok képesek értelmezni a Bibliát. A Biblia tanítására pedig akkor válnak alkalmassá, ha arra a katolikus egyház megadja az engedélyt”. Laikus nem rendelkezhet ezzel a min sítéssel. A II. vatikáni zsinat dokumentumában a következő áll:

Az egyházi előjáróknak, „akik az apostoli tanítás letéteményesei”, kötelességük, hogy a rájuk bízott híveket alkalmas módon oktassák a szentkönyveknek, f leg az újszövetségnek és els sorban az evangéliumoknak helyes használatára. Legyenek tehát a szent szövegek lefordítva és ellátva a szükséges és valóban kielégítő magyarázatokkal, hogy az egyház tagjai biztonságosan és hasznosan foglalkozzanak a szentírással, és szelleme eltöltse szívüket.⁸

És mit mond a Biblia?

Isten az egész emberiségnek adta a Bibliát, és nem egy szűk elitre bízta, hogy majd ők adják tovább. Ez ösvényük világossága mindazoknak, akik figyelnek rá (Zsoltárok 119,10). Már Mózesnél olvashatjuk, hogy az ember nem csak kenyérrel él, hanem minden Igével, amely Isten szájából származik (5Mózes 8,3) Ennek egyetlen szava sem olyan, hogy csak egy elit réteg értelmezheti. Az 1. Zsoltár arról beszél, hogy áldott az, aki Isten Igéjén gondolkodik éjjel és nappal, ez pedig azt jelenti, hogy férfiak és nők egyaránt értelmezhetik a Szentírást. Nincs szó arról sem, hogy ez csak egy magasan képzett csoport privilégiuma lenne.

Ha Pál apostol leveleit olvassuk, az a benyomásunk támad, hogy már eleve úgy íródtak, hogy megértse mindaz, akinek szólnak. Nem egy püspököt, vagy vezetőnek egy választott csoportját szólítják meg, hanem pl. a korinthusi, efézusi keresztényeket mind. Minden keresztény, akiben a Szent Szellem lakik, képes megérteni a Szentírást, mivel ugyanaz a Szent Szellem ihlette „Isten szent embereit” is (2Péter 1,21).

Még egy fiattól is elvárja Isten, hogy megtartsa az ^{ZZ}Ő beszédét (Zsoltárok 119,9). Itt sem esik szó arról, hogy azt egy rabbinak kellene elmagyarázni. Jézus később megerősítette, amit Mózes mondott, vagyis hogy az embernek Isten Igéjével kell táplálkoznia (5Mózes 8,3; Máté 4,4) - Jób például Isten szájának beszédeit „többször becsülte, mint élete táplálékát” (Jób 23,12). Ő sem említi, hogy egy kiváltságos réteghez járt volna rendszeresen a helyes magyarázatért!

Az egyházban bízz, és ne a Bibliában?

A pápa 1993. augusztus 15-i, egy vietnami közösség képviselőihez intézett beszédében, Denverben a következőket mondta: „Az a kihívás áll Önök előtt, hogy katolikus identitásukat tisztán és elevenen megőrizzék...”⁹. Ritkán - vagy talán soha sem - hallani, hogy katolikus vezető arra buzdítanak a nyájat, hogy egyszer csak Jézus Krisztushoz vagy Isten Igéjéhez maradjanak hozzásegülve, ehelyett inkább azt hangoztatják, hogy mindennél fontosabb az egyház iránti elkötelezettség. Az 1993-as, erkölcsről szóló értekezésében, a *Veritatis Splendor*-ban, II. János Pál kitér az igazság kérdésére is, és azt állítja, hogy azt Jézus Krisztus tanítja, és az egyház közvetíti. Egy katolikus hívő nem is-

merheti meg Isten igazságát azáltal, hogy olvassa Isten Igéjét, hanem ehhez az egyház közvetítésére van szüksége. Csak ezzel a romlott és minden bibliai alapot nélkülöz tanítással tudja magához láncolni Róma vak követ it.

Az ortodoxia rszeme, Ratzinger bíboros kiváló példája annak, hogyan tudja valaki ennyire vakon követni a katolicizmust. Elmondása szerint egy teológiai professzor, aki elismerte, hogy Sz z Mária testben való mennybemenetelének dogmája - amit XII. Piusz pápa 1950-ben tett hivatalos tanítássá a katolikus egyházban - minden bibliai alapot nélkülöz, mégis úgy döntött, hogy elfogadja, mondván, „az egyház bölcsebb, mint én”. Szomorú, de ezzel azt ismerte el, hogy az egyház magasabb tekintély, mint maga Isten Igéje, illetve, hogy bizonyos esetekben az egyház ellentmondhat annak.

Ratzingerben ugyanez a fenntartás nélküli lángolás él a katolicizmus iránt, és büszkén vallja magáról, hogy a „a katolikus hitet követi, és nem saját véleményét”.¹⁰ „Hitét” nem azzal védelmezi, hogy megvan gy z dve arról, hogy amit a katolikus szemináriumokon, egyetemeken és szószékeken tanítanak, megegyezik Isten Igéjével, hanem azzal érvel, hogy mindaz megfelel a pápák, zsinatok és az egyházatyák által tanított katolikus tradíciónak - azaz túlnyomó részben nem másra, mint *hamis dekrétumokra*, iratokra épül. A II. vatikáni zsinatról szóló dokumentum kimondja, hogy a Szentírást és a hagyományt „egyforma áhítattal és megbecsüléssel kell tehát elfogadni és tisztelni”.¹¹ A Vatikán állam nemrégiben kiadta A *Katolikus Egyház katekizmusa* (*Catechism of the Catholic Church*) c. munkát, melyben a következő szerepel:

Ennek következtében nem csak a szentírásból meríti az egyház az összes kinyilatkoztatott dolgokra vonatkozó bizonyosságát [hanem a szenthagyományból és a tanítóhivaltól is]...¹²

Egyház az igazság útjában

Jézus azt mondta: „ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot...” (Qános 8,31-32). Itt nem szól Jézus arról, hogy az igazságnak más forrása is lenne, és üzenetét nem csak a 12 apostolhoz intézte, hanem mindazokhoz, akik „hittek benne” (30. vers). Nem állította, hogy' az igazságot rabbiknak kellene tolmácsolniuk, vagy esetleg a római katolikus klérus-

nak, amely - mellel - akkor még nem is létezett. Isten Igéje még a legfrissebben megtért hívőknek is rendelkezésükre állt; megérthették, hihettek benne, és engedelmeskedhettek annak. Jézus Krisztus akkor ezt várta el az új követőktől, és ezt várja el tőlünk ma is.

Róma megakadályozza az embert abban, hogy eljusson az igazsághoz. Egy katolikus hívő nem meríthet közvetlenül Isten Igéjéből, az *csak az egyház tolmácsolásában* juthat el hozzá. Pedig Jézus azt mondta: „jőjjetek én hozzám... és én megnyugsztalak titeket” (Máté 11,28). Róma senkinek sem engedi meg, hogy egyenesen Jézus Krisztushoz menjen, önmagát Isten kegyelme közvetíti jének mondja, és azt állítja, hogy nélküle lehetetlen megismerni Isten igazságát, és nem nyerhet el az üdvösség sem. Róma ebben a kérdésben hajthatatlan. Ha nem így lenne, teljesen elveszítené az emberek fölötti uralmát, hisz azok jól boldogulnának nála nélkül is.

Adott volna Isten tökéletes, tévedhetetlen Igét, hogy azután ne engedje meg egy kicsi kisebbség kivételével senkinek, hogy megértse azt? Azt követelné embermillióktól, hogy vakon elfogadják Beszéde értelmezését egy elenyésző kisebbség tolmácsolásában? Ha a Szent Szellem megfeddi a világot „bár, igazság és ítélet tekintetében” (*angolban: meg'gyízi a világot a bűn, az igazságról és az ítéletről - a ford.*) (János 16,18), akkor minden bizonnyal tanítani is tudja azokat, akikben benne lakik. János apostol azt mondja a keresztyéneknek, hogy „nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, hanem amint az a kegyelmet megtanít titeket mindenre” (1János 2,27).

Ha minden keresztyént „Isten Szelleme vezérel” (Róma 8,14), akkor azok biztos, hogy képesek megérteni a Szent Szellem által ihletett Szentírást. A keresztyének „az Istent való Szellemet” kapták, hogy „megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk” (1Korintus 2,12). Nem említi az Ige, hogy a klérus egy csoportja hivatott arra, hogy mások számára értelmezze az írásokat. De miért is kellene ennek így lenni? Minden keresztyénben „Krisztus értelme van” (16. vers). Róma nem meri elismerni ezt az igazságot, ugyanis akkor az uralma alatt lévő kicsúsznának kezéből.

Róma még mindig Isten Igéjén kívülről-kezezi az igazságot. Nézzük csak meg egy kicsit az Aquinói Szent Tamás Pápai Egyetemet (az Angelicumot) Rómában. II. János Pál pápa is az egyetem egyik hallgatója volt. A mintegy 135 országból jövő 1200 hallgató az „igazságot” teológiai és filozófiai művek több ezer kötetében kutatja, illetve saját „életfilozófiájára” alapozza.¹³ Ellentétben Jézus szavaival, vagyis, hogy

az Ő Beszédének való engedelmesség által ismerjük meg az igazságot, a katolikus hittudósok nagyon bonyolult módon keresik az igazságot. Pedig az igazság keresésének csak egyetlen helyes útja létezik.

Halálos szellemi kötelék

Béreában Pál apostol tanítását a Bibliával vetették össze, és nem egy bizonyos réteg vagy embercsoport ítéletének rendelték alá (Apostolok cselekedetei 17,11). Akkor ez volt a gyakorlat, és még ma is az egyén személyes felelőssége, hogy megismerje Isten Igéjét. Ez az alapja annak is, hogy helyesen alkosson ítéletet a szellemi vezérlő, ugyanis ez áll a Bibliában. A római katolikusoknak (ahogy a mormonoknak, Jehova tanúinak vagy sok más kultusznak) azonban *el kell fogadniuk, és nem szabad felülbírálniuk* egyházuk tanítását. A Könyvek Könyve, ami életet, világosságot és szabadságot hoz az egyes ember és a nemzet életébe, szellemi értelemben elérhetetlen távolságban lóg láncra fűzve, pontosan úgy, ahogy ez valamikor a szó szoros értelmében is így volt. Az emberek efféle távol tartása Isten Igéjétől természetesen teljes mértékben összhangban áll a katolicizmusnak azzal a törekvésével, hogy teljes elnyomás alatt tartsa a lelkiismereti, vallás- és sajtószabadságot.

Az egyik ok, amiért a spanyol inkvizíció máglyára küldött embereket, az volt, hogy olvasták és terjesztették a Bibliát. Nem furcsa biblia-csempészésről beszélni, ha egy kommunista vagy egy muzulmán országról van szó, mint pl. Kína vagy Irán, de szinte hihetetlen, hogy olyan országokba, mint Spanyolország, amely „keresztény országának” mondja magát, a Bibliát csak csempészéssel lehetett bejuttatni, és halálbüntetés járt érte. Mégis, az eretnekek egyik nyilvános elégetésén, 1560. december 22-én Julian Hernandezt a következők miatt ítélték el és égették meg máglyán:

...nagy erőfeszítést tett annak érdekében, hogy Spanyolországba tiltott könyveket hozzon [Bibliákat és Újszövetséget] olyan távoli országokból [Németországból], ahol az istenteleneknek [a protestánsok] védelmet nyújtanak... Szilárdan kitart meggyőződése mellett, vagyis hogy Isten az Igén keresztül ugyanúgy képes szólni a közemberhez, mint egy paphoz.⁴

Az a hit tehát, hogy Isten képes szólni az igazságán keresztül az egyszerű hívőkhöz, halálbüntetésre volt méltó. Jóllehet ma már nem

tiltják annyira nyíltan a Bibliát, mint régen, Róma e tekintetben semmit sem változott. Ha ma is tiltaná, nagyon rossz taktikát választana, ugyanis minden valószínűség szerint szándékával ellentétes reakciót váltana ki. Van egy jobb módszer is: legyen csak a Biblia az emberek *kezeiben*, még bátorítani is lehet őket, hogy olvassák, viszont tegyünk meg mindent, hogy ne jusson el a *szívükig* - tanítsuk azt, hogy annak értelmezése csak az egyház kiváltsága.

Ezzel egy időben a Szentírásba vetett bizalmat Róma igyekszik azzal aláaknázni, hogy azt állítja, a Biblia nem tekinthet megbízhatónak tudományos és történelmi szempontból. A katolicizmus csakis szimbolikus értelemben értelmezi pl. a Jónás könyvét, mint olyat, amely az „üdvösség egyetemességét” közvetíti, és tagadja, hogy egy valóságos személyt, Jónás prófétát lenyelt volna egy valóságos hal.¹⁵ Ehhez hasonlóan Mózes I. könyvét, a Teremtést is szimbolikusan értelmezik, és nem fogadják el, hogy az hiteles beszámolót nyújt a világ és az ember teremtéséről - nyitva hagyva ezzel az ajtót az evolúció elmélete előtt. Még az elragadtatást is csak jelképesen értelmezik, és nem hiszik, hogy a keresztények valóban elragadtatnak majd a mennybe. Ezt a katolikusok megtévesztésnek minősítik.¹⁶ 1964-ben például úgy nyilatkoztak, hogy a fundamentalisták szó szerinti bibliaértelmezése „valósággal egyfajta szellemi öngyilkosságra szólítja fel az embereket”. *

A katolikus egyháztól származik a Biblia?

Gyakran hangzik el olyan magyarázat, hogy azért értelmezheti kizárólag az egyház a Bibliát, mert azt az egyház adta az embereknek. Ez persze pontosan olyan, mintha azt mondanánk: Pál írta meg a leveleit, ezért csak tudja értelmezni azokat. Egyébként nem az egyház adta a Bibliát az embereknek, különösen nem az Ószövetséget, ugyanis egyház egyáltalán nem létezett még abban az időben, amikor az Ószövetséget olvasni kezdték. Ha viszont nem volt szükség a római katolikus egyházra ahhoz, hogy miénk legyen az Ószövetség, akkor nincs rá szükség akkor sem, amikor az Újszövetségről van szó.

Katolikus hitvéd kedvenc kérdése: „Honnan lehet azt pontosan tudni, hogy Lukács írta a Lukács evangéliumát, vagy Máté a Máté szerinti evangéliumot”? Azt is állítják, hogy a római katolikus hagyomány rendelkezik ezzel az információval. Nincs azonban olyan hagyomány, amely alapján bizonyítani lehetne, hogy ki írta a Zsidókhoz írt levelet,

a Jób könyvét, Eszter könyvét vagy egyes Zsoltárokat. Egyébként nem is annyira lényeges ez. Csak az számít, hogy *a szerz ket a Szent Szellem ihlette*. Az olvasónak azáltal lesz bels bizonyossága, hogy ugyanaz a Szellem lakozik benne, mint aki a Szentírást ihlette. A katolicizmusnak az az állítása, hogy az Újszövetség az egyházi zsinatok döntése jóvoltából áll az egyház rendelkezésére, teljesen valótlan. A korai zsinatok nem rendelkeztek a hitelesség kérdésér l, viszont ezeken a zsinatokon már hangzottak el idézetek az Újszövetségb l. Nyilvánvaló tehát, hogy azokat *az egyházi jogszabály zsinatokon kimondott meghatárO' zása nélkül* már azel tt egyhangúan elfogadtak. Az i. sz. 266-os antiókhiai zsinaton például a samosatai Pál doktrínáját „az egyházi törvényt l idegennek” nevezték. A 325-ös niceai zsinat utal „az egyházi törvényre”, majd a 363-as laodiceai zsinat felhívja a figyelmet arra, hogy „az egyházban az Őszövetség l és az újszövetség l csak a *kanonizált*, azaz hitelesnek elismert könyveket olvassák”. Egyik zsinat sem tartotta szükségesnek azonban a kanonizált könyvek felsorolását, vagyis ez azt jelenti, hogy azokat már a Szent Szellemmel betöltekezett keresztények jól ismerték, és elfogadták.

A III. karthágói zsinat (i. sz. 397) volt az els , amelyen a szentírási kánonnal kapcsolatos döntés született.¹⁸ Ez az id pont meglehet sen késeinek tekinthet , ha azt állítjuk, hogy csak ekkortól kezdve használták a keresztények az Őszövetség könyveit. Róma állítása tehát alaptalan. Történelmi bizonyítékok is vannak arra vonatkozóan, hogy az újtestamentumi könyveket a keresztények már ismerték, elfogadták, illetve széles körben használták már legalább 300 évvel a karthágói zsinat el tt. W. H. C. Frend történész így ír ezzel kapcsolatban:

Az evangéliumokat és a leveleket olvasták Ázsiában, Szíriában, Alexandriában (kevés bizonyíték arra is van, hogy Rómában is), és a keresztény zsinagógákban i. sz. 100 körül már beszéltek is ezekr l. Polükarposz rövid levelében megdöbben en sok szó szerinti, illetve tartalmi idézet van az Újszövetségb l. Idéz Máté, Lukács és János evangéliumából, az Apostolok Cselekedeteib l, a Galata-, Tesszalonika-, Korintus-, Efézus-, Filippi-, Kolossá-, Róma-levelekb l, de használja Péter els , illetve János els és második levelét is...

A keresztény Szentírást olyan gyakran és olyan nagy természetességgel idézték, hogy bátran állíthatjuk, már régóta használták ket.¹⁹

Nem állítható az sem, hogy rabbinikus testület döntött volna az őszövetségi kánon kérdésében [azaz, hogy mely könyvek tartozzanak

az Ószövetség könyvei közé]. Izrael elfogadta a törvényt, és írott formában mindenkinek rendelkezésére állt. Dániel például a babiloni fogságban Jeremiást olvasta, és mint a Szentírás egy részét tanulmányozta (Dániel 9,2). Teljesen egyértelmű, hogy az Ószövetséget már Jézus Krisztus előtt is jól ismerték, hiszen Isten minden zsidótól azt kérte, hogy azon gondolkozzon éjjel és nappal.

Isten Igéje közvetlenül szól mindenkihez

Az Ószövetség idején minden embernek ismernie kellett Isten Igéjét, és nem rabbinikus értelmezésben, hanem mindenki maga értelmezte azt. Az, hogy a Szentírás mindenki számára hozzáférhető volt, kiderül abból is, amit Jézus Krisztus mondott a két tanítványnak az Emmausba vezető úton: „Óh balgatagok és rest szívek *mindazoknak* elhívására, amiket a próféták szóltak...” (Lukács 24,25). Nem fedtte volna meg és nem tartotta volna felelősnek őket azért, hogy nem ismerték a próféciákat, ha az ószövetségi írásoknak nem *mindegyike* állt volna rendelkezésükre, vagy nem lettek volna ismertek vagy érthetőek egy egyszerű zsidó ember számára. Ezután elmagyarázta nekik „*minden írásokban*” (amelyek minden bizonnyal jól ismertek voltak), „amik fel-le megíratkának” (Lukács 24,25-27). Ugyanígy rendelkezésükre állt a *teljes* írás a távoli Béreában, Görögország északi részén, és az ottani keresztények „naponként tudakozták az írásokat” (Apostolok cselekedetei 17,11).

Hasonló bizonyítékként hozható fel az is, hogy Timóteus már gyermekkorától ismerte a szent írásokat (2Timóteus 3,15), illetve, hogy hozzá sem a rabbik tolmácsolásában jutott el, hanem a nagyanyja, illetve az édesanyja tanította, akik maguk is mindketten a hit asszonyai voltak (2Timóteus 1,5). Azt hiszem, a fentiek alapján teljesen egyértelmű, hogy az Ószövetség korában senkinek sem volt szüksége arra, hogy számára az embereknek egy kiválasztott csoportja adja a Szentírás hivatalos értelmezését. Ez a korai egyház idején sem fordult elő, és ma sem kellene, hogy így legyen.

A Biblia egyszerű szavai - ha megfosztjuk őket a római értelmezéstől - meghazudtolják a római katolikus egyház hierarchikus rendszerét és klérusának zsarnokoskodását. Akvila és Priscilla egyszerű férj és feleség, akik naponként sátorkészítéssel foglalkoztak (Apostolok cselekedetei 18,3). Házuknál mégis gyülekezet volt (IKorintus 16,19), és ők Isten Igéjének kiváló tanítói voltak, akik még az „ékesen szóló”

Apollóst is oktatták Isten dolgaira (Apostolok cselekedetei 18,26). Pál úgy nevezte ket, mint akik „munkatársaim Jézus Krisztusban” (Róma 16,3). Soha nem vettek részt teológiai szemináriumokon, nem tartoztak az egyház kiváltságos rétegeihez (amelyek akkor nem is léteztek), viszont ismerték Istent és az O Igéjét a bennük lakozó Szent Szellem által. Ma is így kellene ennek lennie minden keresztény esetében. Pál apostol szerint a keresztények megítélhetik, hogy aki szól, Isten igazságát szólja-e. Pál maga is alávetette írásait ennek a kritériumnak, és buzdította olvasóit, hogy ítéljék meg a bennük lakozó Szent Szellem által, hogy levelei Istent l valók-e: „ha valaki azt hiszi, hogy próféta vagy szellemi ajándék részese, vegye eszébe, hogy amiket néktek írok, az Úr rendeletéi azok” (IKorintus 14,37). Ugyancsak a hív kben lakozó Szent Szellem volt az, aki a korai egyház idején bizonyosságot tett amellett, hogy mely könyvek voltak a kanonikus könyvek. Pontosan így ismerik el ma is a keresztények a Bibliát Isten által ihletett Beszédnek.

A szomorú következmények

Sajnos, egy átlagos katolikusnak azt tanítják, hogy az egyház kiváltságos rétegét l várja azt a vezetést és irányítást, amelyet a Szent Szellem akar minden hív nek közvetlenül megadni. Azt állítani, hogy a Szent Szellem tud szólni az egyénhez a Biblián keresztül, Róma számára egyenl a kiátkozással. Karl Keating, vezet katolikus apologéta a következőket írja:

Egy katolikus hív azért hisz az inspirációban, mert - hogy nyersen fogalmazzak - az egyház ezt az utasítást adja neki. Ennek az egyháznak pedig megvan az a tekintélye, hogy értelmezze az ihletett szövegeket. A fundamentalisták nem rendelkeznek ezzel a tekintéllyel, csak önmaguk értelmezik a szövegrészeket.²⁰

Az igazsághoz azonban hozzátartozik, hogy a „fundamentalisták” a Szent Szellem vezetésére néznek. A katolicizmus sem vonja kétségbe a Szent Szellem vezetését, viszont azt állítja, hogy csak egy kiváltságos réteget képes a Szent Szellem úgy vezetni, hogy azok képesek legyenek a Biblia értelmezésére. A Biblia azonban azt mondja, hogy aki Jézus Krisztus valóságos követ je, abban a Szent Szellem benne lakik, felruházza er vel, és vezeti. Enélkül egyébként nem is lehet valaki igazi keresztény:

Akiben pedig nincs a Krisztus Szelleme, az nem az Övé... Mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai... Ez a Szellem bizonyoságot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk... (Róma 8. rész 9., 14. és 16. vers).

Nekünk azonban az Isten kijelentette az Szelleme által [Isten dolgait]: mert a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is... az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Szelleme.

Mi pedig nem e világnak szellemét vettük, hanem az Istenből való Szellemet; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.

Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szent Szellem tanít... (IKorintus 2,10-13).

Egy buzgó katolikus - miután meggyőzték arról, hogy saját maga úgysem képes megérteni a Bibliát - teljesen kiszolgáltatott marad egyházának, és nem tehet mást, minthogy elhiszi, amit az tanít. A *katolikus katekizmus (Convert's Catechism of Catholic Doctrine)* kijelenti:

Isten beszédével mindent [csakis] a katolikus egyházon keresztül lehet megtudni.

Amikor pedig valaki engedelmeskedik ennek az isteni tekintélynek [amely az egyháznak adatott], akkor kész arra, hogy elfogadja az isteni egyháznak a hitre, erkölcsre és a kegyelemre való bármely tanítását.²¹

Újra el kellünk van a mindenkori alapelv: „Az ajtóban még gondolkodhatsz, de bent hidd el, bármit is mond az egyház, a guru vagy a próféta”. Ez az elv azonban igazán csak azoknak nyeri el a tetszését, akik azt hiszik, hogy ha egy tévedhetetlen tekintélynek rendelik alá értelmüket, elzárkózhatnak Isten eltt az erkölcsi felelősségvállalás el. Mások azért félnek önmaguk is gondolkodni, mert ezáltal kirekesztődnének az egyházból, és akkor „nem lenne üdvösségük”.²² Így aztán Isten beszédét, amely mindenkire egyénileg képes szólni, egyházuk tartja távol a katolikus hívektől.

Az elzettekben bizonyított történelmi tények alapján nyilvánvaló, hogy az újszövetségi kánon - csakúgy, mint az ószövetségi —, a hívők által ismert és elfogadott volt. Újabb bizonyíték erre Péter bizonyosságtétele:

...amiképpen a mi szeretett atyánkfia, Pál is írt néktek a neki adott bölcsesség szerint; szinte *minden levelében* is, amikor ezekről beszél

azokban; amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúsznak-csavarnak, mint *egyéb íráskat* is, a magok vesztére (2Péter 3,15-16).

Péter itt elismeri, hogy Pál írása a Szentírás része. Az akkori hívők is mind ugyanezt tették. Az „egyéb íráskok” akkorra már felölelték volna az Újszövetség legnagyobb részét. Sőt, ezek a könyvek már olyannyira hozzáférhetőek és jól ismertek voltak – i. sz. kb. 66-ban – hogy Péter még csak azt sem tartotta szükségesnek, hogy megnevezze azokat. A keresztények tudták, hogy mely íráskokat ihlette Isten, úgy, ahogy egy bennszülött is tudja, hogy az evangélium üzenete igaz; a Szent Szellem meggyőző ereje által.

Tragikus, hogy a katolicizmus nemcsak azt tanítja, hogy a Bibliát *kizárólag* az egyházi felsőbb réteg értelmezheti, hanem azt is, hogy *senki sem hihet abban anélkül, hogy az egyház nem bizonyítaná hitelességét*. Keating még azt is állítja, hogy az evangéliumnak e nélkül az egyházi jóváhagyás nélkül, önmagában, nincs semmi ereje. Szent Ágostont idézi; „Nem hinnék az evangéliumban, ha a katolikus egyház tekintélye nem ösztönözne erre”.²³ Ha ez igaz lenne, akkor a III. karthágói zsinatot (i. sz. 397) megelőzően nem hihettek volna, és nem prédikálhattak volna az evangéliumot!

Az evangéliumot azonban kezdettől fogva hirdették. Pál valósággal felforgatta az egész világot vele (Apostolok cselekedetei 17,6). Az első két évszázad során a római birodalom lakóinak mintegy tíz százaléka vált Jézus Krisztus követőjévé, akik tanulmányozták, hitték a Szentírást, akik gondolkodtak róla éjjel és nappal, és akiket a Szent Szellem az Ó-, illetve Újszövetség által vezetett, csakúgy, ahogy Jézus igazi követőit ma is. Haők akkor tudták, hogy mely könyvek vannak Istentől, és képesek voltak vezetést kapni az Igéből a római katolikus egyház (amely akkor nem is létezett) hitelesítéské nélkül, akkor ma sem kell azt hinnünk, hogy ez nincs így.

Természetesen azonnal nyilvánvaló, hogy az a nézet, miszerint Isten Igéjét Rómának kell hitelesítenie, teljesen abszurd és mérhetetlenül romboló erejű. Ez valóságos istenkáromlás, és tökéletes tagadása annak, hogy az evangéliumnak önmagában is van ereje arra, hogy embereket mentsen meg a kárhozattól, illetve annak, hogy a Szent Szellem tudja használni a Bibliát, ha közvetlenül szól a halló szívekhez. Az ellenben a nézet azt jelenti, hogy bizonyítani kell, hogy a római katolikus egyház az egyetlen igaz egyház, hogy tévedhetetlen, hogy a Bibliáról

azt mondja, hogy igaz, és ezért a Bibliában és az evangéliumban hinni kell, ugyanis csak akkor hirdethet az evangélium. Micsoda képtelenség! Egy katolikus hívő számára azonban nagyon is helyénvaló ez a nézet, ugyanis azt hiszi, hogy az egyház az üdvösség csatornája. Az ember sorsa az örökkévalóságban nem Jézus Krisztushoz való személyes viszonyától függ, akiről az Ige beszél, hanem az egyházhoz való viszonyától, illetve attól, hogy részesülhet-e a szentségekben.

Ezt az elméletet maga a Biblia cáfolja. Jézus Krisztus és a tanítványok már jóval azelőtt hirdették az evangéliumot, mielőtt bármilyen egyházat is megalapítottak volna. Jézus már földi szolgálata elején, azelőtt, hogy bármit is mondott volna egyháza építésére, kiküldte a tanítványokat, azok pedig „bejárták a falvakat, hirdetvén az evangéliumot” (Lukács 9,6). A négy evangéliumban összesen tizenegyszer olvashatunk arról, hogy Jézus és a tanítványok éppen az evangélium hirdetésével foglalkozkodtak; egy olyan evangélium hirdetésével, amely „Istennek hatalma” minden hívő üdvösségére (Róma 1,16). Abban az időben nem létezett római katolikus egyház, hogy igazolja az evangélium hitelességét. Ma sincs nagyobb szükség az evangélium hirdetéséhez Róma jóváhagyására, mint Jézus korában.

Pünkösöd napján háromezer ember tért meg, anélkül hogy Péter apostol egyetlen szót is ejtett volna arról, hogy egy tévedhetetlen egyház már jóváhagyta az evangéliumot, amit akkor hirdetett. Pünkösöd után sem próbálták a keresztyének - akik „eloszolván széjjeljártak, hirdetve az igét” (Apostolok cselekedetei 8,4) - bizonyítani, hogy létezik egy tévedhetetlen egyház, és az jóváhagyta az evangéliumot. Olvashatunk arról, hogyan prédikált Fülöp Samariában, vagy Pál sok más helyen, ahol emberek tömegei jutottak hitre, azonban az evangéliumot egyetlen egyszer sem támogatta meg az állítás, hogy Jézus Krisztus megalapított egy tévedhetetlen egyházat, illetve, hogy ennek az egyháznak a püspöki kara pecsétjével hitelesítette volna mindazt, amiről szóltak. Ha akkor sem volt szükség a római katolikus egyház jóváhagyására, akkor ma sincs, ugyanis Isten beszéde „él és ható... és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait” (Zsidókhoz írt levél 4,12).

A Szentírás önmagában megáll

„Mutass a Bibliában egy verset, amelyik világosan állítja, hogy a Biblia önmagában is elegendő, önmagában is megáll!” Ezt a kihívást inté-

zik katolikus apologéták sokszor hozzánk. Akár azt is követelhetnék, hogy mutassunk egy olyan verset, amely alapján egyértelműen bizonyítható, hogy Isten az Atya, a Fiú és Szent Szellem hármassága. Egyetlen vers sem mondja ki ezt nyíltan, a Szentháromságot mégis bibliai alapon álló ténynek fogadják el katolikusok és protestánsok egyaránt. Olyan verset sem találunk, amelyben az szerepelne, hogy „a Biblia önmagában elegendő és önmagában megáll”. Amikor azonban több igeverset megnézünk erről a témáról, akkor nyilvánvalóvá lesz, hogy a Biblia beszél arról, hogy olvasója számára megbízható és hiteles forrás, és arról is, hogy szellemi érettségre és hatékonyságra vezet el mindazokat, akik betöltek a Szent Szellemmel, és nyitott szívvel olvassák.

Pál apostol levelében leírja, hogy az írás „a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre” adatott, és maga az Ige formálja az embert, „hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jócselekedetre felkészített” (2Timóteus 3,16-17). Másképpen fogalmazva, a Biblia tartalmazza azokat a tanításokat, korrekciókat és utasításokat, amelyek ahhoz szükségesek, hogy tökéletesek legyünk Jézus Krisztusban.

Katolikus hitvédők gyakran idézik a XIX. századi bíboros, John Henry Newmann állítását, aki azt mondta, hogy „már *maga* az Ószövetség is elég ahhoz, hogy a hit szabályozója legyen”, ugyanis Timóteusnak csak az Ószövetség állt rendelkezésére.²⁴ Ez az érvelés azonban számos okból kifolyólag téves.

Mindenekelőtt Timóteusnak igenis több állt rendelkezésére a teljes Szentírásból, mint az Ószövetség. Ez ugyanis Pál hozzá írt *második* levele, vagyis az Ószövetség mellett még legalább Pálnak két levelét is olvashatta. Pál apostol levelében később utal arra, hogy mártírhálált fog szenvedni (2Timóteus 4,6-8), és ebből arra is következtethetünk, hogy ez volt Pál *utolsó* levele. Timóteusnak tehát megvolt Pál mindegyik levele. Fontos még az is, hogy mindez i. sz. 66. körül lehetett, vagyis rendelkezésére állt az első három evangélium, illetve az Újszövetség legnagyobb része.

Továbbá, amikor Pál a „teljes írásra” utal, nyilvánvaló, hogy ezen a teljes Bibliát érti, és nem csak azt a részét, amelyik addig az ideig megíratott. Gyakran utalnak még más, hasonló kifejezéssel is a Szentírásra, de egyetlen esetben sem értelmezik úgy, hogy az a Bibliából csak az addig megírt részekre vonatkozik. Amikor Jézus azt mondta, hogy „a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon” (János

12,48), Jézus nem csak arra a beszédre gondolt, amit *addig* mondott. Hasonlóképpen, amikor Jézus azt mondta, hogy „a te igéd igazság” (János 17,17), nyilvánvalóan ezen a teljes Igét értette, bár annak egy részét akkor még nem írták meg.

A Zsidókhoz írt levél írója sem csak a Biblia addig megírt részeire gondolt, amikor leírta, hogy „az Istennek beszéde él és ható, és élesebb minden kétél fegyvernél”. Pál sem gondolta, hogy „a teljes írás” csak az *addig megírt* részeket jelenti. Teljesen egyértelmű, hogy a *teljes* Szentírásról beszél. Newmann bíborosnak tehát nemcsak hogy egyáltalán nem volt igaza, de állítása rendkívüli naivságról tesz bizonyosságot. Katolikus apologéták mégis magabiztosan idézik téves megállapítását, hogy így bizonyítsák a Szentírás elégtelen voltát.

Az az ígérés, hogy „tökéletes legyen az isten embere”, egyszer en azt jelenti, hogy Isten Igéje szükséges ahhoz, hogy valakit „tökéletes-sé” (éretté; olyanná, amilyennek Isten szeretné látni) tegyen. Katolikus hitvédők más igeversekre utalnak, amelyekben a „tökéletes” szót használja a Biblia, pl. „még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, amid van, és oszd el a szegényeknek...” (angolban: Ha tökéletes akarsz lenni, add el mindenedet... - *a ford, megj.*), majd azzal érvelnek, hogy ha a Timóteus-levél alapján az Ige önmagában valóban elegendő lenne, akkor az is elég a tökéletességhez, ha valaki mindenét eladja, és odaadja a szegényeknek.

Az érvelés azonban most sem valami meggyőző. Tegyük fel, hogy egy edz el író versenyző jének egy olyan étrendet, amivel testét tökéletes egészségben tudja meg rizni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a jól összeállított étrend mellett nem lenne szüksége versenyző jének a gyakorlásra a jó eredmény eléréséhez. Pál azt mondja, hogy a Szentírásban benne vannak mindazok a tanítások, korrekciók és utasítások, amelyek szükségesek és elegendőek ahhoz, hogy egy hívő olyan legyen, amilyennek Isten szeretné látni. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a türelem, a hit, az engedelmesség, az adakozás gyakorlása nem lenne szükséges, hiszen ezekről is tanít az Ige. Ez éppen hogy azt bizonyítja, hogy a Biblia nem szorul a hagyományra vagy más forrásra a tanítás, a feddés, a jobbítás és az igazságban való nevelés terén.

Sőt, Pál később azzal folytatja, hogy Isten emberét maga az ige készít fel „minden jócselekedetre”. Viszont soha nem mondja a Biblia, hogy a türelem a szeretet, az adakozás, a tradíció vagy bármi más önmagában is képes lenne erre. Pál apostol tanítása tehát nyilvánvaló: *sola scriptura*, vagyis az Ige önmagában is erővel rendelkezik. Ezt a ta-

nítást nem a reformátorok találták ki, ez teljesen egyértelmű a Szentírás alapján.

A központi kérdés - a választás egyértelmű

Amikor Thomas Howard, Elizabeth Elliotnak, a mártírhalt misszionárius, Jim Elliot feleségének a bátyja áttért a katolikus hitre, a Gordon College azonnal eltanácsolta a karról. Az indok az volt, hogy az intézet minden karán alá kellett volna írni egy olyan nyilatkozatot, amelyben az állt, hogy az illető hallgató kizárólag a Bibliát fogadja el „tévedhetetlen zsinórmértéknek a hit területén, és annak megfelelően cselekszik”. Mivel Howard áttért a katolicizmusra, ezt a nyilatkozatot nem írta alá, és el is ismerte, hogy „a Szentírás kizárólagos tekintélye protestáns elv, és , mint katolikus, nem írhatja alá”.²

A *Sola Scriptura* elve továbbra is a reformáció központi kérdése marad. Minden ember döntés előtt áll: az Ige tekintélyének rendeli alá magát, vagy a római katolikus egyház tekintélyének. Egyszerre nem lehet mindkét úton járni, ugyanis mindegyik másfelé vezet.

Az, hogy melyik utat kell választani, teljesen nyilvánvaló. *Bármilyen* földi hatalomnak való behódolás már önmagában ellenkezik a Bibliával. Ezen túl, úgy gondolom, elegendő bizonyítékot szolgáltatunk arra vonatkozóan, hogy megmutassuk: a katolikus egyház, élén a pápával, régén eljátszotta már az emberek bizalmát.

A legtragikusabb következménye annak, hogy valaki a római egyházat tekinti egyedül jogosultnak arra, hogy Isten Igéjét értelmezze, az, hogy katolikusok százmilliói bíznak ugyanebben az egyházban saját üdvösségük kérdésében. Az üdvösség kérdése a legfontosabb, és ez jelenleg még szükségszerűen megosztja a katolikusok és a teljes evangéliumi keresztények táborát.

23

Az üdvösség kérdése

De ha szinte mi, avagy mennyb l való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok...

GaLata 1,8

...az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteib l, hanem a Jézus Krisztusban való hit által...; a törvény cselekedeteib l nem igazul meg egy test sem.

Galata 2,16

Mert kegyelemb l tartattatok meg, hit által; és ez nem t letek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekb l, hogy senki ne kérkedjék.

Efézus 2,8-9

Ha bárki azt meri állítani, hogy a [római katolikus egyház] szentségei nem szükségesek az üdvösséghez, és hogy az ember csak hit által nyerheti el Istent l a megigazulás kegyelmét, azt ki kell átkozni.

A tridenti zsinat egy dokumentumából¹

/Íz egyház, kezdetektől fogva jócselekedeteket is ajánlott fel Istennek a bűnösök lelki üdvéért... a szent emberek imái és jócselekedetei által... a bűneit megbánó személy megtisztult és elnyerte az üdvösséget...
Jézus Krisztus lépteit követve, akik Benne hittek, mindig is vitték saját keresztyűket, hogy vezekeljenek saját és mások bűnei miatt..., illetve hogy segítsék testvéreik számára elnyerni az üdvösséget...

A II. vatikáni zsinat Apostoli Konstitúciójából"

II. vatikáni zsinat tanítása szerint „a szenthagyomány és a szentírás Isten szavának az egyházra bízott egyetlen szent

1 letéteménye”.³ Amikor a hagyomány és a Biblia szembekerül egymással, Róma a hagyományt követi. Ezen a téren van a legnagyobb ellentét a katolikusok és a protestánsok között, ez pedig nem más, mint az üdvösség kérdése. Ezt az óriási megosztást, amit 400 éven át mind katolikusok, mind protestánsok elismertek anélkül, hogy bármilyen irányban is módosítottak volna saját meggyőződésükön, ma sok evangéliumi keresztyén vezet tagadja. Charles Colson például a következőt mondta, amikor arról kérdezték, hogy miért fogadja el a katolikusokat újjászületett keresztyének:

Vannak közöttünk különbségek, az igaz, de az ősi hitvallás és a keresztyén hit lényegét tekintve mind ugyanazon az oldalon állunk.”*

Ez az állítás azonban valótlan. Az lehet, hogy az *apostoli hitvallás terén még* van némi egyetértés, de ebben nincs szó arról, hogy *hogyan nyerheti el valaki az üdvösséget*. Az üdvösség ugyanis a keresztyén hit lényege. Ebben a kérdésben a teljes evangéliumi keresztyének és a katolikusok között olyan hatalmas a nézetkülönbség, mint amekkora különbség van az örök élet és az örök kárhozat között.

A „megtértek” és a „meg nem tértek”

A Biblia az embereknek két csoportját különbözteti meg: a *megtérteket* és a *meg nem térteket*, vagyis azokat, akik *elvesznek*. Jézus Krisztus is azt mondta, hogy az O küldetése az, hogy megmentse az elveszetteket: „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lukács 19,10); „...azért jöttem, hogy... megtartsam a világot.” János 12,47). Az Atya azért küldte Jézus Krisztust, hogy „megtartassák a világ általa” János 3,17). Pál apostol is bizonyosságot tett arról, hogy „Jézus Krisztus azért jött e világra, hogy megtartsa a b nőöket” (1Timóteus 1,15). Mit jelent az, hogy megmenti a b nőöket? Mit I kell ket egyáltalán megmenteni? Istennek attól az ítéletét I, amikor b neik miatt kizárja ket az O jelenlétéb I:

Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta. (János 3,36)

...amikor megjelenik az Úr Jézus az égb I az hatalmának alyaival t znek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent..., akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától és az hatalmának dics ségét I...; hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak... (2Tesszalonika 1,7-9; 2,12).

És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a t znek távába vették (Jelenések 20,15)

A Biblia világosan beszél arról, hogy „a Krisztus meghalt a mi b - neinkért az írások szerint; és hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint” (IKorintus 15,3-4). Teljes evangéliumi keresztények az evangéliumban nem csupán mint hiteles történelmi dokumentumban hisznek, hanem hiszik azt, hogy az evangélium felkínálja számukra b neik bocsánatát és az örök életet mint Isten kegyelmének ajándékát. Pál apostol azt állítja, hogy ez az az evangélium, „amely által *üdvözültek* is” (IKorintus 15,2). Ennek alapján tehát egy teljes evangéliumi keresztény **tudja**, hogy *üdvössége van*.

Egy ember akkor nyeri el az üdvösséget, amikor hisz az evangéliumban. Arra a szív b I jöv kiáltásra, hogy „Mit kell tennem, hogy üdvözöljek?” (Apostolok cselekedetei 16,30), Pál apostol a következő választ adta: „Higgy az Ur Jézus Krisztusban, és üdvözölsz” (31. vers). Ilyen egyszer az egész. Abban a pillanatban, hogy valaki hisz Jézus Krisztusban, üdvösséget nyer, és soha nem kárhozik el. „Általment a halálból az életre” János 5,24), és soha nem esik Isten kárhoztató íté-

lete alá. A mennyországban lesz az otthona, a halál nem jelent más számára, mint azt, hogy „kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz” (2Korintus 5,8). A Bibliában ez áll:

Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az *egyszülött* Fiát adta, hogy valaki hisz benne, el ne vesszen, hanem *örök élete* legyen (János 3,16); Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam meg' be, *megtartatik* (János 10,9); Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem ket, és követnek engem: és én *örök életet* adok nekik; és soha örökké el nem vesznek (János 10,27-28); nekünk, kik *megtartatunk* (IKorintus 1,18); tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által *tartsa meg* a hív ket (IKorintus 1,21); amely [az evangélium] által *üdvözítők* is (IKorintus 15,2); Mert kegyelemből *tartattatok meg* (Efézus 2,8); Aki azt akarja, hogy minden ember *üdvözljön* (ITimóteus 2,4); [Isten,] aki *megtartott* minket (2Timóteus 1,9); az *irgalmasságából tartott meg* minket (Titus 3,5) stb.

Egy teljes evangéliumi keresztény hiszi, hogy miután elfogadta a számára Jézus Krisztus által felkínált bnbocsánatot és örök életet, újjászületett keresztény lett, aki a Szent Szellem által született bele Isten családjába. Biztos abban, hogy mint Isten gyermeke „soha nem vesz el” (János 10,28) és „nem megy a kárhozatra” (János 5,24). Isten csodálatos kegyelme miatt van üdvössége, és amiatt, hogy Jézus Krisztus halálával kifizette a váltságot az *b* neiért. Ezt mondja Isten Igéje:

Aki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában. Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette t; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, amellyel bizonyágot tett Isten az *Fiáról*.

És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az *Fiában* van.

Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.

Ezeket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy *tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében*, (1János 5,10-13)

Cél: a *b* nők megmentése

El fordulhat az, hogy valaki újjászületett keresztény családban n fel, jár gyülekezetbe, gyermekkorától kezdve ismeri a Bibliát, és ugyanakkor rájön, hogy még nincs üdvössége. Az, hogy az elménkkel egyetértünk mindazzal, amit a Biblia mond, még nem jelenti azt, hogy üdvösségünk is van. Mindenkinek *saját magának kell elfogadnia Jézus Kriszt'*

tust mint személyes Megváltóját. Hit által nyerhet el az üdvösség: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által” (Efézus 2,8). Így teljesen más minden - „új teremtés” Krisztusban; „a régiék elmúltak, ímé újjá lett minden”. (2Korintus 5,17)

Most már üdvössége van, és az egyetemes egyház tagja. Nem azért, mert csatlakozott a baptista, a református, a metodista, a katolikus vagy bármelyik más egyházhoz, hanem azért, mert Isten Szelleme, a Szentlélek belehelyezte őt Krisztus testébe: „Az Ur pedig minden napon szaporítja a gyülekezeteit az üdvözüléssel” (Apostolok cselekedetei 2,47). „Mert hiszen egy Szellem által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök (= pogányok)” (1Korintus 12,13). Ez tehát az evangélium „jó híre”.

Jézus Krisztus meghagyta a tanítványoknak, hogy „elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” (Márk 16,15) azért, hogy beteljesedjen Jézus Krisztusnak az a küldetése, hogy a bűnösöket megmentse. A teljes evangéliumi keresztények elsődleges célja az kell, hogy legyen, hogy hirdetik az evangéliumot az elveszetteknek, hogy azok üdvözülhessenek. Péter apostol azt mondta, hogy „nincsen senki másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Apostolok cselekedetei 4,12). Pál apostol legfőbb kívánsága az volt, hogy a zsidók üdvösségre jussanak (Róma 10,1). Ez kell, hogy legyen az újjászületett keresztények kívánsága is az egész emberiségre vonatkozóan.

A katolikusoknak is meg kell térniük, különben elvesznek

Maguk a reformátorok közül is többen katolikus papok voltak, akik rájöttek arra, hogy ha meg nem térnek, elvesznek, ugyanis a katolicizmus evangéliuma nem az az evangélium, ami megtartja az embereket. Az embereket nem arra ösztönzik, hogy Jézus Krisztussal mint Megváltójukkal legyenek személyes közösségben, hanem ennél sokkal fontosabbnak tartják, hogy a katolikus egyház tagjai legyenek, ami aztán majd egyszer csak betuszkolja őket a mennyek országába, ha betartják itt a földön az egyház által elírt törvényeket. A katolikus tanítás szerint az üdvösség nem hit által nyerhető el, hanem a cselekedeteknek és az egyház iránt tanúsított engedelmességnek egy soha véget nem érő folyamata révén.

A reformátorok, mivel hittek a Biblia evangéliumában, tudták, hogy üdvösségük van, és mivel örültek ennek, elkezdték hirdetni a jó hírt, vagyis „Isten kegyelmének evangéliumát” a többi katolikusról is azt remélve, hogy képesek lesznek az egyház belső reformjára. Mindezekért azonban kiközösítették, kiátkozták és üldözték őket, sokukat a szó szoros értelmében halálukig.

A tridenti zsinatot hívták össze a reformáció által felvetett kérdések orvoslására. A zsinat elvetette mindazt, amiért a reformátorok kiálltak, Isten Igéjének tekintélyétől kezdve a hitből való megigazulásig. Elutasították azt a nézetet is, hogy a hívőknek egyben papi szolgálata is van. Végül mintegy 100 átkot mondtak ki azokra, akik elfogadták a reformátorok által vallott nézeteket. Ezeket az átkokat még a mai napig sem vonták vissza senki.

Mindezek csak egyszer történelmi tények. Azóta sem az evangéliumi keresztények, sem a katolikusok hitbeli meggyőződése nem változott. Különös módon, azokat az evangéliumi keresztényeket, akik a katolicizmus tévedéseire próbálják ráirányítani a figyelmet - mivel szeretik annyira a katolikus embereket, hogy azt akarják, hogy ők is elnyerjék az üdvösséget -, azzal vádolják, hogy „ostorozzák a katolikusokat”. De hogyan kell értelmezni azt a több mint 100, a protestánsokra kimondott átkot? Nem lehet, hogy éppen ez az igazi „ostorozás”?

Nagyon elterjedt az az elképzelés, miszerint a II. vatikáni zsinat jelentős változásokat hozott. Sajnos, a tény azonban az, hogy csak néhány ponton módosította az előző doktrínákat, ilyen például az, hogy a mise most már anyanyelven zajlik, és nem latinul. Róma lényeges doktrínái közül egyetlen egy sem változott, sőt a II. vatikáni zsinat folytonosan a tridenti és más zsinatokra hivatkozik, és valójában csak megerősíti a régi katolikus tanításokat. Hogy ez még közérthetőbb legyen, nézzük meg a II. vatikáni zsinat dokumentumának egy részletét:

A II. Vatikáni zsinat ... a régi hithez vagy teológiához viszonyítva semmi újat nem tartalmaz, hiszen a zsinaton nem mondtak ki új dogmát, nem ítélték el tant vagy személyt, hanem a régit csupán újra fogalmazták... és elmélyítették.⁵

Üdvösség - katolikus módra

Természetesen a katolikus egyház is hirdeti az üdvösséget, csak éppen az szöges ellentétben áll a Szentírás tanításával és mindazzal, amiben

a teljes evangéliumi keresztények hisznek. Szerintük az üdvösséget úgy lehet elnyerni, hogy valaki tökéletes engedelmességet tanúsít a katolikus egyház iránt, azt állítva ezzel, hogy ennek semmi köze ahhoz, hogy Jézus Krisztus meghalt az emberekért a kereszten. Nincs egyetlen olyan katolikus sem, aki azt tudná mondani, hogy biztosan üdvözölni fog, és hogy tudja, hogy halálakor a mennybe fog kerülni. Ha valaki ezt merné állítani, akkor az automatikusan Róma átkát vonná magára:

Ha bárki azt állítja, hogy a b nbocsánát elnyeréséhez szükséges... teljes meggy z déssel elhinni, hogy... b nei meg vannak bocsátva, azt a személyt ki kell átkozni.⁶

A római katolikus egyház rendkívül er sen ragaszkodik ahhoz, hogy Jézus Krisztus áldozata a kereszten nem volt tökéletes és elegend , vagyis nem elég ahhoz, hogy Jézus Krisztusba vetett hite által valaki üdvözüljön. Kitart amellett, hogy az üdvösség megszerzése a cselekedetek és az egyház által meghatározott rituálék és szenvedések véget nem ér folyamata, ami tart a földi élet során, és minden valószínűség szerint az illet nek majd a purgatóriumban is kell szenvednie.

Ha egy b neit megbánó b nös azt állítja, hogy a megigazulás kegyelmének elfogadása után a b nei meg vannak bocsátva, és nincs örök kárhozatra ítéelve, és hogy semmilyen büntetést nem kell elszenvednie sem ezen a világon, sem a purgatóriumban, mielőtt megnyílna a menny kapuja, azt ki kell átkozni.⁷

A tridenti zsinat a „megigazulás kegyelme” fogalom használatával meger síti, hogy egy „b neit megbánó b nös” „kegyelem” által igazul meg. Ez nagyon biblikusan hangzik, csak éppen nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a szó ugyanaz lehet, mint amit egy evangéliumi keresztény használ, a katolikus *jelentés* azonban mer ben különböz . A tridenti zsinat úgy rendelkezik, hogy egy „b neit megbánó b nösnek” - jöllehet megigazult „kegyelem” által - mindenképpen szenvednie kell azért, hogy „megtisztuljon” b neit l, és ez a szenvedés megvalósulhat akár itt a földön, akár a purgatóriumban, bár leggyakrabban mindkét helyen. Ez a dogma tehát tagadja, hogy Jézus Krisztusnak a mi b neinkért szenvedett halála tökéletesen elegend . Ez nem más, mint meghamisított evangélium, és err l beszél Pál apostol a Galatabeliekhez írott levél 1. részének 8. versében.

A Biblia több ízben kijelenti, hogy az üdvösség nem *cselekedetek* és nem *a törvény cselekedetei* által szerezhető meg. Ennek ellenére Róma kitart amellett, hogy üdvösséget csak úgy lehet szerezni, hogy valaki olyan cselekedeteket hajt végre, amelyek összhangban állnak az „új törvénnyel”. A II. vatikáni zsinat kijelenti, hogy az „evangélium hirdetése” a püspökök feladata, és célja az, hogy „mindenki elérje az üdvösséget a hit, a keresztség, *valamint a parancsolatok teljesítése által*”^b. A pusztán hit által elnyerhető üdvösség helyett, amiről a Biblia is beszél, a II. vatikáni zsinat azt állítja, hogy „Isten maga ismertette meg emberiséggel azt az utat, amelyen *neki szolgálva*, Krisztusban üdvözülhet...”⁹.

Megváltás: folyamat vagy egyszeri és tökéletes tény?

Az, hogy valaki „*t szolgálja*” és a „parancsolatokat megtartja” azért, hogy üdvözöljön, a katolikusok szerint magában foglalja azt is, hogy él a szentségekkel, elsősorban a keresztség és a mise szentségével. Az üdvösség hosszú ideig tartó kimunkálása a keresztséggel kezdődik, és egy életen át tart, magában foglalva más szentségeket, jó cselekedeteket és a szenvedést is. Egy katolikus soha nem tudhatja biztosan, hogy hová is vezet mindez, illetve milyen sokáig tart majd. Reménykedik abban, hogy nem úgy hal meg, hogy életében valami halálos vétet követett el, ami miatt a lelke nem a purgatóriumba, hanem egyenesen a pokolba kerül, ahonnan már nincs kiút. A II. vatikáni zsinat dokumentumában ez áll:

A liturgia által - legfőképpen pedig az eukarisztia isteni áldozatában - „megvalósul a megváltás minden ember számára”¹⁰

Isten azt akarja, hogy... a [z apostolok által] meghirdetett üdvösséget megvalósítsák az egész liturgikus élet központját jelentő áldozat és szentségek útján...

A liturgia... az a forrás is, amelyből fakad [az egyház] minden ereje.¹¹

Isten Igéje szerint a megváltást Jézus Krisztus elvégezte a kereszten, és ezért az üdvösség hit által nyerhető el: „Akiben van a mi *váltáságunk az Ő vére által*” (Efézus 1,7; Kolossá 1,14); „az *új tulajdon vére által* ment be egyszer és mindenkorra a szentélybe [angolban: a szent helyre, a mennybe] - *a ford. J. örök váltáságot szerezve*” (Zsidókhoz írt levél 9,12). Róma elutasítja Isten Igéjét, és azt állítja, hogy a megváltást újra és új-

ra el kell végezni az egyházi liturgiában. Az, hogy a katolicizmus és Szentírás e tekintetben szöges ellentétben áll egymással, embermilliók számára végzetes lehet.

Isten kegyelmének abban az evangéliumában, amit Jézus Krisztus apostolai a lelkek megmentése érdekében hirdettek, nincs szó semmi' féle liturgiáról, de még ennél is kevesebb említés esik arról, hogy ez a megváltás elvégzésének eszköze, illetve hogy ez az a „kút”, amelyből „az egyház ereje táplálkozik”. Ezek a nézetek csak később alakultak ki és váltak Róma „apostoli hagyományának” részévé, noha ezek közül egyik sem hozható összefüggésbe az apostolokkal.

Olyan keresztény evangéliumi vezetők, akik a katolikusokat újjászületett keresztényeknek fogadják el, gyakran hangoztatják, hogy sokkal több a közös vonás bennük a katolikusokkal, mint a liberális protestánsokkal. Az igaz, hogy egy hívő állhat közelebb politikai vagy erkölcsi téren még akár egy konzervatív ateistához vagy buddhistához is, mint egy *liberális protestáns*hoz, az üdvösségnek azonban nincs semmi köze a politikához, az erkölcszethez vagy a szociális tevékenységekhez. Egy katolikus élhet nagyon is erkölcsös életet, vagy lehet rendkívül konzervatív is, de amikor az üdvösség kérdése merül fel, egyháza tanítása szöges ellentétben áll mindazzal, amit a Biblia mond. Egy volt katolikus, akit családja kitagadott, a következőképpen magyarázza, hogy miben bíznak a katolikusok saját üdvösségüket illetően:

Nagyon szomorú vagyok, amikor látom, hogy mit csinál a katolikus egyház a családom tagjaival. Anyámat egyenesen a pokolba küldi. Nem látja értelmét annak, hogy Jézust személyesen megismerje, vagy hogy a Bibliát olvassa, mert azt hiszi, hogy amíg jó kapcsolatban áll Jézus egyházával, addig minden rendben van.

Egyébként mindig eljár vasárnaponként a misére, és ott van minden kötelező nagy ünnepen a templomban. Rendszeresen győzi és tart bűnbánatot, állandóan irgalmas és jótevékenységeket végez, illetve folyton imádkozik a szentekhez és Máriához a bűnei bocsánatáért.

Csak jócselekedeteit és a szentségek vételét tudja majd felmutatni, amikor - elképzelése szerint - a gyöngykapukon lép át, de persze csak azután, hogy eltöltötte a számára kijelölt időt a purgatóriumban, ahol megtisztult maradék bűnei is. És természetesen magának Péternek adta a mennyek országának kulcsa, viszont ezt a pápának adta tovább. Így aztán anyám el is hiszi, hogy jobb kilátásai nem is lehetnének, már ami üdvösségét illeti.¹²

Üdvösség - kegyelem b I vagy cselekedetek által?

A Pál apostol által prédikált evangéliumban egyetlen szó sem esik arról, hogy a megváltást újra és újra el kell végezni a katolikus szertartások során, ahogyan ezt a II. vatikáni zsinat hangoztatta. A megváltás az Atya és Jézus Krisztus tökéletes munkája, amely egyszer s mindenkorra elvégeztetett a kereszten. Az ember semmit sem tehet, amivel ezt befolyásolni tudná. A Filippibeliekhez írt levél 2. részének az a verse, hogy „félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeket” (Filippi 2,12), nem azt jelenti, hogy nekünk magunknak kell tenni valamit saját üdvösségünkért (ez egyébként is egy olyan nézet, amit a Biblia teljesen elítél), hanem ez azt jelenti, hogy amikor *már elnyerjük* az üdvösséget, akkor az *üdvösség cselekedeteiben kell járnunk*: „az O alkotása vagyunk, teremtetvén Átala a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket el re elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Efézus 2,10). Egy b nös ember (mert eredend en minden ember az) pontosan olyan mértékben képes arra, hogy önmagát megváltsa, mint amennyire egy halott képes magának vérátömlesztést adni. Természet szerint mi mindannyian halottak voltunk a mi vétkeink és b neink miatt (lásd Efézus 2,1; Kolossá 2,13). A katolicizmus tanítása szerint azonban az ember csak „*megsebesítettett* a b nt l”¹³, de nem *halott* miatta. így aztán még mindig tehet valamit üdvössége érdekében:

Az ember akkor nyeri el [Isten által adott] méltóságát, amikor teljesen megszabadítja önmagát a szenvedélyek fogságából, és arra törekszik, hogy szabadon válassza a jót, és szorgalom és kitartás által hatékonyan biztosítja magának e cél megvalósításához szükséges eszközöket.¹⁴

A Biblia azonban azt tanítja, hogy egy' b nös embernek még az „igazsága” is olyan, mint a „megfertéztetett ruha” (angolban: szakadt, tépett - *a ford.*) Isten szemében (Esaiás 64,5). Csak azután tudunk jó cselekedeteket véghezvinni, miután már megtértünk, a Szent Szellem ereje által. Nem azért cselekedjük a jót, *hogy* elnyerjük az üdvösséget, hanem azért, *mert* szeretjük azt a személyt, aki megváltott bennünket. Ahhoz, hogy valaki üdvözljön, el kell ismernie, hogy b nös ember, hogy nem képes az önmegváltásra, és hinnie kell abban, amit Jézus Krisztus érte tett a kereszten, vagyis el kell fogadnia azt a helyettesít áldozatot, hogy O már kifizette b neiéért az árat. A Biblia sok helyen

említi, hogy az üdvösség kegyelemből adatott hit által, és nem cselekedetekből: „az Ur Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk” (Apostolok cselekedetei 15,11); „kegyelemből tartattatok meg” (Efézus 2,5); „megjelent az Isten üdvözít kegyelme minden embernek” (Titus 2,11).

Üdvösségünk garanciája nem az, hogy mi van rólunk feljegyezve a mennyei naplóban, hanem az, hogy Jézus Krisztus áldozata tökéletes váltságdíj: „Megigazulván ingyen az kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által” (Róma 3,24). A cselekedetek és egyházi szertartások általi megigazulás katolikus evangéliuma teljesen ellentmond Isten kegyelmének, s t mi több, valóságos visszaütése annak, hogy Isten az üdvösséget kegyelemből adja, amikor hiszünk abban, amit Jézus Krisztus tett. Ezért szükséges Róma szerint az, hogy a cselekedetek és/vagy az ember szenvedése helyettesítse Jézus Krisztus áldozatát.

Az evangélium, amiben hinnünk kell ahhoz, hogy üdvözlünk, „Isten kegyelmének evangéliuma” (Apostolok cselekedetei 20,24), ugyanis „kegyelemből tartatunk meg”. A kegyelem kizárja a cselekedeteket. Pál apostol a következőket mondja: „Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből, különben a cselekedet nem volna többé cselekedet” (Róma 11,6). A kegyelem nem szerezhet meg, nem érdemelhet ki, nem vásárolható meg, pontosan azért, mert kegyelem. Az üdvösséget Isten ingyen kegyelemből adja azoknak, akik beismerik, hogy meg sem érdemlik, és nem képesek semmi olyat tenni, amivel kiérdemelnék vagy megszerezhetnék azt.

A II. vatikáni zsinat folyton a cselekedetek által való megigazulást hangsúlyozza. Egy aktív katolikus állandóan üdvössége megszerzésén fáradozik. Vannak papok és apácák, akik még ma is követ tesznek a cipjükbe, durva szövés inget viselnek, és korbácsolják magukat, hogy kiérdemeljék az üdvösséget. Ha valaki ellátogat egy katolikus országba egy egyházi ünnepen, az láthatja, amint a vezekl hívek önmagukat ostromozzák, láthatja, amint a zarándokok térden csúszva igyekeznek egy Mária-oltár felé, mások súlyos keresztet cipelve roskadoznak, vagy remélik, hogy megnövelik az üdvösség elnyerésének esélyét azzal, hogy gyertyákat vásárolnak, és elégetik a „Miasszonyunk”, vagy valamelyik „szentnek” a szobra előtt. Vannak olyan helyek is, például a Fülöp-szigetek, ahol néhány buzgó hív még keresztre is feszíteti magát, hogy ezzel legalább részben kifizesse saját, illetve a többi ember

üdvösségének árát. Róma nemcsak hogy nem tesz semmit ennek megakadályozása érdekében, hanem még bátorítja is az embereket. A cselekedetek általi megigazulás annyira központi magva Róma tanításának, és a hívőknek olyan tömegei teszik ezt mindennapos gyakorlattá, hogy ezt le sem lehetne tagadni.

Julian Hernandez 1560. december 22-én a spanyolországi Sevillában máglyán égették meg, mert Németországból Bibliákat vitt be az országba. Máglyahalálra ítéelésének másik oka az volt, hogy hitte: „aki hisz Jézus Krisztusban, és aki egyedül az Ő érdemeiben bíz, az a mennybe jut...”¹⁵. Képzeli csak el, hogy valaki azért lesz a lángok martaléka, mert hisz Isten kegyelmének evangéliumában! Pedig százazretet mészárolt le Róma emiatt.

Róma evangéliuma

Ha valaki egy katolikus hívővel beszélget, nagyon fontos, hogy tisztázzon bizonyos fogalmakat. A katolicizmus ugyanis rendkívül sok bibliai kifejezést használ (pl. kegyelem, megváltás, üdvösség stb.), de ezeket általában nem bibliai értelemben. A katolicizmus is azt tanítja, hogy Jézus Krisztus Isten egyszülött Fia, aki egy az Atyával, aki meghalt a bűnünkért, harmadnapon feltámadott és vissza fog jönni a földre, hogy uralkodjon. Ezekhez az igazságokhoz azonban olyan tanokat fűztek, amelyek teljesen elferdítik az evangéliumot. Szemet hunyva ezek fölött, sok teljes evangéliumi keresztény úgy gondolja, hogy a katolikusok újjászületett keresztények, és ezt a téves nézetüket másoknak is továbbadják.

Vannak katolikus apológéták, például Peter Kreeft is, akik csak fokolozzák az e téren uralkodó zavart, mivel azt állítják, hogy „a katolikusok mind Isten ingyen kegyelméből üdvözölnek, és nem a cselekedeteik által jutnak a mennybe”.¹⁶ De akkor miért van az, hogy az egész katolicizmus nem más, mint „mennybe jutás cselekedetek által”? Kreeft természetesen nem tesz említést arról, hogy az „ingyen kegyelemből való üdvösség” egy katolikus számára azt jelenti, hogy a csecsemő keresztséggel eltöröltetik az eredendő bűn, vagyis ezután már csak a hívőnek múlik, hogy bejut-e a mennyek kapuján jócselekedetei által, vagy azáltal, hogy elég gyakran tart-e bűnbánatot, az eucharisztiaiban valósgos közössége van-e Jézus Krisztus testével és vérével, elég imát mond-e Máriához és a „szentekhez”, és a többi ehhez hasonló cseleke-

det által. Mindezen túl, a „kegyelem” egy katolikus hívő számára nem közvetlenül Jézus Krisztustól vagy Istentől adatik, hanem az egyház és a szentségek által, de elsősorban Márián keresztül, akit „mediatrix omnis gratiae”-nek, azaz „minden kegyelem közvetítőjének” is neveznek.

A katolikus egyház régóta azt tanítja, hogy „a kegyelem elször az Atyától Jézus Krisztusnak adatik, Jézus Krisztus azt átadja Máriának, és a hívekhez így Márián keresztül jut el. Isten kegyelme, ami gyógyír a hívők sebeire, úgy árad egy hívőre, ahogy a víz a vízvezetékeken keresztül”.¹ Szent Bernát a következőket mondta:

Minden ajándék, minden érdem és minden kegyelem Máriától adatik, és annak adja, akinek, amikor és ahogyan ő akarja. O, drága Miasszonyunk! Mivel te vagy minden kegyelem forrása, és mivel az üdvösség kegyelme csak általad nyerhető el, a mi üdvösségünk teljesen a te kezében van.¹⁸

Mária szerepe a megváltásban

Mária játssza a fő szerepet a megváltásban. Szent Bernát még azt is hozzáteszi, hogy „minden embernek úgy kell Máriára tekintenie, mint üdvössége közvetítőjére...”¹⁹. A következő részlet még inkább rávilágít arra, hogy milyen szerepet is tulajdonítanak Máriának a megváltásban.

Szent Bonaventura szerint:

A mennyek kapui meg fognak majd nyílni mindazok előtt, akik Mária védelmében bíznak. Vannak, akik azt mondják, hogy az isteni Anya iránti elkötelezettség „a mennyei Jeruzsálem kapuinak megnyitását” jelenti, illetve Máriának gyakran elmondják, hogy „néked adtak a mennyek országának kincsei és kulcsai”. Ezért aztán jól tesszük, ha szüntelen Szent Ambrus szavaival imádkozunk hozzá: „Ó Mária, nyisd meg előttünk a paradicsom kapuit, hisz nálad vannak annak kulcsai”. A hívek mondják erre, hogy „Te vagy a kapu.”

„Ugyanis - mondja a szent -, Márián keresztül jött le Isten a világba, tehát Márián keresztül juthat az ember is a mennybe”. „És te, drága Miasszonyunk - mondja Szent Athanasziosz -, teljes vagy kegyellemmel, hogy te lehess a mi üdvösségünk útja, és egyedül rajtad keresztül lehetséges a mennybe jutnunk...”

Boldogok azok, akik ismernek téged, Istennek Anyja - mondja Szent Bonaventura -, mert ismerni téged annyi, mint elnyerni az örök életet.

Mária valójában - mondja Szent Laurence-i Richárd - a menny királynéja, ahol minden az ő parancsára történik, és ahová csak az léphet be, akit beenged.

Így aztán - mondja Guerric apát - aki Máriát szolgálja, és akiért közbenjár, az egészen biztos, hogy a mennybe jut, [viszont] azok, akik nem szolgálják Máriát, azoknak nincs üdvösségük. Szent Bonaventura a következőképpen nyilatkozik:

„Figyeljetez nemzetek! Aki a mennybe kíván jutni, annak szolgálnia és tisztelnie kell Máriát. Ha ezt teszi, minden bizonnyal elnyeri az örök életet!”

O, Miasszonyunk - állítja Szent Anselmus -, elég annyi, hogy te akarod, és máris biztos a mi üdvösségünk. Majd hozzáteszi:

„Azok, akiket Mária oltalmaz, és akikre szemét veti, szükségszerűen, hogy megigazuljanak és elnyerjék az örök életet!”²⁰

Egy szinte kortársnak mondható szerző is idéz az elmúlt idők szentjeit: „Az egyház és a szentek így üdvözlék: O, Mária, te vagy az, aki Jézus Krisztussal együtt megváltasz minket... O, Mária, üdvösségünk a te kezében van... O az emberiség társ-Megváltója, aki Jézus Krisztussal megmentette az emberiséget a Sátán hatalmától. Jézus az testének vére által váltott meg minket, Mária viszont szívének fájdalommal...; elszenvetted mindazt, ami hiányzott Krisztus szenvedéséből”²¹ Egy népszerű írás, melynek címe A három üdvözlégyre megnyílt menny, a következőket ígéri:

Az üdvösség legfontosabb eszköze és az eleve elrendelés egyik legbiztosabb jele minden kétséget kizáróan az Áldott szűznek való teljes odaszántás. Az egyház nagyszerű bölcsei mind egyetértenek abban, hogy: „egyetlen ember sem kárthat el, aki Máriának odaszánt szolgája...”

Teljes szívemet átadom Neked [Mária], és esedezem Hozzád, hogy szerezd meg számomra azt a kegyelmet a Szentháromságtól, ami az üdvösséghez szükséges.²²

Kegyelmek vagy kegyelem?

Az tagadhatatlan, hogy a katolikusok Máriától várják „az üdvösséghez szükséges minden kegyelem” elnyerését. Ezt a tényt katolikus apologéták úgy állították be, mint kizárólag egyszeri katolikus hívek gyakorlatát, akik semmi egyebet nem tudnak tenni. Ennek azonban pontosan az ellenkezője igaz; vegyük figyelembe, hogy az előbbi idézetek ka-

tolikus *szentekt* l valók voltak, akik közül jó néhányan, mint pl. Liguori is, nagy tekintéllyel bírtak az egyházban, bíborosok és *szentek* voltak. A Mária-imádást nem csak hogy nem ítéli el az egyház, hanem tanítja, s t erre buzdítja híveit. Püspökök, bíborosok és pápák maguk is odaszánt Mária-imádók voltak már régebben is, de talán egyikük sem annyira, mint maga II. János Pál pápa. XXII. János pápa volt az, akinek a „Karmel-hegyi Miasszonyunk” megjelent, s akinek kinyilatkoztatta a „szombati privilégiumot” 1322-ben. Ezt az t követ pápák is meger - sítették, pl. V Sándor, VII. Kelemen, V. Piusz, XIII. Gergely vagy V. Pál pápák²³, és azóta is katolikusok tízmilliói támaszkodnak erre:

Ígérem, hogy haláluk óráján támogatni fogom az üdvösséghez szükséges kegyelmek adományozásával mindazokat, akik öt egymást követ hónap els szombatjain gyónnak, áldoznak, ötször elimádkoz - zák a rózsafüzért, akik 15 percig a társaságomban maradnak a rózsafü - zér 15 titkán elmélkedve, és akiknek az a szándékuk, hogy elnyerjék t lem a b nbocsánatot, [valamint azokat, akik barna skapulárámat viselik].²⁴

Nem szabad figyelmen kívül hagyni azt, hogy eszerint az üdvösség Márián keresztül adatik, és hogy szükséges, hogy támogasson a halál óráján. Arra is jó, ha odafigyelünk, hogy a katolicizmus „kegyelmek - r l” beszél, és nem „kegyelem”-r l. Azt mondják, hogy a mise „közve - títí” az „üdvösséghez szükséges kegyelmeket”, mindazokat, amiket Jé - zus Krisztus megszerzett a kereszten.²⁵ A kegyelem azonban *egyetlen egyszer sem* szerepel többes számban az Igében.

A Biblia azt tanítja, hogy *kegyelemb* l adatik számunkra az üdvös - ség. A b nbocsánat és az örök élet kegyelemb l adatik azoknak, akik hisznek Istennek az evangéliumon keresztül kijelentett ígérétében. Az, hogy a katolicizmus többes számban használja a „kegyelem” szót, világosan mutatja, hogy szerintük az üdvösség nem nyerhet el egy - szerre és tökéletesen, hanem csak apránként, és els sorban a szentsé - gek vétele révén, amelyek a szó szoros értelmében kegyelmet közvetí - tenek. Eszerint az ember nem nyerhet b nbocsánatot és örök életet egyszerre, és mindez nem egy befejezett tény. Mindig vannak még olyan „kegyelmek”, amik az üdvösséghez vezet úton még elnyerésre várnak, *ezeket meg kell szerezni*. A Biblia kegyelmét azonban ember nem érdemelheti ki, nem szerezheti meg; csak a katolikus „kegyelem” ilyen.

A katolicizmusban nagyon sok mindent kell tenni azért, hogy „kegyelmet” nyerjen valaki. A Biblia azonban ennek pont az ellenkezét állítja: ahhoz, hogy valaki elnyerje Isten kegyelmét, mindössze csak hinnie kell abban, amit Isten az O evangéliumában nekünk ajándékoz, és el kell fogadni a bnbocsánat és az örök élet ingyen kegyelmét. A katolikus „kegyelem” elnyeréséhez azonban sok-sok szabálynak kell engedelmeskedni, és sokféle módon megsokszorozható. Mária különleges ígérete alapján, amit XXII. János pápának adott, ezeket a cselekedeteket „öt egymást követő hónap első szombatjain” kell végrehajtani. Azokon a napokon a híveknek gyónniuk és áldozniuk kell, el kell mondani öt rózsafüzért, 15 percig vele [Máriával] kell maradniuk stb. Ez olyan „üdvösség”, amit cselekedetek által, Mária közvetítésével lehet megszerezni.

A fentiek alapján nagyon világosan látszik a római katolicizmus és Isten kegyelmének evangéliuma közötti óriási eltérés. Az elbbi szerint a kegyelem Istentől való (viszont Mária közvetíti), és mindig válasz arra, hogy *mit tesz az odaszánt katolikus hívő*; az utóbbi lényege viszont az, hogy az isteni kegyelem amiatt jön az emberre, *amit Jézus Krisztus tett*. Az sérti Isten igazságát, hogy valaki csak úgy nyerheti el a bnbocsánatot, hogy a rózsafüzért imádkozza, eljár misére, vagy végrehajt valami olyan cselekedetet, amit egyháza ír elő. *Isten csak az alapján tudja megbocsátani a bnböket és megmenteni az embereket, amit Jézus Krisztus tett, vagyis hogy kifizette a teljes árat, amit Isten igazsága megkövetelt*. Mivel ez már megtörtént, Isten igaz, és ugyanakkor meg tudja igazítani azt, aki hisz Jézus Krisztusban (Róma 3,26).

Jelentéstani félreértés?

Hitvédő mveben Peter Kreeft azt a meghökkentő kijelentést teszi, hogy a hit által való megigazulás, amit Luther hangoztatott, katolikus doktrína, amit mindig is tanított és még ma is tanít Róma⁶

Kétség sem férhet ahhoz, hogy Kreeft tisztában van azzal, hogy a katolicizmus „hit általi üdvössége” nagymértékben különbözik attól, amiről Luther kijelentést kapott a Szentírásból, illetve attól, amiben ma a teljes evangéliumi keresztyének hisznek. Ha ez nem így lenne, akkor azt kellene állítanunk, hogy Luther és a többi reformátor minden bizonnyal elmezavarban szenvedett. Az inkvizítorok pedig még kegyetlenebbek voltak, mint gondolnánk, hiszen nem mondták el a

lángok martalékaivá vált szerencsétlen lelkeknek, hogy mindez csak egy jelentéstani félreértés, vagyis hogy Róma nemcsak hogy tanítja „eretnkségüket”, hanem annak szerz je is.

Keith Fournier *Teljes evangéliumi katolikusok (Evangelical Catholics)* c. könyvében egyenl vé teszi a katolicizmust Isten kegyelmének bibli-ai evangéliumával. Vannak katolikusok, akik D. James Kennedy anyagát (*Evangelism Explosion*) használják annak bebizonyítására, hogy k teljes evangéliumi keresztények. Amikor ennek az írásnak a használatáról kérdezték, Fournier a következ ket válaszolta:

...James Kennedy evangélizációiban volt néhány dolog, amit mi, katolikusok nem tudtunk elfogadni, ugyanis nem volt a katolikus tanítás része. Túl kézzelfogható volt például az, hogy valaki teljesen meg lehet gy zó'dve arról, hogy üdvössége van..., illetve az, hogy csak hit által nyerhet el az üdvösség.

Mi, katolikusok, valóban hit által üdvözölünk, de fontos az is, hogy engedelmeskedjünk Krisztusnak...; ott vannak az engedelmesség cselekedetei és az Isten Szellemével való együttm ködés.

Ezzel teljesen összekapcsolódnak az üdvösség kérdésével.²⁷

Pál apostol azt írja: „De ha szinte mi, avagy mennyb l való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.” (Galata 1,8)

Azokra az emberekre utalt itt, akik akkor el akarták ferdíteni Krisztus evangéliumát (Galata 1,7). Ezek a judaista törvénytisztel k mellett, hogy részben elfogadták az igazi evangéliumot, azt állították, hogy még szükség van arra is, hogy valaki körülmetélkedjen és betartsa a törvényt (Apostolok cselekedetei 15,24). Ez a fajta hozzátevés az evangéliumot elferdítette, és Pál apostol átkot is mondott ki rájuk. A katolicizmus immár 15 évszázada tesz hozzá az evangéliumhoz olyan dolgokat, amir l a judaisták akkor még csak nem is álmodtak. Ez is kiérdemli Pál apostol fent idézett szavait: „legyen átok”.

A Biblia evangéliumának ellentmondva

Pál apostol nagyon világossá tette, hogy az üdvösség abból származik, hogy az ember hisz az evangéliumban: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hív nek üdvösségére...” (Róma 1,16).

Az üdvösség ennyire egyszer , és semmi köze sincs római f papok és az egyházi hierarchiában nekik alárendelt személyek véleményé-

hez. (Egyébként is, az egész római hierarchia csak jóval azután alakult ki, hogy az evangéliumot elször hirdették, és százezrek nyertek üdvösséget.)

Pál apostol nem azt mondta a kétségbeesett börtönre, hogy: „Higgy Jézus Krisztusban, és ez majd elindít téged egy jó cselekedetekkel kikövezett hosszú úton, majd egyháztag leszel, veszed a szentségeket, imádkozol a szentekhez, stb. Aztán, ha elég jó cselekedetre szert tettél már, a purgatórium lángjaiban elég gyötr szenvedésen keresztülmentél, és ha elég misét és rózsafüzért mondanak érted, a menny kapuja végül megnyílik előtted.”

Ne feledkezzünk el arról, hogy ez Róma evangéliuma. Ezek azonban olyan nézetek, amelyek az evangélium után csak jóval később alakultak ki, és amelyek által Róma rendkívüli befolyásra tett szert azok fölött az embermilliók fölött, akik tőlük várják üdvösségüket. És ezeknek a félrevezetett embermillióknak a sorsa egyáltalán nem lehet közömbös számunkra.

A római katolikus üdvösség tehát nem azonos azzal, amiről a Biblia beszél. Jézus Krisztus azt mondta: „jőjjetek énhozzám” (Máté 11, 28); Róma pedig: „gyertek az *Anyaszentegyházba*”. A katolikusok nem érhetik el Jézus Krisztust közvetlenül, hanem csak az egyház által, amely az üdvösséghez még felkínálja - ráadásként Jézus Krisztus elvégzett munkájához - a szentek érdemeit, a vezeklésbe és a jó cselekedetekbe vetett bizalmat, a mások helyetti szenvedést, a pápának való tökéletes alárendeltséget, az egyházi határozatok maradéktalan megtartását stb. A II. vatikáni zsinat dokumentuma nagyon egyértelműen foglal állást abban a kérdésben, hogy a katolikus egyház „szükséges az üdvösségre.”²⁸

Ezt a dogmát számos pápai rendelet is tartalmazza, pl. VIII. Bonifác pápáé is:

Csak egyetlen szent, katolikus és apostoli egyház létezik, és rajta kívül nincs üdvösség...; mindenképpen szükséges az az üdvözüléshez minden emberi teremtmény számára, hogy alárendeltje legyen a római pápának.²⁹

Egy katolikus hívő számára az egyház az üdvösség kulcsa, és ez tartja tőle az egyház által elírt cselekedetek taposómalmában. Az új egyetemes m., *A katolikus egyház katekizmusa (Catechism of the Catholic Church)* utalást tesz „az üdvösség különböző módjaira”, amit az egyház

szolgált a hívek számára³⁰, és megállapítja, hogy „az üdvösség Krisztustól, a f t l való, és az egyházon, az O testén keresztül adatik...; ezért az szükséges az üdvösség elnyeréséhez.”³¹

A II. vatikáni zsinat dokumentuma ugyancsak meger síti azt a nézetet, hogy az üdvösségnek vannak „eszközei”, és ezeket az egyháznak áll jogában szétosztania:

Az egyház közösségébe azok épülnek be teljesen, akik Krisztus Lelkét hordozva magukban, elfogadják az egyház egész rendjét és az üdvösségnek az egyházban létesített minden eszközét; és a hitvallás, a szentségek, az egyházkormányzat és az egyházi közösség kötelékei által, vagyis látható szervezettségén át kapcsolódnak össze Krisztussal, aki az egyházat a pápán és a püspökökön át kormányozza.”²

Ahelyett, hogy egyedül Jézus Krisztust tartaná szem el tt, és Vele lenne személyes kapcsolata, egy katolikus hív egyházára tekint, és számára az a fontos, hogy azzal legyen jó a kapcsolata, amikor majd meghal, ugyanis ez dönti majd el, hogy üdvözl, vagy sem. Ezt tanítják a katolikusoknak már gyermekkortól kezdve, ez olvasható az összes katekizmusban, és ezt mondták el els áldozáskor is.

A szentírás és a hagyomány alapján azt tanítja, hogy ez a földön vándorló egyház szükséges az üdvösségre... O [Krisztus] maga világosan... hangsúlyozta, hogy az egyház is szükséges, hiszen a keresztségen mint ajtón át az egyházba lépnek be az emberek.”

A Vatikán új, egyetemes katekizmusa teljesen világosan kimondja, hogy az üdvösség Jézus Krisztustól *az egyházon keresztül* folyik.³⁴

A 992. egyházi törvény a római katolikus egyházat „a megváltás szolgájának” nevezi.³⁵

Római katolikus apologéta azt is állíthatná, hogy nem szükséges az egyháztagság ahhoz, hogy valaki üdvözljön, és ugyancsak a II. vatikáni zsinat dokumentumát idézhetné. Azt is állíthatná ez alapján, hogy még a bálványimádók is elnyerhetik az üdvösséget anélkül, hogy az egyház tagjává kellene válniuk:

Azoktól sincs távol az igaz Isten, akik homályos képekben keresik az ismeretlen Istent... az Üdvözt ' is azt akarja, hogy minden ember üdvözljön. Elnyerhetik ugyanis az örök üdvösséget mindazok, akik önhibájukon kívül nem ismerik Krisztus evangéliumát és egyházát, de

szinte szívvel keresik Istent, és a kegyelem hatása alatt arra törek-
nek, hogy teljesítsék akaratát, amelyet lelkiismeretük szavában ismer-
nek fel.¹⁶

Ez el z részekb l azonban világosan kit nik az, hogy „Isten népé-
nek ebbe a katolikus egységébe tartoznak vagy ehhez vannak rendel-
ve mind a katolikus hív k, mind Krisztus más hívei, mind pedig álta-
lában az összes emberek, akiket az Isten kegyelme meghívott az üdvös-
ségre.³⁷

A következ bekezdésben arról olvashatunk, hogy „nem üdvözöl-
hetnek tehát azok, akik nem akarnak belépni az egyházba, vagy nem
akarnak megmaradni benne, noha jól tudják, hogy Isten, Jézus Krisz-
tus által az üdvösség szükséges intézményének alapította meg a kato-
likus egyházat”.³⁸ Más szavakkal, pogány bálványimádók az egyház tag-
jainak tekinthet k bizonyos szempontból még akkor is, ha ennek nin-
csenek tudatában, így az egyház üdvösséget szerezhethet számukra is.
A protestánsokat és különösen az ex-katolikusokat azonban a kiátko-
zás sújtja.

Mi a baj a jó cselekedetekkel?

Nagyon lényeges, hogy megkülönböztessük *az üdvösség kiérdemelésére
irányuló* jó cselekedeteket (egyébként ilyen nem létezik), azoktól a jó
cselekedetekt l, amelyeket a Galatabeliakhoz írt levél „a Szellem gyü-
mölcseinek” nevez (Galata 5,22-23). Az utóbbi annak az *eredménye*,
hogy valaki újjászületett a Szent Szellem által. Egy b nös ember jó cse-
lekedetek által ugyanúgy nem válhat szentté, mint ahogyan egy vad-
almafa sem lesz golden almává azzal, ha gyönyör golden almákat
függesztünk az ágaira.

A gyümölcs a fa fajtájától függ. Egy b nös ember is csak akkor ké-
pes Isten el tt kedves cselekedetekre, ha kegyelem által megtér, és így
csodálatos módon Isten t szentté változtatja. „Nem az igazságnak
cselekedeteib l, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az irgalmasságá-
ból tartott meg minket...” (Titus 3,5).

Azt sem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy ami a mi szemünk-
ben „jó”, Isten szemében nem mindig az. Jézus azt mondta: „Senki sem
jó, csak egy, az Isten” (Márk 10,18). Isten tökéletes mércéjével mérve
„nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is” (Róma 3,12; Zsoltárok

14,1-3). „Mert mindnyájan vétkeztek, és sz kölködnek az Isten dics - sége nélkül...” (Róma 3,23).

Vagyis ami „jó cselekedet” a mi szemünkben, Isten számára elfogad- hatatlan. Ami a törvény megtartását illeti, err l a következ t mondja az Ige: „a törvénynek cselekedeteib l egy test sem igazul meg O el t- te” (Róma 3,20).

Képzeljük csak el, hogy valakit letartóztatnak gyorsajtásért, és azt hiszi, hogy majd megússza a büntetést, ha elmondja, hogy sokkal többször hajtott már ezen az úton a sebességet betartva, mint ahány- szor átlépte a sebességkorlátozást. Ezzel az érvel egy világi bíróság el tt nemigen jutna semmire, mégis emberek tömegei remélik, hogy jó cselekedeteik felülmúlják a b nőseket, és így aztán majd kiérdemlik, hogy a mennyek országába jussanak. Tegyük fel, hogy a vétkes fél - ha visszatérünk az el z példához — azt mondja a bírónak: „Kérem, en- gedjen szabadon, és megígérem, hogy nem szegem meg többé a tör- vényt, nem lépem át a megengedett sebességet!” A bíró a következ t válaszolja: „Ha nem szegi meg többé a törvényt, akkor ezzel csak be- tartja, amit az megkövetel.” Ha ezután tökéletesen is élnénk életünk hátralev részét (még ha ezt meg is tudnánk tenni), akkor sem tud- nánk jóvátenni egyetlen múltban elkövetett b nünket sem.

Ráadásul, az üdvösség ajándék: „az Isten kegyelmi *ajándéka* pedig örök élet” (Róma 6,23); „örök életet *adott* nekünk az Isten, és ez az élet az Fiában van” (1János 5,11); senki sem tehet semmit azért, hogy megszerezze, hogy kiérdemelje vagy kifizesse azt, ami ajándék. Ezt ingyen kell, hogy kapjuk, máskülönben már nem ajándék. Jézus azt mondta: „És én örök életet *adok* nekik” (János 10,28).

Az üdvösséget és az örök életet Istent l való *ajándékként* kell elfo- gadnunk. Bármilyen kísérlet, amely arra irányul, hogy cselekedeteket ajánljon fel érte, az ajándék elutasítását jelenti.

Nincs lehet ség akkor arra, hogy jót cselekedjünk? Dehogynem! A jó cselekedetek *követik* a megtérést, az üdvösség elnyerését, mint aho- gyan egy fa is gyümölcsöt terem, vagy ahogyan a fény is együtt jár a napfelkelével. A Biblia igenis buzdítja a keresztyényeket arra, hogy „le- gyenek gazdagok a jó cselekedetekben” (1Timóteus 6,18), és hogy „igyekezzenek jó cselekedetekkel elől járni” (Titus 3,8). Aki keresz- tény, az „új teremtés” (2Korintus 5,17), „teremtetvén Általa a Krisz- tus Jézusban jó cselekedetekre” (Efézus 2,10), és mindig arra kell töre- kednünk, hogy jó cselekedetekre igyekez k legyünk (Titus 2,14).

És nincsenek olyan katolikusok, akik üdvözülnek?

„De biztosan vannak katolikusok, akiknek üdvösségük van!” - válaszolják gyakran, amikor elhangzik egy-két fontos igazság a katolicizmussal kapcsolatban. Bennem sokkal több a jóindulat, mint Rómában, amelyik kiátkozza azokat, akik azt állítják, hogy üdvösségük van. Igen, vannak katolikusok, akik elnyerhetik az üdvösséget, de csak akkor, ha ugyanabban az evangéliumban hisznek, amely által a többi elveszett ember is üdvösséget nyer. Senki sem hihet egyszerre két, egymásnak teljesen ellentmondó állításban.

Nem hiheti valaki egyszerre azt, hogy Jézus Krisztus t megváltotta kiontott vére által, és azt, hogy a megváltás jó cselekedetek, szenvedés és rituálék által fokozatosan valósul meg. Nem hiheti valaki azt, hogy az üdvösség hit által van, és „nem cselekedetek által”, és ugyanakkor azt, hogy a jó cselekedetek által valaki kiérdemelheti az üdvösséget.

Gyakran védekeznek azzal, hogy a római katolikus egyház az ortodox hitvallást vallja, így tehát minden katolikus egyben keresztény is. Az si hitvallás azonban nem tartalmazza az evangéliumot, sem az apostoli, sem a niceai.

Kijelentik, hogy Jézus Krisztus Isten, hogy sz zt l született, hogy „szenvedett Pontius Pilátus alatt”, de azt nem tartalmazzák, hogy meghalt a b neinkért, és hogy üdvösségünk van az Obelé vetett hitünk által.

Tévedés lenne tehát azt állítani, hogy a római katolikus egyház teljes evangéliumi keresztényekből áll csak azért, mert „az si egyház hitvallását” vallja magáénak.

Spanyolországban 2000 családnál végeztek egy felmérést, és csak 2(!) otthonban akadt olyan személy, aki világosan tudta az evangélium lényegét, azok is protestánsok voltak. A többi 1998 család katolikus volt, akik azt hitték, hogy jó cselekedetek, misére járás által majd bejutnak a mennybe. Misszionárius barátaim 15 évet töltöttek Spanyolországban, ahol az evangéliumot hirdették, de közülük egy sem találkozott olyan katolikus hív vel, akinek üdvössége lett volna, vagy tudta volna, hogy hogyan lehet elnyerni azt. Ha teljes evangéliumi keresztények megértik azt, hogy a katolikusok el fognak veszni, akkor minden bizonnyal éjt nappallá téve fognak munkálkodni azon, hogy az evangélium igazsága hozzájuk is eljusson!

Én, jómagam, sok olyan volt katolikussal tartom a kapcsolatot, akik megtértek és elhagyták az egyházukat. Nincs köztük egy *sem*, aki valaha is hallotta volna az igazi evangéliumot régi egyházában; úgy lett üdvösségük, hogy hittek abban az evangéliumban, amit a katolicizmus megátkozott.

Engem leginkább a katolikusok iránt érzett szinte szeretet és irgalmasság indított arra, hogy ezt a könyvet megírjam. Céлом, hogy elnyerjék *az üdvösséget*.

A miseáldozat

...ezt cselekedjétek az én emlékezetemre...
Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és
isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek,
amíg eljövend.

IKorintus 11,24-26

Minden hív nek meg kell adnia a legszentebb szentségnek [a Krisztus testévé átlényegült ostyának] az igaz Istent megillet tiszteletet, ahogy ez mindig is gyakorlata volt a katolikus egyháznak... 7\ híveknek a legnagyobb tiszteletet kell tanúsítaniuk az eucharisztia iránt, mert [Krisztus] abban lényegileg [fizikailag] Istenként és emberként állandóan jelen van... így a kenyér és a bor átváltoztatását joggal lehet teljes átlényegülésnek nevezni.

7\z eukarisztia kenyerének megtörésekor valóságosan részesedünk az Úr testéb l...

7\z eucharishtiában Krisztus testét venni annyit is jelent, mint Krisztus titokzatos testévé is lenni.

A II. vatikáni zsinat dokumentumából

férkeztünk a római katolicizmus leglényegesebb eleméhez, ahhoz, ami miatt különbözik minden más vallástól, legfőképpen az evangéliumi kereszténységtől. Ez a különleges elem a mise *áldozata*. Benne „a kereszt áldozata állandósul. Az eukarisztia minden evangéliumszolgálat forrása és csúcsa.”²

Az átváltozás csodája által az oltáron jelen van „Jézus Krisztus valóságos teste és vére, aki valóságosan és átlényegülve jelen van a kenyérben és a borban, hogy újra feláldozza magát a mise áldozata során, és úgy kell fogadni, mint szellemi táplálékot”.³

Jézus Krisztus azt mondta a kereszten, amikor meghalt, hogy „Elvégeztetett!” (János 19,30), a katolikusok számára azonban a megváltás ennek ellenére nem befejezett mű. Jézus Krisztus áldozata megismétlődik nap mint nap a katolikus oltárokon⁴: „Minden alkalommal a misében Krisztus áldozata ismétlődik meg...”⁵

Jézus a vérét ontotta ki szenvedése során. Hogyan lehetne akkor ezt úgy megismételni, hogy vérontásról szó sincs? És azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a Bibliában az áll, hogy „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat” (Zsidókhöz írt levél 9,22). A „vérontás nélküli” mise azonban mégis arra hivatott, hogy bűnbocsánatot közvetítsen - azt a bűnbocsánatot, amit Jézus Krisztus csak kereszthalálával tudott megszerezni. A Bibliában a következő áll:

És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára (Máté 26, 27-28).

Erről a próféták mind bizonyosságot tesznek, hogy bűneink bocsánatját veszi az Úr neve által mindenki, aki hiszen benne. (Apostolok cselekedetei 10,43)

Ismétlődő vagy egyszeri áldozat?

A misét *engesztelési áldozatnak* nevezik, amely során „Krisztus folytonosan önmagát adja az egész világ üdvösségéért..., és így lesz befejezett a megváltás minden ember számára”.⁶

Ezzel szemben, a Biblia többször hangsúlyozza, hogy bűneinkért a teljes árat már megfizette Jézus Krisztus a kereszten, és a feltámadott Jézus bement „egyszer és mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve” (Zsidókhöz írt levél 9,12). A mennyben ül, az Atyának jobbján

a mi F papunk (Zsidókhoz írt levél 4,14), és azokat képviseli, akiket megváltott, és folytonosan közbenjár értük:

Akinek nincs szüksége, mint a f papoknak, hogy napról-napra elbb a saját b neiert vigyen áldozatot, azután a népéiert, mert ezt egyszer megcselekedte, magamagát megáldozván. (Zsidókhoz írt levél 7,27)

A katolicizmus és a Biblia tanítása közötti ellentét tehát a leginkább a misér I mint állítólágos „áldozatról” szóló felfogásban nyilvánul meg.

A Biblia nagyon világosan elmagyarázza, hogy mi a különbség Jézus Krisztus *egyszeri* és tökéletes áldozata, illetve az ószövetségi áldozatok között, amiket *nap mint nap* ismételni kellett. Az, hogy az áldozatot meg kellett ismételni, azt bizonyítja, hogy ezek nem voltak tökéletes váltságok a b nöekért; míg az, hogy Jézus Krisztus áldozata egyszeri, azt mutatja, hogy tökéletes, és teljes mértékben elegend ahhoz, hogy váltság legyen a b neinkért, tehát soha sem szükséges, hogy ez megismétlődjön.

A mise tökéletlen voltát teljesen nyilvánvalóan mutatja az, hogy meg kell *ismételni*. Ha egyszer nem elég, akkor akár tízezer ismételéssel sem lesz elegend. Vagyis teljesen értelmetlen Rómának azt állítania, hogy bizonyos számú mise után valaki majd kikerül a purgatóriumból.

Az ószövetségben valóban sokszor áldoztak fel állatokat, de ezek mind elremutattak arra az *egyszeri és tökéletes* áldozatra, amit később Jézus Krisztus szenvedett értünk a kereszten. A Bibliában ezek az igazságok nagyon egyértelműen le vannak írva:

Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a f pap évenként bemege a szentélybe idegen vérrel,

Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtetése óta, így pedig csak *egyszer* jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És miképpen elvégzett dolog, hogy az emberek *egyszer meghaljanak*, azután az ítélet:

Azonképpen Krisztus is *egyszer megáldoztatván* sokak bűneinek eltörlése végett...

Minthogy a törvényben a jövőendő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennélfogva azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőnként szüntelenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat;

Különben megsejt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozatok többé semminem bűntudattal nem bírtak volna.

De azok esztend nként b nre emlékeztetnek...

O [Jézus Krisztus] azonban, *egy áldozattal áldozván a b nőkért*, mindörökre üle az Istennek jobbára...

Mert *egyetlenegy áldozatával örökre* tökéletesekké tette a megszenteltek... azután [Isten] így szólt: és az b neikr l és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. Ahol pedig b nük bocsánata vagy, ott *nincs többé b nért való áldozat*. (Zsidókhoz írt levél 9,25-10,3; 10,12-18)

Nem is tudnánk világosabban megmagyarázni, mint ahogy azt az Ige teszi. Jézus Krisztus áldozata a kereszten egyszeri volt *és örök id kre* érvényes, és soha sem szorul megismétlésre, hiszen a b neinkért fizetett ár tökéletes volt.

A katolicizmus lényege ezzel szemben pontosan az, hogy a mise során Jézus Krisztust újra és újra feláldozzák az oltárokon. S t, a katolikus hívek legf bb reménye, hogy a mise ismételtetése majd végül kiszabadítja ket a purgatóriumból. Ez a tanítás teljesen ellentétes a Bibliával. A II. vatikáni zsinat dokumentuma azt állítja, hogy 'a miseáldozatban... az egyház a testet, amely érettünk adatott és a b nőkért kiontatott vért az egész világ üdvösségéért ajánlja fel Istennek.'

Ha mindez igaz, akkor Jézus Krisztus kereszthalála nem volt elégséges, hanem csak részben fizette ki b neinkért az árat.

A Biblia azonban biztosít bennünket arról, hogy O a *teljes árat* fizette ki.

Megkísérelni a lehetetlent

Amir l azt állítják, hogy a „mise áldozata” (nevezzék akár megújításnak, ismétlésnek, új rabemu tatásnak), nem más, mint maga a lehetetlenség. Jézus Krisztus keresztáldozata egy bizonyos id pontban történt, és el is érte a célját. Err l a történelmi eseményr l meg lehet *emlékezni és tisztelni* lehet, de ugyanúgy nem lehet „állandóvá tenni”, megismételni vagy újra bemutatni, ahogyan a tegnapi híreket vagy bármilyen más múltbeli eseményt sem. De miért is kellene, hiszen Jézus Krisztus „*egyetlen áldozatával örökre* tökéletesekké tette a megszenteltek”!

A keresztény hit Jézus Krisztus kereszthalálára tekint. Egy katolikus abban hisz, hogy egyháza állítólag képes megismételni az áldozatot oltárain. Azonban még a pápa sem tudja megmondani, hogy hány ilyen

ismétlésre van szükség. így aztán sok katolikus óriási pénzösszegeket hagy végrendeletében az egyházra, hogy haláluk után misék százait vagy akár ezreit lehessen értük mondani. Ez a doktrína inkább bizonytalanságot ébreszt, nem pedig azt a belső bizonyosságot, amit Jézus Krisztus ígér a Szentírásban. A *Katolikus Zsebszótár (Pocket Catholic Dictionary)* ezt írja: ...minél többszöri a [mise] áldozata, annál több hasznot közvetít. Mennyi „haszon” van egy misén? Azt senki sem tudja.⁸

Mindemellett van még valami, amiről nem szabad elfeledkezni: Jézus Krisztus most feltámadt, megdicsőült és halhatatlan testben van az Atya jobbján, és soha többé nem hal meg. Nem lehet újra „feláldozni” egyetlen misén sem. Jézus Krisztus azt mondta:.....én vagyok... az El ; pedig halott valék, és ímé *élek örökkön örökké*”. Oelenések 1,17-18)

Testében „*enyészhetetlen életnek ereje*” (Zsidókhoz írt levél 7,16) van, és nincs ereiben vér, amiben van a halandó test élete. Feltámadott teste tökéletesen halhatatlan.

„Hús és csont” - Egy vér nélküli feltámadott test

Amikor Jézus Krisztus a feltámadás után elször találkozott tanítványaival, azok azt hitték, hogy egy „szellemet” látnak. Ahhoz, hogy bebizonyítsa nekik, hogy él valóság, Jézus ezt mondta: „...tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nékem van!” (Lukács 24,39).

(Figyeljük meg, hogy Jézus itt nem azt mondta, hogy „hús és vér”, hanem „hús és csont”) Tamás, aki akkor nem volt jelen, szkeptikusan megjegyezte: „Ha nem látom az ő kezein a segek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a segek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem”. Óános 20,25)

Amikor Jézus jó egy hét múlva visszatért, azt mondta Tamásnak: „Hozd ide a te ujjadat, és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő”. (János 20,27)

Teljesen egyértelmű ez alapján, hogy Jézus Krisztus sebhelyei nem „gyógyultak be”, hanem megmaradtak emlékeztetőül. A tátonyó lyuk az oldalában, ahová Tamás bebocsátotta kezét, ugyancsak azt bizonyítja, hogy nem volt vér a testében.

A vér a halandó test élete. Jézus Krisztus vére kiontatott a kereszten a mi bűneinkért: „Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az

oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést” (3Mózes 17,11)-

A borról mégis azt tartják, hogy’ Krisztus vérévé változik a katolikus oltárokon - a feltámadás eltti testének vérévé, pedig az a test halhatatlanságra támadt fel.

Ahhoz, hogy meg lehessen ismételni Krisztus áldozatát, ahhoz újra kellene az oltár feltámadás eltti teste. Ez a meghökkent mutatóvány állítólag meg is valósul az átváltozás „csodája” során, amikor a kenyér és a bor átváltozik Krisztus testévé és vérévé. Így aztán „a pap nélkülözhetetlen, hiszen egyedül csak neki van hatalma arra, hogy a kenyér és a bor alkotóelemit Krisztus testévé és vérévé változtassa...”⁹

Az átlényegülés óriási szerepe

Az átváltozás állítólagos csodájának köszönhetően az ostyát, amit a misén esznek, úgy imádják, mint magát Jézus Krisztust. Ugyanezzel az áhítattal kezelik azt a többi megáldott ostyát is, amit az oltáriszentségtartóban tárolnak (ez egy kicsi, dobozhoz hasonló tartóedény, amit egy terítők fednek le, és mellette állandóan gyertya ég). A jámbor hívő odajárul az ott lévő ostyákhoz, imádkozik hozzájuk, és eközben azt hiszi, hogy Krisztus szent jelenlétében van. Teréz anya ezt a következőképpen mondja el:

Csodálatos dolog Krisztus alázatát látni...; állandó alázatban van jelen az oltáriszentségtartóban, és egy olyan kis darab kenyérré alázta meg magát, hogy a pap két ujjá között elfér.¹⁰

Egy hatalmas ostyát helyeznek el imádás céljából a *monstranciában* (szentségmutató), ami egy arany vagy ezüst tartó, melynek közepe átlátszó, és azon keresztül látható az ostya. A „Szentség” látványa „arra készíti a hívőt, hogy Krisztus csodálatos jelenlétére ébredjen, és egyben a vele való szellemi közösségre is invitálja. Ezáltal a hívő felbuzdul, hogy [az ostyában] neki azt a szellemben és igazságban történő imádatot adja meg, ami őt megilleti.”¹¹ Egy volt katolikus a következőképpen számol be:

[A katolikus hívő] leborulnak az ostya előtt, ami az oltáriszentségtartóban van egy oltáron, és elhiszik, hogy az maga Jézus Krisztus... Ezért gyermekkoromban arra tanítottak, hogy mindig vessek keresztet, amikor elhaladok egy katolikus templom mellett.

Az Egyesült Államok területén is kezd teret hódítani „az áldott Szentség állandó imádása”. Egy parókiához tartozók sorra iratkoznak fel, hogy egy órát vagy még többet a „Szentség” imádásával töltsenek, hogy mindig legyen ott valaki, „nehogy Jézus Krisztus egyedül érezze magát”. Így aztán a „Szentséget” a nap 24 órájában állandóan imádják. „II. János Pál pápa lelkes támogatója a Szentség szüntelen imádásának...; az Áldott Szentséget 1981 óta lehet megtekinteni a Szent Péter bazilikában.” II. János Pál a következőképpen nyilatkozott ezzel kapcsolatban:

Felbecsülhetetlen értéke van az áldott Szentségben levő Krisztussal folytatott beszélgetésnek. Nincs vigasztalóbb ennél a földön, és semmi sem visz el rébb a szentséghez vezető úton.¹²

Pogány felvonulás Krisztus tiszteletére?

A körmeneteken az ostyát is viszik a monstranciában. Megdöbben, hogy milyen parádéval viszik az utcákon bizonyos ünnepek alkalmával. Egy XVIII. század eleji szemtanú, aki részt vett a spanyolországi Zaragozában rendezett, ún. Urnapi körmeneten, a *Corpus Christi* (*Krisztus teste*) ünnepén, a következőket írja:

A székesegyház esperese összehívja a szerzetesrendek tagjait, a világi papságot, a király megbízottját, a kormányzót, az előjárókat, a polgári és büntetőhatóságok bírját, a kancellárt, valamint a város összes vallásos társulatát a San Salvador (Szent Megváltó) székesegyházban, ahol mindenki saját hivatalának és méltóságának megfelelően és illően jelenik meg. A klérusnak és a szerzeteseknek a körmenet-hozniuk kellett a saját rendjükben, illetve templomukban található összes szentnek az ezüstsobrát, és azokat egy emelvényre állítva kellett hordozniuk. A lakosok feladata volt az, hogy megtisztítsák az utcákat, ahol a Szentséget hordozzák, és hogy a földre zöld növényeket, illetve virágdíszeket szórjanak. A lakások utcára néző ablakait és erkélyeit is szépen fel kellett díszíteni.

A király megbízottja, a kormányzó, a bírák, az egyházi előjárók és hivatalnokok az érseki palotához mennek, és onnan kísérik az érsek kegyelmességét a templomba, ahol már várnak rájuk a szerzetesrendek, a klérus és más szervezetek tagjai.

...Miután az érsek elmond egy imát a nagy oltár előtt, elkezd diktálni a zene...; az érsek kiveszi a szentségtartóból a [tömör aranyból készült] kehelyben elhelyezett oltáriszentséget, és ráteszi az oltárra.

Az érsek ezután a Szentséggel a kezében megáldja az embereket, majd az esperes, a f esperes és a kántor segítségével a *custodiát* (szentségtartót) egy aranyozott emelvényre helyezik, amit virágok és el kel asszonyok ékszerei díszítenek. Az emelvényt 12 pap emeli a vállára, mindegyikük a miseruháját viseli.

Miután ez megtörtént, a körmenet elindul a templomból.

Elöl mennek a skótdudások, illetve nagyobb és kisebb, színes óriásnak öltözött emberek, akik végig táncolnak a körmenet alatt. Ökét követi a székesegyház hatalmas ezüstkeresztje..., [ezt követik 30 mesterség képvisel i, majd] a kolostorokban nevelked fiúk és lányok tanítóikkal és tanítón ikkel... [Ezután következnek a különböz rendek, élén a ferencrendiekkel, mivel k a legfiatalabbak. Összesen körülbelül 70 rend képviselteti magát.] Mindenki olyan ruhát visel, ami-ben az oltárhoz szokott járulni... Mintegy 2000 szerzetes vesz részt ezen az ünnepélyes alkalmon, 16 apácarendb l mintegy 1500 apáca, [1200 pap], mintegy 4700 egyházi személy, és legalább 15000 család képviselteti magát.

Utánuk következik a San Salvador székesegyház klérusa és az „Oszlopos Miaszonyunk”. A klérus teljes papi díszben, ket követik a székesegyház zenészei. Ok már közvetlenül a *custodia*, vagyis a szentségtartó el tt mennek, és egész úton énekelnek. Utánuk következik a 12 pap, akik a baldachint viszik (oszlopok segítségével tartható vászon tet), amely alatt a Szentség található... A baldachin alatt megy az érsek, a király megbízottja, az esperes és a f esperes.

A *custodia* két oldalán hat pap szüntelen az oltáriszentséget tömjénezi, attól a perct l fogva, hogy a körmenet elhagyja a templomot, egészen a visszaérkezésig.

Utánuk következnek a kancellár és a kormányzó, illetve a hatóságok képvisel i, majd a nemesi származású férfiak és asszonyok, akik kezükben egy-egy gyertyát tartanak.

Az egész körmenet körülbelül négy órán át tart, eközben állandóan zúgnak a harangok.

A körmenet hihetetlen pompával zajlik... így viszik végig az oltáriszentséget a város fontosabb utcáin... Az erkélyeken és az ablakokban állók rózsát és más virágokat dobnak a baldachinra, ami alatt vonul a szentség.¹¹

Ha az ostya valóban Jézus Krisztus megfeszítés el tti teste, amit a katolikus oltárokon áldoznak fel világszerte, akkor talán ez a pogány felvonulás nem is túlzás, nem igaz?

Hogyan válhatott az az egyetlen test millió testté egy icipici ostyába szorítva, és hogyan lehet *minden egyes darab valóságosan* „maga Jézus Krisztus”?

Hogyan lett a véres, „rég, megkopott, szégyennel és megvetéssel méltatott” keresztb l gyémánttal kirakott aranykereszt? És hogyan

képviselhetik gazdagon díszített selymekbe öltözött püspökök azt, Aki meztelenül függött a kereszten, és Akinek élettelen és megveretett testét gyolcsba terítve tették a sírba? Jézus Krisztus halálának „állandósítása” talán egy komikus vígjátékká változott volna?

Mi köze van egy ilyen pogány felvonulásnak *a szenvedések útjához*? Nem istenkáromlás az, hogy ez az egyház az egész világ előtt tetszeleg, és azzal dicsekszik, hogy néki adatott az a hatalom, hogy Jézus Krisztus megfeszítettét el tti testét a kezében tartsa, és t újra és újra feláldozhatja oltárain?!

Ez a dogma csak fanatizmust szülhet, hitet sohasem. A Deggendorban történt zsidó-mészárlás, amire már az előzőekben utaltunk, annak volt a következménye, hogy a zsidók állítólag ellopták és „megkínózták” az oltáriszentséget.¹⁴

Azoknak, akiket már eleve arra tanítottak, hogy elhiggyék, hogy a bor valóságosan Jézus Krisztus vérévé válik, nem volt nehéz elhinniük Hitlernek a vérrel kapcsolatos mítoszat sem.

Valóság vagy csalás?

A katolikus pap állítólag rendelkezik azzal a hatalommal, hogy a katolikus oltáron Jézus Krisztus testét valóságosan megjeleníti, majd újra feláldozza: „a miseáldozat során, [amikor] Krisztus áldozatát bemutatjuk..., újra meg újra a megváltás mindenkor valósul meg vér nélkül.”¹⁵ Ez a római katolicizmus egyik legfontosabb megkülönböztető jegye. Ahogy erre már az előbb is utaltunk, pontosan itt különbözik annyira a katolicizmus minden más vallástól, de különösen az evangéliumi kereszténységtől. Itt most két dologról lehet szó: ez vagy egy rendkívül fontos és csodálatos realitás, vagy a legördögibb csalás. Nincs középút.

Egyetlen katolikus sem tagadhatja, hogy teljesen abszurd az az állítás, hogy itt átváltozásról, átlényegülésről van szó. Az ostya, illetve a bor összetételében nincs kimutatható változás azután sem, hogy azt a pap „különleges hatalmával” Krisztus valóságos testévé, illetve vérévé változtatta át. Mi akkor a bizonyíték arra, hogy ez a „csoda” valóban megtörtént? Vagy talán itt is arról lenne szó, hogy ezt ugyanúgy vakon el kell fogadniuk a híveknek, mint sok más katolikus tanítást? Hát persze, ezt tanítja az egyház.

Természetesen lehet ugyan találni a Bibliában olyan verseket, amelyek alá is támasztják ezt a tanítást, de a józan ész és a helyes exegézis

ezeknek más értelmezését adja, mint a katolikus egyház hivatalos tanítása. Leginkább két részt idéznek a Bibliából, amikor az átváltozás alátámasztására kehit sor: János 6,51-57 és Máté 26,26-28 (vessük össze még: Lukács 22,19-20 és I Korintus 11,24-25). Nézzük meg mi is közelebbre ezeket a részeket!

Szó szerinti vagy szimbolikus értelmezés?

Közelg megfeszíttetésére utalva Jézus a következőket mondta a zsidóknak a János evangélium 6. részében: „...az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért... ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az vérét, nincs élet bennetek...” (51., 53. versek).

A katolicizmus azt állítja, hogy ezeket a verseket *szó szerint* kell értelmezni, és elítéli a protestánsokat, amiért ezt *szimbolikus*an értik. Jézus Krisztus azt is mondta, hogy „Én vagyok az életnek ama kenyere” (35. vers), de mégsem értik ezt szó szerint, nem azonosítják egy szép kerek cipóval. Talán abszurdabb dolog azt állítani, hogy Jézus Krisztus egy darab kenyér, mint azt, hogy egy darab kenyér maga Jézus Krisztus? A Bibliát valóban szó szerint kell venni, de csak akkor, ha szó szerinti jelentést közvetít. Amikor analógia vagy szimbolikus értelmezés a helyénvaló, akkor a szó szerinti értelmezés sérti a logikát és egyben az isteni törvényt is.

A Zsoltáros a következőket mondja: „... [Isten] tokaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad...” (Zsoltárok 91,4). Talán madárnak kellene képzelnünk Istent? Jézus sírt Jeruzsálem miatt: „...hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az kis csirkéit az szárnyai alá, és ti nem akaratok!” (Lukács 13,34). Teljesen egyértelmű az, hogy Jézus szavait nem szó szerint kell venni, bár itt azonosítja magát Azzal, akiről a 91. Zsoltár ír.

Jézus arra szólította fel az emberiséget, hogy *higgyen* Benne. Azt mondta Nikodémusnak, hogy aki *hisz* benne, az nem veszik el, hanem örök élete van Oános (3,16), és hogy ha valaki *hisz* benne, annak újjá kell születnie. Jézus itt sem arról beszél, hogy az embernek újra meg kell születnie, hanem egy *szellemi* újjászületésről van szó. Ezt még a katolikusok is elismerik...

A samáriai asszonynak a kútnál „él vizet” ígért, és azt, hogy „örök életre buzgó víznek kútfeje lesz benne” (János 4,10-14), és itt is tel-

jes bizonyossággal állítjuk, hogy nem a természetes vízről beszélt. Elmondta a zsidóknak azt is, hogy aki Benne hisz, „él víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (János 7,38), de itt sem értelmezi úgy senki, hogy az emberi testrészt a hasról beszélt, illetve, hogy valóságos folyókról lenne szó.

A János evangélium 6. részében Jézus ezt mondja; „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jár, semmiképpen meg nem éhez, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha” (35. vers). Biztosak lehetünk benne, hogy itt nem állította magáról azt, hogy valóságos kenyér, és azt sem, hogy akik Benne hisznek, soha nem kell majd enniük vagy inniuk. Itt arról beszélt, hogy *szellemben* soha nem lesznek újra éhesek és szomjasak. Jézus szellemi dolgokról beszélt, és ezt mindenki számára hasonlatokon keresztül tette szemléletessé, megragadhatóvá. Nincs semmi okunk arra, hogy szó szerint értelmezzük azt, amit néhány verssel később olvashatunk az Igében, vagyis, hogy „ennünk” kellene az testét, és „innunk” az véré.

E téves értelmezés alapján a katolikusok teljesen meg vannak győződve arról, hogy a kenyér és a bor valóságosan is Jézus Krisztus. Ha ez igaz, akkor ez a következőket vonja maga után. Ha Jézus Krisztus szó szerint értette, amit mondott, akkor azt is szó szerint kellett értenie, hogy „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jár, semmiképpen meg nem éhez, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha” (35. vers). Mivel a katolikusok azt állítják, hogy a valóságosan Jézus Krisztus testét eszik, bizonyára soha nem éhesek vagy szomjasak. Vagy talán mégis? Ha az „éhség” és a „szomjúság” viszont szellemi értelemben értendő, akkor ez igaz arra is, hogy valaki eszi Jézus Krisztus testét. Teljesen nyilvánvaló, hogy Jézus itt arra utal, hogy aki hisz benne, örök élete van, és nem kell állandóan egy újabb részért Hozzá mennie.

A katolicizmus azt tanítja, hogy a hívek rendszeresen Krisztus testét eszik, és a véréit isszák. Minél több a mise, annál jobb, de persze még akkor sem biztos az, hogy valaki bejut a mennyországba anélkül, hogy ne kellene szenvednie a purgatóriumban. Az *Egyházi törvénykönyv* 904. kánonja a következőt mondja:

A papok sohase feledkezzenek meg arról, hogy az eucharisztikus áldozat misztériumában újra meg újra a megváltás mindeve valószínűleg gyakran misézzenek, sőt a mindennapi misézés nagyon ajánlott...¹⁶

A Bibliában azonban nem egy helyen van arról szó, hogy a megváltás egyszer és mindenkorra elvégeztetett a kereszten, és ezért Jézus Krisztus áldozatát soha többé nem kell és nem is lehet megismételni.

Jézus ezt mondta: „Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy’ mindaz, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök életete legyen...” (János 6,40). Látható, hogy a Jézus Krisztusban való hit (amit ahhoz hasonlít, hogy valaki eszi az testét) egy egyszer s mindenkorra lezárult tény. Nem azt mondja, hogy hússzor, ezerszer, napi egyszer vagy heti egy alkalommal kell ezt újra megismételni. *Ha valaki hisz Jézus Krisztusban, annak megbocsáttattak a bnei, és Isten ingyen kegyelemből örök életet ad annak.* Tehát ha valaki már egyszer hitt, és Jézus Krisztus testének „evése” által örök életet nyert, az soha nem szorul ismétlésre. Ekkor ugyanis az „örök élet” kifejezés nem helyénvaló, hiszen ami örök, az örök ideig tartó, és így nem kell megújítani vagy újra elvégezni. Figyeljük meg, mit mond Jézus ugyanebben a fejezetben:

Bizony, bizony mondom néktek: Aki én bennem hisz, örök élete van annak. Én vagyok az életnek kenyere. A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy ki-ki egyék belőle, és meg ne haljon. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért. (János 6,47-51)

Hol adta Jézus az testét? Nem az utolsó vacsorán, ahogy ezt a katolikusok tanítják, hanem a *keresztén*. „Üdvözítünk az utolsó vacsora alkalmával azon az éjszakán, amelyen elárultatott, megalapította testének és vérének eucharisztikus áldozatát, hogy így a keresztdózsa századokon át az eljöveteleig jelenlét valóság legyen.”¹

Szeretném még egyszer elismételni: ha Jézus Krisztus szó szerinti értelemben beszél a testéről és vérére a János evangélium 6. részében, akkor azok, akik valóságosan eszik az testét, soha nem halnak meg. Az apostolok azonban mind halottak. Ha Jézus nem úgy értette, hogy az testének evése meg riz még a fizikai haláltól is, akkor arra sem utalhatott, hogy szó szerint az testét kell ennünk. Teljesen nyilvánvaló, hogy Jézus az *egész fejezetben* szellemi értelemben szól, ahogyan ezt máshol is gyakran teszi.

Nagyon tragikus az, hogy egy katolikus hívő azért nem veheti át a szellemi örök életet, amit Jézus neki is kínál, mert a hivatalos dogma azt tanítja, hogy Jézus Krisztus szavait szó szerint kell értelmezni. Róma azt állítja, hogy tartja kézben a „Jézus Krisztus által elnyert érdemeket”, és csak neki van hatalma arra, hogy ezekből részesítse a kato-

likus híveket, amikor azok magukhoz veszik Jézus Krisztus valóságos testét és véré. A misét tehát állandóan meg kell ismételni.

Példabeszédek

Jézus ezt mondta: „Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik...” (János 10,9), a katolikusok azonban ezt nem értelmezik úgy, hogy Jézus Krisztus egy *kézzelfogható* ajtó, amin ha szó *szerint* bemennek, akkor az *fizikai* testük is megtartatik. Jézus ezzel a hasonlattal azt mondja, hogy ha valaki *hisz benne*, a szellemi valóságnak egy teljesen új állapotába kerül, az örök életbe. Amikor Jézus azt mondja, hogy „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben” (János 8,12), nem *fizikai*, hanem *szellemi* értelemben vett világosságról beszél, amit azok nyernek el, akik Benne hisznek, ellentétben azzal a szellemi sötétséggel, amelyben a világ vesztegel.

Sorolhatnánk még tovább ezeket a példákat, de azt hiszem, sürgősen. Jézus sokszor felszólítja az emberiséget, hogy higgyen Benne. Bármi is beszélt, legyen az újjászületés, víz, juhok, pásztor, mag, magvetés, gyümölcs, kenyér vagy ajtó, a célja mindig az volt, hogy *szellemi igazságot* közvetítsen egy jól ismert *fogalmon vagy tárgyon keresztül*, és ezt sohasem kellett szó szerint értelmezni. Arról is tudomást szerezhettünk a Bibliából, hogy amikor Jézus a sokasághoz szólt, *mindig* példabeszédekben keresztül tette: „Mindezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nékik” (Máté 13,34).

Jézus a János evangélium 6. részében is a sokasághoz beszél. Ezért tudjuk, hogy - mint máskor - most is példázatokban szól, jelképes és szellemi nyelvet használ, amit nem szabad szó szerint értelmezni. Van azonban még más érvek is, amelyek emellett szólnak. Most nézzük meg ezeket!

További meggyezések

A törvény a zsidóknak tiltotta, és még ma is tiltja a vérevést (3Mózes 7,26-27; 17,10-11 stb.), és a Szentlélek az apostolokat is arra buzdította, hogy a pogány hívőknek is felhívják a figyelmüket arra, hogy tartózkodjanak a vértől (Apostolok cselekedetei 15,28-29). Ezért biztosak lehetünk abban, hogy Jézus Krisztus nem kívánja meg egyetlen kereszténytől sem, hogy az valóságos testével és véré-

vei legyen közössége. Jézus tehát itt a Belé vetett hitr l beszél, és az evést, illetve ivást használja szimbolikus értelemben ennek szemléltetéséhez:

Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám *j*, semmiképpen meg nem éhezik, és aki *hisz* bennem, meg nem szomjúhozik soha.

...Noha láttatok is engem, még sem hisztetek... Aki én bennem *hisz*, örök élete van annak.

Én vagyok az életnek kenyere. ...az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért.

...Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az *vérét*, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én vére-met, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

(János 6,35-36, 47-48, 51, 53-54)

Jézus valóban azt mondja, hogy annak, aki el akarja nyerni az örök életet, valóságosan ennie kell az *testét* és innia az *vérét*? Vagy talán inkább azt akarja tudomásunkra hozni, hogy *hinniünk kell benne*, és az evés és ivás analógiáját használja fel, hogy még inkább megvilágítsa mondanivalója igazságtartalmát? Nagyon egyértelmű en kijelenti, hogy *hit* által lehet elnyerni az örök életet. De azt is mondja, hogy csak akkor lehet élete valakinek, ha *eszi* az *testét*. Talán itt egy kibékíthetetlen ellentmondással találjuk szembe magunkat, hacsak el nem fogadjuk azt, hogy az *evés* a *hit* szinonimájaként is használható.

Jézusnak nagyon jó oka volt arra, hogy az evést mint szimbólumot használja. Az Ószövetségben a papok ettek az áldozatból: „Amely pap megáldozza azt a b nért, az egye meg azt...” (3Mózes 6,26); „A papok között minden férfiú eheti azt...” (3Mózes 6,29); lásd még 3Mózes 6,16,18; 7,6,15 stb. Jézus ezzel azt akarta a zsidók tudomására hozni, hogy maga az ószövetségi áldozatok beteljesedése, és hogy az *teste* és vére így adatik a világ b neiért.

Ezzel együtt azt is jelezte, hogy mostantól fogva minden hív egyben a papi szolgálatra is elhivatott. A törvény ideje alatt csak a papok ehettek az áldozatból, most azonban mindenkinek részesülnie kell az *testéb* l és *véréb* l, ha Isten kegyelme által el akarja nyerni az örök életet. Mindenkinek hinnie kell, hogy Isten Fia hús-vér emberre lett, hogy meghaljon az emberiségért.

Nagyon sok más indokot is találhatnánk arra vonatkozóan, hogy Jézus nem szó szerint értette, hogy enni kell az *testét* és inni az *vérét*. O egyetlenegyszer áldoztatott fel a b nőkért. Ha valóságos érte-

lemben vett evésről lenne szó, akkor annak akkor kellett volna megtörténnie.

A test, amelyet megfeszítettek és egy sírba eltemettek, feltámadott és megdicsőült. Most az Atyának jobbján ül a mennyben, és mostani, megdicsőült testében nincs vér. Ezért nem tudja azt többé kiontani, és nem tud újra meghalni. A régi test, amelynek élete a vérben volt, többé nem létezik. Pál apostol a következőket mondja: „...sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük...” (2Korintus 5,16).

Azt állítani tehát, hogy a katolikus oltárokon Jézus Krisztus megfeszítés előtt testét újra és újra fel lehet áldozni a bűnökért, nyilvánvaló ellentmondás nemcsak a Bibliával, hanem az emberi logikával is.

A realitás korlátai

Bármit mondjunk is katolikus embereknek, a válasz mindig az, hogy csak egyszer és csak szó szerint vesszük Jézus Krisztus szavait. Valójában azonban pontosan ahhoz kell igazán nagy képzelőerő, hogy valaki azt állítsa, hogy ostyák milliói közül minden egyes darab Jézus Krisztus teljes és valóságos, megfeszítés előtt teste, és persze ezt azzal egy időben, hogy Jézus Krisztus jelenleg megdicsőült testben van a mennyben. „Isten mindenütt jelenlevő” - hangzik erre gyorsan a válasz. Ez így is van, és mivel

Isten, az Szelleme által Jézus Krisztus mindenütt jelen lehet egyszerre. Mikor Jézus emberré lett, voltak bizonyos korlátok, amiknek önként alávetette magát. A fizikai test térben van, és egyszerre csak egy helyen lehet. A Biblia egyetlenegyszer sem tesz utalást arra, hogy Jézus Krisztus egy időben *testben* egynél több helyen lett volna.

Igen, Jézus ezt mondta: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”. (Máté 18,20) Keresztények hisznek ebben az ígértetben, de senki sem képzelet, hogy Jézus Krisztus egyszerre több ezer ember között *fizikailag* is jelen van. Senki sem gondolja, hogy *fizikailag* jelen van, ugyanis akkor láthatnák, viszont senki sem látja. Teljesen elszakad a realitástól az, aki azt mondja, hogy ostyák milliói Jézus Krisztus valóságos, fizikai teste, és az, aki ezt állítja, teljesen a fantáziálgatás birodalmában él.

Ha figyelmesen elolvassuk, amit Jézus az utolsó vacsorán mondott, még valamire rá kell, hogy ébredjünk: „az Úr Jézus... vette a kenyeret..., megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti

érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én *emlékezetemre*... E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyi-szer isszátok az én *emlékezetemre*". (IKorintus 11,23-25) Jézus azt akarja, hogy a keresztyények *megemlékezzenek* az ő kereszthaláláról, és hogy a kenyér és a bor erre *emlékeztesse* ket. Amit mondott, abban egyetlen szó sem esett arról, hogy az keresztdozatát meg kellene ismételni.

Figyeljük meg, hogy mit mondott: „Ez az én testem”. Nem azt mondta, hogy' egy napon majd bizonyos kenyérdarabokat egy katolikus pap csodatev er vel az testévé fog átváltoztatni, hanem azt, hogy az a kenyér ott, abban a percben az teste. Képtelenség azt állítani, hogy a kenyérben is az valóságos, fizikai teste volt akkor jelen, és hogy valóságos testben is ott volt akkor egyszerre az Ur. Erre a jelenlét közlül akkor senki sem gondolt, ezt a nézetet csak jóval kés bb találták ki. Jézus Krisztus szavaiban nincs semmiféle utalás erre, és semmi okunk sincs azt feltételezni, hogy az apostolok így értelmezték volna. III. Ince pápa volt az, aki a mise „áldozatot” hivatalos dogmává tette 1215-ben.

Lutheránusok hasonló véleményen

Luther nagyon sok tekintetben nem tudta lerázni magáról a római katolicizmust (gyermekkeresztség stb.), és ez ma is így van abban az egyházban, amelyik az nevét viseli. Jóllehet tagadják, hogy' az átváltozást tanítanak, a lutheránusok ezt mondják:

Krisztus valóságos teste és vére valami egészen különös módon jelen van a kenyérben és a borban, amit megáldunk és elfogyasztunk az Úrvacsora alkalmával. Ezt az egyszer üzenetet olvashatjuk ki a Bibliából is. (Máté 26,26-28; IKorintus 10,16; 11,23-32)

A lutheránus tanítás szerint az úrvacsora alkalmával elfogyasztott kenyér és bor Krisztus teste és vére. Hogyan lehetséges ez, azt nem tudjuk és nem is értjük. De ... Krisztus... azt mondta, hogy a kenyér az 8 teste, a bor pedig az 8 vére. Mi nem teszünk mást, csak azt ismételjük, amit mondott...

Azok, akik nem hisznek abban, amit Jézus Krisztus err l a szentségr l mondott, vagy nem ismerik el, hogy ez az teste és vére, azok méltatlanul élnek ezzel a szentséggel...¹⁸

Természetesen, itt nem arról van szó, hogy valaki *elhiszi-e* Jézus Krisztus szavait, hanem arról, hogy hogyan *érti* azokat. Miért kellene

szó szerint venni azt, hogy azt mondja: „ez az én testem”, ha nem vesszük szó szerint azt, hogy „én vagyok az ajtó”? Ha szó szerint vesszük ezeket, az teljesen ellenkezik a józan ésszel, sérti Isten törvényét, amely tiltja a vérevést, illetve ahhoz az eretnekséghez vezet végső soron, hogy bár Jézus Krisztus fent van a mennyben egy megdicsült, halhatatlan testben, ugyanakkor hús-vér, megfeszítés előtt testét újra és újra naponta elfogyasztja sok százezer katolikus és lutheránus. Ahhoz viszont már az átlagosnál is nagyobb képzelőerő szükséges, hogy elhiggye valaki: a sok millió darabka kenyér vagy ostya egyenként és egy időben lehet Jézus Krisztus egész fizikai teste.

A lutheránusok legalább nem tanítják azt, hogy Krisztus áldozatát szüntelen meg kell ismételni, illetve hogy a bűnbocsánatból és az örök életből csak részleteket lehet elnyerni azáltal, hogy valaki eszi a kenyeret és issza a bort. Az átváltozás, illetve átlényegülés illúziója megfosztja a katolikusokat attól, hogy *higgyenek* Jézus Krisztusban. Az eucharisztia a katolicizmus által hirdetett hamis evangélium magva.

Nagyon szomorú, hogy az egyszer katolikus hívők eltérítik attól, hogy Jézus Krisztusban mint személyes Megváltójában *higgyen*, és helyette elhitetik vele, hogy valóságosan Krisztus testét és véréát veszi magához. *Hit* helyett *fizikai étkezés*. Így aztán az üdvösség nem *hit* által van, hanem *cselekedetek* által, nem *hit* által, hanem *étkezés* által.

Egyáltalán nem meglepő, hogy egy katolikus hívő csak nagy nehézségek árán tudja elfogadni a Biblia evangéliumát. Arra tanították mindig is, hogy ahányszor csak magához veszi Krisztus állítólagos testét és véréát, mindig egy-egy lépést tesz üdvössége és a menny felé. Teljesen nyilvánvaló, hogy egy ilyen személy nagyon is nehezen fogadja el, hogy a *hit egyszeri cselekedete által* - amikor hit által Jézus Krisztust befogadja a szívébe - elnyerte a megváltást, és hogy halála pillanatában azonnal Jézus Krisztus jelenlétebe, és nem a purgatóriumba kerül.

Teljes mértékben Isten kegyelmének tagadása az, hogy a Jézus Krisztus által szerzett „érdemeket és kegyeket” a hívek részenként, a katolikus liturgia, különösen a mise alkalmával vehetik át. A legnagyobb hazugság persze az, hogy a pap állítólag olyan hatalommal rendelkezik, hogy képes azt a kicsiny ostyát, illetve azt a kevés bort Jézus Krisztus valóságos testévé és vérévé változtatni. Így aztán a katolikus hívők, akik nem tudják, hogy a Bibliában az áll, hogy Jézus Krisztus egyszeri és *tökéletes* áldozata elegendő, vagyis „nincs többé bűnért való áldozat” (Zsidókhoz írt levél 10,18), könnyen meggyőzi egyháza arról, hogy az ő bűneiért ismétlik Krisztus áldozatát a katolikus oltáron:

A mise olyan engesztel áldozat, [mely által] az Úr kiengesztel - dik [és] megbocsátja a vétkeket és a b űnöket...”

Csoda?

Azokat, akik elutasítják az átlényegülést, azzal vádolják, hogy nem hisznek a csodákban. Valóban, „Istennél minden lehetséges” (Máté 19,26; Márk 10,27), de még ennél az állításnál is figyelembe kell venni Isten természetét és a realitást. Isten nem változhat egy démonná, nem lehet Bel le Sátán, és nem is hazudik (Titus 1,2). Isten nem válhat az univerzummá sem, ugyanis az természete által elkülönül és jól el is különíthet a világegyetemt l, így aztán lehetetlen panteizmusról beszélni.

Hasonlóképpen egy csodának is a kézzelfogható realitás határain belül kell m ködnie. Egy ostya, ami Krisztus testévé és vérévé „változott át”, és mégis meg rzi eredeti tulajdonságát és állapotát, nem tesz eleget a csoda egyik alapvet követelményének: nem felismerhet , és így nem Isten dics ségére van. Mivel az ostya és a bor változatlan marad, az állítólagos csoda is láthatatlan marad.

A csoda azonban mindenki számára nyilvánvaló (a béna jár, a vak lát, a vihar lecsendesedik, a halott feltámad stb.), különben senki nem tudná, hogy valóban megtörtént, és senki nem dics ítené Istent azért, amit tett.

Természetesen Isten át tudná változtatni az ostyát emberi, hús-vér testté. Keresztel János is azt mondta, hogy „Isten eme kövekb l is támaszthat fiaikat Abrahámnak!” (Máté 3,9; Lukács 3,8), csak hogy ha megtenné, akkor a kövek többé már nem maradnának kövekhez hasonlóak, és nem maradnának érintetlenek az alkotóelemeik sem. Fiák lennének! Az ostya esetén azonban nem ilyen átváltozásról van szó. Az ostya Krisztus testévé válik, de „látszólag ostya marad”.

Ilyen „csodáról” nem olvasunk az Igében. Amikor a Vörös-tenger kettévált, hogy a zsidók száraz lábbal tudjanak átkelni, egyértelm volt a zsidók és az egyiptomiak el tt is, mindannyian látták, és mindenki megértette, hogy ez Isten ereje által történt. Ha ez az „átváltozás csodájához” hasonlított volna, akkor a helyzet a következő : a Vörös-tenger „megnyílt”, bár látszólag ez nem történt meg, a zsidók száraz lábbal „sétáltak” át, bár látszólag át kellett úszniuk. Tegyük fel, hogy Jézus meggyógyította a vak embert, de mégis úgy t nt, hogy nem lát, vagy feltámasztotta ugyan a halottat, csak éppen az azt a látszatot kel-

tette, hogy továbbra is teljesen élettelen. Talán nevetségesek ezek a feltételezések? Pedig pontosan ilyen az „átváltozás csodája” is!

Vegyük például azt a csodát, ami a galileai Kánában történt, amikor Jézus a vizet borrá változtatta. Amikor a násznagy megkóstolta, így kiáltott a v legénynek: „...te a jó bort ekkorra tartottad” (János 2,10). Mi lett volna, ha ezt mondja: „Ez nem *bor*, hanem *vfe!*” A szolgák azonnal válaszoltak volna: „Nem, uram, ez *bor*.” A násznagy jól méregbe jött volna, és bizonyára így kiáltott volna: „Ne próbáljatok engem félrevezetni! Ez úgy néz ki, mint a víz, olyan is az íze, ez nem más, mint tiszta víz!” Tegyük fel azonban, hogy a szolgák továbbra is kitarának amellelt, hogy ami el ttük van, az nem víz, hanem *bor*. Jézus csodát tett: átváltoztatta a vizet borrá, bár *látszólag az továbbra is víz maradt*. Ilyen „csodáról” nem olvasunk a Bibliában! Ha Róma továbbra is kitart állítása mellett, nagyon nehezen tudja majd továbbra is lepel alatt tartani e nyilvánvaló hitetést.

Romlás, kárhoztatás és halál

Egyetlen utolsó érvet nézzünk meg még, ami szintén azt bizonyítja, hogy az átváltozás nem más, mint rászedés. A zsolttáros ezt mondta (Péter is ezt idézte, amikor pünkösdkor beszédet mondott, és Pál is ezt a próféciát említi kés bb): „...nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson” (Zsoltárok 16,10; Apostolok cselekedetei 2,27; 13,35). Jézus Krisztus teste nem indult romlásnak a sírban. A szentelt és „átlényegült” ostyán, amit a betegeknek adnak, és amit imádás céljából a hívek elé tesznek, hamarosan kukacok és más férgek jelennek meg, ha nem használják fel bizonyos időn belül. Ha valóban Krisztus teste lenne, ez nem történhetne meg.

Tragikus tény, hogy a mise a katolikusok számára kárhoztatásra és vádlásra ad okot, ugyanis halálos b nnek számít, ha valaki vasárnap és ünnepnapokon nem megy misére.²⁰ Nemrégiben végeztek egy felmérést, mely során napvilágra került, hogy az Egyesült Államokban él katolikusoknak mindössze 33%-a jár misére „egy bizonyos vasárnap”²¹, és ennél jóval kevesebben járnak *minden* vasárnap. Franciaországban (ahol a lakosság 90%-a katolikus) csak 12% a vasárnapi misére rendszeresen járó hívők számaránya. Ez azt jelenti, hogy a katolikus emberek igen nagy százaléka él halálos b nben, megfosztva a „megszentel kegyelemtől” és „mennybe jutáshoz való jogtól”.²²

Rómának annyira fontos az átváltozás dogmája, hogy képes volt emberek tömegeit máglyára küldeni, ha nem fogadták el. Ezért vált a lángok martalékává 288 angol mártír Véres Mária öt éves uralma alatt, aki, bár a pápai zsarnokság elnyomása után rövid ideig szabadság köszöntött az országra, ezt követően újra visszahozta a katolicizmust Angliába.

Nagyon sok szinte és odaszánt római katolikus kívánta megmenteni Angliát a szeretett „anyaszentegyház” számára, és sokan örültek, amikor a reformáció meghátrálni kényszerült. Ma sok olyan evangéliumi keresztény van, aki örül, ha semmibe veheti a reformáció vívmányait, és ezzel megtagadják Jézus Krisztust és az evangéliumát is. Eközben pedig gúnyt űznek azokból, akik életükkel fizettek azért, hogy az evangélium hozzánk is eljuthasson.

25

Az elárult reformáció

7\ mártírok elégetését a római egyház még soha nem utasította el...; soha nem bánta meg, amit a valdensekkel és az albigensekkel tett...; sem a spanyol inkvizíció tömegmészárlását... az angol reformátorok megégetését. Erről nem szabad elfeledkeznünk, jól el kell raktározni magunkban. Róma nem változik.

J. C. Ryle, anglikán püspök, 1885

71 római katolikus egyház nem más, mint utánzat...; a legrosszabb és a legördögibb fajta...; az antikrisztus egyik megnyilvánulási formája...; amit meg kell tagadni és el kell utasítani...

D. Martin Lloyd-Jones

Nem ismerek senkit, aki annyira odaszánná magát a kereszténység alapvető tanításainak, mint a katolikusok.

W. A. Criswell, egykori vezető, baptista gyülekezet¹

Arra a meggyőződésre jutottam, hogy a saját hitem lényegében megegyezik az ortodox római katolikusokéval.

Billy Graham²

Ma egyre több evangéliumi keresztény vall olyan nézetet, ami gyökeres ellentétben áll mindazzal, amiben a protestánsok több mint 400 éven át hittek. A reformációt - ha egyáltalán megemlékeznek róla - úgy emlegetik, mint valami szükségtelen elszakadást egy olyan egyháztól, ami addig is bibliai és evangéliumi alapon állt. Manapság számos evangéliumi keresztény tesz olyan kijelentést, mely kétségbe vonja mártírok millióinak meggyezését, akik inkább a halált választották, mintsem elfogadják az átlényegülést, a purgatóriumról, a bünbocsátó cédulákról, a szentek imádásáról szóló tanításokat, illetve Róma rituálékra és cselekedetekre épülő, hamis és romboló evangéliumát. Ha a katolicizmus mindig is szilárdan állt a „kereszténység alapvető tanításain”, akkor mi szükség volt egyáltalán a reformációra?

Ha ma ezeknek az evangéliumi keresztényeknek igazuk van, akkor a Róma által az évszázadok során elpusztított embermilliók nem a hitükért haltak meg, hanem csak egy félreértés miatt. Milyen tragikus! Ha az evangéliumi és a katolikus doktrínák „lényegüket tekintve megegyeznek”, akkor az egész reformáció egy olyan hihetetlen tévedésre épült, amire csak most, mintegy négy évszázaddal később kezdenek ráébredni. Ha azonban ez mégsem teljesen így van, és ha tényleg lényeges különbség volt a katolikus és protestáns nézetek között a legalapvetőbb doktrinális kérdésekben a reformáció idején, akkor ez ma miért nincs így? Talán változott azóta a katolicizmus?

Már láttuk eddig is, hogy a római katolicizmusnak azok a dogmái, amiket a mártírok nem tudtak magukévá tenni, azóta sem változtak. Az evangéliumi keresztények viszont azóta sem választottak más evangéliumot, mint a hit által és kegyelemből való megigazulás evangéliumát, amit a reformátorok is hirdettek. Természetesen olyanok, mint Billy Graham vagy W. A. Criswell, Krisztusnak odaszánt, éveken át tartó szolgálatukkal azt bizonyították, hogy ők sem akarnak semmilyen más evangéliumot elfogadni, mint Isten kegyelmének evangéliumát, melyet Jézus Krisztusban vehetünk át. Így aztán meglehetősen nehéz megérteni azt, hogy ők és még sok teljes evangéliumi keresztény vezető miért vallják most azt, hogy a hitük lényegét tekintve megegyezik a római katolicizmussal. Elképzелhetetlen, hogy a protestánsok elz generációjához tartozó bármelyik hívő ezt mondta volna.

E könyv megírásának egyik legfontosabb célja az volt, hogy eloszlassa a katolicizmussal kapcsolatos óriási félreértéseket. Róma valódi szándékát mézes-mázos szavakkal igyekszik leplezni, és valódi énjét

m vészi alkotások és a kegyesség megható megnyilvánulásai mögé rejti. Mindaz, amit eddig feltártunk ebben a könyvben - a legutóbbi jugoszláviai háború valódi mozgatórugóit, a papok széles körben elterjedt tisztátalan szexuális életét, a válások tízezreit - minden bizonnyal mehökkentette a kedves olvasót, talán néhányan sértve is érzik magukat. Ez azért van, mert Róma uralja a tömegkommunikációs eszközöket, és egy olyan képet fest magáról, ami nagyon megnehezíti, hogy az igazság váljon hihetővé az emberek számára.

Ha már egyesítik politikai és szociális érteket, miért nem hirdetik együtt katolikusok és protestánsok az evangéliumot az egész világon? Hitvallásuk és erkölceik ugyanazok. Az a „jelentéktelen különbség a tanításaikat illetően” aligha lehet olyan nagy horderejű, hogy megoszsza a keresztényeket. Nos, így gondolkozik sok teljes evangéliumi keresztény vezető, és az érteket követők - áldozatul esve ugyanannak a megcsalattatásnak - örömmel el is fogadják mindezt.

Elfelejtett történelem, lábbal tiport igazság

A reformáció kora már annyira távolinak tűnik, hogy sokan szinte már el is feledkeztek róla. Fontos, hogy minden tényt - még akkor is, ha az nem éppen kellemes - emlékezetben tartsunk, hogy el tudjuk oszlatni mindazt a téves felfogást, amire az új ökumenizmus épül, és amit olyannyira hangoztat. Sok kereszténynek csak nagyon halvány fogalma van arról, hogy akkor régen mi ellen is „protestáltak”, és még kevesebben értik ennek mostani jelentőségét. Még egy olyan állhatatos teljes evangéliumi keresztényt is, mint Billy Graham, sok más teljes evangéliumi vezetőhöz hasonlóan, látszólag képes volt meggyőzni Rómát. Graham három alkalommal tett látogatást II. János Pál pápánál, és a pápával való beszélgetése alapján „a világ legnagyobb evangélistájának”³ nevezte a szentatyát. Azt is hozzátette, hogy a közöttük meglévő teológiai különbségek „jelentéktelennek számítanak, ha az egyén üdvösségéről van szó”.⁴ A pápa természetesen nem volt szinte Grammellel, és ez világosan látható Róma hivatalos tanításából is. Erről a tanításról azonban sok evangéliumi keresztény meglehetősen rosszul informált.

Sok evangéliumi keresztény annyira szeretne katolikusokkal együtt munkálkodni, hogy elfogadják a Róma önös érdekeit szolgáló történelemhamisításokat anélkül, hogy maguk is utánanéznének a tények -

nek. Úgy vélik, hogy Rómának a békér l, a szeretetr l és a krisztusi testvériségr l szóló ünnepélyes kijelentései nagyon szinték, és ez elegend indok arra, hogy megbocsássuk és elfeledjük a múltat.

Még jó szándékú evangéliumi keresztény szervezetek és vezet k is néha igyekeztek mell zni bizonyos tényeket, hogy ne sértsék ezzel a katolikusokat, akik felé evangélizációs szolgálatuk irányult. Wilson Ervin a következ klasszikus példát említi:

A BGEA [Billy Graham Evangéliumi Szervezet] megszerezte a klasszikus, Henry H. Halley-féle bibliai kommentár, a *Bibliai kézikönyv* (*Pocket Bible Handbook*) nyomdai jogát... A kézikönyv milliók mártíromságát is leírta, akik Róma miatt szenvedtek... [Az 1962-es Billy Graham kiadásban] a Graham Szervezet nem szerepeltette ezeket az oldalakat...⁵

Ugyanilyen kihagyásokra került sor az 1964'es és 1969-es kiadásokban is. Ennek eredményeként az olvasók el l elrejtettek egy tucat oldalnyi, rendkívül fontos információt és történelmi tényt. Ezek az oldalak jó néhány pápa tisztátalan és gonoszságokkal teli életér l számoltak be, illetve arról, hogy Róma hogyan üldözte és mészárolta le a keresztényeket évszázadokon keresztül, még a reformációt megelőző id szakban is. A következ kben az eredeti, Halley-féle kiadásból olvashatunk néhány érdekes történelmi tényt. Van ma is néhány olyan példány, amelyben szerepelnek ezek a részek, a Billy Graham-féle kiadásból azonban pontosan ezek hiányoznak:

[Az albigensek] nagyon gyakran kiprédikálták a [katolikus] pap-ság és a zarándokok erkölcstelenségét, a szentek, képek és szobrok imádását...; ellentmondtak a római egyház állításainak, és sokat tanulmányozták a Szentírást... 1167-re már minden valószínűség szerint Dél-Franciaország lakosságának túlnyomó része hozzájuk tartozott...

1208-ban III. Ince pápa keresztes hadjáratot indított ellenük. Olyan véres háború volt ez, amely teljesen kiirtotta az albigeneket, és amelyhez hasonló csak kevés volt a történelem során. A városok lakóit egymás után hányták kardélre, nemre és korra való tekintet nélkül. Mintegy 100 év leforgása alatt az albigeneket teljesen kiirtották.

Képzeld csak el, ahogy szerzetesek és papok szívtelen kegyetlenséggel és embertelen brutalitással irányítják a kínzásokat, ártatlan férfiak és n k elevenen való elégetését — és persze mindezt Krisztus nevében, „Krisztus földi helytartójának” közvetlen utasítására!

... 1572. augusztus 24-én háromezer hugenottát - köztük szinte valamennyi vezetőjüket - mészároltak le [Szent Bertalan-éjszakája].

A francia protestánsok közül mintegy 70 ezer halt mártírhalt, és több mint 200 ezer ember kényszerült protestáns országokba menekülni?’

Miért volt szükség reformációra?

Szoltunk arról, hogy már a reformáció eltti évszázadokban is léteztek egyszer keresztény közösségek, amelyek a katolikus egyházon kívül alakultak ki. Az ilyen közösségekhez tartozó hívők nem szenvedhették el Róma eretnekségeit és képmutatását, és a pápát sem fogadták el. Ezért százezrével vállalták még a legszörnyőbb halált is. Keresztes hadjáratokat indítottak ellenük (ugyanúgy, ahogy a zsidók és a muzulmánok ellen is később, azzal a céllal, hogy kiűzzék őket a Szentföldről). Ne felejtsük el, hogy III. Ince pápa 60 ezer embert mészároltatott le egy nap alatt, és az eseményt „pápaságát megkoronázó tettnek” értékelte.

Ezeknek az üldözött keresztényeknek a bizonyoságtételei és az általuk kiadott Biblia-fordítások alapján olyan emberek kezdtek hinni az evangéliumban, mint John Wyclif (1329-84), Húsz János (1373-1415) vagy Johannes Geiler von Kaysersberg (1445-1510), és ők is elkezdték azt prédikálni többi katolikus társuknak. Közülük szinte valamennyien erosen hittek az evangéliumban, és még a lángnyelvek borzalmai között is hűségesek maradtak hitükhöz. Valójában ők tekinthetők a reformáció előfutárainak.

Bár Nyugaton ma már nehezen lehetne eretnekeket törvényesen halálra ítélni, mégis nagyon nehéz evangéliumi kereszténynek lenni Latin-Amerika bizonyos részein, illetve Európa olyan országaiban, ahol a katolicizmus a fő erősség. Ezeken a helyeken az igazságot minden eszközzel elnyomják, és egy átlag katolikus hívő számára szinte alig kínálkozik egész élete során alkalom arra, hogy megismerje a Biblia evangéliumát. Amikor ilyen területeken járunk, azonnal érezhet Rómának az evangéliummal ellentétes érzülete, és ilyen módon jobban át tudjuk érezni, hogy milyen is lehetett ez a reformáció idején.

Amikor nemrégiben spanyol ismerőseimmel beszélgettem, megkérdeztem őket, hogy régen hogyan élték mindennapi életüket római ka-

*Az itt szereplő számadatok eltérnek a hivatkozott Halley-féle kiadástól; helyettük a legújabb kutatási eredményeknek megfelelő számokat közöljük - *a ford.*

tolikus hívekként, mi az, amiben hittek, és hogyan lettek keresztények. Megindító történeteket hallottam. Elmondták, hogy régen gyóntak és misére jártak, Mária és a szentek képei, illetve szobrai el tt térdeltek és imádkoztak, gyertyákat gyújtottak, állandóan keresztet vetettek, és remélték, hogy egyházuk végül majdcsak betuszkolja ket valahogy a mennybe. Aztán már csak reménykedni tudtak abban, hogy haláluk után a barátok és a rokonok elég misét mondatnak majd értük, hogy aztán így kikerülhessenek a purgatóriumból.

Egyik férfi egy temet ben ismerte meg az evangéliumot, ott, ahová a katolikusok jártak a szent ünnepeken, hogy a szentekhez és az seikhez imádkozzanak. Evangéliumi keresztények egy csoportja, akik tudtak err l a pogány szokásról, odajöttek a temet höz, és elkezdtek keresztény nyomtatványokat osztogatni. Egy másikuk egy irodalmi értekezés olvasása során találkozott az örömhírrrel. Az értekezést barátja mérgében összetépte és ledobta a földre. Ez a buzgó katolikus fiatalember már annyira ki volt éhezve az igazságra, hogy nagy nehézségek árán az összetépett darabokból újra összeállította az értekezést, elolvasta, és megtért.

Még jóval azután is, hogy a reformáció megvetette a lábát, a kereszténnyé válás életveszélyes volt olyan katolikus országokban, mint Spanyolország, Olaszország, illetve Európa olyan nagyobb kiterjedés területein, ahol a fanatikus katolicizmus jó pozícióban maradt. Mivel az el z fejezetekben els sorban Európával foglalkoztunk, fordítsuk most figyelmünket egy kicsit Angliára (Anglia általában nem tekinti magát Európa részének - a ford, megj.), és nézzük meg, hogyan ütötte fel a fejét a reformáció azon a területen. Érdekes, hogy ma nem feltétlenül tekintik el rehaladásnak a reformáció idejét, és éppen ezért nem is igen tisztelik.

Anglia helyzete egyedülálló volt. Mivel az egész ország végül protestáns uralom alá került, menedéket nyújtott mindazok számára, akik idáig eljutottak. D. Antonio Gavin, egy volt spanyol katolikus pap, aki a XVIII. század elején menekült Angliába, miután keresztény lett, így ír:

[Amikor] Istennek úgy tetszett, hogy az kegyelme által legy zte bennem mindazt az elfogultságot, amit azzal a romlott egyházszal szemben éreztem, amelyben felnevelkedtem..., azonnal el kellett hagynom Spanyolországot, ugyanis ott, ha valaki nem vallja magát nyíltan a római valláshoz tartozónak, azonnal halálra ítélik.'

VIII. Henrik, Anglia új „pápája”

Már a Luther-féle ébredés el tt is megvoltak Angliának a maga reformátorai, akik a szentelt ostyát „csak egyszer en kenyérnek” mondták, tagadták, hogy a papnak különleges hatalma lenne arra, hogy feloldozzon embereket a b n alól, nem hittek abban, hogy „a különböző szentségek szükségesek az üdvösséghez”, illetve hogy a „zarándoklatoknak, szent ereklyéknek, a halottakért mondott imáknak” bármi értékük lenne. Arról tettek bizonyosságot, hogy „az ember egyedül csak hit által nyerhet üdvösséget..., [és] kizárólag a Biblia, nem pedig az egyház kell, hogy legyen a hit egyetlen alapja és irányadója...” A katolikus hitt l való „elhajlásuk” miatt ezek közül az „eretnekek” közül sokan a lángok martalékává váltak már jóval azel tt, hogy Németségban a reformáció elkezd dött volna (1517).⁸

A mártírok szent életének fényében az angol klérus és egyház romlottsága még inkább nyilvánvaló volt a hétköznapi ember számára. Még néhány egyházi vezető is az egyre inkább elburjánzó erkölcstelenségr l beszélt. 1489-ben Morton érsek olyan apátokat hívott vissza az egyházi szolgálatból, akik „nyilvánosan és folyamatosan utcán kkel és ágyasokkal éltek” együtt az apátság falai között, illetve sok szerzetest azzal vádolt, hogy „buja életvezetésükkel... még a szent helyeket is meggyalázzák, Isten templomát pedig az apácákkal létesített szexuális kapcsolatukkal szentségtelenítik meg...”⁹ Egyébként az egyházat utálat vette körül hatalmas vagyona és az emberekre kivetett magas adóterhek miatt. 1500-ra az állítólag „mennyei kincsekre néz ” egyház megszűnt a legnagyobb földbirtkosnak számított, Anglia teljes vagyonának mintegy ötödét tartotta kézben.¹⁰

Érthető, hogy az általános közhangulat teljesen VIII. Henrik pártjára állt, amikor spanyol hitvesét l való válása ügyében szembekerült a pápával. Henrik egyébként elkötelezett katolikus volt, és a pápa egykor a „hit védelmezője” címet adományozta neki tüzes, polemikus művéért, mely *A hét szentség védelmezése Luther Márton ellen (Assertion of the Seven Sacraments Against M. Luther)* címet viseli. A „hit védelmezője” címet egyébként azóta is viselik az angol protestáns uralkodók. A király, VIII. Henrik, fel akarta bontani Aragóniai Katalinnal kötött házasságát, hogy feleségül vehesse a fiatalabb, szebb és remélhetőleg termékenyebb Boleyn Annát. Róma nem sokkal azel tt bontotta fel Henrik testvérének, Margitnak, a skót királynéknak a házasságát. VII. Kelemen azonban annyira szorult helyzetben tartotta Katalin unoka-

öccse, V Károly császár, hogy megtagadta VIII. Henrik kérését. Henrik válasza erre az volt, hogy szakított Rómával, és az angol katolikus egyház fejévé nyilvánította magát.

Támogatva a királyt, az angol parlament alsóháza számos vádat hozott fel a római hierarchia ellen: „a klérus pénzt fogad el a szentségek kiszolgáltatásáért; a püspökök bizonyos fiatalembereket [fattyaikat], akiket unokaöccseiknek neveznek, különleges el nyökben részesítenek...; a püspöki kar minden lehet séget megragad, hogy adókat és különféle bírságokat vessen ki; ugyanez a testület sok olyan személyt tartóztat le és börtönöz be, akik ellen nincs vád... stb.” A dokumentum azzal ért véget, hogy „kérték a királyt, hogy vezessen be bizonyos [de semmi esetre sem protestáns] reformokat ezekben a kérdésekben, és orvosolja azokat”.¹¹

A parlament végül 1534- november 11-én megszavazta az ún. szupremácia-törvényt (amely a legf bb hatalmat garantálja a királynak), és így gyakorlatilag az ízig-vérig még mindig katolikus VIII. Henrik lett a pápa helyett az angol egyház feje. A sors iróniája, hogy az angol protestáns uralkodók is ugyanezt a címet öröklik azóta. Will Durant err l így ír:

A vallás és a politikai élet területén ett l kezdve Henrik határozta meg, hogy az emberek miben higgyenek. Mivel teológiája - a pápai tekintélyt kivéve - minden tekintetben katolikus maradt, fontosnak tekintette a katolikus tanítások protestáns bírálóinak és a saját legfels bb hatalmát kritizálóknak az üldözését...

A teológiai „örömtüzek” uralkodása végéig szünet nélkül égtek... Egy ilyen során vesztette életét egy fiatal asszony, Anne Askew is, aki még öt órán át tartó vallatás után is ragaszkodott „eretnek” hitéhez. „Amit ti a ti isteneteknek neveztek” - mondta vallatásakor -, „nem más, mint egy darab kenyér. Ha bizonyítékot akartok erre, akkor hagyjátok csak egy kis dobozban néhány hónapig, és látni fogjátok, hogy megeszi a penész.”

Szinte halálra kínozták, hogy kiszedjék bel le a többi eretnek nevét is, de még haláltusáját is némán vívta. A veszt helyre is úgy ment, hogy „boldog volt, mert a menny felé tartott”.¹²

Az eretnekek megégetéséért Lincoln püspöke még „negyven napig tartó b nbocsánatot is ígért azoknak a jó keresztényeknek, akik hozzák a rozsét, hogy még jobban élesszék a tüzet”.¹³

Anglia „királyi pápájának” uralkodása a terror id szaka volt. VIII. Henrik alattvalói sohasem tudhatták, hogy melyikük feje lesz a követ-

kez , amelyik porba hull, akár katolikusok, akár protestánsok voltak. Voltak katolikusok, mint például John Fisher püspök, vagy Thomas More (Morus Tamás), akiket azért fejeztek le, mert nem értettek egyet azzal, hogy a király egyben az angol egyház feje is. Később a protestánsok sem nézték jó szemmel, hogy egy protestáns uralkodó is megtartja magának ezt a címet, de ezért soha nem végeztek ki egyetlen alattvalót sem.

Felkészülés egy különleges szerepre

VIII. Henrik zsarnoki uralma Angliát egy különleges szerepre készítette fel. Az ország vallása az uralkodó vallását követte. Amikor a protestáns reformáció végül elérte Angliát, az egész ország vallásává vált, és így azt a menekültek szigetévé tette mindazok számára, akik a katolikus üldöztetés miatt menekültek a világ különböző részeiről. A nagy mézárások miatt Franciaországból odamenekült hugenották teljesen átalakították és felvirágoztatták az angol ipart. Keresztény misszionáriusok hagyták el az angol partokat, hogy a föld minden részére elvigyék az evangéliumot. Durant nagyon jó összefoglalást ad erről:

[Henrik] azt hitte, hogy úgy helyettesítheti a pápát, hogy eközben a régi hit érintetlen marad...; azonban a pápasággal való sikeres szembefordulása, a kolostorok feloszlatása, a klérus állandó megalázása, az egyházi vagyon kisajátítása, valamint a kormányzó testület nagymértékű elvilágiasodása olyannyira meggyengítették egyházi tekintélyt és hatalmát, hogy előfutára lett azoknak a teológiai változásoknak is, amelyek majd Edward király, illetve később Erzsébet királynő uralkodása idején valósultak meg...

Mivel a pápaság kiszorult az angol államügyek irányításából, az emberek egy időre teljes mértékben az államnak voltak kiszolgáltatva. Ez hosszú távon azonban arra kényszerítette őket, hogy egyre inkább éljenek azzal a jogukkal, hogy szemmel tartásuk uralkodóikat, és az évtizedek elteltével egyre több szabadságot vívjanak ki önmaguk számára... Talán Erzsébet vagy Shakespeare sem lett volna, ha Angliát nem erezti szabadon legrosszabb és legerősebb királya.¹⁴

A reformáció legfontosabb előkészítője Angliában azonban az volt, hogy egyre többen kezdték olvasni a Szentírást. Már VIII. Henrik uralkodása alatt is csempészték be példányokat a Tyndale-féle angol nyelvű Újszövetségbe, elsősorban Németországból, ahol a könyvet ki-

nyomtatták. London püspöke összegyűjtette az összes fellelhető példányt, és nyilvánosan elégette a Szent Pál-keresztnél. A Szentírás beáramlását azonban, a megváltás és a szabadság tüzeit, amit lánggra lobbantott az éhes szívekben, semmi sem tudta megállítani, még az a kormányrendelet sem, amely betiltotta az „eretnek kiadványok behozatalát és birtoklását”.

Amikor egy hitbuzgó katolikus megróttá Tyndale-t azért, hogy legfőbb vágya a Bibliát angol nyelvre lefordítani és kiadni, Tyndale nagyon szintén a következőt válaszolta:

„Ha Isten megkíméli az életem, nemsokára elérem azt, hogy egy szántóvető fiú többet fog tudni a Szentírásról, mint Ön.”

Tyndale vágya és imája meghallgatást nyert, és az igazság izzó parazsa Angliában olyan tűzvészbe csapott át, amit senki és semmi nem tudott eloltani.

Tyndale 1536-ban máglyahalált halt. Ekkor még mindig VIII. Henrik volt a trónon. A mártír utolsó szavai ezek voltak: „Uram, nyisd meg Anglia királyának szemét!” Henrik 1547-ben halt meg, és szeme már soha nem nyílt meg. „Óriási pénzüsszeget hagyott hátra, hogy fedezze azoknak a miséknek a költségét, amiket lelke nyugalmaért mondanak majd.”¹⁵

Az angol reformáció mártírjai

VIII. Henrik halála egy értelem protestantizmusnak nyitott ajtót. Fia, VI. Edward még csak tízéves volt, amikor apja helyébe lépett a trónon. Felszínes tanácsadók játékszerévé vált egy olyan küzdelemben, amit a még mindig hatalmon levő földesurak és nemesek, valamint a szegénységhez kötött bérlők és parasztok vívtak egymással. Mind a politikai, mind a vallási szabadság még csak álom volt.

A gyermekkorától fogva beteges Edward 15 éves korában meghalt, vagyis túl fiatalon ahhoz, hogy szerencsétlen uralkodásáért hibáztatható lett volna. Utókövette a trónon Lady Jane Grey, aki protestáns uralkodó volt, és akit akarata ellenére kényszerítettek trónra 1553-ban, majd öt nappal később meg is fosztották attól, amikor a közakarat a Tudor házból való Máriát, a jogos trónörökösöt juttatta hatalomra. Buzgó katolikus hite volt az, ami Máriát a betegség éveiben és a száműzetésben életben tartotta. Hamarosan kiérdekelte azt a nevet, ahogyan a történelem máig is emlegeti: Véres Mária.

A katolicizmus lett újra a hivatalos vallás. A „protestantizmust és más eretnokségeket” törvényellenesnek minősítették, betiltották a protestáns igehirdetést és minden ilyen kiadványt.¹⁶ Az első szerencsétlen áldozatok között volt Jane Grey, akit mielőtt lefejezték volna, így szólt a kivégzését néző tömeg előtt:

Valóban úgy tűnik, hogy semmi más nem menthet meg, csak Istennek a kegyelme, ami az Fiának, Jézus Krisztusnak vére által van. Bevallom azonban, hogy amikor megismertem Isten Igéjét, nem szenteltem túl sok figyelmet neki, helyette önmagam és a világot szerettem... Most azonban mégis hálát adok Istennek, hogy az jószágából lehet séget adott nekem arra, hogy megbánjam a bűnemet... Uram, a Te kezébe teszem le szellememet és lelkemet!¹⁷

Kezdetben Anglia örömmel fogadta a katolicizmus visszatértét. (Az emberek többsége nem is értette egyébként, hogy 'mi' van szó.) Sajnálatos módon az igazságra a máshitűek üldözése során derült fény Vörös Mária öt éves uralkodása alatt. „Az üldözések szenvedő alanyai úgy tekintettek a borzalmas megpróbáltatásokra, mint az evangélium melletti nyilvános bizonyosságtétel Istentől elrendelt módjára.”¹⁸ R. Tudor Jones egyháztörténész ezt írja:

A mártírok többsége egyszer ember volt, közöttük sok asszony is... Hosszas vallatásukról nagyon sok írásos beszámoló maradt fenn, amelyekből megtudjuk, hogy első sorban az Igébe vetett hitükre, a Biblia tekintélyére, a kenyér átlényegülésére és olyan római katolikus gyakorlatokról faggatták őket, mint a szentek kultusza, a halottakért mondott ima vagy a purgatórium.

Rendkívüli volt ezeknek az [egyszer] embereknek a magatartása, a hitük melletti elkötelezettségük, illetve az, hogy milyen kivételes képességgel rendelkeztek arra, hogy védjék magukat. Legszenvedelmesebbnek számított arra, hogy védjék magukat. Legszenvedelmesebbnek számított arra, hogy védjék magukat. Legszenvedelmesebbnek számított arra, hogy védjék magukat. Legszenvedelmesebbnek számított arra, hogy védjék magukat.¹⁹

John Foxe szemtanúja volt ezeknek a kegyetlen üldözéseknek, és minderről hiteles történelmi beszámolót is adott. *Mártírok könyve* (*Book of Martyrs*) című művében részletesen is leír sok vallatást és kivégzést. Mária királynő halála után ennek a klasszikus műnek egy-egy példányát odaláncolták minden szószékhez, hogy bárki olvashassa, aki akarja. Foxe beszámol arról, hogy a bebörtönözött Thomas Cranmer érseket annyira megfélemlítették, hogy végül aláírt egy Rómának behódoló dokumentumot, melyben elismerte a kenyér és a bor átváltozásá-

nak igazságát. 1556. március 21-én a Sz z Mária templomban óriási tömeg el tt kellett nyilvánosan beszámolnia „eretnekségeir l”. Cranmer érsek összeszedte minden bátorságát, ráborította az asztalt ellenségeire, és bátran kijelentette:

És most, mivel már úgylis elérkezett az utolsó órá...., és látom, hogy vagy a mennybe, vagy a pokolba kerülök hamarosan, most, itt, mindenki el tt megvallom a hitemet...

A legjobban az bántja a lelkiismeretemet, hogy széles körben nyilvánosságra hoztak egy olyan írást, ami teljesen elferdíti az igazságot az én nevemmel. Kijelentem mindenki el tt, hogy ezzel az írással egyáltalán nem vállalom közösséget, és csakis halálos fenyegetés miatt írtam alá...

És mivel a kezemmel követtem el ezt a b ntettet, vagyis olyat írtam alá, ami teljesen ellenkezett meggy z désemmel, ezért a kezemnek kell b nh dnie legel ször: ez fog el ször a lángok martalékává válni.

Ami pedig a pápát illeti, róla az a véleményem, hogy Jézus Krisztus ellensége, egy antikrisztus, és minden tanítása hazug.²⁰

A megdöbbsent pápisták igyekeztek mielőbb elhallgattatni, majd elvezették a veszt helyre, az Oxfordi Egyetemhez tartozó Balliol College mellé, ugyanarra a helyre, ahol Hugh Latimer és Nicholas Ridley püspököket hat hónappal azelőtt máglyán elégették. Foxe beszámol arról, hogy Cranmer érsek valóban megtartotta szavát: „jobb kezét el renyújtotta, és egyetlen rezzenés nélkül tartotta a lángokba. Még mielőtt a testét is elérték volna a lángok, többször felkiáltott: „Ez a haszontalan jobb kéz!”..., majd hangja elhalt a szenvedéstől, míg végül István szavai hangzottak fel: „Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!”²¹

Oxfordban a Balliol College előtt ma is látható az utcán egy macskak be kirakott kereszt, a szemközti épület falán pedig egy emléktábla. Ezek jelzik, hogy ott égették meg Cranmer érseket, Ridley és Latimer püspököket, amiért tagadták, hogy a kenyér és a bor lényegileg átváltozna az úrvacsora során. Egy következő sugárút sarkán egy másik emlékmű áll közel 153 éve. Ma már csak kevesen látogatnak el ide, és sokan még csak észre sem veszik. Azok, akik mégis megállnak mellette, a következő feliratot olvashatják:

ISTEN DICS SÉGÉRE ÉS AZ SZOLGÁINAK, THOMAS CRANMER, NICHOLAS RIDLEY ÉS HUGH LATIMER PÜSPÖKÖKNEK, AZ ANGLIKÁN EGYHÁZ F PAPJAINAK EMLÉKÉRE, AKIK EZEN A HELYEN VESZTETTÉK ÉLETÜKET A MÁG-

LYÁN. BIZONYSÁGOT TETTEK A SZENT IGAZSÁG MELLETT, ÉS EZEK MELLETT A RÓMAI EGYHÁZNAK ELLENTMONDVA IS KITARTOTTAK. ÖRVENDEZTEK, MERT NEMCSAK AZ ADATOTT MEG NEKIK, HOGY HIHETTEK JÉZUS KRISZTUSBAN, HANEM AZ IS, HOGY SZENVEDHETTEK ÉRTE. EZT AZ EMLÉKM VET KÖZADAKOZÁSBÓL EMELTÉK A MI URUNK MDCCCXLI-DIK ESZTENDEJÉBEN.

Durant szerint „ahogy a kivégzések egyre nagyobb mértéket öltöttek, úgy vált egyre nyilvánvalóbbá, hogy épp ellenkező hatást váltanak ki, mint amit vártak tőlük. A mártírok ugyanis a protestantizmust erősítették, ahogy az első századok mártírjai a korai kereszténységet. Sok katolikus hívőben okozott zavart az áldozatok szenvedése és állhatatossága”. Véres Mária „a még katolikus Angliának a római egyház legrosszabb oldalát mutatta be. Amikor meghalt, Anglia teljesen készen állt arra, hogy elfogadja azt az új hitet, amelynek megsemmisítésén királyné je annyit fáradozott”.”

A történelem meghamisítása

Máriát féltestvére, Erzsébet követte a trónon, aki újra a protestantizmust juttatta uralomra Angliában, véget vetve ezáltal a pápa hatalmának Anglia földjén. A szabadság frissítő szellője járta át az országot, de nem zavartalanul. A pápa ugyanis bosszút forralt, és meg volt győződve arról, hogy királyi alattvalókból álló hatalmas hadserege, akiket a bűn alól való feloldozás által is bátorított, hajlandók bármikor teljesíteni parancsát.

Ahogy ezt már az előbb is említettük, 1570. februárjában V. Piusz pápa Erzsébet királynét eretneknek nyilvánította, megfosztotta országától, megtiltotta alattvalóinak, hogy engedelmeskedjenek neki, és kiátkozta azokat, akik segítségese maradtak hozzá.²³ Erzsébet és Anglia nagy része azonban, egyszer sem vett tudomást a pápa heves kirohanásáról. Róma sok fanatikus híve azonban úgy gondolta: rajtuk a sor, hogy megfosszák a tróntól a királynét.

Az erre irányuló összeesküvést azonban leleplezték, az összeesküvést letartóztatták, és mintegy 120 papot és 60 világi személyt kivégeztek. Ez esetben nem hívő üldözéséről volt szó, akik mártírhálál haláltak hitükért, hanem összeesküvést végeztek ki felségárulásért. Érdekes módon ezeket az árulókat minden évben „angol mártírokként” ün-

neplik, míg azokról, akik máglyahalált haltak Jézus Krisztusba vetett hitükért a katolikus uralkodók idején, meg sem emlékeznek.

A hitükért mártírhalt halt keresztények említése sértené a katolikusokat, és veszélyeztetné a Rómával folytatott ökumenikus párbeszédet. Ezért aztán meghamisítják a történelmet. Gyakorlatilag ma már evangéliumi keresztény vezetők is gúny tárgyává teszik a reformációt, a reformáció mártírjait, és Rómával egy közös bizalomra és együttműködésre épül, új szellemi közösséget igyekeznek kialakítani. Michael de Semlyen szenvedélyes hangvételű írásában a következőket olvashatjuk:

Sokunkat abban a meggyőződésben neveltek, hogy hitünk mártírjai azok voltak, akik a lángok között vesztették életüket, mert nem voltak hajlandók megtagadni a Szentírásba vetett hitüket...

...1987 novemberében azonban furcsa módon minden rangosabb napilap, a televízió és a rádió nagy figyelmet szentelt „az angol mártírok” tiszteletének.

...Nem kis meglepetést okozott számunkra, amikor rájöttünk, hogy arról a 85 római katolikusról van szó, akiket azóta „a protestáns reformáció ellen küzdő sokként” emlegetnek. Ezeket az embereket a pápa Rómában boldoggá avatta Mark Santer, Birmingham anglikán püspöke jelenlétében.²⁴

De Semlyen. tájékoztatja az olvasót arról is, hogy „a 85 angol mártír” 1987-es boldoggá avatásáról szóló nagy sajtóhadjárat idején a londoni Egyesült Protestáns Tanács a következő részletes beszámolót küldte el az angol napilapok szerkesztőjeihez, de *egyik újság sem közölte le az írás egyetlen részletét sem*. A Protestáns Tanács írásában ez állt:

Ha valaki szem előtt tartja a történelmi igazságokat, nem lehet elégedett a római egyház kijelentésével, miszerint az a 85 angol alattvaló, akiket a pápa „boldoggá avatott”, mártír volt, vagyis kizárólag hitükért kellett szenvedniük. Az a 288 mártír, akit I. Mária öt éves uralkodása alatt végeztek ki, valóban kizárólag hitéért szenvedett. Kizárólag vallásukon alapuló vádakhoz hozták fel ellenük, főleg azt, hogy elutasították az átlényegülésről szóló hivatalos egyházi tanítást... Azt soha nem tagadták, hogy Mária Anglia törvényes uralkodója, soha nem támogatták ellenségeit, soha nem szerveztek lázadást vagy polgárháborút, de még csak zendülést sem...

A felségárulásnak ilyen vádjaival ítélték viszont halálra a szóban forgó római katolikusokat Erzsébet uralma alatt, illetve az utókövet uralkodók idején, nevük mégis azok között szerepel, akiket a római pápa nemrégiben „boldoggá” avatott...

I. Erzsébet uralkodásának első tizenegy évében egyetlen katolikust sem végeztek ki, bár V. Piusz pápa mindent megtett azért, hogy lázadást szítson az uralkodó ellen, és arra is parancsot adott, hogy ne engedelmeskedjenek a királynak, különben kiátkozza őket az egyházból. Vitathatatlan tény, hogy egyetlen római katolikust sem végeztek ki vallási meggyőződése miatt, valamint az is, hogy a „boldoggá avatott” személyeket azért ítélték halálra, mert támogatást nyújtottak azoknak a „papoknak”, akik az uralkodó trónfosztását tervezték. A 85 „angol mártír” közül 63 „papnevelő és valódi pap” volt, akik külföldön folytatták tanulmányaikat, és akiket csak azért küldtek vissza Angliába, hogy megszervezzék a pápa összeesküvését, ami az angol trón aláaknázására irányult. Az események XIII. Gergely pápa után még inkább felgyorsultak, ugyanis 1580-ban elrendelték Erzsébet meggyilkolását, illetve megszervezték Angliának 1588-as meghódítását... (a spanyol Nagy' Armada hadiflotta Angliára legyőztesére indult, de az angol flotta és egy hatalmas tengeri vihar szinte teljesen megsemmisítette - a ford. megj.).

Ha valakinek tudomása van a fenti történelmi tényekről, lehetetlen, hogy a szó igazi értelmében mártírnak mondja ezeket az embereket. Sőt, éppen ellenkezőleg: Róma egyháza éppen azon fáradozik, hogy áruulokat, kémeket és összeesküvéseket magasztaljon fel.²⁵

Az elárult reformáció

Megmagyarázhatatlannak tartom, hogy az angolok miért kerülnek az igazi mártírok emlegetéséből, és helyette miért tisztelik a zendüléseket okozó felségárulókat. Amikor 1991-ben az anglikán egyház George Careyt Canterbury érsekévé nevezte ki, egészen Anglia reformáció előtti idők szakához nyúlt vissza, és méltatta Canterbury katolikus érsekeit. Eközben persze szándékosan nem tett említést azokról, akik bár ugyanezt a hivatalt viselték, szilárdan ellenálltak Róma gaztetteinek. A legszembetűnőbb talán az volt, hogy szándékosan kihagyta az első protestáns canterbury-i érsek, Thomas Cranmer nevét, aki pontosan azért a hitért szenvedett mártírhalált, amire Carey felesküdt, hogy védelmezni fogja.

A történelem Rómának szentelt áldozat lett, amit az ökumenizmus oltárára helyeztek. Nincs olyan áldozat, ami túl nagy lenne ahhoz, hogy elősegítse az „egységesítésre” való törekvést, ami gyakorlatilag a nem-katolikus egyházakat kívánja a pápa uralma alá betuszkolni. Nem is olyan régen történt, hogy a kenti herceg, hét anglikán püspök és több mint 700 anglikán egyházi hivatalt viselő személy áttért a katoli-

cizmusra.²⁶ Ugyanezt a történelmi átértékelést gyakorolja ma az Amerikai Egyesült Államokban sok teljes evangéliumi vezet , és megbecs-
teleníti ezzel azoknak az emlékét, akik az evangélium igazságát életük
árán is meg rizték.

Katolikus apológéták (hitvéd k) ugyanezt az átértékelést szorgal-
mazzák. Peter Kreeft például méltatja a nemes „katolikus mártírokat”,
csak éppen azt felejtí el megemlíteni, hogy ezeket felségárulásért, és
nem a hitükért végezték ki. Soha nem tesz azonban említést arról a
rengeteg vértanúról, akiket katolikusok mészároltak le - ami nehezen
megbocsátható mulasztása egy olyan könyvnek, amely az igazság kere-
sését és az objektivitást t ízi ki célul.²⁷ Az ilyen kihagyásokat jó, ha
ezerb l egy protestáns észreveszi, így aztán úgy tálalják, mintha ez
evangéliumi vezet k által is elfogadott igazság lenne.

Míg Róma azt hangoztatja, hogy megváltozott, és ezzel sok evangé-
liumi keresztényt is elhitet, olyan katolikus hitvéd k, mint Kari
Keating, Jerry' Matatics, Scott Hahn, Thomas Howard és mások teljes
er feszítéssel azon igyekeznek, hogy megtanítsák a katolikusokat an-
nak elítélésére, amir l váltig állítják, hogy az evangéliumi kereszté-
nyek által elfogadott evangélium hibája. A pápa maga is jelent s sze-
repet vállal abban, hogy katolikus hívek el tt becsmérleje az evangé-
liumi hitet²⁸, miközben a „kiszakadt testvéreknek” a szeretetr l és a ve-
lük való egység iránti vágyról beszél.

Szeretet és párbeszéd?

Nekünk úgy kell szeretnünk egymást, ahogy Krisztus szeretett minket.
Az általános pszichológia ezt teljesen lebecsüli, és egyénérték vé teszi
egy „pozitív” magatartásformával. Elfeledkeznek arról, hogy mi a sze-
retet els kötelessége: az igazság követése (Efézus 4,15). Az igazi sze-
retet nem hízeleg és nem siklik el dolgok felett, amikor korrekcióra,
jobbításra van szükség, hanem rámutat arra, ami elvakítja és kárára
van annak, akit szeretünk. Jézus azt mondta: „Akiket én szeretek,
megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg!” (Je-
lenések 3,19) Ehelyett ma azt a nézetet vallják sokan, hogy a szeretet ki-
zárja a feddést, nem vesz tudomást az igazságról, és bármi áron egyez-
ségre törekszik. Ebb l csak katasztrófa származhat.

Eugene Daniels, a World Vision International egyházi kapcsolato-
kért felel s munkatársa nemrégiben a következ kijelentést tette: „Rá

kellett jönnünk arra, hogy az emberek szellemi szükségének kielégítésére irányuló munkában ugyanolyan hatékonyan tudunk együtt dolgozni a katolikus egyházzal, mint ahogy eddig a protestáns egyházakkal”.²⁹ Más nagyobb teljes evangéliumi szervezetek is együttműködnek katolikusokkal, és azokat teljes mértékben keresztényeknek tekintik. Közülük a legfontosabbak: Billy Graham Evangelistic Association, Charles Colson Prison Fellowship, InterVarsity Christian Fellowship, Campus Crusade for Christ, Full Gospel Businessmen’s Fellowship, Youth With A Mission, Wycliffe Bible Translators és mások.³⁰ Ez a generációnkra nagyon is jellemző jelenség rendkívül figyelemreméltó, és egyre nagyobb teret hódít, ahogy Róma egyre inkább „evangéliumi kereszténynek” mondja magát.

Egy keresztény, akinek Krisztus szeretete van a szívében, hajlandó arra, hogy megbocsássa a történelmi múltat, még az elnyomást, a kínzást és az öldöklést is, azonban bocsánatot eddig még senki sem kért, senki nem ismerte be tévedését. Ami pedig a jelent illeti, Róma tanításai azóta sem változtak, és hamis evangéliumával lelkeket millióit küldi a kárhozatra. A lényeg az üdvösség: hogyan nyerheti el az ember a bocsánatot, és hogyan lehet biztos abban, hogy örök élete van? Minden egyéb másodlagos jelentőség. A katolicizmus hamis evangélium. Bármennyi párbeszéd is folyik erről, ezen a tényen nem lehet változtatni. Legfeljebb kompromisszumot lehet kötni.

„Párbeszédre l” a mártírok korában nem lehetett hallani. Vagy behódoltak Róma hatalmi tekintélyének, vagy kezei között haltak meg. Bár Róma semmit sem változtatott tanításán, annál többet módszerein. A II. vatikáni zsinaton világosan kijelentették, hogy Róma tanításai „megreformálhatatlanok”³¹. Akik a „párbeszédekben” részt vesznek, azt állítják, hogy végső soron mégiscsak a római katolikus egyház az egyetlen igaz egyház, és hogy rendelkezik azokkal a szentségekkel, amelyek üdvösségre viszik az embert. Mindez természetesen kizárólag ennek az egyháznak a sajátja, és egyetlen más egyház sem rendelkezik ezzel a hatalommal.³²

A párbeszéd célja az, hogy a „kiszakadt testvéreket” újra a pápai hatalom alá hozza vissza, és minden jel arra mutat, hogy erre az útra már sok evangéliumi keresztény is rálépett. 1986 januárjában a római katolikus egyház és 29 protestáns felekezet bejelentette „nemzeti evangélizációs tervét, Kongresszus ’88 néven”. A szervezőbizottság tagjai között számos protestáns felekezetből való személy foglalt helyet.³³ Pál apostol a judaizmus képviselőivel szövetkezett volna,

hogy hirdesse az evangéliumot? 1992-ben 19 amerikai egyesült államokbeli vallási vezető b l álló, ökumenikus csoport találkozott II. János Pál pápával, hogy „nemzetközi megoldást találjanak a pornográfia legy zésére”.³⁴ Luther és Kálvin talán a pápistákhoz csatlakozott, hogy harcoljanak az erkölcstelenség ellen? Természetesen nem, ugyanis az erkölcs, s t a szociális problémák orvoslása sem választható el az evangéliumtól.

A *Bookstore Journal* 1992. februári számában két nagyobb terjedelmű (13 oldalas) cikk foglalkozott azzal, hogy buzdítson a katolikusok továbbképzésére, hiszen k is „testvérek Krisztusban”. Tragikus, hogy éppen ez fogja megakadályozni a katolikusokat abban, hogy meghallják az evangéliumot, amire annyira szükségük lenne. Még néhány vezető evangéliumi „rszem” is, akik egyébként els ként figyelmeztetnek arra, hogy hamis tanítások és kultuszok vannak a láthatáron - lejjebb ad kritikus hangjából, amikor a római katolicizmusról van szó. A keresztény tömegkommunikációs eszközök pedig kifejezetten a kompromisszumot szorgalmazzák.

A Trinity Broadcasting Network, a legnagyobb keresztény televíziós hálózat egyik m sorában a televíziós hálózat megalapítói, Paul Crouch és a híres televíziós evangélista Benny Hinn azt állították, hogy a római katolikus tanítások nem sokat számítanak, mert alapvetően a katolikusok is „szeretik Jézust”. Igen, Gandhi is szerette, szereti sok muzulmán is, nem beszélve a mormonokról vagy Jehova tanúiról. De melyik „Jézusról” van itt szó? A Biblia figyelmeztet arra, hogy van „más Jézus” és „más evangélium” (2Korintus 11,4; Galata 1,6-7), és Rómára mindkett jellemző. Egy másik m sor alkalmával Crouch a következőket mondta meghívott vendégeinek, két papnak és egy katolikus asszonynak:

Lényegét tekintve teológiánk ugyanaz: az úgynevezett doktrinális különbségek többsége... kizárólag értelmezés kérdése. Egy bizonyos dolog [itt a kenyér és a bor átlényegülésére utalt] sok éven át megosztást hozott közénk, de ennek mostantól kezdve nem kell így lennie...; az igazság ugyanis az, hogy mindketten ugyanarra gondoltunk, csak egy kicsit másképp fejeztük ki...

Ezért aztán azt mondom a kritikusoknak és a teológiai sz rszálhasogatóknak: „Távozzatok, Jézus nevében!” Egyesüljünk [Rómával] a szeretet és az egység szellemében...! [a közönség tapsol]³⁵

Még olyan régóta csodált evangélisták is, mint J. I. Packer és Os Guinness, hajlandóak a katolicizmust elfogadni mint alapvetően ke-

resztény hitet, és arra buzdítanak, hogy fogjunk össze a katolikusokkal a világ evangélizációjában. Bizonyítékként alá is írtak egy dokumentumot, *Evangéliumi keresztények és katolikusok együtt (Evangelicals and Catholics Together)* címmel. Az egyik legnevesebb evangéliumi hitvédő, Norman L. Geisler is nemrégiben úgy nyilatkozott, hogy „a katolikusok is a hitbe való megigazulásban hisznek”, és a katolikusok és az evangéliumi keresztények között fennálló különbségek „egyáltalán nem annyira jelentősek, mint ahogy azt kezdetben gondoltuk, és nem is döntő fontosságúak...; nem beszélhetünk eretnekségről sem. A történelmi kereszténység teológiai magva egy és ugyanaz.”³⁶ Azt már eddig is megmutattuk, hogy a valóság nem ez.

Üdvösség - a változatlan téma

Vannak evangélisták, pl. Billy Graham, Luis Palan, akik már régebben ígéretet tettek arra, hogy nem próbálják megtéríteni a katolikusokat, akik „általában a legnagyobb számban vesznek részt az egyes felekezetek közül” Graham evangélizációs hadjáratain.³⁷ Ennek kétségtől így van értelme, ha azon a véleményen vagyunk, hogy a katolikusok keresztények. Azoknak a katolikusoknak a nevét, akik a megtéréshez elrejtőznek, eljuttatják a helyi katolikus gyülekezetekhez, hogy „utógondozásban” részesítsék őket. Katolikus püspökök országszerte azon a véleményen vannak, hogy az ilyen evangélizációs hadjárat a legjobb eszköz arra, hogy a visszacsúszott katolikusokat újra visszahozzák az egyházba.³⁸ Graham „nagyon örül, hogy a római katolikus egyház hajlandó vele együttműködni, bárhol is evangélizál”.³⁹ Ez az együttműködés például azt is jelenti, hogy mintegy 400 katolikus „tanácsadóval” dolgozott együtt Graham az 1990. szeptember közepén szervezett evangélizációs kampusán Long Islanden, a Nassau stadionban. A helyi katolikus karizmatikus ébredés irodája bejelentette, hogy az evangélizációk során „a résztvevő katolikusok számára lehet segítséget biztosítani, hogy újra felvegyék a kapcsolatot parókiájukkal, és tanulmányozzák a katolikus Bibliát”.⁴⁰ Az 1991-es St. Louis-i evangélizációs hadjáratot a St. Louis-i érsekség és még kb. 400 önkéntes parókia szponzorálta.⁴¹

Amikor Graham a Belmont apátságban (egy jezsuita iskola) elfogadta a tiszteletbeli doktori címet, a következő kijelentést tette: „az az evangélium, amely ezt az iskolát felépítette, és az, ami engem ideho-

zott ma este, mindmáig az üdvösség útja.”⁴² Minden bizonnyal a mártírok is és az üdvösségre vágyókat is megvoltak egyeztetve arról, hogy óriási különbség van az üdvösségre kialakított katolikus és protestáns nézet között.

Charles Dulles, vatikáni tisztviselő és jezsuita biztosította a Graham evangélizációin részt vevő katolikusokat: „egy katolikus hívő itt nem hallhat az egyház tanítói tekintélyét és a pápai vagy az egyházi eljogokat becsmérő szavakat, és nem beszél senki a mise, a szentségek vagy más katolikus gyakorlatok ellen.”⁴³ (A pápa és hitvédi azonban mégis nemet mondanak a fundamentalizmusra és az evangéliumi keresztények tanítására. A Vatikán finanszírozta annak a hatalmas dél-amerikai rádióadónak a megépítését, amit most az evangéliumi keresztények ellen használnak.) Egyébként más evangélisták is hasonló állásponton vannak Rómával kapcsolatban. Egy dél-kaliforniai újság nemrégiben megjegyezte:

A Puerto Rico-i születésű evangélista, Dr. Raimundo Jimenez újra látható a televízióban. Los Angelesben egészen különös módon, több nyelven beszél az evangéliumról, és így próbálja elérni ennek a 17 millió lakosú, óriási területnek spanyol és angol nyelvű közösségeit...

Elmondták, hogy a legtöbb spanyol névlegesen a római katolikus egyházhoz tartozik. Jimenez még azt is hozzátette, hogy „Dél-Kaliforniában a 6 millió spanyolból kevesebb, mint 200 ezer [kb. 3 százalék] az evangéliumi keresztény...; nem engedjük ezért, hogy bármilyen támadás is érje a katolikus egyházat. Mi nem teszünk mást, csak Jézus Krisztus evangéliumát hirdetjük.”⁴⁴

A katolicizmus nem más, mint hamis kereszténység, és bizonyos szempontból annyira hasonlít az igazira, hogy ha nem teszünk világosan különbséget, akkor hiába hirdetjük „Jézus Krisztus evangéliumát”. A legfőbb probléma az, hogy jóllehet a katolikusok hisznek az evangélium legnagyobb részében, mégis azt is elfogadják, amit ahhoz hozzátettek. Ez pedig rombolja az igazságot. Pál apostol „vetekedik vala (angolban *vicába szállt - a ford.*) azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel, és a piacon mindennap azokkal, akiket eltalált (akikkel találkozott)” (Apostolok cselekedetei 17,17). Jézus is határozottan korrigálta korának rabbijait és mindazokat, akiket kikérleveztek. Nekünk talán nem ezt kellene tennünk? Az nem a katolikusok felé való jóindulat, hogy hagyjuk őket elveszni tévedéseik miatt!

Több, mint félreértés

Talán még a katolicizmus hibáinak leplezésénél is rosszabb a katolikusokat olyan keresztényeknek elfogadni, akiknek már egyáltalán nincs szükségük az evangéliumra. Ez a legnagyobb fogyatéka annak a közös nyilatkozatnak, amire már az elzéken utaltunk könyvünk legelőjén, melynek az „*Evangéliumi keresztények és katolikusok együtt: keresztény misszió a harmadik évezredben*” elnevezést adták. Eszerint az evangéliumi vezetők által is aláírt történelmi dokumentum szerint a reformátorokat minden bizonnyal megtevesztették, és a katolikusoknak akkor is, ma is üdvösségük van; Róma evangéliuma - melynek építőkövei az átlényegülés, a különböző szertartások, a szentekhez való imák, a cselekedetek általi megigazulás, a bűn alól való feloldozás és a purgatórium - ma is lelkeket ment.

Ha ez igaz, akkor a mártírhálált halt tömegek tévedtek, amikor elmentmondtak egy olyan evangéliumnak, ami meggyőződésük szerint a pokolból való volt, viszont amiről ma teljes bizonyossággal állítják, hogy a mennyből szállt alá. Volt katolikusok tízmilliói, akik a reformáció óta fogadták el hit által Jézus Krisztust, és akik elhagyták a katolikus egyházat, azok is minden bizonnyal egy tévedés áldozatai. Ha ez igaz, akkor bátran állítom, hogy a mai evangéliumi egyháznak sincs fogalma arról, hogy mit jelent kereszténynek, Jézus Krisztus követének lenni! Azt mondják, Rómának mindig is igaza volt, és most itt az idő, hogy 'kárba öltve evangélizáljunk. Érdekes, hogy még a katolikus apologeta, Peter Kreeft is elismeri:

Az elmúlt 25 év során katolikus diákok százainak tettem fel ugyanazt a kérdést: Ha ma éjjel meghalnál, és Isten megkérdezné tőled, hogy miért kellene Nekik téged beengednie a mennybe, mit válaszolnál? A többségük egyszer en nem tudta, hogy mi erre a kérdésre a helyes válasz. Fogalmuk sem volt, hogy mi a válasz a világ leglényegesebb kérdésére, arra, ami a kereszténység lényegét alkotja. Általános volt az is, hogy Jézus nevét még csak meg sem említették!⁴⁵

A fentiek alapján láthatjuk, hogy a katolikus egyház nem olyan formában tanítja a „hit által, kegyelemből való üdvösséget”, hogy azt a legtöbb katolikus meg tudná érteni. Luther és a többi reformátor nem sokéves katolikus szerzetesi múltjuk alatt jöttek rá a bibliai evangélium igazságaira, sőt, pontosan azt hangoztatták, hogy 'Róma nem az igazat tanítja, és arra szólították fel, hogy ezt ne tegye. Mi volt erre Róma válasza? Az, hogy „Nem!”

Ugyanebben a könyvben, amiből az előző idézetet vettük, Kreeft azt állítja, hogy Róma mindig is, és ma is az igazi evangéliumot tanítja, és hogy a reformáció egy szerencsétlen félreértésen alapult. Ezt a „félreértést” azonban még mindig magáénak vallja néhány értelmes kollégiumi diák, akik a katolikus egyházban nevelkedtek - teszi még hozzá Kreeft. Miért? Azért, mert ez nem egy félreértés: *Róma a hitből való megigazulás mellé a vallásnak egy olyan komplett rendszerét helyezte, ami által a katolikusokhoz egy hamis evangélium jut el!* Pontosan ez az evangélium elferdítése, ezt átkozza meg Pál apostol Galatabeíűek'hez írt levele 1. részének 6-9. versében.

E könyv szerzőjének egyik barátja misszionárius volt Spanyolországban, és házaknál, illetve az utcán evangélizált. Beszélgetésünkör szomorúan mesélte:

Még nem találkoztam itt [Spanyolországban! egyetlen olyan katolikkal sem, aki el tudta volna magyarázni az evangélium lényegét. Nagyon hitetlenkedve fogadják, hogy biztosan tudom, hogy halálom után a mennybe kerülök, hiszen az Igében ez áll, és Isten nem hazudik. Egyikük sem hiszi, hogy elegendő a Jézus Krisztusba vetett hit az üdvösséghez, vagy hogy önmagában Jézus vére elegendő ahhoz, hogy megváltson a bűn átkától. Minél mélyebben vannak benne a római katolicizmusban, annál határozottabban állítják, hogy a „hit” mellett szükség van a jócselekedetekre is.

Az igazság pislákoló gyertyája

Ha valóban szeretjük a környezetünkben élő elveszett lelkeket, akkor bármilyen legyen is vallási hovatartozásuk, egyre több erőfeszítést teszünk annak érdekében, hogy eljusson hozzájuk az evangélium igazsága, mielőtt még túl késő lenne. Ezt akarta Hugh Latimer püspök is, Anglia legnagyobb prédikátora. Már VIII. Henrik uralkodása alatt is bátran kimondta, hogy miért nem igaz az, hogy a kenyér és a bor átlényegülnek Krisztus testévé, illetve vérévé, és beszélt Róma hamis evangéliumáról. Ezért zárták be a londoni Towerbe. Amikor Edward lépett trónra, Latimert kiengedték, és tovább folytatta szenvedélyes prédikációit arról, hogy az üdvösség hit által, kegyelemből van, és hogy hinni kell abban, hogy Jézus Krisztus tökéletes elégtételt szerzett bűneinkért. Később, Vörös Mária uralkodása alatt újra bebörtönözték, majd 1555. október 16-án az oxfordi Balliol College-nál máglyán elégették.

Neki háttal Nicholas Ridley volt a máglyához láncolva, és hallóták, hogy Latimer a következőket mondja sorstársának, ahogy a láncok lassan elborították ket:

Légy bátor, Ridley mester, mert ma, Isten kegyelméből, olyan gyertyát gyújtunk meg Anglia földjén, ami soha nem alszik majd el!⁴⁶

Ez hát korunk protestánsainak öröksége, és ez az, amit ma evangéliumi vezetők semmibe vesznek, vagy éppen nevetség tárgyává tesznek. Olyan keresztény vezetők, akikhez csak azért jutott el az evangélium, mert voltak bátor mártírok, akik szembeszálltak Rómával - ma egy elvtelen szövetségre lépnek azzal az intézménnyel, amelyik mártírok százainak vérént ontotta ki!

Álljunk erosen az egyre inkább ránk ereszkedő sötétségben, mint azok a gyertyák, amelyeknek fényét a mártírok gyújtották meg, és ne hagyjuk, hogy a láng csak pislákoljon!

26

Aposztázia és ökumenizmus

Minden keresztény kötelessége, hogy az antikrisztus ellen imádkozzon. Azt a kérdést, hogy mi az antikrisztus, egyetlen józan gondolkodású ember sem teszi fel, ugyanis ha a római egyház pápasága nem az, akkor a világon semmit sem lehet ezzel a névvel illetni. Megsebesíti Krisztust, megfosztja tőle dicsőségét, a megváltó munkája helyébe a szentségek hatékonyságát helyezi, és egy darab kenyérről azt állítja, hogy az a Megváltó... Ha imádkozunk ellene, ami megfelel Isten akaratának, szeretni fogjuk az embereket annak ellenére, hogy utáljuk bűneiket; szeretni fogjuk a lelkeket, bár gyűlöljük és megvetjük dogmáikat...

Charles Haddon Spurgeon¹

Még a szókincsemből is kitörlöm azt a szót, hogy protestáns...; én ugyanis nem tiltakozom semmi ellen...; itt az ideje, hogy katolikusok és nem-katolikusok egy szellemben, az Úr nevében egyesüljenek.

Paul Crouch"

Itt az ideje, hogy a protestánsok pásztorukhoz [a pápához] menjenek, és megkérdezzék: „Mit kell tennünk, hogy haza jöhessünk?”

Robert Schuller¹

zok az idézetek, amelyekkel az el z és a mostani fejezetet bevezettük, a keresztény vezet k római katolicizmussal kapcsolatos nézeteinek drámai változását mutatja. Mintegy 350 éven keresztül a legtöbb protestáns hitvallás a pápaságot az antikrisztusi rendszerrel azonosította. Manapság ez a nézet már nem népszerű. A világ egyik legnevesebb evangélistája II. János Pált „a modern kor legnagyobb vallási vezetőjének”⁴ nevezi, Amerika egyik jól ismert „család-szakért je” pedig úgy említi, mint a „legkiemelkedőbb vallási vezetőt, aki Jézus Krisztus nevére l neveztetik”³. Sokszor hallani olyan teljes evangéliumi keresztényekről is, akik a pápánál tett látogatásuk után azal a meggy z déssel jönnek el, hogy a „Szentanya újjászületett”. Ha ez így van, akkor hogyan lenne képes továbbra is egy olyan hamis rendszer élén állni, ami - az evangélium meghamisításával, továbbá minden bibliai alapot nélkülöz rituáléival - a vallási rendszer egyre korruptabbá válását és embertömegek kárhozatra jutását segíti el !

Korunkban egyre több az olyan teljes evangéliumi keresztény, aki a katolikusokat keresztényeknek fogadja el, és semmi kivetni valót nem talál abban, hogy velük karöltve hajtsa végre a világ evangélizációját. Ezt a tényt nagyon jól megvilágítja a katolikus és teljes evangéliumi keresztény vezető k történelmi nyilatkozata (amir l már korábban is szó esett): *Teljes evangéliumi keresztények és katolikusok együtt: keresztény misszió a harmadik évezredben*. Teljes evangéliumi keresztények és katolikusok kinyilvánítják azt a szándékukat, hogy egymással összefogva a keresztény misszió zászlaja alatt hirdetik az evangéliumot az egész világnak, és tartózkodnak attól, hogy egymás felé evangélizáljanak. „Nem tekinthet sem teológiaiilag legitimnek, sem bölcs dolognak, ha egy keresztény közösség [teljes evangéliumi keresztények] egy másik keresztény közösségben [katolikusok] meg akarja téríteni az adott közösség aktív híveit”⁶. Vannak olyan protestáns evangélisták, akik jelenleg is katolikusokkal együtt evangélizálnak. D. Martyn Lloyd-Jones azonban a következőkben elmagyarázza, hogy miért nem támogatja az ehhez hasonló megmozdulásokat Angliában:

Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a protestáns reformerek nem bigott fanatikusok voltak. A Szentlélek nyitotta fel a szemüket... Látták azt a szörny séget, amir l a Biblia beszámol, és figyelmeztetni akartak erre. Még az életüket is kockára tették, amikor kiálltak ügyükért és tiltakoztak...

Egy olyan kereszténység, amelyik csak azt prédikálja, hogy „Gyere Krisztushoz!”, vagy hogy „Gyere Jézushoz!”, nem állhat Róma mellé. Ennek minden valószínűség szerint az lenne a következménye, hogy növekedne a Rómához tartozók száma. Azok, akik evangélizációkat vezetnek, és azt mondják: „Te római katolikus vagy? Jó, akkor menj vissza az egyházadba!”, tagadják az Új Testamentum tanításait. Erre figyelmeztetnünk kell őket!

Már volt szó arról, hogy a fenevad a Jelenések könyve 13. és 17. részében az újjáéledt római birodalmat és az antikrisztust szimbolizálja. A fenevadon ül asszony pedig a hamis egyház, melynek Rómában van a f hadiszállása. Az asszony kilétének ez a meghatározása évszázadokon keresztül egyhangúan elfogadott nézet volt a protestánsok között, manapság viszont csak kevés teljes evangéliumi keresztény vezet vallja magáénak ezt a nézetet.

Az ökumenizmus új szele söpör keresztül a keresztény világon. Érdemes elgondolkodni a *Kereszténység ma* cím lap egyik szerkeszt i cikkének a következ részletén:

Ahogy [katolikusok és teljes evangéliumi keresztények] együtt megvitattuk az evangélium üzenetét, és azt, hogy mit is jelent számunkra Krisztus, nyilvánvalóvá vált, hogy hitünk közös... A hagyományos római katolikusok kizárólag a kegyelemr l szóló doktrínát fogadják el...; [katolikusok és teljes evangéliumi keresztények] mindannyian részesülnek az Atya ígéréte b l, vagyis hogy elfogadja őket, ugyanannak az Atyának a gyermekei, tehát jól teszik, ha egymást is elfogadják.'

Ennél az állításnál semmi sem áll távolabb az igazságtól. A kegyelemr l, hitr l, üdvösségr l kialakított katolikus nézet egyáltalán nem az, amit a Biblia tanít. A katolicizmussal kapcsolatos téves információk azonban rendületlenül tartják magukat. Például Tórn Houston, aki akkoriban a Világ Evangélizáció Lausanne-i Bizottságának nemzetközi igazgatója volt, 1989-ben egy plenáris ülésen a következ ket mondta:

Jézus Krisztusban Istennek hat üdvözít cselekedete lett nyilvánvaló... A megtestesülés..., a kereszt és a vezeklés..., a feltámadás..., a

mennybemenetel, Pünkösöd... és Krisztus második eljövetele. Ezek az egyházak (anglikán, római katolikus, lutheránus, evangélikus, ortodox, pünkösdi) pedig mind hisznek ebben a hat üdvözítő cselekedetben. Ezért legyünk megingathatatlanok a magunk elé kit zött célt illet en: maradjunk mindig egységben..., ahogy ezt a Lausanne-i Szövetség is megfogalmazza.⁸

Végül azt is megtudtuk az el z igazgatótól, hogy a Lausanne-i Szövetség szándéka kezdett l fogva az volt, hogy befogadja a katolikusokat és az ortodoxokat is! Ez a kijelentés nagy megdöbbenést váltott ki azokból a résztvev kb l, akik jól ismerték Róma eretnek tanításait, amit persze Houston beszéde tagadott. A Latin-Amerikából érkezett küldöttek, akik túlságosan is jól ismerték a katolicizmust, er sen ellenezték, hogy a katolikusokat keresztényeknek kellene elfogadni. Egy ideig tiszteletben is tartották tiltakozásukat, mégis a katolikusokkal való összefogás eszméje ma már visszafordíthatatlannak t nik.

Egyirányú utca

Azok a teljes evangéliumi keresztények, akik azt hiszik, hogy egyenrangú partneri viszonyban állnak Rómával, úgy t nik, hogy nem látják azt, ami nyilvánvaló. A „kiszakadt testvérek” terminus, amit a II. vatikáni zsinat dokumentumában használtak el ször, majd kés bb a katolikus ökumenikus iratokban, világosan rámutat arra, hogy az „egység” csak azáltal érhet el, ha a nem-katolikusok csatlakoznak a katolikus egyházhoz. Ezt már számos pápai nyilatkozatban is bejelentették a h séges katolikus híveknek, már a II. vatikáni zsinat el tt is. Nagyon jellegzetes a következ , XII. Piusz pápától való idézet:

Nem szabad csendben átsiklani vagy kétértelm terminusokkal el kend zni a katolikus tanítások igazságát...; azt, hogy az egyedüli igaz egység csak azáltal valósulhat meg, ha az elszakadt keresztények mind visszatérnek Krisztus egyetlen igaz egyházához.⁹

Azok számára, akik nem tartoznak az egyháznak ehhez a látható testéhez..., semmi biztosíték nem lehet arra, hogy üdvözülnek, ugyanis... még mindig nem élvezhetik azt a segítséget és mennyei áldást, amit egyedül csak a katolikus egyház tud biztosítani számukra.¹⁰

Újra láthatjuk, hogy⁷ Róma azt tanítja, hogy senki sem jöhet egyszer en Krisztushoz, és nem igazulhat meg Jézus Krisztusnak a b nőkért

való tökéletes áldozata által. Létezik ezen kívül más „segítség és menyyei áldás” is, amelyek szükségesek az üdvösséghez, és ezek *kizárólag a katolikus egyházban találhatók*. Szerencsére elmúlt már az az id , amikor halálbüntetés járt azért, ha valaki nem fogadta el ezeket a dogmákat. De ez a nap újra el fog jönni, és talán el bb, mint gondolnánk.

Az ökumenizmus nem egyenjogú partneri kapcsolatot jelent, hanem egy Rómába vezet egyirányú utcát. Katolikus hitvéd k nagy er feszítéseket tesznek annak érdekében, hogy rávilágítsanak a teljes evangéliumi kereszténység tévedéseire és következetlenségeire. Thomas Howard könyvének, melyben beszámol Rómába tett utazásáról, azt a címet adta, hogy *Az nem elég, ha valaki teljes evangéliumi kérész' tény.*" Ehhez hasonló témájú kazettákat és könyveket ingyen osztogatnak, és minden ellenvetés nélkül árulja a legtöbb keresztény könyvesbolt is. Sok, katolikus irodalmat terjeszt könyvesbolt azonban nem hajlandó olyan kazettát vagy könyvet forgalmazni, ami bármilyen téren ellenkezne a katolicizmus tanításaival, még akkor sem, ha esetleg az igazságról szólna.¹²

Az új stratégia: ökumenizmus

Miután elvesztette a hivatalos állami egyház státuszát a világ legtöbb részén, és mivel többé már nincs hatalma arra, hogy halálbüntetést rón ki a meg nem alkuvókra, Róma új taktikát választott. Azt kezdeményezte - már a *Dignitatis Humanae* (nyilatkozat a vallásszabadságról) a II. vatikáni zsinaton való megjelenése után -, hogy abban a néhány országban, ahol csak a katolicizmus a megengedett vallás, változtassák meg a konkordátumokat, hogy ezáltal biztosítsák a vallásszabadságot. Ez el ször 1973-ban Kolumbiában valósult meg, megnyitva ezáltal az ajtót minden vallás el tt, és elválasztva az egyházat az államhatalomtól. Kolumbiát követte 1974-ben a svájci Valais kanton, majd kés bb Portugáliában 1975-ben érvénytelenítették az 1940-es konkordátum 24. cikkelyét. Vallásszabadságot biztosított továbbá Spanyolország is 1976-ban, ahol felülbírálták a konkordátumot, és így elválasztották az egyházat és az államhatalmat. Hasonló intézkedésekre került sor Peruban is 1980-ban, illetve Olaszországban 1984-ben. Végül 1992 júliusában Mexikóban is elismerték törvényesen a vallásszabadságot a nem-katolikusokra való tekintettel (jóllehet továbbra is üldözik, esetenként meg is ölik a katolikusok a keresztényeket). Mindezek az in-

tézkedések nem Róma nagylelk ségét bizonyítják, hanem ügyes stratégiai képességét: kezébe vette a kezdeményez szerepet, hogy megvalósítsa, ami a mai világban már elkerülhetetlen.

A katolicizmus vált az ökumenikus mozgalom vezető erejévé, és azt a célt tűzte ki maga elé, hogy nemcsak a protestáns „kiszakadt testvéreket” egyesíti, hanem az összes világvallást egy új világegyházba vonja bele. Indiában 1986-ban a következőket mondta II. János Pál a hatalmas hindu tömegnek: „India küldetése... rendkívüli jelentőség, elsősorban az ember szellemi természetének intuíciója miatt. Valójában a legtöbb, amit India a világnak adhat, az, hogy megajándékozza az embert I alkotott szellemi látással. A világ pedig jól teszi, ha odafigyel erre az ősi bölcsességre, és ezáltal gazdagítja az emberi életet”.¹³ Micsoda mehökkent ajánlólevele ez a hinduizmusnak!

A világ egyik legbefolyásosabb hindu vezetője, Sri Chinmoy, akit „az ENSZ gurujáéként ismernek (a küldöttek számára hetente kétszer meditációs alkalmakat tart), már jó néhány pápa dicséretét elnyerte. Chinmoy meditációs központjai világszerte már milliókat vezettek el a hinduizmus sötétségébe, ennek ellenére II. János Pál a következőkkel szavakkal köszöntötte a jó barátot és munkatársat: „Különleges áldást kívánok az életedre és a követőid életére is. Járjunk továbbra is együtt az úton!” VI. Pál a következőket mondta neki: „A hindu és a keresztény élet nagyon közel állnak egymáshoz. Mindkettőnek ugyanaz az üzenete.” Most pedig már a teljes evangéliumi vezetőket is azt mondják Rómának, hogy az evangéliumuk is egy és ugyanaz!

Természetesen az új világvallás fő hadiszállása Rómában lesz, és a katolikus hierarchia fogja kezében tartani a dolgokat. Már készíti is az utat: meglepően toleránsan nyilatkozik a vudu varázslástól kezdve az evangéliumi kereszténységig szinte valamennyi vallással kapcsolatban, miközben az utóbbi ellen támadásokat is intéz. A pápa 1993-as afrikai útja során „megpróbált közös alapokra helyezkedni a vudu hívőivel..., és biztosította őket arról, hogy nem jelentené sem hitük elárulását, az, ha áttérnének a kereszténységre.”¹⁴ Elmagyarázta, hogy „a katolikus egyház gyümölcsöző és jó együttműködésen alapuló kapcsolatot kíván fenntartani a különböző vallási háttérrel élő jövőkkel, hogy ezáltal is gazdagabbá váljon.” Ezután II. János Pál kijelentette, hogy „a II. vatikáni zsinat elismerte, hogy minden vallásban van valamennyi igazság és valami jó, és ez az Igének a magva. Nagyon buzdító volt Krisztus apostolainak is látni azt a gazdagságot, amit nagylelkű Istenünk osztott szét a nemzetek között.”¹⁵

Próbáljuk csak elképzelni, amint Mózes azt javasolja Izraelnek, hogy a körülöttük él pogányok bálványimádó vallásaiban „fedezzék fel a gazdagságot”, vagy hogy Pál az efézusi keresztényeket arra buzdítja, hogy a pogány imádásnak ezt a „gazdagságát” fedezzék fel Diana templomában! Akkor mi köze van a teljes evangéliumi keresztény vezetnek Rómához?

Minden vallást bekebelezni

Teréz anyához hasonlóan II. János Pál is elismerően nyilatkozik minden vallásról. Rengeteg példát tudnék erre mondani, de kevés a hely, ezért csak néhányat említek. 1985-ben Brüsszelben, Belgiumban a pápa a következő beszédet intézte muzulmán hallgatóságához: „Bennünk keresztényekben és muzulmánokban az a közös, hogy ugyanabban az Istenben hiszünk, és mindannyian megpróbáljuk gyakorlatban is megvalósítani a magunk szent könyveinek tanításait.”¹⁶ Az iszlám vallás Allahja nem azonos a Biblia Istenével, és egyetlen kereszténynek sem merném ajánlani, hogy a Korán tanításai alapján éljen. 1993-ban Nyugat-Afrikában a pápa muzulmán vezetkkel találkozott, és „felkérte a keresztényeket, muzulmánokat és az animistákat (animizmus: olyan elképzelés, amely szerint minden tárgynak megvan a maga lelke, szelleme, és ezek az ember életére és a természetre befolyást gyakorolnak - a ford.), hogy tartsák tiszteletben egymás hitét.”¹⁷ Hogyan tarthat valaki tiszteletben egy olyan hitet, ami az embereket pokolra juttatja? Nemcsak hogy nem kéri tőlünk a Biblia, hogy „tiszteljük” ezeket a pogány hiteket, de el is ítéli.

Sintoistákhoz és buddhistákhoz intézett beszédében 1981-ben Tokióban II. János Pál méltatta azt az iszlám vallásban rejlő bölcsességet, hogy „minden egyes emberben benne lakozik Isten jelenléte... [Nekem, mint Krisztus földi helytartójának] különösen nagy örömömre szolgál, hogy Isten osztotta szét közöttetek ezeket az ajándékokat.”¹⁸ Micsoda hihetetlen állítás ez a sintoizmus és a buddhizmus nyilvánvaló tévedéseinek fényében! Togóban 1985-ben a pápa rendkívül örült annak, hogy „életében először animistákkal imádkozhatott.”¹⁹ Egy konzervatív katolikus, aki kritikusan szemléli egyháza meghökkent ökumenizmusát, így ír:

Eredetileg az ökumenizmus lényege az volt, hogy egység jöjjön létre a keresztények között. Most viszont egyre inkább olyan irányba te-

rel dik, hogy minden vallást magába olvaszt, tekintet nélkül arra, hogy az a vallás keresztény-e vagy sem. 1964. május 19-én VI. Pál hivatalosan megnyitott egy titkári hivatalt a nem-keresztények számára, és ez igen jelentős szerephez jutott a II. vatikáni zsinat utolsó két ülése alatt. Néhány hónappal később Wojtyła [a későbbi II. János Pál pápa] kijelentette:

A keresztények egysége iránti vágy jó ok arra, hogy ugyanezt az érzést felébressze az egész emberiség egysége iránt... Ennek pedig az a következménye, hogy az egyház más vallások iránt tanúsított alapvető magatartása a szellemi értékek elismerésén kell, hogy alapuljon, valamint hogy a keresztényeknek és az emberiségnek össze kell fognia annak érdekében, hogy elérjen olyan vallásokat is, mint az iszlám, a buddhizmus és a hinduizmus."

Jóllehet a pápának ez a minden vallást bekebelezni akaró magatartása meglekenti a konzervatív katolikus köröket, az igazság az, hogy ez teljesen beleillik a katolikus egyház történelmi vonalába. Egészen a kezdetektől fogva, már Nagy Konstantin császár uralkodása alatt is kimutatható ez a jelenség: Iziszt és Hóruszt elnevezték Máriának és Jézusnak, illetve később I. Leó pápa (440-61) azzal dicsekedett, hogy Szent Péter és Szent Pál „helyettesíti az egykori római véd-szenteket, Romulust és Remust”.²¹ A katolikus egyház mindig is igyekezett idomulni azoknak a népeknek a pogány vallásaihoz, vallási szokásaihoz, amelyeket éppen „kereszténnyé” akart tenni. 1984-ben II. János Pál pápa Uj-Guineában egy szabadtéri misét tartott a bennszülötteknek. A misén „a táncosok felugrottak az oltárra, és különböző sárga színárnyalatú füstfelhőket eregettek, ami egy pogány szokás a gonosz szellemek elűzésére. A misén egy tizenkilenc éves diák olvasott fel egy részt a pápai oltáron az Igéből (a katolikus fordításból), miközben a saját szíri törzsi ruháit viselte [félmeztelen volt]”. A *New York Times* szerint ez a mise nagyon jól jelzi, hogy:

...a római katolikus egyház egyre univerzálisabbá igyekszik tenni szertartásait azáltal, hogy beleveszi különböző kulturális háttérből jövő emberek rítusait, illetve liturgikus elemeit, azokat, akikhez nyugati misszionáriusokon keresztül jutott el a katolikus vallás.²²

Az ilyen integráció egyidőben a katolicizmussal. Haitin minden vudu ceremónia katolikus imával kezdődik. Van egy mondás, miszerint Haiti 85%-ban katolikus és 100%-ban vudu vallású. Santeria félelmetes spiritizista kultúrája is - ami egyébként robbanásszerűen terjed Ameri-

ka-szerre - az afrikai pogányságnak és a katolicizmusnak egy olyan keveréke, ahol a régi istenek most katolikus szentekként jelennek meg. Természetesen ezek a „szentek” démonok. Ha valaki ellátogat egy vallási ünnepen Rio de Janeiro valamelyik temetjébe, akkor azt tapasztalja, hogy buzgó katolikusok seik szelleméhez is könyörögnek, nem csak a katolikus szentekhez. Brazíliában és Kubában a spiritizmus és a vuduhoz kapcsolódó különböző afrikai vallások keverednek a katolicizmussal, és egész Latin-Amerikára jellemző, hogy az ősi babonák ma is élnek a katolikusok között. A különböző képek, szobrok, a szentelt víz használata és egyéb rítusok ma már a katolicizmusnak szerves részévé váltak, és ezt egyértelműen a pogányságból merítették.

Pogányság a katolikus egyházon belül

A római katolikus egyházon belül a New Age-nek, az okkultizmusnak és a misztikus hiedelmeknek minden árnyalata megtalálható. A *Katolikus világ (Catholic World)* c. folyóirat teljes mértékben elfogadja a New Age-mozgalmat, és semmiféle elítélő vagy korrigáló megjegyzést sem tesz vele kapcsolatban.²³ Papok és apácák ezrei jógáznak, illetve gyakorolnak másfajta hindu vagy buddhista misztikus rituálét. A katolikus iskolák, amelyekre egykor úgy tekintettek, mint az egészséges és jó nevelés fellegetváraira, ma már teljesen átítatódta az okkultizmussal és a New Age különböző módszereivel, legalább annyira, ha nem jobban, mint a világi iskolák. A *katolikus oktató szellemisége (Spirituality of the Catholic Educator)* c. könyv jól illusztrálja a katolikus oktatás mai helyzetét:

A New Jersey/New York területén lévő katolikus iskolák *Az élet energetikája: a békeoktatás programja* elnevezésű program megvalósítását tűzték ki maguk elé, melynek kifejlesztője Vergilla Jim és Claire Langie nővérek. A program célja „nem kevesebb, mint hogy a gyermek átváltozzon az énjének középpontjában található teremtő energia által egy olyan lényé, aki összeköttetésben van más teremtett lényekkel, és ezektől függjön. A gyerekek énjének ezzel a szent középpontjával úgy fejleszthetik ki a kapcsolatot, hogy rendszeresen gyakorolja a meditációt, vizualizációt, relaxációt és a különböző légzési technikákat”. Együtt a „Namaste!” hindu szóval üdvözlők, ami azt jelenti, hogy „a bennem lakozó isten köszönti a benned lakozót”.

Loretta Carey nővér a Fordham Egyetemről hozzáteszi, hogy „ha egyszer a diák látja, hogy maga is, és körülötte mindenki más isten,

akkor hogyan követhetne el ér szakot istennel szentben vagy isten bármelyik teremtményével szemben?”.

Mary L. O'Hara n vér, a tudományok doktora els sorban azzal foglalkozik, hogy hogyan lehetne a buddhista és a hindu technikákat arra felhasználni, hogy még magasabb szint vé tegyék az oktatást a katolikus iskolákban.²⁴

A katolikus lelkigyakorlatok központjai világszerte próbálják keverni a „kereszténységet” a hinduizmussal, a buddhizmussal és különböző New Age-es praktikákkal, vallásokkal. Erre tipikus példa egy olyan meditációs központ, az Ashram Ya Azim központ, ami a ferencrendi apácák meditációs központja a wisconsini Willardban. Ebben a meditációs központban a „Krisztusi tudat” elérését t zték ki célul különböző New Age-es technikák gyakorlása által. Virginia Barta, a ferencrendi apácák amerikai elnöke a következ képpen kelt a program védelmére: „Lehet valaki katolikus, de ezzel egy id ben lehet nyitott arra, hogy elismerje a misztikus igazságot minden más vallásban is.”²⁵

Els amerikai körútja kezdetén a dalai lámát (akit istenként tisztelnek, és az igazi dalai láma tizennegyedik reinkarnációjának tartják) New York St. Patrick Katedrálisában a Time magazin szerint egy „rendkívüli, különféle vallásokat ötvöz fesztivállal” ünnepelték. Az ünnepség házigazdjája Cooke bíboros volt. Mikor a dalai láma kijelentette, hogy „a világ minden f vallása alapvet en egy és ugyanaz”, az t ünnepl tömeg hatalmas üdvívalgásban tört ki.²⁶ Cooke bíboros az eseményt „a Szellem egyik rendkívüli megnyilvánulásának” nevezte.²⁷ Az biztos, hogy ez nem a Szent Szellem volt!

A *Katolikus világ* c. folyóirat 1990. május/júniusi száma teljes egészében a buddhizmusról szól. A cikkek szimpatizálnak a buddhizmussal, és tele vannak olyan, a pápától származó idézetekkel, amelyek kedvez színben tüntetik fel a buddhizmust. Az egyik cikk címe ez volt: „Buddhának mint keresztény szentnek a tisztelete”! II. János Pál pápa rendkívül nyitottnak bizonyul, amikor buddhizmusról vagy egyéb vallásokról van szó. A buddhista, tibeti királyi jógáról - amit kedves barátja, a dalai láma képvisel, illetve varázslódoktorok, spiritiszták és más vallási háttér emberek imái táplálnak - azt tartja, hogy „rendkívül mély szellemi energiákat” képes létrehozni, és megteremt „egy olyan új éghajlatot, ami rendkívül kedvez a béke számára”.²⁸ Rengeteg más példát is tudnánk sorolni. A *Los Angeles Times* beszámolója szerint

II. János Pál pápa kibújt cip jéb l, és csendes ünnepélyességben ült a thaiföldi buddhista f pátriárkával egy buddhista kolostorban, Bangkokban...

Kés bb a római katolikus vezet dicsérte az ázsiai vallás „ si, tisztetreméltó bölcsességét”."

Képzeljük csak el, amint Péter apostol meglátogat egy buddhista templomot, és eközben a buddhista vallás bölcsességét dicséri! Vagy Pált, amint hindukhoz látogat, ahogy II. János Pál pápa is, de nem azért, hogy tanítsa ket, hanem hogy „tanuljon valamit gazdag, si szellemi örökségükb l”, és azt mondja, hogy a világnak nagy figyelmet kell szentelnie Indiának „az emberr l alkotott szellemi látására”.³⁰ A korai keresztények soha nem szenvedtek volna mártírhalált, ha hasonló ökumenikus szemlélettel közelítették volna meg Róma pogány praktikáit.

Miért népszerű ek az ökumenikus pápák?

II. János Pál pápáról az a hír járja, hogy nem a legjobb egészségi állapotnak örvend. Az, hogy visszanyeri-e egészségét, és tovább folytatja-e az utat, amit elkezdett, vagy esetleg egy másik pápa váltja fel, teljesen mindegy a jövő szempontjából. Lehet, hogy jelenleg II. János Pál pápa a legismertebb és leghatékonyabb ökumenista, mégis csupán el - dei követ je, és minden valószínűség szerint az t követ k is ezen az úton fognak majd járni. XXIII. János pápa (aki megnyitotta a II. vatikáni zsinatot) és VI. Pál pápa (aki bezárta) egyezséget kötött olyan hírességekkel, mint a dalai láma vagy Anwar el-Sadat (muzulmán hit) és az ENSZ f titkára, U. Thant (buddhista), hogy megalkossák a Megértés Templomát, amit csak „a vallások ENSZ-e” néven ismernek. A katolikusok mindig is kiemelked szerepet játszottak egy világvallás megalapításában.

II. János Pál pápa közvetlen el dei ökumenizmusára egy másik bizonyíték az, hogy VI. Pál áldását adta a Második Vallási és Világbéke Konferenciára 1974-ben a belgiumi Louvainben. A konferencia vezető sége katolikus volt, és a Louvain-i Nyilatkozatban a következőket fektették le:

Mi - buddhisták, keresztények, konfucionisták, hinduk, zsidók, muszlimok, sintoisták, szikhek, Zoroaster követ i és más vallásból jö-

v k - azért jöttünk ide, hogy figyeljünk annak a szellemnek a hangjára, aki a mi különböz és egyaránt tiszteletreméltó vallási tradícióinkból származik. Azzal a sürgős feladattal kell szembenéznünk, hogy társadalmainknak békében kell egymás mellett élniük...; rendkívül örövendetes az a tény, hogy az emberiség vallásainak egymástól való elszigetelése, kemény és elítéletekkel teli izolációja ma már, reméljük, a múlté."

Rendkívül érdekes, hogy a katolikusok többsége, bár sok tekintetben megtagadják a pápai dogmát, mégis nagyon buzgón követik a pápa ökümenizmusát. De miért is ne tennék? Azok a katolikusok, akik elvetik az egyházzal szülő alapvető tanításokat, nagy százalékban az ún. kiszélesedő „kereszténység” felé tekintenek. Egy 1989-es felmérés napvilágra hozta, hogy Amerikában a katolikusok 25%-a nem hisz a halál utáni életben, 46%-a nyilatkozott úgy, hogy erről senki sem tudhat semmi biztosat, és 55%-a hitte azt, hogy eltérhetnek a hivatalos egyház tanításától, de ezzel együtt még katolikusok maradhatnak. 1992-ben is végeztek egy közvélemény-kutatást, és kiderült, hogy a katolikusok 67%-a preferálja a nemek felszentelését, 52%-a elfogadja az abortuszt, 75%-a ellenzi a papi cölibátust, és szerintük a papok nyugodtan házasodhatnak, 87%-a szerint pedig a házasságban élőknek saját maguknak kellene dönteniük a születésszabályozás kérdésében⁵². Egy 1994 áprilisában készült felmérés szerint a 45 éven aluliak kevesebb mint 29%-a értett egyet azzal, hogy „a kenyér és a bor Krisztus testévé, illetve vérévé változik át”.⁵³

Franciaországban és Olaszországban még meglehetősen magas a helyzet: a francia katolikusok 49%-a nem hisz Krisztus feltámadásában, 60%-uk nem hisz a mennyben, 77% nem hisz a pokolban, és 75% sem a purgatórium, sem az ördög létezését nem fogadja el.⁵⁴ Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a „katolikus teológusok kétharmada nem hisz Sátán létezésében”⁵⁵. Jóllehet az olaszok 90%-a vallja magát katolikusnak, mégis, csak 30%-uk vesz részt rendszeresen a vasárnapi misén. Olaszországban a nemzeti választások során hatalomra kerülő kormány az elmúlt évtizedben törvényessé tette a válást és az abortuszt, annak ellenére, hogy a katolikus egyház próbálta megakadályozni.⁵⁶

A katolikusok azonban nincsenek egyedül az aposztázia (hitehagyás) tekintetében. Egy 1994-es felmérés jelzi, hogy 10 amerikaiból 4, aki magát evangéliumi kereszténynek vallja, nem hisz abban, hogy létezik abszolút igazság. [Vajon az „evangéliumi kereszténység”, csakúgy, mint az „újjaszületés” is, egyre inkább elveszti jelentéstartalmát?] Az

amerikai felnőtt lakosság 71%-a vallja, hogy nem létezik abszolút igazság.³ A relativizmus és az ökumenizmus szorosan együtt jár. Azok, akiknek ilyen ingatag a meggyőződésük, nagyon könnyen befolyásolhatók, hogy csatlakozzanak egyik vagy másik irányzathoz, főleg, ha erre buzdítják is őket. A *Róma, édes otthon (Rome Sweet Home)* c. könyv (ami arról szól, hogy Scott és Kimberley Hahn hogyan lesz katolikus) ismerteti, jében John W. Robbins így ír:

[Scott] Hahn definíciója csak egy a sok közül. Nem azért ismétlik újra és újra, mert Róma az igaz egyház, hanem inkább a protestantizmus hitelehagyása miatt. Épp akkor, amikor az evangélium hirdetésére a legégettebb szükség lenne, a protestáns pulpitusokról ezt ritkán hallani. Egyedül Isten kegyelme menthet meg minket egy még sötétebb korszaktól, és attól az egyháztól, amit Luther a lelkek vágóhídjának nevezett?⁸

Az „imában” mindenki egyesül

1979-es hivatalba lépése óta II. János Pál pápa rendkívül nagy erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy az ökumenizmus világvallás legyen. A pápa egyik legfontosabb és leggyakrabban használt módszere az, hogy közös imára hívja össze a világ vallási vezetőit. A közelgő ezredfordulóra egy példátlan imaközösséget tervez muzulmánokkal és zsidókkal az egyiptomi Sínai hegyen, legalábbis ez olvasható az egyik vatikáni levélben.³⁹

II. János Pál pápa egyik legnagyobb tette az volt, hogy 1986-ban az olaszországi Assisiben összehívta a világ 12 fő vallásának 130 vezetőjét, hogy imádkozzanak a békéért. Ez azt jelentette, hogy együtt imádkozott kigyó- és tizimádó, spiritizista, animista, észak-amerikai varázslódoktor, buddhista, muzulmán, hindu, „keresztény” és katolikus. A pápa kijelentette, hogy mindannyian „ugyanahhoz az istenhez imádkoznak”. Ebből az alkalomból a pápa megengedte jó barátjának, a dalai lámának, hogy az oltáron kicserélje a keresztet Buddha szobrával a Szent Péter templomban, Assisiben, és megengedte neki és szerzete-seinek, hogy buddhista imádási szertartásokat végezzenek.

Két tényező fog rendkívül fontos szerepet játszani a világ egyesítésében: az ökológiai (környezettani) tényező és a béke. Egyre inkább elfogadott vélemény az, hogy a „békét” csak valami felsőbbrendű erő hozható ima által lehet elérni, és végül is „bármelyik isten megteszi”⁴⁰. A

pápa assisi példáján felbuzdulva ún. „hitközösségi tanácsok” kezdenek elburjánozni az Egyesült Államokban. Keresztények jönnek össze más vallások képviselivel, hogy imádkozzanak, és más kulturális programokon vegyenek részt. Az egyik összejövetelről egy résztvevő így számolt be:

Swami Bhaskarananda, egy hindu elénekelt egy imát istenhez, Ismail Ahmed, egy muzulmán pedig elmondott egy istenhez szóló rövid imát...; mindketten egy olyan oltár előtt álltak, ami Sri Ramakrishna, Jézus Krisztus és Buddha képeivel volt feldíszítve.⁴¹

Az imák egyesítik a vallásokat világszerte, és ez olyan helyeken is megtörténik, ahol evangéliumi keresztény vezetés van. 1993-ban Washington D. C.-ben egy reggeli ima-összejövetelen Kerry szenátor felolvasta a Bibliából a János 3,1-21-et (kihagyva a kulcsfontosságú 16. verset), és azt mondta, hogy értelmezése szerint Krisztus itt „egy szellemi megújulásról” beszél, és ezért találkozik egymással „Krisztus szellemében hindu, buddhista, muzulmán, zsidó és keresztény”. Az alelnök, Al Gore azt mondta, hogy „az Istenbe vetett hit, vagyis egy magasabb rendűre bevetett bizalom, bármi is legyen annak a neve”, nézete szerint rendkívül fontos.

Isten azt mondta: „Ha az *én népem*, aki az *én nevemre* l neveztetik”, imádkozik, „meghallgatom őket a mennyből” (2Krónika 7,14). Ez nem arra buzdít, hogy Baál, Astarót és más istenek imádói fogjanak össze, és egyesüljenek Izraellel egy imaközösségben. Ez utálatosságot lett volna Isten szemében! Ma mégis evangéliumi keresztények fognak össze és csatlakoznak sokszínű tömegekhez, hogy imaközösséget vállaljanak velük, és hogy a társadalmi igazságosság és a béke érdekében munkálkodjanak.

Egyre növekvőre világszerte

Megdöbrent, hogy magukat kereszténynek nevezők részt vesznek olyan vallásos szertartásokon, amelyeken más vallásokból is jelen vannak, és mindezt a béke és az egység kedvéért. Van egy nagy mozgalom Dél-Amerikában, az Isten Népeinek Latin-Amerikai és Karib-szigeteki Szövetsége, amit valóságos ökumenikus hullám követ. Részt vesznek benne katolikusok, protestánsok és pogányok egyaránt, a katoli-

kus egyház pedig áldását adta rá. Az a kifejezés, hogy „Isten Népe”, a II. vatikáni zsinat idejéből származik, és a mozgalom azt tartja magáról, hogy „életre kelti azt a pluralista és szolgálat-orientált egyházmodellt, amit a II. vatikáni zsinat tanításai körvonalaznak”. A *Nemzeti Katolikus Szóvivő* (*National Catholic Reporter*) c. magazin lelkesen számol be egy braziliai ünnepségről:

Az egyik vezető egy ezüst jogart tartott a kezében, ami az afrikai istenek imádásának tartozéka...; egy másik, baptista szolgálat pedig egy rajzot mutatott be, ami a világot ábrázolja, rajta egy nagy kereszttel. Mellette egy vudu varázsló pap állt Haitiről, aki felemelt egy szelencét, és olyan mozdulatokat tett, ami arra utalt, hogy energiát oszt szét a kezével a tömeg fölött. Az Egyesült Presbiteriánus Egyház pástora pedig felolvasta Pálnak a Galatabeliekhez írt levelét.

Az ünnepségen egy brazil katolikus testvér körül álltak, aki egy papi palástot tartott felemelve a kezében, és mindenki megcsókolta a színes ruhát.⁴²

Ennél sokkal nagyobb, de hasonló összejövetel volt a Világ Vallásainak Találkozója Chicagóban 1993 szeptemberében, és körülbelül hat-ezer olyan személy vett részt rajta, akik a világ különböző vallásait képviselték. A plenáris ülés szónokainak egyike, a dalai láma felhívta a résztvevőket figyelmét arra, hogy világszerte „szellemi ébredés” zajlik, és erre minden vallásnak oda kell figyelnie.⁴³ Az összejövetel legkiemelkedőbb eseménye az volt, amikor Charles Colson-t különdíjjal⁴⁴* tüntették ki a vallás terén végzett eredményes munkájáért, és elnyerte a világ egyik legtekintélyesebb és legnagyobb értéke (pénzben kifejezett értéke megközelíti legfeljebb 1,2 millió dollár) ökumenikus díját. Ezt a díjat annak adományozzák, aki „különlegesen kimagasló eredményt ért el a különböző világvallások iránti toleranciára való felhívás terén”. (Képzeld csak el, amint Illés vagy Pál átveszi a díjat a Baál isten imádásának kultusza, illetve a pogányság felé tanúsított toleranciájáért!)

Mint az ilyen ökumenikus mérföldöknek tekinthető eseményeknél mindig, a katolikus vezetőknek most is igen nagy szerep jutott, közöttük Chicago bíborosának, Joseph Bernardinnak, és Thomas A. Baimanának, az Ökumenikus és Nemzetközi Egyházügyek Chicagói Érseki Hivatala vezetőjének. A római katolikus teológus, Hans Küng volt „annak a globális etikának a legfontosabb szellemi megalkotója, amely a nemzetek közötti vallási kooperációra szólít fel”. A tervet a találkozó hozta létre, és aláírta az összejövetelen jelen lévő vallási vezetők

többsége, beleértve Wesley Ariarajah tiszteletet is, a Világ Egyházi Tanácsának helyettes főtitkárát.⁴⁵ Ez volt a történelem során az első olyan eset, amikor a világ vallásainak képviselői - buddhisták, keresztények, hinduk, muzulmánok, judaisták és 120 egyéb vallási csoport képviselői - közös megegyezésre jutottak az erkölcsi magatartást illetően. A Vatikán és a Katolikus Püspökség küldöttei is jelen voltak, és kik is egyetértettek ebben a kérdésben. A Los Angeles Times magazin így számol be az eseményről:

Római reverendás papok beszélgettek sáfrány szín ruhába öltözött szerzetesekkel, mások élénk vitát folytattak turbános szikhekkal. Egyik este a neopogány wicca (varázslás) képviselői egy holdtöltéhez kapcsolódó rituális szertartást mutattak be...?"

Úgy tűnik tehát, hogy a római katolicizmus a különböző hiteket összekötő hídnak a szerepét tölti be. Ez a tény önmagában nem meglepő, azonban az mégiscsak meglepetést okoz, hogy látni teljes evangéliumi keresztényeket, akik ugyancsak ráléptek ennek a hídnak az egyik pillérére, míg a híd másik pillérére hinduk, buddhisták és más pogány hitések állnak. Ha valóban az utolsó időkben élünk, ami szinte teljesen nyilvánvaló, akkor biztos, hogy nem fog sokáig magára várni az sem, hogy mindkét oldal elérkezik a híd közepére.

Felgyorsított kampány

1980. szeptember 16-án II. János Pál pápa a németországi Osnabrückben a következő beszédet intézte katolikusokhoz: „Buzdítsátok teljes evangéliumi keresztény testvéreiteket (a lutheránusokat), hogy tegyenek tanúbizonyságot hitükről, hogy ezzel is elmélyítsék vallásos életüket Krisztusban”.⁴⁶ Vajon a pápa csak csábítani akarja a protestánsokat, vagy valójában egyre alacsonyabbra teszi a mércét, ahogy ezt sok katolikus is tartja? 1983. február 6-án a pápa felszólított arra, hogy „lépjünk túl minden félreértésen annak érdekében, hogy még egyszer megtaláljuk, ami közös minden keresztény számára”.⁴⁸ Az ökumenizmusra utaló hasonló kifejezések mindennaposak, és felszították az egyházon belüli konzervatív kritikus körök tüzeit is.

Kétségtelen, hogy II. János Pál pápa úttörő szerepet tölt be az „egységre” jutás terén. Odatértelt a canterbury-i érsek, Robert Runcie mellé a canterbury-i anglikán katedrális oltáránál, és a két vezető ösz-

szelelekezett. 1981-ben a pápa „felkérte a metropolita Damaskinoszt, hogy álljon oda az helyére, és onnan tartsa meg beszédét. Az 1054-ben történt egyházszakadás óta ez volt az els alkalom, amikor egy ortodox f pap a bazilikának ebben a székében ült.”⁴ Róma és Konstantinápoly kiátkozta egymást, de ezt 1965-ben semmisnek nyilvánították. 1982. augusztus 2-án a pápa újra felvette a diplomáciai kapcsolatot azzal a három skandináv országgal, amelyeket addig a Vatikán nem ismert el, amióta csak elszakadtak Rómától a reformáció ideje alatt.

1983. december 11-én II. János Pál pápa lett az els olyan pápa a történelem során, aki lutheránus templomba lépett. Ez Rómában történt, ahol részt is vett egy istentiszteleten, és ez alkalomból a következőt mondta:

Azért vagyok itt, mert az Úr Szellem egy ökumenikus dialógus felvételére sürget, és arra, hogy tökéletes egység legyen a keresztények között.

1987-ben I. Dimitriosz pátriárkát II. János Pál pápa a Szent Péter bazilikában üdvözölte, „szentsége Els Dimitriosz”-ként mutatta be, és hozzátette, hogy „szeretett testvérünk Krisztusban”. Buzdította a hallgatóságot, hogy „hallgassák meg a f pátriárka beszédét”. A mise végén Dimitriosz odament az oltárhoz és „megáldotta a híveket”.⁵⁰ A pápa válasza: „a katolikus és az ortodox egyháznak egyaránt nagy megtiszteltetés az, hogy egymást testvéregyházként üdvözölhetik, és hogy együtt haladhatnak el re a teljes egységig.”⁵¹ 1987. december 7-én I. Dimitriosz pátriárka és II. János Pál pápa aláírt egy nyilatkozatot, ami nagyon hasonló a nemrégiben az Egyesült Államokban aláírt, katolikusok és evangéliumi keresztények között született egyezményhez: „Mindkét egyház ugyanazokat a szentségeket nyerte el, és mindketten ellene vagyunk a hittérítés minden fajtájának.”⁵²

Különös társak

1994. január 31-én a kínai miniszterelnök, Li Peng aláírta a 144- és 145. számú törvényt (a Kína határain belüli vallási tevékenységek irányításáról szóló szabályzat). Ahogy a *Wen Wei Po* c. vezet hongkongi újság beismerte, ezeknek a vallási szabályzatoknak a célja az, hogy megakadályozzák a „térítgetéseket”, amit a külföldiek akarnak behozni Kínába. A kínai kormány felismerte azt a veszélyt, ami a kommu-

nizmust fenyegeti abban az esetben, ha az evangéliumi keresztények' nek engedélyezik, hogy engedelmeskedjenek Krisztus parancsának, vagyis hogy a földön minden embernek hirdessék az evangéliumot.⁵³

A hasonló, bár önként vállalt „térítgetési” tilalom kulcsfontosságú elem az ökumenikus mozgalom felgyorsulásában. Billy Grahamnek az egész világra kiterjed evangélizációja is alkalmazkodik ehhez. A Franciaországnak adott, arra vonatkozó instrukciók, hogy hogyan vehetnek részt az evangélizációs hadjáratban, amit a világ minden részéről 1 m holdakkal fognak közvetíteni, nagyon jól megvilágítja a lényegét: „Minden felekezet (katolikus, ortodox stb.) között tanácsos az együttműködés a teológiai különbségek ellenére, és kizárt annak a lehetősége, hogy az egyházak egymás között térítgessenek”.⁵⁴ Ironikus módon a misszió felhadiszállása Franciaországban, Beziers városában van, és az olvasók bizonyára emlékeznek arra, hogy III. Ince pápa itt irtatott ki 60 ezer embert, és ezzel az eseménnyel „koronázta meg pápaságát”.

A „térítésellenesség” legmeghökkenőbb példája, hogy Coloradóban a teljes evangéliumi keresztények kompromisszumot kötöttek Jézus Krisztus világos parancsolata ellenére, amely szerint az evangéliumot *minden embernek* kell hirdetni (Márk 16,15). Az elmúlt néhány évben Colorado Springs városában számos evangéliumi szolgálat állított fel irodát. A teljes evangéliumi fiatalok révén sok katolikus és zsidó fiatal ismerte meg Jézus Krisztust, és ez maga után vonta katolikus és zsidó vezetők rosszallását. Hogy lecsendesítsék a viharokat, néhány teljes evangéliumi keresztény vezet, pl. James Dobson, Terry Taylor, Terry P McGonial és néhány helyi, teljes evangéliumi pásztor, aláírtak egy egymás kölcsönös tiszteletben tartására vonatkozó egyezményt a helyi katolikus püspökkel, a zsidó rabbival és másokkal. Ez az egyezmény a *Gazette Telegraph* c. folyóirat 1993. április 22-i számában látott napvilágot, „Üzenet Colorado Springs lakóihoz” címmel. Azt a felismerést tette közzé, miszerint a „zsidó-keresztény örökség” mindenkié azok közül, akik aláírták ezt a szerződést, és alapvetően azon az állásponton van, „hogy a jóakarát és az egymás iránti megbecsülés légkörében kell egymástól tanulni”, és nem evangélizálni. Az egyik katolikus újság diadalittasan így számol be erről:

„Néhány közösségnek az evangélizálásra való törekvése ellenséges légkört teremtett” - mondta Richard Hanifen püspök Colorado Springs egyházmegyéből. Körülbelül egy évvel ezelőtt Howard Hirsch,

a Shalom Gyülekezet rabbija és Hanifen püspök úgy találták, hogy zsidó és katolikus fiatalokat evangélizáltak más hitet valló iskolatársaik. Terry McGonial, a fiatalok felé irányuló szolgálat vezetője is megerősítette, hogy más vallású fiatalok felé is evangélizáltak az iskolákban.

Hogy elejét vegyék a félreértéseknek, és hogy még világosabbá tegyék a helyzetet, kisebb gyülekezetek és vallásos szervezetek vallási vezetői nem hivatalos találkozókra jöttek össze a helyzet megvitatására. A fiatalok vezetői először 1992. június 26-án találkoztak, hogy megvitassák, hogy az evangélizációs törekvések valóban problémát jelentenek-e. Arra a megállapításra jutottak, hogy igen...

Hanifen püspök kijelentette, hogy reméli, ez a csoport talál majd módot a jövőben arra, hogy a különböző vallások értékeit és azoknak a Szentírásra vonatkozó különböző nézeteit feltárja. „Fontos, hogy a jelenlegi problémára helyes megoldást találjunk, ugyanis azt hiszem, Isten segítségével ez fogja majd el készíteni azt, hogy a jövőben hogyan viszonyuljunk a különféle tradíciókhoz. Meggyőződésem, hogy ez az egyházműny rendkívül előnyös Colorado Springs számára.”⁵⁵

Karizmatikus híd Rómába

Különös, hogy míg Róma arról panaszkodik, hogy evangélizálják a katolikusokat, ezzel egy időben aktív szervezője a történelem legnagyobb evangélizációs programjának. Az „Evangélizáció 2000” elnevezésű kampányt Tom Forrest irányítja a Vatikánból. Ő szervezte meg 1990-ben a világ különböző részéről érkező papok lelkigyakorlatát Vatikán városban, hogy ezzel indítsa el az evangélizáció évtizedét. Érdekes módon „a lelkigyakorlat elsődleges célja [Forrest szerint] az volt, hogy a papok felé evangélizáljanak”. A hatezer jelenlévő pap közül ezer engedett annak a felhívásnak, hogy „fogadja el Jézus Krisztust mint Megváltót, és töltekezzen be Szentlélekkel”⁵⁶

Miért van szükség erre a felhívásra, különösen, ha *papokról* van szó, és ha a katolikusok már megtértek? És hogyan fogadhatja el az az ezer pap igazán „Jézus Krisztust mint Megváltót” bibliai értelemben anélkül, hogy megtagadná a belénevelt katolikus tanok legnagyobb részét? Az, hogy Tom Forrest még mindig misét celebráló római katolikus pap, hisz a purgatóriumban, a bűnbocsánati búcsúcédulákban, és hogy nem merné azt mondani, hogy örök élete van, egyértelműen jelzi, hogy még soha nem fogadta el az evangéliumot bibliai módon. A teljes evangéliumi keresztények ennek ellenére partnernek ismerik el.

Forrest karizmatikus. A katolicizmussal egyre inkább erősödő partneri viszonyért nagymértékben felelős a karizmatikus mozgalom né-

hány vezet je. A karizmatikusok az első között voltak, akik közös konferenciákat tartottak katolikusokkal, protestánsokkal, és kereszténynek fogadták el őket. Amerikában mintegy tízmillió, az egész világon pedig 163 országból összesen 72 millió katolikus „szól nyelveken”.⁵⁷ Ezt az állítólagos képességet más karizmatikusok annak bizonyítékeként fogadták el, hogy a katolikusok minden bizonnyal már újjászülettek. Erre az élményre olyan nagy hangsúlyt fektetnek, hogy sokszor teljesen átsiklanak rendkívül fontos doktrinális kérdéseken is. A karizmatikus mozgalom is egy Rómába vezető híddá vált.

Az nyilvánvaló, hogy ez nem a Szent Szellem munkája. A katolikus karizmatikus mozgalom (ami az 1960-as évek közepén kezdődött a Duquesne és a Notre Dame Egyetemeken) első prófeciáinak egyike az volt, hogy „amit Mária Fátimában megígért, az meg is fog valósulni”⁵⁸ „Mária” megjelenése Fátimában azonban teljesen démonikus jelenés volt, és erről a következő két fejezetben hitelesen be is fogunk számolni. A „nyelvek ajándékát” a katolikusok közül sokan akkor kapták meg teljesen spontán módon, amikor Máriához imádkoztak: „Tóm N. például éppen a rózsafüzért akarta befejezni, M. n. vér pedig éppen akkor kapta meg, amikor térden állva csöndesen imádkozott az Áldott Szűhöz.”⁵⁹

Általánosságban igaz az, hogy azok a katolikusok, akik „megkeresztelkedtek a Szent Szellemmel”, még inkább odaszánják magukat Máriának, és még nagyobb lelkesedést tanúsítanak a római katolikus dogmák iránt.⁶⁰ Az a szellem, amelyik ezt az örökséget felmagasztalja, az antikrisztust is fel fogja magasztalni.

1990. március 2-4. között rendezték meg a Kristály katedrálisban a karizmatikusok és katolikusok által szponzorált, „a Szentlélekről szóló, hatodik nyugati part menti konferenciát”. Robert Schuller jelentős szerepet vállalt a konferencia megszervezésében. A közönség nagy része római katolikus volt, csakúgy, mint a felszólalók fele is. A túlnyomórészt katolikus közönség nagy örömmel hallgatta Schuller beszédét:

Amikor megálmodtam ezt a székesegyházat, nem akartam anélkül felépíteni, hogy a Szentanya áldását ne adta volna rá. Ezért aztán elutaztam Rómába, hogy találkozzam vele. Vittem magammal egy képet a katedrálisról, és elmondtam, hogy szeretném felépíteni, és hogy áldását szeretném kérni. Természetesen fényképet is készítettek rólunk, ez a szobám falán függ. Aztán felszentelésem harmincadik évfordulójára kaptam egy csodálatos fényképet a Szentatyáról, és egyben apostoli áldását is adta szolgálatomra. Egy csodálatos, kézírással írt üzenetet is küldött...⁶¹

A bibliai próféciaák a szemünk előtt teljesednek be. Jézus Krisztus figyelmeztetett minket, hogy az Ő visszajövetelének közelségét olyan vallásos csalások fogják jelezni, amit ez a világ még sohasem ismert (Máté 24. fejezet 4,5,11 és 24. versek). Milyen érdekes jelzés lenne, ha a választottakat fenyegetné az a veszély, hogy hitetés áldozatai. Olyan embereket választanának meg keresztény vezetőknek, akik jeleket és csodákat tesznek, de egyáltalán nem keresztények (Máté 7,22-23). Pál apostol figyelmeztetett erre a hitetésre, és arra, hogy ez nagyon fontos elzménye az antikrisztus eljövetelének (2Tesszalonika 2,3-4). Ez a készülődés napjainkban egyre nagyobb ütemben zajlik.

Annak védelmében, hogy aláírták a *Teljes evangéliumi keresztények és katolikusok együtt elnevezés* dokumentumot, egy baptista vezető örvendezve jelentette ki, hogy ezáltal a teljes evangéliumi keresztényeknek megadatott az, hogy a katolikusok elismerik őket legitim vallási csoportnak. A reformátoroknak nem jelentett volna ilyen nagy örömet az efféle „elismerés”. Sőt mi több, ezt a státuszt Róma már az összes vallásnak megadta. Majdnem harminc éve annak, hogy VI. Pál pápa így nyilatkozott:

Az egyház arra buzdítja fiait és leányait, hogy a más vallások képviselőivel folytatott dialógus és együttműködés során körültekintően és szeretetteljesen, a keresztény hitről és életviteléről tanúbizonyságot téve ismerjék el, tiszteljék meg és vigyék előbbre azokat a szellemi és erkölcsi javakat, amiket más vallásokhoz tartozó emberek képviselnek...⁶²

Ez tehát a római katolicizmus, azaz egy olyan fajtája a „kereszténységnek”, amely könnyedén képes partneri viszonyra lépni mindenféle vallással és vallási praktikával. Az egységes világvallás alapjainak lerakása már folyik - a f. hadiszállás: Róma.

És mi a helyzet Máriával?

Nincs senki, ó, legszentebb Mária, aki nálad
nélkül üdvözülhetne...

Szent Germanus'

Ahogy az örökkévaló Atyához is csak Jézus
Krisztus által van menetelünk, ugyanúgy csak
Márián keresztül juthatunk Jézushoz. Általad
mehetünk csak a Fiúhoz, ó, áldott sz. z, életnek és
üdvösségnek anyja...

Szent Bernát'

A te kezedbe teszem örök üdvösségemet, és neked
ajánlom a lelkemet..., ugyanis ha te védelmezel
engem, drága anya, nem félek semmit l; még
a b neimt l sem, hiszen teáltalad megbocsátást
nyernek, és a démonoktól sem, mert te a pokol
minden er inél er sebb vagy. Még Jézustól, az én
ítél bírántól sem félek, mert egyetlen imáddal ki
tudod t engesztelni irányomban. Egy dolog
miatt azonban szorongás tölti el a bens met:
félek, hogy a kísértés órájában nem hívom
segítségül a te nevedet, és ezért nyomorultan
kárhozom el. Majd akkor, kérlek, szerezd meg
számomra b neim bocsánatát...

Részlet egy Máriához szóló imákat tartalmazó imakönyvből

És tudtára adák néki, mondván: 7} te anyád és
 atyádfiai kinn állnak, téged akarván látni.
 pedig felelvén, monda nekik: 7\z én anyám és
 az én atyámfiai ezek, akik az Isten beszédét
 hallgatják, és megcselekszik azt.

Lukács 8,20-21

Lön pedig, mikor ezeket mondó, fölemelvén
 szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki:
 Boldog méh, amely téged hordozott, és az eml k,
 melyeket szoptál! 0 pedig monda: S t inkább
 boldogok, akik hallgatják az Istennek beszédét,
 és megtartják azt.

Lukács 11,27-28

z el z ekben már utaltunk arra, hogy a fenevadon ül asz-
 szony nem más, mint Vatikán városa, illetve az eljövendő vi-
 lágvallás, amelynek majd itt lesz a f hadiszállása. De miért as-
 szony ül a fenevadon és nem férfi? Miért jelenik meg ez az eljövendő
 világvallás pont egy *asszony* képében? Ez is, mint a Jelenések könyve
 17. részében szerepl többi fontos jellemvonás, tökéletesen ráillik a
 Vatikánra. A római katolicizmus messze legnépszerűbb alakja az asz-
 szony. Mindent elhomályosít maga körül, még Istent is. Sokkal több
 imát mondanak a katolikus Máriához, több tiszteletet és figyelmet
 szentelnek neki, mint Jézus Krisztusnak és az Atyának együttvéve.
 Mária-kegyhelyek ezrei vannak világszerte, milliók látogatják a világ
 minden tájáról, míg Jézus tiszteletére emelt kegyhelyr l alig hallani.
 Egy talán mégis van, Québecben, Beauvoir városban.

Vannak olyan katolikus vezet k, akik még dicsekednek is, hogy a
 katolikus egyház mennyire együtt halad a korrallal, hiszen ma az „isten-
 n i tudat” és a n k egyenjogúságának virágzását tapasztalhatjuk min-
 denfelé. A n t illeti meg a legnagyobb tisztelet, övé a legnagyobb ha-
 talom. A katolicizmusban is egy n az, akin keresztül minden kegye-
 lem, ajándék, áldás és er jön az egyén életére. Ez egy olyan n alak, aki
 azzal a félelmetes er vel rendelkezik, hogy akár az egész világot is

egyesíti egyetlen vallássá, beleértve a muzulmánokat is. Ez az „örök sz z” azonban semmiféle kapcsolatban nem áll a Biblia Máriájával, aki nemcsak Jézus anyja volt, hanem József szeret felesége is.

Mária valóban „örök sz z”?

A Biblia szerint Mária érintetlen volt Jézus megszületéséig. Ezt követően azonban több gyermeke is született férjétől, Józseftől. Erre a tényre egyértelműen utal az a kifejezés is, hogy Jézus „elsőszülött fiú” volt, illetve, hogy „nem ismeré t, míg meg nem szülé” Jézust (Máté 1,25). Többször találni utalást Jézus fiú- és lánytestvéreire, közülük néhányat név szerint is megemlíti az Ige. Az emberek, akik ismerték Jézust, és tudták, hogy Názáretben nőtt fel, „álmélkodtak és ezt mondták: ‘Honnan van ebben ez a bölcsesség és az erő?’” majd hozzátették:

Nem ez-e amaz ácsmesternek fia: nem az ő anyját hívják-e Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? És az ő testvérei is nem mind mi nálunk vannak-e? Honnan vannak tehát ennél mindezek? (Máté 13,55-56; Márk 6,3.)

Katolikus hitvédők, mint például Karl Keating, ragaszkodnak ahhoz, hogy itt a testvér és a nő testvér szavakon valójában unokatestvéreket kell érteni. Azzal indokolják, hogy Máténak és Márknak muszáj volt a testvér/n testvér szavakat használnia, mert sem a héber, sem az arám nyelvben nincs külön szó az „unokatestvérré”. Természetesen semmi alapja nincs ennek az egyáltalán nem bibliai feltételezésnek. Egyébként Máté és Márk görögül írták az evangéliumot. Keating tovább érvel, hogy bár létezett az unokatestvér szó görögül (*anepsziosz*), a görög nyelven író zsidók mégis továbbra is azt a zsidóknál bevett gyakorlatot követték, hogy minden rokonra a testvér és a nő testvér (*adelphosz*) szavakkal utaltak. Számos példát sorol fel, persze *egyiket: sem az Újszövetségben* l, mert abban nincs erre példa. Sőt az *anepsios* szó megtalálható a Kolossébeliekhez írt levél 4- részének 10. versében; itt Barnabás unokatestvérét említi a Biblia. Nem mellékes még az sem, hogy Jézus testvéreit mindig úgy említi az Ige, hogy azok Mária társaságában voltak, ezzel is jelezve, hogy azok az *gyermekei* voltak, és *viselte gondjukat*, amikor pedig már felnőttek, *közvetlen családtagként* utaztak vele.

Katolikusok még azt az érvet is felhozzák, hogy Jézus Krisztust valamilyen módon beszennyezi az, hogy olyan anyaméhbe jött a világra, amelyik még később is megfogant, és más gyermekeknek is életet adott. Ez az érv egyáltalán nem támasztható alá a Bibliában leírtakkal, és valójában figyelmen kívül hagyja, hogy Jézus Krisztus megalázta magát azzal, hogy emberré lett. A katolikus Peter de Rosa nagyon érdekes magyarázatot ad arra, hogy Róma miért nem ismerheti el, hogy Mária normális házasséletem élt férjével, miután Jézus a világra jött.

Azt már említettük, hogy a papok, különösen a pápák keltették életre Máriának mint szűznek a kultuszát. Ez azzal magyarázható, hogy a cölibátusban élő személy számára az ideális az, aki teljesen mentes mindenfajta szexualitástól, mégis szül gyermeket. Máriának született egy gyermeke anélkül, hogy¹ férfit ismert volna. Ez jelenti a „tökéletességet”....⁴

Ha Mária szüzességi fogadalmat tett volna, akkor - ahogy erre Luther is rámutatott - azzal, hogy megengedte Józsefnek, hogy feleségül vegye, árulást követett volna el, és meggyalázta volna a házasság szentségét. Még a katolikus egyház sem engedi meg, hogy egy feleség önmegtartóztató legyen saját kénye-kedve szerint. A Biblia pedig kifejezetten ellene van, és ki is jelenti, hogy a házasséletem Isten akarata a házasságok számára (1Mózes 1,28; 2,21-24, 1Korintus 7,3-5), és tisztességes minden tekintetben (Zsidókhöz írt levél 13,4).

Teljesen nyilvánvaló, hogy Mária Gábelhez intézett szavai - „Mi módon lesz ez, holott én férfit nem ismerek?” (Lukács 1,34) - *kizárólag akkori helyzetére* vonatkoznak. Ez nem azt jelenti, hogy itt egy szüzességi fogadalmat tett Mária. Ha így lett volna, akkor nem jegyezte volna el magát Józseffel (27. vers). Ha viszont Mária örök szüzessége nem igaz, akkor a többi vele kapcsolatos katolikus tanítás sem igaz (pl. szépl. telen fogantatása, a mennybe való felvitetése testben stb.).

Mária mint „Isten anyja”

Az egyik legtekintélyesebb, „sz z Máriáról” szóló könyv Liguori Szent Alfonz: *Mária dics sége* címet viseli, és valójában gy jteménye mindannak, amit a római katolikus egyház „szentjei” az évszázadok során Máriáról mondtak. Meghökkenet fejezetcímekkel találkozhatunk, amelyek Mária különböző tulajdonságaira, képességeire, címeire és felada-

taira utalnak. A legtöbb közülük senki mást nem illethetne, csak Jézus Krisztust. A következőket tulajdonítja a könyv Máriának: „Mária, a mi életünk”; „Mária, a mi reménységünk”; „Mária, a mi segít nek”; „Mária, a mi pártfogónk”; „Mária, a mi oltalmazónk”; „Mária, a mi üdvösségünk”. Az alábbiakban néhány idézetet olvashatunk a könyvből, amelyek Máriának az üdvösségben betöltött szerepéről szólnak:

A b nősök csak Márián keresztül nyerhetnek bocsánatot..., aki nem fordul segítségért Máriához, elesik és elveszik. Mária... a menynek kapuja, ugyanis senki sem léphet be abba a szent országba nála nélkül. Csak általa léphet bárki is az üdvösség útjára...; minden ember üdvössége attól függ, hogy Mária kedveli-e és védelmezi-e. Akit Mária oltalmaz, megtartatik, és akit nem, az elkárhozik... A mi üdvösségünk a te kezében van, Mária... Isten nem fog minket megtartani a te közbenjárásod nélkül...; minden kegyelemben csak általad részesülhetünk, ó, Istennek anyja...⁵

„Istennek anyja”? Igen, Jézus Krisztus valóban Isten, Mária valóban az anyja, de nem úgy anyja, mint *Istennek*. Jézus Krisztus már Isten volt azelőtt, hogy Mária megszületett volna. Mária annak az *emberi testnek* az anyja, amit Istennek Fia magára vett, amikor emberré lett. Semmiképpen sem lehet tehát azt mondani, hogy Mária Istennek anyja. Az Ige egyébként nagyon jól rávilágít Mária szerepére:

Azért a világba bejövetelekor így szól: ... testet alkottál nekem (Zsidókhhoz írt levél 10,5).

Máriát a római katolikus tradíció minden bibliai alapot mellőzve felmagasztalja, és ez nyilvánvaló a hozzá intézett imákból is. A fejezet elején található idézetek csak ízelítésként abból a szó szerint több ezer imából, amelyek világosan rámutatnak arra, hogy ez a hamis Mária a római katolicizmus lényege és éltető ereje. A kritikára tekintetben nagyon is érzékeny katolikus hitvédők azonban tagadják, hogy a katolikus hívek Máriához imádkoznának. Peter Kreeft például megtévesztő módon a következőket írja: „a katolikusok [nem imádkoznak szentekhez, hanem] csak arra kérik a szenteket, hogy imádkozzanak értük, úgy, ahogyan mi is megkérünk valakit az élők közül, hogy imádkozzon értünk”.⁶

Ennek persze az ellenkezője valósul meg, hiszen a katolicizmus legnépszerűbb imái többnyire szentekhez, különösen Máriához szólnak, és

nem az Atyához vagy Jézus Krisztushoz. Sőt, ezekben a Máriához szóló imákban olyan dolgok *megtétele*re kérik, hogy ehhez nélkülözhetetlenül szükséges, hogy maga is Isten legyen, bizonyos esetekben maga Jézus Krisztus. 1993 augusztusában Denverben egy vasárnapi misét azzal zárt be II. János Pál pápa, hogy a fiatalságot és az egész világot Mária védelmére és vezetésére bízta:

Mária, kérünk, hogy helyezd rá a te védelmedet az elkövetkező napok el készületeire, a fiatalok világnapjára. Mária, kegyelemmel teljes, ezt a nagy ünnepet a te gondjaidra bízuk. Mária, aki felvitettél a mennybe, a te gondjaidra bízuk a világ fiataljait... és az egész világot!

A katolikusok valóban csak megkérlik Máriát, hogy *imádkozzon* értük?! Ha valaki imát kér egy barátjától, nem így kéri: „könyörgök a te védelmedért”, sem úgy, hogy „rád bízom az egész világot”. Az ilyen kérések nagyon is tipikusak a Máriához intézett katolikus könyörgésekben, valamint az, hogy ezek mind mindenhatónak tüntetik fel, és azt állítják, hogy gondját viseli mindazoknak, akik benne bíznak.

„Mária, a menny királyn je”

A *Time* magazin úgy nyilatkozott, hogy „a modern pápák szerint” Mária az „univerzum és a menny királyn je...”⁸ 1993 szeptemberében Litvániában a pápa úgy beszélt Máriáról, mint „az egyház anyjáról, az apostolok királyn jér l és mint arról a személyr l, akiben a Szentháromság lakozik”. Arra hívta fel a figyelmét „már felszentelt és még felszentelés el tt álló papoknak, hív férfiaknak és n knek, hogy arra a Máriára tekintsenek, akit... ott, azon a helyen tisztelnek, Siluté szenthelyein”⁹, ahová maga is elzarándokol majd. Ezt követ en Mária kegyelmére bízta a jelenlev ket. Ehhez hasonló istenkáromlás szerepel az egyik leggyakrabban mondott katolikus imában is, a rózsafüzérben. A következő kéréssel végz dik:

Udvöz légy, mennyek szent királynéja, kegyelemnek anyja! Te vagy életünk és reménységünk. Te hozzád kiáltunk, Éva el zött gyermekei, hozzád emeljük fel sóhajainkat, gyászunkat, könnyeinket ebben a siralomvölgyben. Ezért fordítsd, kegyes pártfogónk, irgalmas szemeidet felénk, hogy meglássuk méhednek áldott gyümölcsét, Jézust. O, drága sz z Mária!

Mária lenne „életünk” és „reménységünk”? A Szentírás szerint Jézus Krisztus az életünk (Kolossá 3,4)! Arra a kérdésre, hogy miért Mária a katolikusok reménysége, Fulton J. Sheen püspök a következő magyarázatot adja. (Ot egyébként Billy Graham nagy elismeréssel „a XX. század legnagyobb szónokának”¹⁰ tartja.) A magyarázat a következő :

Amikor felszenteltek, arra az elhatározásra jutottam, hogy az eucharisztia szent áldozatát minden szombaton a Sz zanyának ajánlom fel... Ezért teljes bizonyosságom van, hogy amikor majd Krisztus ítél - széke elé kerülök, Krisztus a következő t mondja nekem: „Hallottam már rólad anyámtól”. Életemben eddig mintegy harminc zárándokutat tettem a lourdes-i Miasszonyunk kegyhelyhez, és tízet a fátimaihoz.”

Milyen szánalmas megnyilvánulása ez az örök élet reményének! Milyen szomorú abban bízni, hogy majd Mária szól egy jó szót az érdekében, amiért annyira odaszánta magát neki! És mi van Jézus Krisztusba vetett hitével, aki meghalt b neiert? A katolicizmusban Jézus Krisztus és b neinkért való kereszthalála nem elegendő . Ahhoz, hogy valaki üdvözljön, ki kell érdemelnie *Mária* kegyeit, ugyanis az, aki eldönti, ki léphet be a mennyek kapuján. Legalábbis ezt a hiedelmet bizonyítja az el bbi jó néhány idézet.

Mária „irgalmas szemei” valóban látnak mindenkit a világon? Valóban az „irgalom anyja”? Nem létezett talán Isten irgalma már jóval azelőtt, hogy Mária megszületett? Olvashatunk „kegyelmes Istenr l” (Zsoltárok 59,18) a Bibliában, illetve arra buzdít minket, hogy bízunk „Isten kegyelmében” (Zsoltárok 52,10, Lukács 1,78), de soha egyetlen szó sem esik az egész Szentírásban Máriának az emberiség felé való irgalmasságáról, kegyelmér l.

Azoknak, akik megismerték *Isten* kegyelmét, nincs szükségük Mária kegyelmére! Ráadásul mindenhatónak, mindentudónak és mindenütt jelenlev nek (egyedül Istenre jellemző tulajdonságok) kellene lennie ahhoz, hogy ki tudja terjeszteni kegyelmét az egész emberiségre.

Pál és János apostol is úgy írnak, hogy a „kegyelem, irgalmasság és békesség” *Istent l* árad a hív kre (1Timóteus 1,2; 2Timóteus 1,2; Titus 1,4; 2János 1,3), és sehol sincs arról szó az egész Bibliában, hogy ezek Mária közvetítésével jönnek a hív k életére. A rózsafüzér azonban azt a látszatot kelti, hogy sokkal inkább az irgalmasságától függ minden, és nem Istenét l. Valóban Mária tesz valamit annak érdekében, hogy a hív k Jézus Krisztus jelenlétébe kerüljenek? A rózsafüzér alapján ezt hinné az ember.

Mária lenne a „menny királyn je”? A Szentírásból kiderül, hogy Jézus Krisztus a király, de arra még csak utalás sincs, hogy van egy királyn is, és még kevésbé arra, hogy az Mária. Ha lenne olyan királyn , aki Jézus Krisztussal együtt uralkodna, akkor az minden valószínűség szerint a menyasszony lenne, vagyis a megváltott és megtisztított emberek l álló egyház. Az egyházra azonban soha nem utal úgy az Ige, mint a „menny királyn jére”. A „menny királyn jét” akkor említi a Biblia, amikor arról a bálványról ír, amit a pogány népek imádtak, és amelyiknek a zsidó asszonyok áldozatokat vittek, magukra vonva ezáltal Isten haragját:

A fiák fát szedegetnek, az atyák gyűjtják a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királyn jének bélesekét készítsenek, és az idegen isteneknek italáldozatokkal áldozzanak, hogy engem felingerljenek...

Amiatt, hogy (az ég királyn jének) füstölve áldoztatok, és vétkeztetek az Ur ellen... azért következett ti reátok ez a veszedelem... (Jeremiás 7,18; 44,23)

Róma azonban nemcsak hogy nem szégyellj, hanem még büszkélkedik is azzal, hogy a pogánysággal hozzák kapcsolatba. Sok katolikus dicsekszik azzal, hogy Mária eredetileg a „görög mitológia nimfáját, Maiát helyettesíti, akinek Zeusszal, az egek istenével való kapcsolatából született Hermész”. Egyébként a május hónapot is Maiáról nevezték el, és ezért a n alakra csak mint „május királyn jére utaltak...; végül a jezsuiták arra irányuló erőfeszítései, hogy május királyn jét sz z Máriává változtassák, sikeresnek bizonyultak...”¹²

Máriák sokasága

Nagyon sok Mária létezik a katolicizmuson belül, van ilyen „Miasszonyunk”, van olyan „Miasszonyunk” stb., ugyanis Mária sok különböző alakban jelenik meg. A legtöbb katolikusnak megvan a maga kedvenc „Máriája”, van, aki a „Medjugorei Miasszonyunkat” szereti, mások a „Guadalupeit”, esetleg a „Lourdes-it”. II. János Pál pápának két kedvenc Máriája van: a jasna gorai „fekete sz z”, Lengyelország véd-szentje és a „Fátimai Miasszonyunk”. Az utóbbi állítólag akkor jelent meg neki, amikor az ellene elkövetett gyilkossági merénylet után lábadozott. (A merénylet egyébként pontosan azon a napon történt, ame-

lyiken a „Fátimai Miasszonyunk” el ször jelent meg Fátimában, 1917. május 13-án). A „Miasszonyunk” megjelenésekor közölte a Szentatyával, hogy azért mentette meg az életét, mert célja van vele, és még azt is hozzátette, hogy olyan jelet fog adni a világ számára, amely arra kényszeríti majd, hogy meghajoljon a pápa mint legfelső szellemi hatalom előtt. A Time magazin is közölt egy rövid beszámolót ezzel kapcsolatban:

A Mária iránti nagy elkötelezettség már hazájában, Lengyelországban beleívódott a pápába, ugyanis évszázadokon keresztül azt tartották, hogy a [fekete] Madonna volt az, aki a muzulmán törökök csapatait meghátrálásra kényszerítette, aki megvédte az országot a svéd lutheránusoktól, majd 1920-ban a szovjet bolsevikok csapataitól...

II. János Pál Mária egyesítő erejét tette pápai arzenálja központi tényezőjévé. Ellátogatott számtalan Mária-kegyhelyre a világ minden táján, és szinte valamennyi beszédében és imájában a Madonnát hívja segítségül.¹¹

Az a Mária, akire a pápa Denverben utalt, első sorban az „ifjúság világnapjához” kapcsolódik, aminek megünneplését a pápa már évek óta szorgalmazza. Mária képét egyébként kitették egy éjszakai vigília alkalmából a Denver közelében levő Cherry Creek parkba, hogy a pápa tiszteletére oda érkező zarándokok imádkozhassanak hozzá a vigílián. A pápa helikopterrel érkezett a helyszínre. Az egyik újságíró a következőképpen számol be az eseményekről:

Már jóval elmúlt este 9 óra is, amikor az ifjúsági világnap hivatalos szentképe feltűnik. A vigíliának ezt a részét csak úgy hívják: „az új adventi miasszonyunk, sz. z. Mária képének imádása”. A zarándokok csak most látják először a festményt, ami Máriát ábrázolja méhében a még gyermek Jézussal...

Az új adventi Miasszonyunk a legközönségesebb ikon, amit valaha láttam..., ahogy a Colorado és a fiatalok kórusa a „Taize Magnificat”-ot énekl, tíz denveri fiatal felemeli a Miasszonyunk szentképét, és körbehordozza a színpad előtt részben. A tömeg teljes extázisban van, a zűrzáráshoz hasonló fényjáték kíséri az üdvözlő alkalmat, miközben virágzirmot szórnak az ikonra...¹⁴

Másnap, vasárnap a pápa újra helikopteren érkezik. A még mindig didergő zarándokok (akik az éjszakát a parkban, a földön alva töltötték) újult lelkesedéssel és izgalommal üdvözlik. A mise során a jelenlevő három ezer papnak jó néhány órába telt, amíg kiosztotta az ostyát

a mintegy 375 ezer emberből álló tömegnek. Beszéde során a pápa többször személyes hangon szólt a mennyben levő Máriához. Beszédét így kezdte:

A szívem tele van a mennyek királynéjének dicséretével, aki a mi reménységünk és vigasztalásunk egyetlen forrása a mennyi Jeruzsálem felé vezet az ártatlanok között. Ezzel a reménységgel köszöntöm mindazokat, akik ezen az ünnepélyes liturgián részt vesznek... Ez a liturgia Máriát, a napba öltözött asszonyt mutatja... O, napba öltözött asszony, a világ fiataljai szeretettel köszöntenek téged...!

Máriában az életnek a halál fölött aratott győzelme valósággal lesz...

Ó, Mária, te vagy az egyház anyja, te vezetsz minket a mennybe... és te segítsz abban, hogy növekedjünk szentségben, azért, hogy legyünk a bűnösök.

Mária-kultusz és Mária-imádás

IX. Piusz már 1854-ben felvette a pápai tévedhetetlenség kísérleti léggömbjét. Az egyház jól fogadta, ugyanis tartalmazta az örök népszerűségnek örvendő „szűz Mária” témát. IX. Piusz saját kezdeményezése alapján – anélkül, hogy valamilyen zsinat vagy a *magisterium* (egyházi tanítóhivatal) támogatása volna vagy tudomást szerzett volna róla – dogmaként jelentette be, hogy minden katolikus hívőnek el kell fogadnia Mária szűztelen fogantatását, vagyis, hogy Mária „fogantatása első pillanatától fogva... mentes volt minden bűntől, még az eredendő bűntől is...” Ezáltal valószínűleg saját tévedhetetlenségét nyilvánította ki a pápa, vagyis megmutatta, hogy nincs szüksége a bíborosok támogatására, sem az egyházi zsinatra ahhoz, hogy ilyen nagy horderejű dogmát elfogadtasson.

1950. november 1-jén pedig XII. Piusz pápa tette meg állítólag tévedhetetlen kijelentését apostoli alkotmányában, a *Munificentissimus Deus*-ban, miszerint „a szűztelen istenanya és örök szűz Mária élete végén testben felvitetett a mennybe”. A pápa egyébként azt állította, hogy a mennybemenetel dogmáját az egyház már kezdetektől fogva egyhangúan elfogadta, illetve, hogy a Szentírás is tökéletesen alátámasztja ezt a tanítást. Az igazság éppen ennek az ellenkezője: a korai egyházban teljesen ismeretlen volt ez a tanítás, és a Szentírás sem támasztja alá. Az ilyen pápai kinyilatkoztatás nem más, mint a katolikus hívek általános érzületére adott válasz, és mint ilyen, óriási mértékben hozzájárult a Mária-kultusz elterjedéséhez.

A Mária-kultusz fokozatosan alakult ki, szinte párhuzamosan az aposztázia feler sődésével. Miközben a pápa 1993-as denveri látogatásán lezajlott Mária-imádásról számolt be, egy író a következőkre emlékeztet: „az *Encyclopedia Britannica* szerint az egyháztörténelem első századában egyáltalán nem fektettek hangsúlyt Máriára”.¹⁶ A *Katolikus Enciklopédia* pedig azt a végkövetkeztetést vonja le, hogy „...nem meglep az a felfedezés, hogy az áldott sz z kultuszának semmilyen fellelhet nyoma nincs a kereszténység első századaiban”.¹⁷ Von Döllinger a következő megállapítást teszi:

Sem az Újszövetségben, sem az egyházatyák írásiban nem található arra vonatkozó utalást, hogy mi történt a szent sz zzel Jézus Krisztus halála után. A IV., illetve az V. századból való két apokrif m - egyikeket Szent Jánosnak, a másikat Melitónak, Sardis püspökének tulajdonítják - a legkorábbi forrás, amelyekben ... utalás történik arra, hogy Mária testben felvitetett a mennybe.¹⁸

A római katolikus egyház határozottan tagadja, hogy Mária imádásáról lenne szó. Nézzünk meg most egy olyan imát, ami rendkívül népszerű katolikus körökben: „Jézus, Mária és József, tiéd a szívem és a lelkem.” De miért nem csak Jézusé? Miért másé is?! Csak Isten az, aki kérheti — mivel az, aki egyedül megérdemli - valakinek a „szívét és a lelkét” - hogyan adhatja bárki is oda valakinek a szívét és lelkét anélkül, hogy azt a személyt ne imádná?

A buzgó katolikusok közül óriási azoknak a száma, akik magukat Mária szolgálatára szánják oda. Jó példa erre a „Mária Légió” elnevezés szervezete, amely „1921. szeptember 7-én kezdődött Írországban...”, és ma már a világ minden részén megtalálható. A Mária-csapatok mindenütt jelen vannak! A Légió fennállása óta már öt pápa elismerését vívta ki. VI. Pál pápa például azt mondta, hogy „a Mária Légió azoknak a hadserege, akik korunk gonoszságával vívnak harcot, és teljesen odaszánják magukat Máriának”.¹⁹ Tagadhatatlan, hogy katolikusok körében a Mária iránti elkötelezettség sokkal jelentősebb, mint az Atya vagy Jézus Krisztus iránti.

A mindenható, mindentudó és mindenütt jelenlevő Mária

A *Soul Magazine*, ami az „Egyesült Államok és Kanada területén lévő Fátimai Miasszonyunk hadseregének hivatalos folyóirata”, így nyilat-

kozott: „Mária annyira tökéletesen egy a Szentlélekkel, hogy a Szentlélek csakis vele mint házastársával összhangban cselekszik...; az egész életünk, minden gondolatunk, szavunk és tettünk Mária kezében van...; minden pillanatban kell, hogy irányítson, vezessen és átformáljon minket, hogy ne mi magunk, hanem éljen mibennünk..., mint ahogy Jézus él benne, és ahogy az Atya a Fiúban”⁰ Az emberiség minden gondolata, szava és tette Mária kezében lenne? O irányít, vezet és önmagához hasonlónak változtat bennünket? Hát akkor Mária nem más, mint maga Isten!

Különös, hogy a Bibliában soha nem olvasható, hogy a Szent Szellem csak Márián keresztül cselekszik! A Szent Szellem már az örökkévalóságtól kezdve cselekedett, jóval azelőtt, hogy Mária a világra jött volna. Az ember egész élete *Isten* kezében, és nem Mária kezében van. Isten az, aki vezet és irányít minket, és nem Mária. Átváltozni pedig nem Mária, hanem *Jézus Krisztus* hasonlatosságára fogunk. A Biblia egyébként azt sem említi, hogy Mária a hívőkben él, arról azonban beszél, hogy Jézus Krisztus él bennünk a Szent Szellem által. Azt állítani, hogy az ilyen ígéretek Máriában lesznek „igenné és ámenné”, nem más, mint istenkáromlás, és ezt a Biblia igazi Máriája sem hagyta fedés nélkül.

A Biblia többször említi, hogy Jézus Krisztus él a keresztényekben (János 14,20; Kolossá 1,27; Galata 4,19), illetve azokban (Róma 8,1; 2Korintus 5,17; Efézus 2,10 stb.), de arról még csak szó sem esik, hogy valaki Máriában lenne, vagy Mária lenne valakiben. Ehhez Máriának, mint Jézus Krisztusnak és az Atyának, mindenütt jelenlétnek kellene lennie. Különös módon ahhoz, hogy elnyerjük, amiről az Ige megígéri, hogy a miénk Jézus Krisztusban, a katolicizmusban Mária közbenjárása szükséges!

A pápa imájában gyakran kéri Máriát, hogy vigasztalja, vezesse, erőt adjon és védelmezze az „egész emberiséget”. Ahhoz, hogy erre képes legyen, mindenható, mindentudó és mindenütt jelenlétnek kellene lennie. Ami még ennél is rosszabb, a Szentanya gyakran a következő szavakkal fejezi be imáját: „Tarts meg minket, ó szent Mária, a hit útján, és szerezd meg számunkra az örök üdvösség kegyelmét”. Ez egyenesen istenkáromlás! Ennek ellenére nap mint nap kinyilatkoztatják, hogy „Mária a bűnösök menedéke...; a mennyek kapuja...; az út, amely a paradicsomba vezet”²¹

Jézus Krisztus az, aki kifizette bűnünkért a váltságdíjat, és vérével vásárolta meg számunkra az üdvösséget. Ez pedig Isten kegyelme ál-

tál mindenkié, aki elfogadja. Enrol beszélt Pál apostol, mint ahogy a korai egyházban mindenki, és Máriáról nem lehetett prédikációt hallani. Azt állítani, hogy Máriának kell megszereznie, illetve hogy képes arra, hogy megszerezze az ember számára „az örök üdvösség kegyelmét”, annak tagadása, hogy Jézus Krisztus b neinkért való kereszthalála tökéletesen elegendő, és egyben Isten és Jézus Krisztus kegyelmének és szeretetének elutasítása is. A katolikusok próbálják ezt a maguk módján megmagyarázni, de az igazság mégiscsak az, hogy „Máriát” Jézus Krisztus és az Atya fölé emelik.

Mariológia, Mária-imádás

Egyes konzervatív katolikusok II. János Pál pápát egyháza árulójának tekintik vallási ökumenizmusa miatt, mégis osztják Mária iránti elkötelezettségét és odaszánását. A pápa ökumenizmusról szóló, Péter, szeretsz-e engem? című írásának bevezetjében a következőket „a legszentebb szűz Mária szepi telen szívének” dedikálta.²²

Ahhoz, hogy Mária szíve szepi telen legyen, magának Máriának is szepi telennek kell lennie. A Bibliában azonban az áll, hogy „mindnyáján vétkeztek, és szűz kölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róma 3,23). Mária maga is megtartó Istenében örvendezik (Lukács 1,47), megtartóra pedig csak a bűnösöknek van szükségük. Jézus Krisztus megmondta, hogy „senki sem jó, csak egy, az Isten” (Máté 19,17; Márk 10,18), és ez alól Mária sem kivétel.

Ha valaki annak a feltételezésnek adna hangot, hogy Mária a katolicizmus fő istensége, biztos, hogy hevesen tiltakozna szinte minden katolikus. Viszont a gyakorlatban ez valósul meg. Azt mondják: amikor Mária parancsol, még Isten is engedelmeskedik.²³ A Mária-imádást bizonyítja az a sok ezer Máriához intézett ima is, amely isteni tulajdonságokkal ruházza fel. Egy népszerű értekezésben, melynek címe „A rózsafüzér, a menny kulcsa”, a következő szerepel:

A rózsafüzér az üdvösség eszköze, mert Mária egyetlen igaz gyermeke sem veszhet el; és aki mindennap elimádkozza a rózsafüzért, az valóban Mária igaz gyermeke... Mária a mi mindenható pártfogónk, és az, aki megszerzi isteni Fia szívébe azt, amire gyermekeinek szüksége van... Mindenki számára megadatik az üdvösség, ha a szepi telen Máriához fordul.

Az, hogy Jézus Krisztus meghalt b neinkért, és ingyen kegyelméb l örök életet kínál, semmit sem ér Mária nélkül. Jóllehet a Bibliában erre soha nincs utalás, Pál apostol sem prédikált err l soha, mégis a katolikusok számára Mária lett az üdvösség és a kegyelem csatornájává. Jézus Krisztus és az Atya is fontos szerepet játszik, de *Mária* az, aki mindent irányít, és osztja szét Isten ajándékait azoknak, akik oda-szánt életükkel kiérdemelték, hogy „gyermekei” lehessenek.

Ezt az istenkáromlással egyenérték dogmát tanítják anélkül, hogy bármilyen bibliai alap állna mögötte. A Biblia arról sem beszél, hogy valaki „Mária gyermekévé” lehet, arról viszont igen, hogy' „mindnyájan Isten fiai vagyunk a Krisztus Jézusban való hit által” (Galata 3,26). A katolicizmusban valaki „Mária gyermeke” lesz, és azt az ígéretet kapja, hogy „Mária egyetlen igaz gyermeke sem kárhozik el”.²⁴ A hamis Mária ismét bitorolja Jézus Krisztus trónját!

A katolicizmus elismeri, hogy Jézus Krisztus az egyetlen közbenjáró Isten és ember között (ITimóteus 2,5), viszont állítja, hogy Mária a közbenjáró az emberiség és Jézus Krisztus között, vagyis „ a legrövidebb út Jézushoz”.²⁵ „Jézusnál van minden kegyelem, és Mária az, akin keresztül ez eljött a hívekhez... Jézus úgy kívánja, hogy' saját anyja legyen a mi közvetlen pártfogónk..., akire rábízunk szükségünket, pedig elmondja ezeket Jézusnak...”²⁶ így aztán a Jézus Krisztus nevében az Atyához intézett ima Mária közbenjárására szorul. S t „minden kegyelem” Mária „hatékony közbenjárása” által jön a hív re:

O, végtelen jóságú és irgalmú Isten, töltsd be szívünket a legszentebb anya iránt érzett bizalommal, akit mi segítségül hívunk, mint Mária szepl telen szívét, Te, szepl telen szív, hatékony közbenjárásod által add meg nekünk mindazt a kegyelmet, amire szükségünk van. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.²⁷

A Biblia azt tanítja, hogy Jézus Krisztus által van menetelünk az Atyához (Efézus 2,18). Arról soha nem beszél, hogy Jézus Krisztushoz viszont Márián keresztül lenne menetelünk, és arról még kevésbé, hogy Máriához kellene könyörögni, vagy hogy ad választ az imákra saját belátása és saját hatalma alapján. Ennek ellenére a katolicizmus azt tanítja, hogy Mária az egyedüli közbenjáró Jézus Krisztushoz, és hogy közbenjár azokért, illetve védelmezi azokat, akik segítségül hívják.

Egy fegyenc, aki katolikus hitre tért, elmondta Keating *Ez a k szikla (This Rock)* cím magazinjában, hogy' hogyan változott meg a saját

élete, és hogy mit végzett „a Szentlélek” annak a többi fegyencnek az életében, akik ugyancsak „áttértek”. Jézus Krisztust nem sokat említette (kivéve talán azt, hogy néha keresztet vet), viszont annál többet beszélt az egyházzal, a „katolikus közösségről” és természetesen Máriáról. Az írás egyébként külön hangsúlyozza az elítéltek felé való lelki szolgálat „szellemi gyümölcseit”, és bemutatja, ahogy az áttért fegyencnek részt vesznek azon a lelkigyakorlaton, melynek célja - nem Jézus Krisztusnak vagy az Atyának, hanem - „Mária szepl telen szívének való teljes odaszánás”:

Tudtam, hogy a *Sz zanya hívta ket* [az elítélteket] *a szívéhez*... Biztos voltam benne, hogy el lehet úgy rendezni a dolgokat, hogy a csoportból mindenki jelen legyen, amikor Oscar H. Lipscomb érsek jön majd.

Az egyetlen megfelelő időpont reggel fél hét volt, amikor az udvaron összegyűltünk. A felkészítés 33 napig tartott. Gyilkosok, nemi erőszakot elkövetők, rablók, kábítószer-kereskedők, gyújtogatók vették a fáradságot, hogy rendszeresen összegyűljenek az *Istenanya* kedvéért. Nem történtek a hideggel, a széllal, az esssel, és így készültek fel arra, hogy szívüket és lelküket teljesen odaszánják a *Sz zanyának*.

Elérkezett a nagy nap. Közvetlenül a mise végén elhangzó apostoli áldás előtt Lipscomb érsek engedélyt adott a nyilvános beiktatásra. Elhaladtunk a *Miasszonyunk szobra* előtt, és mindenki meghajolt előtt. Ezután felsorakoztunk az oltár előtt, majd letérdeltünk. Mivel én veztettem a beiktatási imát, nem láttam pontosan, mi történik körülöttem. Később elmondták, hogy az érsek és az őt kísérő papok egész végig nagyon megrémültek voltak. Előttük térdelt 13 súlyos bűnöző, akik mindannyian megtértek lettek, és így Szent Anyjuk lábainál ártatlan kis gyermekekké változtak.²⁸

Mária a kígyó fejére tapos

Az Imózes 3,15-ben található a Messiás eljövételével kapcsolatos legelső ígéret. Isten a kígyóhoz (Sátánhoz) beszél: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az asszony között: az [az asszony magva, vagyis a szült I született Messiás] neked [a Sátánnak] fejedre tapos, te [Sátán] pedig annak [a Messiásnak] sarkát mardosod”. Ugyanezt a részt a katolikus fordításban úgy olvashatjuk, hogy „az [asszony] néked fejedre tapos”.

Az előbb idézett, *A rózsafüzér, a menny kulcsa* c. értekezés szerint Mária „tapos a kígyó fejére..., vagyis mindenkinek rá van szüksége ahhoz, hogy a mennybe jusson”.

A katolikus Mária ismét bitorolja Jézus Krisztus helyét, és azt állítják, hogy aratott gy zelmet Sátán és a b n fölött. A katolicizmus az igazságot a lehet legutálatosabb módon ferdítette el. IX. Piusz 1849-es *Ubi Primum* elnevezés enciklikájában azt a kijelentést teszi, hogy „Mária taposta meg a Sátán fejét”, illetve, hogy Mária az, aki „a keresztényeket mindig is megmentette a csapásoktól, a csapdáktól, az ellenség támadásától, és mindig meg is rzi ket a romlástól”. Ehhez per-se szintén Istennek kellene lennie.

1830. november 27-én „Mária” állítólag Párizsban megjelent Catherine Laboure-nak, amint éppen a kígyó fején taposott lábával, és azt a parancsot adta, hogy adjanak ki egy olyan „érmét”, amely a Sátán fölött aratott gy zelmét ábrázolja.²⁹ Az érme rendkívül népszerű lett, és ma is katolikusok milliói viselik nyakukban, hogy védelmezze ket. Sokan esküsznek arra, hogy azért történt velük valami csoda, mert ezt az amulettet viselték.

A kígyó fején taposó Mária csak egy a közül a sok ezer jelenés közül, amit a katolicizmus „sz z Máriának” tulajdonít. Ezek szerte a világon el fordultak már évszázadok óta. Az utóbbi években azonban egyre több ilyenről hallunk, és sokkal gyakrabban is fordulnak el .³⁰ Van, amelyiket nem ismeri el az egyház, sokat viszont hivatalosan is elfogad. Akárhogy is legyen, római katolikusok millióira van hatással, akik ebből azt a következtetést vonják le, hogy a katolikus Mária valóban a világ reménysége.

János apostol egy *asszonyt* látott ülni a fene vadon. Elképzelhet , hogy ez arra a stratégiai szerepre utal, amit Róma hamis Máriája fog majd játszani az antikrisztusi kor el készülétei során? Ezzel a lehetőséggel mindenképpen számolnunk kell.

28

frz. eljövend új világrend

fgy olyan korban, amikor a tudósok az univerzum születésének okairól vitáznak, a Mária iránti csodálat olyan méreteket ölt, mint még azelőtt soha. A Szűzbe vetett hit újjáéledését lehet tapasztalni világszerte. Mária-imádók milliói özönlenek a különböző Mária-kegyhelyekhez; közöttük egyre több a fiatal. Különösenfigyelemreméltó, hogy az utóbbi néhány évben mennyire megnövekedett azoknak a helyeknek - Jugoszláviától kezdve Coloradóig - a száma, ahol a Szűz állítólagosan megjelent.

A Time magazin¹

Kétségtelen, hogy VI. Pál, XXIII. János és II. János Pál pápák a békemozgalom legnagyobb alakjai, és egyben úttörői annak a folyamatnak, mely során a katolikus egyház belekerül a New Age mozgalmába.

Robert Muller

Minden évben, február 11-én a katolikus egyház a Lourdes-i Miasszonyunk jelenésére emlékezik szertartásain.

II. János Pál pápa'

Time magazin beszámolója szerint az egész világon olyan sok *LJL* Mária-jelenés történt, hogy a XX. század vége a Mária-zarán-X I doklatok korává vált. A hívek azokhoz a szentélyekhez zárándokolnak, amelyeket a különböző jelenések emlékére emeltek. Egyedül Franciaországban például 937 Mária-kegyhely található.⁴ 1961 és 1965 között kb. kétezer jelenés történt az északnyugati spanyol faluban, Garabandalban, melyet okkult jelenségek kísértek, s melyek során apokaliptikus üzenetek hangzottak el a világ számára. 1983-ban palesztin arabok százai „látták sz z Máriát” Betlehem közelében, Izraelben. Szinte az egész világon megjelent már:

Nagyasszonyunk megjelent Dozule-ban..., a ruandai Kibehóban..., Akitában, Japánban..., voltak jelenések még Chilében, Ausztráliában, Lengyelországban..., Kanadában, San Damianóban (az olaszországi Assisiben), Kairóban..., Amsterdamban.'

Ezeknek a jelenéseknek az lett az eredménye, hogy több millió ember kezdett el hinni a katolikus Máriában. A Franciaországban található Lourdes-i kegyhely kb. öt és fél millió zárándokot vonz évente. A lengyelországi Fekete Madonna 5 millió embert vonz, a portugáliai Fátimát pedig állandóan 4,5 millió zárándok látogatja minden évben a világ összes országából. Mióta II. János Pál meglátogatta az írországi Knockban található Mária-kegyhelyet, azóta a hely látogatottsága megduplázódott, s ez a szám évente másfél milliót tesz ki. Ennek a hatalmas embertömegnek a fogadására 1986-ban nemzetközi repül teret nyitottak meg Knockban.⁶ A floridai Orlandóban nemrégén nyitották meg azt a kegyhelyet, melynek neve: „Máriának, a világmindenség királyn jének szentélye”. A Mexico City közelében található Guadalupában a Miasszonyunk szentélye évente 20 millió embert vonz.'

Máriát mint közbenjárót az egész világon ünneplik. A Sri lankai Miasszonyunk, akinek a II. világháború alatti japán invázió elhárítását tulajdonítják, Sri Lanka patrónája, véd szentje 1948 óta. A copacabanai Miasszonyunk a bolíviai haditengerészet véd szentje, míg a coromotói Venezueláé.⁸ A lengyel elnök, Lech Walesa Fátimába zárándokolt el, ahol hálaadó imákkal áldozott Máriának Lengyelország szabaddá válásáért.⁹ II. János Pál pápa szerint a kommunizmus bukása Európában Máriának köszönhet .¹⁰ Kondrusiewicz, moszkvai pátriárka szintén err l van meggy z dve, és 1991-ben Fátimába zárándokolt,

s mindezt a nemzeti TV-csatornán is lehetett látni. A fátimai Miaszszonyunk számára, aki megjelent a Szovjetunióban a berlini fal leomlása előtt, hamarosan szentélyt fognak emelni Moszkvában hálájuk kifejezéséként, hogy legyen a kommunizmust.¹¹ Kondrusiewicz azt akarja, hogy a szentély ennek a nagy gyzelemnek örök emlékeztetőjéül szolgáljon.¹²

A jelenések mindig az eljövendő antikrisztusi világvallást hirdetik: minden vallás alapvetően ugyanaz, és egyesíteni kell őket a béke érdekében. Olyan ökumenikus evangéliumot hirdet, melyet „elfogadhat katolikus, protestáns, muzulmán vagy zsidó”¹³. Mária kijelenti: „mindenki Istent imádja a maga módján, és közben békesség van a szívekben”¹⁴. A Bosznia-Hercegovina déli részén található Medj ugoréban is ez volt az üzenete „miasszonyunknak”; s a látókok azt állítják, hogy a száz az utóbbi tizenhárom évben” naponta megjelenik Horvátország szívében.

A jelenések és a hivatalos katolikus doktrína

A Mária-jelenések aligha vonzanának ilyen hatalmas embertömeget, ha hivatalos dogmák nem támogatnák őket. A katolikusoknak azt tanítják, hogy imádkozzanak Máriához, és azt ígérik nekik, hogy megfogja őket menteni minden veszélyből, és minden szükségüket befogja tölteni. A katolikus egyház új katekizmus¹⁶ kijelenti: „A boldogságos száz már a legrégebbi idők óta fel van ruházva azzal a névvel, hogy Istennek az anyja, akinek a védelmét buzgón keresik az igazak bármilyen veszély vagy szükség idején.”¹⁷

Íme a legfontosabb, hivatalos római katolikus doktrína, amely Máriának tulajdonítja azt a hatalmat és erőt, ami egyedül Istent illeti meg. Furcsa módon a „This Rock” (Ez a kő szikla) című vezeték katolikus hitvédelmi folyóirat épp ezt a részt idézi abban a cikkében, amelyben megállapítja, hogy bár a katolikusoknak a nagy százaléka Máriát Istennel egyenlőnek tartja, ez mégsem tekinthető a katolikus egyház hivatalos álláspontjának.¹⁸ A következő idézet azonban ennek ellenkezőjét bizonyítja: „az igazak (Máriához) futnak védelemért... bármilyen veszély vagy szükség idején”. Istentől kívül képes-e valaki védelmet adni az igazaknak, vagy betölteni a szükségüket?

Az egész Bibliában *egyetlen* ima sincs Máriához, egyetlen beszámoló sincs arról, hogy csodálatosan segített volna valakinek, és egyetlen-

egy ígéret sincs arra, hogy ezt valaha is megteszi, vagy képes lenne erre. Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig az az ígéret húzódik végig, hogy a védelmet és segítséget *egyedül* Istenben és Krisztusban lehet keresni és megtalálni. Ezt a tényt több száz igevers támasztja alá, melyekből csak néhány példát említek meg:

Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai.

(5Mózes 33,27)

(hajlék: mentsvár - a ford, megjegyzése)

Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban.

(Zsoltárok 46,1)

Csak az én kiziklám és szabadulásom; az én oltalmam, azért nem rendülök meg.

(Zsoltárok 62,7)

Azt mondom az Úrnak: én oltalmam, váram, Istenem; benne bízom!

(Zsoltárok 91,2)

Ne félj, én megsegítelek, szól az Úr, Izraelnek szentje.

(Ésaiás 41,14)

Uram Qézus), tarts meg engem!

(Máté 14,30)

Uram (Jézus), légy segítségül nekem!

(Máté 15,25)

Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmaságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

(Zsidókhoz írt levél 4,16)

A mindenható erej és szeretet Jézus Krisztus (aki egy az Atyával), ígéret szerint megvédi azokat, akik belé vetik bizalmukat. Akkor miért kellene hát segítségül hívni Mária nevét? O talán hatalmasabb, mint Isten? Együttérzőbb, megbízhatóbb vagy hamarabb válaszol? Bár a legtöbb katolikus nem hajlandó elismerni, mégis a Mária személyéhez fűzött tanítások kimondatlanul a Szentháromságot tagadják. Amikor az Egyesült Államokban nemrég körülhordozták a guadalupai Miasszonyunk szobrát, csodákat tulajdonítottak neki. Mexikóban is hódolattal fogadták:

Mexikó fő városában a buszok megszerfalain a szűz tiszteletére virágokkal feldíszített oltárokat lehet látni. Mexikó gyárainak falán gyakran függ a szűz képe, hogy így ösztönözzék az embereket a jó magatartásra. A Bazilikába évente ellátogató több tízezer zarándok az út végén térdre csúszva teszi meg.¹⁹

Az a tény, hogy segítségül hívják Máriát, és védelmet kémsenek t le, azt mutatja, hogy legalábbis egyenlővé teszik Istennel, de számos esetben Isten és Krisztus elé helyezik. Ez nem a Biblia Máriája, hanem az az asszony, aki a fenevadon ül! A katolikus Máriába vetett hit, a több ezer jelenéssel együtt, egyedülállóan készíti el az utat az egységes világvallás, egy új világrend és az antikrisztus uralma számára.

A csodálatos Mária egyedülálló szerepe

A n k ma világszerte olyan mértékben hangsúlyozzák jogaikat, mint még korábban soha a történelem folyamán. Az általános közvéleménnyel ellentétben a családi viszályoknak sokkal nagyobb mértékben kiváltói a n k, mint a férfiak.²⁰ Csak Isten adhatott Jánosnak 1900 évvel ezelőtten egy olyan látást, amely rendkívül ráillik a mai korra.

A jelenkor eseményeiből bizonyosnak ténylezik, hogy a fenevadon egyenlő fog ülni. A történelem egyetlen asszonya sem jöhet a római katolicizmus „mindenható, mindentudó és mindenütt jelenvaló” Máriája közelébe. Lehetséges lenne, hogy az a személy, aki az új világrendben betöltött egyedülálló szerepére készül, és a fenevadon ül, most az egész világon úgy jelenik meg milliók számára, mint a hatalom tündöklő birtokosa? Az ige rendkívül találó! II. János Pál ezt mondta:

Máriának kell inspirálnia mindazokat, akik együttműködnek az egyház apostoli küldetésében, hogy az emberiség újjászülessen...; az egyház halad el re egy olyan ösvényen, melyet már a szűz Mária el - re kitaposott.²¹

Ennek a Máriának ökumenikus hatalma abból ered, hogy olyan istenséggént lép fel, akihez a világ összes vallásának a követői oda tudnak fordulni. Egyenlő istenség - a mai kor szellemével. Még a protestánsok is vonzódnak találják t. 1993 novemberében egyenlő számára tartott konferencián „több, mint kétezer résztvevő vett részt egy olyan szertartáson..., ahol egyenlő istenség állt a középpontban..., (és) egy

olyan ceremónián, ahol a résztvevők kávé és mézet ettek, hogy kifejezzék tiszteletüket az istennel szemben”. Egy távoli New Age-es összeállítás? Nem, a résztvevők többsége a legnagyobb protestáns gyülekezetekből került ki.²²

Egy nemi lutheránus pásztor „azzal dicsekedett, hogy Jézus Krisztusnak még a nevét sem említették meg”, míg egy másik egyházi vezető arra biztatta a résztvevőket, hogy „vessék el az Atya patriarchális képét.”

Egy koreai teológus, Chung Hyun Kyung arra buzdította a keresztényeket, hogy vegyenek fel egy „új szentháromságot”, amely buddhista, hindu és Fülöp-szigetekbeli istennel is állna.²³

A katolicizmus e téren is újat hozott. A katolikus Mária egy olyan istennel, amely minden vallásnak megfelel, és a föld népességének egy-egyede imádja. Ezenkívül azzal a képességgel is rendelkezik, hogy vonzóvá tudja tenni magát a tömegek előtt. Már évszázadokon keresztül bizonyította ezt nemzeti szinten is.

Máriát az ukrán emberek királynéjének kiáltották ki 1037-ben, és ugyanebben az időben Magyarországot is felajánlotta Szent István király Mária számára. Angliát 1381-ben II. Richard szentelte oda Máriának nagy ünnepélyességgel, mint a Boldogságos Szűz saját örökségét.

Franciaországot is átadták Máriának 1638-ban XIII. Lajos parancsára, aki azt mondta: „Első sorban személyünket, államunkat, koronánkat és az alattvalóinkat szenteljük neki.” Lengyelország esetében ez 1656-ban történt meg, amikor Kázmér király uralkodott. Az összes dél-amerikai spanyol gyarmatot Máriának ajánlották fel egy nagy ünnepség keretében 1643-ban IV. Fülöp parancsára; és 1664-ben ugyanez történt Portugáliában is, illetve Portugália minden gyarmatán IV. János király kezdeményezésére... Ausztriában mindez a következő évben történt.

1846-ban az amerikai püspökök ezt írták. „Mi Isten szent anyjának különleges védelme alá helyezzük magunkat és híveinket...”^M

Mária és az iszlám

Nem nehéz elképzelni buddhistákat, hindukat, New Age-eseket és liberálisokat - ahogy a katolikusokat és a protestánsokat sem -, hogy egyetlen világvallásban egyesüljenek, viszont a milliárdnyi muzulmán különleges problémát jelent. Mária azonban, úgy tűnik, még őket is be tudná vonni egy egyetemes hitbe. Egy brit katolikus újság beszámol ar-

ról, hogy „Mária iránti lelkesedés terjed Afrika-szerte, amit sz z Mária állítólagos jelenései kísérnek, és mindezek következtében a muzulmánok között is követ kre talál...”²⁵

Az afrikai muzulmánok maguk is tapasztaltak sz z Mária-jelenéseket, „nem kell ahhoz kereszténnyé válniuk, hogy Máriát kövessék.”²⁶

Az *Our Sunday Visitor* cím újság rámutatott, hogy az iszlám szent könyvben, a Koránban nagy tisztességet adnak Máriának, és kimutatta azt a bonyolult kapcsolatot, ami közötté és Mohamed kedvenc lánya, Fátima között van.²

Fulton J. Sheen püspök írt egy érdekes könyvet, amelyben megjósolta, hogy az iszlám kereszténnyé fog válni, ha felkérlik a muzulmánokat, hogy isten anyjának tiszteletét tegyék magukévá. Az érvelés a következő :

A Koránban... nagyon sok idézet található, amely az Áldott Sz z-re vonatkozik. El ször is, a Korán hisz Jézus szepl telen fogantatásában, és sz z általi születésében... Mária ezáltal a muzulmánok számára egy igazi Sayyida, vagyis hölgy. Mária egyetlen lehetséges komoly riválisa, akit a muzulmánok imádnak, Fatima lehet, Mohamednek a lánya. Fatima halála után Mohamed így ír: „Te leszel a legáldottabb n Mária után a Paradicsomban.”®

Sheen azzal folytatja, hogy milyen nagyszer dolog, hogy a Miasszonyunknak volt el relátása abban, hogy a portugáliai Fátima nev fa-luban jelenjen meg (melyet Mohamed lánya után neveztek el a muszlint invázió ideje alatt), és ezáltal lett ismertté, mint a „Fátimai Miaszszonyunk”. Amikor a Fátimai Miasszonyunk egy szobrát afrikai, indiai vagy más muzulmán területeken körbevitték, muszlimok százezrei kezdték el imádni. Két napon belül hozzávet legesen ötszázezer ember jött el, hogy tiszteletét tegye a bálványnak az indiai BombaybanA

Mária és II. János Pál

Senki sincs annyira meggy z dve a fátimai jelenések hitelességér l, mint a jelenlegi pápa, és nincs senki, aki jobban tisztelné t. II. János Pál, „aki a Miasszonyunknak ajánlotta fel önmagát és f papi méltóságát”³⁰, címerében az „M” bet t Mária nevének kezd bet je miatt viseli. Személyes vallomása pedig palástjába van behéímezve latinul: *totus tuus sum Maria-*, Mária, teljesen a tied vagyok. A Mária iránti

megkülönböztetett tiszteletre a pápának különleges oka van. 1981. május 13-án történt a merénylet ellene, a Sz z állítólagos fátimai első megjelenésének (1917. május 13.) évfordulóján/

A pápa lábadozása során kapott egy látomást, amiben azt mondta neki a Sz z, hogy egy különleges küldetést kell betöltenie, békét kell hoznia a világ számára.³²

Miután felépült, II. János Pál visszatért a Vatikánba, ahol közvetlenül a sírjánál imádkozott, és azt mondta, hogy „lehetett volna itt egy másik sír is, de az áldott sz z... másként rendelte”³³, majd áhítattal és hálással hozzátette: „aznap éreztem azt a különleges anyai védelmet és törődést, amely sokkal erősebbnek bizonyult, mint a halálos golyó”.³¹

Miért is volna szüksége az embernek Istenre, ha számára megadtott Mária védelme?

A hálás pápa 1982. május 13-án ünnepélyes zárándoklatot tett Fátimába, ahol „a Fátimai Miasszonyunk szobra előtt imádkozott. Ezrek hallották, amint a világot átadja Máriának, engedelmeskedve ezzel Mária kérésének”.

„Legalább másik három alkalommal (1983. október 16-án, 1984. március 25-én és 1985. december 8-án) ajánlotta még fel a világot a Miasszonyunknak”³⁵, és „különösen az orosz népet”. Most, hogy már a berlini fal leomlott, és a szovjet kommunizmus egész Európában vereséget szenvedett, sokan ezt a Fátimai Miasszonyunknak tulajdonítják. Azt mondják, hogy teljesítette ígéretét, miszerint ha a pápák és a püspökök átadják a világot és Oroszországot az Úrszepl telen Szívének, akkor Oroszország meg fog térni, és béke lesz a világon.^{3*}

Egy ilyen kijelentés a legteljesebb ellentétben áll a Biblia világos tanításával, amely szerint „békességünk Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által van” (Róma 5,1), és ez az Isten kegyelmének ingyen ajándéka - „békességet szerezvén az Ő keresztségének vére által” (Kolos-sá 1,20). Az egyén életébe a békesség hit által jön, azok számára, akik hisznek az evangéliumban. A világbéke csak akkor fog megvalósulni, amikor Krisztus visszatér, hogy uralkodjon Jeruzsálemben, ahogy a próféták előre megmondták.

Azonban a katolicizmus Máriája elfoglalta Krisztus helyét, és azt állítják, hogy rajta keresztül fog eljönni a béke. A jelenlegi pápa és egyháza támogatja ezt az eretnekséget. A mai világ (beleértve azokat is, akik magukat kereszténynek nevezik), túlságosan is nyitott arra, hogy egy olyan megoldást találjon problémáira, amely kihagyja Krisztust. A fenevadon ülő asszony azt mutatja, hogy a jelenések hamis-Máriája

kulcsszerepet fog játszani abban a hamis békében, amely által az antikrisztus „hirtelen elveszt sokakat” (Dániel 8,25).

Az a személy, amely a jelenések során a Fátimai Sz znek adja ki magát, kijelentette, hogy az Úr „rábízta fiának a békességét”. Saját béketervét ajánlja fel Krisztusé helyett:

Imádkozzátok a rózsafüzért minden nap, hogy békességet nyerjete a világnak!.. Imádkozzatok, imádkozzatok sokat, és mutassatok be áldozatokat a b nőkért, mert nagyon sok ember megy a kárhozatra, hiszen nincs senki, aki áldozatot hozna és imádkozna értük.

Istennek az az akarata, hogy a világ odaszánja magát az én szepl - telen szívemnek. Ha az emberek megteszik, amit mondok neked, akkor nagyon sok lélek fog megmenekülni, és békesség lesz.⁷

A lelkek „a kárhozatra jutnak, hiszen nincs senki, aki áldozatot hozna”? Krisztus már meghozta az egyedüli üdvözít áldozatot!

Egy csábító szellem

Amit Róma elfogad és támogat, nyilvánvaló tagadása annak, hogy Krisztus áldozata tökéletes váltság a b nőkért. Az utóbbi hatvan évben mindegyik pápa leróttá tiszteletét a Fátimai Miasszonyunknak.³⁸

A misztikus „Szepl telen Szívnek” való odaszánás helyettesíti Istennek, vagy a Krisztusnak való odaszánást, és azt állítják, hogy a Miasszonyunknak való engedelmesség békét hoz. A jelenések során megjelen személy bizonyosan nem Mária! Magának követelve az egyedül Krisztusnak kijáró hatalmat és tulajdonságokat, a fátimai jelenések során megjelent személy még a következ ket is kijelentette:

Soha nem hagylak el titeket. (Ezt ígérte Jézus Krisztus a tanítványainak, ami magába foglalja a mindenütt jelenlevő'séget, mely egyedül Istennek a tulajdonsága.)

Az én szepl telen szívem lesz a ti menedéketek, és az út, amely Istenhez fog titeket vezetni...

Hozzatok áldozatokat a b nők megtéréséért (csak Krisztus áldozata segít a b nőkön!), és azokért a b nőkért is, amelyeket Mária szepl telen szíve ellen követtek el...

Megígérem, hogy az üdvösséghez szükséges kegyelemmel fogom támogatni haláluk óráján azokat, akik öt egymás utáni hónap els szombatján gyónnak és áldoznak, és ötször elmondják a rózsafüzért, és egy' negyed óráig velem lesznek, miközben a rózsafüzér titkain elmélkednek azért, hogy számomra engesztelést mutassanak be?⁹

A hamis-Mária ígérete, hogy „Istenhez vezetí az embereket”, Jézus Krisztus kereszttáldozatának újabb tagadása, és ez benne foglaltatik a katolikus dogmákban és szertartásokban is. Az, hogy a világnak Mária szívének kell bemutatni engesztelési azért a sok b nért, amit ellene cselekedtek - ugyancsak eretnek tanítás. Dávid azt mondta, „egyedül te ellened vétkeztem” (Zsoltárok 51,6).

A b nt *Istennel* szemben követik el, és nem az teremtményeivel szemben. Tehát egy olyan tanítás, amely szerint *engesztelést* kell bemutatni Máriának a *vele szemben elkövetett b nőkért*, ismét t teszi Isten helyére. Az asszonynak ez a felmagasztalása egyrészt teljesen megfelel János apostol látomásának, ugyanakkor pogánysággal elegyíti a kereszténységet, ahogy már korábban rámutattunk erre.

„Mindennap mondjátok el a rózsafüzért, hogy békesség legyen...” Egy népszerű katolikus televíziós m sor a következ hirdetést teszi közzé: „nincs olyan probléma, amit ne lehetne megoldani a rózsafüzérrel”, majd megadnak egy telefonszámot, amit ingyen lehet hívni. A rózsafüzér elmondásakor a Miatyánkot hatszor kell elismételni, hogy „Dicség legyen az Atyának..., Fiúnak..., Szent Léleknek...”, azt viszont, hogy „Udvöz légy Mária, kegyelemmel teljes” ötvenháromszor kell elmondani, illetve elismételni. Igen, ismét az *asszony* van el térbe helyezve! A világot el készítik annak a személynek a fogadására, aki a fenevadon ül, és még teljes evangéliumi vezet k és gyülekezeteik is sokszor be vannak csapva. (Egy népszerű teljes evangéliumi vezet , aki a bibliai próféciák szakért je, és arról is híres, hogy nagyon sok bibliai idézetet tud kívülr l, rendszeresen elismer szavakkal beszél a pápáról a televízióban, és a Fátimai Miasszonyunkat idézi, mintha az igazat szólna.)

Nyilvánvalóan *ezek a jelenések* ellenkeznek a Biblia evangéliumával. Az Ige szerint az üdvösség kegyelemb l van, hit által mindazok számára, akik hisznek Jézus Krisztus egyszeri és tökéletes áldozatában. A jelenések Máriája viszont önmagának adja a dicséget Jézus Krisztus helyett. Mindez nem más, mint egy „hitet szellem” (ITimóteus 4,1) munkája. Ennek ellenére II. János Pál a következ t mondta: „A fátimai üzenet minden embernek szól, és sokkal sürget bb és fontosabb, mint valaha.”⁴⁰

Ezek a jelenések mindenütt álbékességet ígérnek. Figyeljük meg a következ hirdetést a helyi Queen of Peace Center (Béke Királyn je Központ) által kiadott *Dallas Morning News* nev újságban:

Hogyan nyerhetünk békességet?

Van egy kiáltó szó a pusztában...: egy asszonyé...

Erről az eseményről beszámolt a *New York Times*, a *20/20* magazin, a *Life*, a *Time* magazin és a *The Wall Street Journal*... stb. Több millió ember látogatta meg ezt a helyet és a legtöbbször Istenbe vetett új hittel tért haza, békességgel a szívükben, és azzal a vágygal, hogy megéljék az evangélium üzenetét... Igen, Szűz Mária jelenéséről beszélünk Medjugoréban, Bosznia-Hercegovinában ugyanúgy, mint a világ több más helyén is.

Miért pont Szűz Mária? Kézd az az áldott Szűz Mária volt az a szent edény, aki behozta Jézust a világba. Lehetséges, hogy ismét el hírnöke Krisztus második eljövételének?... A Szűznek az üzenete a következő: „Először a szívekben kell békességet teremteni, aztán a családokban, és végül a világban”⁴¹

A katolicizmus Jézusa alá van rendelve Máriának

A jelenésekről azt állítják, hogy közelebb viszik az embereket Jézushoz, de valójában a Mária-kegyhelyekre zarándoklóknál kevés jele tapasztalható a Krisztusnak való odaszánásnak. *Mária* kapja a tiszteletet. Állandóan a rózsafüzért imádkozzák, és Máriáról beszélnek inkább, mint Jézus Krisztusról. Máriának adják a hódolatot, és a zarándokok úgy tekintik magukat, mint Mária szolgáit, és mindannyian az akaratát cselekszik. Szerintük Mária, és nem Jézus Krisztus az, aki el fogja hozni a békét. Ez az béketerve a világ számára, neki kell bemutatni engesztelési az ellene elkövetett bűnökért, és neki kell fia kezét visszafogni az ítélettől. Máriát, nem pedig Krisztust dicsőítik. Az a Jézus, aki a jelenésekben megjelenik, egy hamis Jézus, aki alá van rendelve Máriának. „Máriának” a portugáliai Fátimában történt jelenései, amelyek olyan sokat jelentettek a pápáknak, különösen II. János Pál pápának, rendkívül lealacsonyítják Krisztust, és az helyére Máriát emelik fel. Ezt a hamis evangéliumot, vagyis hogy Mária által valósul meg a megváltás, még egy démon is el segíti, aki Jézusnak adja ki magát, és Máriával együtt jelenik meg. A „Fátimai Miasszonyunk”-ról szóló egyik jelentés a következőket mondja:

1925. december 25-én a legszentebb Szűz Mária megjelent Luciának a gyermek Jézussal az oldalán egy fényfelhő tetején. (Jézus többé már nem *gyerek!*)

A Miasszonyunk rátette az egyik kezét Luciának a vállára, míg a másik kezében egy olyan szívet tartott, mely körbe volt véve éles töviskoronával. Ekkor a gyermek Jézus megszólalt:

Könyörüljetek a legszentebb *anyának szívén!* Tövisekkel van körülvéve, melyet a hálátlan emberek szúrnak bele minden percben, és nincs, aki eltávolítsa ket az engesztelés cselekedeteivel.⁴²

1926. február 15-én a „gyermek Jézus” ismét megjelent, és arra buzdította a katolikusokat, hogy „az szent anyjának szepl telen szívéhez való engesztelési és odaszánást hirdessék”, és kijelentette, hogy *engesztelési kell bemutatni Mária szepl telen szívének az emberiségért, hogy üdvösséget nyerjen.*³³

Ez a kijelentés valóságos istenkáromlással ér fel! Ezt az igazi Mária vagy Jézus soha sem mondta volna.

Jézus Krisztus már nem gyermek, és így nem jelenhetett meg ebben a formában. De miért is tette volna? Amikor meghalt a b neinkért, érett férfikorban volt, és most az Atya jobbján ül, feltámadott, megdicsült testben. A valósággal és a józan gondolkodással teljesen ellentétes az a gondolat, miszerint Krisztus még mindig egy kisbaba, aki az anyja karjaiban van. Ennek ellenére mégsem okoz problémát a katolikusoknak, hogy elhiggyék, hogy a több millió kiosztott ostya Krisztus „valóságos” teste, illetve, hogy Jézus Krisztus, miközben a mennyekben van érett férfikorban, feltámadott testben, ugyanakkor a földön kisdedként jelenik meg.

Jézus Krisztus feltámadása után ezt mondta tanítványainak: „És [kell]... prédikáltatni az nevében a megtérésnek és a b nők bocsánatának minden pogányok között...” (Lukács 24,47) (angolban: *a megtérést és a b nők bocsánatát kell prédikálni az nevében, minden nemzetben*).

Prédikációjában Pál kijelenti: „hogy *ez által* (Jézus) hirdettetik néktek a b nőknek bocsánata. És mindenekb l, amikb l a Mózes törvénye által meg nem igazíttathattok, *ez által* (nem Mária által) mindenki, aki hisz, megigazul” (Apostolok cselekedetei 13,38-39).

A Bibliában még utalást sem találunk arra, hogy engesztelési kelleme bemutatni Máriának, még kevésbé azt, hogy ez szükséges az „emberiség üdvösségéhez”.

Mindegyik jelenés a Mária általi megváltás hamis evangéliumát hirdeti bátran, valamint az ismert katolikus tanításokat, mint a purgatórium, a ceremóniák és a cselekedetek általi megigazulás. A „Medjugorei Miasszonyunk” ezt mondta:

Nagyon sok lélek van..., s ezek a purgatóriumban vannak, mert senki nem imádkozik érettük. (1982. 07. 21.)

Isten teljes bizalmát belém helyezte. Különösen azokat védem, akiket nekem átadtak. (1982. 11. 06.)

Karácsony tájékán hagyják el legtöbbször a purgatóriumot. Vannak olyan lelkek a purgatóriumban, kik buzgón imádkoznak Istenhez... (és Isten megengedi számukra, hogy megmutatkozzanak a földön élő rokonaik előtt, azért, hogy emlékeztessék őket a purgatórium létezésére...) (1983. tavasz)

Világosan láthatjuk, amire Pál figyelmeztetett: „... az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, hitet szellemekre és gonosz szellemek tanításaira figyelmeztetve” (1Timóteus 4,1). A jelenések tanításai nyilvánvalóan démonok tanításai, melyek tagadják Krisztus kereszthalálának az elégséges voltát bennünkért, olyan szellemekéi, melyek tagadják azt, hogy Ő mindennek az ura, és egy hamis Máriát magasztalnak fel Jézus Krisztus fölé. Mária lett a Jézushoz vezető út és a mennybe vezető ajtó. (Ez egy bevett katolikus doktrína, de nem bibliai!)

Rendkívül jellemző a texasi San Angelo egyházmegye püspöki hivatala által kibocsátott levél alábbi részlete, amely a „guadalupei Miasszonyunk” szentélyének az építésére vonatkozik:

Amikor a mi áldott anyánk megjelent a Tepeyace hegyén Juan Diegónak 1531-ben, Mária azt kérte, hogy egy szentély emeltesse az ő tiszteletére, hogy rajta keresztül Istennek a szeretete, irgalmassága, segítsége és támogatása kiáradjon a zarándokokra, akik ellátogatnak erre a szent helyre. Imádkozzunk a Szent Szellem vezetéséért..., és kérjük a mi áldott anyánkat, hogy adjon vezetést.” (aláírás)... stb.

A levél mellé a következőket csatolták: „Igen! Segíteni akarok a mi áldott anyánk tiszteletére emelt szentély felépítésében azért, hogy mindenki megvigasztalódjon az ő jelenlététől.” Léteznek a guadalupei Miasszonyunk számára korábban épített szentélyek is. Az egész világon több ezer Mária-szentély van. Lehetséges, hogy egyszerre mind a több ezerben jelen legyen? Ahhoz, hogy ez tényleg megvalósuljon, Istennek kellene lennie. Valójában a katolikus Mária azt ígéri, hogy a világ minden katolikusával vele van. Tagadhatatlan tény, hogy a katolikusok úgy tekintenek Máriára, mint hogyha nagyobb volna, mint Isten, és sokkal irgalmasabb, sokkal jobban szeretné őket, mint Isten. Ahogy a múltban is istennel játszottak domináns szerepet, úgy ez az istennel is domináns szerepet fog játszani a jövőben.

Újjáéled az ókori Róma vallása

Világos, hogy a római birodalomnak egy újjáéledése fog bekövetkezni az antikrisztus uralma alatt, és ugyanúgy a vallása is újra fog éledni. Ahogy már láttuk, a pogányság átmentése történt meg a keresztény terminológia leple alatt. Később ez a vallás a római katolicizmus nevet kapta⁴. A termékenység-istennéket ábrázoló szobrok neveit Mária nevével helyettesítették. A császárság idején szobrokat készítettek a római császárokról, és mindazok akik megtagadták, hogy meghajoljanak a szobrok elé, és istenként imádják a császárokat, azokat megölték. Mint a római császárok utódjai, a pápák is megölték azokat, akik megtagadták a hátségekűt és az ő vallásukat. Mindez tagadhatatlan történelmi tény, és a Biblia azt mondja, hogy az antikrisztus uralma alatt ez ismét meg fog történni.

...hogyan csinálják meg a fenevad képét..., és azt mívelje, hogy mind-azok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek. (Jelenések 13,14-15)

Nem egy pápa lesz az antikrisztus, de annak a jobb keze lesz: a Jelenések könyvében leírt hamis próféta. Jelenések 13,11-17; 19,20; 20,10. Jelenleg, amikor a pápa megjelenik, ugyanazt az imádást lehet látni, megfigyelni, amit a világ az antikrisztusnak fog adni, amikor istenként fogja őt imádni. Figyeljük meg a következő beszámolót, amelyet egy szemtanú mond el a Denverben megrendezett Ifjúsági Világnapon. A börtől zárandokok, akik tizenöt mérföldet (24 km-t) gyalogoltak, a Cherry Creek parkban egy egész éjszakán át tartó virrasztáson vettek részt az „új adventi Miasszonyunk” tiszteletére, és várták a pápát a következő reggelen. Ami ezután történt, döbbenettel töltötte el azt a néhány keresztényt, aki jelen volt:

Egyszer csak a zenét elnyomva hallani lehetett a fehér helikopter zaját. „Ez a pápa! A Szentatya!”... a tömeg hisztérikussá vált. Az emberek elkezdtek nyomultak. Néhányan rózsafüzért szorongatnak a kezükben..., sírnak..., (mások) örövendeznek... A zenekar elkezdte az Abba Ojczé Fanfare-t, ami a pápa indulója.

A tömeg zaja fülsüketítővé válik, amint II. János Pál pápa jelentéktelennek tűnő alakja megjelenik... Mosolyog és integet a tömegnek; szinte hihetetlen látni, hogy a tömeg, hogyan imádjá ezt az embert. Jelenlétében az emberek elvesztik az ellenállásukat. Sebezhetővé

válnak ebben a hatalmas „szellemiségben”. A pápa megöleli és megcsókolja azokat, akik a közelében vannak.

II. János Pál pápa fehér ruhában elindul a székhéhez vezető lépcsőn. Széke tölgyből készült, trónszer építmény. Az álló tömeg felé int újból, aztán felmegy a lépcsőn, majd leül. A zene halkán szól, miközben egy fiatal a következőket olvassa fel:

„Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból és népből és nyelvből; és a királyi széket elterít és a bárány elterít állnak vala fehér ruhában, és az arcaikban pálmaág vala;

És kiáltanak nagy szóval, mondván: az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székből ül és a Bárányé!”

Hogy pont ennél a jelenetnél olvasták fel ezt az igét..., aggodalommal tölti el a protestánsokat, és elborzadnak ettől. Az idézet a Jelenések 7,9-10-ből van, és Krisztust ábrázolja a trónuson. „A nagy sokaság, melyet senki meg nem számlálhatott”: az igazi egyház, a menaszszony. Azonban a Cherry Creek parkban a pápa ül egy trónuson, sok nemzetből és népből származó fiatalok elterít, és ezek a fiatalok kiáltottak, akik ezt az idézetet felolvasták.

Talán a pápa arra akart célozni, hogy Krisztus a trónszéken, és a körülötte lévő fiatalok pedig az anyja...? Megdöbbsen ez az arrogancia János Pál látszólagos alázatossága ellenére! Azonban azok, akik nem ismerik az Igét, és a pápai himnusz lengyel szövegét, nem látnak és nem érznek arroganciát. Ők szeretetet látnak és érznek.

II. János Pál pápa személyén keresztül határozottan megkötik egyet és megtevést szellem..., akit Abba-Atyának szólítanak, miközben fehér ruhában ül egy trónuson.

Nemzeti ruhákba öltözött fiatalok, akik a föld kontinenseit képviselik, eljönnek, kezükben tartva nemzetük zászlaját. Felmennek a lépcsőn, és lehelyezik zászlajaikat a pódiumra, szó szerint János Pál lábai elé.⁴⁵

Ismét Róma!

A rómaiak, akik imádták a császárt, nem voltak szklátörök. Nagyon sok istenük volt, és nagyon sokféle hitet terjesztettek. A keresztényeket nem azért üldözték, mert hittek Jézus Krisztusban, hanem azért, mert *csak* benne hittek, és más istent nem fogadtak el, *csak* a Biblia Istenét. A katolicizmus úgyszintén toleráns a többi vallással szemben, megengedi tagjainak, hogy bármit gyakoroljanak, a jógától a vudu varázslásig, csak az a lényeg, hogy az egyházon belül maradjanak. Mind a közvéleményben, mind a törvényhozásban kezd megerősödni ez a fajta magatartás. Úgynevezett „gyölkös törvényeket” kezdenek

hozni Kanadában és az Egyesült Államokban (és máshol is), melyek szerint b nceseekmény azt állítani, hogy bárki téved az vallásos vagy erkölcsi felfogásában vagy gyakorlatában. Hasonlóképpen hamarosan törvényellenes lesz azt mondani, hogy a homoszexualitás b n, vagy hogy bármilyen vallás hamis. Az ún. „fajirtási egyezmény”, amelyet aláírt az Egyesült Államok és sok más nemzet is (bár még nem lépett életbe), már most b nceseekménynek tekinti azt, ha valakinek a vallásos hitét hamisnak tekintik, akárcsak azt, hogy ha valaki mást áttérít egy olyan hitre, amit maga igaznak tart.

Furcsa módon a római katolicizmus, miközben azt állítja, hogy az egyedüli igazi egyház, minden vallást elfogad, mint ahogy már láttuk. Mindezek alapján a Vatikánra rendkívül ráillik a Jelenések 17-ben leírt asszony képe, aki a fenevadon ül. Láttuk, hogy II. János Pál pápa minden vallást elfogad, és azt állítja, hogy az összes isten ugyanaz, és ugyanakkor rosszallását fejezi ki a fundamentalista keresztényekkel szemben. Barátja és csodálója, a TV-evangélista Robert Schuller, hasonló nézeteket hirdet egy állítólagos evangéliumi perspektívából: úgy lehet megkülönböztetni „az igazi vallást a hamistól”, hogy „pozitív-e vagy sem”. Schuller arra biztatta „a vallási vezet ket..., bármi is legyen a teológiájuk..., hogy pozitív módon fejezzék ki hitüket..., és minden vallás vezet je tegyen er teljes és egységes er feszítéseket a világközösséget épít vallásos értékek... pozitív erejének (kifejezésére)”.⁴⁶

„Világközösséget épít vallásos értékek”, amelyek minden vallás számára elfogadhatóak? Ennél a New Age-es handa-bandánál maga az antikrisztus sem tudna jobbat kitalálni! Mégis teljes evangéliumi vezet k elismer en nyilatkoznak Schullerr l, és neki van a legnagyobb hallgatósága az evangélisták között a televízióban minden vasárnap reggel. Egyértelm en bizonyítható az a tény, hogy Schuller elfogadja a római katolicizmust, és támogatja a protestánsok Rómához való „hatásterését”.⁴⁷

Az eljövend egységes világvallás nem nyíltan, hanem leplezett módon lesz keresztényellenes, akárcsak Hitler nemzetiszocializmusa; pozitív kereszténységként fogja feltüntetni magát, és ellenállhatatlanul vonzó lesz az egész világ számára. Mindez a kereszténység meghamisítása lesz Jézus Krisztus nevében, és ezt már teljes evangéliumi körökben is lehet tapasztalni. A Mária-jelenések is az összes vallás elfogadását hirdetik, még a legnépszerűbb katolikus evangélista, Teréz anya is, akit senki sem mer kritizálni, rendkívül önfeláldozó karitatív tevékenysége miatt.

Az egész világon ismert calcuttai Teréz anya protestánsok körében is elfogadhatóvá tette a katolicizmust, és joggal csodálják önfeláldozó életét. Róma „a világ egyik legnagyobb evangélistájának”⁴⁸ tartja t. Azonban az „ evangéliuma” senkit nem vezet Krisztushoz, hanem inkább arra ösztönzi az embereket, hogy higgyenek csak abban az istenben, akiben eddig is hittek.⁴⁹

Egy olyan embert hoztak felénk, akinek a teste már félig el volt rohadva. Férgek borították az egész testét...; odamentem, hogy megmosdassam..., ekkor azt kérdezte: miért teszed mindezt? „Mert szeretlek”... - feleltem. „Ez olyan számomra, mintha Jézus jött volna el egy nyomorúságos küls ben... Én csak megosztom azt az örömet, hogy szeretlek, és szeretem Jézust benned.”

És mit mondott akkor nekem ezután ez a hindu fiatalember? Csak annyit, hogy „Dics ség ennek a Jézus Krisztusnak”...Ráébredt, hogy egy szeretett lény.⁵⁰

Ennek a hindu fiatalembernek nem mondták el a legcsodálatosabb hírt, hogy „ egy szeretett lény”, mert „Jézus Krisztus Isten”, aki azért jött, hogy meghaljon az b neiert, és kifizette azt az árat, amelyet Isten igazságossága kívánt, hogy b nbocsánata legyen, és elnyerje az örök életet, mint Isten kegyelmének ingyenes ajándékát. A szó bibliai értelmében nem tért meg. Hindu maradt, vallásának összes tévhitével és babonájával együtt. B neiben hagyták, hogy Krisztus nélkül haljon meg. Egy olyan hindu volt, akit „szerettek”, de nem annyira, hogy a „világ legnagyobb evangélistája” elmondja neki az igazat, ami által megszabadulhat a pokoltól. Ilyen a katolicizmus „evangélizációja”, amely azt a célt t zte ki, hogy 2000-re „megtéríti” a világot. „Én minden vallást szeretek” - mondja Teréz anya. Ez egy olyan gondolat, amely tökéletesen beleillik az eljövendő világ új vallásába.⁵¹

A Vatikán és az új világregend

Az új világregend vallása hasonlóképpen toleráns lesz mindenféle hittel szemben, amelyek hajlandóak lesznek egyesülni az emberiség jótekonyság megmentése céljából. Azokat a keresztényeket, akik nem lesznek hajlandóak megalkudni, meg fogják ölni, mert az egység és a béke útjában fognak állni. David Koresh hamis messiás volt, de a wacói mészárlás megmutatja, hogy a hatalom milyen könnyen tudja igazolni bárkinek

az elpusztítását, akinek a hite különbözik a világvallástól. Clinton elnök a következőket mondta:

Nagyon remélem, hogy azokat, akik ilyen kultuszokra csábítanak, és olyan emberekkel kerülnek kapcsolatba, mint David Koresh, el fogják rettenteni azok a borzalmas képek, amiket láttak. (Ezek a felvételek az ún. Dávid ága csoport legyilkolásáról készültek a texasi Waco közelében lévő birtokukon)... Sajnos ez a fajta fanatizmus az egész világon terjed, s lehet, hogy ismét szembe kell majd vele néznünk.⁵²

Ijeszt arra gondolni, hogy az Egyesült Államok elnöke úgy értékeli a wacói mészárlást, mint amit a vallási fanatikuskok jogosan megérdemelnek. Ezzel szemben a kormányok ápolják a kapcsolatot a római katolicizmussal. Ez nemcsak az elmúlt évszázadokban volt így, hanem a mai napokra is igaz. II. János Pál személyes kapcsolata Reagannal, Bushsal, Gorbacsovval, Arafattal és másokkal közismert. Már hivatalba lépése elején bebizonyította, hogy hajlandó elnézni az igazságtalanságot az ilyen jellegű kapcsolatok fenntartása érdekében. Meglátogatta Argentínában azt a juntát, amelyet három ember vezetett, (de) nem volt hajlandó fogadni annak a kb. húszezer embernek a rokonságát, akiket a katonaság erőszakkal elhurcolt, és „eltűntek”.⁵³

Az, hogy az antikrisztus erősen partneri viszonyban lesz első sorban a Vatikánnal, abból is látható, hogy minden egyes nemzet nagy hangsúlyt tesz arra, hogy jó kapcsolata legyen a pápasággal, amely az „ENSZ-et leszámítva a legkiterjedtebb nemzetközi szervezet a világban”?

A Vatikánban akkreditált amerikai nagykövet, Raymond Flynn ezt mondta:

„A Vatikán kapcsolata az Egyesült Államokkal rendkívüli fontosságú..., és az Egyesült Államoknak is rendkívüli érdeke, hogy szoros kapcsolatban legyen a Vatikánnal.”³⁰

Clinton elnök a pápával való denveri találkozóját rendkívüli fontosságúnak tekintette. Többször találkozott Flynn nagykövettel, hogy el készítsék a találkozót, és Flynn vele repült az elnöki géppel, hogy folyamatosan tudjanak megbeszéléseket tartani. Még egy év sem telt el, és Clinton elutazott Rómába, hogy találkozzon a pápával. Az egész világ elismeri ennek az eseménynek a jelentőségét. (Es az antikrisztus is fel fogja ismerni):

Rómától Washingtonig a geopolitikai elemzők egy „új szövetséges I” beszélnek, amely a világ vezető katonai hatalma, az Egyesült Államok és a világ legfőbb szellemi vezetője, a pápa között jött létre.⁵⁶

A szövetség hamarosan a *világ ura* és a Vatikán között fog létrejönni. Valóban az asszony fog ülni a fenevadon — ennyire jelentős szerepe. Az antikrisztus tudja, hogy vallások békéje nélkül nem lehet politikai béke. Amíg a világ vallásai nem fogadják el egymást partnerként egy közös cél megvalósítása érdekében, addig nem fog megvalósulni a világbéke - és a pápa, az előbb felsorolt okok miatt, rendkívül jelentős szerepet fog játszani az ökumenizmus megvalósításában. Robert Muller, aki az ENSZ korábbi helyettes főtitkára és a Béke Egyetem rektora, (mellesleg katolikus is), ezt mondta:

Szükségünk van egy kozmikus szellemiségre... remélem, hogy a vallási vezetők egyszer összejönnek, és meghatározzák... azokat a kozmikus törvényeket, melyek mindegyikük hitében megtalálhatók...

Azt is remélnünk kell, hogy pápa elő fog látogatni az ENSZ-be még 2000 előtt, és beszélni fog az összes vallás és szellemiség képviselőihez, és meg fogja adni a világnak azt a vallásos látást, hogy hogyan lehetne a harmadik évezred egy szellemi évezred...'⁷

Amikor végül összefognak a vallásos vezetők és a politikai vezetők ugyanazoknak a céloknak a megvalósítása érdekében, akkor fog eljönni az antikrisztus királysága. Ugyanez a helyzet állt fenn (egy tökéletlenebb formában) a múltban, több mint ezer évig a Vatikán vezetése alatt. És ismét ez fog megvalósulni, de ezúttal egy félelmetes totális ellenőrzéssel, amit csak korunk számítógépeivel és kémszakembereivel lehet megvalósítani.

Komoly figyelmeztetés a mennyből I

Vajon a különböző vallási vezetők és követők elő fogják-e viselni ezt a fajta totalitárius rendszert? Nézzük meg az amerikai National Council of Churches (NCC) (Egyházak Országos Tanácsa) 266 tagú delegációját, akik 1984 júniusában ellátogattak a Szovjetunióba. 14 városban jártak, és számos államilag engedélyezett gyülekezeti látogatást meg. A *New York Times* beszámol arról, hogy az NCC delegáció kifejezte, „elismerését a vallásnak a társadalomban betöltött szerepe miatt a Szovjetunióban, és elítélte az Egyesült Államok szerepét a fegyverkezési versenyben... (és) bosszúságuknak adtak hangot, hogy látogatásuk nyugalmit két tüntető megzavarta, akik vallásszabadságot követeltek, és transzparenst tartottak a kezükben (amelyre a következő

volt írva: „ez nem egy szabad gyülekezet”,) egy' baptista istentisztelet alatt⁵⁸. Az NCC delegáció vezet je, Bruce Rigdon, akit a chicagói McCormick Theological Seminary (McCormick Teológiai Szeminárium) küldött ki, „sért dlek találta a tüntetést, és kifejezte az elismerését a szovjet hatóságoknak, akik elnyomták azt.””⁹

1993. augusztus 4-13. között tartotta a World Council of Churches (WCC) (Egyházak Világtanácsa) V világkonferenciáját a hitr I és a rendr I a spanyolországi santiago De Compostelában. Római katolikusok els ízben vettek részt egy WCC összejövetelen mint hivatalos résztvev k. A jelenlév k célja egy világvallás létrehozásának terve volt, amely nem annyira a *hit szintjén*, hanem *látható* egységként jelenik meg az egész világ szeme el tt. A küldöttek a következ nyilatkozatot fogadták el:

Nem lehet visszafordulni... attól az ökumenikus mozgalomtól, amely számára egyszerre fontos az egyház egysége... és a világ problémája.”⁰

Ez a kiemelked jelent ség nyilatkozat felismeri azt, hogy a világ-egyháznak együtt kell m ködni a világkormányval. A WCC központi bizottságának elnöke, Aram Keshishian kijelentette, hogy a WCC-nek „doktrinális kérdésekben sokkal jobban kell kapcsolódnia a társadalmi etikához...; a HIT és a REND nem hagyhatja figyelmen kívül a szociális és gazdasági területeket, miközben az egyház egységét keresi... Az az állítás, miszerint ellentét lenne a keresztény hit és a politikában való részvétel, valamint egy egységes egyház és az igazságért való harc között, ökumenikus eretnkség.”⁶¹

Ez a cél meg fog valósulni. Az antikrisztus és a hamis világegyház közötti érdekházasság azonban nem fog örökké tartani. A mézeshetek után az antikrisztus megtámadja és lerombolja a „paráznát” (Jelenések 17,16), és így Isten akarata valósul meg (17. vers). Isten szerint az egyik legnagyobb b n, amit a fenevaden ül asszony elkövet, az, hogy nemcsak „arannyal, ezüsttel és drágak vel” kereskedik, hanem „rabokkal és emberek leikéivel”. (Jelenések 18,12-13) Ezt is tényekkel bizonyítottuk az el z fejezetekben.

Eközben egy „szózat a mennyb l” a következ ket mondja:

Fussatok ki bel le én népem, hogy ne legyetek részesek az b ne-
iben, és ne kapjatok az csapásaiból: Mert az b nei az éig hatot-
tak, és megemlékezett az Isten az gonoszságairól. Fizessetek úgy né-
ki, amint fizetett néktek, kétszerrel kett ztessétek meg néki az cse-
lekedetei szerint; amely pohárból itatott, ugyanabból kétannyit töltse-
tek néki. Amennyire dics ítette magát és dobzódott, annyi kínnal és
gyásszal fizessetek néki; mert ezt mondja az szívében: Űgy ülök, mint
királynéasszony, és nem vagyok özvegy', és semmi gyászt nem látok.
Ennek okáért egy nap j nek reá az csapásai: a halál, a gyász és az
éhség; és t zzel égettetik meg; mert er s az Űr, az Isten, aki megbün-
teti t. (Jelenések 18,4-8)

Szívem leg szintébb vágya, hogy akik valóban szeretik Jézus Krisz-
tust és az O evangéliumát, valódi egységben és szeretetben jöjjenek
össze, hogy minél több embert mentsenek meg az eljövend retten-
tes ítélett l.

Purgatórium

7\z isteni igazság kinyilatkoztatása szerint a b n következménye a büntetés. Isten szentsége és igazságossága szerint a b nőkért vezekelni kell. Ez a földön az élet nyomorúságai, szenvedései és megpróbáltatásai, de legf képpen a halál által valósulhat meg.

7} vezeklés a másvilágon is történhet t z, gyötrelem és tisztító büntetések által... Ez a büntetés Isten igaz és irgalmas ítélete. 71 büntetés azért fontos, hogy lelkünk megtisztuljon, az erkölcsi rend szentsége meger sődjön, és hogy Isten dics sége helyreálljon teljes fenségében.

A II. vatikáni zsinat dokumentumából¹

Ha valaki azt állítja, hogy a megigazulás kegyelmének elfogadása után a megtér b nös nem ítéltetik örök kárhozatra, és nincs szükség arra, hogy a földi élete során továbbra is vezekeljen b neiért, illetve hogy a purgatóriumban megtisztuljon mielőtt átlépi a mennyek kapuját, legyen átkozott.

A tridenti zsinat határozatából²

'yft mint azt az el bbi idézetek mutatják, a katolicizmus azt tanítja, hogy bár Krisztus halála lehet vé tette a b nök *bocsánatát*,

1 a feloldozandó b nösnek mégis némi ismeretlen intenzitású és id tartamú, meghatározatlan fájdalmat vagy tortúrát el kell szenvednie *megtisztulása* céljából, hogy ezáltal még alkalmasabbá váljon a menny számára. Noha a katolicizmus azt mondja, hogy a tisztulás elméletileg lehetséges ez élet szenvedései és valaki halála által, senki, még maga a pápa sem tudhatja, hogy vajon ez megtörtént-e már. Következésképpen szinte minden egyes katolikus számít arra, hogy bizonyos időt a purgatóriumban fog eltölteni. A purgatórium doktrínájának elutasítása a Római Katolikus Egyházból való automatikus kiközösítést vonja maga után.

A tridenti és a II. vatikáni zsinat is beszél azokról, akiknek, bár Krisztus szenvedett a b neikért, „vezekelniük kell a purgatórium tüében.”³ Következzék a II. vatikáni zsinat további magyarázata e doktrínáról:

A purgatórium doktrínája világosan megmutatja, hogy a b n ugyan elvétellett, de annak büntetése, avagy annak következményei megmaradnak levezeclésre vagy megtisztításra...

A purgatóriumban azok lelkei, akik Isten könyörületességében haltak meg és igazán b nbánóak, de nem egyenlítették ki b neiket és mulasztásaikat megfelel ' penitenciával, a halál utáni büntetésekkel lesznek megtisztítva.⁴

Hogy milyen a *megfelel* penitencia? Senki nem tudja. Az Egyház soha nem határozta meg. És vajon mondja-e valahol a Biblia, hogy a büntetés *megtisztít* a b nt l? Nem mondja.

A lehetetlen doktrína

A purgatórium doktrínája er szakot követ el mind a logikán, mind a Szentíráson. A Róma 6,23 így szól: „Mert a b n zsoldja a *halál*”, vagyis Istent l való örök elváltásztás, nem pedig *egy* korlátozott idő tartam purgatóriumban. Krisztus b neinkért való áldozata nélkül örökre elveszettek lennénk. És a b n sem olyan összetétel vagy tulajdonságú, hogy a *szenvedés* bármely formája megtisztíthatná attól a szívet és a lelket. A b n az emberiség természetének szerves része. A szenvedés ugyan megváltoztathatja valakinek a magatartását egy rövid időre, de

a fájdalom elmúltával a régi hajlamok visszatérnek, mivel a szív nem változott meg. A lélek b nt l való megtisztítására Isten csodájára van szükség - egy olyan csodára, amely meghagyja az ember döntési szabadságát és Isten végtelen igazságának követelését is kielégíti.

A Biblia egyértelműen kijelenti, hogy a lélek megtisztítására csupán egyetlen út létezik: Krisztus vére által, amely kifolyt a kereszten a b - nök bocsánatára, valamint az Isten Szellemét l való újjászületés, együtt a Krisztusba és az O elvégzett váltságm vébe vetett hit által. A purgatóriumi szenvedés doktrínája tehát kétszeresen is hamis: 1. A szenvedésnek *lehetetlen* megtisztítani a szívet a b nt l; 2. A megigazult b nösnek *szükségtelen* szenvednie b neiért, mivel Krisztus az Isten igazságossága által megkövetelt teljes büntetést már kifizette. Egyedül ezen az alapon tisztulhat meg bárki.

A Biblia azt is kijelenti, hogy Krisztus „minket b neinkt l megtisztítván, üle a Felségnek jobbjára a magasságban” (Zsidókhoz írt levél 1,3), rámutatva ezzel, hogy a *megtisztítás* már elvégeztetett. És ismét: „Jézus Krisztusnak, az O (Isten) Fiának vére megtisztít minket *minden b nt l*” (1János 1,7). A Szentírás teljesen világos afel l, hogy Krisztus Isten ítéletéb l következ halálában kiontott vére az, amely megtisztított minket. Továbbá „vérontás nélkül nincsen b nbocsánat” (Zsidókhoz írt levél 9,22). A purgatóriumot nem a vérontás, hanem a „tisztító t z” helyének mondják. A b neinkt l való egyedüli lehetséges megtisztítást Krisztus elvégezte. Ezt kizárólag hit által lehet elfogadni, és ez kizárólag Isten kegyelme által valósulhat meg a szívben.

Még egy ok létezik, amiért a b nös képtelen saját szenvedései által akár a földön, akár a purgatóriumban megtisztítani önmagát: a b nért való áldozat bemutatójának *b n nélkülinek kell lennie*. Az Ószövetségben hatvankétszer olvashatjuk, hogy a felajánlott állatoknak épnek, hiba nélkülieknek kell lenniük (2Mózes 12,5; 29,1; 3Mózes 1,3 stb.). Ezek Krisztusnak, Isten b n nélküli, szent Bárányának el képei vagy szimbólumai, „aki elveszi a világ b neit” (János 1,29). Ezért tehát a b nös bármilyen mérték szenvedése sem itt, sem a purgatóriumban nem tisztíthatja meg önmagát, vagy bárki mást a b nt l.

Krisztusról azt olvashatjuk, hogy „b nt nem cselekedett” (1Péter 2,22), „b nt nem ismert” (2Korintus 5,21) és „O benne nincsen b n” (1János 3,5). A teljes b ntelenség létfontosságú volt, különben Jézus nem halhatott volna meg a b neinkért, hiszen saját b neiért Ő maga is a halál büntetése alá került volna. Péter azt mondta Krisztusról, hogy az „igaz szenvedett a nem igazakért (értünk), hogy minket Isten-

hez vezéreljen (vagyis *Istenhez*, nem pedig a purgatóriumba)”. Hozzátette még, hogy akiben nincs meg ez a bizonyosság, az elfelejtkezett „a régi b neib l való megtisztulásáról” (2Péter 1,9). Ha hittünk Krisztusban, mint megmentünkben, akkor hit által azt a tényt is el kell fogadnunk, hogy Isten megtisztított minket Krisztus elvégzett váltságm ve által.

A doktrína forrásai, fejl dése és célja

A purgatóriumot, avagy a végs megtisztulás képzeletbeli helyét Nagy Szt. Gergely pápa alkotta meg 593-ban. Azonban olyan nagy ellenállás volt az ötlet elfogadását illet en (mivel az a Szentírással ellentétben állt), hogy a purgatórium még mintegy 850 évig nem vált hivatalos katolikus dogmává - egészen az 1439-es firenzei zsinatig. Egyetlen más doktrína sem növelte meg nagyobb mértékben az Egyház hatalmát a tagjai felett vagy hozott annyit annak konyhájára. Mind a mai napig a purgatórium fenyegetése ott függ a katolikusok felett, akik ezért újra és újra adakoznak az egyháznak, hogy az segítse ki ket a gyötrelem azon helyér l.

Róma azt ígéri, hogy ha valaki követi törvényeit, az el bb-utóbb kiszabadul a purgatóriumból, és bejut a mennyországba. Az Egyház azonban még soha nem volt képes megállapítani, hogy egy személynek vajon mennyi id t kell eltöltenie a purgatóriumban, és azt sem, hogy ez az id mennyivel rövidíthet az általa felkínált eszközök által. Nagyfokú meggondolatlanságnak t nik a purgatóriumból való szabadulást olyan Egyházra bízni, amely még az ott eltöltend id t sem tudja meghatározni, ahogy azt sem, hogy a rituálék és a penitenciák mennyivel csökkentik az ott eltöltött szenvedéseket. Ennek ellenére a katolikusok b ven adakoznak az Egyháznak és jelent s összegeket hagynak hátra végrendeletekben (pl. VIII. Henrik!), hogy többszöri miséket mondjanak értük. A folyamat soha nem ér véget „biztos, ami biztos” alapon: inkább több mise legyen, mint kevesebb.

A tridenti zsinat, a II. vatikáni zsinat és az ezekb l származó Egyházi Törvénykönyv sok bonyolult szabályt tartalmaz arra vonatkozóan, hogy az él k érdemeit, és különösen a miséket hogyan lehet hasznosítani a b neik miatt a purgatóriumban lév halottak érdekében, valamint az ott eltöltött id csökkentésére:

Az Egyház az Eucharisztikus áldozatot nyújtja, hogy „...a halottak számára segítség legyen az imák által, és az élők megvigasztalódjanak a reménységben.”

A halotti misék közül a gyászmise a legnagyobb fontosságú... Egy halotti mise a halálhírt követően azonnal megtartható...⁵

Az egyik legjelentősebb kifejtése ennek a rettenetesen hamis, ám zseniálisan profitáló doktrínának egy Ágoston rendi szerzetes, név szerint Augustino Trionfo volt. Az 1400-as években (XIV. század) a pápák abszolút monarchiaként uralkodtak a menny és a föld felett. Kötési és oldási hatalmukkal nemcsak királyokat és uralkodókat állítottak, hanem, a hit szerint, a menny kapuit is tetszés szerint be tudták zárni, vagy ki tudták nyitni az emberiség előtt. Trionfo zsenialitása XXII. János pápa rendelkezésére ezt a hatalmat egy harmadik birodalommal terjesztette ki. Von Döllinger a következőket mondja:

Az már ismeretes volt, hogy Isten helytartójának hatalma két birodalomra terjedt ki, a földre és a mennyre... A XIII. század végére a kúria teológusainak jóvoltából a pápának egy harmadik birodalomra is sikerült hatalmát kiterjesztenie - a purgatóriumra?

Problémák a Makkabeusok 2. könyvére való hivatkozásokkal

Gavin elmondja, hogy az 1400-as években (XVIII. század eleje) még mindig általános elképzelés volt, hogy a purgatóriumnak nyolc szintje van. A szegények voltak a legalacsonyabb szinten, ahol a tiszta legenyhébb, míg a királyok a legmagasabb szinten, ahol a tisztább a legforróbb volt. A feltételezés szerint Isten az Örököséből kifolyólag tervezte így, mivel királyok és a nemes emberek többet tudtak fizetni az Egyháznak a lelkeikért, mint a szegények. Gavin beszámol olyan szegényekről, akik miután értesültek arról, hogy egy hozzátartozójuk meghalt, és a purgatóriumban a koldusok közé került, összekapartak elegendő misére való pénzt, hogy magasabb szintre juttassák őket. Igaz, hogy a szenvedés nagyobb volt, de legalább jobb társaságba kerültek. A papok tehát díjat szabtak a purgatóriumi kínok növelésére is, és a lelkek kihozatalára is.

Sem a „purgatórium” szó, sem a purgatórium ötlete egyetlen egyszer sem található meg a Bibliában. Még Jézus, vagy az apostolok általi utalás szintjén sem. Karl Keating apológéta elismeri, hogy a doktrína

„nincs nyilvánvalóan leírva a Bibliában.”⁷ A purgatórium igazolására leggyakrabban idézett vers egy apokrif iratból való: „Szent és hasznos dolog a halottakért való ima, hogy azok megszabadíttassanak a b n e' ikb l.” (2Makkabeus 12,46 - *New American Bible*)

Ezzel a verssel három nyilvánvaló probléma is van. El ször is az egész Bibliában nincs arra példa, hogy valaki imádkozzék a halottakért. A Biblia világosan kijelenti, hogy „elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet” (Zsidókhhoz írt levél 9,27). A halál után kés már imádkozni, ami azután jön, az csupán az ítélet. A vers tehát ellentétben áll a Bibliával.

Másodszor azok, akikt l az idézet szól, bálványimádásban voltak vétkesek: „Ám a halottak ruhája alatt Jamnia bálványainak szentelt tárgyakat találtak, amit a törvény tilt a zsidóknak” (2Makkabeus 12,40). A bálványimádás halálos b n, ezért - a katolikus tanításnak megfelel en - ezek az emberek nem a purgatóriumba, hanem egyenesen a pokolba jutottak, ahonnan nincs szabadulás. Az értük való ima tehát istenkáromlás, eltékozolt id , és aligha segíti el a purgatórium doktrínájának elfogadását.

Végül pedig, a Makkabeusok könyve maga jelenti ki, hogy abban az id ben nem volt próféta, és az Istent l való kijelentés megsz nt: „így nagy üldözés folyt Izraelben, amilyen nem volt attól az id t l, hogy' az utolsó próféta megjelent körükben” (IMakkabeus 9,27). És ismét: „Ezért elhatározták a zsidók és a papok, hogy Simon legyen a fejedelmük és a f papjuk, míg föl nem lép egy hitelt érdeml próféta” (IMakkabeus 14,41). Következésképpen a Makkabeusok két könyve a legjobb esetben is csupán történelmi beszámolónak tekinthet , de semmi esetre sem Szentírásnak, minthogy Isten abban az id ben senkinek sem adott kijelentést az O népe közül. Nyilvánvaló tehát, hogy egyetlen doktrína igazsága sem támasztható alá ebb l a forrásból vett idézetekkel.

De mi van akkor Pál szenvedéseivel?

A katolikus apologéták igyekeznek biblikusnak látszani azáltal, hogy a szenvedések általi megtisztulás doktrínáját a Kolossé 1,24-re alapozzák, ahol Pál ezt mondja: „Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részér l betölt m ami híja van Krisztus szenvedéseinek az én testemben az O testéért, ami az egyház.” Ám az, hogy Pál

szenvedéseinek semmi köze nincs a b nők l való megtisztuláshoz, egyértelmű abból a tényből, hogy Krisztus szenvedése már elvégezte azt. Csupán a b n nélküli áldozat és a vér kiontása járhatott eredménnyel.

Mit értett akkor Pál ezen? A saját vagy bárki más lelkének megtisztulásáért való szenvedés helyett Pál az *evangélium* másoknak való hirdetéséért szenvedett („a ti érettetek való szenvedéseim”). Pál arra az üldöztetésre utalt, amellyel „mindazok is, akik kegyesen akarnak élni a Jézus Krisztusban, üldöztetni fognak” (2Timóteus 3,12). Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy a világ gyölne és üldözni fogja ket (János 15,18-19). Létezik „a kereszt botránya” (Galata 5,11), és Pál szerint nekünk készen kell állnunk a Krisztus keresztjéért való szenvedésekre (Galata 6,12).

Nem arról van szó tehát, hogy Pál Krisztushoz hasonlóan a b nőkért szenvedett, hogy kipótolja az O szenvedéseit a kereszten, mivel az teljes volt. A szenvedés, amit Pál kiállt - és minden az Úrhoz hűséges kereszténynek ki kell állnia - azért van, mert Krisztussal azonosul, és krisztusi életet él, amely megítéli a világot és rámutat annak gonoszságára. A világ ezért gyöl minket, ahogy Krisztust is gyölte. S t mi több, Krisztus azt mondta, hogy Pálnak sokat kell szenvednie „az Én nevéért” (Apostolok cselekedetei 9,16). Az Apostolok cselekedetei 5,41 szerint a tanítványok örvendeznek, hogy „méltókká tétettek arra, hogy az O nevéért gyalázattal illetessenek.” A szenvedés, amelyen az igaz keresztények keresztülmennek, azok kezeit l származik, akik gyölnek az Urat és megbotránkoznak a kereszten.

A Filippi 1,29 kijelenti, hogy a keresztényeknek a világ Krisztus iránti gyölletéből fakadó szenvedése kegyelem: „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nem csak hogy higgyetek O benne, hanem hogy szenvedjétek is O érette.” A 2Tesszalonika 1,5 Isten országáért való szenvedésről beszél. Az 1Timóteus 4,10 azt mondja, hogy „mi azért fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivel hogy reménységünket vetettük az élő Istenben”. Péter szintén utalt arra a szenvedésre, amely minden olyan keresztényre jön, aki hű marad az Úrhoz (1Péter 3,14; 4,13 és 16). Ezen kívül még sok más ígérés tartalmazza ugyan-ezt a gondolatot.

Pál a Filippi 3,10-ben kifejezi azt a vágyát, hogy megismerje Krisztust „és az O szenvedéseiben való részesülést”, amiről azt mondja, hogy segíti t a Krisztus halálával és egyéniségével való azonosulásban. Nyilvánvaló, hogy Pál Krisztusért, b nők kezét l, itt a földön törté-

n szenvedésekre utalt, nem pedig későbbi, purgatóriumbéli szenvedésekre a b nöktől való megtisztulásért. A Róma 8,18-ban azt írja Pál, hogy a szenvedések „amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” Ebben nyomát sem találni a purgatórium gondolatának. A jelen világ szenvedéseiből egyenesen Krisztus és Isten dicsőségébe lépünk át.

Egyéb súlyos problémák a purgatóriummal

A purgatórium doktrínája egyébként is több szempontból hibás. Figyelem kívül hagyja például, hogy a b nökekkel Isten tökéletes igazságát sértettük meg. Jakab azt mondja, hogy a legkisebb vétek is az egész törvény megrontását eredményezi (Jakab 2,10). Miért? Mert minden b n lázadás Isten ellen, és elválaszt minket Istentől és az örökkévalóságtól. Mi nem vagyunk örökkévaló lények, ezért soha nem tudnánk leróni az Isten igazsága által megkövetelt örök büntetést. Következésképpen nincs menekvés a pokolból, és a vétkeseknek örökre ott kell szenvedniük. A b nöket tehát szenvedés által „levezekelni” lehetetlen.

Természetesen Isten elméletileg kifizethetné az O igazsága által megkövetelt örök büntetést a b nért, de az nem lenne igazságos, mivel O nem ember. Ezért Isten emberré lett, születés által. Krisztus, a b n nélküli ember és örök Isten egy személyben, képes volt kielégíteni a saját igazságának követeléseit olyannyira, „hogy valaki hiszen O benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3,16). A b nöktől való egyetlen lehetséges megváltás Isten kegyelmének ingyen ajándéka. Bármilyen kísérlet ennek kiérdeklésére a méltatlan b nösnek nyújtott isteni kegyelem elutasítását jelenti. Továbbá az a gondolat, hogy miután Krisztus a teljes büntetést elszenvedte és felkiáltott: „Elvégeztetett” (János 19,30), egy keresztyén számára mégis hátra maradhatott a b neiert lerovandó bármilyen szenvedés - ez Istentkáromló tagadása Krisztus megváltásának. Pál tanításaival szemben újra és újra láthatjuk, hogy a római katolicizmus nem fogadja el az Isten kegyelme által nyújtott üdvösséget, hanem ragaszkodik a Krisztus váltságmétet kiegészít emberi cselekedetekhez. Bár a katolicizmus meger síti, hogy az üdvösség kegyelem és hit által van, viszont azt is állítja, hogy a jócselekedetek (Isten kegyelme által m ködve az emberben) nélkülözhetetlenek az üdvösséghez. Ismét a II. vatikáni zsinatot idézzük:

A legrégebbi id kt l kezdve az Egyházban a jócselekedeteket szintén felajánlották Istennek a b nők üdvösségéért... Szent emberek imái és jócselekedetei által... a vétkes megmosatott, megtisztított és megváltatott...

Krisztus nyomdokait követve azok, akik hisznek benne, mindig... hordozzák az keresztleiket, hogy vezekeljenek a saját és mások b - neiért... segítve ezáltal az testvéreiket, hogy üdvösséget nyerjenek Istent l...⁸

Feloldhatatlan ellentmondás

Csupán az egyháznak való vak engedelmesség akadályozhatja meg a római katolikus híveket attól, hogy meglássák a purgatórium doktrínájának nyilvánvaló és végzetes ellentmondásait. Egy részr l ugyanis azt mondják nekik, hogy Krisztus áldozata nem elegend ahhoz, hogy valaki a mennybe jusson, hanem Krisztus kereszten való szenvedéseit kiegészítve, a megbocsátásra váró b nőnek magának is kínokat kell elszenvednie, hogy megtisztulhasson b neib l. Másrészt l viszont - az el bbivel teljes ellentmondásban - azt állítják nekik, hogy a mise, amely Krisztus áldozatának folytonos felelevenítése, valamely meghatározatlan mértékben csökkenti az egyén szenvedéseit. Tehát ha elegend misét mondanak érte, az egyén feltehetően minden szenvedés nélkül is megtisztulhat.

Ha az embernek valóban szenvedni kellene ahhoz, hogy a menny kapui kitáruljanak, az egyház semmit sem tudna ajánlani, és így jelent s anyagi forrástól esne el. Ez utóbbi akkor is igaz lenne, ha elfogadnák a Biblia tanítását, hogy Krisztus b nért való áldozata elegend a b nő megtisztításához. A katolikus egyház cs dbe jutna. Következésképpen azért, hogy az egyház m köd képes maradjon és zsebei telve legyenek, tovább folyik a tanítás arról, hogy az egyház által szolgáltatott bizonyos eszközök által a b nő megtisztítható, valamint hogy Krisztus kereszten való áldozata nem elegend, ezért a purgatóriumi szenvedések csökkentésére és a menny kapuinak kinyitására misékre van szükség, amelyek jól jövedelmeznek az egyháznak. Milyen bámulatos, hogy amit Krisztus kereszten való szenvedése nem tudott elvégezni, azt ugyanazon szenvedésnek állítólagos megismétlése a katolikus oltárokon el tudja.

Azt is mondják továbbá, hogy mások szenvedése szintén csökkentheti a kínokat a tisztítót zben. Pio atya stigmái és a „szentek” szenvedése

dései be tudják végezni azt, amire Krisztus kereszttáldozata képtelen volt. Megismételve egy el bbi idézetet: „Krisztus nyomdokait követve azok, akik hisznek benne, mindig... hordozzák az kereszttjeiket, hogy vezekeljenek a saját és mások b neiért.” Krisztus kereszttje csupán *megbocsátani* tudott, a b nt l *megtisztítani* viszont nem. A mások által hordott keresztek azonban képesek erre, vagyis többet érnek, mint Krisztus kereszttje!

Láthatjuk, hogy a purgatórium doktrínája több végzetes ellentmondást tartalmaz. Kijelenti, hogy az egyénnek muszáj szenvednie a b - nökt l való tisztulásért, ugyanakkor azt is kijelenti, hogy nem muszáj - ha bizonyos szabályoknak eleget tesz. A szenvedést l való megmenekülés legf bb eszköze a misék ismételtgetése, de ezen kívül sok más is van. A purgatóriumi szenvedések csökkentésére vagy teljes megszüntetésére a „búcsúk” is szolgálhatnak. Ennek a doktrínának a leírása a B) *függelékben* található.

Búcsúk

7\ búcsú az id leges büntetés elengedése Isten el tt azokért a b nökért, melyek maga a b n tekintetében már el vannak törölve; a búcsút a kell en felkészült krisztushív bizonyos meghatározott feltételekkel az egyház közbejöttével nyeri el, amely mint a megváltás szolgája hivatalosan kezeli és alkalmazza a Krisztus és a szentek által adott elégtétel kincstárát.

7] búcsú aszerint részleges vagy teljes, hogy a b nökért járó id leges büntetést l részben szabadít-e meg vagy teljes egészében.

7] részleges vagy teljes búcsút bármely hív elnyerheti a maga számára, vagy fordíthatja könyörgésként az elhunytak javára.

Az Egyházi törvénykönyv egyik kánonja'

Isten egyszülött Fia kincset szerzett az egyház számára... ezt az áldott Péterre, a menny kulcsainak riz jére bízta, illetve az utódaira, Krisztus földi helytartóira, hogy megosszák azt a hívekkel...

Tíz „egyház kincsestára” felbecsülhetetlen érték és kimeríthetetlen; ebbe tartoznak a Krisztus által szerzett érdemek..., azT dott Sz z imái és jócselekedetei, melyek rendkívül értékesek Isten szemében..., valamint azoknak a szenteknek az

imái, akik [jócselekedeteik által] megszerezték
önmaguk számára az üdvösséget, és mindent
megtesznek azért, hogy testvéreik is elnyerjék
azt...

A II. vatikáni zsinat dokumentumából'

fifogadhat-e egy Bibliában hív keresztény egy ennyire nyilván-
valóan hamis „örömhírt”, és csatlakozhat-e azokhoz, akik ezt
prédikálják a világnak? Az evangéliumi keresztények irányíthat-
nak-e jó lelkiismerettel bárkit is egy olyan egyházhoz, amely purgató-
riumról és bűcsúkról tanít, és egyetérthet-e azzal, hogy annak tagjai
keresztények, és nem szükséges ket evangélizálni? Egy olyan egyház-
hoz, amely azt állítja, hogy hatalma van a menny kapuja felett és ki-
nyithatja azt azoknak, akik a kezeibe helyezik magukat.

S t, azzal dicsekszik, hogy a „megváltás szolgája” (992. kánon).
Róma pironkodás nélkül vallja, hogy az általa kínált üdvösséget rész-
letekben lehet csupán elnyerni, és annak megvalósulása nem csupán
„Krisztus érdemeib l”, hanem „minden szentek jócselekedeteib l” is
származik, mindazokon túl, amit az egyénnek magának kell megtennie
a saját üdvösségeért.

Megdöbönt , hogy evangéliumi vezet k keresztényinek ismerik el
a római katolicizmust, és készek mellette partnerként evangélizálni a
világot! Csak azt tudjuk feltételezni, hogy tudatlanok annak igazi ta-
nításait illet en és meg vannak tévesztve a katolikus apologétáktól
származó (félre) magyarázatokkal. Máskülönben hogyan mondhatnák
azok, akik egyébként a hit rendíthetetlen harcosainak látszanak, hogy
az evangéliumi keresztények és a katolikusok megegyeznek az evangé-
lium alapjait illet en?

A II. vatikáni zsinat kijelenti, hogy „a bűcsúk elnyeréséért az el írt
munkát el kell végezni”? íme, egy további bizonyíték, ha erre még egy-
általán szükség van, hogy Róma hirdeti, ígéri és gyakorolja a cseleke-
detek által való üdvösséget. Mégis, bármily különös, a személynek ma-
gának nem muszáj a jó cselekedeteket elvégeznie. A Róma által kie-
szelt f könyvben mások jó cselekedetei ráírhatóak az illet számlájára,
és amikor az a megtéveszt számításokkal kiegyenlít dik, a menny ka-
puja kitárul.

A búcsúk doktrínájának eredete és kifejlődése

A búcsúk ötlete a pogányságból származik: vagyis az az ötlet, hogy szenvedések, formulák ismételtetése, szentélyekhez való zarándoklások és isteneknek szóló áldozatok érdemlegesek és az isteneket jóindulatra hangolják a halandók iránt. Az az ötlet, hogy az „Udvözlégy Mária” számtalan elmondásával, vagy a feszület csókolgatásával és a formulák ismételtetésével csökkenthető a purgatóriumi szenvedések, amelyre Krisztus kereszthalála nem volt elégséges, önmagában is téves, de az a tanítás, hogy a búcsú a halottakra is alkalmazható, egy mennyiségi ugrással nagyobb abszurditás. Az az elmélet, hogy valakinek, aki nem tette meg a szükséges „elírt munkákat”, jó magaviseletért idő engedhető a purgatóriumból, ismételtén elárulja a katolicizmus szemfényvesztését. Pénzzel minden megoldható!

A búcsú „örömhíre” Róma egyik legdurvább bibliaellenes és illogikus doktrínája, amely a középkorból származik, és mind a mai napig hatályban van. A pogány eredet elhomályosult, a búcsú az évek folyamán fokozatosan a római katolicizmus részévé vált, és a pápaság legjövövelmezőbb ügyletévé fejlődött. Elméletileg egyetlen mise elegendő lenne, hogy minden lélek megszabaduljon a purgatóriumból; Mária, akinek a hatalma végtelen, egy pillanat alatt megtehetné ezt; és a pápák, akiknek a hatalma szintén korlátlan, egy tollvonással kiüríthetnék a purgatóriumot egy megfelelő búcsú megírásával. Miért nem történik ez meg mégsem? Talán nincs elég szeretet bennük a lelkek iránt! A válasz nyilvánvaló. Von Döllinger ezt írja:

Trionfo, akit XXII. János a pápai jogkör részletes kifejtésével bízott meg, rámutatott, hogy a pápa - mint Krisztus értékeinek letéteményese - egyetlen tollvonással kiüríthetné a purgatóriumot a búcsúival minden ott fogva tartott lélektől, azzal a feltétellel, hogy valaki betölti a búcsúk elnyerésére lefektetett szabályokat.

Azt tanácsolta azonban a pápának, hogy ezt ne tegye... (Noha) a pápa hatalma oly mérhetetlenül nagy, hogy egyetlen pápa sem ismerheti meg annak terjedelmét?

Az üres purgatórium megállítaná a misékért tett felajánlások bevételezőzönét, a végtelen hálákat és szívességeket. Éppen ezért a purga: - riumból való szabadulás feltételeit bonyolultabbá tették, aminek következtében még nagyobb szükség lett az egyház szolgáltatásaira. A búcsúk doktrínáját 1343-ban VI. Kelemen pápa tette az egyház híva-

talos dogmájává. Kelemen úgy okoskodott, hogy „Jézus vérének egyetlen cseppje is elegendő lett volna az egész emberiség megváltására.” A kereszten kiontott vér maradéka az az érték, „megnövelten az Áldott Szűz érdemeivel és a szentek buzgó jócselekedeteivel (a saját üdvösségükhöz szükséges jócselekedeteken felül)”, amely a fent említett „kincstárát” alkotja. Az 1476-os pápai bullában IV. Sixtus pápa „kiterjesztette ezt a kiváltságot a purgatóriumban lévő lelkekre (az ott eltöltött szenvedésük idejének csökkentésére) azon feltétellel, hogy egy élő hozzátartozójuk búcsút vásárolt tőlük (az egyháztól).”

Ebből az „egyházi kincstárból” kerül az üdvösség és a megváltás apránként kiosztásra a hét szentség által a katolikus klérus közreműködésével. Lehetetlen tudni, hogy az egyes cselekedetekért, rítusokért, vagy búcsúért mennyit számítanak be, vagy hogy azokat meddig kell folytatni. Az egyének soha nem adatik kielégítő bizonyosság a mennybejutásról. Újabb és újabb rózsafüzéreket kell mondani, újabb és újabb miséket kell celebrálni, újabb és újabb felajánlásokat kell tenni, hogy még több kegyelmet nyerhessenek az egyháztól. Péter, aki a katolikusok szerint az első pápa volt, figyelmeztetett azokra a hamis tanítókra „akik veszedelmes eretnkségeket fognak becsempészni... és a telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt znek bel letek” (2Péter 2,1-3). Vásár valóban! Egyetlen aranybánya sem versenyezhetne vele!

A katolicizmusban soha senki nem megy át a halálból az életre, elmentben Krisztus ígéretével (János 5,24), hanem az egyház segítségével állandóan az üdvösség kiérdeklésének a folyamatában van, várakozván a purgatóriumi tisztulás befejezésére. Mi több, egy katolikusnak a kiközösítés a büntetése, ha azt mondja, hogy üdvössége van és tudja, hogy örök életet nyert Krisztus befejezett váltságm vébe vetett hite által. Az örömhír szívét és lényegét, amelyet az evangéliumi keresztények vallanak, a katolicizmus tagadja hivatalos katekizmusai-ban, kánonjaiban, törvényeiben és dogmaiban; és mindazokat, akik bátran kiállnak a bibliai örömhír mellett, kiátkozzák.

A kegyelem kiérdeklése

Szinte korlátlan az a zseniális „kegyelmi eszköztár”, amelyet a pápák és segédjeik megalkottak. A kegyelem kiérdeklésének (ez a kifejezés már önmagában ellentmondásos) egyik legnépszerűbb módja a Kármel-

hegyi Miasszonyunk barna skapuláréjának viselete (amelyre már a korábbiakban utaltunk). A „Szombati Kiváltság” egy bullán alapszik, amelyet feltehetően 1322. március 3-án adott ki XXII. János... (kinyilatkoztatva), hogy azok, akik viselik a skapulárét és két másik feltételt is teljesítenek... megszabadulnak a purgatóriumtól (Sz z Mária által) a halál utáni első szombaton.”⁶

XXII. János pápa eretnekségei és gonoszsága ellenére, sok más pápa (V. Sándor, VII. Kelemen, V. Piusz, XIII. Gergely stb.) is megerősítette a barna skapuláréről való tanítását, amely önmagában is nyilvánvalóan teljesen ellentétben áll a Szentírással. X. Piusz pápa kijelentette: „Én hordom a ruhadarabot; soha ne vegyük le azt.” XI. Piusz pápa „örvendezve vallotta meg: A Sz z Skapulárét anyám karjaiban tanultam meg szeretni...” V. Pál pápa megerősítette, hogy „a Boldogságos Sz z meg fogja segíteni a Kármelhegyi Boldogságos Sz z rendjének Testvéreit és N véreit a haláluk után...” XV. Benedek pápa „részleges bűcsút ajánlott fel a skapuláré megcsókolásáért.” És 1950-ben XII. Piusz pápa megírta híres szavait a skapulárét illetően: „Legyen ez számotokra Mária Szepl telen Szívének való odaszentelések záloga, amire különösen buzdítunk titeket ezekben a nyomorúságos időkben.”

Szólunk már arról az ellentmondásról, hogy a bűcsút a purgatóriumbéli idő rövidítésére tervezték, noha azt a szenvedés általi - éppen a mennybe való bejutás érdekében történő - megtisztulás hivatott elvégezni. Ez teljesen értelmetlen. Egy józan hívő nem tehet mást, csak csodálkozhat azon, hogy hogyan és miért lehet bűcsút szerezni egy feszület iránti rajongással, avagy hogy egy mise hogyan lehet hatásosabb Krisztus igazi kereszthalálánál, vagy' hogy a kálvária megjelenítése hogyan viheti végbe azt, amire Krisztus halála képtelen volt. Ez is mind teljesen értelmetlen. Ám a katolikusokat arra tanítják, hogy semmit ne firtassanak, hanem egyszerre elfogadják el, amit az egyház mond...

A II. vatikáni zsinatnak van egy 20 cikkelyből álló, a korábbi szabályokat módosító, bonyolult feltételeket tartalmazó terjedelmes szakasza arra vonatkozóan, hogy mikor és hogyan nyerhet el egy bűcsút. Ez arra emlékeztet minket, amikor a Máté 23-ban Jézus elítélte a rabbiakat szabályaik labirintusáért, amely az embereket az érzelmi vezetésükre utalta. Róma ugyanezt tette. Az Egyházi törvényekre specializálódott ügyvédre lenne szükség annak kibogozásához, hogy hogyan és mikor használhatjuk a különböző „kegyelmi” ajánlatokat. A következők jól illusztrálják ezt:

Az a hív , aki áhítattal használ egy kegyeleti tárgyat (feszület, kereszt, rózsafüzér, skapuláré, vagy medál) miután azt bármely pap megfelelően megáldotta, részleges bűcsút nyerhet. Ha azonban a kegyeleti tárgyat a pápa vagy bármely püspök áldotta meg, akkor a hív , aki azt áhítattal használja, teljes bűcsút is nyerhet Péter és Pál apostolok ünnepén, feltéve, ha hitvallást is tesz bármely jóváhagyott formula szerint...

A részleges bűcsúk eddig meghatározott módját — napok és évek szerint — megszüntették. Ehelyett új mértéket állapítottak meg szabványként: mostantól kezdve a részleges bűcsút csupán „részleges bűcsú”-ként jelölik, a napok és évek meghatározása nélkül.⁹

Amennyiben Róma tévedett a múltban a bűcsúra vonatkozó szabályokat illetően, hogyan lehet bárki is biztos abban, hogy most nem történik ugyanez? És mi van azokkal, akik az elz szabályokra hagyatkoztak? A napok és az évek eltörlése természetesen semmit sem jelentett, hiszen az egyház azt sem tudta megmondani, hogy eredetileg mennyi időt kellett volna a purgatóriumban eltölteni. Az új szabályok szerinti bűcsúnak sincs semmi értelmezhető fontossága. És miféle „Isten” lenne az, aki meghajlításáigazságát ilyen mesterkedésekre, attól függően adagolva kegyelmét, hogy a cselekedetek bizonyosan ünnepnapokon történtek-e, vagy hogy egy pap vagy egy püspök „áldotta-e meg” az állítólagos kegyelmi tárgyakat!

A teljesen ismeretlen hatással bíró bűcsúk elnyerésének legfőbb eszköze természetesen a mise. A 904. kánon kijelenti: „A papok sohasem feledkezzenek meg arról, hogy az eucharisztia áldozatának misztériumában újra meg újra a megváltás műve valósul meg; gyakran misézzenek...”¹⁰ Ahogy azt korábban említettük, ahelyett hogy egy már befejezett váltságmire való megemlékezésről lenne szó, minden egyes mise egy piciny kis lépéssel közelebb visz a teljes megváltáshoz. Azt senki nem tudja, hogy egy lépés vajon mekkora, de nagyon picinynek kell lennie a sok millió misét tekintve, melyeket folyamatosan celebrálnak bizonytalan eredménnyel.

Üdvösség eladó

A bűcsúk árusítása volt az, ami minden másnál inkább kiváltotta Luther haragját olyannyira, hogy 95 tézisben álló listát szegezett Wittenberg várkapolnájának a kapujára, kirobbantva ezzel a reformációt. Ahogy azt láthattuk, az üdvösséget a bűcsúk mellett sok egyéb módon

is áruba bocsátották, és ez így van mindmáig. Az árat bár „adomány-nak” nevezik, tulajdonképpen mégis pénz cserél gazdát, és az üdvösség ígérete az, ami ösztönzi az „ajándékot”. Will Durant történész érdekes kommentárral szolgál:

A búcsúcédulák árusításának kalmárszelleméhez hasonló volt a pénzösszegek, adományok, hagyatékok elfogadása és szorgalmazása a klérus által misék celebrálásáért, amelyek állítólag megrövidítették a halott lélek büntetésének idejét a purgatóriumban. A jámbor, istenfél emberek hatalmas összegeket szenteltek erre, akár azért, hogy könnyítsenek az eltávozott hozzátartozón vagy barátan, akár azért, hogy a saját haláluk utáni purgatóriumbéli megpróbáltatásaikat rövidítsék le, vagy szüntessék meg teljesen. A szegények reklamáltak, hogy mivel k képtelenek fizetni a misékért és a búcsúért, a földi gazdagok azok, akik öröklik a mennyek országát, nem pedig a szelídek; Kolumbusz pedig rezignáltan magasztalta a pénzt, mondván: „Annak, aki azt birtokolja, hatalma van lelkeket szállítani a paradicsomba.””

Micsoda szélhámosság! Mintha Istent pénzért meg lehetne vásárolni! Spanyolországban a keresztes háború éves pápai bulláját mindenkinek meg kellett vásárolnia hét éves kor felett. Senkit nem lehetett eltemetni, ha a koporsóban nem volt ott a bulla legfrissebb kiadása. A bulla megvásárlásakor azonnali búcsút és minden b nt l való feloldozást adott, kivéve az eretnekséget és a cölibátusi fogadalom megszegését. Egy katolikus megfigyel a XVIII. századi Spanyolországban a következő elítél megjegyzést tette a bullára vonatkozóan:

Úgy gyanítjuk, hogy ez a bulla több lelket taszít a pokolba, mint amennyit attól megmenteni képes, mivel a világon ez adja a legnagyobb bátorítást a b nre. Egy ember például azt mondhatná: nyugodtan kielégíthetem a vágyaimat és kívánságaimat, elkövethetem az összes gonoszsgot, mégis biztos lehetek a b nbocsánatban, ha megvásárolok a bullát két réalért (*spanyol ezüstpénz*). Ugyanezt az elvet követve, lelkiismeret-furdalása sem lehet, mert ha egy ember elkövet valami nagy b nt, elmegy gyónni, ott feloldozást kap, megveszi a bullát - vagyis a vétkezési engedélyt - és a lelkiismerete tökéletes nyugalomban van, olyannyira, hogy miután megkapta a feloldozást, mehet újra vétkezni, aztán ismét a feloldozásért."

A jól ismert katolikus apologéta, Peter Kreeft azt állítja, hogy „az egyház hamar összeszedte magát (röviddel Luther Márton elpártolása után) és betiltotta a búcsúk árusítását...”³ Charles Colson tévesen

ugyanezt állítja.¹⁴ Természetesen ez egyszer en nem igaz. De még ha igaz is lenne, nem lehet oly könnyen eltekinteni a nagy csalástól, amely kifosztotta a hív ket a pénzükb l, és eközben megfosztotta ket még az üdvösségükt l is. Az üdvösség áruba bocsátása milliókat csapott be az évszázadokon keresztül, egészen a reformációig. Adott-e valamilyen kárpótlást az egyház? Természetesen nem. Valamilyen kártérítést azoknak, akik átléptek az örökkévalóságba azt gondolván, hogy megvásárolták az üdvösségüket? Nem. És tragikus bár, de a család mind a mai napig folytatódik.

Kreeft, a többi katolikus apologétához hasonlóan elismeri azt a tényt, hogy a búcsúk hamis és gonosz doktrínája a mai katolicizmusnak is szerves része. Még mindig adnak pénzt az üdvösség biztosítására. Ahogy azt már korábban írtuk, a II. vatikáni zsinat kijelenti: „Az Egyház... megparancsolja, hogy a búcsúk használatát... folytatni kell... és kiátkozással sújtja azokat, akik azt állítják, hogy a búcsúk haszontalanok, vagy hogy az Egyháznak nem áll hatalmában azok adományozása... az üdvösség elnyeréséért.”¹⁵

Helytelen védekezés az, hogy a múlt utálatosságait már nem gyakorolják Rómában. Nagyon is gyakorolják, még hozzá teljes nyíltsággal, különösen a katolikus országokban. Az Egyesült Államokban kevésbé, de az üdvösség (persze csak tyúklépésben a mennyország felé) még ott is megvásárolható az egyháznak tett felajánlások által. E könyv szerzőjének egyik barátja, akinek az apja nemrégiben meghalt az Egyesült Államokban, elmondta, hogy több mint kétezer dollárt költöttek a misecédulákra az édesapja temetésén, melyek jó néhány mise elmondására elegendőek, hogy kisegítsék t a purgatóriumból.

Róma a kétségbeesés evangéliumát nyújtja híveinek. Katolikus tömegek élnek rettegettségben a halálos b n elkövetését l vagy attól, hogy valamit kifelejtene a gyónásból, vagy hogy megszegnek valamely szabályt vagy rendeletet, amit az egyház írt el az üdvösséghez. Következésképpen teljesen az egyház kegyét l függnek, attól várván üdvösségüket, ahelyett, hogy megpihennének Isten gazdag kegyelmében és Krisztusnak a Kálvárián befejezett váltságm vében.

Királyok feletti uralom: további dokumentáció

Írásos azonosításának egyik kulcseleme a fenevadon ülő asszonyra vonatkozóan az az állítás, hogy az asszony egy város, amely a föld / királyai felett uralkodik. Nagy gondossággal dokumentáltuk azt a tényt, hogy a pápai Róma betöltötte ezt a próféciát, és hogy az egyetlen város, amely megfelel az összes többi kritériumnak is, amelyeket János a fenevadon ülő asszony azonosítására leír. Bárkivel kiállunk, hogy találjon Rómán és annak utódján, a Vatikánon kívül még egy olyan várost, amely betölti a Jelenések 17-ben kijelentett valamennyi jellemzőt.

Krisztus Jánosnak adott kijelentése, miszerint egy vallási testület, amely Krisztus mennyasszonyának vallja magát, királyokkal szentségtelen közösségbe lép, és még uralkodik is felettük, kétségtelenül az egyik legfigyelemreméltóbb prófécia a Szentírásban. Jó néhány könyv telne meg bizonyítékokkal, hogy a nevezett próféciát a római katolikus egyház teljességgel betöltötte. Itt azonban hely hiányában csak néhány dokumentációval szolgálhatunk az érdeklődőknek.

Mindenki bírása - senki által nem ítélve

X. Leó pápa (1513-21) az összes ország bíróságának megtiltotta, hogy valakit olyan büntéssel ítéljen el, amelyre az egyház - a törvényszegésekre kiszabott díj kifizetése ellenében - feloldozást adott. Ha egy bíró megpróbálta ezt a rendeletet kikerülni, rövid úton kiközösítették. Az egyházból való kiközösítés egyben az állampolgárság elvesztését is jelentette, és a polgári hatóságoknak kötelező volt az egyház rendeletét megtartani.

IV. Pál pápa (1555-59), egy *par excellence* inkvizítor, keresztények páratlan kízója és zsidók üldözője, olyan trágár beszéd és hazudozó volt, hogy kijelentéseit nem lehetett elhinni, csupán legalább két ta-

nú esküjére. Állandóan ellenségeskedett, még az akkori pápaság két barátjával, V. Károly és II. Fülöp királyokkal is, mivel az elméjében a pápaság legfőbb célja „királyok és uralkodók láb alá tiprása” volt.¹ Közvetlenül 1559-ben bekövetkezett halála el tt, válaszolva az egyre növekvő protestáns hitszakadásra, amely akkorra már riasztó méreteket öltött és magát a kardinális kongresszust is invázióval fenyegette, IV. Pál kiadta a *Cum ex Apostolatus Officio* bulláját.

Mint „Róma Püspöke, Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus földi helytartója, nemzetek és országok feletti teljes hatalom birtokosa, minden ember ítél je, és senki által nem ítélve e korszakban”, IV. Pál azt állította, hogy korlátlan hatalommal rendelkezik az összes monarchia eltávolítására, és bárki javainak az elkobzására mindenféle törvényes eljárás nélkül; akik pedig segíteni próbálták a kiforgatottakat, azokat kiközösítették. A nyilatkozat kijelentette:

Bármely személy, akiről kiderül, aki elismeri, vagy akire rábizonyosodik, hogy elhagyta a katolikus hitet..., vagy eretnokségbe esett, vagy skizmának (*elszakadásnak*) részese, vagy annak ösztönzője vagy elrendelője, a fent említett büntetés alá kerül (kiközösítés és vagyonelkobzás), élvezzenek bármilyen pozíciót, rangot, rendi állást vagy elkeliséget, még akkor is, ha egy gróf, báró, márk, herceg, király vagy uralkodó világi hatalmával és tiszteletével rendelkezik...

Senki embernek nem megengedett ezen állítás vitatása... Ám ha valaki megpróbálná ennek megkísérlését, legyen tudtára, hogy a Mindenható Istennek és az áldott apostolainak, Péternek és Pálnak haragját vonja magára.

Kelt Rómában, a mi Urunk megtestesülésének 1559. évében, a márciusi Kalendae-ját megelőző tizenötödik napon, a mi pápaságunk negyedik évében.²

V. Sixtus pápa (1585-90), aki átíratta a Bibliát, hogy hozzáalakítsa saját különös ötleteihez, kijelentette, hogy nem csupán vallási, hanem világi fennhatósággal is rendelkezik a királyok és hercegek felett, és hogy jogában áll „kinevezni vagy’ eltávolítani tetszése szerint bárkit bármikor, az uralkodókat is beleértve.” És ez nem csak üres fenyegetés volt. Azokban a napokban általánosan hitték, hogy a római katolikus egyházon kívül nincs üdvösség. Így a pápa általi kiközösítés fenyegetése rettegésben tartotta az uralkodókat, mivel az egyenlő volt az örökkelvő ítélettel a pokolban.

XI. Kelemen pápa az 1715-ös *In Coena Domini* bullájában mindenkit kiközösített, aki nem engedelmeskedett a Szentatyának, és külö-

n sen azokat, akik nem fizették meg neki adójukat. A bulla kijelentette, hogy a pápa rendelkezik a legfőbb hatalommal minden ember (beleértve a fejedelmeket is) és ügyeik felett, legyenek azok világiak vagy vallásiak. A következő pápák is megerősítették ezt a dogmát, és Róma azóta sem vonta vissza.

A pápai uralom fenntartása

A Vatikánt a „világ egyik legpompásabb és vészeti tárházának” és „a világ legjelentősebb kincstárának” nevezik. Ennek a kincsnek egy része (például Michelangelo *Pistája*) világ körüli úton van, amely a coloradói Denverben kezdődött, összehangolva II. János Pál pápa 1993. augusztusi látogatásával. A körút következő állomása Buenos Aires volt. A kincs elreláthatólag csak 2000-re kerül vissza a Vatikánba, „időben a keresztény millennium ünneplésére”. Az egyik ilyen kiállított tárgy IX. Piusz pápának, az I. vatikáni zsinat összehívójának tiarája. A tiara leírásának egy részlete:

A korona a pápaság szuverenitásának egyik jelképe... A tiara gyöngyökkel és drágakövekkel van ékesítve, és latinul az alábbi szöveget vésték bele: „Krisztus családokozhatatlan Helytartójának; A világ Legfőbb Kormányzójának a földön; A nemzetek és királyok Atyjának.”

Láthatjuk, hogy az olyan állítások, hogy a pápa a föld királyai felett uralkodik, betöltik János látomását. Ezeket Róma soha nem vonta vissza, tehát a pápákat még mindig a legfőbb fejedelmeknek tekintik, akik Isten nevében kormányozzák a világot. A monarchiák megszűnésével azonban nem maradtak királyok, akik felett a pápák uralkodhattak volna. A köztársaságok és demokráciák a kormányzást az emberek kezébe helyezték, és fokozatosan (legalábbis a legtöbb országban) egyenlővé tették minden vallásnak. Már dokumentáltuk azt a tényt, hogy amint a pápák észlelték hatalmuk megengedését, mindenütt felkeltek a megtagadott új kormányok aláaknázásáért. Az alapvető emberi jogok általuk történő következetes eltiprása tagadhatatlanul rekordot képez.

A pápai hatalom azonban nem halványult el annyira, mint ahogy első pillantásra látszik. A római katolikus egyház tovább folytatta tanításait (mintegy 980 millió embernek a világon), miszerint az egyházhoz való hűség a legelső, amely mindenkit feloldoz a polgári kormány-

zathoz való lojalitás alól. Ezt a tényt és a veszélyt, amit ez jelentett a polgári kormányok számára, Missouri Államban már több mint száz éve felismerték. Ennek következményeként Missouri Állam Alkotmányát 1864-ben módosították, megkövetelve, hogy „minden egyházi személy h ségi fogadalmat tegyen Missouri Államnak, és - következésképpen - az Egyesült Államoknak. A polgárháború e sorsdöntő pillanataiban St. Louis római katolikus érseke pásztori levelet küldött papjainak, elítélve benne a megkövetelt esküt, és a kormánnyal szembeni ellenállásra buzdította ket?

A totalitarianizmus igazolása

1870. szeptember 20-án az újonnan egyesített Olaszország er i Raffaele Cadorna tábornok vezénylete alatt áttörték Róma aurelianusi városfalait a *Porta Pia* mellett. A pápa hadserege Hermann Kanzler tábornok vezetésével csupán jelképes ellenállást tudott kifejezni. Róma és a megmaradt Pápai Állam feletti hatalmat az új Olaszország vette át. Régóta vágyott függetlenségüket éljenezve, a polgárok magatartása nyíltan ellenségessé vált az egyház felé, amely oly sokáig uralkodott vasökölrel rajtuk Amikor IX. Piusz (aki az első vatikáni zsinaton a pápai csalatkozhatatlanság ötletét keresztülvitte) néhány hónappal kés bb meghalt, mialatt koporsóját nagy pompával vitték az utcákon a Szent Péter bazilikáig, olasz csoportok töltötték meg a teret köveket dobálva és kiabálva:

„Halál a pápára! Halál a papokra! Dobjátok a disznót a folyóba!
Dobjátok a bestiát a Tiberisbe!”

Csupán a rend rség beavatkozása tudta megakadályozni a fenyegetések végrehajtását. Ez a pápaellenes magatartás az utca embereiben évek óta növekedett már alapvető emberi jogaik lábbal tiprása miatt. Az I. vatikáni zsinat el tt öt évvel a pápa kiadta a hírhedt *Quanta cura* pápai körlevelét, amelyben elítélte „a lelkiismereti és vallásszabadság védelmez it... és mindazokat, akik azt követelik, hogy az egyház ne használjon er szakot.”⁵

A pápaság er szakkal uralkodott évszázadokon keresztül, és most a pápák megrémültek a szabadság új szelét l, amely vágyat ébresztett az alapvető emberi jogok iránt. Az ilyen atmoszféra összeegyeztethet-

len volt a pápai g ggel és hatalmi ambíciókkal. A pápa bizonyos volt abban, hogy a pápai csalatkozhatatlanság dogmája, a világ különböz tájairól származó püspökök tanácsa által hivatalosan jóváhagyva, véget vet a szabadság képtelen álmainak. Ahogy ezt egy elismert XIX. századbeli történész magyarázza:

A kínhalál a vallás elleni vétkekért még mindig része volt a büntet törvénykönyvnek; az egyháznak továbbra is meg volt engedve a középkori törvénytelenség, a menedékjog a b nöz k számára; a plébánosoknak a teljes polgári anyakönyvezést meghagyták; a jezsuitáknak pedig a jogot, hogy bárhová behatoljanak - hogy irányítsák a királyi udvartartást, a polgárok otthonait, a közintézményeket, az iskolákat stb.; vagyis az ország teljesen a papi uralom tárgya volt/

A pápai hatalom és a klérus általi elnyomás elképeszt méreteit olvasva ámulatba ejt , hogy az mennyire elfogadott volt az élet részeként, nemcsak az átlagemberek (akik nem tudtak szembeszállni vele), hanem a polgári uralkodók részér l is. Az egyház által elkövetett nyilvánvaló gonoszságok és igazságtalanságok láthatóan szintén nem támasztottak kételyt a pápai rendeletek megalapozottságát illet en. Von Döllinger megdöbben képet tár elénk:

Isten földi helytartója, akir l azt mondják, hogy Istenként cselekszik, gyakran ártatlan emberek tömegeire is kiterjesztette a néhány ember miatti büntetést; és ki bátorkodná megcáfolni t? isteni vezetés alatt cselekszik, és tetteit nem lehet mérlegelni az emberi igazság szabályaival...

Paradoxonnak hangzik bár, de történelmi tény, hogy minél gyanúsabbnak és botrányosabbnak t nt a pápák viselkedése, a vallásos emberek annál inkább hajlottak arra, hogy saját kételyeikt l és gyanúiktól a pápai csalatkozhatatlanság kebelén találjanak védelmet... gyerekkoruktól fogva arra taníttatván, hogy a pápa az egyház ura és mesetere, akit nem lehet megcáfolni, vagy felel sségre vonni...

Peter Cantor már a XII. század elején elismeri, hogy a pápai romlottságra nincs bibliai igazolás... de ugyanakkor szentségtörés lenne hibat találni abban, amit a pápa cselekszik.⁷

A pápai csalatkozhatatlanság és az apostoli vonal

/I XIV. század kezdetén az egyház
csalatkozhatatlanságának mibenléte még nem
volt pontosan meghatározva. 7\z a gondolat,
hogy a pápának személy szerint
csalatkozhatatlannak kellene lennie, még teljesen
újszer és az addigi hagyományos tanításokkal
túlságosan ellentétben álló volt ahhoz, hogy
szélesebb körben elfogadják.

Brian Tierney: *A pápai csalatkozhatatlanság eredete*
(Origins of Papal infallibility) c. m véb 1¹

Róma nyilatkozott, a vita ezzel le van zárva.

Szt. Ágoston (354-430)

nnak érdekében, hogy a pápai csalatkozhatatlanságban és a
ZJ római katolikus egyházon keresztüli egyedüli üdvösség dogmá-
X 1 jában való hitet terjeszteni tudják, az egyházi hierarchia eltün-
tette a tényeket és újraírta a történelmet. Az egyik ilyen példa az el -
z augustinusi idézet. Ha Augustinus, ahogy az érvelés szól, az egyház
legnagyobb teológusa kész volt alárendelni magát mindennek, amit
Róma (a pápa és hierarchiája) elrendelt, akkor az átlagos katolikusok-
nak is minden bizonnyal ezt kell tenniük. Ez az alávetettség azonban
nem az, amir l Augustinus beszélt. Összefüggéseiben az idézet másról
szól. Két zsinatnak kellett határoznia egy vitatott ügyben és Róma
püspökének is egyet kellett értenie, ami „több mint elegend nek t nt
Augustinusnak, hogy az ügy lezártnak tekinthet legyen. Az hogy a
római ítélet önmagában nem volt perdönt , és hogy egy *Concilium*
Plenarium-ra volt szükség a döntéshez, maga is vallotta..

Terjedelmes írásaiban Augustinus sehol máshol nem említi, hogy Róma püspöke mondta volna ki az utolsó szót hit és erkölcs dolgában. Mi több, Augustinus azt mondta, hogy az afrikai egyháznak igaza volt, amikor elutasította István Római püspök (254-257) véleményét a keresztési vitákat illetően. Augustinus számos argumentumában egyetlen egyszer sem utalt arra, hogy Róma püspökével, mint a hit végső döntőbírával kellene tanácskozni - vagy hogy egyáltalán tanácskozni kellene...

Érdekes érdekességként megemlíteni, hogy amikor a niceai zsinat 325-ben úgy határozott, hogy 'Róma, Alexandria és Antióchia három püspöke (az a fogalom, hogy „pápa”, akkor még ismeretlen volt) fellebbezőnek tekintendő kevésbé fontos keresztény központok püspökeinél, Róma akkori püspöke elutasította ezt a megkülönböztetést. Lars Qualben történész megjegyzi:

A konstantinápolyi egyetemes zsinat 381-ben a város püspökét pátriárkának nevezte ki; a kalkedoni egyetemes zsinat 451-ben ugyanezt a címet adományozta Jeruzsálem püspökének (kihagyva Róma püspökét)... és Konstantinápoly pátriárkáját (nem Rómáét) szavazták meg az egész egyház legfőbb püspökének.

Miután a nyugati birodalom 476-ban összeomlott, Konstantinápoly császára lett az egész világ ura, és ebben az új szerepében természetesen biztosított néhány kiváltságot a város pátriárkájának... Róma püspöke és Konstantinápoly pátriárkája lett a két fő versenyző az egyház feletti hatalomért.'

Az uralkodók által elszörfővá hagyott doktrína

Az uralkodók valóban kijelentették Róma püspökének elsőbbségét a nyugati egyház felett (de nem az egyetemes egyház felett) és már az V. századtól a „római pápának” nevezték. Egy ediktumban III. Valentinianus és II. Theodosius uralkodók 445-ben kijelentették: „Ezen örökérvényű ediktumban elrendeljük, hogy Gallia vagy egyéb tartományok püspökeinek nem törvényes bármit megkísérelni az ősi hagyományok ellenében a nagytiszteletű ember, az Örök Város Pápájának felhatalmazása nélkül.”⁴

Meg kell jegyeznünk, hogy a pápai hatalomnak ezen elismerése az uralkodóktól származik, és nem az egyházat képviselő egyetemes zsinattól. A cél az uralkodók részéről nem a Szentírással való azonosulás,

hanem a birodalmon belüli egység fenntartása - illetve a rivális püspökök és követ ik közötti egység fenntartása volt. Rómának, mivel f város volt, nemcsak a polgári, hanem az egyházi hatalom központjává is kellett válnia.

A katolikusoknak továbbá azt a tényt is el kellett fogadniuk, hogy míg az uralkodók tiszteletben tartották Róma püspökének hatalmát, azt is világossá tették, hogy k mégis fölötte állnak. Justinianus „Az egyház és az állam kapcsolata” cím 535. április 17-i ediktumában kijelentette: „Valóban létezik a klérus és a laikusok közötti megkülönböztetés a kereszténységben; gyakorlati okokból azonban az uralkodó mindkett nek irányítója, felügyeletet gyakorolva, mint ahogyan ezt nyilvánvalóan teszi is, a klérus ‘erkölcsi jóléte’ felett.”⁵

Évszázadoknak kellett eltelnie, mielőtt a pápák kialakíthatták az uralkodók és királyok feletti hatalmukat, és még hosszabb időt, mielőtt a pápai csalatkozhatatlanság és az egész egyház feletti uralom teljességgel kiépült. Mi több, a zsinatok fenntartották a pápák feletti hatalmukat. Nem egy zsinat utasított el különböz trónkövetelket, akik Péter trónjára pályáztak, és akik mind ragaszkodtak ahhoz, hogy k Krisztus igazi helytartói. Róma püspöke ugyan olykor-olykor megkísérelte önz célokból kiterjeszteni hatalmát az egyház többi részére is, de azt a kereszténység általánosságban egészen az ezredfordulóig elutasította. A pápa akkor még nem hivatkozhatott hagyományokra vagy zsinati határozatokra elképzelésének támogatására.

Az igény végül is nyugaton valósult meg 19 évvel a nagy szakadás után, amikor 1073-ban VII. Gergely pápa megtiltotta a katolikusoknak, hogy Róma püspökén kívül bárki mást pápának nevezzenek. Ezzel sok püspököt címeztek barátságosan „pápának” vagy „papának”. Noha a római katolikus egyház a „pápákat” a legkorábbi idők óta számítja, és az összes állítólagos római püspökre ma már általánosan mint pápára utalnak, a valóság az, hogy ezt a címet ezzel a jelentéssel 1073 előtt nem fogadták el.

A csalatkozhatatlanság megmentése annak tagadásával

Rámutattunk, hogy a mód, amellyel sok pápa megszerezte hivatalát (hader , prostituáltak manipulációi, pénzösszegek, császári támogatás, er szak stb.), ellene mond annak az állításnak, hogy a pápaság Péter-

t i származik töretlen apostoli vonalon keresztül. A tény, hogy id n-
ként egyszerre több pápa is elfoglalta „Péter székét” - mindegyik állít-
va magáról, hogy az igazi és csalatkozhatatlan pápa, az egyház feje,
és mindegyik felhasználva állítólagos hatalmát a másik kiközösítésére
- szintén bizonyítéka annak, hogy az „apostoli vonal” csupán fikció.
Legutoljára, amikor egynél több pályázó követelte magának a pápasá-
got, a dolgot oly módon intézték el, ami szintén kirántja a sz nyeget a
pápák alól, hogy bármilyen érdemleges igényt támaszthassanak a
csalatkozhatatlanságot illet en.

A XV század elején három ember igényelte magának a pápaságot.

XII. Gergely (1406-15), akinek els pontifikátusi cselekedete az volt,
hogy a tiaráját 6000 florenusért (*ezüst forint*) zálogba adta, hogy kifizet-
hesse szerencsejátékából származó adósságait; XIII. Benedek (1394-
1423) Avignonból, egyike azoknak a pápáknak, akik az avignoni pápai
palotában lakoztak a több mint száz évig tartó skizma alatt, riválisokkal
mind Rómában, mind Avignonban, akik azt állították magukról, hogy
k az igazi pápák, és kiközösítették egymást, végül V. Sándor (1409-10),
akinek legf bb id töltése a dorbézolás volt, és akit a palotájában 400 n i
szolgáló látott el. Ez utóbbi pápát Baldassare Cossa mérgezte meg, aki a
pápai széket XXIII. János néven foglalta el (1410-15).

A konstanzi zsinat (az addigi legnagyobb zsinat nyugaton, 300 püs-
pök, 300 doktor és 15 egyetem képvisel jének részvételével) mindhár-
mukat megfosztotta címükt l. Noha ma már „ellenpápaként” tartják
számon, mégis XXIII. János pápa volt az, aki 1414-ben, mindenszen-
tek napján formálisan megnyitotta a zsinatot. Olyan nagy volt az int-
rika az egyházvezet k ezen gy lése körül, hogy több mint 500 ember
végezte a közeli Konstanzi-tóban a szent találkozó négy éves id tarta-
ma alatt. Azt is feljegyezték, hogy 1200 prostituáltat kellett szállítani
a jókedv püspökök, kardinálisok és segédjeik számára. Ugyanez a zsi-
nat volt az, amely Húsz Jánost máglyahalálra ítélte 1415-ben azért,
mert azt tanította, hogy a Szentírásnál nincs nagyobb tekintély, és an-
nak minden ember, még a papok és a pápák is, kötelesek lennének en-
gedelmeskedni krisztusi szent életet élve.

A három fentnevezett pápa közül, akik mind Krisztus helytartójá-
nak vallották magukat, csupán XII. Gergely szerepelt a hivatalos listán
törvényes pápaként (annak ellenére, hogy a zsinat t is elutasította), a
másik kett t pedig antipápaként tartják számon. Amikor 1958-ban
XII. Piusz pápa utódja a XXIII. János nevet vette fel, több katolikus
bíborosnak, látva, hogy pápai listájukon már szerepel egy XXIII. János,

gyors korrekciókat kellett foganatosítani. Az eredeti XXIII. János pápát „kalóznak, tömeggyilkosnak, tömegparáználának - testvérünk iránti ki-méletelességgel házasságtörőnek - a legendák határait messze meghalad-va, *par excellence* szentségárulónak, zsarolónak, stricinek és mocskos trükkök mesterének”⁶ írták le.

Kalandfilmekhez illő fordulattal, XXIII. János pápa, aki hatalmas pompával nyitotta meg a zsinatot, ugyanazon zsinat által lett börtön-re ítélve. Sokkal enyhébben bántak vele, mint amire rászolgált volna, ugyanis az eredetileg 54 ellene szóló vádat ötre szorították le. Edward Gibbon szarkasztikusán írt erről *A Római Birodalom hanyatlásának és bukásának története* (The History of the Decline and Fall of the Roman Empire) című művében: „A legbotrányosabb vádak XXIII. János ellen elejtették; Krisztus helytartóját csupán kalózkodással, gyilkossággal, nemi ereszakkal, szodómiával és megrontással vádolták (és talál-ták bűnösnek).” Míg a megvesztegethetetlen Húsz Jánost máglyára küldte a konstanzi zsinat, mivel szót emelt az egyház reformjáért, XXIII. János pápának csupán három év börtön jutott számtalan vissza-taszító bűnéért.

A konstanzi zsinat Oddo Colonna kardinálist nevezte ki pápának, aki V. Mártonnak nevezte magát (1417-31), és aki XXIII. Jánost, ezt a mesterbűnözőt és gyilkost börtönből való szabadulása után Frascati püspökének és Tusculum kardinálisának nevezte ki. Ezek után a római katolikus egyház hatalmát gyakorolva Baldassare Cossa kardinális pa-pokat szentelt fel, és az ostyát és a bort ünnepélyesen Krisztus testévé és vérévé változtatta - vagy legalábbis ez volt, amit a hívők gondoltak. Mint kardinális XXIII. János elítéltetése ellenére is jogosult volt új pá-pák megválasztására a többi kardinálissal együtt, akik szintén nem ma-radtak el messze tőle a bűnök tekintetében.

A sors iróniája, hogy a konstanzi zsinat három rivális pápától men-tette meg az egyházat a pápaság feletti hatalmának megtartásával. A szavazás egyhangú volt az alábbi irányelv meghatározásában:

Minden törvényesen összehívott, az egyházat képviselő egyetemes zsinat közvetlenül Krisztustól nyeri hatalmát, és mindenki, a pápát is beleértve, aláveti magát a hit dolgait, a skizma gyógyítását, és az egy-ház reformációját illetően.⁷

Ha a pápai csalatkozhatatlanság, ahogyan az ma ismert, már akkor elfogadott lett volna, a három rivális pápa dilemmájának ezen megol-

dása elképzelhetetlen lett volna. A pápai csalatkozhatatlanság dogmája, amelyet 1870-ben az I. vatikáni zsinaton mondtak ki, önmagában tagadása annak az autoritásnak, amit a konstanzi zsinat gyakorolt a pápák felett az egyház megmentése érdekében.

Von Döllinger megjegyzései figyelemreméltóak, különösen mivel könyve néhány héttel azelőtt látott napvilágot, hogy az I. vatikáni zsinat megcáfолhatta volna Konstanzot a zsinati kontra pápai hatalom lényegbevágó kérdésében:

XII. Gergelyt és XIII. Benedeket elhagyták kardinálisai, és mindaz, amit a római egyház alakításáért tenni lehetett, a konstanzi zsinaton történt. Ha egy pápa a zsinat alá tartozik a hit dolgait illetően, akkor nem csalatkozhatatlan; az egyház és az azt képviselő zsinat örökli Krisztus ígéreteit, nem pedig a pápa, aki hibázhat a zsinaton kívül, de a zsinat megítélheti a hibáiért...

És ha a zsinat határozatai tagadják a pápai rendszer alapvető pozícióját, ezáltal hallgatólagosan, de sokatmondóan rámutatnak annak hibáira és visszaéléseire. Mégis, ez a rendszer évszázadokon át fennmaradt az egyház vezetésében, ma is tanítják az egyházjogi törvénykönyvekben és a szerzetesrendek iskoláiban, különösen a tomizmus teológusai által. Kimondhatatlanul vagy kifejezetten megerősítve jelen van az összes nyilatkozatban és döntésben, amelyet a pápák - az egyházi törvényalkotás új tekintélyei - kimondtak. Pedig egyetlen hang sem hallatszott a pápai pozíció védelmében, és Konstanz doktrínáit sem elenezte senki - senki nem protestált!⁸

Pápai eretnekek, a Biblia és Galilei

Mint már említettük, az eretnkség automatikus kiközösítést von maga után. Már egyetlen eretnek pápa is, ha nem tért meg eretnkségéb l és nem állították vissza, megtöri az állítólagos, Péterig visszamen apostoli vonalat. Az eddigiekben rámutatunk, hogy számos pápát vádoltak már eretnkséggel más pápák és különböző zsinatok, és néhányat közülük ki is kiközösítettek.

VI. Adrián pápa (1522-3), aki személyesen nyilvánította III. Celsztin pápát (1191-98) eretneknek, kijelentette, hogy XXIII. János csupán egy volt az eretnek pápák hosszú sorában.

Eretnek pápák hosszú sora

Az egyik legkorábbi ismert eretnek azok közül, akik Péter állítólagos trónján ültek, Liberius (352-66) volt. Az uralkodóval való viszálya miatt szám zetésbe kényszerült Liberiusnak hazatelepedést ígértek, ha megtagadja Athanasiust, aki az arianus eretnkség elleni küzdelmet vezette. Liberius, aki a doktrínákkal nem sokat bajlódott, engedelmeskedett az uralkodónak, és így azok mellé állt, akik azt vallották, hogy a Fiú kevesebb az Atyánál - vagyis egy olyan vélemény mellé, amelyet az egyház égbekiáltó eretnkségként következetesen elutasított.

Eretnek pápák szinte rendszerességgel támadtak. I. Ince (401-17) és I. Gelasius (492-96) azt hirdették, hogy a csecsem k egyenesen a pokolba (nem is a purgatóriumba!) kerülnek, ha az úrvacsora vétele nélkül meghalnak, még akkor is, ha meg vannak keresztelve. Végül is, ha valaki a János 6,53-at szó szerint veszi - „ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az vérét, nincs élet bennetek” -, ahogy azt a katolicizmus tanítja, akkor ezeknek a pápáknak igazuk volt... Ezt a nézetet azonban a tridenti zsinat eretnkségként elítélte.

Pontifikátusának utolsó két évében V. Sixtus (1585-90) átírta az egész latin Bibliát, szeszélye szerint hozzáadva különböző kifejezéseket,

mondatokat, kihagyva egész verseket, a zsoltárok címeit megváltoztatva, és önnön rendszerét alkalmazva a fejezetek és versek felosztására. Az *Aeternus lile* pápai bullájában (hitr I és erkölcsr I szülő állítólag csalatkozhatatlan kinyilatkoztatásában az egész egyház számára) kijelentette, hogy ezentúl a Bibliának ezen új „fordítását” kell „igaznak, törvényesnek és eredetinek elfogadni és tartani, és az kétségbevonhatatlan akár nyilvános akár magán beszélgetésekben, felolvasásokban, prédikálásokban és magyarázatokban.” Aki pedig nem engedelmeskedett, azt kiközösítették.

Természetes, hogy amikor a klérus meglátta a pápa leny göz munkáját, amely azonnali hatállyal elavulttá tette a tridenti zsinat által jóváhagyott latin Bibliát és az összes arra épül szöveggönyvet, rettenetbe esett. Szerencsére Sixtus néhány hónappal kés bb meghalt, és Bellarmine eltussolta az ügyet. Ahogyan azt De Rosa kifejti:

Ezt a bibliát a pápai hatalom teljességével, kiközösítéssel körítve, kényszerítették rá az egész egyházra - és az hemzsegett a hibáktól. Az akadémikus világ felfordult - a protestánsok hatalmas gyönyör ségére és örömére, amit a római egyház e kínos helyzete szerzett számukra.

1590. november 11-én Bellarmine visszatért Rómába... Megnyugodva attól, hogy Sixtus, aki t az Indexre (betiltott könyvek és szerzők listája) akarta tenni, meghalt, a pápaság presztízsét kezdte el féltetni... Bellarmine azt tanácsolta az új pápának - bár rajongói közül néhányan kifogásolták -, hogy hazudjon. Hatalmas feladat állt el ttük.

A választás egyszer volt: vagy nyilvánosan elismerik, hogy a pápa tévedett egy kritikus bibliai témában, vagy pedig megpróbálják leplezni az ügyet, aminek a kimenetele viszont bizonytalan volt. Bellarmine az utóbbit javasolta.¹

Bellarmino egy csoport odaadó hittudóssal egyetemben titoktartást fogadott, és mintegy hat hónapi kemény munkába kezdett a néhai pápa hibáinak a kijavítására. A „Sixtus Biblia” új kiadását úgy publikálták, mintha az csupán az el z nek egy újrányomása lenne - eközben pedig hatalmas erőfeszítéseket tettek az eretnek kiadvány eredeti példányainak a begy jtésére, melyeket aztán megsemmisítettek. Amint azt sejteni lehet, néhány másolat túlvészelt a kampányt és fennmaradtak (egy példány az oxfordi Bodley könyvtárban található). Ezek a „bibliák” egy újabb bizonyítékot jelentenek arra nézve, hogy a pápák nem csalatkozhatatlanok, és hogy a csalatkozhatatlanság dogmáját fenntartsák az egyházban, további hazugságokra van szükség.

Galilei és az inkvizíció

További bizonyítékot arra - ha még egyáltalán szükséges hogy a pápák nem csalatkozhatatlanok, Galilei tragikomikus esetében találhatunk. Az egyház dogmájának védelmében VIII. Orbán pápa kínzásokkal fenyegette meg az öreg és igen beteg Galileit, ha nem tagadja meg azt az állítását, hogy a Föld forog a Nap körül. Kijelentve, hogy ez a hiedelem Szentírás ellenes, a pápa térdre kényszerítette Galileit, aki féltve életét, visszavonta eretnekségét az Inkvizíció Szent Hivatala el tt. A geocentrikus (*földközpontú*) nézet évszázadokon át hivatalos katolikus dogma maradt. Az egyik csalatkozhatatlan pápa a másik csalatkozhatatlan pápa után er sítette meg: A Föld a világegyetem központja, és minden égitest, a Napot is beleértve, a Föld körül forog.

Egészen 1992-ig tartott, míg Vatikán, 14 hónapos kutatás után elismerte, hogy Galileinek igaza volt. Ez a beismerés egyben annak beismerése is, hogy azok a pápák, akik Galilei tételét tévesnek kiáltották ki, maguk is gyarló emberek voltak, akik tévedhettek a Szentírás értelmezésében. Am a II. vatikáni zsinat mégis meger sítette azt a dogmát, amely szerint kizárólag a csalatkozhatatlan pápa által vezetett magisztrátus értelmezheti a Szentírást, és minden hív nek kérdés nélkül el kell fogadnia az értelmezésüket.

Ezek után azonban nem csoda, hogy a II. vatikáni zsinat a Biblia csalatkozhatatlanságát csupán hit és erkölcs dolgaira vonatkoztatja! Kijelenti, hogy „A Szentírás könyvei határozottan, h ségesen és tévedés nélkül tanítják azt az igazságot, amit Isten az üdvösségünk érdekében közölni kívánt a Szentíráson keresztül.”² Egy másik kiadvány ezt így adja vissza: „Ezért a Biblia az *üdvösségünkre kijelentett vallási igazságot illet en* mentes minden hibától. Nem szükségtelenül hibátlan más témákkal (pl.: természettudományok) kapcsolatban [hangsúlyozás az eredeti szerint].”³ Úgy t nik tehát, hogy Isten, aki teremtette az egész univerzumot, és aki a Bibliát inspirálta, nem ismeri a természettudományokat!

A „tanítóhivatal”, amely csalatkozhatatlannak és a Szentírás egyedüli értelmez jének tartja magát, nyilvánvalóan messze van a csalatkozhatatlanságtól. Mivel muszáj, hogy a tudományos tévedésekre valahogyan magyarázatot adjon, a hibákért a Szentírást okolja. A római katolikus egyház megtagadva az egyénekt l Isten Igéjének személyes és erkölcsi felel sséggel történ tanulmányozását, belekapaszkodik annak a hatalomnak utolsó maradványaiba, amelyet egykor gyakorolt minden ember és kormány léte és lelkiismerete felett.

És a hagyományok?

A római katolicizmus nem állítja magáról, hogy kizárólag a Szentírásen alapszik, hanem a tradíciókon is, amit állítólag az apostolok hagytak hátra. Az érdekesség azonban az, hogy egyetlen egy katolikus tradíció sem vezethet vissza az apostolokig.

Egyetlen egy sem! A katolikus tradíciók egy sokkal későbbi korban alakultak ki, és a csalatkozhatatlanság ötlete volt a hagyományok közül a legkésőbbi. Az *ex cathedra* kinyilatkoztatások koncepcióját, amely központi fontosságú a csalatkozhatatlanságban, a tizenhatodik század elején még csak el sem tudták volna képzelni.

Elismert tény továbbá, hogy a tradíció számtalan változáson ment keresztül. AII. vatikáni zsinat beismerte, hogy a „tradíció, amely az apostoloktól származik, folyamatosan fejlődik... növekedés van a ránk hagyott ígék és igazságok szellemi megértésében.”¹ Tovább így folytatódik:

A Szentírás Isten beszéde, mivel a Szent Szellem lehelete alatt került leírásra. És a Tradíció annak teljességében továbbítja Isten Igéjét, amely az apostolokra bízott az Úr Krisztus és a Szent Szellem által... Ezért a Szentírást és a Tradíciót az odaadás és hódolat érzetével egyformán kell elfogadni és tisztelni...

Világos tehát, hogy Isten mindenekfelettvalóan bölcs elrendezésében a szent Tradíció, a Szentírás és az Egyház Tanítóhivatala oly módon kapcsolódnak és tartoznak össze, hogy egyik a másik nélkül nem állhat meg. Együtt munkálkodva, mindegyik a maga útján a Szent Szellem munkájában, mind hatékonyan hozzájárulnak a lelkek megmentéséhez.²

A fenti nézet súlyos problémái azonnal nyilvánvalók: A Biblia nem elegendő önmagában, nem áll meg önmagában, és nincs meg benne minden igazság, amelyekre szükségünk van az üdvösséghez. Annak kell egészülnie a tradícióval és az „Egyház Tanítóhivatalának” értelmezéseivel. Sem a római katolikus egyház, sem annak tanítóhivatala, sem annak tradíciója nem létezett az Ószövetség 2000 éves ideje alatt, és kétségtelen, hogy Isten ama kor szerinti Igéjének (amely mind a mai napig fennáll, és nagyobb terjedelmű, mint az Újszövetség) egyikre

sem volt szüksége. Láthatjuk, hogy ez a velejéig katolikus idea, miszerint a Biblia nem elegendő, már önmagában is ellentmond a Bibliának. De a problémák itt még nem érnek véget.

Magnó nélkül nehéz lenne nyomon követni bármilyen szájhagyományt, akár csupán tíz évre visszamen leg is, nemhogy 1900 évre, az apostolok idejéig. A szóbeli kijelentések nem hagynak hátra olyan fennmaradó nyomot, amit egyértelműen azonosítani lehetne. A probléma még akkor sem oldódna meg, ha valaki a második század elején, alig 50 vagy 100 évvel az apostolok ideje után, leírta volna mindazt, amit szájhagyománynak állított, mivel még mindig maradna egy szóbeli továbbítással áthidalt hézag hitelesség nélkül. Egyértelmű tény tehát, hogy a római katolikus egyház az apostoli vonallal való hencegése ellenére képtelen bebizonyítani, hogy tradíciói közül akár egyetlen egy is az apostoloktól származna.

Krisztus idézett az írásokból, és azt mondta, hogy azokat mind be kell tölteni (Márk 14,49; Lukács 24,44). Hagyományt egyetlen egyszer sem idézett, nem utalt arra, hogy azokat be kellene tölteni - furcsa hanyagság, ha a tradíció nélkülözhetetlen része a Szentírásnak. Pál biztosít minket arról, hogy a teljes írás Istent íihletett (2Timóteus 3,16; vö. 2Péter 1,20-21). Ilyen biztosíték a tradícióról nem található. Sőt, éppen ellenkezőleg. Pál azt mondja Timóteusnak, hogy „Hirdesd az *igét*...” (2Timóteus 4,2). Nem arra buzdított, hogy „hirdesd a tradíciót”... - ismételtén egy furcsa hanyagság, ha bármely tradíció létfontosságú, vagy akár érvényes lenne.

Nincs olyan ótestamentumi zsidó hagyomány, amely Abrahámtól, Mózesstől, vagy Dávidtól fennmaradt volna, és amelyet Isten Igéje mellett meg kellett volna tartani. Krisztus semmi jót nem mondott a zsidó tradíciókról, sőt inkább elítélte azokat, mivel áthágták és eltérlettették Isten parancsolatait (Máté 15,1-9). Krisztus bizonyosan nem követeli meg egyházától, hogy könnyen elferdíthesse szájhagyományoktól függjön, hanem mint Izraelnek, írásban (az írásban) adta meg neki a szükséges instrukciókat.

Bibliai utalások a tradícióra

A „tradíció” vagy „tradíciók” szavak 14 alkalommal fordulnak el az Újszövetségben. Nyolc utalás (Máté 15,2-3 és 6; Márk 7-ben a 3., 5., 8., 9. és 13. versek) Krisztus kijelentései az evangéliumokban, és mind-

egyikük elítéli a zsidó tradíciókat. Pál öt utalást tesz, melyek közül két egyértelműen elítél (Kolossá 2,8; Galata 1,14). Péter egyetlen utalása szintén elítél (1Péter 1,18). Ezek után csupán három pozitív utalás marad: „Dicsérlek pedig titeket atyámfiai, hogy énrólam mindenben megemlékeztek, és amiképpen meghagytam néktek, rendelkezéseimet megtartjátok.” (1Korintus 11,2); „Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok meg a tudományt, amelyre akár beszédünk, akár levelünk által taníttattatok... A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, aki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, amelyet mi tőlünk kapott.” (2Tesszalonika 2,15; 3,6).

A katolikusok tradíciók melletti érvelése ez utolsó három versen nyugszik. Ám e három vers egyike sem a római katolikus hagyományokra utal, mivel az az apostolok napjai utáni évszázadokban fejlődött ki. Pál nyilvánvalóan olyan dolgokról beszélt, melyeket és a többi apostol már tanított. Nem olyan tradíciókra utalt, amelyek valamikor a jövőben talán majd ki fognak alakulni ismeretlen egyházi vezetők befolyására. Következésképpen, ha nem lehet bebizonyítani, hogy a jelenlegi római katolikus tradíciókat az apostolok tanították, és hogy azok tisztán fennmaradtak, ezek a versek nem támasztják alá ezt a nézetet. Arra pedig már rámutattunk, hogy a mai tradíciók egyikét sem lehet visszavezetni az apostolokig.

Továbbá, a római katolikus hagyományok cáfolják a Szentírás tiszta tanítását, ezért az apostolok semmiképpen nem taníthatták azokat. Még magukon a katolikus hagyományokon belül is sok ellentmondás van. A *Szentírás tanulmányozásához* című műben XII. Leó pápa (1823-9) azt írta, hogy az egyházatyák „néha a saját koruk elképzeléseit fejezték ki, és így olyan kijelentéseket tettek, amelyek ezekben a napokban, mint helytelenek, el lettek vetve.” Mi is láthattuk, hogy számtalan hamis dekretáliát (rendeletet) fabrikáltak, amelyek aztán a mai napig fennmaradó hagyományok alapjaivá váltak, sőt még egyházi törvényekké is.

Szájhagyomány alkalomnak megfelelően

Az Újszövetség írásának ideje alatt nyilvánvalóan létezett egy időszak, amikor a korai egyháznak az apostolok szóbeli tanításaira kellett bíznia magát. Minden okunk meg van azonban feltételezni, hogy az összes

olyan Szent Szellem által ihletett tanítást, amely a történelem folyamán él valamennyi hív nek szólt, írásban rögzítették volna. Ezt igazolják a már kifejtett okok: 1. Az Otestamentumi id kben nem volt olyan szájhagyomány, amit Mózes t, Dávidtól, Sámuel t továbbítottak volna Izrael számára, miért lenne tehát ilyen az egyház számára? 2. Krisztus minden szájhagyományt elítélt, amit a rabbik fejlesztettek ki, és amelyek elferdítették az Isten beszédét. Miért akarná hát, hogy az egyház ugyanezt a korrupciós befolyást bírja? 3. Lehetetlen a szájhagyományt visszavezetni annak forrásához, vagy bizonyosnak lenni annak pontosságában. 4. A szóbeli tanítás elkerülhetetlenül korrumpálódott a generációk közötti továbbítás során. 5. Nem minden volt Szentírás érték , amit Pál vagy a többi apostol mondott, vagy esetleg nem minden korszak hív inek szánták. A megkülönböztetés egyetlen biztos módja az állandó érvény tanítások leírása lenne.

Hogy azokat az apostoli tanításokat, amelyeket minden kornak szántak, leírták, arra maguk az apostolok is utaltak. Sok ilyen bizonyítékot találunk Pál írásaiban. Az lKorintus 11,23-ban Pál azt állítja, hogy levelében azt írja le, amit már szóban el z leg tanított: „amelyeket néktek él tőkbe is adtam...”. A 2Tesszalonika 2,5-ben Pál ugyanezt mondja: „Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket, amikor még ti nálatok valék?” Pál írásban is átadta nekik, (és nekünk) azt, amit már korábban szóban is elmondott. Ugyanaz igaz arra az utasításra, amelyre a 2Tesszalonika 3,6-ban utal. A 10. versben elmondja, hogy „amikor nálatok voltunk ezt rendeltük néktek...”. Péter szintén ezt mondja: „De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekr l” (2Péter 1,15). Más szavakkal, írásban rögzítette azt, amit korábban már szóban tanított, hogy azt a halála után se felejtsek el.

Pál mélyen aggódott a hamis doktrínák miatt, és írásainak nagy⁷ része eretnkségek kijavításával foglalkozott. Az efézusi véneket így figyelmeztette: „Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után j nek tiközétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. S t ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják” (Apostolok cselekedetei 20,29-30). Oktalanság lenne azt képzelni, hogy Pál ne írt volna le mindent, amire a Szent Szellem ihlette t. Ha az emberek a leírt igazságokat is megmásítják, mennyivel könnyebb dolguk van a szóbeliekkal, hiszen egyrészt az emlékezet megcsal, másrészt új generációk jönnek, akik még soha nem hallották az eredeti tanítást.

És az írásos tradíciók?

A katolikusok írásos tradíciói az úgynevezett egyházatyáktól származnak. Sajnálatos módon azonban ezekbe nagy adag csalás is keveredik, amely gyakran megkülönböztethetetlen a tényéktől. Ezek a csalások és hamisságok váltak azoknak az elképzeléseknek a forrásává, amelyek mára megalapozott dogmaként maradtak fenn. Ilyen pl. az *Áblzidor' féle* gyűjteményben Gyula pápának tulajdonított mondás kb. 338-ból: „Róma egyházának, mint egyedüli kiváltságosnak, jogában áll a menynek kapujának kinyitása vagy bezárása az eltt, aki eltt akarja”, és hogy a pápák „Pétert I ártatlanságot és szentséget örökölték, és ezért szentek és tévedhetetlenek, és az egész kereszténységnek reszketnie kell elttük.”³ Az ilyen állítások messzemenően nem bibliaiak. Az eredeti történelmi dokumentumokról írt kimerítő tanulmányában Von Dollinger így informál minket:

Az ötödik század vége felé és a hatodik század elején aktívan gyártották a Róma érdekeinek megfelelő hamisításokat és koholmányokat. Aztán elkezdődött a római mártírok mondvacsinált cselekedeteinek gyűjtése, amit még jó néhány évszázadig folytattak.

Miközben a dokumentumok meghamisításának tendenciája Rómában ilyen erős volt, figyelemre méltó, hogy mintegy ezer évig nem történt kísérlet a kánoni törvények összegyűjtésére... Rómában több, mint húsz zsinatot tartottak 313 óta, de azokról egyetlen egy feljegyzést sem lehetett találni.⁴

A meghamisított hagyományok fokozatosan a pápai rendszer és a kánonjog alapjává váltak. Ezek a dekretáliák formálták ki évszázadokon át - újból és újból átdolgozva és módosítva - a római katolicizmus mai arculatát. Von Dollinger további információkkal szolgál:

VII. Gergely nem csupán az egyház megújítójának tartotta magát, hanem egy teljesen új rend Istentől küldött alapítójának is... Gergely a legmegfelelőbb embereket gyűjtötte magaköré az egyházjogi rendszer általa kidolgozására...

Anzelmet nevezhetjük az egyházjog új Gregoriánus rendszere megalapítójának. Először is hozta márka képes állapotba a pápai abszolutizmust szolgáló ál-izidori hamisítványokat; másodszer pedig módosította az egyházjogot új invenciók és beszúrások szövevényes rendszere által...

Ahogy a Gregoriánus párt elrehaladt, egyre világosabbá vált, hogy a múlt és a távoli országok illuzórikus világában éltek. Mégsem kerülhették el azt a szükségszerűséget, hogy az új rendszerük demonst-

rálása az egyház állandó gyakorlatává váljon, és ma már nehéz - ha nem lehetetlen - lenne megállapítani, hogy az akaratlan illúzió mikor ment át tudatos csalásba. Bármilyen szükséghelyzet adódott, azt vakmerően a legendák tárházából vett ötletekkel oldották meg; ezekhez friss ötleteket kevertek, és hamarosan Róma minden állítását alá tudták támasztani törvényes és létez (hamisított) feljegyzésekkel és határozatokkal.'

A dekretáliákat kiagyalt pápai nyilatkozatok hitelesítésére is felhasználták (amelyek aztán törvényé is váltak), valamint arra, hogy a tradíciókat a Szentírással egyenértékűvé tegyék. Továbbá - a Bibliától eltérően, amely már rendelkezésre állt egy kötetben - a tradíció sok kötetet tartalmazott, telve egyházatyák állítólagos írásaival és zsinati rendeletekkel. A tradíció, az átlagember számára hozzáférhetetlenül, minimum 35 kötetet tartalmazott görög és latin egyházatyáktól, általában I. Gergelyig (i. sz. 604-ig); további 35 kötetet egyházi zsinatok rendeleteivel; 25 kötetet pápai nyilatkozatokkal és határozatokkal; és mintegy 55 kötetet a szentek állítólagos mondásaival és cselekedeteivel, összesen tehát mintegy 150 kötetet. Richard Bennett volt katolikus pap további magyarázattal szolgál;

Az átlagos katolikus püspök vagy pap, nem is beszélve az átlagos katolikusokról, sohasem találhatta meg az összes tradíciót, vagy olvashatta el azokat, mivel azok többnyire holt és idegen nyelven íródtak; de még ha fordításuk rendelkezésre is állna, egy ember képtelen lenne elsajátítani mind a 150 kötetet oly módon, hogy az egyenértékű legyen a Bibliával. Az az állítás tehát, hogy a (Biblián kívüli) tradíció a Szentírás letéteményese, abszurdum.^{1'}

A katolikus szent hagyományok, már csak terjedelmük miatt is, túlszárnyalják a Bibliát mintegy 150:1 arányban. Az átlag katolikus tehát nem juthat hozzá annak a nagyobb részéhez, amit az egyház az „Isten Igéjének” nevez. Továbbá, a Bibliával ismét ellentétben, az egyház írásos hagyományait és hivatalos dogmáit gyakran változtatták, akár ellentétes elképzeléseket is el terjesztve az olyan fontos témákkal kapcsolatban, mint például az abortusz. A legtöbb katolikus nincs tisztában azzal, hogy a tévedhetetlen egyház és pápák már jó néhányszor változtattak felfogást e témát illetően - ami a mai távlatból szinte hihetetlennek tűnik.

Az ötödik századtól kezdve Arisztotelész nézete, miszerint az embrió különböző fejlődési fokozatokon megy át a növényitől kezdve az ál-

latin keresztül a szellemiig, elfogadott volt. Csak a végső stádium volt ember. VI. Gergely (1045-46) kijelentette, hogy „nem számít gyilkosnak az, aki abortuszt követ el, mielőtt a lélek a testben lenne.” XIII. Gergely (1572-85) azt tartotta, hogy szintén nem számít gyilkosságnak egy 40 napnál fiatalabb embrió elpusztítása, mivel az még nem ember. Azt követően V. Sixtus, aki átírta a Bibliát, nem értett vele egyet. 1588-as bullájában az összes, bármilyen okból elkövetett abortuszt gyilkosságnak nyilvánította, és kiközösítés okának. Az utána jövő XIV. Gergely visszavonta ezt a határozatot. 1621-ben a Vatikán egy újabb pásztori direktívát adott ki, amely engedélyezte a 40. nap előtti abortuszt. Az egyház egyik legnagyobb erkölcsi teológusa, Liguori Szt. Alfonz még a XVIII. század végén is tagadta, hogy a lélek már a fogantatásnál jelen lenne, és némi rugalmasságnak adott teret, különösen, ha az anya élete veszélyben forgott. Végül is 1869-ben IX. Piusz határozatot hozott, hogy bármely embrió bármilyen módon történő elpusztítása abortusznak számít és kiközösítést érdemel - amely nézet mind a mai napig érvényben van.

Szó jegyzet

Anatéma

A római katolikus egyházból való kiközösítés, amit eretnekekre, vagy f benjáró b nők elkövet ire mondtak ki. Következménye az örök kárhozát, kivéve ha a ki-átkozott személy megtér, és visszatér az egyházhoz. A tridenti zsinat több mint százszor mondta ki az anatómát azokra, akik elfogadták a reformációs hitet. A II. vatikáni zsinat meger sítette ezeket az anatómákat; s t a magáét is hozzátette; így a római katolicizmus minden mai evangéliumi keresztyént az örök kárhozát-ra ítélt. Az egyetlen orvoslát a megtérés az igazi (Róma szerint eretnek) evangéliumi hitelvekb l, a belépés római katolikus egyházba, és az alárendel és Róma szabályzatának. Következésképpen a katolikusok és evangélikusok közötti „párbeszédnek” vagy együttm kódésnek - a katolicizmus meghatározása szerint - az evangélikusok római katolikus egyházhoz csatlakozásával kell végz dne — a sa-ját üdvösségükért, persze.

Búcsú

„A búcsú, a már megbocsátott b nőkért még bizonyos ideig járó büntetések elengedése Isten színe el tt. Ezt a katolikus hív - aki megfelel en felkészült és teljesítette a kiszabott feltételeket - a nagy Egyház segítségével nyeri el, amely mint a megváltás szolgálója, Krisztus és a szentek elégtételt nyújtó érdemeinek kincs-tárát hivatalosan kezeli, és abban részesítheti tagjait. A búcsú részleges vagy tel-jes a szerint, hogy részlegesen vagy teljesen megszabadít a b nők bizonyos ideig tartó büntetéseit l. A búcsúkat alkalmazni lehet él kre vagy holtakra.” Ezt mondja ki VI. Pál pápa az 1967. január elsején kiadott *Indulgentiarum doctrina* kezdet apostoli konstitúcióban, és a II. vatikáni zsinat egyik post-zsinati doku-mentumában is szerepel.

A búcsúk doktrínája a katolicizmus azon furcsa és bibliaellenes ragaszkodásán alapszik, hogy Jézus szenvedése a mi b neinkért a kereszten, csupán a b nbocsá-natot érte el, de a „feloldozott b nbánó vétkesnek” továbbra is szenvednie kell a b neiért, akár ebben az életben, vagy ami valószínű bb, a „purgatórium tisztító lángjaiban”. A feltevés szerint egy búcsú - az egyház hatalma által - meghatáro-zatlan id tartammal vagy mennyiséggel csökkentheti a purgatóriumbéli szenvedések idejét vagy intenzitását. [További részletekért lásd a B) *függelék*et.]

Bulla, pápai

Általános elnevezés, amellyel az elmúlt századokban a fontosabb pápai rendeleteket nevezték; ma már nincs használatban. A latin *bulla* szó pecsétet jelent. A pápai bullákat a viasz- vagy ólompecsétetr l lehetett felismerni; ezeknek számos példánya maradt fenn.

Dekretália

Az egyházzal kapcsolatos olyan kérdések megválaszolására kiadott pápai levél, amelyek hivatalos állásfoglalást igényelnek. Sok ilyen összegy jtött és különbö-z pápáknak tulajdonított dekretáliát, amelyre a múltban alapoztak, ma már „hamis dekretáliaként” tartanak számon. Mindazonáltal sok olyan hiedelmet és gyakorlatot, amelyek ezeken a hamisítványokon alapulnak, soha nem vontak ki

a katolikus tradíciókból, így azok mind a mai napig szerves részei maradtak a katolicizmusnak.

Egyházi törvénykönyv

AII. vatikáni zsinat kánonjainak és rendeleteinek egy nagy kötetbe történt (több, mint 1000 oldal) kodifikálása 1983-ban, amely a régi zsinatok rendeleteit és a pápák nyilatkozatait is magában foglalja. A kódex részletes kommentárt is tartalmaz, elmagyarázva a helyes megvalósítását annak az 1752 kánonnak, amelynek a katolikusok alá vannak rendelve az egyháznak való engedelmesség értelmében. Az utolsó kodifikálást ezt megelőzően 1917-ben végezték.

Eneiklika

A pápa által írt levél, amely az egyház hivatalos álláspontját fejezi ki nagy fontosságú ügyekben.

Eucharisztia

Egy speciális formájú kenyér (egy kis darab ostya) és közösleges bor, amely a hit szerint Jézus Krisztus valóságos testvé és vérvé változik, miután a pap megszentelte egy speciális formulával és hatalommal, amellyel csupán a katolikus papok rendelkeznek. Ez a „transsubstantiatio” (átlényegülés). Az ezzel a csodával megalkotott Krisztus felajánlása a katolikus oltárokon a legfontosabb része annak a ceremóniának és rituálénak, amely „miseáldozatként” ismeretes, és amelyről úgy hiszik, hogy benne van.

Interdiktum

A pápák által egy városra, vagy akár egy egész országra kirótt büntetés, amely megtiltotta a római katolikus vallás gyakorlását. Következésképpen az üdvösséget biztosító szentségeket nem lehetett venni, és a teljes lakosság a bűnbocsánat és a mennybe való belépés lehetősége nélkül maradt. Halálos bűnnek számít misét meg nem látogatni legalább hetente egyszer, de ezt az interdiktum lehetetlenné tette. Ezért mindenki, aki egy interdiktum ideje alatt halt meg, halálos bűnben, a gyónás és a betegek kenetének szentsége vagy az utolsó rítusok általi bűnbocsánat nélkül maradt, és a pokolra kárhoztatott. Nem csoda hát, hogy királyok és uralkodók rettegtek a pápa ilyen fenyegetésétől. Ez a büntetési mód a pápának olyan hatalmat biztosított, amely ellen halandó nem vehette fel a harcot, és a katolikus Rómát olyan várossá tette, „amelynek királysága van a földnek királyain” (Jelenések 17,18/b).

Konkordátum

Egyezmény, amely meghatározza a Vatikán és a világi kormányok közötti kapcsolatokat és feladatokat. Ez azért lehetséges, mert Vatikán városa, a föld többi városaitól eltérően, a világi nemzetekkel egyenértékű államként van elismerve, és ezáltal képes politikai és vallási egyezményeket kötni és követeket felállítani.

Liberációs teológia

A római katolikus egyházon belüli, Latin-Amerikából eredő mozgalom, amely a hangsúlyt a társadalmi igazságosságra helyezi. Ahhoz, hogy valaki teológiailag igazhitelű legyen, szembe kell szállnia mind szóban, mind cselekedetekben a szegényeknek és az alsóbb osztályoknak akár az egyház, akár az állam általi elnyomásával. Az üdvösség bizonyítéka az elnyomás elleni eme szembenállásban áll

inkább, mintsem az örömhír elfogadásában és a hit igaz doktrínáinak megvallásában.

Mise

Krisztus állítólagos testének és vérének felajánlása a katolikus oltárokon („vér nélküli módon”), amely testet és vért a „transsubstantiatio” csodája által állítotak el. Ez az „áldozat” a kinyilatkoztatás szerint hathatós a bűnök bocsánatára és a purgatóriumbéli szenvedések csökkentésére.

Ennek a felfogásnak az a végzetes hibája, hogy Krisztus bűnért való kereszthalálát részleges váltságra degradálja azáltal, hogy ugyanezt az áldozatot vég nélkül ismételtetik a katolikus oltárokon, azt tartva, hogy az nélkülözhetetlen a bűnökért való teljes bocsánathoz és a mennybe jutáshoz. Amit Krisztus kereszthalála (amelyről a Biblia azt mondja, hogy egyszeri és tökéletes) nem tudott elvégezni a katolikus doktrína szerint, azt a mise képes fokozatosan megtenni, ha elegendő alkalommal megismétlik. A római katolikus egyház azonban elfelejtette meghatározni (mivel nem is tudhatja), hogy hány miseáldozat kell ahhoz, hogy valakit a purgatóriumból a mennybe juttasson. Ezért tehát a hith katolikus abban reménykedik, hogy halála után a rokonai elegendő misét fognak fizetni érte.

Purgatórium

A „megtisztulás” helye, ahol a katolikusok hite szerint azoknak, akik a bűnökért való elegendő vezeklés nélkül hunytak el (elfelejtve, hogy Jézus értük is szenvedett), a szenvedésnek egy bizonyos idejét kell eltölteni annak érdekében, hogy eléggé tisztává váljanak a menny számára. A purgatórium tüze, úgy mondják, abban különbözik a pokol lángjaitól, hogy a purgatórium célja a mennybejutás, míg a pokol lángjai az örök gyötrelmet szolgálják.

Skapuláré

Két ruhaszalag, az egyik elöl, a másik hátul, amelyet bizonyos vallási rendekhez tartozó személyek a váll felett kapcsolnak össze, és külön viseletként hordanak. A laikusok számára általában zsinórokkal összekötött ruhadarab, amelyet a ruházat alatt a nyakban viselnek. Mintegy 18 különböző áldott skapuláré létezik, amit az egyház jóváhagyott. A skapulárék viselete, más adott feltételek betöltésével együtt, védelmet és privilégiumokat biztosít, sőt némely esetben csökkentheti, vagy teljesen megszüntetheti viselője számára a purgatóriumbéli tartózkodást.

Szentszék

A „Szentszék” vagy „Péter Széke” egy meghatározás Rómára, pontosabban a Vatikánra, mint a pápa rezidenciájára és a római katolikus egyház központjára, sok más hivatalával együtt. Arra is utal, hogy a pápa a feje az egy igaz egyháznak, amely Krisztus igaz hitének a letéteményese.

Te Deum

Egy szíri latin himnusz, a *Te Deum Laudamus* (*Téged, Isten dicsérik*), amelyet vasárnaponként a breviárium befejezésekor és speciális alkalmakkor énekelnek. Különösen Istennek való hálaadáskor hangzik fel különleges áldásokért. A múltban például felhangzott a katolikus katedrálisokban Hitler születésnapjain, halálos összeesküvésektől való megmeneküléséért, a náci győzelmeiért, vagy Ante Pavelicnek a horvát usztasa kormány vezetjeként való hatalomra jutásáért stb.

Bibliográfia

71 reformáció visszafordítása

1. *Moody*, 1994- május, 62. old.
2. *Charisma*, 1994. május
3. *New York Times*, 1994. márc. 30.
- 4- *New Evangelization 2000*, 1994. 23. szám
5. *Foundation* 1990. júliusi-augusztusi szám: „Roman Catholic Doubletalk at Indianapolis '90” c. cikke, amely Tom Forrest atyának a Római Katolikus Szombat reggeli m sorához intézett beszédének kivonata

2. fejezet

1. Will Durant, *The Story of Civilization*, VI. kötet, *The Reformation* (Simon and Schuster, 1950), 727. old.
2. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishing Inc., 1988), 194. old.
3. Durant, uo. VI. kötet, 729. old.

5. fejezet

1. *Brownson's Quarterly Review*, 1873. januári szám I. kötet, 10 old. Brownson 30 évvel azelőtt, hogy áttért volna a katolikus hitre, népszerű szkeptikusa és szókimondó kritikusa volt a papságnak. Lásd: William Hogan, Esq. *Popery, As it Was and As It Is* (Hartford, 1854), 500-530. old
2. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869) 19. old.; lásd még: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 419. old.
3. R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 460. old.
4. Döllinger, uo., 21. old.; lásd még: Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 299, 314. old.
5. Döllinger, uo., 23. old.
6. Emmet McLoughlin, *An Inquiry into the Assassination of Abraham Lincoln* (The Citadel Press, 1977), 70. old.
7. Uo., 80-82. old.
8. *The Catholic World*, 1870. júliusi szám, XI. kötet, 439. old.

9. Peter Viereck, *Meta-Politics: The Roots of the Nazi Mind* (Alfred A. Knopf, Inc., 1941, 1961), 317-18. old
10. Franz von Papén, *Memoirs*, angol ford.: Brian Connell (London, 1952), 279. old.
11. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 160-61. old.
12. Uo., 100, 106. old.
13. Uo., 105. old.
14. Uo., 106-09. old.
15. Uo., 108. old.
16. Uo., 211. old.
17. Viereck, uo., 282. old.
18. Jean-Michel Angebert, *The Occult and the Third Reich* (New York, 1974), 201. old.
19. William L. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich* (New York, 1959), 330. old.

6. *fejezet*

1. The Catholic Encyclopedia (Thomas Nelson, 1976)
2. Karl Keating, *Catholicism and Fundamentalism: The Attack on „Romanism” by „Bible Christians”* (Ignatius Press, 1988), 200. old.
3. *Catechism of the Catholic Church* (The Wanderer Press, 1994), 279. old., 1075. par.
- 4- Sidney Z. Ehler, John B. Morrall ford, és szerk., *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 153-59. old.; *Hakluytus Posthumus* (William Stansby for Henrie Fetherstone, London, 1625), cit. in: Avro Manhattan, *The Vatican Billions* (Chino, CA, 1983), 90. old.
5. *Our Sunday Visitor*, 1993. dec. 5-i szám, 3. old.
6. John A. Hardon, S.J., *Pocket Catholic Dictionary* (Image Books [Doubleday], 1985), 99. old.
7. *Our Sunday Visitor CATHOLIC ENCYCLOPEDIA* (Our Sunday Visitor Publishing Division, 1991), 842. old.
8. Uo., 175, 178. old.
9. Robert Broderick, szerk., *The Catholic Encyclopedia* (Thomas Nelson, Inc., 1976), 103-04. old.
10. Uo., 466. old.
11. William Shaw Kerr, *A Handbook of the Papacy* (London: Marshall, Morgan & Scott), 241. old.
12. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 307-08. old.

13. Nino Lo Bello, *The Vatican Empire* (Trident Press, 1968), 167. old.; lásd még: David A. Yallop, *In God's Name* (Bantam Books, 1984); Richard Hammers, *The Vatican Connection* (Penguin Books, 1983).
14. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 1273-as kánonjog., Erd Péter, szerk., ford., *Az egyházi törvénykönyv* (Szent István Társulat Az Apostoli Szentszék Könyvkiadója, 1986), 857. old.
15. *The European*, 1992. ápr. 9-12, 1. old.
16. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 396-97. old.
17. R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 82. old.
18. De Rosa, *uo.*, 172. old.
19. Kerr, *uo.*, 239[^]-0. old.
20. Emelio Martinez, *Recuerdos [Memoirs] de Antano* (CLIE, 1909), 015-06. old.
21. De Rosa, *uo.*, 20-21. old.
22. Pl. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 300-04. old. Más szerz k és történészek is dokumentálták ugyanezeket a tényeket.
23. De Rosa, *uo.*, 5. old.; Lewy, *uo.*, 111. old.
- 24- Döllinger, *uo.*, 10-12. old.
25. Walter James, *The Christian in Politics* (Oxford University Press, 1962), 47. old.
26. R. W. Southern, *Western Society and the Church in the Middle Ages*, 2. kötet, Pelican History of the Church series (Penguin Books, 1970), 24-25. old.
27. Cormenin, *History of the Popes*, 243. old. cit. in: R. W. Thompson, *uo.*, 368. old.

7. fejezet

1. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 1404, 1405 és 333-as kánonjog, 951, 271. old.; Erd Péter, szerk., ford., *Az egyházi törvénykönyv* (Szent István Társulat Az Apostoli Szentszék Könyvkiadója, 1986), 949. old., 301. old.
2. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 3. old.
3. *La Civiltà Cattolica*, 1867, 12. kötet, 86. old.
4. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, revised edition (Costello Publishing, 1988), 380. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 58. old.
5. *The Catholic World*, 1871. aug., 13. kötet, 580-89. old.
6. Coriden, *uo.*, 212. kánonjog, I. rész
7. Flannery, *uo.*, 1. kötet, 412. old.
8. *Uo.*, 379-80. old.

9. Uo., 365-66. old.
10. Karl Keating, *Catholicism and Fundamentalism: The Attack on „Romanism” by „Bible Christians”* (Ignatius Press, 1988), 215-18. old.
11. Döllinger, uo., 59. old.
12. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 205-06. old.
13. Uo., 248-49. old.
14. Uo., 25. old.
15. August Bernhard Hasler, *How the Pope Became Infallible* (Doubleday & Co., Inc., 1981), 48. old.
16. W. H. C. Frend, *The Rise of Christianity* (Philadelphia, 1984), 773. old.
17. H. Chadwick, *The Early Church* (Wm. B. Eerdmans, 1976), 243. old.
18. Frend, uo., 62. old.
19. Döllinger, uo., 62. old.
20. Uo., 76-77. old.
21. R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 372. old.

8. *fejezet*

1. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), 1. kötet, 357-376. old.; Dr. Cserhádi József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 46. old, 56. old.
2. *New Catholic Encyclopedia* (Catholic University of America, 1967), 1. kötet, 632. old., s. v. „Antipopes”.
3. Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 48. old.
4. E. R. Chamberlin, *The Bad Popes* (Barnes & Noble, 1969), 21. old.
5. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 332-es kánonjog, 270. old.; Erd Péter, szerk., ford., (Szent István Társulat Az Apostoli Szentszék Könyvkiadója, 1986), 299. old.
6. T. A. Trollope, *The Papal Conclaves* (1876), cit. in: Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 98. old.
7. Chamberlin, uo., 172. old.
8. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 104. old.
9. Edward Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire* (London, 1830), 49. fejezet
10. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 81. old.

9. fejezet

1. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of tire Papacy* (Crown Publishers, 1988), 204- old.
2. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 1364-es kánonjog, 920. old.; Erd Péter, szerk., ford., *Az egyházi törvénykönyv* (Szent István Társulat Az Apostoli Szentszék Könyvkiadója, 1986), 925. old.
3. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), xv, xvii. old.
4. D. Antonio Gavin, *A Master-Key to Popery: In Five Parts*, 3. kiad. (London, 1773), 113-14. old.
5. August Bernhard Hasler, *How the Pope Became Infallible* (Doubleday & Co., Inc., 1981), 36. old.
6. Uo., 9. old.
7. De Rosa, uo., 180. old.
8. Uo., 212. old.
9. Uo.
10. Döllinger, uo., 275. old.

10. fejezet

1. National Catholic News Service, szerk., *John Paul II, „Biulding Up the Body of Christ”, Pastoral Visit to the United States* (Ignatius Press, 1987), 9. old.
2. Uo.
3. Uo.
- 4- Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 273. old.
5. Evangelical Confederation of Columbia, 50. számú közlöny, 1959. jún. 26.
6. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 337-38. old.
7. *Catholic World*, 1871. aug., 755. old.
8. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 175-76. old.
9. Cormenin, *History of the Popes*, 243. old. cit. in: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 244. old.
10. Gerard Dufour, *La Inquisition Espanola* (Montesinos, 1986), 32. old.
11. Comte Le Maistre, *Letters on the Spanish Inquisition* (Boston, 1815), el szó, xvi. old.
12. Pope Pius IX., *The Syllabus of the Principal Errors of our Time...*, III. 15.
13. Cormenin, uo., 206. old.

14. Uo.
15. R. W Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 51-53. old, lásd még: *B Függelék*, 718-20. old.
16. Uo., 53. old.
17. Uo., 43-52. old.
18. Count Charles Arribavene, *Italy Under Victor Emmanuel* (London, 1862), 2. kötet, 366. old. cit. in: Emmet McLoughlin, *An Inquiry into the Assassination of Abraham Lincoln* (The Citadel Press, 1977), 205. old.
19. Thompson uo.
20. *The Catholic World*, 1872. dec., 16. kötet, 290. old.
21. Arribavene, uo., 93-94. old.
22. Emmet McLoughlin, *An Inquiry into the Assassination of Abraham Lincoln* (The Citadel Press, 1977), 94. old.
23. Arribavene, uo., II. kötet, 389. old.
24. G. S. Godkin, *Life of Victor Emmanuel II* (London, 1880), 76. old.
25. August Bernhard Hasler, *How the Pope Became Infallible* (Doubleday & Co., Inc., 1981), 64- old.
26. Uo., 66-67. old.
27. Uo., 74. old.
28. Uo., 29. old.
29. Uo., 14. old.
30. Uo., 97-98. old.
31. Uo., 68-69, 78. old.
32. Uo., 80. old.
33. Uo., 71-72. old.
34. Uo., 93-94. old.
35. Loraine Boettner, *Roman Catholicism* (The Presbyterian and Reformed Publishing Company, 1982), 246. old.
36. Döllinger, uo., 71. old.
37. Hasler, uo., 153. old.
38. Döllinger, uo., 52-55. old.
39. Hasler, uo., 121-22. old.
40. Uo., 126, 133. old.
41. Uo., 189. old.
42. Uo., 136, 143-44. old.
43. Uo., 124-27. old.
44. Guillermo Dellhora, *La Iglesia Catolica ante la critica en el pensamiento y en el arte* (Mexico City, 1929), 248. old.
45. Frederico Hoyos, S. V. D., *Enciclicas Pontificias* (Buenos Aires, 1958), 179. old.

46. De Rosa, uo., 34, 45. old.
47. *USA Today*, 1993. dec. 8., 17A old.

//. fejezet

1. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), 1. kötet, 454. old.; Dr. Cserhádi József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A í. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 392. old.
2. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 74. old.
3. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 24-25. old.
4. Döllinger, uo., 53, 66, 74. old.
5. Cermenin, *History of the Popes*, 243. old. cit. in: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 248. old.
6. August Bernhard Hasler, *How the Pope Became Infallible* (Doubleday & Co., Inc., 1981), bev., 8. old.
7. Döllinger, uo., 65-66. old.
8. De Rosa, uo., 250. old.
9. H. Chadwick, *The Early Church* (Wm. B. Eerdmans, 1976), 245. old.
10. Eusebius, *Oration on the Tricennalia of Constantine*, 5.4.
11. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), III. rész, „Caesar and Christ”, 656. old.
12. De Rosa, uo., 43. old.
13. Durant, uo., III. rész, 656. old.
14. Philip Hughes, *A History of the Church* (London, 1934), 1. kötet, 198. old.

12. fejezet

1. *USA Today*, 1993. dec. 8., 17A old.
2. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 89-91. old.
3. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 395-96. old.
4. R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 443. old.
5. De Rosa, uo., 402-03. old.
6. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 18. old.
7. Uo., V. kötet, 155-56. old.
8. Uo., 157-58. old.
9. Uo., 159-60. old.

10. *Inside the Vatican*, 1994- ápr., 55. old., „23 May” címmel
11. De Rosa, uo., 404-05. old.
12. Harry J. Margoulis, *Byzantine Christianity: Emperor, Church and the West* (Rand McNally, 1982), 103-04. old.
13. De Rosa, uo., 405. old.
14. Uo., 119. old.
15. Thompson, uo., 443. old.
16. Uo., 444- old.; lásd még: de Rosa, uo., 412. old.
17. Frederic Seebohm, *The Oxford Reformers* (London, 1869), 70-71, 74-76, 110. old.
18. Durant, uo., V. kötet, 576. old.
19. Francesco Guicciardini, *Storia*, I, 20, cit. in: E. R. Chamberlin, *The Bad Popes* (Barnes and Noble, 1969), 173. old.
20. *Inside the Vatican*, 1993. nov., 55, 57. old.
21. E. R. Chamberlin, *The Bad Popes* (Barnes and Noble, 1969), 198. old.
22. Pl.: Our Sunday Visitor, 1994- febr. 27., 5. old.; *National Catholic Reporter*, 1994. jan. 7., 9. old.
23. *National Catholic Reporter*, 1993. szept. 3.
- 24- Patricia Nolan Savas, „Misconduct by clergy is no surprise”, USA TODAY, 1993. dec. 8., 17Aold.
25. *Times* (St. Petersburg, FL), 1994- febr. 11., 3A old.
26. *National Catholic Reporter*, 1994. jan. 7., 9. old.
27. Uo., 3. old.
28. *Our Sunday Visitor*, 1994. febr. 27., 5. old.
29. *National Catholic Reporter*, 1994- jan. 7., 3. old.
30. Uo., 1993. szept. 17., 7. old.
31. Uo., 1993. okt. 1., 7. old.
32. Uo., 1993. szept. 17., 6-7. old.
33. William Hogan, Esq. *Popery, As It Was and As It Is* (Hartford, 1854), 37. old.
34. *Inside the Vatican*, 1993. nov., 4. old.
35. *Times*, uo.
36. *Dallas Morning News*, 1993. okt.

13. fejezet

1. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), 1. kötet, 71. old.;
2. Uo., 35, 193. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 81. old., 127. old.

3. *Fidelity*, 1993. dec., 2. old.
4. *Our Sunday Visitor*, 1993. dec. 5., 3. old.
5. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 238-39. old.
6. Uo., 24 M2, old.
7. *Catholic Encyclopedia*, 1907-23 kiad.
8. Padre Pio Foundation of America (24 Prospect Hill Road, Cromwell, CT 06416), az 1993-as Appointment Calendar-ben az április hónapnál Pio atyát ábrázoló kép van, amint feltartott kezein a sebhelyek láthatók. A képaláírás: „A keresztre feszítés sebei. Pio atya sebeib 1 50 éven át minden nap vér folyt.”
9. Newsletter, The Padre Pio Foundation of America és a Mass Association (Holy Apostles Seminary, Cromwell, CT 06416), 1988. aug. vagy szept.
10. Flannery, uo., 1. kötet, 65. old.
11. E. R. Chamberlin, *The Bad Popes* (Barnes & Noble, 1969), 12. old.
12. *The Pope Speaks*, 1990 márc./ápr., 35. kötet, 2. szám „Icons Speak of Christian History”, 130-31. old.
13. Charles Colson, *The Body, Being Light in Darkness* (Word Publishing, 1992), 271. old.
14. Flannery, uo., 1. kötet, 62-79. old.
15. Uo., 77. old.
16. *Inside the Vatican*, 1994. ápr., 55. old.
17. Chamberlin, uo., 69. old.
18. Döllinger, uo., 250-51. old.
19. Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 122-24- old.
20. Döllinger, uo., 258-59. old.
21. Raynald, *Annál*, anno 1438, 5.
22. Döllinger, uo., 275. old.
23. Uo., 269. old.
- 24- Uo., 278 old.
25. Uo., 284 old.
26. Uo., 280 old.
27. Chamberlin, uo., 69. old.
28. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 920. old.
29. Döllinger, uo., 298. old.
30. Psalmai, *Coll Actor.*, in *Le Plat*, vii, ii 92, cit. in: Döllinger uo., 299-300. old.
31. Döllinger, uo., 298-99. old.
32. *Storia del Cone, di Trento*, v 425 (Milano, 1844)

33. Durant, uo., VI. kötet, 453. old.
34. Uo., 453-57. old.
35. *National Catholic Reporter*, 1993. aug. 27.
36. A „Prime Time Live” (ABC) 1994. jan. 6-i m. sorából

14- fejezet

1. Augustine, *de cat. rúd.*, XXV, 48.
2. Tertullianus, *Apology*, 40. 2.
3. Tertullianus, *To the Nations*, I. 4-
4. *Epistle of Diognetus*, V. 4-11.
5. Clement, *Miscellanies*, II. 20. 125.
6. William Byron Forbush, szerk., *Foxe's Book of Martyrs* (Zondervan, 1962), 14. old.
7. Uo., 17. old.
8. Philip Hughes, *A History of the Church* (London, 1934), 1- kötet, 165. old.
9. H. Chadwick, *The Early Church* (Wm. B. Eerdmans, 1976), 118. old.
10. Hughes, uo., 172. old.
11. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 75. old.; III. kötet, 657. old.
12. Peter Brown, *Augustine of Hippo* (University of California Press, 1967), 213. old.
13. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 34-35. old.
14. August Bernhard Hasler, *How the Pope Became Infallible* (Doubleday & Co., Inc., 1981), 35. old.
15. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 14-15. old.
16. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 800. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábíán Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 374. old.
17. Döllinger, uo., 339—40. old.
18. De Rosa, uo., 98. old.
19. Döllinger, uo., 245-46. old.
20. Uo., 184. old.
21. Uo., 187. old.
22. Uo., 184. old.
23. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 1404-es kánonjog; Erd ' Péter, szerk., ford., *Az egyházi törvénykönyv* (Szent István Társulat Az Apostoli Szentszék Könyvkiadója, 1986), 949. old.

24. Flannery, uo., I. kötet, 380. old.

25. Uo.

15. fejezet

1. Guillermo Dellhora, *La Iglesia Catolica ante la critica en el pensamiento y en el arte* (Mexico City, 1929), 248. old.
2. Maurice Keen, *Tire Pelican History of Medieval Europe* (Pelican, 1969), 14-15. old.
3. Colman J. Barry, O.S.B., szerk., *Readings in Church History*, 1. kötet, *From Pentecost to the Protestant Revolt* (The Newman Press, 1960), 223. old.
4. Eusebius, *Oration on the Tricennalia of Constantine*, 2.4, 3.5-6.
5. *National Catholic Reporter*, 1993. okt. 22., 3. old.
6. *Time*, 1982. júl. 26., 35. old.
7. *New York Times*, 1985. jún. 4-
8. August Bernhard Hasler, *How the Pope Became Infallible* (Doubleday & Co., Inc., 1981), 257. old.
9. Uo., 256. old.
10. John Toland, *Adolf Hitler* (Ballantine Books, 1977), 431-32. old.
11. Uo, 623. old.
12. Uo, 724. old.
13. *Time*, 1992. febr. 24, 28-35. old.
- 14- *World*, 1992. márc. 6.
15. *Columbia*, 1990. jún. 8. old.
16. Christi Fideles brosúra, „How Can Catholics Reclaim America?” — egy 1993. okt. 17-én megtartott konferencia hirdetése

/ 6. fejezet

1. Cormenin, *History of the Popes*, 243. old. cit. in: R. W Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 369. old.
2. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 35. old.
3. Uo, 339. old.
4. Cit. in: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 414-15. old.
5. Peter Geiermann, C.S.S.R., *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine* (Tan Books and Publishers, Inc, 1977), Imprimatur Joseph E. Ritter, S.T.D, St. Louis érseke, 47. old.
6. Walter James, *The Christian in Politics* (Oxford University Press, 1962)
7. Döllinger, uo, 214-18. old.

8. Freeman, *The Norman Conquest*, 320. old. cit. in: R. W. Thompson, *uo.*, 441. old.
9. Thompson, *uo.*, 410, 557. old.
10. *Uo.*, 466. old.
11. Döllinger, *uo.*, 87-89. old.
12. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 253. old.
13. *Uo.*, 73. old.
- 14- Cermenin, *uo.*, 459. old.
15. Hallam, *The Middle Ages*, 287. old. cit. in: Thompson, *uo.*, 559. old.
16. Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 50. old.
17. *Uo.*, 52. old.
18. *Uo.*, 73-76. old.
19. Thompson *uo.*, 559. old.
20. Ehler and Morrall *uo.*, 51. old.
21. *Uo.*, 53. old.
22. *National Catholic Reporter*, 1992. júl. 3.
23. Avro Manhattan, *Murder in the Vatican* (Ozark Books, 1985), 5-7. old.
- 24- Cermenin, *uo.*, 275. old.
25. Colman J. Barry, O.S.B., szerk., *Readings in Church History*, 1. kötet, From *Pentecost to the Protestant Revolt* (The Newman Press, 1960), 470-71. old.
26. De Rosa, *uo.*, 99-100 old.
27. D. Antonio Gavin, *A Master-Key to Popery: In Five Parts*, 3. kiad. (London, 1773), 154. old.
28. *Uo.*, 157-58. old.
29. Emmet McLoughlin, *An Inquiry into the Assassination of Abraham Lincoln* (The Citadel Press, 1977), 70. old. '
30. De Rosa, *uo.*, 26-27. old.
31. Nino Lo Bello, *The Vatican Empire* (Trident Press, 1968), 186. old.
32. *National Catholic Reporter*, 1993. okt. 22., 11. old.
33. Lo Bello, *uo.*, 186. old.

17. fejezet

1. Jean Antoine Llorente, History of the Inquisition cit. in: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 82. old.
2. Comte Le Maistre, *Letters on the Spanish Inquisition* (Boston, 1815), 22. old. cit. in: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 82-83. old.

3. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 180. old.
4. Uo., 35. old.
5. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 784. old.
6. De Rosa, uo., 179. old.
7. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 195. old.
8. Durant, uo., IV. kötet, 773-74. old.
9. Le Maistre, uo., 39. old. cit. in: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 83. old.
10. Uo.
11. De Rosa, uo., 175. old.
12. Döllinger, uo., 190-93. old.
13. Samuel Vila, *História de la Inquisition y la Reforma en Espana* (CLIE, 1977), 48. old.
14. Döllinger, uo., 193. old.
15. Durant, uo., V. kötet, 527. old.
16. Uo., IV. kötet, 680. old.
17. St. Thomas Aquinas, *Summa Theologica* (Louis Guerin, Barri-Ducis, 1857), 4-kötet, 90. old.
18. Cermenin, uo., 116-17. old. cit. in: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 553. old.
19. D. Antonio Gavin, *A Master-Key to Popery: In Five Parts*, 3. kiad. (London, 1773), 253. old.
20. *The Tablet*, 1938. nov. 5.
21. Rev. John Foxe, M.A., *Book of Martyrs; or, a History of the Lives, Sufferings and Triumphant Death, of the Primitive as well as Protestant Martyrs: from the Commencement of Christianity, to the Latest Periods of Pagan and Popish Persecution* (Edwin Hunt, 1833)
22. De Rosa, uo., 20. old.
23. Döllinger, uo., 313-15. old.
24. De Rosa, uo., 182-83. old.
25. Durant, uo., VI. kötet, 211. old.
26. Gerard Dufour, *La Inquisition Espanola* (Montesinos, 1986), 32. old.
27. Durant, uo., VI. kötet, 410-15. old.
28. De Rosa, uo., 175. old.
29. Emmet McLoughlin, *An Inquiry into the Assassination of Abraham Lincoln* (The Citadel Press, 1977), 27-28. old.
30. Gavin, uo., 212. old.

31. Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 7. old.
32. *De Planet. Eccl.* ii.28, cit. in: Döllinger, uo., 185. old.
33. E. H. Broadbent, *The Pilgrim Church* (London, 1931), 88-89. old.
- 34- Durant, uo., IV. kötet, 772. old.
35. Du Pin, *The Inquisition*, II. kötet, 151-54. old. cit. in: R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 418. old.
36. R. W. Thompson, *The Papacy and the Civil Power* (New York, 1876), 418. old.; lásd még: de Rosa, uo., 73. old.
37. Broadbent, uo., 88-89. old.
38. J. H. Merle D'Aubigne, *History of the Great Reformation of the Sixteenth Century in Germany, Switzerland, and c.* (New York, 1843), II. kötet, 398. old.
39. Muston, *History of the Waldenses*, I. kötet, 31. old. cit. in: Thompson, uo., 489. old.; lásd még Broadbent, uo., 100-01. old.
40. Plass, *What Luther Says*, I. kötet, 36. old.
41. *The Complete Writings of Menno Simons c. 1496-1561* (Herald Press, 1956), 7. old.
42. Uo., 16. old.
43. Thieleman J. van Braght, *The Bloody Theater or Martyrs Mirror of the Defenseless Christians Who Baptized Only Upon Confession of Faith, and Who Suffered and Died for the Testimony of Jesus, Their Saviour, From the Time of Christ to the Year A. D. 1660* (Herald Press, 1950, eredeti kiadás 1660-ban), 984. old.
- 44- Uo., 984-85. old.
45. Time magazin, 1993. dec. 6., 58. old.
46. *National Catholic Reporter*, 1993. dec. 10., 5. old.
47. Uo., 1993. jú. 19.
48. *Our Sunday Visitor*, 1994- jan. 23., 5. old.
49. *Inside the Vatican*, 1993. nov., 35. old.

18. fejezet

1. „Zum 20. April”, J.S., in: *Klerusblatt*, 1939. április 12-i szám, 221-22. old.
2. *Katolicki Tjednik*, 1941. május 25-i szám.
3. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 34. old.
4. G.T. Bettany, *A Popular History of the Reformation and Modern Protestantism* (London, 1895), 4. old.
5. Rabbi Yoel Schwartz és Rabbi Yitzchak Goldstein, *Shoah, A Jewish perspective on tragedy in the context of the Holocaust* (Mesorah Publications, Ltd., 1990), 159-61. old.

6. Rabbi Yoel Schwartz és Rabbi Yitzchak Goldstein, *Shoah, A Jewish perspective on tragedy in the context of the Holocaust* (Mesorah Publications, Ltd., 1990), 163-65. old.
7. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), IV. kötet, 388. old.
8. *Reformation* in: Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 729. old.
9. *La Civiltà*, 1862. iii. kötet, 11. old.
10. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 158. old.
11. Gerard Dufour, *La Inquisition Espanola* (Montesinos, 1986), 16-17. old.
12. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 194-95.0.
13. August Bernhard Hasler, *How the Pope Became Infallible* (Doubleday & Co., Inc., 1981), 293. old.
14. *The Orange County Register*, 1994. május 26-i szám, címdal; lásd még: *Jerusalem Post*, 1994. május 26-i szám.
15. *Jerusalem Post*, 1994- május 27-i szám.
16. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 273. old.
17. Jules Isaac, *Jesus et Israel* (Paris, 1948), 508. old.
18. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 16. old.
19. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 25, 30-31, 38-40. old.
20. H. Rauschning, *The Voice of Destruction* (New York, 1940), 53. old.
21. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 45-46. old.
22. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 55. old.
23. G. S. Graber, *The History of the SS* (New York, 1978), 11. old.
24. G. S. Graber, *The History of the SS* (New York, 1978), 12. old.
25. G. S. Graber, *The History of the SS* (New York, 1978), 76, 205. old.
26. Uo.
27. *Los Angeles Times*, 1993. április 17-i szám, A10. old.
28. Cit. by Hans Askenasy, *Are We All Nazis!* (Secaucus, NJ, 1978), 25. old.
29. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 274. old.
30. Uo.

19. *fejezet*

1. Manfred Barthel, *The Jesuits: History and Legend of the Society of Jesus* (New York, 1984), 266. old.
2. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 287. old.
3. John Toland, *Adolf Hitler* (Ballantine Books, 1977), 424. old.
- 4- Cit. by Hans Askenasy, *Are We All Nazis?* (Secaucus, NJ, 1978), 76. old.
5. Cit. by Hans Askenasy, *Are We All Nazis?* (Secaucus, NJ, 1978), 27. old.
6. John Toland, *Adolf Hitler* (Ballantine Books, 1977), 961. old.
7. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 279. old.
8. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 272, 279. old.
9. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 282. old.
10. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 285. old.
11. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 159. old.
12. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 277. old.
13. Yehuda Bauer, *A History of the Holocaust* (Franklin Watts, 1982), 136. old.
- 14- Yehuda Bauer, *A History of the Holocaust* (Franklin Watts, 1982), 137. old.
15. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 152. old.
16. Peter Viereck, *Meta.Politics: The Roots of the Nazi Mind* (Alfred A. Knopf, Inc., 1941, 1961 ed.), 319. old.
17. Michael Berenbaum, *The World Must Know: The History of the Holocaust as Told in the United States Holocaust Memorial Museum* (Little, Brown Company, 1993), 156. old.
18. William L. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich* (New York, 1959), 58. old.
19. *Newsweek*, 1954. február 8-i szám, 49. old.
20. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 306. old.
21. Avro Manhattan, *The Vatican in World Politics* (Horizon Press, 1949), 126. old.
22. *Time magazine*, 1993. december 6-i szám, 60. old.
23. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 198. old.

24. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 341. old.; idézve még in: Cit. by Hans Askenasy, *Are We All Nazis'!* (Secaucus, NJ, 1978), 61. old.
25. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 289. old.
26. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 304. old.
27. *America and the Holocaust, Deceit and Indifference*, a „The American Experience” PBS-sorozat egyik része, 1994. április 6-i szám.
28. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 321. old.
29. Ho.
30. *Humani generis*, 1950. augusztus 12-i szám, XII. Pius enciklikája.
31. *Bend Bulletin* (Oregon), 1994. január 25-i szám.
32. *Washington Post*, 1993. december 30-i szám, A1. old.; *Los Angeles Times*, 1993. december 31-i szám, A8. old.
33. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 367. old.; Dr. Cserhádi József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV kiadás, 52. old.
34. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 367. old.;
35. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 308. old.

20. *fejezet*

1. Magnus Linklater, Isabel Hilton és Neal Ascherson, *The Nazi Legacy: Klaus Barbie and the International Fascist Connection* (New York, 1984), 187. old.
2. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), alcím, borítón.
3. Uo.
4. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 291-92. old.
5. *Nedálja*, 1941- április 27-i szám.
6. Avro Manhattan, *The Vatican's Holocaust* (Ozark Books, 1986), 9. old.
7. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 292. old.
8. Magnus Linklater, Isabel Hilton és Neal Ascherson, *The Nazi Legacy: Klaus Barbie and the International Fascist Connection* (New York, 1984), 188. old.

9. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 27-28. old.
10. *Los Angeles Times*, 1988. január 19-i szám, I. rész, 22. old.
11. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 28. old.
12. *Newsweek*, 1954. február 8-i szám, 49. old.
13. *Los Angeles Times*, 1988. január 19-i szám, I. rész, 20, 22. old.
- 14- Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 296. old.; lásd még: Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 102. old.; és: *Los Angeles Times*, 1988. január 19 -i szám, 1. rész, 20, 22. old.
15. *Nasa Nada*, 1958. április 23-i szám.
16. *Los Angeles Times*, 1988. január 24-i szám.
17. Robert D. Kaplan, „Why Yugoslavia Exploded”, *Reader's Digest*, 1993. máriusi szám.
18. *Seattle Times*, 1991. augusztus 8-i szám, A10. old.
19. *Los Angeles Times*, 1993. március 14-i szám, szerkeszt i vezércikk.
20. *Our Sunday Visitor*, 1994- április 10-i szám, 3. old.
21. *Los Angeles Times*, 1993. január 17-i szám, A39. old.

2 J. fejezet

1. Cit. in: Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), címdoldal
2. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), el szó, x. old.
3. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), a könyv közepén található 3. számú fénykép képaláírása.
4. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), xii-xiii. old.
5. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 92. old.
6. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 39. old.
7. Gita Sereny, *into that Darkness...the Mind of a Mass Murderer* (Picador, London, 1977), 289. old.
8. Hudal, *Römische Tagebucher*, 21. old., cit. in: Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 37. old.

9. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 108. old.
10. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 39. old.
11. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 295. old.
12. Uo.
13. Magnus Linklater, Isabel Hilton és Neal Ascherson, *The Nazi Legacy: Klaus Barbie and the International Fascist Connection* (New York, 1984), 190. old.; lásd még: Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 27-28, 40-45, 86, 93-95. old.
14. Lásd pl. a Seattle Times és a Tribune/Herald 1992. február 15-i számát.
15. San Diego Union-Tribune, 1993. december 14-i szám.
16. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 102-03. old.
17. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), a könyv közepén található 12. számú fénykép alatti magyarázat.
18. Magnus Linklater, Isabel Hilton és Neal Ascherson, *The Nazi Legacy: Klaus Barbie and the International Fascist Connection* (New York, 1984), 188-89. old.
19. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 104. old.
20. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 109. old.
21. Uo.
22. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 109-12. old.
23. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 254-55. old.; lásd még: Magnus Linklater, Isabel Hilton és Neal Ascherson, *The Nazi Legacy: Klaus Barbie and the International Fascist Connection* (New York, 1984), 189-92. old.
- 24- Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 102-03. old.
25. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986); Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991); lásd még: újságcikkek in: San Diego Union-Tribune, 1993. december 14-i szám, New York Times, 1992. február 4-i szám, Orange County Register, 1993. május 31-i szám, 34-35. old.

26. Scott Anderson, Jon Lee Anderson, *Inside the League* (Dodd, Mead Company, 1986), 40. old.
27. *Orange County Register*, 1989. május 25-i szám, A18. old.
28. *Orange County Register*, 1992. február 7-i szám; lásd még: *Morning News Tribune* (Tacoma, WA), 1992. február 4-i szám, A-1. old.
29. Mark Aarons and John Loftus, *Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets* (New York, 1991), 282-83. old.

22. fejezet

1. *The Canons and Decrees of the Council of Trent*, ford. és bevez. írta: H. J. Schroeder, O.R (Tan Books, 1978), 274. old.
2. J. H. Merle D'Aubigne, *History of the Great Reformation of the Sixteenth Century in Germany, Switzerland, c.* (New York, 1843), II. kötet, 392. old.
3. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 379. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., A II. vatikáni zsinat tanítása, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 57. old.
4. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 755. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., A II. vatikáni zsinat tanítása, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 148. old.
5. *The Complete Writings Of Menno Simons, c. 1496-1561* (Herald Press, 1956).
6. XII. Pius pápa, *Divino Afflante Spiritu*, no. 34-35, 1943.
7. George Martin, „Is There a Catholic Way to Read the Bible? in: *New Covenant*, 1993. júniusi szám, 13. old.
8. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 764-65. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., A II. vatikáni zsinat tanítása, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 153-54. old.
9. *The Pope Speaks*, március-április, 39. kötet, no.2, 1994., 93. old.
10. *Time*, 1993. december 6-i szám, 60. old.
11. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 755. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., A II. vatikáni zsinat tanítása, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 148. old.
12. *Cateschisme de EEglise Catholique* (Libreria Editrice Vaticana, 1993), 32. old.
13. *Inside the Vatican*, 1994- áprilisi szám, 50-52. old.
- 14- Emelio Martinez, *Recuerdos [Memoirs] de Antano* (CLIE, 1909), 390. old.

15. *Our Sunday Visitor*, 1994. június 5-i szám, 6. old.
16. *New Covenant*, 1993. júniusi szám, 12. old.
17. *Our Sunday Visitor*, 1994- június 5-i szám, 6. old.
18. Henry Clarence Theissen, *Introduction to the New Testament* (Wm. B. Eerdmans, 1943), 26. old.
19. W. H. C. Frend, *The Rise of Christianity* (Philadelphia, 1984), 135. old.
20. Karl Keating, *Catholicism and Fundamentalism: The Attack on „Romanism” by „Bible Christians”* (Ignatius Press, 1988), 125-27. old.
21. Peter Geiermann, C. SS. R., *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine* (Tan Books and Publishers, Inc., 1977, imprimatúra: Joseph E. Ritter, S.T.D., St. Louis érseke), 25-27. old.
22. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 365, 381. old.; Dr. Cserhádi József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 148. old.
23. Karl Keating, *Catholicism and Fundamentalism: The Attack on „Romanism” by „Bible Christians”* (Ignatius Press, 1988), 125-27. old.
24. Karl Keating, *Catholicism and Fundamentalism: The Attack on „Romanism” by „Bible Christians”* (Ignatius Press, 1988), 140-41. old.
25. *Christianity Today*, 1985. szeptember 20.

23. *fejezet*

1. *The Canons and Decrees of the Council of Trent*, ford, és bevez. írta: H. J. Schroeder, O.R (Tan Books, 1978), 52. old.
2. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 65, 68. old.
3. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 755. old.; Dr. Cserhádi József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 148. old.
4. Egy 1994- május 23-án kelt levél részlete James W. Jewell aláírásával T.A. McMahonnak, amely Colsonnak egy nyilvánosság el tt elmondott beszédét idézi.
5. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 412. old.; Dr. Cserhádi József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 12. old.
6. *The Canons and Decrees of the Council of Trent*, ford, és bevez. írta: H. J. Schroeder, O.R (Tan Books, 1978), 44- old.

- 7- *The Canons and Decrees of the Council of Trent*, ford, és bevez. írta: H. J. Schroeder, O. R (Tan Books, 1978), 46. old.
8. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 378. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 57. old.
9. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 799. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 373. old.
10. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 1. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 105. old.
11. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 4, 6. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 106, 108. old.
12. Részlet a szerkesztő séghez írott levélb 1.
13. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 915. old.
- 14- Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 917. old.
15. Emelio Martinez, *Recuerdos [Memoirs] de Antano* (CLIE, 1909), 404. old.
16. Peter Kreeft, *Fundamentals of the Faith: Essays in Christian Apologetics* (Ignatius Press, 1988), 273. old.
17. John Ferraro, *Ten Series of Meditations on the Mystery of the Rosary*.
18. St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), 161-62, 170. old.
19. St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), 166-67. old.
20. St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), 237-43. old.
21. John Ferraro, *Ten Series of Meditations on the Mystery of the Rosary*.
22. „Heaven Opened by the Practice of THE THREE HAIL MARYS”, imprimatúra: Francis C. Spellman, New York érseke
23. St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), 235. old.

24. A The International Fatima Rosary Crusade által kibocsátott imakártya egy részlete, imprimatúra: Francis Cardinal Spellman, New York érseke, 1961. február 21.
25. John A. Hardon, S.J., *Pocket Catholic Dictionary* (Doubleday, 1966), 249. old.
26. Peter Kreeft, *Fundamentals of the Faith: Essays in Christian Apologetics* (Ignatius Press, 1988), 277. old.
27. David W. Cloud, *Flirting with Rome, Volume 2, Key Men and Organizations* (Way of Life Literature, 1219 North Hams Road, Oak Harbor, WA 98277, 1993), 5. old.
28. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 364-65. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *AII. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 51. old.
29. Az *Unam Sanctam* pápai bullából, i.sz. 1302.
30. *Cateschisme de L'Eglise Catholique* (Service des Edition, Conference des eveques catholiques du Canada, 1993), 184. old., 837-es paragr.
31. *Cateschisme de L'Eglise Catholique* (Service des Edition, Conference des eveques catholiques du Canada, 1993), 186. old., 846-es paragr.
32. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 366. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 51. old.
33. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 365-66. old.
34. *Cateschisme de L'Eglise Catholique* (Service des Edition, Conference des eveques catholiques du Canada, 1993), 186. old., 846-es paragr.
35. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 698. old.
36. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 367. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 52. old.
37. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 365. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 51. old.
38. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 366. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 51. old.

24. fejezet

1. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 104, 107, 109. old.
2. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 101, 104, 249. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 48, 233. old.; lásd még: *Catechism of the Catholic Church* (The Wanderer Press, 1994), 285. old., 864. paragr. (francia kiadás); James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 897-es kánon.
3. John A. Hardon, S.J., *Pocket Catholic Dictionary* (Doubleday, 1966), 132. old.
4. *The New Saint Joseph Baltimore Catechism*, No. 2 (Catholic Book Publishing Co., New York, 1969), 171. old.; lásd még: *Catechism of the Catholic Church* (The Wanderer Press, 1994), 284-304. old.
5. *The New Saint Joseph Baltimore Catechism*, No. 2 (Catholic Book Publishing Co., New York, 1969), 168. old.; lásd még: Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), és *Catechism*.
6. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 114. old.
7. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), II. kötet, 36. old.
8. John A. Hardon, S.J., *Pocket Catholic Dictionary* (Doubleday, 1966), 249. old.
9. Uo.
10. Mother Teresa, *In the Silence of the Heart*.
11. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), II. kötet, 132-33. old.
12. *New Covenant*, 1994- februári szám, 16-17. old.
13. D. Antonio Gavin, *A Master-Key to Popery: In Five Parts*, 3. kiad. (London, 1773), 184-88. old.
14. Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany* (McGraw-Hill, 1964), 272. old.
15. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 102-103. old.
16. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 646. old.
17. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 102. old.; Dr. Cserháti József, Dr. Fábián Árpád, szerk., *A II. vatikáni zsinat tanítása*, Szent István Társulat Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1992, IV. kiadás, 114. old.

18. John M. Drickainer, „The Real Presence”, *Christian News*, 1994. február 21-i szám, 5, 11. old.
19. John A. Hardon, S.J., *Pocket Catholic Dictionary* (Doubleday, 1966), 248. old.
20. John A. Hardon, S.J., *Pocket Catholic Dictionary* (Doubleday, 1966), 250. old.
21. *The Catholic World Report*, 1994. áprilisi szám, 38. old.
22. John A. Hardon, S.J., *Pocket Catholic Dictionary* (Doubleday, 1966), 271. old.

25. fejezet

1. David Beale, *Southern Baptist Convention, House on the Sand?* 142-43. old.
2. *McCall's*, 1978. januári szám.
3. Michael de Semiyen, *All Roads Lead to Rome?* (Dorchester House Publications, England, 1991), 178. old.
4. „Catholics, Protestants work for Graham crusade” in: *Cleveland Plain Dealer*, 1994. március 27-i szám, 4-B old.
5. *Halley's Bible Handbook* cit. in: Wilson Ewin, *Today's Evangelicals Embracing the World's Deadliest Cult* (Quebec Baptist Missions, 1994), 57. old.
6. Henry H. Halley, *Pocket Bible Handbook* (Chicago, 1944), 608-13. old.
7. D. Antonio Gavin, *A Master-Key to Popery: In Five Parts*, 3. kiad. (London, 1773).
8. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 531-32. old.; lásd még: E. H. Broadbent, *The Pilgrim Church* (London, 1931).
9. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 530-31. old.
10. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 529-30. old.
11. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 543-48. old.
12. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 549, 576-77. old.
13. Uo.
14. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 577-78. old.
15. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 577. old.
16. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 591. old.
17. William Byron Forbush, szerk., *Foxe's Book of Martyrs* (Zondervan, 1962), 207-08. old.
18. R. Tudor Jones, *The Great Reformation* (InterVarsity Press), 164. old.
19. Uo.

20. William Byron Forbush, szerk., *Foxes Book of Martyrs* (Zondervan, 1962), 247-49. old.
21. Uo.
22. Will Durant, *The Story of Civilisation* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 598-601. old.
23. Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 180-83. old.
24. Michael de Semiye, *All Roads Lead to Rome* (Dorchester House Publications, England, 1991), 148. old.
25. Michael de Semiye, *All Roads Lead to Rome* (Dorchester House Publications, England, 1991), 150. old.
26. Washington Times, 1994- február 24-i szám; *The Catholic World Report*, 1994. áprilisi szám, 20-21. old.
27. Peter Kreeft, *Fundamentals of the Faith: Essays in Christian Apologetics* (Ignatius Press, 1988), 107. old.
28. „Pope warns against sects” in: *Seattle Times*, 1990. május 8-i szám.
29. *Moody Monthly*, 1993. novemberi szám.
30. *Foundation*, 1987. január—februári szám, 5-6. old., május-júniusi szám, 10. old.; „Celebration 2000 Letter” in: 1993. október 14-i szám; *Charisma*, 1991. májusi szám; *Charisma*, 1988. áprilisi szám, 86. old.; *Full Gospel Business Men’s Voice*, 1987. márciusi szám, 3—9. old.; *Foundation*, 1990. november-decemberi szám, 8-9. old.; *Christianity Today*, 1982. március 5-i szám; *Charisma*, 1993. augusztusi szám, 78. old.; a Youth With A Mission (Dublin, Ireland) brosúrája, „1993 Consultation on Evangelization of the Catholic World” címmel.
31. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 380. old.
32. Pl.: Patrick Madrid-interjú in: *Wanderer*, 1994- június 30-i szám, cit. in: *Christian News*, 1994. július 4-i szám, 2. old.; „Roman Catholic Doubletalk at Indianapolis ‘90”, *Foundation*, 1990. július-augusztusi szám; XII. Piusz pápa, *De Motione oecumenica*, 1949. december 20.
33. David W. Cloud, *Flirting with Rome, Volume 2, Key Men and Organizations* (Way of Life Literature, 1219 North Hams Road, Oak Harbor, WA 98277, 1993), 23. old.
- 34- David W. Cloud, *Flirting with Rome, Volume 2, Key Men and Organizations* (Way of Life Literature, 1993), 29. old.
35. A „Praise the Lord” című audio-kazettáról (TBN), 1989. október 17.
36. *The Southern Cross*, 1994. január 13-i szám, 11. old.
37. Kenneth Kantzer, *Christianity Today*, 1988. november 18-i szám.
38. Pl.: *The Tidings* (a Los Angeles-i katolikus érsekség hivatalos lapja), 97. kötet, 1991. augusztus 9-i szám, 9. old.; *St. Louis Review*, 1991. július 12-i szám, 1, 8. old.
39. *The Portland Catholic Sentinel*, 1992. szeptember 25-i szám.

40. „Billy Graham Crusade Scheduled for Nassau Coliseum: Assistance Sought from Catholics” in: *Charismatic News Notes*, 1990. májusi szám, 1. old.
41. *St. Louis Review*, 1991. szeptember 27-i szánt.
42. *Gastonia Gazette*, 1967. november 22-i szám.
43. *Newsweek*, 1969. június 23-i szám.
44. *Southern California Christian Times*, 1994- januári szám, 1. old.
45. Peter Kreeft, *Fundamentals of the Faith: Essays in Christian Apologetics* (Ignatius Press, 1988).
46. William Byron Forbush, szerk., *Foxe's Book of Martyrs* (Zondervan, 1962), 233-37. old.; R. Tudor Jones, *The Great Reformation* (InterVarsity Press), 164—65. old.

26. fejezet

1. Cit. in: Michael de Semiye, *All Roads Lead to Rome?* (Dorchester House Publications, England, 1991), 183. old.
2. A „Praise the Lord” c. televíziós m sorból, Trinity Broadcasting Network, 1989. október 17. M sorvezet k: Paul és Jan Crouch, a m sor meghívott vendégei: John Hamsch és Herbert De Souza katolikus lelkészek, illetve Ms. Michelle Corral, egy katolikus hív .
3. *Los Angeles Herald Examiner* folyóiratból, 1987. szeptember 19-i szám, vallási oldal.
4. Billy Graham, *The Sunday Evening Post*, 1980. január-februári szám.
5. *Focus on the Family Citizen* folyóiratból, 1990. januári szám, 10. old.
6. A közös nyilatkozat végleges változatának 23. oldalának egy részlete.
7. A *Christianity Today* c. folyóirat 1981. októberi számából a „What Separates Evangelicals and Catholics?” (Mi választja el a teljes evangéliumi keresztényeket és a katolikusokat egymástól?) c. cikke.
8. *World Evangelization* folyóirat 1989. november-decemberi, illetve 1990. januári számából.
9. XII. Pius pápa, *De Motione oecumenica*, 1949. december 20.
10. *Misád Corporis*, 1943. június 29-i szám.
11. Thomas Howard, *Evangelical Is Not Enough* (Ignatius Press, 1984).
12. Nagyon sok boltot és terjeszt t tudnánk felsorolni, de ett l eltekintenénk abban a reményben, hogy megváltoztatják politikájukat.
13. II. János Pálnak a „Spiritual Vision of Man” c. írása, megjelent a *L Osservatore Romano* c. folyóirat 1986. február 10-i számában, az 5. oldalon.
- 14- *Los Angeles Times*, 1993. február 5-i szám.
15. *L Osservatore Romano* 1993. február 10-i szám, reprint in: *The Christian News*, 1993. augusztus 2-i szám, 22. old.
16. Abbé Dániel Le Roux, Peter, *Lövést Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 140. old.

17. *National Catholic Reporter*, 1993. február 19-i szám, 11. old.
18. Abbe Daniel Le Roux, *Peter, Lovest Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 144-145. old.
19. *La Croix*, 1985. augusztus 23-i szám.
20. Abbe Daniel Le Roux, *Peter, Lovest Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 45. old.
21. H. Chadwick, *The Early Church* (Wm. B. Eerdmans, 1976), 243. old.
22. *The Roman Catholic*, 1984. június-júliusi szám, 32. old.
23. *The Catholic World: The New Age, a Challenge to Christianity (A katolikus világ: a New Age, a kereszténység kihívása) c. folyóirat*, 1989. május-júliusi szám
- 24- Momentum, 1990. áprilisi szám, a *Spirituality of the Catholic Educator (A katolikus oktató szellemisége) c. melléklete.*
25. *Chicago Sun Times*, 1989. december 24-i szám.
26. *Time*, 1979. szeptember 17-i szám, 96. old.
27. *Newsweek*, 1979. szeptember 17-i szám, 115. old.
28. *Our Sunday Visitor*, 1988. november 13-i szám.
29. *Courier-Journal*, 1984. május 11-i szám, A7 old.
30. II. János Pálnak a „Spiritual Vision of Man” c. írása, megjelent a *L Osservatore Romano c. folyóirat* 1986. február 10-i számában, az 5. oldalon.
31. Alan Geyer „Religious Isolationism: Gone Forever?” (A vallási elszigetelő'dés már a múlté?) c. írása, in: *The Christian Century*, 1974. október 23-i száma, 980-81. old.
32. *The Oregonian*, 1992. június 20-i szám, C12. old.; lásd még: *National Catholic Reporter*, 1992. szeptember 4-i szám, 15. old.; *National Catholic Reporter*, 1994-június 17-i szám, 7. old.; *Our Sunday Visitor*, 1994- június 19-i szám, 2. old.
33. *Our Sunday Visitor*, 1994- június 19-i szám, 19. old.
34. Abbe Daniel Le Roux, *Peter, Lovest Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 49. old.
35. *The Catholic World Report*, 1992. júliusi szám.
36. *New York Times*, 1985. június 4-i szám.
37. *National and International Religion Report*, 1994- február 21-i szám, 2. old.
38. John W. Robbins, „The Lost Soul of Scott Hahn” (Scott Hahn elveszett lelke) c. írása, in: *The Trinity Review*, 1994. márciusi szám, 4- old.
39. *The Orange County Register*, 1994. április 16-i szám.
40. *Little Masonic Library* (Macoy Publishing and Masonic Supply, 1977), 4. kötet, 32. old.
- 41- Carol M. Ostrom „Trust is key, interfaith group agrees” c. írása, in: *Seattle Times* (Seattle,WA), 1987. március 11-i szám
42. *National Catholic Reporter*, 1992. október 9-i szám, 13. old.

43. Pl.: *Washington Post*, 1993. szeptember 4-i szám, A1-F8 old.; *Minneapolis Tribune*, 1993. augusztus 29-i szám; *Orlando Sentinel*, 1993. szeptember 5-i szám, A-16. old.; *Seattle Times*, WORLD, 1993. szeptember 1-jei szám; *Christian News*, 1993. szeptember 6-i szám, 14. old.; *National Catholic Reporter* 1993. szeptember 10-i szám, 3-4- old.; *National Catholic Reporter*, szeptember 24-i szám, 11-14. old.
- 44- *The 1993 Parliament of the World's Religions (A világ vallásainak 1993-as parlamentje)*. Megrendezésére a Palmer House helyett a Rockefeller Chapel-ben került sor a vártnál magasabb számú résztvevő miatt.
45. *The Orange County Register*, 1993. szeptember 4-i szám, vallási oldal.
46. *Los Angeles Times*, 1993. szeptember 5-i szám, A1. old.
47. D. c. 1980. december 2-i szám, 910. old.; cit. in: Abbe Daniel Le Roux, Peter, *Lövést Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 110. old.
48. D. c. 1985. február 6-i szám, 136. old.; cit. in: Abbé Dániel Le Roux, Peter, *Lövést Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 11 l.old.
49. Abbé Dániel Le Roux, Peter, *Lövést Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 122. old.
50. Abbé Dániel Le Roux, Peter, *Lövést Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 124. old.
51. Abbé Dániel Le Roux, Peter, *Lövést Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 124-125. old.
52. D. c. 1988. január 17-i szám, 80. old.; cit. in: Abbé Dániel Le Roux, Peter, *Lövést Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 125. old.
53. *The Voice of the Martyrs (A mártírok hangja)*, 1994. júniusi szám, 6. old.
54. *Bulletin d'information*, 1993. november-december
55. *The Catholic Herald*, 1993. június 2-i szám, 3, 12. old.
56. *Calvary Contender*, 1991. január 1-jei szám; lásd még: *Charisma*, 1990. decemberi szám.
57. *New Covenant*, 1993. januári szám, 8-9. old.
58. Edward D. O'Connor, C.S.S., *The Pentecostal Movement in the Catholic Church (A pünkösdi mozgalom a katolikus egyházban)* (Ave Maria Press, 1971), 58. old.
59. Edward D. O'Connor, C.S.S., *The Pentecostal Movement in the Catholic Church (A pünkösdi mozgalom a katolikus egyházban)* (Ave Maria Press, 1971), 128. old.
60. Edward D. O'Connor, C.S.S., *The Pentecostal Movement in the Catholic Church (A pünkösdi mozgalom a katolikus egyházban)* (Ave Maria Press, 1971), pi. 166-67. old.
61. A „Praise the Lord” televízió m sor egyik felvétele (TBN), 1990. március 7 - az él közvetítés újra lejátszása. (A felvételen Schuller, Crouch és Hayford együtt szerepelnek.)
62. VI. Pál pápa, *Nostra Aetate*

27. fejezet

1. St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), 161-62, 171. old.; Liguori bíborost szentté avatták, és a mariológia szaktekin-télyének tartják. Ebben a m vében a katolikus egyház nagy szentjeit idézi.
2. St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), 161-62, 171. old.
3. *Devotions in Honor of Our Mother of Perpetual Help*, (Liguori Publications, évszám nélkül), 46-47. old.
4. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 427. old.
5. St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), 82-83, 94, 160, 169-70. old.
6. *Bookstore Journal*, „Official Publication of the Christian Booksellers Association”, 1992. februári szám, 30. old.
7. *NRI Trumpet*, 1993. októberi szám, 14. old.
8. *Time*, 1991. december 30-i szám, 62. old.
9. *The Pope Speaks*, 1994- március-áprilisi szám, 105. old.
10. Számos reklámban idézik a Fulton J. Sheen televíziós m sorairól készült vide-ofelvételeken.
11. Fulton J. Sheen, *Treasure in Clay*, 317. old.
12. *The Catholic Sun*, 1993. május 26-i szám.
13. *Time*, 1991. december 30-i szám, 64. old.
- 14- Kathleen R. Hayes, „All-Night Prayer Vigil Becomes Devotion to Lady of the New Advent, a Heavenly Goddess” in: *NRI Trumpet*, 1993. októberi szám, 6-14- old.
15. Uo.
16. *The Encyclopedia Britannica*, 15. kötet, 459. old.
17. Kathleen R. Hayes, „All-Night Prayer Vigil Becomes Devotion to Lady of the New Advent, a Heavenly Goddess” in: *NRI Trumpet*, 1993. októberi szám, 6-14. old.
18. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 28-29. old.
19. *Catholic Family News*, 1993. áprilisi szám, 13. old.
20. *Soul Magazine*, 1984. november-decemberi szám, 4- old.
21. *Catholic Twin Circle*, 1990. augusztus 26-i szám, 20. old.
22. Abbe Daniel Le Roux, Peter, *Lovest Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), dedikált oldal.
23. Ezt az egyház jónéhány „szentje” nyíltan kijelentette, és tartalmazzák mind-a-zok a tanítások, amelyek szerint Máriától a segítség gyorsabban jön, mintha a hív közvetlenül az Atyához vagy Jézus Krisztushoz fordulna. Lásd: St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), pl. 40, 130, 137, 156, 157, 174. old.
- 24- *Devotions in Honor of Our Mother of Perpetual Help*, hátoldal.

25. *Catholic Twin Circle*, 1990. augusztus 26-i szám, 20. old.
26. *The Fatima Crusader*, 1992. téli szám, 16. old.
27. A The International Fatima Rosary Crusade által kibocsátott imakártya egy részlete, imprimatúra: Francis Cardinal Spellman, New York érseke, 1961. február 21.
28. Russell Ford, „Criminal Rehabilitation - Catholic Style” in: *This Rock.*, 1994-februári szám, 17. old.
29. John J. Delaney, szerk., *A Woman Clothed with the Sun* (Doubleday, 1961), 63-88. old.
30. *Time*, 1991. december 30-i szám, 62-63. old.

28. fejezet

1. *Time*, 1991. december 30-i szám, 62. old.
2. *NRI Trumpet*, 1993. októberi szám, 3. old.
3. Daughters of St. Paul, szerk., *Servant of Truth: Messages of John Paul II (z igazság szolgálója: II. János Pál üzenetei)* (St. Paul Editions, 1979, reprint a *L'Osservatore Romano* engedélyével), 2. kötet, 384- old.
4. *Time*, 1991. december 30-i szám, 62. old.
5. Brother Michael of the Holy Trinity at the Sorbonne „Messages from Heaven to Earth: Fatima, Medjugorje, Kebeho and Charismatic Renewal” (Üzenet a mennyből a földre: Fatima, Medjugorje, Kebeho és a karizmatikus megújulás) c. írása in: *The Catholic COUNTER-REFORMATION in the XXth Century (A katolikus ELLENREFORMÁCIÓ a XX. században)*, 1985. november-decemberi száma, 1. old.
6. *Time*, 1991. december 30-i szám, 62. old.
7. *The Christian News*, 1993. szeptember 13-i szám, 3. old.
8. *Our Sunday Visitor*, 1993. február 7-i szám.
9. *The Catholic World Report*, 1994- márciusi szám, 20. old.
10. *Time*, 1991. december 30-i szám, 64. old.
11. *The Catholic World Report*, 1994. márciusi szám, 20. old.; lásd még: *Houston Chronicle*, 1991. július 27-i szám.
12. *The Catholic World Report*, 1994- márciusi szám, 23. old.
13. *Miracle at Medjugorje*, '88. áprilisi szám, Wayne Weible, 8. old.
- 14- *The Christian News*, 1989. január 2-i szám, 4- old., Seer Vicka Ivankovic-csal készített interjút idézi, amely megjelent a *St. Louis Dispatch* 1988. december 25-i számában.
15. *New Covenant*, 1993. novemberi szám, 7-11. old.
16. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), 1. kötet, *Lumen Gentium*, 1964. november 21-i szám, 421. old.

17. *Catechism of the Catholic Church* (Libreria Editrice Vaticana - In the USA, The Wanderer Press, St. Paul, MN, 1994), 971. rész, 253. old., *hnprimi Potest* Joseph Cardinal Ratzinger.
18. *This Rock*, 1994- májusi szám, 11. old.
19. *National Catholic Reporter*, 1993. január 29-i szám, 3. old.
20. *USA Today*, 1994. június 29-i szám, 15A old.
21. II. János Pál pápa *Redemptoris Missio*, 86, 92.
22. *Charisma*, 1994- májusi szám, 76. old.
23. *Charisma*, 1994- májusi szám, 76. old.
- 24- *Soul Magazine*, 1993. március-áprilisi szám, 19. old.
25. *The Tablet*, 1992. február 29-i szám.
26. *The Catholic World Report*, 1992. májusi szám.
27. *Our Sunday Visitor*, 1994. május 29-i szám, 5. old.
28. Fulton J. Sheen, „Mary and the Moslems”, *The World's First Love* (Garden City Books, 1952); lásd még: Malachi Martin, *The Keys of this Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev and the Capitalist West* (Simon and Schuster, 1990), 285. old.
29. *The Fatima Crusader*, 1992. téli szám, els borító és 3. old.
30. *The Fatima Crusader*, 1986. november-decemberi szám, 9. old.
31. *St. Louis Review*, 1988. november 4-i szám, cit. in: *Christian News*, 1988. november 14-i szám, 10-11. old.
32. Malachi Martin, *The Keys of this Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev and the Capitalist West* (Simon and Schuster, 1990), 626-27. old.; lásd még: Malachi Martin-interjú, *Washington Times*, 1990. szeptember 28-i szám, B6. old.
33. *La Croix*, 1981. augusztus 17-i szám; cit in: Abbe Daniel Le Roux, Peter, *Lovest Thou Me?* (Australia: Instauratio Press, 1989), 18. old.
34. Az idézet egy fénykép hátoldalán olvasható, mely a pápát ábrázolja, amint a fatimai miasszonyunk szobra el tt meghajol: „Ezt az imakárttyát II. János Pál pápa 1982. május 13-i, fatimai látogatása alkalmából adták ki, hogy használatos legyen a Fatimai Miasszonyunk Kék Hadserege (Blue Army of Our Lady of Fatima) által szponzorált éjjeli vigílián a világ minden részén 1982 május 12-13. között.”
35. *The Fatima Crusader*, 1986. november-decemberi szám, 9. old.
36. *Our Lady of Fatima's Peace Plan from Heaven (Fatimai miasszonyunk mennyei béketerve)* (Tan Books and Publishers, 1983), hátsó bels borító.
37. *Our Lady of Fatima's Peace Plan from Heaven (Fatimai miasszonyunk mennyei béketerve)* (Tan Books and Publishers, 1983), hátsó küls borító.
38. *The Fatima Crusader*, 1986. november-decemberi szám, 1. old.; a folyóirat közepén egy „Kedves katolikusok!” kezdet felhívó levél olvasható.
39. *Lucia Speaks on the Message (Lucia az üzenetr l szól)*, 26., 29-31, 47. old.

40. A „Heaven’s Peace Plan” (A mennyi béketerve) c. naponta elhangzó katolikus rádióm sor idézi. A m. sort Nicholas Gruner, a *The Fatima Crusader* elnevezésű folyóirat kiadója vezeti. A folyóiratnak egyébként hozzávetőleg 1 millió olvasótábora van. A rádióm sor büszke arra, hogy - állítása szerint - az Egyesült Államokban és Kanadában emberek millióihoz juttatja el minden héten a „fatimai miasszonyunk legfontosabb üzenetét”. Minden m. sor elején elhangzik a következő : „Kizárólag a mi fatimai miasszonyunk üzenetének való engedelmesség által kerülhet el, hogy az Egyesült Államok északi részét leigázza a kommunista Oroszország, és csakis ezáltal lehetséges, hogy a világon béke legyen...”
41. *The Dallas Morning News*, 1993. június 25-i szám.
42. *Lucia Speaks: The Message of Fatima According to the Exact Words of Sister Lucia, Published by the Most Reverend Bishop of Fatima (Lucia szól: Fatima üzenete Lucia n. vér pontos szavaival, a nagy tisztelet fatimai püspök kiadásában)* (Washington, NJ: Ave Maria Institute, 1968), 46. old.
43. *Lucia Speaks on the Message of Fatima (Lucia a fatimai üzenetről szól)*, (Washington, NJ: Ave Maria Institute, 1968), 26., 30-31., 47. old.
44. Lásd: Dave Hunt, *Whatever Happened to Heaven’ (Vajon, mi történt a mennyel’)* (Harvest House Publishers, 1988). Ebben a téma részletes leírása található.
45. Hayes, *Trumpet*, 1993. októberi szám.
46. *The Orange County Register*, 1993. április 25-i szám, L01. old., szerkesztői vezércikk.
47. Pl.: *Tidings*, 1989, október 20-i szám; Los Angeles *Herald Examiner*, 1987. szeptember 19-i szám, vallási oldal.
48. *New Evangelization 2000*, első kiadás, 1987. július-augusztusi szám, 15. old.
49. Desmond Dóig, *Mother Teresa: Her People and Her Work (Teréz anya: Népe és Munkássága)* (Harper and Row, 1976), 156. old.
50. *New Evangelization 2000*, 9. szám, 11—12. old.
51. *Time*, 1989. december 4-i szám, 12. old.; *Masterpiece*, 1988. téli szám, 6. old.
52. Bill Clinton, az Amerikai Egyesült Államok elnöke... 1993. április 20-án egy sajtótájékoztatón mondott beszédéből, *The New American*, 1993. szeptember 6-i szám, 24. old.
53. *National Catholic Reporter*, 1992. június 19-i szám, 4. old.
54. *Our Sunday Visitor*, 1993. január 24-i szám, 2. old.
55. *Inside the Vatican*, 1993. októberi szám, 41. old.
56. *inside the Vatican*, 1993. októberi szám, 37. old.
57. *World Goodwill Newsletter*, 1989, IV. szám, 1., 3. old.
58. *The New York Times*, 1984. jún. 21-i szám
59. *The New American*, 1993. szeptember 6-i szám, 27. old.
60. Cit. in: *Foundation*, 1993. július-augusztusi szám, 7. old.
61. *Foundation*, 1993. július-augusztusi szám, 7. old.

A) Függelék

1. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 63. old.
2. *The Canons and Decrees of the Council of Trent*, ford, és bevez. írta: H. J. Schroeder, O. R (Tan Books, 1978), 46. old.
3. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 394- old.
4. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 63-64- old.
5. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 205. old.
6. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 186—87. old.
7. Karl Keating, *Catholicism and Fundamentalism: The Attack on „Romanism” by „Bible Christians”* (Ignatius Press, 1988), 190. old.
8. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 65, 68. old.

B) Függelék

1. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 992-94. kánon, 698-99. old.
2. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 66-70. old.
3. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 72. old.
4. J- H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 186-87. old.
5. Earle E. Cairnes, *Christianity Through the Centuries; A History of the Christian Church* (Zondervan Publishing House, 1981), 282. old.
6. „About the Brown Scapular” című szórólap, amit a Fatimái Miasszonyunk Kék Hadserege adott ki.
7. St. Alphonsus de Liguori, *The Glories of Mary* (Redemptorist Fathers, 1931), 235. old.
8. „About the Brown Scapular”
9. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 77-78. old.
10. James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, szerk., *The Code of Canon Law* (Paulist Press, 1985), 646. old.
11. Will Durant, *The Story of Civilization* (Simon and Schuster, 1950), VI. kötet, 24. old.

12. D. Antonio Gavin, *A Master-Key to Popery: In Five Parts*, 3. kiad. (London, 1773), 141. old.
13. Peter Kreeft, *Fundamentals of the Faith: Essays in Christian Apologetics* (Ignatius Press, 1988), 278. old.
- 14- Charles Colson, *The Body, Being Light in Darkness* (Word Publishing, 1992), 271. old.
15. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 71-74. old.

C) Függelék

1. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 339. old.
2. Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 173-80. old.; lásd még: J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 311-12. old.
3. *Our Sunday Visitor*, 1993. augusztus 22-i szánt, 10-11. old.
- 4- Emmet McLoughlin, *An Inquiry into the Assassination of Abraham Lincoln* (The Citadel Press, 1977), 45. old.
5. Cit. in: August Bernhard Hasler, *How the Pope Became Infallible* (Doubleday & Co., Inc., 1981), 245. old.
6. G. S. Godkin, *Life of Victor Emmanuel II* (London, 1880), 76-77. old.
7. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 236-373. old.

D) Függelék

1. Brian Tierney, *Origins of Papal Infallibility, 1150-1350: A Study on the Concepts of Infallibility, Sovereignty and Tradition in the Middle Ages* (Leiden, Netherlands, 1972), 144. old.
2. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 58. old.
3. Lars Qualben, *History of the Christian Church*.
- 4- Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 7-9. old.
5. Sidney Z. Ehler and John B. Morrall, *Church and State Through the Centuries* (London, 1954), 9-10. old.
- 6 Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 93-94. old.
7. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 244. old.
8. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 244-45. old.

E) Függelék

1. Peter de Rosa, *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy* (Crown Publishers, 1988), 217-19. old.
2. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), 757. old.
3. Vatican II, *Vatican Council II, Divine Revelation* (Knights of Columbus paraphrase ed.), III. 1 le.

F) Függelék

1. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 754. old.
2. Austin Flannery, szerk., *Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents*, felújított kiadás (Costello Publishing, 1988), I. kötet, 755-56. old.
3. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 78-93. old.
- 4- J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 99-106. old.
5. J. H. Ignaz von Döllinger, *The Pope and the Council* (London, 1869), 83-85. old.
6. Richard Bennett, *Appraisal Kit on Roman Catholicism*.